

Giới thiệu My Devil! Dont Go

Truyện My Devil! Don't Go của tác giả Baohan399 thuộc thể loại truyện teen, với một thể giới song song với thể giới của chúng ta.

Nơi mà con người khó đến được. Tồn tại 2 bang phái pháp thuật trắng và đen. 2 bang phái với hai hướng phát triển khác nhau

Đen chuyên về tấn công và trắng là phòng thủ, trị thương. Còn nàng nữ chính của chúng ta là Yuki, một phù thủy xinh đẹp của bang trắng!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: GẶP GỠ.

Có một thể giới tồn tại song song với thể giới của con người chúng ta. Mà bởi vì hai thể giới vốn song song nên chẳng bao giờ chạm phải nhau, mọi hoạt động của cả hai không liên quan gì nhau. Thậm chí sau nhiều thế kỉ con người ở thể giới chúng ta cũng quên đi mất về thể giới song song này – Magico Star (MS).

MS cũng có nhiều lục địa được chi cách bởi biển. Trên khắp các lục địa là con người, hắc pháp sư (Dark Wizard – DW), bạch pháp sư (White Wizard – WW) chung sống với nhau. Con người ở đây có lối sống tương tự con người ở thể giới chúng ta, sinh ra, lớn lên, học tập, trưởng thành, làm việc, sống, rồi chết đi. Cũng như vậy đối với DW và WW. Tuy nhiên, việc học tập của họ khác với con người.

Trên mỗi lục địa có một trường học dành riêng cho DW và WW. Ở đây, các pháp sư học từ phép thuật đơn giản đến phép thuật cấp cao. Độ tuổi học tập của họ khác với con người, từ 16 đến 20 tuổi. Bên cạnh đó, sự già đi của các pháp sư cũng hết như con người, tức là tuổi thọ cũng xấp xỉ 100.

Tìm hiểu sâu thêm về hai loại pháp sư thì hầu hết loại phép thuật của DW là tấn công và của WW là phòng thủ và trị thương.

...

Và ở một góc nhỏ của lục địa phía đông, tôi đang cố gắng bay thật nhanh trên cây trượng của mình.

Giới thiệu với các bạn, tên tôi là Yuki, là một cô bé ngây thơ đáng yêu sở hữu vẻ trẻ trung năm 16 tuổi, đùa thôi, nhan sắc của tôi chỉ ở loại bình thường và quan trọng hơn... tại sao một WW như tôi lại phải khốn đốn chạy trốn như thế này trong khi ngày mai tôi phải nhập học cơ chứ?

Nói luôn cho đủ, tôi học trường The East _ trường dành cho pháp sư. Ngôi trường vừa vĩ đại vừa khủng bố, vừa đẹp vừa rộng. Tôi chưa học ngày nào ở đây đã thấy yêu nó. Cái duy nhất làm tôi thấy tò mò chính là phải học cùng bọn DW hiếu chiến.

Quay lại vấn đề, bay đảo một vòng quanh khu phố, tôi phát hiện chỗ trốn, nhanh chóng hạ cánh. Dù đã an toàn vẫn không khỏi ớn lạnh khi nghe tiếng của hai con nhỏ DW đuổi theo tôi rít lên :

– Mau! Đuổi theo nó! Tao thấy nó bay về phía bên này.

Tôi thở dốc vì mệt. Ôhô! Tất cả việc này đều là do cái tính bao đồng ham hố của tôi! Sao lại dính vào thứ này chứ?! Tôi đúng là con ngốc!

Hồi tưởng...

Sáng nay, tôi rời căn nhà mình đã gắn bó, tay kéo, tay mang vali đến kí túc xá của trường. Thấy khu chợ có vẻ vui nhộn và náo nhiệt, tôi đọc phép gửi chúng tôi trường trước, còn mình dạo bước trên đường nhìn ngắm cảnh vật. Nắng rọi dài trên mặt đường, gió thoảng mùi hoa thật dễ chịu. Đang hưởng thụ cảnh đẹp và khí trời, tôi giật cả mình khi nghe tiếng rống lên từ một con hẻm nhỏ và tôi :

– Đưa tiền đây!

Tôi nhìn xung quanh, chẳng ai thèm quan tâm tới cái giọng hồ báo đó, và tất nhiên không có ý định giúp đỡ. Sao thờ ơ vậy chứ? Tôi thờ dài, cái anh hùng trong mình trỗi dậy, tôi chạy về phía phát ra tiếng nói.

Hai con nhỏ DW sinh đôi (tôi đoán thế vì thấy hai khuôn mặt hệt nhau) đang bắt nạt một con người. Một con nhỏ nắm tóc cô gái ấy dúi xuống đất, con còn lại phe phẩy con dao trước mặt cô, môi nhếch lên khinh bỉ :

– Mau đưa tiền cho tao đi con ngu.

– Ê. – tôi nhú mồm lên tiếng.

Hai nhỏ đó đã chú ý đến tôi. Một con đứng lên quay sang tôi. Tôi nói khích tụi nó :

– Hai cô là ăn xin hay sao? Tại sao lại phải đi xin tiền một con người?

– Mà y là WW? Biến đi! Không phải chuyện của mà y.

– Tại sao tôi lại phải nghe theo lời của hai cô? Hai cô là cái thá gì chứ? Phải biến đi là... hai người. – tôi nhếch môi. Trên tay tôi hiện ra rõ dần cây trượng.

– Mẹ nó! Xử lí con nhỏ không biết điều này cho tao? WW mà dám chống lại DW tại tao hả? Con ngu! – con còn lại cuối cùng cũng thả tay ra khỏi đầu cô gái tội nghiệp kia. Và... tôi chỉ chờ có vậy.

Hai nhỏ bắt đầu chạy về phía tôi. Tôi bay lên trời, không quên nháy mắt với hai nhỏ đó :

– Bye bye ghen hai cưng!

Rồi hai nhỏ cũng bay theo tôi. Và mọi chuyện dẫn đến hiện tại.

Tôi cất cây trượng đi, cười khẩy quay lưng bước đi, miệng lầm bầm :

– Haha. Đuổi bắt vui quá! Còn giờ thì về kí túc xá thôi!

Tôi không bay nữa mà rảo bước về trường... nên không nghe và thấy được đoạn đối thoại sau. Trên một nóc nhà gần đó.

– Là cô ta à? Người đã cứu em ấy? – một giọng nam khá trầm vang lên.

– Cứu? Cứu sao? Cứu ai hả? Con đó cứu em? Anh nghĩ em là ai mà cần cô ta giúp? Là cô ta lo chuyện bao đồng thôi! Nếu lúc đó cô ta không xuất hiện thì... – cô gái bị bắt nạt khi nãy xuất hiện từ trong bóng tối với một phong thái hoàn toàn khác, kiêu sa và ác độc, cười đầy kiêu ngạo – ...em đã giết chết hai á đó rồi. Đến con người và DW còn không phân biệt nổi thì lấy tư cách đâu mà cứu em! Em vốn già vò yếu thế cho hai nhỏ đó gây chuyện để em có lí do hợp lí để đánh nhau thôi! Vậy mà khi hai á mới dính bẫy đã bị con đó phá hỏng! Khốn nạn thật!

– Em nói cô ta không biết em là DW? – người con trai đó vẫn đứng yên mà nói.

– Cô ta nói em là con người.

– Hahaha! Cô ta đúng là cô gái thú vị! Haha!

...

Tôi lên phòng kí túc xá sắp xếp quần áo. Nghe nói một phòng hai bạn ở cùng. Tôi kéo vali đứng trước phòng, nhìn vào cái số...

– Mười ba... há? Ôi, cái số phòng!

Tôi mở cửa bước vào, quét mắt một vòng quanh phòng. Chưa có ai cả, tôi khóa cửa, vớt chìa lên giường, vớt luôn vali dưới đất rồi đi tắm. Trong lòng vô cùng háo hức không biết bạn cùng phòng của mình như thế nào? Hy vọng là một cô gái dễ mến!

Tôi lau khô người, mặc cái áo phông và quần short cho thoải mái, lấy tay vớ lấy cái khăn lau khô tóc, bước ra ngoài.

“Cạch.” – cùng lúc đó, cánh cửa phòng mở ra. Một tên bước vào. Nhìn hần, máu hãm trai đẹp của tôi nổi lên. Hần rất là đẹp nhá! Không phải đẹp kiểu baby mà là cứng chắc, nam tính như người trưởng thành. Cả người hần toát ra một mùi hương vô cùng dễ chịu. Tôi ngây ngất nhìn hần mà không để ý hần đã lướt qua tôi vào phòng, đóng cửa lại. Tiếng đóng cửa làm tôi giật mình thoát khỏi đồng viễn cảnh tôi vẽ ra, lắp bắp hỏi hần :

– Anh... là ai?

– Chủ phòng này. – hần bình thản đáp. À. Tôi hiểu rồi, chủ phòng này. Haha! Vậy là tôi và hần chung phòng nhì? À... chung phòng... chung...

– Cái gì? Anh là con trai! Tôi là con gái thì chung phòng bằng niềm à? – tôi hét toáng lên – Anh phòng bao nhiêu?

– Mười ba. – hần đưa tay che tai cứ như giọng tôi lớn lắm không bằng! Bất lịch sự quá đi mất!

– Tôi cũng mười ba này. Chắc chắn có sự nhầm lẫn rồi! Để tôi chạy xuống hỏi cô quản lí kí túc xá.

....

– Cô cũng không hiểu tại sao lại có sự nhầm lẫn mà xếp hai em cùng phòng như thế!

– Có cách nào không cô? – tôi nghịch cây bút trên bàn cô.

– Hừm... hai em ngủ cùng đỡ đi! Cô sẽ báo lại với nhà trường.

“Rắc.” _ cây bút trên tay tôi gãy làm đôi, tôi hét lên :

– Cô à! Cho em đôi phòng!

...

Cuối cùng, tôi trở về căn phòng số mười ba, thờ dài. Mùi hương thoang thoang trong không khí xộc vào hai cánh mũi. Hấn vừa tắm xong. Tôi đóng sập cửa, ngồi lên giường nói :

– Tôi nay anh nằm đất đi, tôi ngủ giường. Cả căn phòng chỉ có một giường thôi!

– Được thôi! Tôi sẽ nằm dưới nền đất lạnh lẽo dù đang bệnh và ngày mai là ngày nhập học. – hấn nói, giọng không có cảm xúc, nhưng miệng hơi nhếch lên. Hấn ta nói như đồng ý nhưng thực chất xia xói tôi đây mà! Ác quỷ thật!

– À... Anh là một anh chàng lau cá nh? Ok. Chia giường vậy. – tôi nhếch mép, còn hấn mỉm cười vì kế hoạch thành công – Thế... anh bạn cùng phòng này, anh tên gì?

– Ren.

Tôi giật mình, một loạt kí ức hiện về làm tôi ngồi bất động. Cái tên Ren đó đã đem đến cho tôi một chuỗi kí ức vừa đáng sợ vừa ngọt ngào.

– Anh Ren là số một... Woa! Anh Ren thật tuyệt vời!... Haha! Em làm được rồi anh Ren ơi!... A! Em yêu anh nhất! Anh Ren cưới em làm vợ nhé!... Ô... Anh Ren...?

Tôi khẽ chớp mắt, cười nhẹ rồi đáp gọn :

– Ừ.

Tôi thấy hấn thoáng ngạc nhiên, rồi trầm ngâm suy nghĩ. Tôi ngã lưng xuống giường, do mệt quá nên ngủ mất, và một lần nữa, tôi lại không nghe được những điều quan trọng.

– Còn... tên cô là... Ủa, ngủ rồi à? Con gái kiểu gì thế này? Chẳng có tí đề phòng nào trong khi ban nãy một mực đòi đổi phòng cơ mà?... Phải rồi nh? Hôm nay cô đã vất vả rồi. – hấn chỉnh lại vị trí và tư thế nằm cho tôi thoải mái, hấn ngắm tôi rồi mỉm cười – ‘Cứu’ một người không cần giúp đỡ để bị đuổi theo như vậy... Chắc mệt lắm nh?

END CHAP.

Đây là bộ truyện mới của au sau bộ cũ, mong bạn đọc theo dõi và ủng hộ như bộ trước nh! Chap này để giới thiệu thôi! Sau khi hoàn thành “Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố”, au sẽ tiếp tục sự nghiệp với bộ này. Mong được ủng hộ. ~^^~ Có không ổn điểm nào thì cmt cho au nha! Tks & love all.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: GHÉT

Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy thì trước mắt tôi là khuôn mặt của một tên con trai vừa quen vừa lạ. Cơ mà sao nằm sát rạt thế này...? Tôi ngồi hẳn dậy, liếc qua, liếc lại... một căn phòng... rộng... đẹp... lạ... Đây là đâu vậy...? Để tôi nhớ lại xem... hôm qua... kí túc xá... trường học...

– Ren?! Sao anh nằm sát thế này?! – tôi giật mình hét toáng lên.

Hấn ta ngồi dậy, hai mắt vẫn nhắm nghiền, hai tay bị chặt hai tai, hấn lười biếng lăm bằm

– Sáng sớm đã gây chuyện! Cô bị gì thế? Ôn ào.

Tôi hùng hổ lấy gối bóp cho hấn một phát rồi phóng thẳng vào nhà vệ sinh. Tên đáng ghét! Tôi mà biết hấn sẽ có cái thái độ đó thì còn lâu tôi mới chia giường cho hấn! Tên lợi dụng! Vô sĩ! Vô tâm! Tôi đúng là con nhỏ yếu lòng nên mới bị tên đạo đức giả đó lừa gạt mà! Chết tiệt thật!

Lời kể của Ren.

Thật ra sáng nay tôi thức dậy trước Yuki, nhìn cái mặt lúc ngủ của cô ta chả hề phòng chút nào thật buồn cười. Từ lúc gặp đến giờ, tôi toàn thấy cô ta thét ra lửa, thó ra khỏi, thực sự thì hung dữ như bà chằn, nhưng để ý kĩ thấy cô ta cũng đáng yêu đó chứ.

Nhưng mà... Yuki... cô ta có một tật xấu... khi ngủ hay lăn, lại thích đá... nói chung là không thể nằm yên như người bình thường. Và người hứng hết hậu quả không ai khác ngoài tôi! Chân đá văng hết chỗ, tay quơ loạn xạ bôm bốp vào mặt tôi, dù cô ta là con gái, nhưng đau đấy. Tôi cảm thấy thương cảm cho người con trai làm chồng của cô ta sau này.

Dù gì thì... tôi khẽ liếc qua Yuki. Cô ta cười nhẹ, có lẽ mơ thấy gì đó đẹp để lắm đây. Tại sao con gái lúc nào cũng vậy nhỉ? Mơ mộng cho lắm vào rồi khi thất vọng thì tổn thương. Tay tôi vô thức gạt mấy sợi tóc vương trên trán cô ta... tay chuyển xuống chạm nhẹ đôi gò má Yuki, mặt cô nàng hơi đỏ lên. Thú vị ghê! Nếu tôi làm vậy khi cô ta còn thức thì sao nhỉ...

– Nát thấy chắc chắn chấm phần chấm.

Yuki đột nhiên lăn qua phần giường của tôi, nhưng mặc kệ vậy, nằm như vậy rất ấm. Cô ta trở mình, làm tôi giật mình nhắm mắt vờ ngủ. Nhưng tôi có làm gì mà phải giả vờ thế nhỉ? Rồi thì mọi chuyện dẫn đến những điều như trên. Và cái mà tôi muốn nói ở đây chính là... LÀ CÔ TA ĐÃ LẤN SANG BÊN PHÍA TÔI, VẬY TẠI SAO LẠI ĐÁNH TÔI NHƯ THẾ! CÁI CON NHỎ NÀY! E hèm. Nhìn cô ta lon ton chạy vào nhà vệ sinh với vẻ mặt ngại ngùng, hai gò má ửng đỏ,... thật sự đáng yêu đó chứ.

Tôi rõ ràng là có vấn đề rồi! WW thật nguy hiểm quá! Cô ta có dùng bùa chú gì lên tôi không đây??

Lời kể của Yuki.

Tôi bước ra từ nhà vệ sinh trong bộ đồng phục đến trường. Trường của tôi cũng chẳng coi trọng lắm mấy thứ lễ nghi củ chuối đó nên học sinh chỉ cần mặc đồng phục vào đầu tuần thôi. Tôi liếc Ren lại nằm ngủ trên giường một cái rồi vợ lấy cái ba lô trên bàn bỏ đi đến trường trước.

Khác với trường của người ta, kí túc xá của The East không nằm trong khuôn viên trường mà ở thị trấn, nên tôi phải băng qua khu chợ trung tâm mới đến được trường. Vừa đi, tôi vừa nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Đúng là trung tâm lục địa có khác nha. Hoàn toàn khác biệt so với những vùng còn đơn sơ mộc mạc, nhà tranh vách đất. Tuy kiểu nhà ở đây cũng thuộc dạng cổ xưa, nhưng là xi măng lát gạch, nhiều nơi hiện đại cực kì.

Tôi liếc nhanh về phía tháp đồng hồ, là nơi cao nhất khu phố này. Vẫn còn sớm, tôi quyết định đi vòng quanh khu chợ, sẵn tiện mua thức ăn gửi về kí túc xá để tối nấu bữa tối. Đột nhiên hình ảnh của tên khốn Ren tóc vàng hiện ra. Có nên nấu bữa tối cho hắn không nhỉ?! Hừ! Không quan tâm!! Hắn là ai mà mình phải chú ý tới!

Sau khi mua hết những thứ cần mua, tôi thông thả đến trường, mỉm cười hạnh phúc nghĩ đến món cà ri tối nay. Vừa bước tới trước cổng trường, thẳng nào đó đặt tay lên vai tôi. Gì đây? Quấy rối? Biến thái? Du côn? Tôi chuẩn bị thế đập lại thẳng đó (bật mí là tôi có máu lưu manh), thì giọng Ren vang lên đều đều bên tai:

– Hay nhỉ? Không chờ tôi cơ đấy.

– Ren?

Tôi gạt tay hắn quay lại nhìn. Ren trong bộ đồng phục thật sự rất rất là đẹp trai. Ôi mẹ ơi! Người gì đâu chói lòa sáng bóng thế này?!

– Sao lại thế này?! Đồng phục của tôi và anh hoàn toàn đối lập về màu sắc này! Tại sao thế? Là do giới tính à? – tôi chú ý và hỏi. Tôi có cái tính tò mò, và cái tính đó đã hại tôi bao nhiêu lần.

Tôi mặc áo sơ mi trắng, cà vạt đen, bên ngoài là áo khoác trắng được cách điệu một cách cầu kì, cùng với váy đen. Ren mặc áo sơ mi đen, cà vạt trắng, bên ngoài là áo khoác đen kiểu dáng hoa văn hết của tôi, cùng với quần jean đen.

– Cô giả ngu à? Là do tôi là DW và cô là WW đấy ngốc ạ.

– Anh là Dark Wizard? – tôi ngạc nhiên tròn mắt hỏi. Trong thâm tâm của tôi, cứ nghĩ DW thường có nhan sắc tồi tàn mặt đầy tàn nhang, hay mặc đồ đen và tự kiêu bên cái nôi thuốc độc, luôn đi tìm Bạch Tuyết để giết cơ. Ai nghĩ được cái tên có nhan sắc lộng lẫy đến này mà là DW! Tôi lấy thân ra đảm bảo hắn sẽ là hotboy trường. Ông trời bất công! Nhường cho tui cái nhan sắc đó đi!!~~

– Cô ta thực sự không biết sao? Đúng là đồ thiếu năng. – Ren nhếch mép cười khẩy, đẩy tôi sang bên mà quay lưng bước đi. Ôi cái tên khốn nạn này! Hắn lại làm bầm – Vậy thì còn khuya cô ta mới phát hiện ra.

– Anh nói gì tôi đó?! – tôi chống hai tay ngang eo, bắt đầu giờ giọng còn đồ.

– Ồ. Thiếu năng, chứ không bị điếc. – Ren cười khẩy.

– Tên hói! Mau trọc đầu đi! Tôi ghét anh! Tôi nhất định phải đổi phòng!!! – tôi nói rồi te te đi trước.

– Cứ làm như tôi thích ở cùng cô ấy! – hắn ta đi ngang hàng tôi từ khi nào. Ren giật mạnh cặp tôi ngược lại, tôi mất đà ngã ra sau, tựa vào người hắn. Hắn cúi xuống liếc nhìn tôi! Cha mẹ ơi! Đẹp trai quá! Ừ mà không được! Cái tên này đúng là tên lưu manh nguy hiểm. Sao dám dụ dỗ tôi! Tâm hồn tôi vốn trong sạch thánh thiện! Mà dù cho có nhan sắc sáng chói (như đĩa rửa bằng sunlight) này, nhưng lại có cái tính cách thô lỗ với phụ nữ như vậy, còn khuya mới trở thành hotboy được nha!

– Hừ. Mà anh không thấy có gì kì lạ sao? – tôi đột nhiên phát hiện. Không uống công than vẫn với ông tờ rời này giờ nha. Tự nhiên tôi thấy mình thông minh đột xuất ý.

– Chuyện gì? – Ren khó chịu đáp.

– Tại sao một người THIẾU NĂNG như tôi còn phát hiện ra, trong khi một người BÌNH THƯỜNG như anh lại không để ý đến nhỉ? – tôi tranh thủ xả xối.

– Có chuyện gì?

– Tôi và anh, vừa khác giới tính, vừa khác loại pháp sư, vậy tại sao lại bị nhầm lẫn mà đưa vào cùng phòng được?

Ren không nói gì bỏ đi một mạch, tôi cau mày khó hiểu đi theo, mà không biết suy nghĩ của Ren bây giờ là: “Chết tiệt! Sao tự nhiên cô ta tỉnh ranh quá vậy? Cứ tưởng cô ta sẽ không để ý chứ! Mình thì làm sao thấy chuyện đó lạ được trong khi người sắp xếp cô ấy chung phòng là mình... Chờ ơi! Làm ơn đừng có phát hiện ra.”

Trường rộng kinh khủng, tôi háo hức nhìn xung quanh, tung tăng vui vẻ, miệng cười tươi rói. Ren hừ giọng:

– Cô chưa đi tham quan trường sao?

– Ừ.

– Vậy tan học chờ tôi sang lớp đưa cô đi.

Ren nói rồi đi thẳng, để lại tôi đứng giữa sân thần thờ, mặt hơi nóng lên tí. Thở đều, bình tĩnh, suy nghĩ, tìm ơi đừng có nhoi nữa! Hắn tốt như vậy chắc chắn là có lí do cả! Đúng rồi! Không thể nào tự nhiên tốt vậy được! Không được để dính bẫy của hắn. Dám lăm lăm dụ mình rồi bán qua Trung Quốc thì tiêu. Nhưng mà... tìm không nghe lời nào!! Hic! Cứ mãi hồi hộp thì biết làm sao...!

Reng! Reng!

Tiêu rồi! Trễ rồi! Trời ơi! Trễ mất rồi! Ngày đầu tiên đi học của tôi!!!!!!!!!!!!!! Tôi chuẩn bị lấy đã phóng nước đại. Nhưng còn đang mừng rỡ vì đến được cửa lớp trước giáo viên thì...

– A.

Do quá vội nên tôi va vào một cô bạn, cả hai cùng giật mình hét lên. Cô bạn quay sang nhìn tôi, mắt long lanh nước như khóc. Ấy chết thật! Hình như tôi chạy hơi nhanh, tông hơi mạnh.

– Xin lỗi! Xin lỗi! Bạn đau à?! Có sao không? – tôi rối rít nói.

– Cảm ơn bạn, tớ không sao đâu. – cô ấy cười nói.

Ấy chà! Dễ thương quá! Cô ấy nhỏ nhắn, đáng yêu, khuôn mặt xinh đẹp, phù hợp với mái tóc bồng bênh gọn sóng. Chà bù với tôi...

– Vào lớp thôi.

– Ừ. Tớ là Saya, bạn tên gì?

– Tớ là Yuki.

...

Tan học,...

– Bye bye Yuki, Saya.

– Bye mấy bạn! – tôi và Saya cười đáp lại mấy cô bạn mới quen trong lớp. Tôi quay sang nói với Saya – Vậy mai gặp nhé!

– Ừ. Bye bye! – Saya cười rồi ra khỏi lớp.

Tôi mỉm cười chậm rãi bước ra ngoài, đứng tựa lưng vào bức tường của lớp học chờ ai đó, đột nhiên trông thấy một đám con gái bu thành một cục vào cái gì đó. Tôi nhủ thầm nhìn. Gì mà màu mè dữ vậy! Có cái gì mà thu hút thế kia chứ! Hàng giảm giá chắc! Xi! Còn cái tên Ren này! Làm gì mà lâu thế không biết!

Tôi nguyên rửa hắn. Có phải hắn cho tôi leo cây không vậy...! Nếu là cái tên này thì dám lăm lăm nha! Nhiều khi giờ nay hắn đang ở kí túc xá mà cười tôi với vẻ mặt khốn nạn? Aaaaa!!!!!! Tôi sẽ giết hắn. Nhưng mà... hắn cười nhạo tôi ở kí túc xá cơ mà, sao tôi nghe tiếng hắn gọi tên tôi nhỉ?

– Yuki! Cứu tôi! Mau lên!

Đúng là hấn thật! Là Ren đang bị đám con gái bầu vào. Như rác bị ruồi bầu vào ý. Vậy té ra cái đám lố nhố trước lớp tôi là do hấn gây ra! =”

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: MẮC KẾT

Sau một hồi học hơi giải cứu hấn, cuối cùng cả hai phải chạy thực mạng. Nghe hấn gọi, tôi cố gắng chen vào trong để kéo hấn ra, bị xô qua, đẩy lại cứ tưởng mình tiêu luôn rồi. Tôi vốn nhỏ con, bị đám nữ sinh kia chèn ép đến dẹp lép. Thật là đáng sợ! Làm sao mà hấn có thể đứng trong đám đó tới nửa tiếng chứ?! ~o~

Tôi bị xô ngã, ngồi bệt xuống đất mà nhẩn nha, cái tên sao chổi xui xẻo, tự nhiên giúp hấn chỉ để mình bị đau như thế này! Một bàn tay kéo tôi đứng dậy. Là Ren. Hấn nhìn tôi với ánh mắt khinh thường, cười khẩy một cái. Đám nữ sinh xung quanh liếc xéo tôi, mà quan tâm làm gì, quan trọng là tôi ghét tên khốn đó! Tôi biết là tôi vô dụng, nhưng có cần phải khinh bỉ như vậy không!?

Anh có ngon thì cứu cả hai ra khỏi đám lăng nhăng này đi! Làm như mình hay lắm ý. Tôi nhìn hấn với ánh mắt hình quả bom nguyên tử. Đột nhiên tiếng la ó của đám nữ sinh tắt ngấm, mọi hành động xung quanh đột nhiên dừng lại hết. Là phép thuật ngưng đọng thời gian... hà... đó là phép thuật cấp cao? Làm sao hấn... hấn... Ồ thì... ok! Hấn có tài đấy, nhưng tôi vẫn không công nhận đâu!

Ren kéo tay tôi lên ra khỏi đó, chạy ra sân sau của trường, rồi thời gian lại trôi bình thường.

Tôi vứt hết ba lô, cà vạt, áo khoác xuống thảm cỏ, ngồi xuống ghế thờ đốc. Ren cũng vứt hết ba lô áo khoác, nói lỏng cà vạt, ngồi xuống cạnh nhìn tôi cười. Tên điên! Một muốn chết còn cười toe toét.

Ren đột nhiên ngồi lại gần tôi, tay áp sát mặt tôi. Ôi mẹ ơi! Tim tôi đập thình thịch, má thì nóng ran. Ren chăm chú nhìn tôi ‘say đắm’... Tôi biết tôi đẹp, nhưng nhìn kĩ thế này tôi cũng ngại lắm nhá. Ren lấy ngón cái gạt nhẹ trên má tôi.

– Đồ ngốc cô làm gì mà cái mặt như thế này?

– Tôi làm sao cơ? – tôi tò mò, bẽn lẽn ngước mặt nhìn hấn.

– Dính màu đen này. Haha. – Ren quẹt mạnh gò má tôi cho sạch vết nhơ.

Tôi xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Gò má đã đỏ nay xấu hổ còn đỏ hơn. Cái tên lưu manh này thật biết đùa đùa người khác! Tôi gạt tay hấn ra một cách bạo lực, quắc mắt sang hấn.

– Anh ăn cắp ăn trộm hay mượn tiền không trả để họ đi theo đòi phải chạy thực mạng như vậy? – tôi xía.

– Tại ai mà tôi phải qua khu nhà của WW. Tại ai mà tôi phải chia mặt ra cho mấy nhóc đó thấy?! Hà? Họ cứ nhảy xổ vào xin nick Face!!!! Người mệt là tôi đây! – Ren nói giọng vô cảm, nhưng ánh mắt đầy giận dữ nhìn tôi, sau đó quay đi chỗ khác hậm hực.

– Thế cơ à. Đẹp trai cũng khổ ghê ha. Sao vậy... Giận hả?

– Hừm. Vì cô khen tôi đẹp trai nên tôi bỏ qua cho cô đấy. – hấn cười nhẹ, tay xách hai cái cặp lên.

– Đồ cuồng bản thân. – tôi trề môi khinh bỉ lẩm bẩm.

– Gì?

– Ô hô! Không có gì!

Ren lườm tôi phát, rồi hai cái cặp trên tay hấn lơ lửng trong không trung, không gian xung quanh nó còn lấp lánh màu sắc trông rất là lung linh a.

– Chà! Anh làm gì mà hay thế?

– Thì... phép thuật? – Ren đưa ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

Tôi biết mình đã hỏi một câu rất chi là ngu nên ngay lập tức đánh trống lảng. Tôi đứng dậy, vờn vai, nhét áo khoác vào cặp, cà vạt đeo hờ trên cổ. Ren cũng đứng lên rồi hấn dẫn tôi đi xem trường học.

Cái trường rộng oi là rộng, phòng thì nhiều oi là nhiều. Tôi đi muốn rã cái chân ra mới tới phòng cuối cùng – phòng âm nhạc. Tôi rất có cảm tình với cái phòng này, nên phóng luôn vào trong, thích thú quan sát xung quanh. Có rất nhiều dụng cụ. Ren đặt luôn hai cái cặp ở ngoài, đi vào trong cùng với tôi.

– Oa! Đàn ghita nè! Oa! Là cây sáo nà! Oa!!! Là...

– Ôn ào.

Tôi cau mày khó chịu. Cái tên lưu manh này. Tôi nhìn hấn chăm chăm. Hấn nhìn tôi chăm chú. “Cạch”. À. Tôi vừa nghe tiếng gì đó. Hình như là tiếng đóng cửa thì phải. Àu mai gót!!!! Ren chậm rãi tiến lại gần cánh cửa, tay đưa lên vặn núm khóa cửa.

– Khóa rồi.

– Cái gì? – tôi giật mình chạy lại đứng bên cạnh Ren sốt ruột nhìn hấn cứ vặn vặn.

Nhọ quá vậy trời ơi! Khóa rồi! Làm sao mà ra khỏi phòng đây!!! Tôi ưỡn quáng lên chạy khắp phòng tìm cửa sổ để nhảy ra ngoài, quên mất tiu đây là lầu 3. ~o~ Mà các cửa sổ đều khóa hết rồi. Ren bình tĩnh hơn tôi nhiều, tay cứ kiên nhẫn nắm lấy núm khóa cửa. Đột nhiên có tiếng “xèo xèo” rồi cái bàn tay nắm lấy núm khóa bốc khói.

Hấn thân nhiên bỏ tay ra, mắt vô cảm nhìn vào vết thương trên tay, khói vẫn nghi ngút bay lên, hình như hơi rỉ máu nữa. Tôi giật mình nhìn tay hấn. Ren quay sang tôi, ra lệnh:

– Cô mau dùng phép thuật trị thương cho tôi.

– Xin lỗi nhưng tôi không thể. – tôi xấu hổ đáp.

– Phải rồi, cô bị thiếu năng mà. – Ren thất vọng buông thõng tay xuống.

Tôi ngại ngần rút cái cà vạt ra, quấn vài vòng vào vết thương của Ren. Hiện tại thì tôi chỉ biết sơ cứu như vậy thôi.

Tôi không hiểu được bản thân nữa. Nhiều khi tôi thắc mắc liệu mình có phải WW hay không? Phép thuật của WW hầu hết là để trị thương. Còn tôi một chút cũng không làm được, mà 100% phép thuật của tôi dùng để tấn công. Tôi cảm giác mình là pháp sư cá biệt. Đến cả DW còn có một phần nhỏ là phép trị thương... Nhiều khi tôi thấy mình vô dụng... chẳng hạn lúc này.

Ren nhìn chăm chăm vào cái... mở bong bong ngay tay mình chép miệng. Ừ thì công nhận là tôi không được khéo tay cho lắm, nhưng chí ít tôi cũng có lòng chân sóc cho hấn rồi. Có ai đời lại quan tâm người mình ghét cay đắng như tôi không chứ!

Tôi hừ giọng:

– Sao bây giờ đây?

– Không biết. Phá cửa không được thì phá tường đi. – hấn thân nhiên đáp, hình như tên này rất là thích việc phá hoại thì phải.

– Tôi nghĩ không được đâu, thể nào cũng bị dội lại cho coi. Chắc mấy bức tường này bị phù phép hết rồi. Lạng quạng anh làm nổ tường thì tiêu.

– Vậy thì ok. Tối nay ở đây. Sáng mai khi nào có người đến mở cửa thì đi ra. – lại một lần nữa hấn rất là tỉnh mà đáp. Sao hấn bình tĩnh thế nhỉ? Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là căng thẳng khi ở một mình với hấn như vậy.

Tôi thở dài, tay với lấy cây đàn ghita, ngồi lên chiếc ghế, ra dáng vẻ sẽ đàn một bài... mà tôi đâu có biết đàn đâu chứ! Tôi liếc qua Ren đang đi lòng vòng quanh phòng, tay sờ mó mớ nhạc cụ còn lại.

– Hình như tôi chưa biết tuổi của anh. – tôi bắt chuyện.

– 16. – hấn đáp gọn lỏn.

– Hừm. Vậy là bằng tuổi tôi, tôi không gọi cậu là anh nữa.

– Thích gọi sao thì tùy cô thôi.

– Cậu biết chơi ghita không? – tôi nhìn hấn với ánh mắt lung linh long lanh.

Ren không nói gì mà cười nhẹ, tay đỡ lấy cái ghita từ tay tôi. Hấn xùy xùy đuổi tôi ra khỏi chiếc ghế, rồi ngồi vào. Tôi đứng cạnh hấn chăm chú lắng nghe. Hấn bắt đầu gảy những tiếng đầu tiên. Rồi hấn bắt đầu hát. Tôi thực sự vô cùng là ngạc nhiên với tài năng của hấn. Quả thật rất hay! Đàn hay, hát hay, kết hợp lại tạo thành một tác phẩm hay vô đối. Giọng hấn trầm ấm, nhưng dễ dàng lên những nốt cao, khả năng đánh đàn cũng không chê vào đâu được.

Bắt công! Ôi cái cuộc đời. Sao hấn lại hoàn hảo đến thế? Chỉ riêng cái khuôn mặt cũng đã đủ thu hút rồi, thử nghĩ hấn mà vác đàn ra giữa sân trường ngồi gảy và hát... chắc hấn trở thành thần tượng mất.

Đường như đọc được sự đố kị của tôi, sau khi hát xong một bài, hắn hơi cười nhìn tôi. Ren hỏi:

– Hay lắm phải không?

– Hừ! Áo tưởng sức mạnh! – tôi chối bay biến. Cái tên này mà biết tôi thầm khen hắn thì có mà hất mặt lên trời...

– Thật chứ?

– Ừ.

– Vậy tôi không đàn nữa. – Ren nhún vai, đặt cây đàn xuống đất trước vẻ mặt sùng sốt của tôi.

Tôi trẻ môi nhìn hắn. Ren cứ cười nhẹ như thể khinh bỉ tôi ý. Cái tên này! Cầu cho hắn ra đường vấp con cuốn chiếu té gãy ngón chân! Hừ. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn cảnh hoàng hôn ở cửa sổ sau lưng Ren.

Ô mai! Đã chiều rồi... tức là sắp tối, mà tối rồi thì thế là tiêu!

– Đói quá! – Ren thờ dài, hắn nằm dài ra sàn.

Tôi mặc kệ hắn bước lại gần cửa sổ ngắm hoàng hôn. Một màu đỏ thật đẹp. Tôi ít khi ngắm cảnh, nên có lẽ cái giây phút này tôi khó có thể quên được. Tôi thờ dài nhớ lại lần đó... một quang cảnh đỏ rực... khói nhuộm bầu trời xám xịt... trong tôi tràn đầy thù hận và sợ hãi.

Ren thình lình xuất hiện sau lưng tôi. Tôi giật mình, mặt tái mét. Không ổn! Tôi lại nhớ tới kí ức đau đớn đó. Ren thấy mặt tôi xanh đi, cau mày lo lắng áp hai tay lên má tôi, khẽ đặt sát mặt tôi hỏi:

– Cô bệnh à?

– Không. Tôi ổn. – tôi văng tay Ren ra, mắt liếc ra ngoài cửa sổ, có vẻ mặt trời đã khuất hẳn.

– Vào trong đi.

– Ừ.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: CẢM XÚC LẠ

Tối đó, tôi và hắn lấy tấm rèm cửa làm giường nằm lên. Không có chăn nên hơi lạnh. Tôi nhìn trần trần lên trần nhà, hoàn toàn không ngủ được. Mà không ngủ được không phải vì lạnh... là vì... có tên đó nằm cạnh.

Hôm qua hắn cũng nằm cạnh mà tôi vẫn ngủ ngon lành đó thôi. Tại sao hôm nay lại như thế?! Có phải do cảm giác của tôi dành cho hắn đã thay đổi. Ấy không! Tôi đang nghĩ gì thế?

Đột nhiên Ren khều khều tôi. Tôi quay sang bực dọc quát:

– Tôi đã bảo cậu đừng có lấn vạch kẻ này mà!

– ... – Ren không nói gì mà nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt nghiêm túc. Mà cái mặt nghiêm túc của Ren chính là cái vẻ mặt quyền rũ nhất của hắn. Tôi bị... có vấn đề rồi!!!!

– Sa... sao không ngủ?

– Cô lạnh hả? – cuối cùng hắn cũng nói.

– Có chút... a!

Ren ôm tôi vào lòng. Ô hô! Ôm cơ đấy! Ôm thôi mà. Ừ thì là ôm! Cái gì?! Ôm á?

– Hết lạnh chưa? – giọng hắn trầm trầm bên lỗ tai tôi thật là khiến người ta ngại chết được mà!

– Tôi đâu có nói lạnh! Chỉ là có chút chút thôi! Buông ra! – tôi vẫy tay tứ phía.

– Không muốn. Cô không lạnh nhưng tôi lạnh. Nằm vậy ấm hơn. – lí luận của hấn là đây. Chẳng hiểu sao tôi lại ngoan ngoãn nằm yên thôi không vùng vẫy nữa.

– Tôi...

– Âm không? – giọng của Ren hơi cười.

– Ừ thì chút chút.

Tôi cảm giác vòng tay hấn ghi chặt hơn. Hơi thở của hấn cứ đều đều trên đầu. Tôi vô thức cuộn tròn, áp người vào người Ren lấy hơi ấm miễn phí.

“Thỉnh thoảng. Thỉnh thoảng.” – là tiếng tim đập à...

Không biết là tiếng tim của tôi hay của Ren nhỉ? Hay cả hai là một. Tiếng đập càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhanh... Mặt tôi bỗng nhiên nóng lên, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tôi lơ đãng thoáng nghe tiếng của Ren thì thầm, nhưng nghĩ là mình ảo giác:

– Cô là đứa con gái ngốc nhất từ trước đến giờ. Vừa ngây thơ lại dễ tin người. He.

...

Nắng rọi vào mắt làm tôi giật mình thức dậy. Tôi chậm rãi ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh. Đây là phòng ở kí túc xá mà nhỉ? Rồi ánh mắt tôi dừng lại ở cái người nằm cạnh tôi đang ngủ một cách yên bình... còn ai ngoài Ren.

Chắc là tôi quen rồi, chả có phản ứng kịch liệt như hôm qua, ngoại trừ... lấy gối đè lên mặt hấn cho khỏi thở nha con! Muaahaaaa!!!! Đùa chút. Viễn cảnh hấn ngộp thở dưới tay tôi còn xa lắm. Chỉ là do tôi tưởng tượng thôi...

Tôi phóng xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân, thay đồng phục, vác balo lên vai đến trường. Tôi không thèm kêu Ren dậy, cho hấn bị trễ học chơi! Hô hô! Mức độ troll người khác của tôi dạo này rất là đáng nể phục nha. Vậy mà... thế quái nào khi tôi đóng cửa ra khỏi phòng, hấn vẫn còn nằm phè trên giường ngủ, còn khi xuống tới phố đã thấy Ren đứng tựa vào bức tường, hai tay đút túi quần chờ tôi.

Hấn là thánh sống chắc?! Tôi quyết định sẽ cho hấn ăn bơ! Tôi đi lướt qua hấn, không thèm nhìn qua một cái. Ren đột nhiên chớp lấy cái balo của tôi, rồi lấy đeo luôn.

– Dám không đợi tôi. – giọng hấn hơi giận.

– Cậu đang... xách balo giúp tôi á?

– Ừ. Rồi sao? – hấn nhìn tôi với ánh mắt kì lạ, hình như ý nói là “Thấy tôi galang nên yêu luôn rồi chứ gì?”

– Sao hôm nay... cậu... tốt đột xuất thế? Ý đồ gì? Đừng nói... hôm qua cậu... làm gì tôi nên giờ... đền bù nha! – tôi lắp bắp nói, mặt nhăn nhó nhìn vô cùng là... biểu cảm, hai tay thành hình chữ X trước ngực.

– Đừng có ảo tưởng sức mạnh đi cô nương à! Cô thì... vô dụng, xấu xí. Chẳng có tí nào giống phụ nữ cả. – Ren búng nhẹ tay lên trán tôi.

– Chắc không đó?

– Vậy trả cái cặp cho cô nè. – Ren cau mày nắm lấy cái quai balo của tôi đang lơ lửng cạnh balo hấn mà đe dọa.

– Á! Không có gì đâu Ren đẹp trai. Cảm ơn nhiều nhiều mà! Hehe. – tôi ngay lập tức dùng chiêu dụ ngọt mà nịnh nọt hấn. Gì chứ thà chịu nhục còn hơn phải vác cái balo nặng gần bằng tôi ấy... như vác mình vậy. Thế nào sau này già đi cũng để lại nhiều triệu chứng cho coi, nào là gù lưng, tay rung, răng rụng, chân tay bủn rủn, đãng trí nữa...

– Con gái các cô quái thật. – nhìn đi tôi ơi. Đừng vì mấy lời nhục mạ này mà bỏ cuộc nghe chưa! Suy nghĩ đến tương lai đi Yuki à! Nghĩ đi! Tôi sau này già đi cũng phải trở thành nữ nhân của hội người cao tuổi chứ, không thể nào vác balo để dính mấy cái triệu chứng đó được!!

– Hà hà... – thế là tôi cúi gầm mặt xuống đất cười trừ – Cơ mà hôm qua cậu đưa tôi về kí túc xá hả?

– Ừ. Tôi gọi mãi cô không dậy, phải công cô về đấy! Nặng như heo.

– Cái tên này được nước làm tới hả?! – tôi gầm gừ nhưng chỉ dám nghĩ rằng nói cho mình mình nghe. Mà đúng thật nha! Nãy giờ thấy tôi hiền quá nên cứ chọc cho tôi điên lên mới được hay sao ý!!! Cái tên này biết tận dụng thời cơ gót!

– Thế... người quen của cô đây à? – có vẻ hấn không nghe thấy câu nói của tôi.

– Hử? – tôi ngược nhìn. – Ai đây?

– Tao đã gặp mày ở chợ đây nhỏ không biết điều.

À thì ra là hai con nhỏ song sinh (trong chap đầu tiên). Tôi nhếch mép. Hai nhỏ này lại định gây sự trả thù vụ hôm trước hay sao nhìn xung vậy? Nói rồi nhí?

Phép thuật của tôi vốn thiên về tấn công mà! Tôi chấp hai nhỏ cùng lúc cũng được! Hôm trước tôi chạy là do ngày đó là cái hôm trước của ngày học đầu tiên. Tốt nhất đừng có gây gỗ gì, mà tại lỡ hăng quá nên... mà chung lại thì chỉ dám ngăn tụi nó chứ chả dám đánh. Còn hôm nay hả... có tên Ren làm chứng là tụi nó gây chuyện trước, giờ tôi có giết chết hai nhỏ này cũng đâu bị ai nói gì! Do tụi nó gây sự trước mà! He he! Tôi thật là thiên tài nha! Muahhaaaha!!! Tôi cảm thấy bản thân dạo này hơi bị gian tà a.

Tôi bẻ tay răng rắc, cười khẩy chậm rãi bước lại gần hai nhỏ đó, cả người toát ra sát khí. Tụi nó thấy vậy có hơi lùi lại. Ren thích thú đứng yên một bên xem phim. Đột nhiên “reng reng”. Àu sị! vào lớp mất rồi?! Tôi không muốn bị trễ học đâu! Không muốn!!! Tôi trợn mắt vác balo một bên vai rồi lấy đà phóng thẳng lớp học.

Tôi bỏ lại Ren và hai nhỏ đứng như trời trồng vì không tiêu hóa kịp hành động của tôi. Một con hét lên, định đuổi theo:

– Con kia! Lại chạy à?

– Tôi sắp muộn rồi!! Hôm khác đi nha! – tôi rất lịch sự a, dù đang vội vẫn cố quay lại vẫy tay tạm biệt ba người này.

– Đứng lại cho tao! (tôi không nghe vì đã đi mất, đoạn dưới là ngoài lời kẻ)

– Cô ấy đã nói là muộn mà? – Ren hơi cau mày lạnh lùng nói, ý ra lệnh cấm đuổi theo.

– Anh Ren?

– Giờ mới thấy hả?

– Sao anh bênh cho nó?! Anh và nó đâu có quan hệ gì?

– Tôi không phải là bênh vực cho cô ta, mà là do cô ta nói đã muộn. Nhưng hai cô mà làm gì Yuki, tôi sẽ không tha cho cô đâu. – Ren trừng mắt đáp rồi quay lưng lên lớp. Hai nhỏ kia cũng tức giận bỏ đi.

Không ai thấy được khuôn mặt của Ren sau khi quay đi đã trở thành màu đỏ hồng. Hắn đưa tay lên môi như thể đang suy nghĩ chứ thực chất để che đi khuôn mặt nóng ran. “Phải rồi, mình với cô ta thì có quan hệ gì đâu?”

...

Hôm nay lớp tôi có tiết mỹ thuật vẽ mẫu cơ thể người... hay là cơ thể pháp sư ta? Và cái người làm mẫu là tôi. Cô giáo choàng cho tôi cái đầm voan trắng, dài chấm đất... tôi đứng yên cả tiếng đồng hồ môi kinh dị. Lúc đầu cô bảo tôi làm mẫu, cô sẽ cho tôi 10 điểm bài kiểm tra này, mà tôi thì vẽ xấu lắm, nên tôi ok luôn. Giờ mới thấy hối hận nha!

– Được rồi, các em nghỉ 5 phút.

Tôi thấy bức bối nên bỏ ra ngoài sân ngồi uống nước. Ren ở đâu nhảy ra ngồi cạnh tôi, hắn quét ánh nhìn từ đầu tới chân của tôi rồi tặc lưỡi:

– Cô trông cũng xinh đó chứ?

Tôi xấu hổ, cảm giác mặt mình tự nhiên nóng ran lên. Trời! Ren ời là Ren! Sao lại nói thế?

– Đừng nói những câu ngọt ngào thế. – tôi cười trừ.

– Đừng làm hành động đáng yêu thế. – hắn cười nhạt.

– Sao cậu lại sang khu này? – tôi đánh trống lảng.

– Muốn sang thăm cô không được sao? – hắn nhếch mép trông rất chi là gian cũng không kém phần quyến rũ a.

– Hừ! Kệ cậu! – tôi bối rối quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: QUEN RỒI.

Cũng rồi kể từ ngày đó, Ren thường sang lớp tìm tôi, trong khi tôi cứ lạnh lùng đuổi hấn về, có lẽ để che giấu khuôn mặt nóng ran của mình... Nhưng rồi tôi cũng quen với điều đó, tôi quen việc hấn cứ kè kè bên tôi, việc hấn và tôi cùng đến trường, cùng ăn trưa, ăn chiều, ngủ cùng giường (tất nhiên có chăn gối ở giữa), cũng như quen với một ngày chủ nhật bình thường bên hấn như chủ nhật đó.

Tôi đứng loay hoay bên bàn bếp, tay cầm cán dao, tay gom đồng hành lá lại, đột nhiên Ren ôm tôi từ sau, hai tay hấn siết eo tôi.

Tôi quen rồi... Hấn cứ đột ngột ôm tôi riết rồi tôi cũng quen luôn. Mà chẳng hiểu sao từ hồi hấn khen tôi “cũng được”, hấn cứ dính lấy và hành động thân thiết như thể tôi và hấn là hai anh em ruột ý. Làm tôi dạo này được dịp cứ nhảy tung tung như sắp lộn ra ngoài rồi. Ban đầu tôi có phản kháng lại chớ, nào là đập, thụi, cắn, cụng đầu nhưng hấn chai quá thì tôi cũng chịu.

Tôi cứ bình thản tiếp tục cắt hành như hấn không hề có đó. Hấn hỏi:

– Đang làm gì thế?

– Tôi nhớ cậu bị điên chứ đâu có mù mà không thấy?

– Ừ thì... tôi hơi vậy thôi. Tôi... – Ren ập ứng.

– Mau ra bàn ăn đi.

Tôi và hấn yên lặng thưởng thức bữa sáng. Ren đột nhiên phát ngôn gây sốc:

– Lát nữa ăn xong đi chơi với tôi đi.

“Lách cách” – đôi đũa trên tay tôi rơi xuống, tôi tròn mắt nhìn Ren. Àu. Tên này chơi độc nha. Định nói vậy làm tôi ghen com à!? Ác thế? Có trả thù thì thiếu gì cách, sao lại động chạm đến đồ ăn thức uống của người ta như vậy? Cơ mà may mắn là tôi đã nuốt hết thức ăn rồi.

– Cái gì? – tôi nheo mắt nhìn hấn.

– Lát nữa ăn xong đi ra phố với tôi. – Ren gần giọng, có vẻ hơi quê. Vậy là hấn nói thật chứ không phải muốn ám sát tôi.

– Anh... lại có ý đồ gì nữa? – tôi e dè nhìn hấn. Đúng đấy! Mây tính lại đi Yuki oi, đừng để về ngoài đẹp trai làm não lú lẩn. Tên này rù mầy ra ngoài chắc chắn là có vấn đề, cá chắc để ám sát từ xa cho dễ chứ chả vừa...

– Đơn giản là đi chơi thôi nhóc. – hấn nhìn tôi bằng nửa con mắt.

– Ok.

Ăn xong tôi với hấn lết ra khu chợ hôm trước để mua sắm. Xung quanh cứ bàn tán như thế này:

– Á!! Anh ấy đẹp trai quá!!

– Anh ấy hot quá!!

– Woa!!! Ảnh đẹp trai quá!!!

– Tao bán ảnh rồi mày ơi!!! Á!!!

Và tôi chép miệng liếc sang hấn đang đắc chí với mấy lời khen ngợi đó. Cái tên yêu bản thân điên cuồng này... Mấy nhóc xung quanh cứ liên tục ca ngợi và tán thưởng hấn, và tôi biết chắc sau đó sẽ là...

– Con nhóc xấu xí đó là ai mà được đi cạnh anh ấy chứ?!

– Xấu mà làm chuyện dễ ý.

– Xấu quá mà đòi cao. Đi với anh ấy không thấy nhục sao?

Ô hô, tôi hiểu mấy người này thật đấy! Tôi nhếch mép. Nhưng chính tôi – một người ghét hấn còn phải công nhận hấn đẹp trai cơ mà. Hôm nay phong cách của hấn lại cực chất. Áo thun đen in chữ “One of a kind”, bên ngoài là áo khoác da trơn, quần jean đen ôm, mào bạc phía trước, giày bata cổ cao, dây giày dạ quang... Tóc hấn đánh rối phía mái, màu nâu nhẹ ánh lên trong nắng. Chúi ui! Đẹp trai quá... T.T Đột nhiên Ren khoác vai tôi. Tôi giật mình quay sang nhìn hấn, mặt hấn nghiêm trọng kinh khủng. Cái gì đây?! Chẳng phải trong hoàn cảnh này tôi mới là người phải nghiêm nghị chứ hấn sao?!

Hấn đột nhiên kéo tôi lại. “Chú” – một viên đạn trượt qua lọn tóc tôi ghim thẳng xuống đất. OMG! Cái đó... cái... đó là đạn?! Tôi tròn mắt nhìn sang

Ren. Hấn chăm chú nhìn tôi. Ấy chết! Hấn đẹp trai quá! T.T

– Cái gì thế? Là đạn sao?!

– Có ai đó muốn giết người à!?

– Có cần báo cho đại pháp sư (giống kiểu cảnh sát ở trái đất) không?

– Cô không sao chứ?! – Ren dịu dàng hỏi tôi.

– Ừ. – tôi hơi hoảng nên bắt đầu thờ dốt.

Ren cũng không nói gì nữa, nhưng mà cái tay hấn vẫn cứ choàng trên vai tôi. Cả hai đứng im như tượng. Cuối cùng sau khi tôi đã bình tĩnh hơn, tôi ngược nhìn về phía đạn bay tới. Và tôi đã định vị được nơi cái tên khốn dám bắn tôi – sân thượng của một tòa nhà.

Tôi đẩy tay Ren ra, quay sang nói với hấn:

– Cậu về trước đi, tôi đi đây chút.

Tôi dùng thuật dịch chuyển đến chỗ thẳng đó. Còn Ren tức tối vì bị bỏ rơi...

– Ê, tao ở đây nè. Gần hơn rồi đó, mày bắn tao đi. Dễ trúng hơn ấy.

– Mày... mày... sao mà mày... – một thằng bật kín mặt mày, bên một cây súng ống.

– Tao cho mày biết, tao ghét nhất là những thằng bắn lén. Tao ghét thứ nhì là mấy thằng bật mặt, và ghét thứ ba là mấy thằng ngu.

– Mày dám... – hấn đứng lên phóng về phía tôi, bị tôi đá cho một cú. Ui xin lỗi nghen. Tôi đá rất nhẹ mà không hiểu sao hấn gãy tới hai cái răng cửa?

– Im! Ngu thì không có quyền lên tiếng. Để tao dạy cho mày một chút này... Sau này nếu mày bắn hụt, thì lo mà vắt giò lên cổ chạy đi nghe chưa. Từ đường bắn, người ta dễ dàng đoán được chỗ mày đang đứng đấy, và khi mà người ta phát hiện ra chỗ mày... người đó nhất định sẽ giết mày... như tao chẳng hạn.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!

Tôi dùng đủ mọi phép thuật sát thương lên người hấn, không quên bồi thêm mấy cú đấm. Máu vương khắp nơi từ nền nhà tới khuôn mặt tôi. Tên Ren phá đám từ đầu nhảy ra, dùng phép cường chế dịch chuyển ép tôi về kí túc xá. Mà cái phép thuật đó rất là bá đạo, người dùng phép phải cầm chặt hai tay đối phương rồi dùng phép, nên tôi chẳng cự quậy được gì. Nhưng tôi đang xả stress mà! Cái tên phá đám. Tôi trợn mắt đe dọa hấn, miệng nói:

– Kháng phép thu... ừm...

Tôi bị ấy bật miệng... bằng môi của ấy... OMG!!! Tên khốn đó dám hôn tôi!!! Ấy nhưng phải hiểu cho hấn... tay lo giữ tay tôi thì tay đầu nữa mà bật mồm tôi lại... ủa... mà ai biểu hấn bật miệng tôi chi!! A! Trả nụ hôn đầu cho tôi tên khốn!! Tên thối tha! Tên chết bầm chết dập kia!!

Ở kí túc xá, phòng số 13...

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Tên chết tiệt!! – tôi vừa về tới phòng đã hét lớn.

Giận quá thể rồi nhá!! Hấn nghĩ hấn là ai, ép tôi về kí túc xá, còn dám hôn tôi. Tội nặng ngày thêm nặng. Cái tên đó... Tôi thề sẽ không tha thứ cho hấn, vậy cho nên, bây giờ tôi sẽ...:

– Đi tắm thôi, máu tanh quá.

...

Tôi mở tủ lạnh lôi ra chai XO tu ừng ực cho hạ hỏa. Cái tên Ren lôi tôi về nhà rồi phóng đi đâu mất mà giờ này chưa thấy về! Tại sao hấn được chơi mà tôi thì không? Đã tới chiều rồi mà. Tôi cũng đã nấu thức ăn chiều (cho tôi), còn chờ hấn về ăn (đám) cơ mà. Thế mà dám đi chơi về muộn đến vậy... Tôi cô đơn (vì không có gì xả stress) lắm đấy.

Cơ mà tại sao cái tên đó lại bắn tôi? Là tự hấn có chủ đích vậy hay là có người thuê hấn ám sát? Ban nãy do hăng máu quá mà tôi quên hỏi hấn. Giờ làm sao đây?!

Tôi ngồi xuống giường, lơ ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là khung cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp. Ánh mắt của tôi bị cuốn hút theo vẻ đẹp ấy. Đã là lần thứ hai kể từ khi tôi bước vào ngôi trường này thấy một cảnh như thế. Tôi ngồi nhìn cảnh ngoài cửa sổ, mà mắt mờ đi, rồi tôi ngủ luôn lúc nào không hay.

...

Lời kể của Ren.

Tôi mệt mỏi trở về kí túc xá sau khi giải quyết giúp cô ta. Thật thật! Con gái gì mà bạo lực tợn, giết chết thằng đó luôn mới kinh. Tôi phải đi thủ tiêu xác giúp cô ta, chứ để bọn đại pháp sư phát hiện ra có nước vào tù mà bóc lịch.

Yuki. . .!!! Cô là đứa con gái chết tiệt!!! Vừa mới động lòng trước vẻ đẹp của cô ta, giờ đã bị làm cho mất tiết cảm giác đó. Cô ta xử sạch bong chai rượu của tôi, rồi nằm lăn ra sàn nhà mà ngủ, trong khi tôi phải giúp cô ta xử lí mọi thứ. Con nhỏ đáng ghét này... Không ghét cô thì tôi không phải là Ren!

Yuki đột nhiên nhăn nhó rồi mở mắt dần. Tôi ngăn người nhìn cô ta. Nhỏ đưa tay dụi dụi mắt, hai vai hơi run trông như con mèo nhỏ nhăn yếu đuối. Nhỏ bắt đầu để ý thấy tôi, đột nhiên lão đảo đứng lên, còn mạnh bạo nắm lấy cổ áo của tôi. Mặt Yuki đỏ ửng, không ổn, cô ta say rồi! Cô ta định làm gì tôi đây, nhớ như tấn công đột ngột thì có trời né kịp.

Nhưng mà nhỏ đột nhiên đáng yêu lạ. Khuôn mặt hồng hồng, mũi nhỏ nhắn, môi đỏ nhẹ, mắt mở to long lanh. Mái tóc đen thẳng dài ngang lưng. Chiếc đầm voan xanh dương nhạt rất năng động. Nhất là cả người cô ấy sát vào tôi. Ấy không được! Tôi cần phải nhớ lại đi! Cô ta là WW và tôi là DW! Tuyệt đối không thể có sự rung động đó được. Tôi tiếp cận nhỏ là vì mục đích khác, tuyệt đối không được để mình sa vào cái thứ tình cảm nhạt nhẽo được.

– Trả nụ hôn đầu cho tôi tên khốn! – cô ấy lèm bèm.

– Hà?!

– Trả đây!! Sao lại là với người như anh chứ?

Yuki hét lên rồi cả người đổ hẳn vào người tôi. Tôi không đỡ thì cô ta đã ôm hôn đất mẹ thấm thiết rồi. Con gái kiểu gì thế này không biết?

Tôi bế bổng nhỏ đặt lên giường, chu đáo kê cái gối cho nhỏ dễ chịu. Tôi thở hắt ra, xuống bếp lấy nước uống, nhìn thấy nguyên bản ăn nguội lạnh. Tìm tôi khê rung rinh. Yuki chờ tôi về ăn à?

Tôi chậm rãi tiến lại gần chiếc giường duy nhất trong phòng, nghiêng đầu nhìn nhỏ. Tôi cúi xuống, khê đặt lên môi nhỏ nụ hôn. Ấy. Tôi vô tội, là cơ thể tôi nó tự động làm như thế... Nhưng khi thấy nhỏ khê mỉm cười sau nụ hôn ấy, tôi cũng vô thức cười theo, tay vuốt tóc nhỏ thì thầm:

– Trả lại nụ hôn cho cô đấy... Ngốc.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: HẮN NHẤT ĐỊNH LÀ NGƯỜI XẤU!

Sáng hôm sau, trên đường đến trường...

Tôi có cảm giác rất kì lạ, không hiểu sao cứ ở gần Ren là tim tôi đập thình thịch. Tôi liếc mắt sang hắn. Cứ vẫn cái vẻ ngông cuồng đó. Ren trông bảnh trai vô cùng với bộ đồng phục trường. Hắn đeo tai phone mở nhạc to hết sức, miệng ngân nga theo, hai tay đút túi quần, vai vác balo nhìn vừa bụi vừa chất. Hắn đột nhiên liếc qua tôi... và hai mắt chạm nhau.

Tôi ngay lập tức quay mặt đi, tim lại đập mạnh, còn mặt lại nóng lên cơ chứ... Àu men! Chẳng lẽ tôi lại thích hắn. Ôi mơ đi! Có lẽ là do giấc mơ chết tiệt đêm hôm qua.

Tôi chơi đùa giữa cánh đồng hoa mênh mông bất tận. Phía xa là cảnh hoàng hôn tôi thấy ban chiều. Mây đỏ cam huyền bí, cả một bầu trời đầy tâm tư. Vẻ đẹp ấy làm tôi ngây ngất. Đột nhiên có một cánh hoa chạm vào môi tôi... và cái cánh hoa đó lại có mùi giống Ren.

Tay tôi vô thức đưa lên chạm nhẹ môi mình. Đầu óc tôi bắt đầu lạc đi đâu mất... Cho đến khi có tiếng nhạc xập xình bên tai tôi. Tôi giật mình quay về với hiện tại.

Ren gỡ một bên tai nghe và nhét vào lỗ tai tôi. Tôi và hắn cùng nghe một điệu nhạc, có cảm giác như chỉ có mình tôi và hắn trên thế gian.

“Gió mùa đông thổi nhẹ

Đưa anh đến bên em

Thì thầm tâm tư nơi anh

Rằng tình cảm của anh trao mãi nơi em

Giữ kĩ những kỉ niệm

Đem kết thành yêu thương

Anh và em sẽ cùng nhau mãi mãi”

(Iêu! T/g chém đấy nhe. Mà kinh quá! Tự viết tự thấy sến (_ _ ’)).

Tôi nhìn sang hần cười khẩy:

– Thì ra cậu cũng nghe mấy thể loại này. Đang yêu à?

– Ồ phải đấy. – Ren nhắm mắt thân nhiên nói. Hần đứng lại.

– Thế à. – tôi nhếch mép.

– Người tôi yêu cô cũng biết đấy. – hần đột nhiên sáp lại gần tôi.

– Há?

– Là cô đấy ngốc. – Ren áp người tôi vào bức tường, hai tay chống hai bên để tôi khỏi chuồn đi.

– Đ... đồ... đồ khủng – tôi cau mày đáp. Đó chỉ là bên ngoài thôi, còn bên trong lại khác. Bằng chứng là mặt tôi bắt đầu đỏ lên, còn giọng thì lắp bắp như cá lăm.

– Tôi yêu em – Ren cúi mặt xuống sát mặt tôi, hai mắt nhắm nghiền. Ấy cái tên biến thái này lại định hôn tôi hay sao ý?

Tôi giật mình đẩy hần ra. Mặt tôi lúc này đỏ phải biết. Ren đột nhiên cúi gầm mặt nhìn đất. Tôi lo lắng nhìn hần. Vai Ren run lên từng hồi. Tôi cứ tưởng hần lên cơn, vội vã đến lay vai hần. Hần cười lớn, đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi.

– Cô nghĩ tôi thích cô thật à? WW các cô lúc nào cũng ngây thơ.

– Không. – mặt tôi đen lại, tôi liếc hần một cái sắc lém – WW không ngây thơ như anh nghĩ đâu...

– ... – hần nhìn tôi khó hiểu, có vẻ hơi giật mình. Phải rồi, mặt tôi căng thẳng như dây đàn.

– Chỉ có tôi ngây thơ thôi.

Tôi thẳng tay đẩy hần ra, mặt lạnh băng bước đi trước, leo lên sân thượng trường cúp học luôn!!! Trời ơi tức quá!!!!!!

Nhưng tôi bỗng thấy tiếc nuối. Lại không muốn tạm biệt hần cơ đấy... Chết tiệt!!

– Hần đang cố làm gì cơ chứ?!

Tôi không hề biết hần đứng yên nhìn tôi bước đi, mặt hơi đỏ lên, hần nghiêng răng:

– Mình đang cố làm gì cơ chứ?!

Tôi nằm luôn ra sàn, ngược nhìn ngắm trời ngắm mây, gió hiu hiu đưa tôi chìm vào giấc ngủ sâu...

...

Tôi ngủ một mạch đến hết giờ học. Ấy chết rồi... Tôi cúp học... trong tháng học đầu tiên cơ đấy... Tại cái tên đó hết. Cứ dính vào hần là tôi lại gặp xui xẻo. Nếu không phải hần đã làm như vậy... tôi cũng đã chả có tâm trạng xấu đến nỗi phải ngủ quên thế này!! Chết tiệt!

Thôi thì dù sao cũng trễ rồi. Về nhà thôi.

Tôi rảo bước đi dưới sân, ánh mắt mơ màng nhìn về nơi nào đó xa xăm. Tiếng của Saya kéo tôi về thực tại, cô ấy có vẻ rất lo lắng cho tôi, và hình như cô ấy đã đi tìm tôi. Mồ hôi nhễ nhại trên đôi gò má của Saya, mặt đỏ ửng, thở hổn hển, nhỏ chạy về phía tôi:

– Yuki!!! Chờ đã!

– Saya? Có chuyện gì thế? – tôi đứng chờ nhỏ.

– Sao hôm nay cậu lại nghỉ học thế? – cô ấy nhú mày nhìn tôi.

– Thì... có chút chuyện ấy mà. Nhưng thôi không sao đâu.

– Không sao cái gì chứ? Giáo viên phạt cậu trực lớp một tuần kia! – cô ấy tức giận nói.

– ... – tôi đỏ mặt, cứng người.

Cô ấy vừa nói gì thế kia? Nói gì vậy...

...

Trên lớp,... tôi cầm cây chổi quét quét, hất hất, thờ dài nườm nượp.

Ày, làm việc vậy cũng được mà... dù gì thì tôi cũng chẳng muốn về kí túc xá gặp tên khốn khiếp kia.

Đột nhiên tôi cảm giác có một làn gió sau lưng, lại thêm cảm giác ai đó vừa chạy vụt qua... Tôi quay người lại đề phòng...

Lại có thêm một luồng gió sau lưng tôi. Cái quái... gì thế này?

Cái buột tóc trên tóc tôi tuột xuống, bình yên trên tay của một ai đó... Một tên con trai đột nhiên xuất hiện sát bên tôi, tay cầm chặt cột tóc của tôi... Anh ta mặc áo sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo khoác đen có mũ trùm đầu gần như kín mặt.

– Em có còn nhớ anh không?

– Ai thế?

– Là anh đây...

Anh ta bỏ mũ ra... Là anh ta...

– Ren...

(lưu ý, Ren ở đây không phải Ren cùng phòng của Yuki, chỉ là ‘một người từng quen’ trong quá khứ).

Tôi nhìn anh ta chăm chăm... Lại lần nữa,... kí ức vụt qua rõ ràng hơn trong tâm trí tôi.

Tôi tức giận phẩy tay, tấn công anh ta. Với bàn tay đầm máu và xụi lơ, Ren nhú mày nhìn tôi:

– Em đối xử với người dạy phép thuật cho mình như thế đấy à?

– Tôi không quan tâm!!! Anh biến đi cho khuất mắt tôi! Anh tới đây làm gì?

– Lời chào của em sau bấy nhiêu năm xa cách thật đặc biệt nha.

– Anh biến đi! – tôi hét lớn.

– Em vẫn còn hận anh... Nhưng mọi chuyện không như em nghĩ đâu...

Ren nói, giọng buồn bã, rồi dần dần tan biến đi.

Tôi ngồi phịch xuống đất... thế là xong... tôi... hết sức rồi... tôi... sợ quá rồi... sợ phải đối diện với anh... đối diện với quá khứ kinh hoàng của mình...

...

Tối đó ở kí túc xá...

Trên hành lang dài lê thê, mắt cụp xuống. Tối rồi. Sau khi xong việc ở trường, tôi đã lang thang ngoài phố suốt mấy tiếng đồng hồ mới quay về kí túc xá.

Vừa mới đặt tay lên nắm cửa, tôi đã bị kéo tuột vào trong phòng. Tức là vậy, khi tôi vận tay nắm cửa, Ren vội vàng kéo cửa, thế là tay tôi chưa kịp phản ứng buông ra, đã theo luôn vào trong. Mắt đã nên tôi ngã đè lên người Ren.

Hắn chớp lấy vai tôi hét lên:

– Cô đi đâu mà giờ này mới về?

– Cậu trở thành quản lí của tôi từ khi nào thế? – tôi chống tay đứng lên.

Tôi trả lời lạnh lùng như thế không phải vì tôi vẫn còn giận Ren chuyện lúc sáng... mà bởi vì cứ mỗi khi ở sát bên hắn, tim tôi lại không chịu nằm yên, đâm ra tôi trở nên cáu kỉnh và khó chịu.

Thật ra khi thấy hần lo lắng cho tôi như vậy, chuyện tôi vừa gặp tên Ren kia, hay chuyện tôi lo sợ về quá khứ cũng đều biến mất hết. Ở cạnh hần rất là dễ chịu... nếu trái tim tôi không làm càng như vậy.

– Tôi đi tắm.

Ren đứng dậy nhìn tôi trần trụi, rồi hần thờ dài sau khi tôi đóng sập cửa.

Trong khi tôi tắm, hần ngoan ngoãn chạy ra bàn ăn ngồi đợi tôi, hôm nay hần đã đi chợ chuẩn bị thức ăn cho cả hai.

Ban sáng khi hần sang lớp tìm tôi để cùng về, nhưng thấy Saya lo lắng bảo không biết tôi đã ở đâu cả ngày. Hần ngay lập tức hiểu ra tâm trạng tôi xấu là vì ai, nên hần đã nấu bữa tối để chuộc lỗi.

Tôi bước ra từ nhà tắm, mùi hương thơm lừng của thức ăn xộc vào mũi, tôi chạy như bay xuống bếp. Đói quá!

Ren ngồi cảm giác lên tay, mắt nhắm hờ. Nhìn hần tếu hài kinh khủng. Tôi chăm chú nhìn hần, tim tôi lại lần nữa nhảy múa. Hần đột nhiên mở mắt ra, tôi giật mình ngó lơ chỗ khác.

– Ngắm đủ rồi nhỉ?

– Ngắm cái đầu bur cậu đấy!

– Thế à... Mau qua đây ăn đi. – Ren vẫn chống cằm, khẽ cười nhìn tôi. Ánh mắt của hần bỗng nhiên dịu dàng lạ... Tôi hơi đỏ mặt, nhanh chóng chạy sang ngồi xuống ghế.

Tôi ăn một cách cứng nhắc. Không thể nào bình tĩnh được. Cảm giác hần cứ nhìn tôi từ phía đối diện làm tôi không thể cư xử bình thường được.

– Ăn đi.

– Tôi no rồi.

– Chén cơm của cậu còn nguyên luôn kia. Mau ăn đi. – tôi nói bừa mà không thêm ngược mặt lên.

– Tự nhiên thích ngắm cô. – hần nói.

Tôi đơ. Hoàn toàn đơ. Tôi khó hiểu nhìn hần.

Dạo gần đây hần cứ nói những câu như thế. Tôi không biết cái ý thực sự của hần là gì, nhưng nó thật sự làm tôi thấy bối rối. Tôi sợ tôi sẽ thích hần mất! Trời ạ! Dù tôi đã tự nhủ với mình tôi là WW và hần là DW, và hần rất là ranh mãnh nhưng trái tim của tôi vẫn không thể nào ngừng rung động. Tôi sợ! Tôi sẽ lại bước vào đoạn đường tôi đã từng bước qua... và lại vấp ngã... như ở quá khứ.

Tôi không biết sau đó hần có còn nói gì không, tôi mặc hần đấy. Không ăn thì đói ráng chịu. Tôi ăn.

...

Ăn xong thì tung tăng làm cái này, quẩy cái kia... Trễ rồi thì đi ngủ. Tôi cảm hần lên giường, hần ngoan ngoãn ôm gối xuống đất nằm.

Tôi gạt đầu cũng đi ngủ, nhưng hần hất xì... một cái... hai cái... ba cái...

– Lên đây đi! Giã vờ chi cho khổ thế!

– Chờ mãi. – hần cười khẩy rồi lại ôm gối leo lên giường, xin đính chính lại là... hần leo luôn lên người tôi. Đây tôi nói rồi... hần có tốt lành gì đâu?!

– Cậu định làm gì? Tôi tấn công cậu đấy! – tôi trợn mắt.

– Thì ra cô thích là người chủ động. – hần lại cười. Nhưng là nụ cười chết người... Rõ ràng hần biết ý định của tôi khi nói tấn công là gì...

– ... – tôi không thể phản kháng lại gì...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: TỨC GIẬN.

– Tránh ra đi nào phẳng! Nào ngắn! – tôi đẩy hắn ra một cách kịch liệt.

– Tôi phải làm gì với cô đây?

– Cậu mà dám làm gì, tôi giết cậu!

– Tôi xem đó là lời thách thức nhé!

– Há? Cậu...

Tên ten, và chưa kịp phản ứng gì thêm, hắn lại cưỡng hôn tôi lần thứ hai... nhưng mà hình như đây không phải là một nụ hôn... Hắn dùng phép thuật hút ma lực của tôi...

Ủầy... mấy cái phép thuật thường có phương pháp sử dụng rất là dị. Chẳng hạn cái này, hút ma lực qua đường miệng là tốt nhất... thành ra tình hình của tôi là như vậy... Nhưng thực chất ra vẫn tính đây là hôn!

Nụ hôn thứ hai của tôi!!!!!! Trời ơi!

Tên Ren ác độc! Hắn hút sạch sành sanh đến mức tôi mệt quá và là đi...

...

Trên một cánh đồng đầy hoa bồ công anh, một căn nhà nhỏ xinh được dựng lên. Trước nhà là một cô bé và một thằng nhóc, trạc tuổi nhau đang chơi đùa trên cỏ.

Cô bé cười khúc khích, ôm chăm lấy thằng bé đòi cồng, thế là thằng bé cồng cô lên chạy vòng quanh sân, mệt rồi thì cả hai nằm luôn ra cỏ.

– Ren! Em muốn cho anh xem cái này... – cô bé khều nhẹ tay thằng bé, nhưng hình như do hơi ngại nên chất giọng đáng yêu ngày càng nhỏ dần.

– Em nói gì Yuki? – Ren (kia) 12 tuổi quay sang đáp.

– Thì em muốn anh xem cái này! – Yuki – tôi – 10 tuổi cười nói.

Tôi thì triển một câu thần chú, không gian xung quanh chúng tôi trở nên lung linh đầy màu sắc.

– Anh thấy sao? – Yuki hồi hộp chờ đợi.

– Bé Yuki của anh giỏi quá nè! – Ren xoa đầu Yuki.

– Hihi! – con bé cười khúc khích, trong nhà có tiếng gọi cả hai vào ăn tối.

Thế là Ren nắm tay đưa Yuki vào trong nhà. Bên trong là một không gian hơi nhỏ, nhưng ngập tràn ấm cúng và hạnh phúc. Cả hai leo lên ghế vào bàn ăn, cùng đồng thanh :

– Mời pama ăn cơm!

Yuki là con của pama, còn Ren thực ra là đứa con hai ông bà nhận nuôi. Trong tiềm thức của Yuki đều là suy nghĩ như vậy.

Ren là Dark Wizard, còn Yuki lại là con người... Hằng ngày, cậu dạy con bé phép thuật. Tất nhiên một con người sẽ không thể làm phép... nhưng Yuki là ngoại lệ... con bé học phép thuật một cách nhanh chóng, có khi còn nhanh hơn cả những pháp sư bình thường.

Cả ba người Ren, pama Yuki đã sớm phát hiện ra con bé có điều bất thường, nhưng vẫn không có phản ứng gì, ngoài hằng ngày vẫn cư xử bình thường.

Sức mạnh của Yuki phát ra làn khí của một WW, trong khi mọi phép thuật của con bé đều là phép thuật tấn công.

Ngày hôm đó,... là năm Ren 16 tuổi, còn Yuki 14. Đột nhiên Ren bảo Yuki xuống chợ mua giúp cái gì đó... và khi trở về, khung cảnh kinh hoàng trước mặt Yuki làm con bé thực sự sốc, sợ hãi, thù hận, hệt hăng, trống rỗng, đau khổ...

Trước ánh chiều tà nhuộm trời đỏ,... ngọn lửa bao lấy cả căn nhà giữa cánh đồng trở nên nổi bật hơn... Bên trong là tiếng pama Yuki đang gào thét, đứng trước căn nhà đang cháy, mà tư thế hết sức bình tĩnh, thần nhiên dứt hai tay vào túi quần,... là Ren.

– Anh Ren ơi! Đã có chuyện gì vậy?! Pama đâu hả anh? – Yuki vội vàng chạy đến lay mạnh cánh tay của Ren. Dù biết pama mình đang ở bên trong nhưng Yuki vẫn cứng đầu hỏi.

– Họ không phải pama của em đâu. – Ren ôm lấy con bé.

– Cái gì?! Anh nói dối! Em không tin! – Yuki gào lên, đẩy Ren ra – Anh đã ở đâu lúc căn nhà này bốc cháy.

– Anh... đã ở ngay đây. – Ren đau đớn đáp.

– Tại sao anh không cứu pama, tại sao anh không giúp họ, tại sao họ không chịu ra ngoài hả anh?! – Yuki òa khóc.

– Sao mà em ngốc thế? Họ không phải pama của em! – Ren cũng tức giận gào lên.

– Em không tin!!!! Em và anh mau đi trả thù cho pama đi anh! Anh Ren... – Yuki níu kéo lấy mọi hy vọng về cuộc sống tốt đẹp của con bé từ trước đến giờ.

– Anh chính là người đã đốt nhà và nhốt họ bên trong. Em... sẽ giết anh ư? – Ren cười nhạt, cậu ghì chặt vai Yuki – Em mau tiếp thu đi! Họ không phải là pama của em!

– Em không tin!!

Yuki vùng ra rồi chạy đi.

...

– AAAAAAAAAA!!! – tôi giật mình thức dậy sau cơn ác mộng.

Đó cũng không hẳn là ác mộng... Đó thực ra là ký ức của tôi... Tôi thờ dốt và nhận ra... gò má tôi bây giờ đầm nước mắt. Bên cạnh là Ren đang nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Tôi vô thức ôm lấy Ren, hai tay níu chặt lấy vạt áo của hắn.

– Bình tĩnh. Bình tĩnh lại... tôi sẽ bảo vệ cô.

Ren cũng vòng tay ra ôm lấy tôi. Tôi rúc vào người hắn, bởi hắn mang lại cho tôi cảm giác an toàn... hết như papa của tôi.

...

Sau khi đã bình tĩnh lại, thì tôi thấy ngượng kinh khủng!! AA! Sao có thể chỉ vì một giấc mơ nhỏ nhặt như thế mà sợ hãi... lại còn khóc nữa... lại còn ôm chặt Ren nữa... Ầu mà ối... tôi có tội tình chi chẳng?!

...

– Yuki! Mau đưa balo tôi xách giúp cho! Yuki ơi! Yuki à!

Tình hình là vậy, tôi bỏ đi học trước, còn Ren cứ lò dò theo sau lèm bèm. Cứ nghĩ tới chuyện tối hôm qua tôi bị hắn ‘hôn’ như vậy thêm tức, lại thêm chuyện sáng ra ôm hắn thắm thiết như vậy thêm ngượng. Giờ tôi chẳng thể đối mặt với Ren được, mà hắn cứ đi theo!

– Cậu tránh ra, cái tên lợi dụng này!

– Lợi dụng là tôi hay cô thế?

– Cậu chứ tôi đâu ra!

– Chứ ai mà sáng ra lợi dụng tôi ôm cứng ngực vậy nhỉ?

– Cái đó là tôi... tôi... mà thôi cậu tránh ra! Tôi và cậu đường ai nấy đi!

– Cô thật là cứng đầu! Mau đưa balo đây!

– Không! Tránh ra!

– Đưa đây!

Tôi và hắn cứ cãi nhau như thế, đến trường từ khi nào không hay. Đám nữ sinh thấy tôi mắng nhiếc hắn như vậy thì tỏ vẻ khinh bỉ, ánh mắt nói “Con này chán quá!”.

Cơ mà kệ! Tôi đây không quan tâm nhé! Họ muốn nói gì thì nói, nhà tôi cũng chẳng bay nóc hay chẳng con bò nào chết cả.

Tôi bạo lực giật cái balo bỏ chạy trước, nhưng Ren giữ tôi lại. Hắn cởi bỏ cái khăn choàng cổ của mình khoác cho tôi. Tôi giật mình nhìn hắn trân trân. Hơi thở của Ren dịu dàng bên tai tôi ấm áp mà cũng rất là... kích thích:

– Trời trở lạnh rồi, sao cô không khoác thêm cái gì hết vậy?

– Kệ... kệ tôi! Tôi đi trước!

Chờ hần khoác xong cái khăn một cách cẩn thận lên cổ tôi, tôi phóng chạy, ở lại chút nữa chắc mặt tôi làm chảo đem đi chiên trứng. Ren nhếch mép đi sau. Cái tên này dạo này mặt đầy ghê nòi, cứ đeo bám tôi như đĩa, bị tôi đuổi cũng chẳng chịu rời. Thiết tình là tôi thấy tâm tình của hần dạo này sao sao ý, khác hoàn toàn với cái Ren có lòng tự trọng cao ngất trời hồi mới gặp! Có khi bị con gì cắn rồi dờ chứng không chừng.

Tôi cảm thấy hơi bị lạ nha. Sao mà hôm nay tôi gây chú ý dữ vậy? Sáng giờ tôi có làm gì đâu? Tôi đi dọc hành lang, băng qua vài khu lớp học, sao ai cũng nhìn tôi hết vậy?! Và tôi đã hiểu được lí do...

Tôi bước vào lớp, mấy bạn tôi và Saya mới quen thân từ hôm đầu năm bỗng dung bơ tôi, hơi bị sốc a! Tôi khó hiểu bước về chỗ ngồi. Trên bàn học của tôi chỉ chít những đường rạch bằng dao, nhìn mất mĩ quan quá. Nào là “Tránh xa anh Ren ra!” rồi “Mày biến đi!” rồi lại “Con chánh ***!”.

Ủầy ầy... Tôi bị bắt nạt á?!

Tôi đặt tay xuống bàn... làm bầm câu thần chú...

– Mày coi nó kia! Sử dụng phép thuật nữa chứ! Khoe mẽ quá!

– Nó nghĩ nó là ai vậy chứ?!

– Oái! Sao mấy cái chữ đó lại trên mặt tao thế này?!

– Oái! Nó làm gì mình thế?

– Bôi không được! Nó không mất!

Tôi có làm gì đâu... ngoài thì triển thần chú trả vật lại cho khổ chủ. Mấy chữ đó là do mấy nhò viết, thì ra là mấy nhò đó chơi hai mặt. Thật không ngờ tình bạn lại dễ đổ vỡ như vậy, chỉ vì một tên DW mình không thể với tới, mà hại bạn như vậy. Thật là rẻ mạt! Tôi nhếch mép ngồi xuống ghế, và một câu nói đã lọt lỗ tai tôi:

– Con Saya ngu quá! Khi không đi bệnh vực nhỏ đó để bị đánh cho toi tả phải nhập viện.

Nhò đó vừa nói gì? Saya bị thương... vì tôi... Tôi nghiêng răng... tay siết chặt cái khăn choàng cổ của Ren. Tôi thiếu kiểm chế đập bàn một cái rồi hét lên:

– Chết tiệt thật! Có GATO thì với tôi thôi chứ? Sao lại động đến Saya yêu quý của tôi nữa! Được thôi! Đó là do mấy người khiêu chiến thì đừng trách tôi ác.

Sau khi xả xong thì tôi ngồi lại xuống ghế. Hô hô! Mấy người muốn tôi tránh xa Ren, tôi sẽ càng tỏ ra thân thiết với hần ta cho mấy người ngứa mắt chơi! Tức quá mà! Saya ơi! Bệnh vực tôi làm gì chứ?!

...

Lại một ngày nhàm chán trôi qua... tôi tức giận càng tức giận khi thấy ánh nhìn của đám con gái hai mặt ấy cứ chia vào tôi! Tôi bỏ lên sân thượng cúp luôn hai tiết cuối.

Sau khi chuông reo, tôi thông dong xuống lớp trực. Tôi mở cửa đã thấy lớp về hết, riêng có Ren ngồi lên bàn, hai tay vẫn muôn thuở nằm trong túi quần, hần nhìn xa xăm ngoài cửa sổ. Nhìn cảnh tượng sao mà... đẹp đến thế... ánh mắt tôi bị hút vào đó từ khi nào không hay...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: LỘ BẢN CHẤT MẤY NHỎ HAI MẶT.

Nhận ra có người đang ngắm mình, Ren quay về phía tôi, khuôn mặt lạnh lùng hiện ra... Hic! Tôi bị sắc đẹp làm cho lú lẫn, quên luôn hận hần, ghét hần. Tôi ngần ngại nhìn hần, chắc hần mặt của tôi đang ngó lăm... Ren cười một tiếng, hần tiến lại gần tôi. Tim tôi đập thành thịch như chạy maratong.

– Mặt cô... hôm nay...

– Ha... hả?

– Hôm nay... mặt cô rất là đáng yêu. – Ren cười.

– S... Sao?!

– Dính nhọ nè nhóc.

Ren vừa nói vừa mỉm cười lau mặt cho tôi. Mặt tôi nóng lên. Chết thật! Thật là nhục nhã quá!! Trời ơi! Tôi gào thét trong lòng, còn bên ngoài thì đơ ra... Hai lần rồi! Lần này là lần thứ hai tôi... tôi... thôi không nói nữa...

– Cậu sang đây làm gì? – tôi đẩy tay hấn ra.

– Tôi giúp cô trực vệ sinh, nghe nói cô bị phạt mà...

– Ồ. – tôi gạt đầu. Tôi lẳng lặng cầm cây chổi lên quét, hấn đi lau bảng.

Đúng là hai người cùng làm, mọi chuyện cũng đâu vào đấy một cách nhanh chóng. Khi gần xong việc, tôi nói với Ren:

– Tí nữa cậu cứ về trước đi, tôi có việc đi một xíu sẽ về sau.

– Nếu thế thì để tôi đi với cô.

– Thôi không cần đâu.

– Đã nói để tôi đi cùng cô mà.

– Vậy... tùy cậu...

...

Tôi đến bệnh viện, thăm Saya, kể bên là Ren đang trở mắt nhìn. Khi đứng trước cổng bệnh viện, hấn hỏi tôi:

– Sai chỗ rồi, nếu cô muốn khám bệnh thì phải tới bệnh viện tâm thần chứ?

– Cái gì?! Cậu muốn tôi tức điên à?! – tôi tròn mắt với hấn, hấn chỉ nhún vai cười trừ.

Cái tên ma mãnh!

Lời kể của Ren.

Tôi nhìn khuôn mặt tức giận ửng đỏ của Yuki, cảm thấy chọc ghẹo cô ta rất vui. Chẳng hạn như ban nãy, thực chất ra mặt nhỏ đâu có dính cái gì đâu, chả là tôi lỡ miệng nói nhỏ dễ thương thì đành tự biên tự diễn ra thôi, cơ mà cái mặt ửng đỏ của nhỏ cứ ám ảnh tôi, làm tôi cứ muốn chọc cho nhỏ đỏ mặt lên.

Yuki quay lưng đi vào trong. Tại sao nhỏ lại đến bệnh viện nhỉ? Chẳng lẽ nhỏ mắc bệnh?!

Nhỏ hỏi cô y tá cái gì đó, rồi đi thẳng lên lầu 3, đứng trước một căn phòng, Yuki thở dài rồi hơi ngập ngừng nhưng cũng mở cửa bước vào. Thì ra là thăm bệnh. Nếu tôi nhìn không nhầm thì bệnh nhân là... Saya.

Yuki đứng im lặng cả nửa giờ đồng hồ trước giường bệnh, nơi cô bạn thân của nhỏ đang nằm im bất động với đôi mắt nhắm nghiền, cả cái đầu quấn băng trắng.

Căn phòng này hình như là phòng vip trong bệnh viện thì phải. Nếu vậy cô bạn này có vẻ giàu có rồi đây, mà thời buổi này... có tiền là có quyền...

Yuki đột nhiên đâm vào bức tường bên cạnh một cái mạnh đến nỗi nứt ra. Tôi tròn mắt nhìn nhỏ. Khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, lửa giận phùng phùng. Không biết đã có chuyện gì xảy ra... Nhỏ lèm bèm:

– Khốn kiếp! Tụi nó dám đánh cậu như thế này... tớ nhất định sẽ giết tụi nó... cậu chờ mà xem kịch hay. Sau khi cậu tỉnh lại, tớ chắc chắn cậu sẽ không còn thấy mặt tụi nó được nữa đâu!

Nghe câu nói này, tôi đã mơ hồ nhận ra câu chuyện đã xảy ra giữa hai cô gái này.

Nói rồi nhỏ quay đi, bỏ tôi từ đầu đến cuối. Hay thật...

Tôi định bước theo, nhưng nhỏ đột nhiên bất động, sau đó cả người khụy xuống, tôi nhanh chóng chạy tới đỡ cô ấy.

– Nhốt cô ấy lại, trói cô ấy lại, làm gì thì làm, nhất định không được để cô ấy đi giết người. – Saya ngồi bắt chéo chân trên giường nhìn tôi đang ôm lấy Yuki.

– Cô... nếu đã mạnh như vậy sao còn dễ bị thương? – tôi nhủ mầy hỏi cô ấy. Phép thuật tê liệt hay phép thuật đưa đối tượng chìm vào hôn mê là phép thuật tấn công hơi bị khủng, sao không đem vào trận chiến của cô ấy với ai đó.

– Suyt. Đôi khi thông minh quá cũng không tốt đâu. – cô ta cười mà mồm đưa ngón trỏ lên môi kiểu như bảo tôi giữ bí mật.

– Tôi sẽ để mắt đến cô đấy. – tôi xách người Yuki lên kéo nhỏ về kí túc xá, trước khi đi đã để lại một câu cảnh báo như vậy, nhưng cô ta lại lấy đó làm trò đùa.

– Ok. Ai lại thấy phiền khi Ren hotboy để ý đến mình chứ?

– ... – tôi im lặng đi một nước.

...

Lời kể của Yuki...

Thấy Saya bị thương đến vậy, tôi tức giận vô cùng, tôi rơi vào vùng đen tội lỗi của tâm hồn. Cậu ấy là vì tôi mới bị thương như vậy. Tôi tự trách mình.

Nhưng không được, tôi phải trả thù, nhất định phải trả thù. Tôi tức giận đâm vào tường... nhưng mà má ơi đau tay chết mất! Tôi tức giận xô cho một tràn rồi quay đi xử tội đám kia.

Nhưng cả người tôi đột nhiên tê cứng, rồi tôi ngủ từ khi nào không hay. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang ở kí túc xá, và đã là sáng của ngày hôm sau... mà quan trọng nhất là... trề mắt rồi!!

Tôi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, gặm miếng bánh mì rồi phóng tới trường, cái tên Ren đang ở trong bếp loay hoay làm cái gì đó, thấy tôi vội vã thì mau chạy theo:

– Ê! Chờ tôi với!

Hắn phóng lên chạy song song với tôi.

– Tôi có làm bữa sáng sao cô không ăn?!

– Sao cậu không gọi tôi dậy?

– Tôi thấy cô ngủ ngon lắm mà?

– Hừ! – tôi tức giận lườm hắn – Hôm qua tôi bị gì thế? Mà anh đưa tôi về hả?

– Ủ, tôi đưa cô về đấy, gì mà nặng như heo.

– Xì. Đừng có mĩa mai tôi kiểu đó nhá.

– Hehe. – thấy hắn cười, tim tôi lại lệch nhịp. Chết tiệt! Vừa đáng ghét vừa đáng... ấy, tôi đang nghĩ gì vậy chứ? – Tan học tôi chờ cô ở cổng, mau trực lớp nhanh nhanh nhé.

– Ủ.

...

Hôm nay, tôi có một bất ngờ, và bất ngờ đó đang ngồi trong lớp.

Saya đã xuất viện và trở lại trường. Tôi mừng rỡ ôm lấy cậu ấy. Và phát hiện ra một điều... mấy nhỏ hai mặt kia đưa nào đưa nấy mặt mũi đen xì một cục. Saya ghé tai nói nhỏ với tôi:

– Tớ đã cảnh cáo hết đám đó rồi, nên cậu không cần phải lo nữa nha.

Tôi mỉm cười gật đầu. Ôi bạn bè, ôi thiên thần tái thế, ôi Saya của tôi.

Hôm nay cũng là ngày cuối cùng tôi phải trực phạt. Yêu cuộc sống này.

Tôi vừa quét nhà vừa ngân nga hát vô cùng vui vẻ, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ. “Cách, tạch”.

Tôi ngay lập tức chạy tới cánh cửa phòng, vịn lấy vịn để ném khóa.

– Khóa mất rồi!

Lại bị nhốt trong trường rồi... Tức điên mất. Tôi cố gắng mở cửa sổ, nhưng hình như cũng bị khóa luôn rồi. Tôi ngồi phịch xuống sàn nhà.

Tìm tôi đập thành thịch. Trời bắt đầu tối, và tôi bắt đầu sợ, tôi bị cái bệnh sợ ma... T.T. Lần trước bị nhốt trong phòng nhạc, tôi có thể không sợ là vì có Ren bên cạnh, nhưng lần này chỉ có mình tôi với tôi... lờ như con ma nó xuất hiện thì sao?

Ồ mà... tại sao khi ở cạnh Ren tôi lại không thấy sợ nhỉ? Hấn là DW mà, hấn có thể đánh lên tôi bất cứ lúc nào... Thế đấy, không sợ quân địch, không sợ kẻ thù, lại sợ... ma!

Đèn trong phòng đột nhiên tắt, ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ rọi vào trải dài bóng của tôi lên sàn, làm tôi thêm sợ. Hic... Đã vậy,... mấy cái truyện ma về The East mà tôi mới nghe kể giờ chúng nó cứ thi nhau nhảy ra trong đầu tôi. Sợ quá đi!

– Hahaha! Mày ở đó đi nha! – một giọng nữ vang lên – Trá xác lại cho tao. (thực ra là một con nhỏ chung lớp chơi khăm tôi ấy ợ, mà tôi ngây thơ đâu có biết gì đâu)

– Ma... ma... ma nữ... ma nữ... – giọng tôi run run cố gắng tìm ra chỗ phát ra cái tiếng đáng sợ ấy. Tôi ngồi bệt xuống sàn, co hai chân lại, cúi đầu xuống gác cằm lên đầu gối, nói chung là trở nên càng nhỏ bé càng tốt. Tìm tôi đập thành thịch. Tay tôi run lấy bầy.

– Yuki! Cô còn trong đó không? Sao cửa lại khóa thế này? – giọng Ren... Cái giọng đáng ghét của hấn lúc này trở thành liều thuốc cứu tôi ra khỏi hoàn cảnh thần kinh căng tột độ.

“Bang” – hấn mở cửa nhanh hết sức có thể. Ban nãy chờ hoài không thấy tôi xuống, hấn đã có linh cảm xấu, lên lớp thấy đóng cửa thì biết ngay tôi bị chơi khăm rồi.

Thấy hấn, tôi òa khóc, và lần thứ hai, tôi ôm chầm lấy hấn...

– Được rồi được rồi... tôi sẽ lại bảo vệ cô...

Hấn ghì chặt tôi vào hấn, xoa xoa đầu tôi như dỗ ngọt con nít ấy.

Sau đó hấn cổng tôi về tận kí túc xá. Được dịp, tôi nhõng nhẽo hết con nít. Hấn cũng chiều theo tôi. Lâu lâu thấy hấn cũng galang gồm.

Hấn cứ phải luôn miệng giải thích với tôi đó không phải ma. Còn tôi cứ lắc đầu nguây nguẩy khẳng định đó là ma nữ. Ren sau khi chịu thua cái tính cứng đầu của tôi đã phán một câu:

– Chủ nhật này đi theo tôi, tôi sẽ cho cô biết một con ma thực sự là như thế nào?!

– Ừ! – tôi do đang hăng máu đã từ luôn một tiếng mà không biết mình sắp bị hại cho lên đĩa... bởi cái tên ma ranh này...

...

Rồi chủ nhật sớm đến, tôi cũng sớm phát hiện ra... tôi bị thiếu năng mới đi theo Ren!

Hấn mặc áo thun đen bên trong, bên ngoài khoác cái áo vest trắng, quần jean đen, thêm cái khăn choàng cổ sọc caro. Đơn điệu, nhưng kết hợp hoàn hảo và hấn trông vô cùng đẹp trai.

Đi kế bên một nữ nam như hấn, là một con nhỏ hoàn toàn bình thường như tôi, áo dây voan trắng, áo khoác dài đến nửa đùi, thêm quần sọt ngắn màu đen và giày boot cao ngang mắt cá, đôi vớ đen cao đến đầu gối.

Tôi và hấn, như hai cực của thế giới, thế nào cũng bị soi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: BUỔI HẸN HÒ QUÁI ĐẢN

Đây thì tôi đoán như thần ý. Mọi người cứ nhìn chằm chằm vào chúng tôi, với cả, tôi phát hiện ra, tôi và hấn như thế này hơi bị giống... hẹn hò.

Thả bộ theo hấn trong công viên giải trí, nhìn đâu tôi cũng thấy cặp đôi người ta đi chơi. Nếu gặp người quen ở đây, chẳng lẽ tôi lại giải thích là hấn đưa tôi đi định nghĩa lại thế nào là một con ma? Tự kỉ hết sức.

Nhưng khi hấn đưa tôi đến đây, có lẽ phần nào tôi biết được hấn định làm gì tôi...

Xung quanh đầy những lời bàn tán.

– Coi con nhỏ đó kìa, nó nghĩ nó là ai mà đi với anh đẹp trai đó?!

– Ảnh là người mẫu hả? Đẹp trai quá!

– Cao quá, ảnh đẹp trai quá!

Gez, ừ thì cứ chờ tôi, cứ xía xối tôi đi, tôi nghe riết quen rồi. Giờ thì tôi chả còn thấy buồn hay tức giận gì nữa. Cứ nhìn hắn và tôi đi, sáng nào mà tôi chẳng nghe nấy lời như thế khi cùng hắn đến trường. Xem đi, hắn bình thường đã đẹp trai, nay càng đẹp trai hơn. Còn tôi bình thường vốn đã rất là... bình thường, nay trông càng bình thường gấp bội. Tôi im lặng đi tiếp. Hắn bình thường cũng rất hưởng thụ mấy lời khen sáo rỗng đó cơ mà... hôm nay hắn lại làm một hành động khiến tim tôi lạc nhịp _ hắn nắm tay tôi.

Chuyện lạ... tôi liếc nhìn hắn. Hắn đang quay đi chỗ khác, che khuôn mặt đỏ bừng... tay hắn hơi siết lại.

Tôi cười thầm. Đây là cách hắn bảo vệ tôi à? Đáng yêu ghê. Tự mình làm rồi tự mình ngượng. Tôi mỉm cười hạnh phúc.

Không ổn... không thể vì những hành động dịu dàng của hắn mà ngu ngơ sa vào bẫy của hắn. Tôi phải tuyệt đối ghi nhớ, hắn là DW!

Và cái chút xiu rung động đó của tôi ngay lập tức bị dập tắt như một đám lửa nhỏ nhồi bị mưa rào làm lụi tàn. Tôi đã khẳng định chắc chắn rồi! Ren là tên đáng ghét nhất trên đời! Hắn đưa tôi đến ngôi nhà kinh dị. Dù đã biết trước nhưng tôi không ngờ nó đáng sợ thế, vốn định vào thử, biết đâu có thể hết sợ mà thật, nhưng mà tôi vẫn:

– Tôi không vào đó đâu!

Cả người tôi run cầm cập níu lấy tay áo hắn. Chỉ cần đứng ngoài nhìn thôi, mà tôi đã tay run rẩy đập lộp cộp vào nhau rồi, bảo tôi vào đó á, mơ đi!

– Cô cứ vào đi, tôi sẽ đi chung với cô cho vui.

– Vui con khi mốc khô! Cậu cứ vào một mình đi, tôi... tôi đi ra kia chút. Cậu vào chơi đi, chút nữa tôi quay lại.

– Không, có cô vào cùng mới vui chứ. Mau lên. – hắn nắm tay tôi kéo mạnh.

– Tôi sẽ ngất mất!

– Ngất thì tôi vác cô ra ngoài! Đừng có sợ, cứ ôm lấy tôi là được. – trong khi tôi một mực phản đối, thì hắn một mực kéo tôi vào trong.

– Không!!

Tôi vô phương cứu vớt rồi!

Và sau đó...

– AAAA! Ren ơi! AAAA! Nó níu tôi kìa! Wuaaah!! Nó đang bay! Ren ơi cứu tôi! AAA! Ren ơi! Huhu! Nó cắn tôi kìa! Huhu... nó tới kìa... Kyaaaaaa!!!

– É?! Yuki! Cô ngất thật đó hả?! Trời ạ!

Sau đó nghe kể lại thì hình như tôi đã dùng phép thuật tấn công hết mấy thứ kinh dị trong đó, và họ phải tạm thời đóng cửa ngôi nhà kinh dị để sửa chữa, may là không bị bắt đền chứ không có lẽ tội tôi đền bằng niềm tin.

...

Trên thảm cỏ xanh gần đó, tôi khẽ chớp mắt rồi ngồi dậy. Và điều đầu tiên làm là nhìn xung quanh xem tôi đang ở đâu và cùng với những ai.

Ren đang ngồi cạnh tôi, lưng tựa vào gốc cây sau lưng, mắt nhắm hờ. Nhưng bằng cách nào đó, hắn biết tôi đã tỉnh lại và đang chăm chú ngắm hắn. Hắn nói:

– Tôi thật không ngờ cô có thể ngất được.

– Tôi đã cảnh báo rồi, là tại cậu không chịu nghe! – tôi nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng trong đó, khẽ rung mình. Đã tối như hũ nút, lại có cái gì đó cứ kêu kêu tôi, mà có cái gì đó còn bay qua bay lại chứ. Cái nơi sáng nhất, tôi lại trông thấy... một con ma máu chảy ra từ mắt và miệng, con mắt thì muốn rớt ra ngoài. Aa! Nhớ lại vẫn còn hãi.

– Ngốc thật.

– Hừ.

– Thôi tôi đền bù cho cô bằng những trò khác, ok?!

– Ok! Mau đi thôi!

Tôi quay lưng hớn hờ chạy đi trước, lại một lần nữa, hấn giữ tay tôi lại. Một mùi hương nhẹ xộc vào mũi tôi. Một vật mềm mềm lướt qua trước mặt tôi và đáp gọn trên cổ tôi.

– Cô lại quên choàng khăn, không lạnh à?

Hấn nói thì thâm vào tai tôi rồi nắm chặt tay tôi bước đi. Tên đáng ghét, sao lại nói và có những hành động đáng yêu như vậy... thế thì làm sao tôi buông được tay hấn.

Đi một thì chúng tôi dừng lại ăn kem ừ thì tôi hậu đậu nên kem dính ngay mép miệng. Tôi định lấy tay chùi thì hấn sấn tới... liếm luôn kem. Cảm giác lưỡi hấn chạm vào môi khiến tôi đỏ mặt, trong khi hấn cười khẩy. Cái tên này thật biết cách khùng bỏ người khác!

Ăn xong tôi lại đi tiếp. Chiều buông những tia nắng cuối cùng. Tôi có cảm giác từ ngày tôi quen biết Ren, tôi có nhiều thời gian rỗi rãi ngắm cảnh, nhất là hoàng hôn... (làm con nhỏ t/g bây giờ hết biết quãng từ gì để diễn tả cảnh vô nữa rồi).

Lại đói nên tôi và hấn kiếm góc nào đó ăn tối xong lại tiếp tục hành trình ăn chơi...

– Về đi, tối rồi. – hấn mặt là người lên tiếng.

– Không! Chơi thêm cái đó nữa thôi rồi về! – tôi ngay lập tức lên tiếng phản đối. Cái tên này không có tinh thần gì cả. Tôi vốn là người bị đưa đi, vậy mà giờ tôi lại là người đưa hấn đi. Thế mà còn ham rủ tôi đi chơi... Tên ngốc xít!

– Cái nào? – Ren ưỡ ỏi đáp.

– Cái đó đó! Cái quay quay to to nha!

– Được rồi.

Tôi hăng hái kéo hấn chạy đi. Hấn mặc tôi kéo hấn đi đâu thì đi, hấn chỉ lẳng lặng đi theo, bao nhiêu năng lượng đã bị tôi hút sạch.

Vòng quay càng ngày càng lên cao, tôi thích thú áp tay lên mặt kính nhìn xuống dưới thấy người càng ngày càng nhỏ, những ánh đèn lấp lánh treo trên cây khi nhìn từ trên cao càng rực rỡ hơn hấn.

– Cô là con nít chắc? Hôm nay tôi đóng vai bố dắt con đi chơi sao? – Ren làm bầm.

– Oa!!!! Sáng quá! Cái đèn đó tuyệt ghê!

– Đâu? – nói chứ hấn vẫn tò mò chạy qua bên tôi hóng hớt.

– Ừa... – lên tới một độ cao khác, tôi phát hiện.

– Đó không phải đèn đâu, mà là... – Ren thờ dài.

– Cháy nhà... – tôi và hấn đồng thanh.

– Cậu ở đây chơi cho đã rồi về sau nhé! Tôi tới đó...

– Khoan! Liên quan gì tới cô đâu?! – Ren nhủ mày giữ tay tôi lại.

– Tôi... hiểu cảm giác khi bất lực nhìn người thân của mình vùng vẫy kêu cứu trong đám cháy còn mình không thể làm gì... Nhưng bây giờ tôi đã có thể... vậy nên... tôi đi đấy!

– Khoan! – tôi dần dần tan biến – Chết tiệt!

...

Tôi đáp xuống cây cột điện trước ngôi nhà. Người bu đông quá... Tôi thấy trong đám người lố nhố trước nhà có cả một cô già trung niên, quỳ gối xuống khóc, lâu lâu đứng lên định chạy vào trong, nhưng bị mọi người xung quang giữ lại, luôn miệng gọi con. Chắc là chủ nhà, và còn một đứa trẻ bị kẹt trong nhà. Tôi nhảy xuống, đáp nhẹ nhàng rồi lườn lách chạy vào trong.

Tôi rảo bước một vòng ở tầng một, chẳng có ai, tôi nhanh chóng leo lên tầng. Cũng may là căn nhà này khá nhỏ, và tôi nhận ra ngay bóng của một cô bé ngồi thu mình lại ở góc nhà.

Tôi chạy đến bên cô bé, cô bé thều thào nhìn tôi:

– Chị ơi cứu em...

– Em yên tâm, chị ở đây để cứu em đây! Mau đứng lên.

– Em không đứng nổi nữa... Khụ khụ...

– Được rồi để chị công em

Tôi đưa tay đỡ cô bé đứng lên nhưng trên trần nhà có một thanh gỗ rơi xuống chỗ chúng tôi. Tôi theo phản xạ đưa tay lên đỡ. “Bốp”. Đau và nóng. Cô bé xót xa hỏi tôi:

– Chị có đau không? Khụ khụ.

– Không, chị ổn, chị em mình ra khỏi đây thôi.

– Dạ... Khụ khụ khụ khụ!!!

Tôi lần nữa dùng phép thuật dịch chuyển ra ngoài.

...

Lời kể của Ren.

Con nhỏ ngu ngốc đó nghĩ gì không biết, cứ thích lo chuyện bao đồng! Tôi sau khi thấy cô ta biến mất, cũng nhanh chóng đuổi theo tới căn nhà cháy. Khốn thật! Sao tôi lại phải quan tâm và đi theo chăm nom cho nhỏ chứ?

Tôi thấy nhỏ len vào trong nhà... Trời ơi!!! Yuki ơi là Yuki! Cô ta rõ là muốn tôi tức chết mà!!!!

Tôi phóng xuống, cũng định vào trong, nhưng cô ta hiện ra trước mặt tôi cồng theo một đứa trẻ. Vừa đáp chân xuống đất, cả người nhỏ ngã ra đất, đôi mắt nhắm nghiền, còn cô bé vội vã chạy về phía đám đông, có lẽ mẹ cô bé ở trong đó.

Tôi nhìn Yuki nằm ngủ ngon lành dưới đất, thờ dài. Cái cô nhóc này... không mắng là không được. Một ngày, cô ta phải làm người khác lo lắng cho mình, mới ngủ yên hay sao chứ?

Tôi bế bổng Yuki lên chạy đi. Được một khúc thì công cô ấy về kí túc xá.

...

Lời kể của Yuki.

Tôi choáng váng ngồi dậy, nhìn quanh... thì ra đây là kí túc xá. Tôi về bằng cách nào, tôi thoát đám cháy rồi sao nữa nhỉ...?

– Cô điên à?! – cái giọng nói đáng ghét nhưng cũng rất dịu dàng như đang thét vào lỗ tai tôi.

– Này! Cậu nói ai điên?

– Có ai điên được như cô nữa hả? Ai đòi lại dùng phép thuật dịch chuyển đến hai lần trong một giờ đồng hồ hả? – mặt Ren đỏ ửng, chắc là tức giận lắm...

– Nếu tôi không dịch chuyển ra ngoài ngay lúc đó, con bé đã chết ngạt rồi! – tôi cũng hét lại, tôi làm gì cũng có cái lí của riêng tôi!

– Cô là con ngốc!!! Con bé chết ngạt thì kệ nó! Lỡ như cô chết vì mất sức thì sao? – hấn tức điên kéo tôi lại và... hôn tôi.

– Tránh ra tên điên! – tôi cũng tức điên đẩy hấn ra một cách thô bạo, rồi xách quần áo vào nhà tắm luôn. Phải tắm rửa hết, phải xả nước lạnh! Cho hạ hỏa!!!

Ren bên ngoài thờ dốc, tay vo thành nắm đấm đập mạnh vào tường.

– Con nhỏ ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: LÀM THÊM

Tôi bước ra khỏi nhà tắm, lạnh nhạt đi thẳng vào bếp luôn, chả thèm quan tâm cái tên tự kỉ nhìn tôi chăm chăm với đôi mắt băng lãnh.

Gì chứ? Tôi làm vậy là đúng mà?! Hắn cướp mất ba nụ hôn đầu của tôi! Không tức điên cũng lạ. Hắn là cái đồ cuồng hôn chắc, gặp ai cũng hôn được!!! Thế mà... hắn lại làm tôi cảm thấy quen rồi... cũng chẳng khó chịu như lúc đầu nữa.

Ren cũng chậm rãi đi tắm. Tôi trề môi cả thước, cứ tưởng hắn phải xin lỗi tôi chứ! Đã thế tôi chẳng thèm nấu thức ăn cho hắn! Tuy là suy nghĩ như vậy... nhưng tôi vẫn làm cho hắn một phần. = =”

Tôi hận bản thân!

– A.

Tôi đau đốn khổ than. Tay tôi đau quá!

– Yuki. – Ren gọi tên tôi. Hắn vừa tắm xong.

– Gì?

– Xin lỗi.

– Ừ. Tốt. – tôi nhe răng cười. Tốt nhất không nên giận hắn lâu quá! Thì tôi cũng chỉ cần hắn xin lỗi thôi.

– Cô có nấu phần ăn của tôi.

– Ừ.

Tất cả rơi vào im lặng. Cái tình huống này rất là khó xử a. Ren kéo ghế ra ngồi.

– Cô ngồi đi.

Tôi không nói gì cũng kéo ghế ra ngồi, bắt đầu ăn. Ren không ăn gì, chỉ ngồi nhìn tôi chăm chăm. Tôi thấy ngira ngáy cả người. Ren... hắn ăn thì ăn đi, sao cứ nhắm tôi mà soi như vậy.

– Yuki. – Ren lại gọi tên tôi, tôi giật mình làm rơi luôn đôi đũa,

– Hà? – tôi ngược nhìn hắn.

– Cô... thuận tay phải mà... sao hôm nay toàn sử dụng tay trái thế?

Ấy chết rồi! Hắn phát hiện ra rồi! Ban nãy lúc đỡ thanh gỗ, tôi bị thương ở tay phải, đến cử động còn không nổi làm sao mà sử dụng được chứ... Tôi cũng đã cố tình mặc áo tay dài để che đi vết thương. Tôi cẩn thận như vậy... hắn làm sao mà biết được...

– À thì... tôi tự dung muốn tập tay trái, để thuận cả hai tay ấy mà. Haha. – tôi cười nhạt, nhưng mà hình như hắn ta chẳng quan tâm.

Ren đột nhiên đứng dậy đi qua ghế của tôi, khẽ chạm vào tay phải của tôi. Tôi giật người rên khẽ:

– Au... dừng!

Hắn không những không dừng còn mạnh bạo kéo tay tôi lên, tuột ống tay áo xuống.

Tay tôi sưng tấy, nóng, rất đau!

– Cô bị cái quái gì thế? Ngồi đây chờ tôi, cầm động đây!

Ren quát lên, hắn nhẹ nhàng đặt tay tôi lên bàn ăn, rồi chạy đi.

Tôi ngồi đó nhìn xa xăm... Hắn đang lo lắng cho tôi? Tim tôi... đang loạn nhịp bởi hắn...

...

– Xong.

Sau nửa tiếng Ren tỉ mỉ chăm sóc cánh tay của tôi, cuối cùng cũng xong. Tôi cũng đỡ đau hơn.

– Cái vết thương đó của cô là vì sao? Là vì con bé trong căn nhà cháy sao?

– Tôi vô ý bị thanh gươm rơi trúng thái dương, không sao đâu.

– Tôi phát điên với cô mất. Bị như vậy còn bảo không sao! – hắn ngồi xuống giường cạnh tôi. Hắn khẽ khàng chạm vào tay tôi, cứ như sợ tôi sẽ đau. Những lúc hắn dịu dàng thế này, tôi ước gì tôi và hắn đúng là pháp sư, phải chi tôi và hắn đều là con người, nếu vậy... giữa tôi và hắn đã không có cái ranh giới mờ hồ không biết ai vạch ra và từ khi nào...

– Đó là chuyện của tôi, cậu thì liên quan gì?

– Cô không nhớ đã từng nói với tôi phải quý trọng bản thân vì khi thấy mình đau, những người yêu thương mình sẽ đau gấp bội hay sao?

– ... – tôi giật mình liếc qua hắn. Nói vậy khác nào hắn nói là hắn yêu thương tôi? Mặt Ren đỏ như gấc, hình như cũng mới phát hiện ra ý nghĩa thâm kín trong câu nói của mình, tôi ngay lập tức hạ giọng, đáng trọng lắng – Nhưng tôi có còn ai yêu thương đâu...

– Cô đừng có nói như thế trên cuộc đời này còn có mỗi mình cô vậy! Là cô thực sự cô đơn hay tự ép mình cô đơn. Tự nghĩ đi.

Tôi lặng đi, còn Ren xách hộp sơ cứu lên, bước đi trả lại chỗ cũ. Hắn nói đúng... là tôi tự ép mình cô đơn đấy... Cả gia đình mà tôi yêu thương, giờ chỉ còn mỗi tôi... tôi không thể ích kỷ mà vui vẻ một mình. Tôi biết xung quanh tôi ai cũng rất tốt. Nhưng thâm tâm tôi tốt nhất cứ nghĩ mình chỉ có một mình!

Lát sau, Ren trở lại. Hắn ngồi cạnh tôi.

Tôi im lặng nhìn Ren. Hắn cũng chuyển ánh nhìn từ tay lên mặt tôi. Hắn kéo tôi lại, nhướn người lên, hôn lên trán tôi rồi cười nhẹ:

– Ngủ thôi.

...

Sáng hôm sau,...

Tôi ngáp ngáp dài đi cạnh hắn. Hôm qua tay tôi đau nhức kinh khủng, không thể nào ngủ nổi. Khốn khổ thật...

– Yuki. – giọng Ren phía sau gọi tôi lại.

Tôi đứng lại chờ hắn. Ren khoác cái khăn choàng lên cổ tôi. Giọng hắn ngập ý đồ...

– Cô lại quên...

Ren đưa cho tôi một bên tai nghe nhạc mỉm cười.

Chắc, tối hôm qua thì thế này, sáng hôm qua thì kia, sáng nay thì thế nọ... Tôi cảm thấy dạo gần đây tôi và hắn như người đa nhân cách ý, lúc này lúc kia, đôi xoắn xoạch thế này, thật là...

Tôi nhún vai nhận lấy cái tai nghe đưa lên tai.

– Gyaaaaahh!!!!

Một tiếng thét kinh khủng đập vào tai tôi. Nghe cứ như của một cô gái bị giết chết... Tôi giật mình quay qua nhìn Ren. Hôm nay hắn nghe cái thể loại nhạc gì thế này? Ren tay bịt miệng, vai run bần bật, và điều quan trọng là... hắn không hề nghe...

Cái tên này dám chơi tôi!

– Hừ! – tôi lại xắn tay áo lườm hắn.

– Hahaha!

– Cậu ăn mặc phong phanh quá đó, còn đưa tôi cái khăn nữa. – tôi chữa gương.

– Thế này thì ảm rồi. – Ren nắm tay tôi, tôi giật mình nhìn hắn, nhìn quanh thấy có đám mây nhỏ hai mặt dám đánh Saya, nên tôi để yên luôn, cho tụi nó ngứa mắt chơi. Ngoại trừ việc, tôi siết chặt ối là chặt cái tay của hắn. Dù đau, nhưng Ren vẫn cười để... giữ thể diện.

...

Tôi bị gọi lên phòng giám thị... Ày ày... Đừng hiểu lầm là do tôi quậy phá gì cho cam, chứ tại vì tôi... chưa đóng tiền học. Quên mất! Từ ngày chuyển đến trường này học, tôi quên bống luôn mấy cái học phí... Thôi chết tôi!

Thế là... sự nghiệp bùng nổ phục vụ của tôi bắt đầu. Tôi xin vào làm ở một quán cà phê tên Tiffa gần kí túc xá. Lương bồng ổng định, giờ giấc phù hợp, lại an ninh và gần nơi ở. Còn gì tuyệt vời hơn.

Tôi bắt đầu làm ở đó sau mỗi giờ học, còn chủ nhật thì tôi làm ở đó cả ngày. Ren như thiếu tôi chịu không nổi hay sao, cứ đi theo tôi.

Sau giờ học, hấn sang lớp tìm tôi, kéo tôi chạy một mạch đến Tiffa rồi vào trong ngồi uống cafe, trong khi tôi quần quật bưng bê. Hấn cứ thích làm khó tôi, nào là cafe đắng quá, cafe mặn quá... Mặn cơ đấy... Hấn bị thiếu năng suất! Cafe thì mặn bằng niềm à, có ai cho muối vào đâu?!

Thế mà không hiểu sao, bà chủ quán (chắc cỡ 40 mấy) cứ hỏi tôi số điện thoại, nick facebook của Ren... còn khách thì đông như... cát trên sa mạc... mà đa phần là nữ, chủ yếu ngồi ngắm Ren. Trong khi hấn chẳng có tí nào quan tâm.

Hấn không thèm chấp nhận lời mời kết bạn của bà chủ, còn bơ hoàn toàn mấy ánh nhìn rực lửa của đám con gái. Người khổ nhất là tôi... hấn cứ ngồi đó nhìn theo tôi mỉm cười, làm bà chủ cũng liếc tôi, mấy nhóc kia cũng lườm tôi... T.T Sức hút khủng của hotboy... lại ảnh hưởng đến tôi nhiều nhất... Nhưng tôi cũng phải cảm ơn Ren a.

Tôi là người ít kinh nghiệm nhất trong quán, cũng nhỏ tuổi nhất, và mới vào làm, thế nên bị xảy ra cái tình trạng gọi là... 'ma cũ ăn hiếp ma mới'. Mấy bà chủ 'đồng nghiệp' của tôi, cứ đùn đẩy hết việc cho tôi, phần việc của tôi gấp ba bốn người bình thường, nên tốc độ của tôi cũng phải siêu thanh lắm mới đối phó nổi với khách hàng khó tính...

Nhưng cái vấn đề quan trọng nhất không phải ở đó... mà là, tôi rất hậu đậu, thành ra... chén vỡ, đĩa bể, tô nứt, ly nổ tung (hơi quá). Tôi chưa bị đuổi việc là hay rồi... à mà không phải là hay... mà là vì Ren tôi mới được ở lại làm việc a.

Bà chủ biết rõ, Ren do muốn làm khó tôi mới đến đây, nên bà phải tạo điều kiện cho tôi làm việc ở đây, để Ren đến đây dài dài, bà ta cũng có cơ hội nhìn hấn dài dài... Tôi không hiểu bà chắc?! Chắc, tôi bị lợi dụng... Nhưng nếu không bị lợi dụng thì tôi chết đói, chết đói rồi... Dù sao cũng phải cảm ơn Ren nhiều.

...

Hôm đó là chủ nhật, Ren rủ tôi đi chơi, tất nhiên là tôi từ chối, tôi không muốn đi đâu cũng bị người ta soi, chỉ vì mình đi với... hotboy.

Tôi viện cớ tôi phải đi làm thêm để từ chối. Hấn thờ dài một tiếng rồi đi theo tôi đến chỗ làm.

Phát hiện ra... hôm đó Tiffa cho nghỉ. T.T Sao mà số tôi nó nhỏ thế? Mà sao hấn lại lựa ngay hôm đó mà rủ cơ...

Thế là mặt Ren sáng rực kéo tôi đến... thư viện trường? Hấn lên con muốn... học nhóm.

Tôi đành xách tập vở lẻo đẻo theo hấn, đúng lúc tôi cũng muốn học bài. Nhưng mà tôi đã nhầm... hấn có tốt lành gì đâu!

Thư viện là nơi bị buộc phải yên tĩnh, nên dù hấn có làm gì tôi cũng không thể hét hay đánh hay phản kháng gì được với hấn.

Tôi quên mất hấn rất là ma ranh... Chết tiệt cái tên...

Hấn kê ghế gần sát tôi. Tôi nhích ra xa hấn. Hấn nhích lại gần tôi. Tôi nhích ra xa, hấn nhích lại gần... Cho đến khi tôi không thể nhích tiếp được nữa. Nờ nụ cười của ác quỷ, hấn ngồi nhìn tôi chứ chẳng có học hành gì.

Về mặt lạnh lùng của hấn là trá hình cho cái bản chất thích quấy phá tôi của hấn mà.

Ấy thế mà tại sao tôi lại ngây thơ đi theo hấn nhỉ... Không liên quan nhưng tại sao đến giờ, nhà trường vẫn chưa có thông báo gì về cái chuyện chuyển phòng cho hai đứa tôi nhỉ?

— Yuki. — giọng hấn sát bên tai kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ. Tôi theo phản xạ quay sang hấn, thấy cái mặt đẹp trai của hấn kề sát mặt tôi. Giật mình, cả khuôn mặt tôi nóng ran.

Tại sao vậy?! Thích trai đẹp cũng là một cái tội ư? T.T Tại sao cứ gần sát hấn, cái mặt tôi cứ... đỏ lên...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: TÊN GÂY RỐI.

Tôi giật mình đẩy hấn ra, bối rối kéo tóc che khuôn mặt ửng hồng, khó chịu hỏi hấn:

— Sao thế?

– Hấn là đang nhìn cô kia. Người quen của cô à?

– Đâu?

Tôi theo phản xạ nhìn về phía hấn chỉ.

– Ren...

Tôi run rẩy. Anh đang nhìn tôi. (Từ giờ, Ren trong quá khứ của Yuki sẽ là anh, còn Ren cùng phòng sẽ là hấn.) Ánh mắt anh như thiêu đốt tôi. Tôi giật mình quay đi chỗ khác, vờ không thấy. Hấn nhìn tôi khó hiểu.

– Hấn cũng tên Ren ư? – hấn hỏi tôi.

– Không! Tôi không quen hấn. – tôi nhắm chặt hai mắt nói ra câu nói tàn nhẫn đó. Tôi muốn anh nghe thấy.

– Yuki. – anh và hấn đồng thanh. Cả hai giật mình nhìn nhau rồi chuyển sang nhìn tôi.

Tôi thở dài bỏ đi trước. Tôi không muốn thấy mặt anh. Tôi hận anh! Còn hấn... tôi không muốn hấn đi theo tôi. Tôi muốn yên tĩnh.

Tôi ra bờ hồ sau trường. Chắc không có ai biết đến hiện diện của nó đâu. Có lần tôi đuổi theo tờ giấy bị bay nên mới biết đến cái hồ này.

Tôi hít sâu cho không khí tràn cơ thể. Nhìn quang cảnh nắng ấm thật đẹp. Tôi nằm ra cỏ, dưới bóng râm của một cây đại thụ gần hồ, gió đem hơi nước thổi vào mặt tôi mát rượi.

Tôi suy nghĩ đến hai người con trai tôi đã trốn chạy. Cả hấn và anh đều là hai người khiến tôi đau lòng, khiến tôi phải suy nghĩ...

Tôi nhắm mắt rồi đi vào giấc ngủ khi nào không hay. Khi thức dậy tôi đã thấy hấn ngồi cạnh tôi, đầu tôi tựa vào vai hấn, còn hấn thì nhìn đâu đó ra xa.

– Ren.

– Cô đúng là có quen biết với anh ta. – Ren thở dài.

– Cậu... biết được những gì?

– Cô ngủ ngon thật, tôi gọi hoài không dậy. Cái này gọi là... ngủ như heo. – Ren nhấn mạnh từng từ mà xia xối tôi. Biết là hấn cố gắng đánh trống lảng, nhưng tôi vẫn không kiềm giận được đập hấn một cái.

– Hừ. Trễ rồi, về thôi.

Tôi đứng bật dậy, chống hai tay ngang eo nhìn về phía xa, mặt trời từ từ đi xuống.

Tôi cười với Ren:

– Cảm ơn cậu đã ngồi cạnh tôi.

– Kh... Không... không có gì. – Ren đỏ mặt bối rối đứng lên, te te đi trước. Chà. Đỏ mặt cơ đấy, tất nhiên làm sao tôi lại có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này để chọc ghẹo hấn chứ?!

– Haha, cậu đỏ mặt đó à? Hahaha!

– Làm gì có, nhỏ ngốc này! – Ren vò tóc tôi.

– Hahaha!!

...

Hôm sau, như thường lệ, tôi đi học về thì đến Tiffa. Nhưng lạ là hôm nay không thấy bóng dáng Ren đâu? Hấn thả cho tôi đi rong rồi sao?

– Ye!!!!!!!! TỰ DO!!

Tôi tung tăng cười tít con mắt, lại còn nhảy chân sáo đến quán, miệng ngân nga hát, tự cười một mình như mấy nhóc bệnh lâu năm mà giấu.

Tôi vừa mở cửa ra với tâm trạng hào hứng và phấn khởi. Nụ cười của tôi méo xẹo...

– Ren! Saya?! Hai người...

– Hello! – cả hai đồng thanh chào tôi. Hai người này thân thiết với nhau như thế từ bao giờ? Tôi khó hiểu nhìn họ.

– Tiết lộ với cậu tụi tớ đang hẹn hò.

– A! Tuyệt vời! Chúc mừng nha... ủa mà... WTF?!!! Cậu nói gì?!

– Tụi này chính thức quen nhau. – Saya cười tươi rói. “Rầm rầm” sét đánh giữa trời quang... Cái heo gì thế này?

– Làm... sao mà... mà... hai người... làm sao... – tôi lấp ba lấp bắp trăn trăn nhìn Saya và hấn đang thân thiết choàng vai nhau.

– Đùa chút mà. Cô tin người quá! – Ren cười khẩy chọc tôi.

Tôi không nói gì đi thẳng vào trong bếp. Gì chứ?! Hai cái người này! Bị ai nghe thấy thế nào cũng bị tố cáo với hội đồng cấp cao cho xem! Ngu ngốc!

Tôi giần mạnh tay xuống bàn, thờ dốc. Có chuyện gì với tôi vậy? Sao lại cảm thấy khó chịu thế nhỉ? Gezz!!

...

– Anh gọi gì? – tôi cảm mâm sắt chính chu đứng trước khách hàng.

– Cho anh một ngày hẹn hò. – khách hàng _ một tên choai choai, có lẽ là con người, cười khẩy nói với tôi. Sau đó cả đám bạn xung quanh của hấn ồ lên. Chết tiệt! Tôi hiểu ý của hấn là gì nhưng nhanh chóng đáp lại.

– Với bà chủ à?

– Ồ... – đám bạn thích thú reo hò. Tôi lạnh lùng nhìn hấn.

– Với em – hấn kiên nhẫn đáp. Muahaa! Hấn đang cưa cẩm tôi à? Tên này chắc con mắt có vấn đề. Cưa gái ít ra cũng phải chọn người đẹp một tí. Nhan sắc của tôi hoàn toàn bình thường như vậy, thế quái nào hấn lại... .

– Anh muốn gì?

– Thì một cuộc hẹn.

– Tôi hỏi anh uống gì? – thôi thì tôi cứ bơ và đánh trống lảng thì tốt nhất.

– Em... được lắm. Cho anh một ly... cà phê, bỏ nhiều tiêu và chút muối. – hấn cọt nhả. Tôi biết, nhưng tôi vẫn...

– Anh đợi một lát, còn các anh. – tôi liếc nhìn đám bạn của hấn.

– Như anh ta. – cả bọn cười đều đồng thanh.

– Đợi lát có ngay.

Tôi nói rồi quay đi, sau khi khuất bóng, tôi nhếch mép:

– Lũ ngu.

Tôi nói ra yêu cầu của khách hàng, bà chị pha cà phê trở mặt nhìn. Tôi nhếch mép bảo cứ làm theo, rồi cho thêm tí ớt hiểm cho đẹp.

Sau khi hấn uống thử, tất cả cà phê trong miệng hấn đáp hết trên mặt mấy tên bạn.

– Em chơi tôi đấy à? – hấn lườm tôi.

– Ban nãy anh gọi như vậy mà. “Đặc sản” của chúng tôi đấy. Anh đúng là biết thưởng thức nha. – tôi quay lưng bước đi.

– Em mau đứng lại. – hấn chớp lấy tay tôi. Tôi giật mình, khiến cái mâm rơi xuống đất tạo ra tiếng động khó nghe.

– Anh bị gì vậy? – tôi cau gắt giựt tay lại, lườm hấn.

– Bồi thường cho tôi.

– Tại sao? Anh đâu có đến đây uống cà phê, tôi cũng đâu có nghĩa vụ phục vụ nó cho anh. Anh vốn đến đây gây chuyện mà? Tự ôm cục tức mà biến đi.

– Gọi quản lý ra đây! Bồi thường cho tôi.

– Chậc! – tôi tức giận kéo cổ áo hấn ra con hẻm vắng sau lưng Tiffa. Tất cả vì sự nghiệp ăn ở của tôi. – Được rồi, anh muốn gì?

– Chủ nhật này, em đền bù cho tôi bằng một buổi hẹn hò được chứ?

– Không thích.

– Vậy... một cái hôn.

– Không thích.

– Một cái ôm

– Không thích.

– Cô bé cứng đầu nhỉ?

– Hừ, biết vậy thì đừng làm phiền tôi. – tôi quay lưng, bước đi.

Hắn ôm lấy tôi... nhưng là từ đằng sau nên tôi không đập, đấm hay đá được hắn. Đã vậy hắn còn lên gối tôi, làm tôi đứng không vững ngã xuống.

Hắn nhanh chóng đè tôi xuống, nhếch mép:

– Càng bướng càng đáng yêu.

– Tôi cho anh ba giây biến ra khỏi người tôi.

– Nói nghe cứng nhỉ?

– Một.

– Em đừng có đe dọa tôi.

– Hai.

– ... – hắn bắt đầu cúi xuống.

– B... – tôi chưa kịp đếm hết để tấn cho hắn một trận, thì hắn đã bị ai đó kéo ra. Tôi chưa kịp định hình gì, đã nghe một tiếng va đập rất lộp.

Tôi lồm cồm ngồi dậy, đã thấy Ren nắm cổ áo tên đó xách lên, liên tục đập vào bức tường màu rêu bên cạnh.

– Dừng lại!

Tôi giật mình kéo Ren ra. Dù là tôi bạo lực thật, nhưng nếu thấy người khác vì mình mà phải trở nên tàn nhẫn như vậy thì tôi trăm ngàn lần không muốn.

– Mà làm gì cô ấy?

– Thằng chó, mà là ai mà hỏi tao câu đó. – tên đó quệt vết máu trên trán, dù đang xây xẩm mặt mày nhưng vẫn kênh kiệu nhìn Ren.

– Câm ngay! – Ren lại lao vào hắn.

Tôi lừ mắt cả hai, cả người sát khí ngùn ngụt.

Tên kia chép miệng rồi quay lưng bước đi. Còn Ren quay tôi đứng một vòng:

– Cô có sao không? Sao không đánh trả hắn?

– Tôi không thể đánh con người... (dù nói vậy, nhưng ban nãy bạn Yuki của mình đã định giết hắn đấy ọ)

– Cô... bị ngốc à? Hắn ta đâu phải con người! Là Dark Wizard đấy!

– Há?

– Đúng là cô không thể phân biệt được! Nhưng có thật là hắn chưa đụng vào cô không?

– Hắn chỉ mới ôm tôi thôi, không sao đâu. Vào trong thôi, tôi phải làm...

“Rầm” _ hắn nứu tôi lại và ôm tôi, ép sát cả người vào tường.

– Cô thấy... ôm thì không sao hả? Vậy như vậy cũng không sao phải không? – Ren mặt vừa nóng vừa lạnh nhìn tôi trừng trừng. Tôi thú thật là nó rất đáng sợ...

Tôi im lặng nhìn Ren. Hắn giận run người nhìn chăm chăm tôi. Ánh mắt của hắn quét đến đâu, tôi lại cảm thấy lạnh đến đó, hơi rùng mình.

– Còn không trả lời.

– Không... không ồ... – tôi giật mình đáp đại, cả người run rẩy trong vòng tay hắn. Không phải tôi sợ tên kia, mà tôi sợ Ren. Kì thực lúc này tôi rất sợ hắn.

Nét mặt của hắn, ánh mắt của hắn... tôi sợ.

– Tôi xin lỗi. – Ren từ ghì chặt, chuyển sang dịu dàng ôm tôi.

Hai tay tôi buông thõng, thở hắt ra.

– Hai người... – giọng của Saya ngạc nhiên ở đầu con hẻm. Ban nãy, khi tụi kia gây chuyện với tôi trong quán, Ren đã hăm he sẽ giết tên kia.

Sau đó, khi tôi ra ngoài, Ren cũng ra ngoài theo, chờ hoài không thấy cả hai vào lại, Saya hoảng sợ chạy ra xem thử đã thấy thứ không muốn thấy rồi...

– Không có gì đâu! – tôi giật mình đẩy hắn ra, Ren mất thế ngã luôn xuống đất.

– À... ờ... mau vào trong đi, chủ quán đang tìm cậu đấy.

– Cám ơn. – tôi nói rồi vọt chạy vào trong.

Saya nhìn Ren một hồi lâu rồi chạy vào trong cùng tôi. Trong khi Ren ngơ ngác ngồi ngẫm nghĩ về mình...

– Minh... vừa làm gì thế này?

...

Sau đó, tôi cũng không thấy Ren đâu, có lẽ hắn đã về kí túc xá trước. Saya sau khi theo tôi vào trong Tiffa cũng tạm biệt tôi về nhà trước.

Tôi bị bà thím chủ quán chửi cho tôi tả vì tội dám cho cả đám choai choai ấy uống café không lấy tiền.

Tan làm, tôi uể oải bước về kí túc xá, Ren ở đâu nhảy ra dọa tôi một cái, rồi cư xử bình thường như thể hắn chưa làm chuyện gì tày trời. Tên này quả rất là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: BỆNH.

– Hey! Dậy mau lên! Trễ giờ học rồi kia!! Ê!!!!

Tôi phát điên quá!!! Cái tên Ren này ngủ như... con ba chấm... Gọi mãi không chịu dậy gì cả! Hay cứ như bình thường bơ hắn mà đi học một mình, thế nào cũng thấy hắn đứng bên dưới chờ tôi.

– Không dậy thì tôi đi học trước đó! Dậy mau! – tôi giật cái chăn của hắn.

– Ừm – hắn lẩn qua một bên. Hay quá! Cuối cùng cũng có phản ứng rồi! – Cô cho tôi ngủ thêm chút nữa đi.

Và hắn kéo tôi xuống ôm như cái gối ôm.

– Cô cũng đi học trễ chung cho vui. Zzzzz.

Thế đấy! Hắn lại ngủ rồi.

Tôi giãy giụa một tí mệt quá cũng ngủ luôn. =”=

Mà phải công nhận chứ, nằm trong vòng tay của hắn rất dễ ngủ, hơi ấm dịu dàng, mùi hương quyến rũ đặc biệt, đưa tôi vào giấc ngủ, lần thứ hai tôi nằm mơ thấy cánh đồng toàn hoa có mùi hương như mùi của Ren, lại có cánh hoa chạm nhẹ vào môi tôi hết lần trước, nhưng lần này, cánh hoa còn có... vị ngọt... và nó cứ dính chặt vào môi tôi không rời. Tôi lặng im tận hưởng vị ngọt khó cưỡng của nó.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy Ren đã chỉnh chu trong bộ đồng phục, trong khi đầu tóc tôi rối bù vì mới ngủ dậy. Ren nhìn tôi cười:

– Cô ngủ như heo ấy, gọi mãi chẳng chịu dậy gì cả.

= =” Cái đồ ba chám!!!!!!

...

Trường tôi hôm nay có một thông báo khiến toàn thể học sinh ai cũng phấn khởi.

– Tuần sau có buổi dạ hội nhân ngày valentine 14/2.

...

– Đi chứ? – Saya hào hứng hỏi tôi.

– Tất nhiên rồi! Tôi thích mấy hoạt động như vậy! – tôi cười toe toét khoe răng dùng PS nên trắng sáng. (không có ý PR)

– Thế thì tụi mình cùng đi.

– Ok.

Cả Ren cũng hỏi tôi:

– Cô có đi...

– Có. Tất nhiên. – tôi lại lần nữa khoe răng dùng colgate nên trắng tinh. (lần nữa không có ý PR)

– Ừ.

...

Chủ nhật đó, tôi đồ bệnh, không lẽ hào hứng quá cũng bệnh được...

Sáng thứ bảy tỉnh dậy, đầu óc tôi đã ong ong, nhức nhối, chóng mặt. Tôi vẫn cố gắng lết đi học. Ren thấy tôi đi đứng loạng choạng đã kéo tôi lại, cụng trán vào trán tôi.

– Này, cô sốt rồi Yuki. Nghỉ học đi.

– Không cần, tôi không sao đâu! – tôi cười trừ, nhìn vô cùng giả tạo và gượng gạo.

– Tùy cô. – hấn buông tôi ra cười.

Hôm nay, khác với mọi lần, Ren chậm rãi đi cạnh tôi, chứ không hối thúc tôi đi nhanh như mọi ngày.

Hắn cứ nhìn tôi chằm chằm như thể chờ đợi từng giây một để tôi ngã xuống và hấn đỡ vậy.

Trong giờ học hôm đó, tôi ngất đi. Ren từ đâu phóng ra ngay và luôn bế tôi xuống phòng y tế dành cho WW. Vậy nên cô y tá tròn mắt nhìn Ren đang thờ hồng học. “Ra đây là hotboy DW! Mà sao thằng bé đẹp trai thế nhỉ?”

– Cô mau giúp cô ấy. – Ren gần giọng.

– Yuki! Cậu có sao không?! – Saya từ bên ngoài chạy vào phòng. Ren chân dài chạy nhanh quá, khó lắm cô mới đuổi theo kịp.

– Cô bé sốt nhẹ, có vẻ kiệt sức, cô bé cần nghỉ ngơi.

– Để tôi đưa Yuki về kí túc xá. – Ren lạnh lùng nói, chạy đến lại bế tôi lên. Tôi giật mình tỉnh lại, có chút ý thức nhưng lại chìm vào giấc mơ.

– Để cô... – cô y tá ngập ngừng khi thấy Ren thân thiết với tôi.

– Không cần. – Ren quay lưng – Saya, xin phép giúp tôi và Yuki.

– Hừm – Saya nhẹ giọng, suy nghĩ rồi gật đầu, quay lưng bước đi. Để lại bà cô y tá chẳng hiểu ba đứa này làm cái mô tê gì...

...

Khi tôi tỉnh lại đã là sáng chủ nhật. Tôi nằm trên giường, còn Ren ngồi kế bên chăm sóc, hiện tại thì đang ngủ gục. Hấn đắp khăn ướt cho tôi, chặc, chu đáo ghê...

Ấy! Quên đi làm mất rồi!! AAA! Chắc tôi điên mất! Tôi nhanh chóng ngồi dậy, nhưng cái đầu đau khiến tôi loạng choạng ngã lại xuống giường.

Dường như hẳn cảm nhận được tôi đã tỉnh và đang nhí nhố kể bên, Ren ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt mà tận sau này tôi vẫn không thể hiểu được.

– Nghỉ làm đi. – Ren nói như ra lệnh.

– Không được! – tôi buống bình leo xuống giường, con nhức đầu ập tới trước mắt tôi bây giờ chỉ toàn là hoa và hoa.

– Tôi nói là nghỉ... – “soạt”.

Là vậy, tôi đứng lên, còn hẳn vẫn ngồi trên giường, hẳn vươn tay kéo tôi lại. Còn tôi mất đà ngã đè hẳn xuống giường. Nhưng mà... môi lại chạm môi. Chúng tôi lại... hôn! Nụ hôn thứ bốn của tôi. Tôi tròn mắt nhìn hẳn, hẳn cũng chẳng khác chút nào tròn mắt nhìn tôi...

Mặt tôi đã đỏ do con sốt nay còn đỏ tợn. Tôi đã nói chỉ cần đứng cạnh bên Ren, tim tôi đã nhảy chơi chơi, còn mặt thì đỏ lựng mà... chứ nói gì đến chuyện hôn hẳn như vậy. Nhưng mà cái tình thế này... thì tôi là người chủ động, thì đâu có đổ tội cho hẳn được... Hic! Lần này tôi lỗ nặng rồi!

Nhưng mà thôi để nó lùi vào quá khứ, tôi cố gắng nhích người lên nhưng coi bộ không ổn rồi... không còn sức nữa... Tôi chỉ có thể đưa đầu qua bên, không hôn hẳn nữa. Còn sau đó, tôi không tài nào lặn qua được, còn hẳn vẫn nằm im chẳng nhúc nhích. Tôi thều thào:

– Mau đẩy tôi ra.

Ren không những không đẩy, còn ôm tôi! Biết ngay thế nào hẳn cũng lợi dụng mà. Bây giờ không tự tôi ra khỏi người hẳn được chỉ có thể nhờ hẳn, mà hẳn lại tranh thủ như vậy... tôi tiêu chắc.

– Cô nặng quá tôi đẩy không nổi.

Dù là nói vậy, nhưng tôi cảm giác tay hẳn càng siết hơn. Có ai trợ trên như hẳn không nhỉ? (Yuki không biết chứ mà t/g biết nha. Ren cố tình làm vậy để Yuki không thấy được cái mặt đỏ ửng của mình thôi.)

Nhưng mà thầy kẹ, dù gì tôi cũng mệt quá rồi, không thềm quan tâm nữa! Hẳn làm gì kẹ hẳn. Đầu tôi ngày một nhức hơn, hơi thở cũng khó hơn, tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Lời kể của Ren.

Bối rồi. Đã lâu rồi, trong trạng thái của tôi không có hai chữ đó. Yuki cô ta rút cuộc đã làm gì tôi. Khi hai đứa sát nhau, ánh mắt long lanh của nhỏ sáng như sao, khuôn mặt đỏ ửng của nhỏ đáng yêu hết mức. Quả thật, khiến tôi thấy ngượng.

Không lẽ cô ta phũ phếp gì lên tôi? Có lẽ WW có ma lực đặc biệt nào đó tôi không biết. Tại sao tôi lại thấy cô ta dễ thương được chứ?!

“Zzz”

Cô ta ngủ rồi... Có cần phải ngây thơ đến thế không? Tôi nhẹ nhàng đặt cô ta lên giường, lắc đầu chán nản. Sao lại bắt ép mình đi làm... để bị tôi cướp mất thêm một nụ hôn nữa...

Tôi đi thay chậu nước.

Cả người cô ta cứ nóng như vậy, không hạ sốt cũng không nóng hơn. Rốt cuộc là mắc phải bệnh gì?

Tôi thở dài, nhúng khăn vào nước, vắt khăn, lau mặt nhỏ, sau đó lại nhúng nước vắt khăn đặt lên trán nhỏ.

Tôi khẽ đưa tay chạm má nhỏ... Vẫn còn nóng. Chắc... Phải làm sao nếu cứ mãi như vậy? Không lẽ đưa cô ấy đi bệnh viện?

Tôi đặt tay mình lên má Yuki. Nhỏ đột nhiên chớp lấy tay tôi, giữ chặt tay tôi bên má mình, còn dụi dụi vào như con nít. Có vẻ tay tôi rất lạnh, nó làm cô ấy dễ chịu hơn. Lần đầu tiên tôi thấy tự hào về đôi tay mình.

Cô ta... hạ sốt?! Bệnh gì mà lạ đời? Tôi buông tay Yuki đi nấu cháo để khi cô ta tỉnh lại có đồ mà ăn, nhưng cô ấy cứ giữ chặt nó. Tôi lại lần nữa uể oải nằm gục xuống bên cạnh Yuki.

Lời kể của Yuki.

Cả người nóng ran, đột nhiên tôi cảm giác có một hộp... cá mòi đóng hộp, vừa trong tủ lạnh bước ra, nó áp lên má tôi mát lạnh, thật dễ chịu. Tôi ngay lập tức chớp lấy nó kẻo lên má, mát ơi là mát!

Nhưng mà... sau khi tỉnh dậy, tôi giật mình khi thấy hộp cá mòi là... bàn tay của Ren! May là hẳn đang ngủ, nếu không chắc tôi ngượng chết mất! Tôi lẳng lặng bước xuống giường đi tắm. Chà hay thật! Ren nhà ta sau này hành nghề bác sĩ được a. Tôi hết sốt rồi!

Nhưng mà để hẳn nằm như vậy thì... kì quá. Sợ hẳn mồi tội nghiệp. Tôi diu hẳn lên giường, sau đó đi tắm. Thấy tôi cao thượng chưa?

...

– Oáp! Ồ, có cả cháo nữa, hân chu đáo gớm – tôi vào bếp, reo hò khi thấy tô cháo nghi ngút khói. Tuyệt vời ông mặt trời!

–Ồn ào! – hân lù lù đứng sau tôi từ lúc nào... như ma ý.

– Ừa... phần của cậu đâu?

– Quên làm rồi. – Ren lười nhác kéo ghế bò ra bàn, cò về một mồi lẩu.

– Sao cậu trông uể oải thế? Không khỏe à? – tới lượt tôi quan tâm hân. Dù gì cũng phải quan tâm hân bù cho cả đêm hôm qua và cả ngày chủ nhật hôm nay hân không được ra ngoài chơi phải ở lại kí túc xá chăm sóc cho tôi chứ.

– Hôm qua tôi không ngủ. – hân khoanh hai tay đặt lên bàn, gục đầu xuống, nhắm mắt.

– Là... do tôi đó hả? – tôi thì hỏi vậy thôi, chứ tôi biết thừa là do tôi rồi. Nhưng mà tôi không ngờ hân cũng phũ phàng cơ.

– Tất nhiên là do cô rồi. – hân đáp tỉnh bơ, còn có vẻ trêu chọc tôi. Khi thật!

Tôi lặng thinh, bước qua mở tủ lạnh, mắt quét từ trên xuống dưới, lấy ra vài thứ đi nấu bữa ăn cho hân. Tôi hơi liếc qua Ren. Hân ngủ ngon lành.

Khuôn mặt ngủ trông đáng yêu và ngây thơ kinh khủng. Đúng là cái nhan sắc nó trá hình cho cái tính cách bên trong mà.

Một sợi tóc khê phủ xuống mắt hân. Tay tôi vô thức vuốt sợi tóc ấy, kéo nó lên vành tai hân. Hân giật mình ngước lên, tay tôi chạm vào má hân... Hân khê rùng mình, trân trân nhìn tôi, rồi cười khẩy:

– Đồ biến thái.

Chết tiệt! Lại làm trò cười cho hân.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: ANH ĐI CHẾT ĐI.

Rồi cái ngày mọi học sinh đều mong muốn cũng đã tới – cái ngày trước ngày vũ hội. (troll nhau đấy)

Tôi và hân vẫn như mọi ngày đến trường.

Tôi vron vai hít sâu, không khí mát mẻ thật là dễ chịu a, nắng vàng rải khắp nơi, mọi vật đều rất có sinh khí, đầy màu sắc, ngoại trừ cái xác biết đi bên cạnh tôi.

Hân cứ thần thờ từ chủ nhật đến giờ. Bình thường sẽ tìm cách chọc phá tôi, nhưng dạo này cứ im im. Chắc.

– Yuki. – ai đó gọi tên tôi, chắc là Ren.

– Gì? – tôi chả thèm nhìn mà đáp.

– Há? – Ren ngạc nhiên hỏi tôi.

– Ừa, há là sao?

– Cô vừa nói gì?

– Chứ không phải cậu vừa gọi tôi hả?

– Không, tôi có nói gì đâu?

– Há... vậy chứ không lẽ... ma...? – tôi nói và bắt đầu run. Sao cuộc đời cứ đưa đẩy để tôi phải suy nghĩ đến cái từ đó?!

– Thôi ảo tưởng đi. Đi mau lên. – Ren liếc nhìn tháp đồng hồ rồi thúc giục tôi.

Tôi bám dính lấy Ren. Cả tháng sau đó khi đi đến đoạn đường này, lần nào tôi cũng bám chặt lấy Ren. Dù biết là nếu có con... ma nào nhảy ra hù dọa, Ren cũng không thể làm gì được nó để cứu tôi, nhưng mà thôi cứ bám lấy hần cho chắc ăn, có gì thì... chết chum, chứ tôi chết một mình cô đơn lắm a.

Trong tiềm thức của tôi, một con ma như một vi thần đầy tài năng dù chưa gặp ma thật bao giờ, nào là có thể điều khiển vật từ xa, có thể nhập vào đồ vật chạy tung tăng trên phố, hoặc mắt có thể bắn ra tia laser đốt cháy,... Có thể nói, tôi có trí tưởng tượng hơi bị phong phú a.

Đến cổng trường thì Ren đi về phía lớp hần, tôi về phía lớp tôi. Lại lần nữa, tôi cảm thấy mọi người cứ soi mình, không lẽ mặt tôi lại dính cái gì màu đen nữa sao? Không thể nào, nếu có thì Ren đã trêu tôi rồi... cơ mà dạo này hần đâu có dám chọc ghẹo tôi gì đâu... ời, không lẽ mặt tôi dính gì đó thật?

Tôi cầm đầu cắm cổ phóng cái veo vào nhà vệ sinh, mà vào nhầm nhà vệ sinh nam. T.T Ời trời ơi!

...

Bước vào lớp với khuôn mặt thảm nhất có thể, tôi giật mình thấy Ren (anh) đang ngồi ngay chỗ ngồi của tôi, trên tay là một bó hoa hồng to tổ chẳng. Tôi chậm rãi tiến lại gần anh dò hỏi. Ren vẫn chưa nhìn thấy tôi, anh đang bận nhìn ra cửa sổ suy nghĩ gì đó, hai tay đút túi quần, về khoảng này thì tôi thấy anh giống hần.

Mọi người trong lớp lườm nguýt tôi... gái có gay có, còn đám con trai nhìn anh ngưỡng mộ. Sao cứ nhìn tôi như thể tôi là tội phạm không bằng, và tôi đã hiểu lí do:

– Con nhỏ đó nghĩ nó là ai vậy? Hết anh Ren đến anh đẹp trai này nữa!

– Đúng là hồ ly tinh!

Bla bla. Hừm, đã không có nhan sắc bên ngoài, bên trong còn xấu thậm tệ. Tôi có phải quá nhọ khi vào lớp này, hay ban đầu tôi bị mù nên không thấy được tâm địa của bọn lớp tôi...!

Thấy có ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, Ren quay sang nhìn tôi, khoe răng:

– Yuki. – sao mà nghe quen quen thế nhỉ? Giống giống giọng con ma ở khu phố đó ý chứ... Chắc không phải đâu.

– ... – tôi không nói nhìn anh với ánh mắt “Anh đến đây làm gì?”

– Mai em đi vũ hội với anh chứ? – Ren hỏi tôi.

– ... – tôi đứng hình.

“Bùm bùm chửi”. Sau đây là bảng tin thông báo, lúc x giờ x phút, tại The East, tự nhiên mọc đâu ra mấy cái núi lửa (đám con gái + gay) tuôn nham thạch như mưa, may mắn gây thiệt hại không đáng kể.

Chắc, sau vụ này tôi cá chắc mình còn bị ghét tợn.

– Yuki, tặng em – Ren dúi vào tay tôi bó hồng, sau đó anh kiên nhẫn hỏi tôi lần nữa – Em... sẽ dự vũ hội với anh chứ?

– Tôi sẽ không. – tôi lạnh nhạt.

Ren tức giận kéo tôi xuống sân sau trường, ép tôi vào tường.

– Yuki! Em đừng như thế nữa có được không? Anh đã nói với em rồi còn gì? Em còn muốn hận anh đến bao giờ? Anh làm vậy chỉ là để bảo vệ em thôi! Em chạy trốn anh cả bốn năm ròng, anh đã tìm kiếm em rất lâu! Bây giờ gặp lại anh thì em lại lạnh nhạt như vậy?! Em muốn anh phải làm sao?!

– Vậy... anh đi chết đi. – tôi coi sự tức giận của Ren là không khí, bình thản nói.

– Nếu anh chết, em sẽ không hận anh nữa chứ? – Ren đau đớn hỏi tôi.

– Ừ. Tôi nói tôi làm – tôi đáp lạnh.

– Em đúng là rất tàn nhẫn... em biết không?

– ...

Ren cười nhạt, lùi ra xa tôi một khoảng.

– Được rồi, nếu em muốn anh chết, anh hứa anh sẽ chết trước mặt em. Còn bây giờ vẫn chưa thể, vì anh vẫn còn chuyện cần làm. Vậy... hẹn gặp em sau.

Ren quay lưng bước đi. Tôi vẫn đứng như trời trồng, cả người tựa vào tường càng ngày càng tuột xuống. Tôi ngồi bó gối khóc.

Anh là người anh của tôi, là người bạn của tôi, là người tôi đã từng yêu, vậy mà tại sao anh lại phá hoại gia đình tôi? Tại sao anh lại nói với tôi những lời đó. Trốn anh được bốn năm, nhưng trong khoảng thời gian ấy, tôi nào được thành thoi, tôi nhớ anh, đau đớn khi nhớ đến anh. . .

Nếu người đó không phải anh, thì năm đó tôi ít ra vẫn còn một người thân trên thế giới này. . . nhưng tại sao lại là anh? Thà rằng anh nói dối với tôi rằng người đó không phải anh, tôi đã không phải sống trong hận thù sớm như vậy. . . trái tim mười hai tuổi của tôi bị mẻ mất một mảnh. . . và giờ anh lại đến vò nát nó. . .

Tại sao anh lại như thế?! Tôi không biết là mình không hiểu anh, hay cố tình không hiểu anh, . . . nhưng tại sao anh lại nói ba mẹ tôi không phải là ba mẹ tôi?! Tôi cần câu trả lời.

...

Khóc đã đời, tôi ngược lên hít sâu, giật mình bật ngửa, đầu đập vào tường cái bốp khi thấy mặt Ren (hắn) kề sát mình.

– Cậu làm gì ở đây?

– Vậy cô làm gì ở đây? – hắn tỉnh bơ hỏi.

– Kệ tôi.

– Vậy cô cũng phải kệ tôi.

– ... – cái tên này... thật là...

– Về lớp thôi. – Ren chìa tay trước mặt tôi.

Tôi khó hiểu, chậm chậm đưa tay cho hắn. Ren kéo tôi đứng lên. Tôi giật mình nên ngã vào người hắn. Mùi hương của hắn cứ thoang thoang bên mặt làm tôi hơi choáng, dường như là mùi... hoa hồng. Tôi đứng yên, hắn cũng ôm tôi chẳng nhúc nhích.

– E hèm. – giọng của Saya kéo tôi ra khỏi ảo mộng.

– A! – tôi lần thứ hai đẩy Ren té chổng gọng. Nhưng tôi mau chóng chìa tay cho hắn, hệt hắn đã đưa tay cho tôi.

– Cô là con nhỏ... chết tiệt!!

– Cô lại phạt cậu trực lớp thêm một tuần nữa đấy. Sao cứ thích cúp tiết thế không biết.

– He, bị phạt thì trực thôi có sao.

– Chưa hết, còn không được dự vũ hội nữa... – Saya buồn bã đáp.

– Hả? – tôi tròn mắt nhìn.

– Ăn ơ. – Ren phang vào mặt tôi một câu.

– Và tớ/tôi cũng không đi. – Saya và Ren đồng thanh nói, xong lại mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, hai người này hợp nhau thấy sợ.

– Tại sao?

– Nhà tớ có việc. – Saya cười buồn.

– Không muốn đi. – Ren đáp gọn.

– Chắc. Người muốn đi lại không được đi, còn người không muốn đi thì... – tôi tiếc nuối nhìn Ren.

– Tôi mà đi cũng chẳng được yên thân.

– Ý cậu là câu thu hút ấy hả?

– Cái đó là cô nói nhé!

– Đồ kiêu căng!

– Đồ thiếu năng!

Tôi và hắn đam mê cãi nhau mà không để ý đến Saya cứ im lặng đi cạnh bên nhìn tôi và Ren, ánh mắt tỏ ra nét đau đớn.

...

Sau buổi học đó, tôi lại phải trực nhật, nhớ tới con... hai chấm nữ, tôi sợ hãi, làm bừa cho xong để phóng về Tiffa làm việc, chứ trường học là ỏ... hai chấm mà. Tôi quyết tâm làm với tốc độ thần thánh.

Vừa làm vừa run, cuối cùng cũng xong. Cơ mà làm xong mới phát hiện trong lớp còn thêm một người nữa...

– Ôi mẹ ơi! Ren! Cậu làm cái gì ở đây? Sao không lên tiếng?! – tôi hốt hoảng hét lên khi thấy hắn. Người gì mà thoát ản, thoát hiện như... cái con hai chấm

– Tôi ở đây từ đầu, do cô không thấy.

Nếu biết hắn đang ở đây, tôi đã không sợ đến tay run. Chết tiệt!

Nhưng mà... tại sao chỉ cần ở cạnh hắn, tôi sẽ không sợ nữa... là do tôi nghĩ hắn sẽ chết cùng tôi, hay do hắn có gì đó toát ra về an toàn? Tôi bắt đầu mơ mộng đến... vài thứ... mặt bỗng dung đỏ lên.

– Không về đi làm sao? Cứ nán nà ở đây hoài? Trễ lắm rồi đấy! – Ren lên tiếng nhắc.

– Á!! Trễ rồi! Thế nào cũng bị trừ lương cho coi! Trời ơi! – tôi gào thét – Sao cậu không nhắc tôi sớm?

– Hơ... đánh thức cô khỏi ba cái tưởng tượng vớ vẩn của mình sao... tội lắm

– ...

Cái đồ ba chấm!!!!

...

Tôi tức tốc chạy đến Tiffa, hoàng hôn rồi! Trễ rồi! Tiêu rồi! Một tuần trực nhật, một tuần về trễ, một tuần đến trễ, tôi chắc chắn làm không công tháng này rồi!!

Tôi khóc không ra nước mắt, nên cái mặt rất chi là... bựa. Ren cười khẩy đi bộ cạnh tôi, còn rất ung dung tay đút túi quần.

Ế! Xí bụp! Hắn đi bộ, trong khi tôi chạy bộ... thế quái nào mà hắn đi nhanh bằng tôi? (do chân anh dài, và chiều cao chị khiêm tốn ợ)

Thôi không tốn thời gian cho ba cái chuyện vớ vẩn nữa. Tôi phải chạy!! Trường học có dạy, “Các em chỉ được dùng phép thuật dịch chuyển vị trí khi có việc gấp, và tuyệt đối không được dùng nó hai lần trong một giờ đồng hồ, nếu không sẽ bị choáng và ngất!” (cái này hình như tôi thử nghiệm rồi a), vậy cái này có phải việc gấp không nhỉ? Chắc chắn rồi! Cả tháng lương, cả bốn tuần ăn của tôi mà! Nhưng mà thôi vậy,... cũng gần tới quán còn gì!

– AAAAA!!!! – tiếng thét kinh hoàng ở đâu đó dội vào tai tôi, như một đòn bẩy nhẹ, đưa nỗi sợ hãi của tôi đến đỉnh điểm.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: TRUYỀN THUYẾT TÌNH YÊU.

Tiếng hét đó là gì vậy? Là của ai, ở đâu?

Tôi dừng hẳn lại, đứng sất vào, nín áo Ren, mắt lảo liên bốn phương. Nhớ như là... mà! Ren giật mình đỏ mặt nhìn tôi, mà hình như tôi không quan tâm

– Cướp! Cướp! Làm ơn bắt hắn giúp tôi! – giọng một cô gái hét lên.

À. Thì ra là cướp thôi mà...!

Cùng lúc đó, có một tên che mặt, đội nón chụp che mắt ôm cái ví phụ nữ chạy đến.

Tôi và Ren không khó khăn lập tức nhận ra đó là tên cướp. Ren đứng bên phải, tôi đứng bên trái, cùng thò chân ra giữa đường, thế là tên cướp vấp ngã. Tôi giật mình đưa tay đỡ tên cướp trước khi hắn ta ngã... bởi trong phút chốc, tôi nhận ra tên cướp... là một thằng nhóc...

Tôi đỡ xong thằng nhóc thì đứng hình, còn Ren túm áo nó lại.

– Buông ra! – tên nhóc vùng vẫy.

– Trả cái ví cho người ta đi thằng nhóc! – Ren lạnh lùng nói.

– Không! Mau buông tôi ra! Tên lùn!

– Cái thằng này! Mày nói ai lùn hả?! – Ren tức giận đến mặt đỏ như gấc, dúi dúi hai tay vào thái dương thằng nhóc.

– Là anh đấy!

– Mày nói lại coi thằng chocolate! – hấn dựa vào cái nước da trắng của thằng nhóc gọi nó là chocolate. Hết nó dựa vào chiều cao của hấn gọi hấn là đồ lùn. Nhìn xem ai con nít hơn ai?

– Cả hai im lặng! – tôi nổi cáu gào lên, rồi giật cái ví trên tay thằng bé.

– Cô gì ơi! Cảm ơn cô lấy ví giúp tôi. A... Em là pháp sư à? – cô gái chạy đến bên tôi, hơi ngạc nhiên. Rồi ánh mắt chuyển qua thằng nhóc đang trừng mắt nhìn Ren, còn Ren đang nhếch mép, khoanh hai tay trước ngực nhìn lại thằng nhóc...

– Dạ... Không có gì ạ.

– Chị mời em đến nhà chơi để cảm ơn có được không? – chị ấy cười hiền với chúng tôi.

– Dạ... em cũng muốn lắm, nhưng em phải đi làm ạ. – tôi ngay lập tức khurót từ. Mà nhắc tới đi làm... tôi trề mắt rồi!! Chết thật!

– Ê. Thằng nhóc kia! – giọng Ren the thé kể bên. Hấn để thằng bé giẫm lên chân mình chạy mất rồi.

– Không cần đâu em, nó trả ví cho chị là tốt lắm rồi! – chị lại cười hiền khô. Tôi hơi bị cảm cái nụ cười này nha – Vậy em đi làm đi, chị sẽ tìm em sau nhé!

Tôi cúi người chào tạm biệt chị ấy, rồi kéo Ren chạy đi. Tiffa ơi! Chờ tôi! Lương ơi! Đừng xa tôi! Hic!

...

Tôi thờ dốt, đứng trước cái quán cà phê, có cánh cửa đóng im lìm lạnh lẽo... lại một hôm nữa Tiffa đóng cửa mà tôi không biết... Chậc! Làm chạy muốn học hơi đến đây!

Ren ôm bụng cười khúc khích... Chết tiệt!

Thôi thì về nhà vậy...

...

Tối đó tôi ngủ chẳng được vì tiếc nướ cái vũ hội... Tôi muốn đi! Cơ mà có phải cái số tôi nó thực sự nhọ không? Lại đi cúp tiết vào hôm nay để bị phạt chứ!

Thấy tôi cứ lẩn qua lẩn lại không ngủ, Ren khều khều tôi:

– Ê ngố! Làm gì thế? Sao không ngủ đi?

– Ngủ không được, kiếm gì làm với tôi đi.

– ... – Ren suy nghĩ một lát, nói – Đi với tôi.

Tôi ngay tắp lự lẻo đẻo theo hấn. Ren đưa tôi xuống sân sau kí túc xá, rồi chui vào một bụi rậm, tên rỗi đời này đang làm gì thế này?

– Mau qua đây. – Ren ngoắc ngoắc tôi sau khi chui ra ngoài rồi.

– Gì thế? – tôi thấy hấn cầm cái gì đó trên tay.

– Qua đây ngồi nè! – Ren kéo tay tôi xuống. Tôi ngồi chồm hỏm cạnh hấn.

– Ê! Đây là pháo mà... um!

– Nhỏ tiếng thôi chị hai! Muốn cả kí túc xá này biết à?

– Đốt hả? – tôi thích thú nhìn hấn. Đây là loại pháo cầm tay, tôi và Ren (anh) thường chơi khi còn nhỏ... Dù cái trò này có khơi dậy kỉ niệm nào trong tôi

thì tôi cũng mặc kệ. Chỉ là khi bên Ren, tôi không còn bất cứ phiền muộn nào nữa.

– Cầm – Ren đưa cho tôi một cái, rồi búng tay, ngọn lửa xuất hiện trên ngón trỏ của hắn.

“Xi xì...” – cháy rồi. Lưng linh long lanh, ánh sáng trắng bắn ra khắp mọi phía, có đuôi hình ngôi sao năm cánh tuyệt đẹp, trông như tuyết biết phát sáng giữa xuân ý.

Tôi khúc khích cười ngây ngất nhìn pháo cháy. Ren bên cạnh cũng chăm cho mình một cây pháo. Phần đang cháy của cả hai cây pháo đột nhiên dính vào nhau trở thành một, rồi ngày càng cháy lớn hơn. Ánh sáng cũng tuyệt vời hơn.

– Đẹp quá! Máy cái này là cậu mua à? – tôi hỏi Ren, nhưng ánh mắt dán chặt vào những tia sáng văng tung tóe.

– Không

– Hà? Chứ ở đâu ra vậy?

– Trộm

– Cái gì?

– Suyt! Cô ồn quá.

– Cậu trộm á?

– Không hẳn, chỉ là... dùng ké thôi. Bữa trước tôi đứng trên phòng, nhìn qua cửa sổ thấy có mấy thằng giấu chúng ở đây.

– Nên giờ mình đang dùng đồ của người khác mà không xin phép hả?

– Ừ.

– ... – tôi đơ. Sao hắn có thể ừ với cái khuôn mặt tỉnh bơ như vậy? – A... Nước ở đâu thế này?

– Mưa rồi ngốc! Đi vào trong thôi.

“Rầm rầm!” – đột nhiên sấm sét nổi ùng ùng đoàng đoàng, tôi khiếp đảm. Tại vì bây giờ chúng tôi như hai cây cột thu lôi cắm giữa một cánh đồng cỏ hoang vắng, là hai thứ quyền rũ thiên lôi nhất a. Hắn nhanh chóng kéo tôi núp dưới mái hiên sau kí túc xá.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, gió cũng lớn, sấm càng hung hăng tợn. Xem như tụi tôi kẹt ở đấy rồi... Chết thật! Nếu muốn vào kí túc xá, phải băng qua một nơi trống trải đến cửa trước, lại như hai cột thu lôi a... Thôi rồi... Hôm nay ở ngoài trời!

– Cô đâu có sợ sấm phải không?

– Ừ.

– Vậy nếu tối nay ngủ ngoài này, có được không?

– Dù sao tôi cũng không nghĩ ngày hôm nay tôi có thể ngủ được. – tôi ngồi xuống đất, nhìn ra ngoài những hạt mưa bay ngang do gió giật – Tôi thích mưa.

– Tôi ghét mưa.

– Tại sao?

– Đó là chuyện của tôi. – Ren nói. Nghe... lạnh lùng thật đấy... Tìm tôi khế nhói một chút... chỉ một chút thôi mà khiến tôi thấy khó thở. Không hiểu sao tôi muốn chia sẻ với hắn, có lẽ hắn ghét mưa vì mưa có gắn với kí ức buồn nào đó của hắn. Tôi muốn thông cảm với hắn.

– Xin lỗi. – tôi buồn bã đáp.

– Cô biết họ của tôi chứ? – giọng Ren hơi ấm một chút, có lẽ thấy tội lỗi vì cái giọng buồn thiu của tôi.

– Không

– ... – Ren đờ mắt nhìn tôi. Còn tôi bối rối chớp chớp mắt cười trừ nhìn hắn – Gez! Không hiểu sao tôi lại phải kể chuyện này cho cô nghe nữa!

– Hi hi.

– Họ của tôi là Kisuwazu. Đó là gia tộc mạnh nhất lục địa phía Tây về sức mạnh, tài năng, lẫn tài sản. Vậy nên, con trai cả là tôi, chịu áp lực rất lớn. Họ đào tạo tôi trở thành... thứ họ muốn. Lần đó, chỉ vì tôi lỡ làm phật ý ba tôi, ông ta thẳng tay đánh tôi bán sống bán chết, rồi nhốt tôi ngoài đường trong

đêm mưa tầm tã... Tôi yếu đuối thế đấy... chỉ có chút ít đau đớn thế... lại cảm thấy sợ mưa.

– Không đúng. Cậu... rất là mạnh mẽ khi dám kể cho tôi những đau đớn trong lòng như vậy. – tôi chạy qua ôm Ren.

– Ấy, nghiêm túc thế. Tôi đùa thôi mà. – Ren cười lớn.

– ...

Tên khốn! Tôi mạnh tay đẩy hắn ra, bỏ đi sang một bên tựa lưng vào tường.

– Này... giận đấy à? Yuki?

– ... – tôi nhắm nghiền mắt.

– Yuki, tôi xin lỗi mà!

Tôi mở đôi mắt long lanh hơi ướt trông trông nhìn Ren.

– Yu... ki. Cô...

– Im đi. Tôi đi ngủ.

– Nói này... thực ra... câu chuyện đó có một phần đúng.

– Tôi không quan tâm.

– Xin lỗi. – Ren bỏ áo khoác ngoài đắp cho tôi, còn hắn ngồi cách tôi một khoảng cũng tựa lưng vào tường, nhắm mắt.

Tôi nhìn mưa, nhìn ngọn cây ngả nghiêng. Đêm, Ren hắt xì liên tục, tôi lăm bầm bò qua chỗ hắn:

– Ngốc.

Tôi ngồi sát hắn, lấy chiếc áo của hắn đắp cho cả hai, lại ngồi nhìn mưa và sấm không ngớt. Thật ra, cả hai có thể dùng thuật dịch chuyển vào lại kí túc xá cơ mà... Nhưng có lẽ hắn và tôi đều muốn dành khoảng thời gian riêng bên nhau, ngầm nói với nhau đừng ai dùng thuật đó. Hiếm khi có khung cảnh lãng mạn phù hợp như vậy... vậy mà bị hắn làm cho mất hết hứng thú.

Ren hơi động dậy, đột nhiên khoác tay lên vai tôi, kéo đầu tôi dựa vào vai hắn.

– Ngủ đi. Đừng thức nữa.

Thì ra là chưa ngủ...

...

Sáng hôm sau, tôi và hắn cùng giật mình thức dậy do bị chú mèo đen cọ vào người. Tôi nhìn chú mèo chốc lát, rồi cười toe toét ôm nó vào lòng:

– Oa!!! Dễ thương quá đi!!

Này nhé, chân ngắn, người tròn, long mượt... tóm chung nhìn nó như cục lông đáng yêu ấy cha! Muốn cắn cho một cái a.

Ren nhìn tôi như thể nhìn người điên.

Tôi biết mình hơi lố, nên bối rối nhìn băng quơ ngoài trời. Là... bình minh kìa... lần đầu tiên tôi thấy được bình minh từ khi đến đây, chứ mà mấy cái bình minh trước toàn đến lúc tôi còn ngủ không hà.

Ren cũng thôi nhìn tôi mà hướng mắt nhìn ông mặt trời nhô lên. Tôi thích mưa không chỉ do mưa đẹp hay thích không khí lạnh lạnh khi mưa, bên cạnh đó, tôi còn thích bầu trời trước khi mưa và sau khi mưa, âm u, mây dài, che khuất nắng gắt, trong xanh, đầy hy vọng.

Tôi và hắn đơn thuần là im lặng ngồi cạnh nhau, nhìn bầu trời dần nhuộm nắng ngày mới. Tay tôi vô thức vuốt ve con mèo, trong khi nó cọ người vào tay tôi.

Sau khi ngắm thỏa thích, tôi đứng dậy vươn vai:

– Đi thôi Ren à!

– Ừ.

– Tạm biệt mèo con.

...

Chúng tôi lên phòng làm vệ sinh,... rồi đi ăn sáng ở căn tin kí túc xá, sau đó tôi sẽ đến Tiffa.

Tôi và hân ngồi cùng bàn, tình cờ nghe thấy một chuyện...

– Này, cậu có biết truyền thuyết tình yêu về cái mái hiên sau kí túc xá không?

– Sao thế?

– Nữ sinh trường mình dạo gần đây đồn ầm lên về nó đấy. Nếu vào một ngày mưa, mà cậu cùng người cậu thích trú ở đó, tình cảm của hai cậu sẽ ngay một gấn kết, không ai có thể chia cắt.

– Oa!! Lãng mạn quá đi mất thôi!

– ...

Tôi và hân bắt gặp nhìn nhau, rồi mặt cả hai đỏ ửng. Chết tiệt! Sao lại thấy... vui vì những chuyện như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: VŨ HỘI.

Truyền thuyết ư... tôi không tin vào nó tí nào... một chút cũng không... nhưng nó cực kì ảnh hưởng đến tôi. Tôi trở nên lúng túng và chẳng biết làm gì khi ở cạnh Ren.

– Ngày nào cậu cũng theo tôi đến chỗ làm không thấy chán à?

– Không, chọc ghẹo cô rất thú vị. – Ren nói tỉnh bơ... gez, cái tên...

Tôi mặc kệ hân. Tên khủng muốn làm gì thì làm đi.

...

Một ngày làm việc nhanh chóng trôi qua. Tôi trở về nhà với tình trạng mệt không thể tả. Hôm nay là cái ngày gì mà khách đông khủng khiếp! Còn thêm tên Ren gì mà cho tôi một ly sinh tố dưa, thêm vài hột quýt cho sinh động?! Thế mà hân có thể uống sạch ly. Bại phục thật!

Tôi vờn vai, chạy ù vào phòng tắm. Đã là chiều rồi, có lẽ vũ hội đã bắt đầu. Ren ngồi bên ngoài đọc báo chờ tôi tắm xong tới lượt mình.

Tôi thở dài từng đợt, tay bấm nhỏ hành lá mà mắt thì băng quơ ra cửa sổ, nhìn đám nữ sinh trường ăn diện ra khỏi kí túc xá đến trường dự vũ hội, cảm thấy mình sao mà giống... cô bé lọ lem. Đầu óc tôi thì lơ lửng đi đâu đó tìm hoàng tử. Còn gì có thể tệ hơn! À không, có đấy.

“Phập”

– Ui da!! Cái ngón tay của tui!!

– Cái gì thế? Đâu? – Ren ở đâu nhảy ra, xoay người tôi đối diện hân, quét mắt từ trên xuống.

– Au! Đau, đừng có kéo! – tôi hét lên.

– Cô bị thương ở đâu, đừng có hét toáng lên thế! – Ren thét lại.

– Ngón tay! Cậu đừng có lôi cả cánh tay tôi như thế! Đau.

– Đồ hậu đậu!

– Đồ ác nhân! Đau quá! – tôi rơm rớm nước mắt.

...

Sau một hồi vật vả với đám băng keo cá nhân, bông gòn, thuốc tẩy... nhằm, còn sót trũng, Ren cũng hoàn thành... cái tác phẩm là một cục hỗn tạp nhiều thứ trên ngón tay áp út của tôi.

– Cô để hồn đi đâu chơi mà lại bị thương thế này hả? – Ren trách sau khi đem hộp sơ cứu đi trả ở phòng y tế.

Hai lần rồi! Đã hai lần kể từ khi đến đây, hẳn phải chạy xuống phòng y tế lấy cái hộp lên cho tôi. Cứ đà này sau này phải xin cấp riêng cho phòng 13 một hộp sơ cứu mất.

– Đi vũ hội rồi – tôi thờ dãi.

– Muốn đi đến vậy à?

– Ừ.

– Vậy thay đồ rồi đi với tôi.

– Ok. – tôi hớn ha hớn hở. Ren sắp có trò gì nữa đây?

Ren cầm tay dẫn tôi đi. Trên đường, tôi phần khởi lần tò mò thích thú. Còn gì lãng mạn hơn nắm tay nhau cùng đi dưới ánh đèn mờ ảo của những cây đèn đường cổ kính. Và tôi phát hiện ra một điều...

– Sao con đường này quen quen vậy?

– Quen là phải rồi, ngày nào chẳng đi. – Ren đáp.

– Đi đâu vậy?

– Thì đi đó đó. – sau câu trả lời què vốn lẫn lộn của Ren, tôi câm nín, chẳng biết nói gì thêm.

Và rồi... ngôi trường The East dần hiện ra. Tôi đã biết hẳn đang đưa tôi đi đâu.

– Này, cậu đang định làm gì thế?

– Vào trường.

– Làm gì? Tôi bị cấm vào dự vũ hội đấy nhé!

– Ai nói tụi mình tham dự vũ hội đâu. – Ren trả lời tỉnh bơ, làm tôi ngày càng tò mò.

– Thế cậu vào trường để ăn trộm à?

– Đi rồi biết.

Ren kéo tôi ra phía sau trường, vòng vào trong... lên sân thượng.

Trời tối, sao sáng, trăng to tròn rõ ràng, gió thoảng, thêm những ánh đèn hắt lên từ dưới sân, khiến không khí trên sân thượng lúc này thật lãng mạn. Thêm tiếng nhạc du dương vang từ tận hội trường diễn ra vũ hội, khiến nơi đây như vườn thiên đàng.

Ren từ khi nào nửa quỳ nửa đứng xuống cạnh tôi, mỉm cười:

– Nhảy với tôi.

Tôi đỏ mặt nhìn Ren, tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực, chắc kiệt sức mà đình công nghỉ việc mất! Làm sao đây? Có lẽ tôi chẳng thể kiềm chế thêm tình cảm này nữa rồi.

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên tay Ren.

Hắn kéo tôi xoay một vòng, đặt tay lên eo tôi, tay còn lại luồn qua năm ngón tay của tôi. Hắn kéo tôi sát người mình, nhẹ nhàng dẫn bước.

Hắn nhảy vô cùng... nghệ, trong khi tôi vốn không biết nhảy (Yuki chủ yếu muốn đi vũ hội vì muốn ăn thôi, hiếm khi được ăn sang), đã thế tôi còn vì ngượng ngùng không biết nhìn đi đâu, nên cứ nhìn lung tung, giẫm phải chân hắn mấy lần, nhưng Ren chẳng nói gì, chỉ yên lặng nhìn tôi. Hắn càng nhìn tôi càng rói, càng rói tôi càng khó khăn để theo kịp hắn.

Mặt tôi có lẽ là đỏ lắm vì hiện tại nó đang nóng rực. Tôi nghe bên tai tiếng Ren hát lẩm nhẩm theo bài nhạc chúng tôi đang nhảy.

Tôi lại giẫm phải chân hắn, lần thứ n. Ren xoay tôi một vòng, rồi lợi dụng tôi mất thăng bằng, ngả người tôi xuống tay hắn, hắn kề mặt mình gần mặt tôi. Tôi đang nghiêng, tạo với mặt đất một góc 45 độ, chứ không đã thẳng tay đẩy Ren ra.

– Cô có biết cô đã giẫm đạp lên cái gì không hả?

– Hèm... Có lẽ... là... cái bàn... chân. – tôi hắng giọng cười trừ.

– Thế mà tại sao vẫn tiếp tục giẫm?

– Tại... tại vì cậu nhảy nhanh quá!

– Phải nói tôi một tiếng chứ? – càng nói hần càng kề mặt hần gần mặt tôi.

– Ừ, tôi sẽ sửa mà. Bỏ tôi ra đi.

– Chắc chứ?

– Ừ... ủa khoan... – chưa kịp nói hết câu, Ren đã thả tôi ra thật, tôi đang rơi! Tay tôi theo quán tính quờ quạng lung tung, sao lại vớ trúng cái vai Ren, thế là tôi... đu vào cổ Ren đứng bật dậy.

Tôi và hần lại... tình cờ hôn... và lần này, với cái... tư thế này, tôi lại là người chủ động!

Ren hơi ngạc nhiên, nhưng đứng yên không nhúc nhích. Tôi giật mình đẩy Ren ra. Sau đó ngồi luôn xuống đất, quần quai đau khổ... trời ạ! Sao dạo gần đây người thiết thời toàn là tôi không vậy?

– Ra cô là loại người bạo dạng như vậy? Có thích cũng phải nói tôi một tiếng, sao cứ im im mà... tấn công tôi như vậy?

– Áo tưởng sức mạnh! – tôi trề môi ngược nhìn Ren.

– Tôi nói không đúng à? – Ren ngồi xuống cạnh tôi.

– Dù gì... thì cảm ơn cậu... tôi nay cũng không buồn chán lắm! – tôi thấy tốt nhất mình nên đánh trống lảng, để Ren xia xói hoài tí nữa lan qua tới cái vấn đề gì luôn ấy!

– Thế thôi à? Phải có quà gì đó cho tôi chứ?

– Cái gì? Là cậu tự đưa tôi tới đây chứ tôi đâu có yêu cầu? Tại sao bây giờ lại bắt tôi tặng quà cho cậu? – tôi sùng sốt.

– Thế giờ quít à? – Ren cười khẩy, để lộ cái răng khềnh duyên đến đáng ghét!

– Ừ đó thì sao?

– Không tự tặng thì tôi phải giật thôi!

Vừa dứt lời, mùi hương nồng của Ren đã xộc vào cánh mũi tôi, ánh trắng bị che khuất, chỉ còn khuôn mặt Ren. Hần... hôn... tôi. Lại một lần nữa... tôi im lặng. Tôi không ghét nó... cũng không thể nói tôi không thích nó.

Những nụ hôn gần đây làm tôi thấy khó chịu vô cùng. Tôi rút cuộc cũng không thể hiểu được, mối quan hệ kì lạ không rõ ràng giữa tôi và Ren là gì? Chẳng phải hôn chỉ là hành động thân mật giữa hai người yêu nhau hay sao, nhưng tôi và hần đâu có là cái gì... Rút cuộc hần suy nghĩ gì về tôi?

Tôi tò mò, thắc mắc, rồi lại giật mình tự hỏi mình “Tôi suy nghĩ như thế nào về hần?”

...

Sáng hôm sau,...

Sáng nay trời mát mẻ vô cùng, bởi vì cơn mưa dài đằng đằng từ đêm hôm qua đến giờ vẫn còn.

Tôi nhìn qua khe hở của cửa sổ, thích thú nhìn những hạt mưa thả mình tự do rơi xuống đất rồi vỡ tan tành như thủy tinh, nhưng long lanh và óng ánh.

Mưa sớm làm tôi cảm thấy tinh thần thoải mái, sáng khoái, tràn trề năng lượng chuẩn bị đón ngày mới. Trái ngược với tôi, Ren hoàn toàn náo nê, mọi thứ xung quanh hần cũng bị làm cho mất hết sức sống, mọi thứ đều ảm đạm.

– Cậu thôi cái vẻ thất thiêu như sắp chết đó đi được không?

– Kệ tôi đi nhóc. – Ren gạt tay tôi ra, xách balo, cầm cây dù của tôi tỉnh bơ mở cửa phòng – Đi mau, tôi không chờ cô đâu.

– Đây! Cái dù đó của tôi mà?

– Thì sao?

– Ô... thì dù của cậu đâu?

– Tôi đi trước.

– Này!

– Sử dụng chung một cây cho gọn, dù gì tôi và cô cũng đi cùng đường. – cuối cùng hắn cũng chịu nói một câu giải thích cho đường hoàng.

Cơ mà... cái dù đó là của tôi mà, sao hắn có thể dùng nó để hối thúc tôi đi nhanh chứ? Cái tên thực dụng!

...

– Hello Yuki!

– Saya hả? Cậu sao vậy?

– Tóc mất mưa ấy mà! Hehe. – cả người Saya ướt như chuột lột, đôi gò má đỏ lên vì lạnh, tóc tai bết hết lại, ép sát vào khuôn mặt đáng yêu.

– Đi theo tớ.

Tôi kéo Saya đến phòng thay đồ nữ, lấy khăn lông lau khô tóc cho Saya. Tóc dài như nhỏ mà ướt chắc sẽ rất khó chịu. Saya cười cười nói:

– Như này cứ như hai mẹ con nhỉ?

– Cậu cứ bắt cấn như trẻ con ấy!

– Vậy mới cần người bảo vệ chứ.

– Bảo vệ này! – tôi vò mạnh tóc Saya – Hahaha!

– Hahaha! Oái! Ướt hết rồi!

Cả người tôi sau đó cũng ướt theo Saya, cả hai đứa tôi bị giáo viên mắng cho một trận đến lưng bùng hai lỗ tai mới cho vào chỗ ngồi. Khó cái đời học sinh, đến trường toàn nghe chửi mắng!

Tan học, Saya ở lại trực lớp hộ tôi. Hôm nay nhỏ đi bộ đến trường, nên lúc về cũng thoải mái giờ giấc, còn bình thường do người nhà đưa đến (bằng limo) nên phải về đúng giờ, không giúp đỡ gì được cho tôi thấy áy náy vô cùng.

Hai đứa tôi huyền thuyên từ chuyện này đến chuyện kia không ngớt, cũng nhờ đó mà hai đứa hiểu nhau nhiều hơn.

Còn Ren mò sang lớp tôi, thấy tôi nói chuyện với Saya bơ hoàn toàn mình, quê độ một cục, vậy mà dễ thương một cái là không dám bỏ tôi về trước, thành ra bò ra bàn ngồi ngủ.

Ngoài kia, mưa vẫn đang rơi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: ĐỪNG RA LỆNH CHO TÔI!

– Đến chỗ làm thôi! – tôi tung tăng ra khỏi trường. Thật tuyệt vời, hôm nay là ngày cuối cùng tôi phải trực phạt, thật hạnh phúc làm sao!

– Yuki! Cô lại không chờ tôi! – Ren ở đâu nhảy ra đi song song với tôi.

– Tại sao tôi phải chờ cậu?

– Em gì ơi! – một chị náu tay áo tôi, và tôi nhận ra...

– Chị là chị bị cướp ví hôm trước ạ?

– Ủ, em còn nhớ chị hay thật đấy!

– Chị tìm em à?

– Ủ, chị muốn mời hai đứa đến nhà chị, chị muốn cảm ơn đấy mà!

– Đâu có gì quan trọng đâu ạ, và em phải đi làm thêm ạ.

– Không đâu em, trong cái ví đó là 500 grup (tiền này t/g tự chế, cơ mà 1 grup bằng cỡ 10 đô Mỹ đi cho có giá ^^) mà chị dành dụm đó.

– Chuyện này... em...

– Vậy sau khi tan làm chị đón hai em nhé.

– Chị... à... thật sự chuyện đó đâu có gì đâu ạ! Chị không cần khách sáo.

– Quyết định vậy đi. Em làm ở Tiffa phải không? Ba chị em mình cũng đến đó nhé.

– Dạ.

– Quên giới thiệu, chị tên Yamazu.

– Em là Yuki, còn hần là Ren. Chào chị. – tôi cười với Yamazu, liếc qua Ren. Mặt hần cau có nhìn tôi. Sao thế nhỉ?

...

– Bàn số 4 này Yuki ơi.

– Dạ. – tôi nhanh chóng đỡ lấy cái mâm từ tay chị pha chế. Bụng khay nước về phía bàn khách mà suy nghĩ lung tung. Ban này tôi và chị Yamazu đi trước, Ren chỉ im im đi đằng sau, bình thường hần đã phải thể hiện sự tồn tại của hần. Hần bệnh sao?

Gez. Thôi mặc kệ hần, tôi suy nghĩ về hần nhiều quá rồi... nên vô ý vô tứ tự vấp chân mình mà té, may là tôi kịp chống lại, không lại mất tiền lương để đền chén đĩa.

Cách đó không xa, Ren và Yamazu ngồi im lặng dè chừng nhìn nhau, bên cạnh hai tách cà phê nóng.

– Em là bạn cùng lớp của Yuki à?

– Không. – Ren đáp gọn, hàng chân mày khẽ xô vào nhau.

– À... – chị Yamazu biết là Ren không muốn nói chuyện với mình cũng chẳng nói gì thêm.

Ren không phải ghét Yamazu do chị ấy xen vào tôi và hần, chỉ là hần thấy chị ấy có cái gì đó rất quái dị, không thể giải thích được, chỉ biết chị ấy kì lạ thôi. Mà cái kì lạ ấy lại theo chiều hướng tiêu cực, nên Ren chẳng muốn dây vào chị ấy.

...

– Nhà chị đây.

– Oa! To quá!

Tôi trầm trồ, mắt sáng rực nhìn căn nhà kiểu phương Tây rộng lớn sang trọng.

Hàng rào sắt màu đen kiểu dáng độc đáo, nhưng rất nghệ thuật, bao quanh một sân cỏ xanh mướt, cây cối khá nhiều, được trồng theo hàng, chính chu kiểu dáng, thân cây có nhiều hình thù rất đáng yêu. Giữa sân là một bồn phun nước, tỏa ra những ánh sáng lấp lánh tuyệt vời. Vào bên trong là rất nhiều phòng, hai cầu thang dẫn lên lầu trên.

Chủ nhân của nó hần là rất rất giàu, nhưng tại sao lại trân quý 500 grup đến vậy? Ôi thầy kệ, tôi thích thú nhìn ngắm. Còn Ren mặt lạnh như tiền nhìn băng quơ về một hướng bất định nào đó cứ như ta đây chẳng quan tâm.

– Hai em ngồi đi. Uống nước cam nhé.

– Nước lọc được rồi chị. – tôi vội nói.

– Lại khách sáo rồi. Nhà chị trồng cam nên không cần lo. – chị Yamazu nháy mắt với tôi. Chị ấy xinh đẹp, tốt bụng, con gái nhà giàu... thật là hoàn hảo.

A! Có khi nào vì chị ấy quá tuyệt vời nên Ren đã yêu chị ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên nên mới tỏ vẻ trầm lặng, chững chạc, đứng đắn như vậy? “Thịch, thịch” _ tim tôi đập mạnh hơn một chút, hơi đau đấy.

Tôi nhìn Ren, hần lạnh lùng ngồi xuống sofa. Ren nhìn chăm chăm Yamazu đang gọi “Ruu!”, có lẽ là người nhà chị ấy. Quay lại vấn đề, Ren đang nhìn chị ấy. Phút chốc tôi thấy khó thở... đó chẳng lẽ là ghen?

Ghen là ghen tị ư? Con người khi bị giành mất món đồ gì đó, hay khi thấy người khác hơn mình, sẽ nảy sinh cảm xúc này. Tôi... không có được Ren. Tôi cũng không muốn mình trở nên ích kỉ khi ghen tuông chỉ vì thứ mình chưa có được.

– Dạ, chị Yamazu gọi em – giọng của một cô bé khoảng 14 tuổi chạy ra hỏi chị ấy, làm tôi giật mình, kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ mông lung. Cô bé dễ thương kinh khủng.

– Em làm giúp chị 3 ly nước cam nhé.

– Dạ. – cô bé nhảy chân sáo vào trong bếp.

– Cô bé đó là em gái của chị ạ? – tôi hỏi ngay lập tức.

– Không, đó là bà con xa thôi.

– Thì ra là vậy.

– Nước cam đây ạ.

– Em cứ để trên bàn đi.

Da trắng, mắt to, mũi cao và thanh, môi đỏ... hình như gen di truyền nhà này rất đẹp.

Ruu hình như do tôi nhìn cô bé trắng trợn quá nên tay run run vô ý làm đổ nguyên mâm có ba ly nước cam lên người tôi. Cả người ươn ướt, lại còn dính dính, khiến tôi khó chịu vô cùng, quay sang cười trừ với chị Yamazu:

– Chị ơi em về nhé. Hẹn chị hôm khác, cả người em ướt hết rồi.

– Chị xin lỗi em, con bé vô ý quá.

– Không sao đâu chị. Em về nhé.

– Còn sớm mà, em tắm ở đây luôn đi. – chị Yamazu dùng ánh mắt cún con nhìn tôi. Trời ạ! Sao có thể tắm ở nhà của người mà mình mới vừa quen chứ?

– Không cần đâu! Đi về. – Ren đàng đàng sát khí liếc xéo chị ấy, bạo lực giữ chặt cổ tay tôi đau điếng. Hần kéo tôi đi khỏi một cách bất lịch sự, tôi vùng vằng sao cũng không thoát khỏi tay Ren. Thấy tôi càng quẫy, hần nắm giữ càng chặt, làm tay tôi đau càng đau.

Sau khi ra khỏi căn biệt thự, Ren bắt đầu đi chậm lại, hần thở dốc, vừa nắm tay tôi kéo đi vừa nói:

– Cô sau này, tuyệt đối không nên có bất cứ quan hệ nào với cô ta nữa.

– Tại sao cậu lại như vậy? Không lẽ cậu ghen với tôi? Cô ấy quan tâm tới tôi, nhưng cả hai chúng tôi đều là con gái mà? Sao cậu lại...

– Cô đang nghĩ cái quái gì vậy? Tôi thích cô ta sao? – Ren nổi quạu trợn mắt nhìn tôi.

– Chứ... không phải à?

– Gu phụ nữ của tôi thấp đến vậy à? Mà cô đừng có lạc đề! Tuyệt đối không được dính dáng gì tới cô ta hết! Ok? – coi hần nói kìa.

Chị Yamazu là hoàn hảo lắm rồi! Còn muốn phụ nữ như thế nào nữa?! Hèn gì, đẹp trai mà... ế.

– Tại sao? Tôi không nghe đây.

– Lí do không quan trọng, chỉ cần nghe lời thôi. – Ren siết tay tôi.

– Đau! Cái tên này! Tôi cần biết lí do! Không lẽ chuyện gì cậu bảo tôi làm, tôi cũng làm theo chắc?

– Cô ta có gì đó rất kì lạ.

– Kì lạ gì chứ? Cái đó chỉ là cảm nhận của mình cậu thôi, tôi thấy chị ấy rất dễ thương mà? – tôi cãi lại.

– Cô đừng có bướng nữa, chỉ cần nghe lời thôi!

– Gì chứ? Cậu là ông tôi chắc?!

– Hừ! Tùy cô, tôi không thèm quan tâm nữa! Muốn làm gì thì làm! Tôi mặc kệ!

Ren buông tay tôi ra quay lưng bước đi. Tôi đau. Chẳng biết đau ở đâu, chỉ biết tôi đau vì Ren. . . Nhìn hấn bước đi, tôi muốn níu lại, nhưng mà thầy kệ, ai bảo hấn lên mặt dạy đời tôi.

Lời nói của hấn là thiên lệnh chắc? Tại sao tôi phải nghe theo?!

Tôi tức giận về kí túc xá tắm cho sạch sẽ, rồi đi. . . uống trà sữa xả stress. Ren chưa về kí túc xá, hấn đi đâu được chứ?! Hình như đây là lần thứ 2 tôi ở trong căn phòng đó một mình. . . tự nhiên thấy cô đơn quá!

– Cái tên chết bầm, cái tên chết tiệt, cái tên khốn khiếp! Cái tên ti tiện! Cái tên ích kỉ! Cái tên đáng ghét!! – tôi liên tục nện gót giày xuống nền nhà, sau khi đi khỏi đó mới phát hiện. . . đất lún.

Tôi về kí túc xá te te đi ăn, xong đi ngủ, không thèm nhìn hay nói chuyện gì với Ren. Hấn cũng chẳng mở miệng nói câu nào. Tôi và hấn như hai người lạ cùng sống trong một căn phòng. Khó chịu!

– Mời em Yuki và em Ren lên phòng trưởng kí túc.

Tôi và hấn đồng loạt ngồi dậy, đứng lên, đi ra cửa, cùng một lúc, nhưng hành xử như cái con người bên cạnh không tồn tại.

– Hai em dọn quần áo đi, ngày mai có thể đổi phòng rồi.

Tôi và hấn im lặng đứng như tượng. Sao lại đột ngột đến vậy. Cứ nghĩ đến những kỉ niệm giữa tôi và hấn trong căn phòng đó, . . . thật thấy cô đơn khi giờ tôi lại ở cùng phòng với người khác.

Tôi khẽ liếc qua Ren, mặt hấn lạnh tanh chẳng có chút cảm xúc nào. Cái tên máu lạnh này. . . Chẳng lẽ không có chút nào gọi là. . . tiếc nuối, là buồn bã hay sao?

. . .

Sáng hôm sau (chủ nhật), tôi đến Tiffa. Hôm nay, Ren cũng chẳng nói chẳng rằng đi ra ngoài. Hấn đi hẹn hò cơ đấy! Nhưng, tôi không quan tâm!!

Tôi Tiffa tôi đã thấy chị Yamazu đứng trước cửa. Thấy tôi, chị cười hiền, ngay lập tức cúi gập người xin lỗi tôi rồi rút:

– Yuki à! Em có sao không? Chị xin lỗi em nhé! Con bé nhà chị bắt cần quá!

– Không sao đâu chị! Em cũng đâu có bị gì ạ.

– Chị xin nghỉ làm giúp em rồi, hôm nay em sang nhà chị chơi đi. Chị lần này nhất định phải trả ơn cho em

– Dạ. – tôi mỉm cười. Gì chứ nghỉ làm mà nhân viên vẫn được trả lương, thành ra bà chủ quán rất hiếm khi cho phép. Vậy mà hôm nay tôi đại thành công nghỉ việc, thiếu năng hay sao mà không đi chơi với chị Yamazu!

Chị ấy lại đưa tôi đến căn biệt thự đó. Lại mời tôi uống nước cam. Cô bé Ruu gần như khóc khi xin lỗi tôi. Trời ạ, có sao đâu không biết! Vậy mà chị nói tôi khách sáo chứ.

Có một điều kì lạ là. . . sau khi uống một ngụm nước cam, mi mắt tôi nặng trĩu và chìm luôn vào giấc ngủ. Thôi rồi, sao có thể bất lịch sự như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: CHỊ ẤY LÀ ÁC QUỶ.

Lời kể của Ren

Gez! Cái con ngốc! Tôi đã thấy có gì đó kì lạ ở bà chị đó từ lần đầu gặp mặt rồi! Sau đó thấy cô ta tìm đến, tôi chắc mềm cô ta có ý đồ gì đó, lại kiên quyết một mực dụ dỗ Yuki đến nhà, hấn là có vấn đề! Vậy mà cô ngốc đó cứ ngây thơ tin người một cách mù quáng!

Thôi kệ, dù gì tôi cũng cảnh báo rồi, có nghe theo hay không là chuyện của cô ta, bây giờ dù cho nhỏ có bị bắt cóc, hay bị giết hay bị bán sang nước ngoài, . . . tôi cũng không quan tâm!

Giận quá thể mà! Từ lúc đầu, tôi đã dùng thuật điều khiển trí óc, để các giáo viên sắp xếp tôi và nhỏ cùng chung một phòng, vì thấy hứng thú với nhỏ, nhưng giờ thì thôi đi! Giận nhỏ còn không hết, ở đó mà hứng với chả thú. Con gái gì mà bướng bỉnh, lại ngầy thơ! Nhưng... tôi không thể không quan tâm tới Yuki được! Chết tiệt thật!

Tôi thừa nhận là tôi thích nhỏ! Không ờn rồi! Càng tiếp xúc với Yuki, tôi càng muốn ở bên che chở cho nhỏ. Tôi bị sao thế nhỉ? Sao lại có thể có tình cảm với một WW? Tốt nhất là tránh xa cô ta ra. Tôi lần nữa khiến giáo viên đổi phòng cho chúng tôi... trước khi cái tình cảm của tôi bộc phát, gây nguy hiểm cho bản thân tôi hay cô ấy.

Nhưng sau đó, tôi cứ có cảm giác cô đơn, buồn bã. Không muốn xa rời Yuki dù chỉ một giây, một phút nào! Trông trái.

Để quên một người, tốt nhất nên kết thân với một người khác. Tôi và Yuki cũng chẳng thân thiết đến nỗi, xa cô ta, tôi sống không bằng chết, nhưng thực sự rất khó chịu, tôi tìm đến... gái, để quên đi nhỏ.

Ngay hôm đó, con nhỏ hotgirl (con người) nào đó mà tôi chẳng buồn nhớ tên tỏ tình với tôi, vậy nên tôi hẹn cô ta chủ nhật đi chơi. Tôi nhất định phải quên đi Yuki! Ban đầu chỉ vì hứng thú, mà giờ lại cái thân phải khôn dốn để quên nhỏ! Thật xui xẻo!

Tối hôm đó, tôi và nhỏ như hai người xa lạ, chẳng có chút gì quan tâm tới nhau. Không biết nếu tôi... bắt chuyện trước, nhỏ có phản ứng gì lại không nhỉ?

Không được! Phải quên nhỏ đi. Nhưng thật không ngờ, chỉ vì chút chuyện bé tẹo thế, mà hai đứa tôi lại cãi nhau như con nít!

Tôi không quan tâm nữa! Đi ngủ sớm để ngày mai còn hẹn hò.

Nhưng chưa kịp ngủ đã bị gọi lên văn phòng, thì ra là chuyện đổi phòng. Yuki có vẻ sốc lắm, cơ mà không phải từ đầu phản đối chuyện hai chúng tôi ở chung phòng và kiên quyết đổi phòng là nhỏ sao? Tại sao bây giờ lại để lộ vẻ mặt cô đơn đó? Làm tim tôi khẽ chùng một tí...

...

Hôm sau, tôi ra khỏi phòng từ sớm đến chỗ hẹn với... cô kia. Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Yuki lần cuối cùng, tay tôi vô thức chạm vào gò má hồng hồng của nhỏ, giật mình, tôi rút tay lại... thờ dài, tôi phải làm sao đây? Tôi nhẹ nhàng rời căn phòng, tôi sợ nhỏ sẽ giật mình thức dậy.

Tôi đến chỗ hẹn, rồi hai đứa tôi cùng đi lòng vòng quanh khu phố. Cô ta đúng là một đứa phiền phức. Tại sao cứ dính vào tôi, cứ đòi đi ăn, đòi đi mua sắm. Tôi thấy vô cùng khó chịu, cả người cứ như đeo chì. Cả hai cứ đi song song cạnh nhau thôi, tại sao cô ta phải khoác tay khoác chân thật vướng víu.

Tôi đẩy cô ta ra, lạnh lùng dứt tay vào túi quần, thói quen của tôi.

— Anh à! Anh ơi! Đi công viên giải trí đi anh! — giọng cô ta nhão nhẹt.

Nhắc tới công viên, tôi lại nhớ đến Yuki! Tại sao thế này? Cứ ngỡ đi chơi cùng cô ta, sẽ giúp tôi quên mất Yuki, nhưng chỉ làm tôi thấy khó chịu hơn. Biết vậy ngay từ đầu cứ từ chối cô ta cho xong. Tôi đẩy mạnh cô ta khi cô ta mặt dày níu tay áo tôi.

— Cô biến đi!

— Sao anh lại đối xử với em như vậy? — cô ả trở mặt, giờ giọng đanh đá. Tôi khinh!

— Còn không cút?

— Anh sẽ phải hối hận, chưa ai dám đá con này đâu! — cô ta đe dọa tôi rồi ngững nguẩy bỏ đi.

Tốt lành gì đâu mà làm bộ thánh thiện! Tôi chán nản đi lòng vòng khu phố. Nhìn đâu tôi cũng thấy Yuki. Hình như tôi sai rồi. Thiếu nhỏ, tôi chết mất.

— Phải quay về kí túc xá.

— Tên lùn ơi! — thằng bé ăn cướp hôm nọ.

— Nhóc nói ai lùn? — tôi nổi máu hổ báo.

— Em không giỡn với anh. Bạn gái của anh gặp nguy hiểm rồi! — mặt thằng nhóc phút chốc chùng chặc như người trưởng thành bận rộn suy nghĩ chuyện công việc.

— Sao? Cô nào?

— Cái cô đi cùng với anh hôm trước đỡ tôi đấy! Tên lùn anh rút cuộc có bao nhiêu cô?

— Là Yuki hả? — tôi cứ tưởng là con nhỏ hotgirl kia, ả có bị gì tôi cũng mặc, còn Yuki thì... — Nhỏ bị sao?

— Bị bắt rồi! Mau chạy theo em, em sẽ kể cho anh nghe.

- Hừ. – tôi hừ giọng, dù ghét thằng nhóc này, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy nó rất đáng tin. Còn nữa, cơ thể tôi tự di chuyển để đi theo nó.
- Có lần em ăn trộm ở nhà cái chị gái xinh xinh ấy.
- Ê nhóc, rốt cuộc em làm nghề ăn cướp hay ăn trộm vậy?
- Anh đừng có lạc đề nữa, có được không?
- Ờ, xin lỗi.
- Sau đó, em đã thấy những thứ rất đáng sợ trong ngôi nhà ấy, và em bắt đầu theo dõi chị ấy...

...

Lời kể của Yuki.

Tôi tỉnh dậy, phát hiện mình đang bị trói trong một cái ghế gỗ, xung quanh tối đen như mực... tôi sợ run. Tôi bị bệnh sợ ma mà! T.T

– Mình đang ở đâu chứ? Ban này rõ ràng là ngủ quên ở nhà chị Yamazu... mà...

Thôi chết! Ngủ quên ở nhà người lạ... mà trước đó đã được cảnh báo rồi! Không! Tại sao lại nghi ngờ người khác như vậy?! Chị Yamazu chắc chắn là người tốt, chẳng qua là có vấn đề gì đó thôi.

– Mình đúng là tự ki khi tự an ủi bản thân như vậy! – tôi lẩm bầm.

– Tỉnh rồi à? Cô ngủ say quá đấy! Gọi mãi chẳng chịu tỉnh, thật là phí thời gian của ta. – một giọng nói rùng rợn phản phát trong không khí, cùng lúc đó, một mùi tanh nồng như máu xộc vào mũi tôi. Thật buồn nôn!

– Ngươi là ai? Mau ra mặt! – tôi run run nói.

– Được, nhưng hy vọng ngươi sẽ không bất ngờ khi thấy ta.

– Đừng có nói nhiều quá! – tôi khó thở khi nghe mùi máu, đâm câu gắt hết lên, xong lại thở dốc.

– Hee... – giọng nói nhỏ dần, ánh đèn đột ngột mờ, mắt tôi chưa kịp thích ứng nhất thời nhắm lại, lát sau mới có thể hé mắt nhìn quanh.

Tôi thất kinh với nơi đây.

...

– Anh biết không? Căn phòng đó đầy phụ nữ được ngâm trong mấy cái cột nước màu xanh lục, rất đáng sợ. Mọi người đều nhắm chặt mắt, môi tím xanh, da nhẵn nhéo, mặt trắng bệch, cứ như xác chết vậy. Bên cạnh đó là mấy thứ máy móc gì đấy. Sau đó, em theo dõi chị ta. Phát hiện ra hình như chị ta đang hợp tác với phòng khoa học nào đấy về việc hồi sinh người chết, bằng cách hiến tế những nữ White Wizard.

– Cái gì? – mặt Ren đen lại.

– Cái gì lần đó, trong đó có bản thiết kế của cái máy trong phòng chị ta, đáng lý em đã có thể lấy được nó, đem đến cho các đại pháp sư, nếu không gặp anh và vợ anh.

– Cái gì mà vợ? Lên cấp nhanh thế? Tụi này chưa là bạn nữa chứ ở đó mà người yêu với chả vợ! – Ren nổi quạu – Thôi lạc đề! Nhóc ở đây đi, anh dịch chuyển đến đó cho nhanh.

– Không được, bán kính 500m xung quanh căn nhà đó có kết giới, chỉ cần anh dịch chuyển vào phạm vi đó, chị ta sẽ biết ngay, phải vào đó bằng cách chạy bộ.

– Ê... thằng nhóc. Nhóc là WW, đúng chứ?

– Em không trả lời được không?

– Chứ nhóc làm sao biết nhiều về pháp như vậy.

– Anh sẽ biết sớm thôi...

– Hừm... – Ren chau mày, hẳn bắt đầu nghi ngờ thằng bé, nhưng nổi lo lắng cho tôi làm hắn không bận tâm nữa.

...

– Cô thấy sao? Tuyệt tác sau 100 năm nghiên cứu của tôi đấy!

– Chị... Yamazu? – tôi tròn mắt nhìn chị. Chị lúc này thật khác, khoác trên mình bộ quần áo bằng da màu đen bó sát, với khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ. Bên cạnh đó, căn phòng này đáng sợ quá!

– Đò... đâu phải một lời nhận xét. – chị ta cau mày, thật sự rất đáng sợ – Em thấy sao? 50 mười năm nghiên cứu, 50 năm thực nghiệm trên chính cơ thể chị đây!

– Cái gì?

– Chắc là em không hiểu đâu nhì? Thôi khi nào em gần chết, chị sẽ tiết lộ cho em biết, coi như món quà từ biệt và cảm ơn em vì đã giúp chị giành lại cái ví có chứa cuốn sách ma pháp đã bị cấm.

– Chị Yamazu! Nói với em đi chị! Nói là chị chỉ giỡn thôi! Nói là chị không phải người như vậy! – tôi hét lớn.

– Tôi không thích nói dối. Chuẩn bị tinh thần nhé. Tôi sẽ đem cô đến thiên đường. – chị ta nhấn một cái trên cái máy kì lạ kia.

Đột nhiên có một cánh tay màu đen, chẳng biết từ đâu ra, nó vụt qua trước mặt tôi với tốc độ kinh hoàng làm tôi chẳng kịp nhìn thấy gì ngoại trừ một cái bóng, nó đem tôi ra khỏi cái ghế với tốc độ thần kì, thả tôi vào một cái cột thủy tinh bao quanh, giống như một cái ống nghiệm khổng lồ... Giờ tôi giống hệt những người phụ nữ ở đây, ngoại trừ cái ống của tôi chưa có thứ nước đặc sánh kinh khủng kia.

– Hahaha, cứ ở đây thư thái đi cô em, chỉ 30 phút đồng hồ nữa thôi em sẽ biết được thiên đường là gì. Cứ yên tâm là em sẽ không chết cùng với nỗi tò mò, để chị kể cho em nghe một câu chuyện vui trước khi chết.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: GIẢI CỨU.

– 100 năm trước, chị đã có một mối tình tuyệt đẹp với anh chàng của chị. Anh và chị là cặp đôi DW đẹp nhất trong trường. Nhưng anh ấy đã chết, vào ngày kỉ niệm 100 ngày quen nhau của anh chị.

– ... – tôi chăm chú lắng nghe. Cái bệnh đấy! Tôi thích nghe người khác kể chuyện, dù đang trong hoàn cảnh nào.

– Sau đó, chị có nghe về một loại ma thuật, có thể hồi sinh người đã chết. Chị bỏ ra cả cuộc đời, hết 50 năm để tìm tòi, nghiên cứu, sắp xếp, và chuẩn bị căn phòng này. Sau đó, chị đã dụ dỗ các đối tượng _ nữ WW. Giết chết họ, đưa họ vào cái máy này, nó giúp chị lấy lại được tuổi trẻ. Chị đã tự lấy thân mình ra làm thí nghiệm đấy. Vượt qua được thời gian, là một bước tiến lớn, chị có thể cố gắng, cố gắng hơn nữa, cuối cùng có thể hồi sinh lại anh ấy.

– Chị... yêu anh ấy lắm sao? – tôi khóc nước mắt ròng ròng.

– Phải, chị đã yêu, đang yêu, và sẽ yêu anh ấy mãi mãi.

– Chị thật cao thượng.

– Nịnh nọt vô ích, em là con nhỏ thứ 100, tức là chị đã hoàn thành được số lượng người hy sinh để cứu anh ấy. Chị đã trông chờ cái ngày này bao nhiêu.

– Chị...

– Thôi im đi! Đồ ham sống sợ chết, sao em không giúp đỡ chị? Em im lặng và chết đi, giúp đỡ chị đi! Ở đó đi, chị đi đây. Nửa tiếng nữa khi em đã chết, chị sẽ quay lại. Tạm biệt và... – chị ấy bước ra tới cửa – Không hẹn gặp lại.

– Chị Yamazu! Thả em ra! Chị!! – tôi gọi với theo nhưng chị ấy lạnh lùng đóng sập cửa.

Thứ nước xanh ấy cuộn trào, bắt đầu dâng lên. Tôi khiếp đảm nhìn nó.

Tôi có một điểm yếu nữa là không biết bơi.

Tôi đọc mọi phép thuật tôi có, nhưng tất cả đều bị vô hiệu hóa, dường như ở đây có một loại chú kháng phép nào đó. Chết thật!

Ngay lúc này, tôi nhớ tới Ren. Hắn sẽ đến cứu tôi chứ?

– Mày là con cóc Yuki à! Hắn đang hẹn hò với nhỏ nào đó rồi, đâu có rảnh mà nhớ tới mày. Cho dù hắn biết mày sắp chết, cũng chẳng thèm bận tâm

đâu! Ai bảo mày bướng thì giờ mày phải chịu thôi. Nhưng... mình vẫn muốn gặp hân, chỉ ít là lần cuối.

Nước dâng lên tới mắt cá chân rồi...

– Mình phải làm gì đây! Mình chưa muốn chết đâu! Ai đó! Cứu tôi với! Ren à!!! Mau cứu tôi!!

...

Lời kể của Ren.

Căn nhà dần hiện ra trước mắt tôi. Căn nhà khiến tôi rợn người từ khi bước vào. Tôi bấm chuông cửa liên tục đến nỗi cái nút nhấn như muốn rớt xuống đất.

Yamazaki bình thần bước ra như không có chuyện gì xảy ra.

– Em tìm chị à? – cô ta mở cửa cho tôi.

– Yuki đâu?! – tôi ghét cái điệu bộ đánh trống lảng của chị ta.

– Sao em lại hỏi chị? – cô ta tỏ vẻ lo lắng, nhưng ngay lập tức, nhếch mép – Hay là... em ấy mất tích rồi?

– Cô mau thả cô ấy ra! Cô ấy đâu? Đừng để tôi phải tấn công cô. – tôi cau mày. Cô ta cuối cùng cũng thể hiện bản chất thật!

– Làm sao đây nhỉ? Nhưng tôi không biết cô ấy đang ở đâu?

– Được, đừng trách tôi không nói trước.

– Em mới là người sẽ phải hối hận, khi chống lại DW đứng đầu của The East (100 năm trước).

Bàn tay của tôi bùng lên một ngọn lửa xanh đặc biệt, tay của Yamazaki bùng lên một ngọn lửa đỏ mạnh mẽ. Tôi chẳng thấy cô ta có gì đáng sợ hay thậm chí chút ý định tấn công nào.

Đột nhiên, cô ta mỉm cười rồi quay lưng phóng vào trong nhà. Tôi ngay lập tức đuổi theo. Cô ta đưa tôi ra sân sau, đây là một khu vườn khá lớn, nhiều cây, nên dù đang là buổi sáng vẫn rất âm u.

Cô ta đột ngột đẩy ngọn lửa về phía tôi, tôi hét ra. Ngọn lửa lao vào một gốc cây nào đó tạo ra một vụ nổ lớn, may mắn là không cháy, nếu không sẽ lan sang căn nhà.

Tôi tấn công cô ta, hầu như đòn nào cũng trúng. Cô ta toàn né tránh, lại không thể tấn công ngược lại tôi. Mặt cô ta tái mét:

– Không thể nào? Mày chỉ là một thằng nhóc, sao có thể thắng được tao?! Tao là pháp sư mạnh nhất The East cơ mà?! – cô ta bị đánh cho ngã ra đất, ngược mặt nhìn tôi.

– Tôi không biết bà chị mạnh nhất vào thập kỉ nào, nhưng hiện tại, DW mạnh nhất là... – tôi phẩy tay, cả người chị ta bốc cháy – tôi.

– Thằng nhãi ranh! AA!! – chị ta gào thét, bắt ngờ phun thứ khói gì đó vào tôi. Đầu óc tôi choáng váng, hơi khuy xuống, nhưng tôi vẫn cố đứng lên. Trong khi ngọn lửa trên người chị ta đã bị dập tắt. À chạy vào nhà.

– Ughrr. Mau... đứng lại! – tôi đuổi theo, con buồn ngủ ập đến, cả người tôi dần dần bất động, nhưng tôi mặc kệ tất cả, nếu bây giờ mất dấu cô ta, Yuki chắc chắn gặp nguy hiểm.

Tôi gượng dậy, đuổi theo. Khi thật! Tại sao tôi lại vì một con bé WW mà đáng cược cả tính mạng thế này? Nếu vừa rồi là khói độc, khi tôi cử động nhiều, có thể dẫn đến tử vong. Tại sao tôi có thể mặc kệ tất cả?

Lúc này, trong đầu tôi chỉ hiện ra hình ảnh Yuki đau đớn tuyệt vọng gọi tên tôi... chẳng còn biết gì nữa, cơ thể tôi tự nhiên chuyển động.

– Mau đứng lại. – tôi đuổi kịp cô ta, chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Cô ta chạy vào nhà kho, nhanh chóng tiến tới một cái máy lớn. liên tục nhấn vào một nút màu đỏ. Tôi thấy Yuki, nhỏ đang đứng trong một cái ống, trong ống là thứ nước màu xanh đã dâng tới cổ.

– Yuki! A! – tôi chưa kịp chạy đến bên Yuki, đã có một bàn tay màu đen giữ chân tôi lại, rồi nó đưa tôi lên cao. Mặc tôi vùng vẫy, nó vẫn giữ chặt tôi. Chết tiệt!

– Ren! – nhỏ thấy tôi, thét lên.

– Nhanh quá trình!! Mau nhanh quá trình!!! – Yamazaki hét lên, cô bé Ruu từ bên ngoài chạy vào, tay ấn giữ cái nút đỏ.

...

Lời kể của Yuki.

Nước đột nhiên dâng nhanh hơn. Chưa đầy mười giây đã ngập đầu tôi.

– Ọc... ọc! Ren! Ọc... – tôi không thở được, bên cạnh đó, cả cơ thể như rã rời nhau ra.

– Yuki! – Ren hét lên – Chịu đau một tí!

Hắn tung một ngọn lửa vào cái bình thủy tinh. Nứt một ít. Một ít đó không giúp gì được cho tôi. Không ổn rồi, mắt tôi bắt đầu mờ đi. Tôi cảm thấy sinh lực của tôi đang bị hút đi.

Ren đốt cháy cánh tay màu đen, chạy đến, đá một cái vào thành bình. Cái bình vỡ toang, nước văng tứ tung, cả người tôi ngã xuống. Ren nhanh chóng đỡ được tôi. Tôi thờ đốc, Ren lo lắng nhìn tôi. Thì ra hắn cũng có bộ mặt này.

– Hahaha! Dù chưa thành công tái sinh anh ấy, nhưng tao đã lấy thêm sinh lực từ con nhỏ đó, mày nghĩ mày có thể đấu lại tao chắc?

– Đồ đàn bà rề rề. – Ren lạnh nhạt đáp, trên tay lại xuất hiện đốm lửa xanh, vụt một cái, bắn về phía chị Yamazu.

– Đừng có khinh thường người khác như vậy. – chị ấy phui tay một cái đã làm đốm lửa của Ren biến mất tăm. Sau đó, quay lại tấn công Ren.

Ren chẳng buồn né, cứ lơ đãng nhìn chị ấy. Tôi thực muốn hét lên ngăn cản cuộc đấu không đáng có này, nhưng miệng tôi không tài nào phát ra được tiếng. Ren búng tay một cái, trần nhà trên đầu chị ấy tạo thành một lỗ, rồi phần đá đổ xuống. Chị ấy nhanh chóng chạy ra chỗ khác. Cuối cùng, chị ấy đánh liều dùng thuật cấm_tức đi sự sống, nhưng Ren lại hét ra, nên cuối cùng chị ấy lại bị gậy ông đập lưng ông. Chị ta ngã lăn ra đất ngất đi.

Rau thì biến mất từ lúc nào, thằng nhóc ăn trộm cùng lúc đó chạy vào:

– Em đã báo cho đại pháp sư rồi, họ sẽ đến đây ngay. – ban nãy là Ren đã nhờ thằng nhóc chạy đi báo.

Cơ thể của chị Yamazu bỗng dừng bốc hơi, làn da trở nên nhẵn nhéo, xanh xao, tóc bạc hết, cả chân tay cũng nhăn nhúm... rất đáng sợ. Chị ấy đang dần trở thành... một bà cụ!

– Chị... Yamazu?! Chị... – tôi thờ đốc, cổ như người để nhìn chị ấy.

– Mau ra khỏi đây, tôi phải tìm người trị thương cho cô. – Ren vác tôi lên vai, mặc tôi vùng vẫy gọi tên chị.

– Cứu cả chị ấy đi! Chị ấy rất đáng thương! Ren!! Cứu chị ấy mau!

– Cô im đi. Con ngốc! – Ren quát lớn rồi đem tôi ra ngoài.

...

Lát sau các đại pháp sư đến, Ren và cậu bé đã tường thuật cho họ những chuyện đã xảy ra, còn tôi được đưa đến bệnh viện.

Tôi nằm trong phòng hồi sức không ngủ được, nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ. Có một chú chim nhỏ đậu trên thành cửa sổ, nhìn vào bên trong. Nó giương đôi mắt đen láy nhìn tôi. Ánh mắt này làm tôi nhớ đến chị Yamazu, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng của chị:

– Mày!! Mày... chính là người đã giết tao! Tao nhất định sẽ giết mày! Tao sẽ giết mày! Tao không chết một mình đâu! Hahaha!!!

– Aaaaaa!! Không! Không! Đừng mà! Đừng... – tôi hoảng loạn thu người lại, nước mắt bắt đầu chảy, tôi run rẩy vùi mặt xuống đầu gối, không dám ngẩng mặt lên dù một chút. Tôi sợ tôi lại thấy chị Yamazu! Cổ họng tôi như bỏng rát, không còn phát ra được gì ngoài những từ ú ớ vô nghĩa.

Tôi vốn sợ ma. Mà đây lại là... con ma khiến tôi sợ nhất! Tôi cảm thấy bản thân mình đã giết chị ấy một cách quá dã man. Chị ấy có khi nào là về tìm tôi để trả thù?

– Yuki! Yuki!

– Không! Đừng mà! Đừng... – tôi bắt đầu quơ tay loạn xạ. Tay tôi bị một bàn tay nào đó giữ lại, thật chặt. Tôi càng sợ hơn nữa! Gào thét ngay một điên cuồng và dữ dội. Tôi hoảng sợ tột cùng!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: MỘT ĐÊM... NGOÀI TRỜI.

– Yuki! Bình tĩnh đi! Là tôi đây mà! – giọng Ren.

Như vớ được cái phao khi trôi lênh đênh giữa biển, tôi ôm chặt lấy eo của Ren, làm mói dây nẹp trên người tôi từ thứ tiếp thêm dinh dưỡng cho tôi, giờ đã trở thành mói dây nẹp lòng vòng phiền phức, buộc chặt tôi và Ren.

Tôi run run quay phắt ra cửa sổ, con chim đã bay mất từ khi nào. Tôi nuốt nước bọt cái ực. Tay tôi vẫn còn run, tôi quay sang ôm chặt Ren. Nước mắt tôi rơi ướt áo Ren, nếu là Ren thì chắc chắn sẽ bắt tôi giặt áo cho hắn. Nhưng thật bất ngờ, hắn khẽ vòng tay qua ôm lấy tôi. Tôi được thể lấn tới, ôm hắn càng chặt hơn, khóc ngày càng lớn hơn.

– Sao thế? Cô mơ thấy ác mộng à?

Tôi im lặng. Hơi thở trở về bình thường. Lại lần nữa tôi để lộ ra sự yếu đuối của mình. Cái bệnh sợ ma chết tiệt! Tôi nhất định phải khắc phục được nó!

– Không... chỉ là... ừ thì ác mộng. – tôi bẽn lèn đáp, nằm lại xuống giường, lấy tay lau nhanh nước mắt, ra vẻ như đã quên hết cái ôm hoặc chuyện nước mắt tôi dính tèm lem trên áo Ren.

– Ok rồi chứ? Sao cô cứ... nhảy bổ vào tôi như vậy?

– Thì... là do... tôi sợ thôi mà!

– Thôi được rồi. Ăn cháo này. – Ren để hộp cháo lên bàn cạnh giường tôi.

Tôi phóng xuống giường, chột cả tay và chân bị kéo lại, làm tôi tức điên dứt hết ra, Ren mắng tôi:

– Cô bị điên à? Mau sang đây! Tôi gắn lại cho. Đồ ngốc!

Tôi ăn mặc kệ mọi thứ. Bây giờ dù cho bệnh viện có sập do con tức giận của Ren, hay chị Yamazu có hiện ra, tôi cũng chẳng thêm quan tâm! Tôi chưa ăn trưa, và đây là bữa tối cũng như bữa trưa của tôi. Không ăn để cho đói chết chắc!

– Này. Chị ấy... sao rồi? – tôi hỏi sau khi ăn xong, cười toe toét thờ ơ vì ăn quá nhanh.

– Ai? – Ren rõ ràng là biết lại vờ như không. Hắn đang vuốt vuốt tấm ra trải giường cho tôi nằm.

– Chị Yamazu ấy. – tôi kiên nhẫn đáp lại.

– Chết rồi.

Tôi điếng người trợn mắt nhìn Ren. Hắn thấy vẻ khiếp đảm của tôi đã hiểu. Hắn lấy tay vỗ nhẹ đầu tôi. Tay còn lại siết nhẹ tay tôi.

– Đừng sợ. Tôi sẽ bảo vệ cô. – Ren thờ dài.

...

Tôi xuất viện ngay tối hôm đó. Ren kè kè bên tôi. Những lúc này, chỉ có hắn bên cạnh mới khiến tôi yên tâm, chẳng biết nếu hắn không bên tôi, tôi sẽ khiếp đảm đến mức nào. Và ngay lúc này, hạnh phúc làm tôi quên mất một chuyện...

Mở cửa phòng ra, tôi giật bắn người khi thấy một tên DW nhếch nhác đang nằm phè trên giường hút thuốc.

– Anh là ai? – tôi hỏi.

– Là chủ phòng này? Cô là ai? – tên đó cau mày hỏi tôi, từ từ ngồi thẳng người dậy.

– Há? A! Tôi... đã chuyển ra khỏi phòng này.

Tôi nghe tiếng Ren thở hắt ra sau lưng.

– Cậu là bạn cùng phòng mới của tôi à? – tên đó nhìn Ren nhếch mép đều cực kì.

Ren đột ngột nắm lấy cổ tay tôi kéo ra ngoài, tay đóng sập cửa phòng.

Hắn kéo tôi ra sân sau, ngồi bệt xuống mái hiên lần trước hai đứa đã ngồi. Ánh đèn hắt xuống từ các phòng trên kí túc xá, dù mờ nhưng vẫn đủ để cả hai chúng tôi thấy mặt nhau.

– Tối nay ngủ ngoài đây đi. – Ren thở dài.

– Nhưng mà...

– Không muốn ở cạnh tôi à?

– À... ừ... thì... – tôi ấp úng chẳng biết trả lời thế nào?

Khi hắn nói như vậy, rốt cuộc hắn có suy nghĩ về hành động và lời nói của mình không vậy không biết. Nói vậy... có nghĩa là sao?

Rốt cuộc tôi vẫn không hiểu, tình cảm của hắn, tình cảm của tôi... Tình cảnh giữa hai đứa thế này là thế nào?

Không thể phủ nhận tôi cần hắn ngay lúc này, ừ thì ở cạnh hắn cũng rất thoải mái, bình yên, nhưng chẳng lẽ là tôi thích hắn. Dù có như vậy, chuyện của chúng tôi chắc chắn chẳng đi về đâu, khi tôi là WW còn hắn là DW. Vậy chẳng lẽ hắn không biết điều đó, còn có thái độ như này?

Hay là hắn thích cái trò hành hạ cảm xúc của người khác. Cứ đối tốt với tôi như thế để cuối cùng là tôi tự chuốc lấy đau khổ, còn hắn thì hà hê với trò chơi của mình?

Cảm xúc của tôi... chắc là tạm ok. Rõ là thích hắn rồi. Còn hắn thì sao? Nhưng tôi đang nghĩ gì thế này? Tôi hoàn toàn không thể thích hắn. Thứ tình cảm này rốt cuộc cũng chỉ đem lại đau khổ mà thôi.

Tôi thở hắt ra, hơi liếc mắt qua Ren. Tôi giật mình, tôi bắt quả tang Ren tại trận. Tay hắn đang đưa đến gần tôi. Thấy tôi nhìn hắn với ánh mắt ngạc nhiên, tay của Ren đơ ra trong không khí, nhưng mặt hắn lại chẳng có chút cảm xúc nào. Tay của Ren chỉ dừng lại trong phút chốc, rồi tiếp tục hành trình.

Những ngón tay của Ren luồn sâu trong tóc tôi, hắn khẽ chạm vào gáy làm tôi giật mình. Những ngón tay lạnh lẽo của hắn cứ đùa nghịch mái tóc tôi. Còn tôi trần trụi nhìn hắn. Ren ngồi nhích lại gần tôi. Tay hắn hoàn toàn chạm vào gáy tôi, kéo đầu tôi lại gần hắn. Tay còn lại, hắn nâng nhẹ cằm tôi.

– Nhắm mắt. – giọng Ren ma mị nhẹ nhàng phả vào mặt tôi.

– Không, – tôi mém tí đã bị hắn cảm dỗ, thật là ma mãnh – Cậu không biết mình đang làm gì đâu! Tránh ra.

– Có thật là em không muốn? Tôi không hiểu lắm tâm lý phụ nữ. – Ren cười khẩy – Nếu em không nói rõ ràng, tôi sẽ không hiểu đâu...

– Rõ xạo. – tôi cười trừ, ngồi yên không đẩy hắn ra mà lơ đãng nhìn ra chỗ khác, tránh ánh mắt màu xanh lục hút hồn của Ren.

– Nhìn tôi này...

– ... – mặt tôi đang rất đỏ, để hắn không phát hiện ra cái chất giọng run rẩy của tôi lúc này, tốt nhất nên im lặng.

– Không nói gì... tức là đồng ý... – Ren kéo cằm tôi thẳng phía mặt hắn.

– Đứng!

– Đứng... buông ra à? – Ren lấu cá thêm vào vế sau.

– Đã bảo đứng!

– Đứng... dừng lại à?

– Chết tiệt! Tránh ra! – tôi đẩy Ren một cái làm hắn té ngửa.

Cái tên ranh mãnh! Sao hắn có quyền làm cho... mặt tôi nóng như vậy?!

Ren đã ngã nằm ra đất. Hắn nằm luôn. Gì đây? Tỉnh ăn vạ à? Ren gác tay lên trán, trông mặt hắn nghiêm túc tợn. Hắn thở nhẹ:

– Đùa tí cho nóng người. Ngủ đi. Sáng mai tôi sẽ sắp xếp lại chuyện phòng kí túc xá.

Tôi nhìn Ren cảm động:

– Nhưng mới có 10 giờ, tôi không ngủ được đâu!

– Vậy nằm xuống đây, tôi kể chuyện ma cho nghe. – Ren duỗi thẳng một tay, một tay đập đập xuống chỗ cạnh mình.

– Nằm, nhưng không muốn nghe gì hết. – tôi đáp nhanh. Kéo hắn lại dài dòng bắt tận mấy câu chuyện về hồn ma của mình. Tôi gối đầu lên tay hắn. Nhưng là... lên bàn tay, xa hắn cả nửa thước.

Ren im lặng nhìn sang tôi mặt đang đỏ phừng phừng. Hắn cười nhẹ, kéo tôi nằm sát hắn.

– Cảm ơn... về chuyện... à... chị... Yamazu. – tôi lí nhí.

– Không có gì. Tôi không trách cô, chỉ trách cái tính cách ngây thơ còn bướng bỉnh của cô thôi.

– Tôi đâu có tình đâu... – tôi nói, giả nai hết sức có thể.

– Vậy... nghe hát không?

Tôi không đáp mà gật. Ren bắt đầu hát cho tôi nghe. Tôi không rõ là hắn ta đã tốn bao nhiêu nước bọt, và hắn đã tốn hơi hát cho tôi nghe bao nhiêu bài, bởi tôi ngủ mất từ khi nào. Thật là... Chẳng phải tôi đã nói khi ở cạnh hắn tôi thấy rất dễ chịu, lại có dịch vụ phục vụ âm nhạc năm sao như thế, làm sao tôi tránh được buồn ngủ?

Thật sự là tôi rất muốn nghe hắn hát, nhưng lại ngủ quên mất! Thật là... tiếc quá! Lại còn mất mặt nữa! Hắn sau này thế nào cũng treo khuôn mặt ngái ngủ của tôi.

...

Sáng hôm sau, tôi đã thấy mình nằm cạnh Ren trong phòng ở kí túc xá. Khuôn mặt hắn kề sát mặt tôi, mà khi ngủ nhìn hắn đáng yêu quá. Nắng rọi qua cửa sổ, chiếu sáng mặt hắn, làm đôi môi thêm đỏ, hàng mi thêm dày, mũi thêm cao... Tôi phải kiềm chế để không cắn hắn một cái! Tôi càng ngày càng thấy mình biến thái a!

– Yuki... – Ren thì thầm.

– Hả? – tôi giật mình, cứ như mình bị bắt quả tang đang làm chuyện gì đó xấu xa vậy.

– Đi học mau... lên. Zzzz!

Thì ra hắn nói mớ. Làm tôi giật cả mình, nhưng tại sao tôi lại giật mình, tôi có làm gì đâu? Nhưng ngay lập tức, tay tôi phản chủ, thỉnh thoảng đưa tay gần mặt Ren.

Tôi vô thức kéo mớ tóc mái của Ren qua vành tai của hắn cho gọn gàng, kinh khủng hơn là tôi còn khẽ cười! Trời ạ! Không lẽ tôi mắc bệnh thật sao?!

– Yuki. – Ren lại mớ – Cô đang làm gì thế?

Ôi mì gói, hắn đã thức dậy rồi. Và tình hình là tôi đang ngắm hắn, còn tay tôi vẫn còn ở vành tai hắn, thêm cái miệng tôi đang cười hơi tươi. Chết tiệt!

– À... thì... tôi... chuẩn bị đi học đây! – tôi hoảng loạn, bối rối, phóng luôn xuống giường, đi vào nhà vệ sinh, với bộ mặt khó coi nhất có thể. Nhục! Nhã! Quá!

Cả người tôi bị cái gì đó lôi xuống với một lực rất mạnh. Thế là tình hình là tôi nằm dài trên giường, phía trên là... Ren.

Hắn cười khẩy một cái:

– Tiếp tục chuyện đang làm dở ngày hôm qua nhé.

– Aaa!! Cậu mà mạnh động, tôi hét lên đấy nhé!

– Đồ ngốc!

Ren cúi sát mặt tôi, cái tên này cứ thích dí sát vào nhau thế này thì phải?

Ren nhắm mắt lại, càng ngày cái mặt xinh đẹp của hắn càng gần tôi, làm tim tôi nhảy loi choi, còn mặt thì nóng ran, tê rân rân, con nóng xuống tới tận cổ rồi lan khắp người.

Ren nhanh chóng hôn lên trán tôi một cái rồi đứng dậy, phui phui cho thẳng quần áo, vô cùng bình thản vào nhà vệ sinh...

Cái tên chết tiệt! Làm tôi... tôi... tôi điên mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: SAYA GẶP NẠN.

Vì cái chuyện ban sáng mà tôi cứ tránh mặt chẳng dám nhìn thẳng vào Ren. Cái tên... không suy nghĩ trước khi hành động này! Thật là... Bây giờ người khổ là tôi này!

Tôi mặc kệ hắn. Hắn mặc kệ tôi. Hai người cứ im lặng mà đi cạnh nhau trên đường đến trường. Cho tới khi đến gần cổng thì hắn nói:

– Tôi đã sắp xếp lại chuyện kí túc xá, quần áo, các thứ của cô. Tối nay về phòng 13 với tôi.

Tôi có chút ngạc nhiên. Hắn đã sắp xếp? Ý của hắn là sao? Cơ mà từ hôm qua đến giờ hắn toàn bên cạnh tôi thì sắp xếp khi nào cơ? Ren thật khó hiểu.

Tôi và hắn tách nhau ra, ai về lớp người nấy. Tôi thấy Saya, ôm lấy cậu ấy từ phía sau:

– Hù!

– Haha! Yuki à! Cậu lớn rồi đấy, đừng có chơi trò con nít kiểu này chứ!

– Tớ cứ chơi đấy! Rồi sao nào? – tôi cười khi. Mặt cô nàng đỏ hết lên rồi! Thú vị thật!

– Này! Cậu nhất định phải giúp tớ!

– Sao thế? – nhìn về mặt khổ sở của Saya, tôi giật mình. Chẳng lẽ có chuyện gì nghiêm trọng lắm?

– Không có gì đâu, chỉ là... có một tên bám dai như đĩa, tớ không tài nào gỡ được! – Saya cười trừ đáp.

– À. Thì ra là vậy! Ai bảo cậu dễ thương quá làm gì chứ? – tôi trêu nhỏ, cái mặt nhỏ lại đỏ ửng.

– Không đùa nữa nhé! Cậu mau tìm cách giúp tớ!

– Tất nhiên... – tôi dăm chiêu suy nghĩ – A! Tớ có cách rồi này!

– Thật chứ?

– Ù! Tớ nhất định sẽ giúp cậu!

...

– Cái gì? Tôi làm bạn trai giả của cô ta à? – Ren hét lớn.

– Suyt! Kín tiếng một chút chết người à? – tôi giật mình đưa tay bịt miệng Ren.

Chúng tôi đang chui vào một góc tối của trường để bàn chuyện lớn... vào giờ ăn trưa.

– Cô nghĩ ra cái trò gì thế này? – Ren cúi gắt ngồi phịch xuống thảm cỏ, cả người ngã ra sau, chống lên hai tay.

– Tôi phải giúp cô ấy! Nhưng tôi không nghĩ ra được thêm ai khác ngoài cậu cả. Hi hi... giúp tôi nhé! – tôi cười trừ. Không ổn! Hắn tức thật rồi! Thôi chết tôi!

– Không! – hắn nghiêm giọng đáp, hàng chân mày vẫn cứ xô vào nhau.

– Đi mà! Nha! Nhá! Đi mà! Ren siêu đẹp trai ơi!

– Không là không! Nịnh nọt vô ích!

– Ren ơi! Thành khẩn tuyệt đối van nài cậu!

– Hừ. Làm xong tôi được gì? – Ren thờ hất ra.

– Được gì à? Cậu thích gì cùng được! – tôi cười tít mắt – À! Ngoại trừ những thứ quá kì quặc! Ok?

– Ok. – Ren cười đều.

Ấy! Sao tôi có cảm giác, tự bản thân đã đặt mình vào nguy hiểm thế này? Tôi bắt giác rung mình, nuốt nước bọt cái ực.

...

Tan học, tại Tiffa...

Ren và Saya đang... nắm tay nhau ngồi chờ tên kia. Tôi loay hoay với công việc... nhưng thật sự chẳng thể nào tập trung nổi. Nhìn hai người đang tình tứ kia... tôi... thừa nhận là tôi đang ghen.

Cái cảm giác này thật khó chịu a! Vừa buồn, vừa tức giận, vừa mất tập trung! Chết tiệt! Cái trò này là tôi bày ra chứ ài! Cơ mà sao bây giờ tôi lại khó chịu như vậy! Aaa!! Tôi thở dài thườn thượt. Tôi cố gắng để không đưa ánh mắt sang chỗ của hai người đó.

Leng keng...

– Kính chào quý khách.

Ở ngay cửa ra vào của Tiffa có một cái chuông, khi có người đẩy cửa đi vào hoặc bước ra, cái chuông sẽ kêu lên.

Là một tên WW tươi cười hơn hờ, có lẽ cùng tuổi với tôi. Tên đó đi thẳng tới bàn chỗ Saya và Ren đang ngồi... khuôn mặt đột nhiên ngập đầy sát khí. Thật không thể tin được, đây lại là khuôn mặt của một WW.

Có lẽ cái loại DW hay WW không phải hoàn toàn quyết định tính cách của một pháp sư.

– Đây là... – tên đó nheo mắt nhìn Ren, sau đó nhìn Saya.

– Là bạn trai của tôi. – Saya lạnh lùng đáp.

– Bạn... trai? Em vừa nói là... bạn trai?

– Hôm nay tôi hẹn cậu đến đây, là để cảnh cáo cậu. Tuyệt đối! Đừng quấy rầy Saya của tôi. – Ren trừng mắt, giọng nói lạnh như băng, đôi mắt lạnh lùng xoáy sâu vào tâm hồn đục ngầu của tên này.

– Em... nói dối đúng không? Rõ ràng anh đã điều tra mà? Em chưa có bạn trai! – tên này mặt kiên nhẫn hét lên.

– Cậu dám điều tra tôi đấy hả? – Saya cau mày, giọng run run. Chẳng biết là sợ hay là tức?

– Em là của anh! Đừng nói dối nữa! Anh không tin đâu! – tên đó đập bàn rõ to rồi đứng dậy, đi sang chộp lấy tay của Saya, lôi nhỏ đứng dậy.

– Này. – Saya giật tay ra nhưng xem chừng không làm được gì vì tên kia khỏe quá. Ánh nhìn của cả quán bây giờ đang tập trung về phía ba người này. Khách hàng thì tò mò, còn các nhân viên trong quán thì tâm hồn tan nát vì thấy Ren có bạn gái.

– Buông ra. – Ren bạo lực đặt tay mình lên cổ tay tên đó.

– Chết tiệt!

Tên đó buông Saya ra, gờ nắm đấm chuẩn bị vung vào mặt Ren thì cơ thể tôi tự nhiên chạy đến.

“Bam!”

– A! Tay tôi! – tên đó ôm tay rên la ầm ĩ.

Tại sao thế nhỉ? Là do tôi đã đưa nắm ra đỡ. Cái nắm sắt mà chọi lại với nắm tay thì cái nào đau hơn nhỉ?

– Yuki! – cả Ren và Saya cùng đồng thanh, ngạc nhiên nhìn tôi.

– Con khôn lắm chuyện! – tên WW hét lên, chuẩn bị tung thêm một cú đấm vào mặt tôi.

Tôi nhắm mắt chờ đau, nhưng cơn đau không đến, mà có một hơi ấm áp sát lưng tôi, còn có một bàn tay đặt lên vai kéo tôi lại sát vào người đó, có một tiếng “Bốp”.

Ren đỡ cú đấm bằng lòng bàn tay trái, còn tay phải giữ lấy tôi... Tên WW cố hết sức đấm mạnh, cả cánh tay run rẩy, nhưng Ren cũng vẫn nguyên tư thế đó chẳng có gì nhúc nhích, cũng chẳng khó khăn đỡ cú đấm của tên đó.

Ừ, thì hấn mạnh. Tôi biết! Nếu lúc đó tôi không nhiều chuyện nhảy vào, hẳn vẫn dư sức đỡ cú đấm đấy!

– Ren. – tôi long lanh ánh mắt nhìn Ren cảm tạ.

– Thằng khoe mẽ! – tên đó giật tay lại, đút tay vào túi quần xem như mình không hề làm gì hết – Mà chờ chờ đó.

Tên đó hăng hộc bỏ ra khỏi quán.

– Cảm ơn Ren. – sau chuyện đó, tôi và Saya đồng thanh cười với Ren.

– Nhớ lấy lời hứa của cô đấy ngốc xít. – Ren nhếch mép lấy tay vò tóc tôi rồi thành một nùi.

– Ấy. Mém quên. Hi hi! Ok luôn, mà thôi chuyện đó có gì về kí túc xá hẳn nói nhé! – tôi cười.

Saya nhìn tôi và hẳn nói chuyện, tâm trạng bỗng thật nặng nề, khuôn mặt đầy đau khổ. Ánh mắt nhỏ ánh lên gì đó... thật buồn.

– Tớ về trước đây.

– Hẹn ngày mai gặp nhé!

– Tạm biệt!

Tôi giật mình. Cái vẻ mặt đó... cái giọng nói đó... sao đột nhiên... giống người đó một cách lạ thường! “Saya... cậu...”

Chắc tôi nhầm thôi!

...

– Yuki. – Ren nằm ỉn trên giường lười biếng xem ti vi.

– Gì? – tôi đang giặt quần áo trong nhà tắm, bực bội bước ra, cúi gắt nhìn Ren.

– Gì mà gì? Tôi bảo cô phải nói như thế nào? – hẳn mặt vẫn hoàn toàn không có cảm xúc, nói.

– Vâng... vâng... – tôi ngượng ngùng đáp.

Hận! Tôi hận bản thân! Tại sao tôi không nhận ra nguy hiểm từ đầu nhỉ? Ren chẳng có tốt đẹp gì sất! Thử hẳn muốn chính là hành hạ tôi đến chết mà? “Làm người hầu cho tôi.” Hẳn nói thế, với một vẻ mặt thần nhiên như đó rất đỗi bình thường.

Hắn bắt tôi nấu nướng, lau dọn, giặt giũ... hàng tá chuyện vô lí khác... bằng tay! OMG! Là pháp sư để làm gì chứ? Phẩy tay đọc thần chú phát, tự động quần áo, bàn ghế sạch sẽ, sáng bóng. Hà có gì hẳn lại bắt tôi phải nai lưng ra làm như thế? Là vì chọc ghẹo tôi là thú vui của hẳn mà!

Cái tên chết tiệt! Ủy mị! Thích hành hạ người khác! Đặc biệt là tôi! Vào những lúc như này, tôi chẳng còn lo sợ gì việc mình đã trót thích hẳn cả! Ghét cay đắng là khác! Tên này quá đáng lắm! Tôi găm gù nhìn hẳn như muốn nhào tới thủ tiêu ngay và luôn.

– Vào bếp lấy giúp tôi ly nước lạnh.

– Tự lấy đi! – tôi buột miệng nói.

– ... – Ren nhướn mày nhìn tôi. Chết tiệt!

– Tôi đi.

Tôi ảo não vào trong bếp, thờ dài. Tôi rót cho hẳn ly nước... muối.

– Hehehe! Cho cậu chết! Dám đùa với bà hả con! – tôi cười gian, mẫn nguyện hết sức với kế hoạch của mình.

Bỗng nhiên, cả người tôi thấy ớn lạnh, còn xương sống phút chốc ròn rợn, có một tiếng nói thì thảo sát tại tôi.

– Lọc hết muối ra cho tôi.

– Aa!! Ma! – và phản ứng đầu tiên của tôi là nhắm chặt mắt, hét lên.

– Ma đâu mà ma! Tôi giết cô! – Ren gằn giọng, quay người tôi đối diện người hẳn.

– Hi hi! Ren ấy à? – tôi giật mình cười trừ. Hẳn liệu có thấy hành động mờ ám của tôi không nhỉ? Tôi đùa với ai thế này, tất nhiên là có rồi. =”

– Cô! Đang làm gì?

– Tôi ấy à? Cậu không thấy tôi đang lấy nước cho cậu sao?!

– Nước muối? – hẳn nghiêng đầu, đe dọa tôi.

– À thì... haha! Tôi lấy ly này cho tôi. Ly thứ hai mới là cho cậu!

– Thế à? Vậy cứ dùng ly này đi. Tôi không cần nước nữa. Mau lên.

– Hả... Chuyện này... À... ừm...

– Cô định làm gì với ly nước này? Uống à?

– Tôi... à... tôi... tôi sát trùng. Đứng rồi, sát trùng đấy mà! – tôi giờ ngón tay chảy máu cho hấn coi xem như bằng chứng. Nhưng quả thật tôi cũng rất may mắn a. Ban nãy lúc giặt đồ, tay vô tình bị cửa vào khóa kéo của cái áo khoác, nay có cơ để trốn tránh.

Ren cau mày khi thấy vết thương của tôi. Hấn vòng tay qua người tôi, kéo cả hai tay của tôi vào bồn rửa, xả nước, rửa tay giúp tôi. Ngón tay hấn khéo léo đưa tay tôi vào nguồn nước mát lạnh. Hấn nắm tay tôi? Nhưng việc quan trọng hơn là hấn đang đứng sát sau lưng tôi... cảm giác như hấn đang ôm tôi vậy.

Không được! Tôi lại ảo tưởng rồi! Tốt nhất không nên suy nghĩ viễn vông để sau này khỏi đau khổ. Trái tim càng sắt đá càng tốt đi!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: LỘ MẶT.

– Để tôi tự rửa. – tôi khẽ vùng tay ra, nhưng hấn chẳng có phản ứng gì. Gez! Tất nhiên rồi. Chỉ có mình tôi thấy hồi hộp thôi. Hấn đâu có mơ mộng, cũng đâu có thích tôi mà lại thấy bối rối với những tình huống như vậy.

Ren sau khi rửa xong thì nhẹ nhàng lau tay tôi với cái khăn lông mềm mại. Tôi nghe thấy tiếng hấn thở mạnh.

– Cần thận hơn chút đi.

Tôi gật đầu, nhìn hấn với ánh mắt cảm động. Xem hấn có tốt không chứ. Dù tôi là WW và hấn là DW, hấn vẫn kĩ lưỡng chăm sóc cho tôi như thể tôi và hấn là hai... cha con.

...

– Yuki, đám lưng cho tôi. – Ren nằm ườn trên giường, nhắm hờ mắt ra lệnh cho tôi. Tới khi nào cái trò này mới kết thúc đây!?

Tôi lấy đà, phóng lên giường theo tư thế sẽ nằm xuống, cùi chỏ cố tình thụi vào lưng hấn.

– Ấy da! Đau lắm không? Tôi lỡ cùi chỏ. – tôi cười giả tạo với hấn.

– Gì chứ?! Cô muốn chết à? Mau làm đi! – Ren gất lên.

– Hi hi!

Tôi sau khi moi nhừ tay vì đám lưng cho hấn đã phải vất vả chui vào bếp nấu thức ăn tối. Tôi mở nhạc hết cỡ, vừa nấu vừa hát, vừa nhún nhảy... trông có hơi... man! Nhưng đó là cách để tôi xả stress. Cả tuần nay, hấn hành hạ tôi tả tơi hoa lá. Dù biết là tôi đã giúp được bạn tôi thoát khỏi kiếp nạn, nhưng giờ cái đũa lâm vào kiếp nạn đau khổ nhất chính là tôi này!

– Nấu cho tôi cháo, lười ăn cơm. – Ren nói vọng vào bếp.

Này thì cháo! Rốt cuộc tại sao lại bảo tôi nấu cháo, hấn lại có ý đồ gì nữa hay sao?! Tên chết tiệt! Làm tôi nấu cho một nồi cơm tổ chàng mới nói...

Tôi đổ gần nửa muỗng canh tiêu vào tô cháo của hấn, ngoài miệng thì “Úi! Lỡ tay!” còn trong lòng cười gian vô đối.

– Cháo tới rồi đây! Mau sang đây ăn đi! – tôi nhẹ nhàng đặt tô cháo xuống bàn ăn, gọi Ren.

– Đem ra đây cho tôi.

Cái tên... Nhịn! Phải nhịn! Ren nằm trên giường, tay gác đầu, tay cầm remote liên tục chuyển kênh.

– Đút cho tôi ăn đi. – hấn nói.

Ôi trời! Tôi nhớ hấn đâu bị liệt hay gì đâu? Sao lại có cái chuyện ép người quá đáng như vậy? Hấn đi tắm, trong khi tôi phải nấu ăn, hấn nằm xem phim, bắt tôi đút ăn cho hấn, trong khi tôi ở bồn, bụng thì đói meo?! Tên khốn khiếp! Biết vậy, ban nãy tôi cho cả lọ tiêu vào!

– Lết ra đây. – tôi hần học kéo cái ghế ngồi cạnh giường.

Ren nhếch mép ngồi nhích ra mép giường. Tôi xúc một thìa to tương, chìa ra trước mặt hắn.

– Mở miệng ra.

– Thôi trước đi. Nóng lắm – hắn tắt TV, ngồi quay hẳn về phía tôi, giọng con nít.

– Cái tên khi khô này! Dám sai vặt bà mầy như này thì chờ xem bà làm gì mầy... Ôi trời! Chắc stress quá mà điên luôn mất! – tôi làm bầm làm bầm. Miệng thì chu ra thổi cho hắn.

Khóe môi hắn có hơi nhếch lên. Tôi gắt:

– Ngươi rồi này! Mau mở miệng ra.

Ren ngoan ngoãn nghe theo. Phải chỉ lúc nào hắn cũng dễ thương như mèo con như vậy thì tốt biết mấy...

Khi tô cháo voi hết một nửa, cũng là lúc đầu óc tôi bắt đầu quay. Thôi mà không có nghề như tôi chóng mặt cũng là chuyện đương nhiên. Tôi chán nản chu môi thổi tiếp.

Ren đột nhiên giữ lấy, kéo cổ tay tôi thấp xuống, hắn tiến lại gần và hôn tôi.

Cái gì thế này? Tôi trợn tròn mắt, tay buông thõng... tim tôi đập nhanh và mạnh, đầu óc thì trống rỗng, thìa cháo trên tay tôi từ từ rơi xuống, phần cháo nóng hơi đổ cả vào tay tôi.

Tôi giật mình đẩy hắn ra, rồi ôm tay đau khổ. Sao dạo gần đây tôi cứ tổn hại đến bàn tay đáng yêu của tôi?

– Aaa... Đau quá!

– Đồ hậu đậu sao lại dễ bị thương thế kia?

– Không phải là tại anh á?!

Hắn tắc lưỡi thôi vù vù vào tay tôi... Nhột ghê.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ mặc hắn sơ cứu hay làm gì đó thì làm đi. Ren hình như có hơi xót xa ấy, sau đó hắn ngoan ngoãn nuốt hết tô cháo, còn bảo tôi nằm im một chỗ cầm cử động tay chân để hắn đi rửa chén cơ đấy.

– Chỉ ít ra cậu cũng còn một chút tính người.

Ố? Sao lần này tôi chẳng có chút phản ứng gì về nụ hôn đó? Chẳng lẽ tôi... quen rồi?!

...

Lần trước Saya đã giúp tôi trực lớp, nên hôm nay tôi cũng giúp cô ấy trực lớp vậy. Ren hôm nay bận gì đó công việc ở lớp hắn nên bị giữ ở lại... Đến tận bây giờ tôi mới thấy hắn là một thành viên của lớp hắn à. Từ trước đến giờ, tôi chẳng thấy hắn tham gia gì vào hoạt động lớp, suốt ngày cứ bám dính theo treu chọc tôi thôi.

– Yuki oi! Cậu đi vứt rác giúp tớ nhé! – Saya cười nói khi đang cố với tay lau bảng.

– Ừ. – tôi vội lấy bọc rác, chạy ra sau trường vứt nó đi. Tôi nhảy chân sáo tung tăng đi hết hành lang, bước chân tôi chợt khựng lại trước lớp học khi nghe có tiếng nói trong đó.

– Cậu có hiểu không vậy? Tôi là con trai! – một giọng nam khá trầm, ... khá quen.

– Em chỉ đùa thôi đúng không? Tại sao em lại là con trai được? Có phải em dùng phép thuật để che giấu sự thật không? – một giọng nam khác.

– Nhắc lại lần nữa, tôi là con trai, hơn nữa, tôi hơn cậu tới 2 tuổi, đừng có nghĩ lung tung.

– Giả dối! Em nói dối.

– Đừng để tôi phải dùng vũ lực.

– Xem em làm gì được anh?! Con gái dù có trong hình dạng này cũng không mạnh mẽ được bằng con trai đâu!

Ấy! Sắp đánh nhau rồi sao? Tôi ghé mắt qua khe cửa xem tình hình phòng trường hợp cam go quá thì nhảy vào can. Tôi giật mình, chết điếng người.

Ren (anh) đang ở trong đó, cùng với tên hôm trước theo đuổi Saya. Tại sao anh lại ở đây? Chỉ với sự xuất hiện của anh cũng đủ làm tôi giật mình thảng thốt, còn thêm đoạn đối thoại ban nãy... là sao chứ?!

Tôi không dám chớp mắt, chăm chăm nhìn cả hai đang lăm le như muốn nhảy vào nhau.

– Từ đầu tôi đã từ chối cậu rồi! Đừng có theo làm phiền tôi nữa! Chính mắt cậu thấy tôi với hình dáng này còn dám nói tôi là con gái sao?

– Saya... em... Em đột nhiên biến thành một thằng con trai rồi bảo anh tin em là con trai chắc?

Là tôi... nghe nhầm... đúng chứ? Tôi... nghe nhầm! Đúng là tôi nghe nhầm rồi! Sao lại có chuyện kì quái như vậy?

– Đừng có gọi cái tên đó trước mặt tôi! – Ren dùng sức hét vang tên đó đo đất, bất tỉnh.

Anh tựa người vào bức tường sau lưng thờ dốc. Nhìn anh... tìm tôi khẽ rung mạnh. Tôi yêu anh. Tôi hận anh. Tôi thích anh. Tôi ghét anh! Những cảm xúc đó của tôi bây giờ về anh, cái nào vẫn còn, và cái nào đã mất? Nếu tôi vẫn còn yêu anh, vậy tình cảm của tôi dành cho hắn là gì? Nếu tôi không còn yêu anh, vậy tại sao khi thấy khuôn mặt đau khổ của anh, tôi lại thấy đau đến vậy?! Cuối cùng thì để quyết định được tình cảm của mình, tôi vẫn cần lí trí để suy nghĩ chứ chẳng thể dựa vào trái tim!

Ren đột nhiên biến thành Saya... Vậy là... tôi đã đúng, ban nãy tôi không nghe lầm. Tin tốt là tại tôi không có vấn đề, còn tin xấu là... anh lừa dối tôi...?

Saya... à không, anh chậm rãi bước sang ngồi vào chỗ ngồi của tôi, khẽ thờ dài.

Tôi đẩy cửa bước vào.

– Saya, tớ về đây!

– Cậu về rồi đấy à?! Tội mình về thôi!

– Hôm nay được nghỉ làm, tớ sang nhà cậu chơi nhé.

– Cái đó... tớ... ừm... tớ...

– Nhà của cậu... là ở đâu? – tôi cup mắt xuống, hàng chân mày xô vào nhau – Thân phận thật sự của cậu... là gì hả Saya?! Làm ơn nói cho tôi sự thật!

– Yuki... Tớ... là Saya mà? Cậu nói gì thế?

– Ren! Đừng lừa gạt tôi nữa! Anh làm như vậy thì được gì chứ? Hưởng thụ cái cảm giác lừa gạt được tôi sao?! – tôi mất kiên nhẫn hét lên, nước mắt bắt đầu chảy vì cảm xúc bấy giờ của tôi chẳng đâu vào đâu nữa.

Saya thờ dài, bỗng chốc trở thành Ren. Anh nhủ mày nhìn tôi. Cái hình ảnh đó, khuôn mặt đó, làm tôi thất lại, phút chốc đau đớn đến khó thở. Tôi nhìn Ren trần trụi chờ câu trả lời, nhưng đáp lại tôi là cái nhìn đầy tội lỗi của anh. Ánh mắt của anh xoáy sâu vào tâm hồn tôi, thật khiến người ta mềm lòng. Tôi đã không còn giận anh nữa... Nhưng không được! Tôi phải kiên quyết để trái tim không phải đau đớn nữa.

– Anh... chỉ là muốn bảo vệ em thôi.

– Một câu bảo vệ tôi, hai câu cũng bảo vệ tôi? Chính là giết chết cha mẹ tôi đấy à? Cách bảo vệ tôi đấy phải không?

– Anh nói bao nhiêu lần em mới chịu hiểu? Họ không phải ba mẹ em!

– Vậy thì tại sao? Tôi là con của ai?! Anh cứ làm như hiểu rõ tôi lắm ấy!

– Em... chưa đủ lớn là chứng chắc để biết điều đó, điều quan trọng nhất bây giờ chính là em phải để anh ở cạnh em để bảo vệ em! Em đang gặp nguy hiểm đấy có biết không hả?

– Tôi không cần anh! Tôi có thể tự bảo vệ bản thân mình! Anh tốt nhất đừng có tiếp tục lừa gạt tôi rồi nguy hiểm! – tôi đập mạnh tay xuống bàn rồi vơ lấy ba lô vọt chạy ra ngoài.

Lần đầu tôi thấy mình khỏe, chạy một mạch từ trường học đến phía sau kí túc xá. Tôi dựa lưng vào gốc cây ven bờ hồ, gục đầu vào đầu gối mà khóc.

– Tên khốn! Anh là ai mà dám làm tôi đau khổ đến thế này? Cứ mỗi lần gặp anh, tôi như người điên lên con. Cảm thấy vô cùng tức giận, mệt mỏi, đau khổ, thương nhớ! Rốt cuộc phải làm sao để anh hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời, khỏi tiềm thức của tôi?!

– Yuki! Cô có sao không? – giọng của Ren (hắn) to dần, với hơi thở dồn dập.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Ren, cả người hắn ướt đầm mồ hôi, quần áo xộc xệch, đừng nói là hắn đã đuổi theo tôi từ khi ở trường?

Chương 22: THẦY GIÁO MỚI.

– Ren... – tôi ngược nhìn Ren, mà trên mặt còn trải dài hai hàng nước mắt.

– Cô... sao lại... – tay Ren gạt đi nước mắt của tôi.

– Tôi... đâu có khóc đâu. – tôi đáp mà mím môi để không bật khóc lớn hơn.

– Đồ cứng đầu! Buồn thì khóc đi. – Ren kéo mạnh đầu tôi tựa vào vai hắn, giọng dịu dàng bên cạnh.

Thật ranh mãnh, lại chọn ngay lúc tôi yếu đuối mà dịu dàng như vậy... Tôi cũng chẳng thêm giấu nữa, cứ để nước mắt chảy ra ướt một bên áo của hắn.

...

Tôi khóc đã đời thì ngủ quên luôn. Chết tiệt! Hắn chẳng thèm gọi tôi dậy, cơ mà may mắn là còn biết lời tôi về phòng, chứ không cho tôi đã ngoại ngoại trời. Khi tỉnh dậy thì đã 6 giờ tối.

– Ren ơi! Tôi đi làm nhé! Phải làm bù cho ca chiều tôi nghỉ! – tôi nói vọng vào cho Ren đang trong phòng tắm, hình như hắn đang tắm nên không tiện chạy ra, đứng trong đó mà í ới.

– Này! Khoan đã nào! Để tôi đi với cô! Chờ tôi ra.

– Không cần đâu, cậu cứ trong đó đi, tôi đi đây. – tôi nói, nhanh chóng đóng sập cửa lại rồi chạy đi.

– Nguy hiểm lắm nhỏ ngốc kia! Đứng lại chờ tôi đi!

Tôi đi chậm chậm trên đường, mắt nhìn lên trời ngắm sao.

Sao dạo gần đây ai cũng nói nguy hiểm nguy hiểm thế này? Ren kia cũng vậy, Ren này cũng vậy? Tôi trông yếu đuối thế à? Nguy hiểm ở đâu ra được chứ?

“Soạt soạt” – có tiếng gì đó trong bụi rậm. Làm tôi run run đưa mắt nhìn sang đấy. Đột nhiên có một bóng đen nhảy ra. Tôi giật mình hét toáng lên ngồi co rúm.

– Gyaaaaah!!! Ma!!!!

“Meo... Méo”

Tôi ngược lên... thì ra là một con mèo đen. Ôi trời! Nó nhìn tôi kìa... nó giương đôi mắt to tròn, đen láy và long lanh nhìn tôi...

– Nhìn gì? Móc mắt mày bây giờ!

Tôi què độ đứng phắt dậy đi tiếp.

– Đồ bạo lực! – giọng của một ai đó.

– Gyaaaah!!! Ma!!!! – tôi lần nữa ngồi sụp xuống mà hét.

Tôi thề với lòng! Từ này về sau không đi con đường này nữa! Đường muối kiểu gì chẳng có lấy một ánh đèn, lại lắm cây cối, muốn khiến người ta sợ chết khiếp đây mà! Thà đi lòng vòng quanh thị trấn để đến được Tiffa, tôi chẳng đi đường này nữa đâu! Yếu tim mà chết mất! Nhưng mà tôi không còn ngày mai để đi thêm lần sau đâu!

Con ma này sẽ giết tôi rồi giấu xác! Tôi làm sao còn cơ hội đây?! Hic!

– Yuki! – Ấy dà... con ma này thật lợi hại, còn biết cả tên của tôi này! – Cô làm trò gì thế? Còn chưa đi làm sao? Hay là chân ngắn nên đi chậm? Tôi rồi kị túc xá sau cô cả buổi mà giờ đuổi kịp rồi này!

– Ren... à? – tôi ngược lên.

– Không tôi thì ai hả ngốc? – hấn cười khẩy trêu tôi.

Nhưng tại sao lúc này, tôi chẳng thấy hấn đáng ghét, ngược lại, còn hơi ngầu ngầu nhỉ? Hấn đen từ trên xuống dưới như thần chết, đeo thêm sợi dây chuyền mặt thánh giá, cả người toát ra vẻ thần bí, nhưng nó chẳng hề khiến tôi run rẩy, ngược lại là rất yên tâm

– Đã bảo cậu không cần theo tôi mà? – tôi loạng choạng đứng lên, sau đó hơi xây xẩm mặt mày vì đột ngột đứng lên.

Ren không nói, chỉ nhìn tôi. Tôi quay lưng tiến thẳng Tiffa, hấn đã im lặng, tôi cũng chẳng thèm đôi co với hấn làm gì cho mệt hơi.

...

Trên một cành cây gần đó, nơi có thể thấy rõ ràng những sự việc vừa rồi, là một bóng hình khiến tôi vô cùng đau đớn khi trông thấy... Người con trai đó cười khò:

– Có mỗi con mèo cũng sợ mà thét lên, làm người ta tưởng em rơi vào nguy hiểm, cấp tốc phóng đến... rồi khiến người ta trông thấy cảnh không muốn thấy... Em cho hấn bên cạnh, nhưng lại cứng đầu cự tuyệt anh... Em thật là tàn nhẫn... biết không?

...

Tôi vờn vai, đã khuya lắm rồi. Trăng sáng và cao, đèn đường lung linh... tôi đóng hết cửa chuẩn bị đi về, phút chốc liếc mắt sang bàn nơi Ren đang ngủ gục. Hấn gục đầu xuống bàn. Lấy cánh tay làm gối, tay còn lại giữ chặt cuốn sách tôi đưa cho hấn ban nãy vì sợ hấn chán... Ai ngờ được hấn mới đọc được hai ba trang đã lăn ra ngủ ngon lành.

Cơ mà khuôn mặt của hấn đáng yêu quá cơ! Xong việc, tôi chậm rãi bước về phía hấn... Tim tôi đập ngày một nhanh hơn... đầu óc bắt đầu nghĩ về một số chuyện... chẳng hạn... mặt tôi nóng như lửa. Không ổn a! Phải đánh thức hấn nhanh nhanh mới được, nếu không tôi sẽ “xử lý” hấn mất!

Tôi lấy ngón trỏ chọt chọt vào gò má hấn, mềm và mịn kinh khủng... ày... thiệt ghen tị quá đi! Sao hấn có thể đẹp như vậy? Trong khi con gái trăm phần trăm như tôi lại...

Hấn không có phản ứng gì, tôi tiếp tục chọt. Đột nhiên hấn phồng má lên...

– Ôi god... Sao mà cậu dễ thương thế này?

Nghĩ hấn đã thức dậy, tôi rút tay lại, hấn ngay lập tức quay về tình trạng cũ mà ngủ, còn thần nhiên chép miệng cơ...

– Ren! Dậy mau! – tôi “tác động” vào lỗ tai hấn.

Ren cuối cùng cũng có phản ứng, hấn khẽ cau mày, hàng mi khẽ rung. Hấn ngược mặt nhìn tôi, giọng ngái ngủ:

– Xong việc rồi à?

– Ừ. Về thôi – tôi vờ lấy cái ba lô của mình bước ra khỏi quán.

– Đây. – hấn nói sau khi bước ra theo tôi. Tôi đã xong việc cuối cùng là khóa cửa.

– Sao?

– Lên đi, tôi cồng về cho. Cô tranh thủ ngủ thêm đi. – hấn quỳ xuống, quay lưng về phía tôi.

– Hahaha! Cậu bị gì thế? Cậu xem đi, tôi với cậu rốt cuộc ai khỏe hơn ai chứ? Cậu chỉ ngồi một chỗ mà ngủ gục lên gục xuống, trong khi tôi làm việc có thấy mệt gì đâu?

– Gì chứ? Thì đó là tại tôi chán, không có gì làm thôi.

– Tôi đã nói cậu không cần theo tôi mà? – tôi đi lướt qua hấn – Tôi có thể tự...

“Soạt” – lại tiếng gì đó...

Lại gì thế này...

– Ta là ma đây... – giọng ai đó kề sát tai tôi, với hơi thở nóng nóng làm tai tôi nóng rực lên theo.

– Ma! – tôi hét lên rồi định hình lại... ma sao lại có hơi ấm?! Nhìn lại thì... – Ren!! Cậu chết với tôi!

– Haha! Có ngon thì đuổi theo đi này! Chân ngắn như cô còn khuya mới đuổi kịp tôi. – hấn cười đều rồi phóng chạy đi.

– Đứng lại tên kia!!! – tôi thét lên rồi đuổi theo.

...

Tôi cực nhọc bưng chồng sách cao hơn tôi cái đầu, chẳng còn thấy đường mà đi nữa. Giáo viên gì mà độc tài đáng ghét! Nhờ và học sinh thì thôi chứ còn bảo tôi không được dùng phép thuật để đem nó đi nữa. Cơ mà đưa cho tôi nguyên chồng thế này... đúng là lạm dụng mà.

Sáng nay, Saya... à không, Ren không đến trường. Kì lạ là, tất cả mọi người đều không nhớ gì về anh ấy, và lại, còn có một con nhỏ nào đó thể chỗ anh ấy... là phép thuật thay đổi kí ức. Lại một phép thuật cao cấp.

– Ren à... Anh... rốt cuộc là mạnh cỡ nào chứ? Và... tại sao không xóa luôn cả kí ức của tôi đi...

Tôi thở dài, đầu lắc lắc xua tan cái suy nghĩ buồn não đó.

– Aa!!

Tôi va phải bức tường rồi! Lại ngã rồi. Ôi... cái mông của tôi! Nhưng quái lạ, tôi nhớ tôi vừa rẽ, thì làm sao đụng tường được chứ? Tôi tò mò nhìn về phía trước... Ách! Không ổn a.

– R... Ren?

– Đồ mắt hí cô không thấy đường hay sao lại va vào tôi vậy hả? – hấn bóp chặt với tôi!

– Ừ đấy! Mắt tôi bé, tôi biết rồi... Xui xẻo thật mà... – tôi lăm bằm ngồi dậy nhặt lại chồng sách. Làm bản cuốn nào chắc đầu tôi bay đi như điều gặp bão a.

– Ai lại giao cho con nhỏ hậu đậu như cô làm những chuyện như vậy chứ? – hấn nói, nhưng hình như đang giúp tôi nhặt những cuốn sách.

– Cô chủ nhiệm ác ma. – tôi đáp.

Hấn nhặt nhanh hơn tôi, chưa gì đã hơn phân nửa, trong khi tôi cứ từ tốn bình thần như cỡi ngựa xem hoa. Xong thì tôi đứng lên, nhìn Ren ý nói: “Đưa đồng đó cho tôi.”

– Đến đâu? – hấn hỏi ngược lại tôi một câu mà theo tôi thấy là nó chẳng có liên quan gì đến tình hình hiện tại.

– Há?

– Đem đến đâu?

– Phòng giáo viên. – dù vẫn không hiểu cái mô tê gì, tôi vẫn ngoan ngoãn thật thà đáp lời hấn.

Ren chẳng nói gì, giật lấy luôn đồng sách mà bỏ đi trước, hướng tới... phòng giáo viên thì phải! Tôi hiểu rồi... Hấn muốn giúp tôi, nhưng lại ngại nên mới bóp chặt tôi như thế... Sau khi hiểu ra vấn đề này, tôi cảm thấy mặt mình nóng như chảo dầu sôi. Và nảy sinh một vấn đề mới mà tôi không hiểu. Tôi rung động trước hấn...

Nhưng có lẽ chẳng thể ngăn chặn được nó nữa rồi. Một ngày nào đó, khi tôi thấy hấn tay trong tay với một cô gái DW xinh đẹp nào đó khác, chắc tôi nháy... xuống giường để tự tử quá!

Tôi nhìn theo tấm lưng to và rộng của hấn... thật muốn nhảy đến ôm lấy...

Ặc! Tôi càng ngày càng biến thái rồi?! Không ổn... không ổn... tội lỗi!

Tôi nhanh chóng chạy theo để đi cạnh hấn... cho những suy nghĩ bay xa.

Vừa định gõ cửa phòng giáo viên, tôi đã nghe thấy giọng nói mình không muốn nghe.

– Được rồi, chào thầy, hy vọng thầy sớm thấy quen thuộc ngôi với trường này.

– Cảm ơn thầy, tôi sẽ cố gắng. – cái chất giọng đó... tôi khề nứ tay áo Ren. Hấn có vẻ cũng mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Cả tôi và hấn đứng im như tượng chẳng nhúc nhích lấy một tẹo, trần trần nhìn cánh cửa phòng... thì đột nhiên nó vụt mở.

Người đó xuất hiện, đúng là người tôi kị nhất _ Ren (anh).

– Hai em mau chào thầy trực phòng y tế mới của chúng ta, thầy ấy tên Goro.

– Thầy... trực phòng... y tế. Goro? – tôi lắp bắp lặp lại.

– Chào em. – Goro cười thân thiện chào tôi.

– Anh đúng là lảm trò. – tôi nhếch môi, tặng anh một nụ cười khinh bỉ, đây Ren đang ôm đồng sách vào trong phòng.

(cứ đà Ren anh với Ren hần thế này chắc là loạn hết cả lên mất, thôi thì để Yuki gọi Ren anh bằng cái tên giả vậy)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: BÃO ĐẾN.

– Em cư xử như vậy với thầy giáo đấy à Yuki?! – thầy kia trợn mắt nhìn tôi.

– Vâng – tôi đáp đại cho có lệ, chứ giờ này hồn tôi xuất đi đâu chơi mất rồi, chẳng còn nghe được ông nói gì nữa.

Cứ vậy đấy, mỗi lần ở gần Goro, tôi lại như vậy, từ xưa đến giờ, lúc trước khi tôi biết được bộ mặt dã man của anh, hay sau đó, chỉ cần là cạnh Goro, tôi sẽ chẳng thể kiểm soát được mình.

Ren tỉnh ý nhận ra điều này, hần đặt chồng sách lên bàn rồi nhanh chóng kéo tôi ra khỏi phòng trước khi tôi làm điều gì đó dại dột.

– Nhưng này! Hai em khác loại pháp sư đấy! Đừng có thân thiết như vậy nghe chưa! – giọng ông thầy nhỏ dần, xa dần, tai tôi ù dần. Phải đấy, chúng tôi khác loại pháp sư, yêu... thì có sao?

Dù gì chúng tôi cũng cùng là pháp sư, nào phải khác loài, khác giống gì lại cấm yêu chứ? Thù hần cái thế giới này kinh khủng!

Và tôi phát hiện một điều, là trùng hợp hay ngẫu nhiên, tại sao lần nào tôi đi lòng vòng trong trường cũng đều gặp hần? Chỉ có trong lớp mới tránh được hần thôi! Dưới sân cũng đụng mặt! Trên hành lang hay sân thượng gì cũng gặp phải hần. Hần... có khi nào là oan hồn về ám tôi không?

Dám lảm nhé! Cả người hần lúc nào cũng lạnh ngắt, dù khoa học đã chứng minh là cơ thể con trai lúc nào cũng phải ấm hơn con gái. Tôi liếc sang hần, lại nhìn xuống bàn tay đang kéo tay tôi đi.

– Lạnh đấy chứ? Không lẽ thật?!

Tôi rùng mình với suy nghĩ đó. Phải nhớ kĩ lại thì... không hần là lúc nào cũng lạnh, nhưng hầu như là lúc nào cũng lạnh.

– Tên đó... cụ thể là có quan hệ gì với cô? – Ren hỏi tôi khi cả hai đã dừng lại và đứng ở sân sau trường.

– Để sau đi, tôi phải về lớp học rồi. – tôi gằng tay ra, quay lưng đi về lớp.

Ren đứng im nhìn theo tôi chẳng nói gì, tôi nghe tiếng hần thờ dài. Tôi đi chậm dần rồi dừng lại, quay lại nhìn Ren. Hần đưa ánh mắt đáng yêu nhìn tôi.

– Thôi được rồi. Cúp tiết vậy.

Tôi và hần ngồi dưới bóng cây râm mát, tôi kể cho hần nghe về câu chuyện giữa tôi và Goro.

Ren nghe xong chẳng nói gì, chỉ im lặng, nhắm hờ mắt như đã ngủ.

...

– Yuki, lấy giúp tôi cái chén trên cái kệ bên kia.

Ren đeo tạp dề màu hường phấn, loay hoay trong bếp. Hôm nay tới lượt hần chuẩn bị bữa tối. Tôi đang nằm xem ti vi, nghe hần gọi, tôi chui vào bếp.

– Tủ này à

– Ù! Lấy cái to nhất ấy.

Tôi mở cửa tủ, nhón lên lấy, cái chén nhìn tôi, tôi nhìn cái chén... nhón mãi, tay tôi vẫn chưa chạm vào được cái chén. Lần đầu tiên tôi thấy tự ti vì chiều cao của mình. Ôi cái chén khốn kiếp kia còn dám ngồi chễm chệ trên cao nhìn tôi cười ngạo nghễ. Nó mà lọt vào được tay tôi, tôi sẽ đập nát nó!

Chết tiệt cái chén! Chờ đó, gần tới rồi! Còn 5cm... 4cm... 5mm...

– Đồ lùn.

Đột nhiên có một bóng đen phủ lên người tôi. Phía sau tôi là một dáng người cũng đưa tay lên lấy cái chén.

– Lùn kệ tôi. – tôi trẻ môi quay lại định ra phòng khách xem ti vì tiếp thì cả khuôn mặt tôi đập vào người Ren.

– Đi đứng cũng chẳng nhìn đường. – hấn nhếch môi.

– Ồ...

Dù biết là hấn khinh thường tôi, nhưng thật tình là ở góc độ này, nụ cười của hấn có sức công phá vô cùng khủng khiếp đối với trái tim của tôi a.

– Này, cô sao thế? – thấy tôi cứ đờ ra nhìn mình, Ren hươ hươ tay trước mặt tôi.

– Đầu có gì, mau đem đồ ăn ra cho tôi! Đói sắp chết rồi đây! – tôi chui ra khỏi vòng tay hấn, đáp lên cái ghế trong bếp.

Ren loay hoay gì đó, cuối cùng cũng bày biện xong một bàn ăn thơm phức. Hấn rốt cuộc là con trai hay con gái thế nhỉ? Sao có thể vừa xinh đẹp như con gái, lại khéo tay và đảm đang đến vậy... Mười giây suy ngẫm về giới tính của hấn...

Chắc là thuộc giới thứ 3 rồi...

– Ăn đi, sao ngồi ngây ra đấy thế? – Ren cau mày nhìn tôi – Cô bệnh à?

– Tôi khỏe mà, sức đề kháng của tôi cao lắm – tôi cười đáp lời.

– Ý tôi là bệnh điên ấy. – hấn nói, giọng không tránh nổi có hơi cười.

– ...

Cái tên... chết tiệt!!!!

...

Người ta nói, muốn có ăn phải lăn vào bếp, ăn xong thì phải dọn... và hôm nay người dọn là tôi.

Tôi vươn vai, gom hết đồng chén đĩa đem vào bếp, còn Ren thì nằm dài trên ghế nhìn tôi... Đột nhiên, đèn tắt. Tôi giật mình đánh rơi luôn cái tô. Tôi bất động đứng im một chỗ.

– R... Ren? Có chuyện gì vậy?

– Hình như kí túc xá bị hỏng điện. Cô đang ở đâu cứ đứng yên một chỗ, tôi tới ngay. – hấn đáp, tôi nghe tiếng sột sọat của bàn ghế di chuyển.

Tiếng sột sọat ngày càng gần tôi, tôi tựa người vào bàn bếp chờ Ren. Điện với đóm...

“Đoàng! Đoàng! Rào...”

– Mưa rồi. – tôi nghe tiếng Ren thì thảo bên tai, tôi đưa tay vào không trung thì đụng trúng cái gì đó.

– Ren à? – tôi hỏi.

– Này nhỏ ngốc, cô có biết là cô đang chạm vào đầu không? Rút tay lại mau! – hấn gằn giọng. Tôi đang chạm vào đầu chứ? Hấn nói vậy làm tôi càng tò mò hơn. Tay tôi di chuyển, trong đầu vẽ ra các thứ để xác định chính xác nơi tôi đang chạm vào.

– Bàn tay... đúng chứ? – tôi tò mò hỏi.

– Không buông thì đừng hỏi hận nhé. – hấn đe dọa tôi. Ô hay, không trả lời tôi mà còn nói ngược lại cơ đấy. Nhưng mà... cũng sợ thật, hấn vốn gian tà mà không nghe lời hấn rất nguy hiểm a.

Tôi rút tay lại, chủ đề này kết thúc từ đây. (Yuki chạm vào đầu tùy bạn đọc dự đoán ^^)

Ren kéo tôi ra phòng khách, đẩy tôi ngồi xuống sofa, rồi lại bước đi mò mẫm gì đó, lát sau, hấn đem ra một ngọn nến.

Tôi và hấn ngồi cạnh nhau bên cây nến với ánh sáng lập lờ mờ ảo đẹp tuyệt vời của nó. Bên ngoài, gió mưa thét gào.

– Cô có anh chị em ruột không? – Ren hỏi tôi.

– Không. Chỉ có mình tôi thôi. – tôi co người lại, nhích người qua ngồi sát vào Ren.

– Thế à...

Ren chỉ nói vậy, rồi lại im lặng. Hấn đi lấy chăn choàng lên người tôi, và cả hấn.

– Ren này... có cái gì đó... – tôi giật mình run run nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ là đột nhiên tôi có cảm giác ai đó đang nhìn mình...

– Cái gì cơ? – Ren nhìn về phía tôi đang nhìn.

– Hình như... là có ai đó... đang nhìn vào trong.

– Cô bị hâm à? Đây là tầng 3 đấy! – hấn cau mày nhìn tôi, với cái ánh mắt ý nói “Cô đang nói nhầm gì thế?”.

Ren vừa dứt lời, sấm chớp giáng xuống, ánh sáng lóe lên, in rõ một bóng đen lên kính cửa sổ. Cả tôi và Ren đều đang trừng trừng nhìn nó. Ren vụt dậy, chạy vội sang mở cửa ra. Gió tạt nước mưa vào trong phòng, làm tôi và hấn đồng thời nhúm mày, nheo mắt. Con bão này thật kinh khủng. Hấn thò đầu ra khỏi cửa, nhìn quanh quất, nhưng tầm nhìn bị hạn chế khi hấn cứ phải nheo mắt khi mưa tạt vào.

Cho đến khi hấn yên vị lại trong phòng, cửa sổ cũng đã đóng thì cả một nửa người của hấn ướt mềm.

Tôi nhìn hấn trông chờ. Hấn chỉ lắc đầu đầy thất vọng. Tôi vút lên tóc hấn cái khăn, mà hấn chẳng có vẻ gì là sẽ tự mình lau, hấn đang bận suy nghĩ cái gì đó... tôi đành nhận nhiệm vụ cao cả đó.

Tay tôi vò cái khăn, tóc hấn rối bù như tổ quạ, buồn cười chết mất... nhưng mà... hấn cao quá, còn tôi lại thấp quá, mới chết mất!

– Qua bên giường ngồi xuống đi, tôi lau cho.

Hấn lại chẳng nói gì mà dậm chiêu bước qua bên giường, ngồi phịch xuống, hấn lại đưa ra khuôn mặt vô cảm bất cần đời. Tôi lấy chiếc khăn xối tung tóc hấn lên. Nhìn dễ thương quá!!! Ngày hôm nay, Yuki tôi đã tìm ra được một thú vui mới.

– Là trộm à? – hấn lầm bầm.

– Có lẽ vậy đấy! – tôi đáp. Cái khăn di chuyển xuống cổ hấn. Thay vì lau, tôi lại... siết.

– Au! Cô muốn giết tôi đấy à? – hấn cuối cùng cũng có phản ứng lại với những gì tôi làm và nói.

Tôi nhe răng cười, tay nới lỏng chiếc khăn.

– Ở đâu còn ướt cậu tự lau nhé. Phần dưới... tôi...

– Chắc, cô ngây thơ thế à? Chẳng phải cô... tấn công tôi rất thường xuyên sao? – hấn cười gian.

– Cậu... cậu... biết thế tôi không thêm lau tóc cho cậu đâu! Chết tiệt!

– Giúp cho trót đi. – hấn cười, cả người quay sang tôi, tay hấn gỡ cái khuy đầu tiên.

– Ấy!! Cậu... cậu... định... làm gì thế? – tôi hoảng hốt, hồn phách bay loạn lạc tứ tung, làm tôi giật mình ngã ngửa xuống giường. Ấy! Sao tôi cứ lựa những lúc quan trọng mà ngã thế này? Tôi xoay người phóng nhanh xuống giường, nhìn Ren chăm chăm – Cẩm cậu nhúc nhích, dám làm gì... tôi sẽ...

– Sẽ thế nào... tấn công tôi? – hấn nhấn mạnh hai chữ “tấn công”, rõ là có ý trêu tôi!

– Mặc cậu đấy! Cứ ở đó mà làm càn đi! Tự cậu lo cho cậu đi, nếu không sáng mai bệnh dùng trách tôi! – tôi run run cảnh cáo hấn lần cuối – Chết tiệt! Lúc nào cũng thế!

Tôi bước đến ngồi cạnh cây nến, nhìn ánh sáng lung linh của nó, tuyệt thật! Tôi thắp ngỗng mộ, và gửi lời cảm ơn chân thành đến người đã tìm ra lửa, cũng như phát minh ra nến.

“Cộc cộc” – có tiếng gõ cửa.

Tôi mở cửa, giật mình hét toáng lên khi thấy bà cô quần sinh. Bà cô thì không vấn đề, nhưng mà...

– Cô dọa ma em đấy à? Sao lại rọi đèn vào mặt mình như vậy?!! – tôi nửa khóc nửa cười nói, đến khổ với cô quá!

– Em sợ à? Cô xin lỗi.

– Không sao đâu cô.

– À, con bão sẽ quét qua cả thị trấn của mình, vậy nên ngày mai trường cho các em một ngày nghỉ.

– Thật à? – tôi hào hứng hỏi lại, mắt thì long lanh, sáng rực. Là một học sinh, điều tôi thích nhất chính là được nghỉ học, về mặt cơ bản mà nói thì tôi

muốn ngủ.

– Ủ, thôi đóng cửa ngủ đi nhé, cố gắng đi, nhà trường đang sửa lại dây điện cho các em đấy.

– Dạ. – tôi cười tít mắt. Nhưng một vấn đề mới phát sinh!

Tôi phải ở cùng hân cả đêm nay với tình trạng không có điện và cả ngày mai với tình hình không thể ra ngoài chơi! Việc nghỉ học ngày mai là... thiên đường hay địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: MỘT CHIỀU DÀI.

Hân đang làm gì đó... trên bàn làm việc. Tôi ngồi tự ki với mấy tờ giấy... cụ thể là xếp hạc, thi thoảng liếc sang hân. Hân chăm chú quá! Nhìn... đáng yêu tợn.

Ấy! Tôi đang nghĩ cái gì thế này? Ren ơi là Ren, sao lại khiến tôi phải khổ sở thế này không biết!

– Nhìn nhiều mồn nhan sắc của tôi đấy. – hân đột nhiên nói một câu có tính sốc óc rất cao.

– Hả? Ai thèm mà nhìn cậu?!

– Chả phải cô đang nhìn sao? – hân không hề ngược mặt lên khỏi tờ giấy mà vẫn có thể biết được tôi đang nhìn mình. Cái tên này... thật đáng sợ a.

– Tôi đi mua thức ăn. – tôi nói rồi khoác cái áo khoác ngoài ra khỏi phòng.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy xua đi những suy nghĩ phức tạp mà mình đang vẽ ra. Trời ạ! Tôi phát điên với hân mất! Ở gần thì bị chọc giận cho tức chết, còn xa thì nhớ... Hân nở lòng nào hành hạ trái tim của tôi?!

– Yuki. – giọng ai đó quen quen... như là... Goro?

Tôi giật mình quay lại, mà mặt tỏ vẻ sợ hãi thấy rõ.

– Em định đi đâu, để anh đi cùng?

– Tôi chỉ đi mua thức ăn dưới căn tin thôi, không cần vệ sĩ. – tôi đáp vừa nhanh vừa nhỏ rồi bỏ đi trước.

Không ngờ, trốn khỏi phòng để tránh Ren lại gặp Goro. Số tôi có phải là quá nhọ rồi không?

– Em đứng lại đã.

Goro lại nói. Tôi dừng bước, một phần tôi muốn nghe anh giải thích về quá khứ của tôi, một phần lại muốn nghe anh thừa nhận đã giết gia đình tôi... Tôi đang rất mâu thuẫn.

– Chủ nhật này... em đi uống cà phê với anh chứ? Anh sẽ kể cho em nghe mọi chuyện.

– Thật chứ? – tôi ngoái nhìn anh.

– Ủ. – anh nhẹ nhàng gật đầu.

– Vậy... 9 giờ sáng ở Tiffa.

– Được, hẹn gặp em sau.

Tôi quay bước đi. Anh cuối cùng đã nói ra rồi. Anh hứa là sẽ làm, nhưng tại sao dù biết anh sẽ nói, tôi vẫn cảm thấy thật nặng nề. Là do tôi sợ chẳng? Biết đâu suốt 4 năm qua, tôi đã hận thù một người vô tội? Nhớ như anh thật sự chỉ muốn tốt cho tôi?!

Năm năm trôi qua, tôi sống với mục đích trở thành một pháp sư có thể đánh thắng và giết chết được anh. Bây giờ... tôi phải làm sao? Bỗng nhiên thấy mục đích sống của mình như phù du ấy.

Tôi nhận ra là... những suy nghĩ của tôi từ nãy đến giờ... hoàn toàn hướng về Goro. Về cái giả thuyết là thật sự họ không phải bố mẹ tôi. Tôi tin tưởng anh đến thế từ khi nào?

Tôi thờ dài ngao ngán, lười nhác đi mua hai gói mì về nấu ăn. Ren thế nào cũng mắng nhiếc tôi vì cho hắn ăn uống quá giản dị. Hắn thì lúc nào cũng hải sản hay thức ăn hảo hạng... cái tên sang chảnh! Mà mặc kệ hắn vậy! Lúc nào chẳng kiểm tra cho tôi tức điên lên!

Tôi mò về tới phòng cũng đã gần tối. Bão cũng đã dịu xuống, ánh sáng mặt trời cũng bắt đầu le lói, chuẩn bị đi xuống núi.

Ren thấy tôi về, chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng phản ứng gì nhiều ngoài cái liếc mắt sang như thể hắn chẳng quan tâm. Sau đó, hắn đóng tờ báo mà hắn đang... cầm ngược lại, bỏ vào phòng tắm... hình như hắn có thở ra một hơi. Có lẽ tôi tưởng tượng thôi. Tôi nghe tiếng nước chảy, hình như hắn đang tắm! Nhưng tại sao phải chờ cho tôi về mới mò đi tắm? Tôi cũng đang muốn tắm!

Thôi thì tôi đành đi nấu mì vậy. Vừa loay hoay bật lửa, tôi vừa ngân nga hát... còn hơi nhún nhảy, thật tình là rất mất hình tượng, nhưng... vui là chính với cả chẳng ai thấy được tôi đang làm gì mà. Có một tiếng nói phát ra:

– Rê rê... các em nghe thấy rõ chứ?

Ồi god!!! Giờ tôi không quan tâm tại tôi có điếc chưa, hay nó vẫn bình thường, tôi phát ớn lạnh với cái tiếng nói đó! Ở đâu ra mà nhảy xộc vào lỗ tai tôi thế này? Ma á? Tôi nhớ trong phòng chỉ có tôi với Ren nhưng hắn đang tắm, ban nãy tôi cũng khóa cửa nêo cẩn thận, làm sao có trộm?! Chỉ có thể là ma!

Tôi thét lên khê rồi chạy thẳng vào... phòng tắm mà không ngần ngại. Hắn đang cầm cái áo sơ mi chuẩn bị mặc vào, đã bị tôi ôm cứng ngắc chẳng thể nhúc nhích. (tất nhiên hắn đã xử lý xong cái quần đấy nhá!)

– Này... cô...

– Có ma Ren ơi! – tôi run run bám chặt vào Ren. Sau này nghĩ lại thì lúc đó... tôi cũng liều thật!

– Cô... mau buông... – hắn lắp bắp nói. Nói thì nói thế thôi. Hắn cũng không màng đẩy tôi ra. Nên tôi được nước làm tôi, tiếp tục ôm hắn. Tôi nghe tiếng tim hắn đập mạnh thật a. Làm tim tôi vô thức cũng đập mạnh theo, mặt cũng đỏ ửng lên. Tôi tới giờ mới nhận thức được vấn đề, vội buông hắn ra, nhưng thế quái nào mà tôi trượt ngã.

Phản xạ tự nhiên của người ta khi đó sẽ là... túm cho thẳng kẻ bên mình ngã theo. Thế là... trong cái khoảnh khắc tích tắc đó, tôi chưa kịp suy nghĩ mà để mặc cái phản xạ tự nhiên điều khiển cơ thể... đã kéo Ren ngã theo tôi... chính xác hơn là... chẳng hiểu cả hai ngã kiểu nghệ thuật gì mà tôi nằm phía trên của hắn. Mà chẳng phải tư thế lãng mạn như trong phim. Tôi nằm ngửa, hắn cũng nằm ngửa, thành ra... Ren trở thành cái giường cho tôi nằm.

Tôi bàng hoàng nhìn trần nhà, chưa biết phản ứng ra sao. Một lần nữa, cái tiếng nói quái dị ấy lại phát ra. Chẳng lẽ con ma đó theo tôi vào tận nhà tắm?

– Alo! Các em nghe rõ chứ? – tiếng đó ngày một rõ to, lại có cảm giác ngày một gần tôi hơn.

– Là thầy hiệu trưởng đấy nhỏ ngọc! Ma đâu chui ra giờ này? Nó phải chờ khi cô lên giường sẽ tới nắm chân cô sau.

– Cái gì?

– Còn không mau đứng lên?

Tôi lăn qua bên, cả cái đầu cắm xuống đất... ời cái lỗ mũi của tôi!

Ren mạnh bạo đứng dậy, bỏ ra khỏi phòng tắm, chẳng thèm nhìn qua tôi một cái nữa chứ đừng nói là đỡ tôi dậy.

– Cậu ghét tôi đến vậy à?

– Các em nghe rõ trả lời!! Mà thôi không cần đâu, các em có nói gì thầy cũng chẳng nghe được. Do hôm nay nghỉ học, nên ngày mai các em sẽ học bù cho hôm nay, tức là vừa học phần của ngày mai, vừa học phần hôm nay. Cụ thể là chiều mai các em không được về nhà, mà ở lại trường học, sau đó qua đêm tại trường, để sáng hôm kia tiếp tục học. Ok? Các em có ý kiến thầy cũng chẳng đáp ứng được đâu! Vậy nha! Tạm biệt các em, chúc mấy đứa có một buổi tối vui vẻ, và hai ngày học đầy năng lượng.

Giọng ông thầy cứ vang vang khắp phòng. Tôi cũng đã rời cái phòng tắm... ngượng ngịu chạy ra phòng ăn tiếp tục xử lý hai gói mì.

– Ông ta đang nói cái quái gì thế này?

Ren đứng bên cạnh cái tủ lạnh, mặt mày cau có, rõ là đang rất khó chịu... liệu có phải do chuyện ban nãy?

– Tôi... chuyện đó... tôi xin... lỗi.

Tôi nói lí nhí... thật là nhục nhả mà... vừa muốn hắn nghe, vừa muốn hắn cứ bơ mình như thế, còn đỡ hơn hắn lấy đó ra làm trò cười trên tôi.

– Cô vừa nói gì? – Ren nhú mày hỏi tôi.

– Không có gì. – tôi thở phào nhẹ nhõm, thì ra hấn chưa nghe thấy.

– Ngày mai... buổi chiều sau khi học xong, tôi sẽ sang lớp tìm cô.

– Để làm gì?

– Thi... thích. – hấn nói, rồi cả khuôn mặt như tắc kè dần chuyển sang màu hồng. Hấn đang... ngượng à?

– Này. Có phải sợ sẽ nhớ tôi không? – trước cái vẻ mặt đáng yêu của Ren, tôi càng thích trêu hấn. Có lẽ giờ tôi đã hiểu tại sao hấn lại thích trêu tôi đến vậy.

– Cái... gì? – hấn tròn mắt nhìn tôi, cứ như thể tôi đã bắn trúng tim đen của hấn ấy. Ôi! Chẳng lẽ là thật? Tôi kinh ngạc nhìn hấn, vẻ mặt không giấu nổi thích thú.

– Là thật đấy à? – tôi lấy ngón tay chọc chọc vào gò má của hấn.

– Chuyện đó... Tất nhiên là...

“Phi phi...” _ cái bình nước sôi réo lên cắt ngang phút giây gây cản. Thật là “có duyên” hết sức. Tôi mạnh tay đập cái bộp vào cái máy nấu nước cho nó im đi, quay sang đã thấy Ren lặn đi đâu mất! Tức ghê!

Nhưng mà... hấn nhớ tôi thật sao? Tim tôi đập nhanh hơn một tí, miệng tôi hơi cười một tí, tôi hạnh phúc hơn một tí...

– Ăn mì nè Ren ơi! – tôi hét lên, tay bê hai tô mì nghi ngút khói thơm lừng ra bàn.

Ai nói mì gói là bình dân? Tôi thấy nó còn ngon và cao cấp hơn cả thức ăn trong nhà hàng năm sáu sao ấy chứ.

– Giúp tôi một chút Yuki.

Hấn cần giúp á? Ngạc nhiên quá sức khi một tên kiêu ngạo như hấn nhờ giúp đỡ. Tôi chạy lên cửa phòng _ nơi phát ra tiếng nói của Ren.

Hấn đang ôm một cái thùng to khủng khiếp, bên cạnh là một cái thùng nhỏ hơn.

– Giúp tôi kéo cái thùng này vào trong phòng rồi đóng cửa lại, cứ đặt bừa ở đó, tí nữa tôi khinh nó vào.

– Gì vậy? – tôi tò mò.

– Cửa trường gửi. Thùng tôi đang ôm của cô, thùng đấy của tôi. Cũng chẳng biết là gì nữa.

– Ờ.

...

Sau khi ăn xong, tôi và hấn mở hai cái thùng khám phá bên trong. Là mấy thứ linh tinh như dụng cụ học tập, điều khiến tôi chú ý nhất chính là... đồng phục mới. Tôi ngay lập tức chạy đi thử, sau khi khoe với Ren mình trong bộ đồng phục. Hấn... bối rối đỏ mặt lấp bắp:

– Xấu... xấu xí.

Tôi đáp lại hấn bằng một nụ cười. Hấn rõ dễ thương a! Rõ ràng là thấy tôi dễ thương mà ngượng ngừng đây mà! (có một sự ảo tưởng sức mạnh ở đây!) Càng tiếp xúc, tôi càng thấy hấn có nhiều điểm thật là đáng yêu.

Tôi sau khi cười thấy mặt hấn càng đỏ hơn. Vậy tức là mức dễ thương của tôi vừa tăng cấp. Biểu hiện của hấn như vậy khác gì khen tôi chứ?

– Cảm ơn. – tôi lại cười nói với hấn làm hấn khó hiểu nhìn tôi.

Tôi cười toe toét đi treo bộ đồng phục vào tủ trước ánh mắt tò mò của Ren.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: HIẾU LÂM.

Sáng hôm sau,...

Trái ngược hoàn toàn với bình thường, cứ mỗi sáng tỉnh dậy mà suy nghĩ đến việc phải đi học, tôi chán nản vô cùng, nhưng hôm nay tôi thấy rất hứng thú... Tất cả là vì đồng phục mới!

Hôm nay tôi sẽ làm mọi cách, để Ren phải khen tôi dù một từ cũng được! Tôi rõ là dễ thương thế mà!

...

Tôi nhảy chân sáo bên cạnh Ren. Hắn lại nhìn tôi với ánh mắt không thể nào... tệ hơn. Hắn nhìn tôi cứ thể tôi là một con... điên!

– Nhìn gì thế? – tôi nhăn nhó nhìn Ren.

– Cô. – hắn cười khẩy.

– Yuki này! Em trong bộ đồng phục mới này dễ thương ghê!

– Chờ có bao nhiêu đấy thôi. – tôi cười toe toét tí mắt không thấy tổ quốc.

– ... – một khoảng im lặng khiến tôi thấy quái lạ.

Tôi quay lại nhìn... hoàn toàn bất động trước tình hình trước mắt. Ren và Goro đang đứng lạnh lùng nhìn nhau... giữa hai người đó bây giờ là một vùng trời sát khí.

– Thế ban nãy là... – tôi để lửng câu nói.

– Là anh. – Goro vẫn lờm Ren, nhưng lại nói với tôi.

Tôi im lặng. Tôi, Ren, Goro... bầu không khí giữa ba người chúng tôi hiện giờ thực sự đang rất căng thẳng. Thật là khó xử a!

– Tôi... ừm... đi trước. – tôi ngập ngừng lên tiếng, sau đó đánh bài chuẩn.

Áp lực kinh khủng a, tôi chạy một mạch lên lớp, chống tay lên tường thở hồng hộc.

...

“Rầm!” _ tôi ngã.

Tôi đang trong tiết thực hành về tấn công và phòng thủ. Bạn cùng nhóm của tôi, là một trong những con nhỏ ghét tôi ra mặt.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nó tươi cười đến trước tôi xin vào cùng nhóm với tôi. Tôi hơi giật mình nhưng cũng mặc nó làm gì thì làm. Nó bỏ đám bạn nó để cùng nhóm với tôi, rõ là có vấn đề, nhưng vấn đề gì thì khi đó tôi vẫn chưa biết! Giờ thì... rõ rồi!

“Rầm!” _ tôi lại ngã.

Tôi tấn công nó 10 lần, rồi đổi lượt để nó tấn công tôi 10 lần. Tôi ngây thơ đâu có biết ý đồ của nó, nên chẳng đề phòng gì. Lúc tôi tấn công nó, tôi ra những đòn nhẹ nhất, chẳng muốn làm nó bị thương làm gì, thế mà giờ nó lại làm như vậy!

– A! – tôi rên khẽ.

– Sao thế? Có sao không? – nó cười mỉa mai tôi.

Chết tiệt thật! Rõ là chết tiệt mà! Tôi mất hết lượt tấn công, cũng chẳng được quyền né. Vậy chẳng lẽ tôi phải chịu đau thêm 8 lần nữa à? Ôi đừng đùa!

“Rầm!”

Tôi lại ngã... những người xung quanh bắt đầu ngừng tập luyện và chăm chú vào cặp của tôi và nó. Con nhỏ chết tiệt này!

– Đây... – tôi mở miệng định nói đã ngã tiếp tập bốn! “Rầm!”

Miệng tôi bắt đầu rỉ máu, chân tay tôi bắt đầu tê cứng. Tôi tròn mắt nhìn nó, và đáp lại tôi là một nụ cười đều. Thật khiến người ta muốn... cho bàn thờ nhà nó có thêm một bức ảnh mà!!!

– Dừng lại trước khi tôi giết cô! – tôi trừng mắt. Nó rõ là có hơi hoảng, nhưng tiếp tục ban cho tôi một cú đáp đất nữa. “Rầm!”

Đúng là chán sống rồi! Tôi dù sao cũng đâu phải học sinh gương mẫu gì cho cam, giết con nhỏ này... ok! Tôi chẳng cần giáo viên, có ngon thì nhào vô can tôi đi, tôi cho... thoát kiếp luôn!

Tôi cho nó vài phát, đã nằm lăn ra đất, nhìn tôi sợ hãi. Đám bạn nó bắt đầu lao về phía tôi, đều bị tôi hất văng hết, cả thầy bọn họ chẳng có thấm tháp vào đâu cả!

Thật chẳng hết thỏa con giận chút nào! Tôi liếc tui nó với ánh mắt sắc lẹm, làm tui nó có hơi lùi lại, chẳng dám tiến lên. Gì chứ? Rõ chán!

Tôi đưa tay quẹt vết máu trên khóe môi, tay đưa lên chuẩn bị giáng đòn tử cho cô ta, thì cả cơ thể tôi đột nhiên nặng trĩu, rồi có một lực cực mạnh kéo tôi về phía sau. Tất nhiên, tôi sẽ ngã... nhưng chẳng thấy lưng mình chạm đất, mà là cảm thấy một cánh tay của ai đó đang siết lấy eo kéo tôi về phía mình.

Tôi quay đầu nhìn thì giật mình đến nỗi chân đứng không vững bắt đầu khụy xuống. Đã bao lâu rồi từ lần cuối cùng chúng tôi ở trong tư thế này?

Goro kéo tôi lại và ôm tôi. Sau khi tôi khụy xuống đã ngồi xuống đất thì anh cũng nửa quỳ nửa ngồi cạnh tôi. Tôi hoảng đến mức không thể phán kháng gì.

– Ai thế?

– A! Đẹp trai quá!

– Đẹp trai quá!

Đám con gái trong lớp bắt đầu hò hét.

– Hình như là người lần trước đến mời Yuki dự vũ hội.

Sau câu này thì im bặt. Cả thầy nhìn tôi với ánh mắt căm thù... tôi chẳng quan tâm, điều duy nhất tôi quan tâm chính là... Goro!

Mùi hương của anh chẳng thay đổi gì so với lúc trước, chính là cái mùi hương dịu dàng khiến tôi mê mẩn. Tôi vô thức nhìn anh, hoàn toàn quên mất tôi đang ngồi đâu.

– Em sao lại bị thương nặng thế này? Theo anh xuống phòng y tế. – giọng Goro nhẹ nhàng bên tai, anh thổi vào mặt tôi nhưng hơi thở ấm nóng.

Nói rồi, anh nhắc bổng tôi lên đưa tôi ra khỏi phòng tập. Tôi cứ nghe loáng thoáng cái giọng nheo nhéo của đám con gái trong lớp:

– Đồ con nhỏ mặt dày!

– Rõ ràng là Rika (con nhỏ đánh tôi te tua toi tả) bị thương nặng hơn mà?

– Con hồ ly tinh!

Tôi thở hắt ra nhưng vẫn thần nhiên choàng tay lên vai anh. . Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tui nó muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm hoàn toàn ngược lại để chọc tức mà! Tôi vùng vẫy sau khi cả hai chúng tôi đã thoát khỏi ánh nhìn của đám trong lớp nơi cuối hành lang.

– Thả tôi xuống! Chân tôi chưa gãy mà.

Goro thả tôi xuống, rồi nhẹ nhàng kéo tay tôi đi tiếp. Tôi tất nhiên giật tay lại, chẳng muốn thấy mặt anh ta thêm chút nào nữa! Tôi muốn giết chết anh ta ngay bây giờ, làm sao có thể nghe theo lời của kẻ đã giết cha mẹ mình chứ?

Đúng đấy, niềm tin của tôi cho anh đang tụt dốc không phanh! Sao có thể giả tạo đến vậy, tôi không biết anh ta có ý đồ gì với tôi, nhưng giết chết gia đình tôi còn tiếp cận tôi vờ là anh có ý tốt với tôi? Nực cười! Tôi là con nít hay sao lại tin những chuyện đó?

Phải thừa nhận lúc đó tôi là một con ngốc mới có thể hơi nghiêng về phía anh. Tôi hận mình chưa đủ mạnh để kết liễu kẻ đáng chết ngay trước mặt mình. Thêm nữa, rõ ràng anh đã nói sẽ tự giết mình trước mặt tôi, giờ đây lại vào trường tôi là thế nào?

– Đề anh sát trùng vết thương cho em.

Goro khẽ thở dài đáp. Anh nhíu mày nhìn tôi như thể xót xa lắm.

– Không cần!

Tôi lạnh nhạt đáp, không để anh phản ứng gì mà quay đi.

– Đừng để anh cưỡng ép em.

Anh ta nói, tôi nghe trong đó có hàn khí. Anh lạnh lùng, vô tâm!

Tôi có hơi dừng lại, nhưng vẫn cứng đầu bước đi tiếp. Ấy! Lại cái cảm giác này! Hết lúc trong bệnh viện lần tôi đi thăm Saya, cũng hết cảm giác nặng trĩu lúc này! Cả người tôi dần dần khuyu xuống. Vậy đây là phép thuật của Goro. Tôi hoàn toàn không có khả năng chống trả? Anh ta mạnh đến cỡ nào? Bao lâu nữa tôi mới có thể đánh bại, tự tay mình giết chết anh ta?

Goro nhẹ nhàng đỡ lấy tôi, anh vác tôi lên vai đưa tôi đi đâu đó. Cơ thể nặng nề làm tôi không thể cử động được! Tức quá! Tôi chỉ biết làm bầm chửi rủa...

...

Phòng y tế,...

Goro đặt tôi xuống giường, bước sang bàn làm việc lấy hộp sơ cứu. Tôi chỉ biết nhìn theo hành động của anh, chẳng biết làm gì hơn, ngoài cau mày khó chịu, thờ dài ngao ngán.

— Em sao không biết kiểm chế một chút, lại định giết chết cô ta.

Anh nói khề trong miệng cứ như chẳng muốn tôi nghe. Tôi nằm im, khẽ nhắm mắt lại. Cứ hể nhìn thấy Goro là tôi lại phát điên! Làm sao có thể nằm ngất anh được? Dù tôi rất nhớ anh.

Goro chậm rãi cầm tay tôi lên như sợ tôi sẽ đau, anh thoa cho tôi chút nước gì đó bằng bông gòn. Đau rất... tôi chẳng quan tâm. Tôi vẫn im lặng, anh cũng im lặng. Vậy nên vang vọng cả căn phòng chỉ là tiếng lạch cạch của hộp sơ cứu. Tay phải rồi tay trái, tới má phải. Sau đó là tiếng đóng hộp.

— Yuki. — Goro gọi tên tôi. Tim tôi chùng xuống. Nỗi nhớ trời dậy, làm tôi muốn ôm anh. Tôi bị giăng xé giữa yêu và hận!

Tôi mở mắt nhìn anh, vô tình nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt đầy đau khổ và nỗi nhớ, phải chăng anh có cùng suy nghĩ với tôi.

Goro từ từ cúi xuống. Tôi giật mình, nhưng cơ thể tôi vẫn chưa thể cử động được. Hàng chân mày của anh nhíu lại, đau khổ nhìn tôi. Tôi nhìn anh thân thiết.

— Anh yêu em

Goro nói rồi hôn tôi. Đôi môi lạnh của anh áp vào môi tôi, phút chốc chưa kịp thích ứng làm tôi có chút rùng mình. Cơ thể của anh quá lạnh! Còn lạnh hơn cả Ren, tại sao khi này lúc anh ôm tôi, tôi không nhận ra điều đó?

Tôi nhíu mày, không thể phản kháng, chẳng thể làm gì?

— Yuki! Cô có... — giọng của Ren gấp rút, rồi nhỏ dần, sau đó im bật.

Tôi giật mình mở mắt nhìn sang hấn. Tình hình bây giờ... tôi và Goro đang ở trong một tư thế rất chi là mờ ám, còn Ren đang nhìn hai chúng tôi với ánh mắt rất chi là... ngạc nhiên, giận dữ... có phần đau khổ. Goro thấy Ren thì giật mình buông tôi ra.

Tôi chớp mắt nhìn Ren, nhíu mày cau có thể hiện là tôi hoàn toàn không có tình, là tôi bị ép buộc! Ren chẳng thèm quan tâm mà quay lưng bỏ đi. Tôi đã làm cái gì thế này? Lại để cho hấn có vẻ mặt đau khổ đó.

Cái vẻ mặt đó tôi chưa từng thấy ở một người lạnh lùng như hấn. Tôi đã làm hấn tổn thương tới mức nào? Nhưng sâu trong thâm tâm tôi, có một chút ít vui mừng... dù chỉ là chút ít thôi, bởi vì biểu hiện của hấn càng chứng tỏ, hấn dường như có cảm tình với tôi.

Tôi và hấn là tình cảm song phương, nhưng tại sao chẳng có ai dám mở miệng ngỏ lời... vì tôi và hấn là hai loại pháp sư khác nhau. Số phận có phải quá trớ trêu... Hai người đàn ông tôi yêu và yêu tôi, dù là ở quá khứ hay hiện tại đều là DW.

Có phải ông trời không muốn tôi có được hạnh phúc trong tình yêu...? Hay chẳng là đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi đến khi tôi gặp được tình yêu đích thực?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: LẠI NỮA RỒI!

Tôi bò dậy, cố gắng ra khỏi giường chạy theo hấn. Nhìn vẻ mặt của hấn rõ là không can tâm, nhưng tại sao lại chẳng có phản ứng gì hết như thế! Nhưng thực sự ngồi dậy tôi còn làm không được thì nói chi đến việc chạy theo hấn.

– Đừng có cố gắng làm gì, khoảng 30 phút nữa em mới có thể cử động được.

Tôi trừng mắt nhìn Goro! Cái phép thuật ngu ngốc của anh hại tôi rồi!

Anh nhấn đầu tôi nằm xuống giường, kê cái ghế đầu ngồi cạnh tôi, giọng anh chua chát.

– Em với hắn là quan hệ gì?

Tôi nhìn anh trân trân. Hoàn toàn im lặng.

Ừ nhỉ! Là quan hệ gì? Tôi không phải là không muốn trả lời, mà là không thể trả lời. Chính tôi còn không biết mối quan hệ của tôi và hắn là như thế nào. Ai có thể trả lời chắc chắn cho chúng tôi câu hỏi này...

– Hắn là bạn cùng phòng với em đúng chứ? Tại sao có thể sắp xếp như vậy được?

Anh thấy tôi im lặng thì hỏi.

Lại lần nữa tôi chợt nhận ra. Nếu anh đã để ý tới chuyện đó, chẳng lẽ những người chung kí túc xá, những giáo viên, quản sinh ở đó không chú ý tới. Lần trước hắn có nói sẽ giải quyết... là làm gì chứ? Không nhẽ hắn nắm cổ áo giáo viên đe dọa.

Anh nói vậy làm tôi thật là thấy hoang mang quá. Tại sao đến giờ tôi mới nhớ ra chuyện đó nhỉ? Tại sao trong suốt quãng thời gian dài như vậy, tôi không chú ý tới đề hỏi Ren.

Anh thấy khuôn mặt thất thốt của tôi, kích động hỏi:

– Chẳng lẽ chuyện đó là hắn ép em sao?

Tôi giật mình lắc đầu nguầy nguậy. Lắc mạnh đến nỗi đầu đập vào thành giường.

Cái đầu tôi ê ẩm. Mặt nhăn nhó, tôi nhìn Goro, với ánh mắt “Không phải! Tuyệt đối không phải!”

– Thôi được rồi, không cần phải nhọc công biện hộ cho hắn như vậy đâu. – anh thốt ra những lời ấy, mà mặt lộ rõ vẻ tức giận. Tôi... làm anh tổn thương sao?

Đột nhiên, hình ảnh khuôn mặt tổn thương của hắn phút chốc hiện ra trong đầu tôi... một động lực nào đó thôi thúc tôi ngồi dậy. Tôi hoàn toàn làm Goro ngạc nhiên. Tôi đã đi được dù là từng bước khó khăn. Trời ạ! Làm sao tôi có thể đuổi kịp hắn?!

Goro anh ấy hình như là vô thức giữ tay tôi lại, nhưng ngay lập tức nhận thức được hành động của mình nên vội thả tôi ra. Tôi nhìn anh chăm chú, ánh mắt không giấu sự tò mò. Anh nhử mày nhìn tôi, rồi vội quay đi.

Tôi không muốn tốn thêm thời gian ở đây nữa. Tôi phải tìm hắn!

Tôi lê từng bước khó nhọc ra khỏi phòng y tế, bước dọc theo hành lang dài hút... Hình như tôi đã biết được vị trí hiện giờ của hắn... đó là nơi hắn thường đến khi có tâm sự...

Sân thượng lộng gió, tràn ngập nắng nhẹ của buổi hoàng hôn đỏ.

Nếu được chọn một từ để diễn tả cảnh hoàng hôn, người ta thường dùng từ “ấm đạm”. Tại sao nhỉ? Tôi thấy màu đỏ của nó rất là nổi bật, rất là có sức sống... Màu đỏ cũng là màu của lửa, của sức mạnh, của sự nhiệt tình... cũng là của nhiều thứ đầy năng lượng khác.

Trong cái nền đỏ ấy, bóng người của Ren thật nổi bật và cuốn hút. Hắn ngồi tựa vào lan can, đầu cúi xuống... trông buồn thảm hết sức... nhất là trong cái khung cảnh “ấm đạm” này.

Tôi chậm rãi tiến về phía hắn. Tôi đứng cạnh, im lặng nhìn hắn một hồi lâu, do quá mỏi chân nên lặng lẽ ngồi cạnh hắn. Vừa lúc tôi đã yên vị, đầu của Ren nhẹ nhàng tựa vào vai tôi, hắn nói lí nhí:

– Tôi với cô... có quan hệ gì?

Lại câu hỏi này... Hôm nay là ngày gì thế nhỉ?

– Tôi không biết. – tôi đáp lời. Thế là lại có thể nói được rồi.

Ren thở hắt ra, dường như là bất lực trước câu trả lời của tôi, hắn nói tiếp:

– Vậy... có giống với mối quan hệ giữa cô và hắn ta?

Tôi im lặng. Đã không thể xác định thì làm sao mà so sánh chứ? Hắn vốn thông minh mà sao lại đi hỏi những câu vô nghĩa như vậy? Là cố tình hay vô ý?

– Tôi... không biết.

– Tôi và cô... thực sự chỉ có thể là bạn, hoặc là thù... không thể nào là người yêu được. Tôi cũng không biết rõ tình cảm của tôi đối với cô là gì? Không phải ghét, cũng không bình thường, không lẽ tôi thích cô à? Vậy tại sao tôi lại có cái cảm giác ích kỉ này chứ? Bây giờ tôi phải làm sao, tất cả là tại cô! Thật là làm tôi khó chịu chết đi được mà!

– Tôi... xin lỗi.

Nghe xong cái câu vừa giống lời tỏ tình lại vừa trách mắng ấy, tôi không biết nói gì hơn ngoài ba từ đó. Ren đúng là loại người làm người ta phải khổ sở. Hẳn như vậy... tôi có hơn gì đâu.

– Cô... có cảm xúc gì cho tôi?

Ren hỏi một câu khiến mặt tôi nóng ran. Trả lời kiểu gì cho hắn đây?

Tôi quay sang nhìn hắn. Ren ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào tôi... sâu trong đôi mắt của hắn là một sự chờ đợi, một sự tò mò, một sự mất kiên nhẫn. Khuôn mặt đẹp trai của hắn hiện tại đang áp sát mặt tôi... thật là kích thích quá mà!

– Tôi... thực ra là... – tôi ấp úng không biết có nên nói tình cảm của tôi ra không? Tôi quay mặt đi chỗ khác.

Ừ tôi thích hắn đấy. Nhưng nếu nói ra thì sẽ càng làm cho hắn và tôi thêm kì vọng vào mối tình này, cuối cùng là chuốc lấy đau buồn. Nếu nói không thích thì hẳn có lẽ sẽ quên tôi trong khi tôi đau khổ ôm mối tình thâm lạnh của mình, tôi phải làm sao khi hắn tay trong tay với một cô gái DW nào đó. Một lựa chọn sẽ khiến tôi trở thành một cô gái tốt bụng biết suy nghĩ cho người khác, một lựa chọn sẽ khiến tôi trở thành một đứa ích kỉ.

Tôi phải làm sao?!

“Cạch” _ tiếng khóa cửa vang lên.

Cái cảm xúc lúc này của tôi là gì nhỉ? Tức điên mà! Trời ạ chẳng lẽ lại bị nhốt sao? Tôi thẳng tay đẩy Ren ra, chạy vội về phía cánh cửa của sân thượng. Tay vặn nắm cửa, tay đập liên tiếp vào cánh cửa, với một chút hy vọng nhỏ nhoi là tôi nghe nhầm. Nhưng tiếc thay, chẳng có một dấu hiệu gì cho thấy cánh cửa sẽ nhúc nhích.

– Chết tiệt! – tôi dấm mạnh tay vào cánh cửa.

– Bị nhốt rồi. – câu nói của Ren khiến tôi chú ý đến hắn.

Hắn đã đứng lên từ lúc nào, lưng quay về phía tôi, mặt quay ra ngoài lang thang. Một tay hắn rút túi quần, một tay hắn đưa về phía trước. Ngay khi tay hắn vừa thoát khỏi khuôn viên sân thượng, tức là sang bên kia của lang thang, một tia điện lóe lên, chạy dọc tay Ren. Hắn khẽ nhíu mày, rụt tay lại.

– Ấy! Cậu lại sao nữa thế? Sao cứ thần nhiên mà làm mình bị thương như vậy? – tôi phóng nhanh tới chỗ hắn, kiểm tra bàn tay của hắn như thể lần đầu nhìn thấy nó.

– Có một ai đó đã cô lập sân thượng này. Không thoát được đâu. – Ren thở dài. Lúc này tôi không biết khuôn mặt của hắn như thế nào, vì tôi đang soi tay hắn. Nếu hỏi tay hắn có mấy ngón thì tôi biết.

– Có... nghĩ là sao? – thấy tay hắn bình yên, ngoài có chút khò, tôi ngược nhìn hắn... ánh mắt của hắn vô tình lọt vào mắt tôi...

Tôi và hắn đứng sát nhau, hắn đang cúi xuống, tôi đang ngược lên, thì hắn là khuôn mặt của cả hai sẽ rất gần nhau. Tôi còn cảm giác được hơi thở của hắn phả vào mặt. Cả hai bất động. Tôi không biết hắn đang nghĩ gì bây giờ, nhưng hình như hắn đang hoang mang... Còn tôi... rốt cuộc nghĩ gì mà không đẩy hắn ra?

Cuối cùng, hắn cũng mở miệng nói, nhưng cả người hoàn toàn không thay đổi vị trí. Ánh mắt của hắn đảo quanh khuôn mặt tôi. Trong phút chốc tôi có suy nghĩ là hắn đang ngắm tôi, làm mặt tôi đỏ hồng lên:

– Có nghĩa là, từ nền sân thượng đi lên đến một độ cao nhất định, từ lang thang bên này sang lang thang bên kia, có một bức tường ma pháp bao quanh. Đơn giản hơn, thì mình bị nhốt trong một cái hộp hình chữ nhật.

– Vậy... bây giờ phải làm sao? – tôi nhướn mày hỏi.

– Tôi không biết. Tôi chỉ hiểu rõ về phép thuật tấn công, còn đây là phòng thủ... đó thuộc về lĩnh vực của cô.

– À... ừ... bình thường ấy mà... ngồi trong lớp... tôi... hi hi, đâu có nghe giảng đâu! – tôi cười trừ vậy. Tôi không có hứng thú với thuật phòng thủ, mà những thứ tôi không có hứng, sẽ chả đủ kiên nhẫn để tìm hiểu về nó.

– Ô... cái con nhóc này! Vậy cô đi học làm gì hả? – Ren vò tóc tôi rối bù.

– Đi học cho vui thôi mà! Tôi chỉ thích những ngày có tiết học về tấn công. – tôi thành thực giải thích.

– Cô là loại WW gì thế không biết?

Tôi rời người hẳn, ngồi phịch xuống đất, tựa lưng vào lang cang.

– Chẳng phải tôi đã kể cho cậu nghe rồi sao... Lúc nhỏ, tôi là con người.

Ren im lặng. Có lẽ hẳn nghĩ mình đã vô tình chạm vào vết thương của tôi.

Tôi thờ dài... ý nghĩa của nó thực chất là “Lại bị kẹt rồi!” nhưng hình như hẳn nghĩ tôi đang buồn. Thật tình thì... tôi cũng đang buồn lắm đây.

Quay lại chuyện tình của tôi và Ren thì... suy nghĩ của tôi đã quá non nớt ngay từ lúc đầu. Để bây giờ tình cảm đó đã trở nên sâu sắc như vậy, có muốn lãng quên nó đi cũng là một vấn đề lớn. Tôi lại thờ dài... trời ạ... nếu không sinh ra cái thứ gọi là tình cảm thì có phải bây giờ tôi đã không buồn đến mức này. Cảm giác dù đã biết tình cảm của cả hai, nhưng hoàn toàn không thể đến bên nhau... thật khiến trái tim người ta như tan nát. Ren liệu có hiểu được suy nghĩ này của tôi. Hẳn có phải đã suy nghĩ quá nông cạn khi nói với tôi câu như vậy? Rốt cuộc là hẳn có suy nghĩ không chứ?

Đúng là con trai, suy nghĩ cái gì cũng thật đơn giản... nhưng càng đơn giản... sau này hẳn sẽ càng dễ quên nó đi. Nỗi đau của hẳn cũng không sâu sắc như của tôi. Trái tim hẳn dù có tan vỡ, cũng dễ dàng để hẳn gấn. Tôi sợ, tình yêu thứ 2 này của tôi, sẽ trở thành tình yêu cuối cùng. Đã quá mệt mỏi rồi... quá đau khổ rồi.

Tôi ngược nhìn bầu trời xanh bị nhuộm đỏ. Đến giờ, tôi mới biết được nó buồn đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: SÂN THƯỢNG VÀ MƯA.

Bỗng nhiên gò má tôi ươn ướt. Chết tiệt! Tôi khóc à? Không ổn a. Ren mà thấy thì phải làm sao đây?

– Cô làm cái trò gì ở đó thế? Mưa rồi kìa!

Giọng nói của Ren kéo tôi về với thực tại. Ngay lúc hoàn hồn, tôi phát hiện mình đang trong tình trạng khó khăn.

– Cái gì? Làm sao bây giờ? Ở đây không có chỗ để trú.

Ren tắc lưỡi. Hẳn kéo tôi lại gần cánh cửa sân thượng, cởi bỏ áo khoác ngoài. Tôi nhìn hẳn... não vẫn chưa kịp phân tích được cái mục đích của những hành động này. Hẳn ngồi bệt xuống, tựa lưng vào cánh cửa, hai tay hẳn đưa cái áo lên che đầu hẳn, và một khoảng trống nhỏ bên cạnh mình. Tôi tròn mắt nhìn hẳn.

– Mau chui vào, nhìn gì? – hẳn ngạc nhiên nhìn tôi. Ánh mắt của hẳn như thể “Không lẽ cô ngốc đến vậy, tôi đã làm như vậy, cô còn không hiểu hay sao?”

Tôi bối rối ngay lập tức chui vào ngồi cạnh hẳn. Ôi trời... nhục nhã chết mất! Mà càng nhục nhã hơn nữa. Tôi vì quá vội vã khi ngồi xuống, đã quên không nhắm chừng khoảng cách, mà ngồi sát hẳn. Tôi định ngồi nhích ra xa một tí, nhưng khuỷu tay hẳn đột nhiên đặt lên vai tôi... tôi bất động.

– Cho tôi đề nghị, nếu không sẽ rất mệt.

Tôi đỏ mặt ngồi im luôn. Ren thờ dài.

– Tôi... nhớ ra... một phép thuật. – tôi lắp ba lắp bắp.

Tay tôi đưa ra trước mặt, một mảng khí đục ngầu hiện ra, lan to hơn, sau đó trở thành một quả bóng bao bọc lấy tôi và Ren... ít ra thì chúng tôi có thể không bị ướt.

Tôi quay sang cười với hẳn một cách đầy tự hào.

– Cô dùng phép thuật gì thế? – Ren làm mặt lạnh nhìn tôi. Khen tôi một câu hẳn chết hay sao ý.

– Tôi không nhớ, tôi đọc được cái này trong sách ấy mà. – tôi chân thành đáp, cười mỉm chi.

– Đây... cô không biết mà dám sử dụng à? – hẳn tròn mắt nhìn tôi, cái ánh mắt này làm tôi giật mình đâm hoảng, không mở miệng nói gì được nữa – Cô vô hiệu hóa nó ngay cho tôi.

– Tại sao vậy?

– Đây không phải là phép thuật bảo vệ, mà là thuật trói đày! Ngốc này! Cô có biết lớp màng này, chính là lấy hơi nước trong không khí đúc kết thành. Vậy nên nước mới không thấm vào bên trong làm ướt mình được... chứ không phải vì nó bảo vệ cô đâu! Trời còn đang mưa nữa, nên lớp này sẽ càng ngày càng dày, nó sẽ ép tôi và cô sát vào nhau đấy!

– Hà...? Thật á? – tôi giật mình nuốt nước bọt cái ực.

– Nhanh vô hiệu hóa nó!

Tôi tập trung... tập trung... thôi rồi... nó chẳng có phản ứng gì hết.

– Tôi... làm không được. – tôi nhắm tịt mắt mà thủ tội, thật chẳng dám nhìn hấn lúc này. Có cảm giác hấn sẽ tức giận mà nhảy bổ vào giết tôi.

– Biết ngay mà! Cô đúng là vừa ngốc vừa hậu đậu! – Ren thờ dài, hấn lơ đễnh nhìn ra ngoài... mưa bắt đầu lớn hơn. Quả bóng cũng ngày càng nhỏ lại. Ôi trời! Tôi phải ngồi nhích sang phía Ren.

Hình như Ren cũng nhích sang phía tôi.

– Phải làm sao đây?! – tôi hoảng hốt nhìn hấn, nhưng xem chừng hấn chẳng có phản ứng gì.

– Vì ở bên trong là hai người, nên nó không chịu nổi đâu. Chỉ có thể chờ cho nó co hết cỡ và vỡ ra. – Ren thở hắt ra, hấn lại ngồi nhích về phía tôi. Cả người tôi và hấn hiện tại hoàn toàn kề nhau – Nói này, lát nữa tôi ôm cô nhé!

– Hà?

– Đừng có ảo tưởng, để nó co lại sẽ không bị vướng. – Ren ngay lập tức hung biện khi thấy cái khuôn mặt ngố của tôi.

– Để tôi thử lại lần nữa. – tôi nói.

– Ừ. Tranh thủ đi.

Tôi tập trung... tay hấn đang đặt sát tay tôi hơi nhúc nhích... tôi mất tập trung. Tôi cố gắng lần nữa, tấm màng co lại bắt đầu chạm vào tay còn lại của tôi... tôi mất tập trung. Tôi lại cố gắng, nhưng hơi thở của Ren cứ đều đều bên tai làm tôi lại mất tập trung! Chết tiệt!

– Không thể! – tôi mất kiên nhẫn hét toáng lên.

Ren tắc lưỡi. Hấn quay sang ôm tôi. Tôi tròn mắt, dù đã được cảnh báo trước. Hồi hộp quá mức có thể.

Tim tôi đập mạnh đến nỗi chính tôi còn nghe được nhịp tim văng vẳng bên tai như thể đánh bom khủng bố, thì hấn đang gần sát như vậy... liệu có nghe thấy không? Càng suy nghĩ tôi càng hồi hộp hơn, tim lại không kiềm chế được đập mạnh hơn.

Hấn mà biết được tôi đang hồi hộp tới mức nào chắc sẽ trêu chọc tôi đến chết mất!

– Này! Tim cô... đập mạnh quá! Có sao không?

– Không.

– Không bị bệnh tim chứ? Đừng sợ, không sao đâu, lát nữa cũng thoát được thôi mà!

– Đã nói không sao mà!

– Vậy tại sao tim lại đập mạnh như vậy chứ?

Ấy chết rồi! Tôi là ngu ngốc tự đưa mình vào chỗ chết mà! Trời ạ, nhận đại bệnh nào cho xong.

Nhưng, hiện tại tôi không thể đáp lời Ren nữa. Lớp màng này ép tôi và Ren dính chặt vào nhau, lưng tôi bắt đầu thấy sức nén khủng khiếp, thêm tình trạng khó thở, và tim đập như chưa từng được đập này, tôi thật sự muốn ngất đi. Tâm trí tôi lúc này lơ lửng, đầu óc quay cuồng, chẳng còn biết mình sẽ đi đâu về đâu.

Đây là cực hạn rồi! Tôi chết mất! Phút chốc cảm giác như toàn thân tê cứng, hoàn toàn không nhúc nhích nổi! Hơi thở của Ren dồn dập bên tai tôi, tôi và hấn ôm nhau chặt đến nỗi không còn khoảng cách...

Tôi nghe một tiếng “Bùm!” thật lớn.

Chẳng lẽ tôi đã lên tới thiên đàng?

Đừng ngốc thế! Tính mạng không dễ bị cướp đi như vậy chứ.

Tôi và hắn buông nhau ra thờ dốc. Tôi giật phăng nút cổ áo thờ lấy thờ để.

– Cô... sau này mà còn không rút kinh nghiệm tiếp tục ngu ngốc, thì... tôi nhất định sẽ...

Tôi ngạc nhiên nhìn sang Ren, chờ hắn nói cho hết câu, nhưng hắn cứ ậm à ậm ừ ngay từ “sẽ”. Rốt cuộc là hắn định làm gì tôi?

Tôi không quan tâm nữa, hắn cũng chẳng nói gì nữa.

Ren lại kéo tôi về chỗ cũ, lại dùng phương pháp thủ công giờ áo lên che. Tôi cũng chẳng dám nhúc nhích rục rịch gì thêm nữa, không khéo hắn sẽ “sẽ” gì đó của hắn.

Mưa nặng hạt, lại to và nhiều gió. Tôi rét run, cố gắng ngồi càng gần Ren càng tốt. Hắn cũng chẳng khá khảm gì hơn tôi, có vẻ rất lạnh, nhưng cố gắng chịu đựng.

– Này, đổi tư thế đi, kiểu này mỏi quá!

Hắn đột nhiên nói vậy, rồi kéo tôi ngồi theo tư thế mới của hắn. Hắn ngồi tựa lưng vào tường, hai tay cầm áo, khuỷu đặt lên đầu gối. Tôi ngồi trong lòng hắn. Ấm thì quả thật rất ấm, nhưng ngại... cũng rất là ngại. Tôi và hắn ngồi như thế... mặt trời cũng lặn mất từ khi nào.

Hơi thở của Ren nóng hơn hẳn ban nãy. Chết thật có phải hắn sốt rồi không? Tôi quay người lại nhìn hắn. Thôi rồi... mặt hắn đỏ ửng, hơi thở nặng nhọc, lại tiếp tục ngấm nước như thế này thì hắn chết mất!

Tôi vùng ra khỏi vòng tay của hắn, chạy sang đập cửa:

– Này! Mau mở cửa ra! Nhanh lên! Có người sắp chết đây này! Mau lên! Có ai không? Này!

Tay tôi liên tục nện vào cánh cửa. Ren hoàn toàn không còn phản ứng gì nữa. Nếu là Ren bình thường khỏe mạnh đã chạy đến can tôi rồi. Hắn... chẳng lẽ là mất ý thức rồi.

Mưa bắt đầu ngớt... nhưng giờ dù mưa có ngớt, cả người tôi và hắn đều đã ướt mềm, không giúp ích được gì hơn!

Phải làm sao đây?! Tay tôi bắt đầu mất cảm giác. Không biết vì buốt lạnh hay do quá đau.

– Mau mở cửa ra đi!

Giọng tôi cũng khàn dần. Đến khi tôi mất hết kiên nhẫn khi thấy Ren đã nằm luôn ra đất, tôi định dùng phép thuật hất tung cánh cửa thì nó bỗng bật mở. Goro xuất hiện. Tôi thờ dốc nhìn anh với ánh mắt xúc động. Tôi run run chỉ tay sang Ren đang nằm dưới đất mặt nhắm nghiền.

Goro ngay lập tức chạy đến xóc người hắn lên vác lên vai đem đi.

– Mau theo anh đến phòng y tế.

Dù đang vất vả với hắn, anh vẫn quan tâm đến tôi. Nếu âm lòng cũng được liệt kê vào hàng rung động, thì tôi có chút chút.

Tôi đuổi theo cả hai. Anh bước những bước dài, tôi đuổi theo đuổi sức! Tất cả những học sinh đang học trong lớp đều tò mò mà chạy ra xem. Ba chúng tôi bỗng nhiên trở thành tiêu điểm của cả trường.

Tôi thờ hồng học đuổi theo. Anh dù có đem theo hắn vẫn có thể đi nhanh mà chẳng thờ dốc như thế, rốt cuộc... hai người này là thánh à?! Chẳng lẽ không thể đầu hàng chuyện gì sao? Khiến tôi thấy mình thật nhỏ bé và bất tài quá!

Anh đặt hắn lên giường, quay sang nói với tôi:

– Em mau đi thay đồ đi, phần hắn cứ để anh lo, hắn sẽ không sao đâu.

– Nhưng...

– Đừng cãi lời anh! Nếu không, em sẽ là người nằm cạnh hắn đấy!

Tôi nhủ thầm, bỏ sang phòng khác thay ra bộ quần áo ướt mềm, mà trong lòng như lửa đốt vì lo cho Ren.

Hắn có sao không nhỉ? Ban nãy tôi thấy môi hắn tím tái như người chết ấy!

Tôi nhanh chóng phóng ra khỏi phòng, và phải cực khổ chen lấn lăm lăm mới vào được phòng y tế, khi mà hai hotboy của trường đều đang tụ họp ở đây... và thêm việc ban nãy là một cảnh tượng quá... sốc của đôi bạn trẻ... đùa tí!

Goro thấy tôi chạy vào với vẻ mặt như thể nhà mình sắp cháy, dường như ánh mắt của anh có chút... buồn.

Tôi lướt qua anh bước gần Ren. Sắc mặt hắn có vẻ hồng hào hơn. Tôi kê ghế ngồi cạnh hắn, ánh mắt hướng thẳng khuôn mặt Ren không rời, chẳng để ý bên ngoài có bao nhiêu ánh mắt ganh ghét khinh bỉ chia vào tôi, cũng chẳng để ý Goro đã ngồi cạnh tôi từ khi nào.

– Cậu ta bị nhiễm nước lạnh nên bệnh cảm, anh đã cho cậu ta uống thuốc. Sẽ không sao nữa đâu, chỉ cần hắn chịu nghỉ ngơi thôi.

Tôi thở mạnh hơn, cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi! Thật là khiến người ta lo muốn chết mà! Tâm trạng của tôi đột nhiên nhẹ tênh.

– Về chuyện đó... ấy mà chủ nhật này. Em và anh...

– Tôi không có gì để nói về chuyện đó nữa, chẳng phải đã nói sẽ hẹn gặp nhau ở Tiffa sao?

– À... ừ...

Lúc đó, tôi đã quá vô tâm và bảo thủ nên không nhận ra là mình đã làm anh tổn thương đến mức nào, và điều đó chắc chắn sẽ khiến tôi phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: SÓT.

(từ chap này Goro sẽ được đổi thành Ajita nhé! Au đặt tên quá sai lầm rồi T^T)

Cả đêm hôm đó tôi ngồi lại cạnh giường Ren, mặc cho Ajita có bảo tôi về lớp. Thấy tôi chạy lì mặt không cảm xúc nhìn Ren, anh thất vọng bỏ ra khỏi phòng, chạy đi mua thức ăn cho tôi.

Tôi thờ dãi liên tục. Sắc mặt của Ren dù đã tốt hơn, nhưng hắn vẫn ngủ yên như thế... đến khi nào hắn mới tỉnh dậy?

Tâm trạng tôi nặng nề kinh khủng.

– Em sang đây ăn chút gì đi. Đã khuya rồi đấy.

Tôi lười nhác đáp lại:

– Anh ăn đi, tôi không đói.

Ngay lập tức, cái bụng phản chủ nó réo lên. Trong căn phòng hoàn toàn im lặng, thì cái tiếng động đó như là... một cái gì đó quá đổi kinh khủng. Tôi ngượng ngùng đỏ mặt... thật là... khó xử a.

– Mau qua đây đi, anh đã nói cậu ta sẽ không sao rồi mà! Em còn lo gì nữa. Ngốc a.

Anh cười vang. Đã từ lâu tôi không thấy anh cười một cách sảng khoái như vậy.

Tôi chậm rãi bước qua ngồi cạnh Ajita. Nhìn nụ cười của anh, tim tôi thất lại. Dường như cái cảm giác khi xưa của tôi dành cho anh lại trở dậy. Tim tôi rung động mãnh liệt. Tôi run rẩy nhìn Ajita. Anh cũng ngừng cười và nhìn tôi.

Khi bắt gặp ánh mắt của anh, tôi hoàn toàn quên hết những chuyện đau đớn đã xảy ra... tôi lại vì anh mà đánh mất lí trí, mà nghĩ đến một tương lai tươi đẹp giữa tôi và anh.

Tôi quá mệt mỏi rồi (au cũng đang rất là mệt T,, T ai thương au hong?). Tâm trí tôi bây giờ chẳng thể bắt buộc trái tim mình nữa. Ở cạnh Ren và Ajita, tôi như người mất thăng bằng, tình cảm rối rắm chẳng biết đâu là đâu.

– Yuki? – Ajita cất giọng hỏi tôi.

Tôi nhìn anh với ánh mắt vô hồn. Khuôn mặt anh lo lắng làm tôi thấy xót xa quá.

– Tôi không sao đâu, anh ăn đi.

Tôi bắt đầu ăn. Dù không ngẩng lên, nhưng tôi biết anh đang nhìn tôi và ngồi im bất động.

– Nếu anh không ăn, tôi cũng không ăn nữa.

– À. Anh ăn đây!

Tôi và anh im lặng ăn, chuyện ai nấy làm. Tôi cúi gằm mặt tránh nhìn thẳng vào anh.

– Chủ nhật này, thật sự anh rất mong chờ.

– ...

– Dù biết có lẽ em sẽ rất đau khổ. Nhưng vì anh là một thằng ích kỉ, chỉ vì niềm vui của bản thân mà sẵn sàng từ bỏ. Anh muốn em mau chóng thôi hận anh, để anh có thể bên em như lúc xưa. Những lúc em lạnh nhạt với anh thật sự khiến anh rất đau. Sau cùng dù biết em sẽ rất buồn nhưng anh vẫn muốn nói ra.

Tôi ngừng ăn nhìn Ajita, khó khăn và suy nghĩ kinh khủng lắm tôi mới dám nói câu này:

– Anh... kể cho tôi nghe ngay bây giờ luôn đi. Tôi sẽ ổn thôi.

Ajita chỉ nhìn tôi chứ không nói gì. Sau đó anh lại ăn.

– Sao lại lờ tôi đi?! Tôi đang nói chuyện với anh đấy! – tôi tức giận giằng mạnh cái muỗng xuống bàn. Ajita ngẩng nhìn tôi, nói “Em ăn cho hết đấy!” rồi im lặng mà rời khỏi phòng.

Giờ chứ? Anh ta đang làm gì thế? Câu giờ hết sức! Vậy cũng nói những câu như vậy, khiến tôi có chút... gì đó.

Tôi lắc mạnh đầu, ăn hết... Người ta nói con gái xả stress bằng cách ăn nhiều thật nhiều quả là rất đúng mà! Tôi bất chấp mấy con nhò bên ngoài đang nhìn tôi như thể tôi là một con điên. Sau khi ăn no thì tôi sang giường Ren ngồi cạnh hắn. Hắn vẫn ngủ.

Tôi đưa tay sờ vào má hắn, vẫn còn nóng lắm, nhưng đã đỡ hơn ban nãy rồi.

– Anh đã xin phép cho em và Ren được nghỉ tối nay, cả giờ ngủ và sáng mai.

– Ồ. Cảm ơn. – ngạc nhiên là bây giờ tôi có thể nói chuyện với anh bình thường như thể tôi và anh là bạn bè.

– Em nghỉ ngơi đi, anh... sẽ ở ngay bên đây. – Ajita nói.

Anh leo lên chiếc giường cạnh Ren, tay kéo rèm lại. Tôi im lặng nhìn tấm rèm trắng vụt qua trước mặt tôi đang chia cắt tôi và anh.

Tôi lại có những suy nghĩ gì vậy chứ?! Không thể nào tin được trái tim tôi lại mềm yếu đến thế?

Tôi suy nghĩ vu vơ một lát cũng ngồi gối đầu lên giường hắn mà ngủ.

...

Sáng hôm sau, tôi giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng chim hót ngoài cửa sổ. Tôi lò mò dậy thì giật hết mình... Ren đang ngồi trên giường, khuôn mặt vô cảm lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm...

Tôi nhìn hắn... hắn không phản ứng vẫn tiếp tục nhìn tôi.

Cái tình hình này... có chút ngại a.

Chuông trường tôi vang lên từng hồi dài... Vừa dứt nhạc, khóe môi của Ren động đậy. Hắn nhích môi lên từng chút một, từng mm nhỏ, nếu không chú ý đã chẳng biết hắn có cử động gì hay không.

– Tôi yêu em...

Hắn nói. Tôi giật mình nhìn hắn trân trân... tôi bây giờ hết hẳn ban nãy, nhìn hắn mà cứ như nhìn vào một khoảng không bất tận, trong ánh mắt là không cảm xúc, nhìn cũng chẳng biết nhìn vào đâu, mà như lạc lõng, không thể định hướng. Sau khi tôi đã bình tĩnh lại, môi tôi mấp máy những từ vô nghĩa.

– Cái... cái... gì? Tôi... tôi... c... cậu...

– Cậu bị điên à?! – giọng của Ajita vang lên – Sao lại có thể nói ra những câu nói thiếu suy nghĩ như vậy hả?

– Anh nói cái gì? Ai mới là người nói câu này trước hả? – Ren tức giận nhảy xuống giường, dù có hơi chập chững, nhưng hắn nhanh chóng tiến sát Ajita.

– Tôi sẽ giết cậu!

– Tôi sẽ giết anh!

Hai người đó ngay lập tức lao vào nhau, nhanh đến nỗi tôi chưa kịp phản ứng gì, đã thấy hai người chỉ còn là vệt mờ va vào nhau. Đột nhiên một mảng đỏ, hai mảng đỏ,... máu bắt đầu bắn tung tóe, lan rộng trên nền phòng y tế trắng muốt.

Tôi hoảng hốt cố gắng can ngăn, nhưng bất động. Nước mắt tôi bắt đầu chảy dài trên đôi gò má gầy gò.

Cuối cùng cả hai cũng dừng lại... nhưng trông họ bây giờ, cực kì thê thảm. Cả đầu và bộ quần áo xộc xệch, bê bết máu.

– Mau dừng lại đi! – tôi hét lên trong nước mắt.

Ajita từ từ đưa tay lên trước mặt, trong thoáng chốc, cái đầu đầy máu của Ren rơi xuống đất.

– AAAAAAAA!!! – tôi gào lên, tưởng như giọng nói của mình vỡ ra.

...

– AAAAAAAA!!! – tôi hét lên. Tôi thở dốc, cả người toàn mồ hôi lạnh.

Thì ra... là mơ... tất cả chỉ là mơ. Tôi quay sang nhìn Ren. Hắn đang ngồi trên giường nhìn tôi chăm chăm... giống hệt giấc mơ của tôi. Ren... nhất định không được nói gì hết nghe chưa!

Môi của hắn mấp máy... không ổn a!!

Tôi tròn mắt nhìn hắn đầy tính chất đe dọa, môi mím chặt...

Hắn chẳng quan tâm, môi hắn vẫn từ từ nhếch lên. Tôi đứng phắt dậy, tay vơ lấy cái gối, phang thẳng vào mặt hắn. Nhưng sợ cái gối rớt, tôi lấy tay giữ lại, thành ra tay tôi lấy gối chèn mặt hắn. Hắn ngã xuống giường. Tôi cứ giữ cái gối như vậy, mặc hắn vùng vẫy.

– Tôi cấm cậu nói bất cứ lời nào nghe chưa!

Hắn phát ra những tiếng ú ớ khó hiểu. Dù khó hiểu, nhưng tôi chẳng dám bỏ cái gối ra, lỡ như chuyện trong giấc mơ trở thành sự thật thì sao.

– Xin lỗi cậu vì tôi phải đối xử với cậu như vậy, nhưng tôi sợ nếu không làm vậy, cậu sẽ chết đấy.

– Nếu em cứ tiếp tục như thế, hắn sẽ chết thật đấy. – giọng của Ajita đột nhiên phát ra sau lưng tôi.

Ừ nhỉ! Tôi đang làm cái quái gì thế này? Hắn không chết vì mất đầu lại chết vì ngộp thở thì sao?

Tôi vứt cái gối sang bên, mở to mắt nhìn hắn vô tội.

Ren ngồi bật dậy, cả khuôn mặt hắn đỏ ửng, gần như tím tái lại, hắn thở dốc, còn mắt thì tròn ngược lên nhìn tôi... Có cảm giác hắn đang phóng tia lửa điện vào người tôi ý.

– Vẫn còn sớm đấy, hai đứa tranh thủ về lớp học đi. – anh nói, tay đặt cuốn sách xuống bàn.

– Thôi khỏi! Tôi lười lắm. – tôi và Ren đồng thanh.

– Được rồi, vậy cứ ở đây nghỉ ngơi nhé.

Ajita nói xong cũng bỏ ra khỏi phòng. Tôi cười trừ với Ren. Hắn lườm tôi một cái sắc lém, hình như là giận lắm! Thôi tôi rồi... Lúc đó nghĩ gì mà chơi đại thế không biết!

– Ren à... Cậu giận tôi ư?

– ... – hắn không nói gì, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Bây giờ...

– Đèn cho tôi. – Ren nói nhẹ, hắn quay sang tôi mặt lạnh tanh như nước đá Bắc Cực.

– Đèn cái gì cơ?

– Hơi thở.

Ý của hắn là sao? Hơi thở... tôi lấy đâu ra mà đèn cho hắn? Hắn đang chơi trò đồ vui với tôi đấy à? Nhưng nhìn mặt hắn như vậy... rõ ràng là đang rất nghiêm túc mà? Vậy thì suy cho cùng ý của hắn là gì đây?

– Bây giờ... hơi thở tức là...

Tôi để lưng câu nói, đầu hơi nghiêng qua tỏ ý không hiểu. Hấn im lặng từ từ bước xuống giường.

– Cậu nằm im đi! Vừa mới khỏi bệnh thôi đấy, lại muốn làm gì thế? – tôi đưa tay đỡ vai Ren, vậy mà chưa kịp chạm vào hấn, trời đất bỗng nhiên đổi chỗ cho nhau, trước mặt tôi lúc này là trần nhà trắng tinh, sau lưng là vật gì đó mềm mềm, như là... cái giường hấn vừa ngủ. Đã có chuyện gì xảy ra?

– Đền cho tôi nhé. – Ren nhếch môi nói. Hấn cúi đầu xuống nhìn tôi.

Tôi suy nghĩ về câu nói của hấn... đền... là lại thế nào cơ? Mặt hấn gian manh như này, tốt nhất là nên...

– Không!

Khóe môi hấn lại nhếch lên thêm một ít, hấn chống hai tay xuống giường ở hai bên đầu tôi.

– Cô có hiểu tình trạng của mình bây giờ không vậy?

Vừa dứt lời, hấn hôn tôi... lại một nụ hôn nữa, khi mà cả hai vẫn chưa xác định rõ mối quan hệ này...

Tôi nhắm mắt lại để hấn hôn. Nụ hôn này hôm nay thật nhẹ nhàng, chẳng lẽ hấn là vì ghen với nụ hôn hôm qua của tôi với Ajita?

Tay hấn luồn vào tóc tôi vuốt nhẹ. Tôi vô thức rụt người lại, hấn được nước sắn tới, quét sạch hết những thứ trong miệng tôi.

Tôi đâu biết, bên ngoài cửa phòng, Ajita đang đứng đó, cả khuôn mặt tôi sẫm lại. Hàng chân mày của anh xô vào nhau, trông thật đau khổ. Hai bàn tay anh siết chặt, cổ kiềm chế mình không chạy vào tách cả hai ra và ôm chặt lấy tôi. Hơi thở anh ngày một nặng nề hơn:

– Minh thật ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: QUÁ KHỨ.

Tôi sắp bị hấn làm cho tắt thở. Đến giờ tôi đã hiểu được ý của hấn khi bảo tôi đền hơi thờ. Tôi bắt đầu chống cự, cố lấy tay đẩy hấn ra, nhưng xem ra vô ích, hấn chẳng có vẻ gì sẽ buông tôi ra, mà xem ra hấn cũng chẳng có chút khó khăn nào khi giữ tôi lại.

Tôi sắp tắt thở mất rồi! Thiếu hơi thở đến nỗi cả mặt tôi nóng ran. Mà nói vậy thôi, tôi chẳng biết mặt tôi nóng là do không thở được hay do hấn nữa.

Đến lúc tôi tưởng như mình không còn chịu được nữa, hấn mới buông ra... chết tiệt thật!

– Hiểu cảm giác chưa nhỏ ngốc kia!

Hấn còn phun cho tôi thêm một câu. Tôi thờ đốc, trừng mắt nhìn hấn, lườm lườm, gửi cho hấn hàng ngàn tia lửa.

Cái tên ngốc xít này thật là đáng ghét quá mà!!!

...

Sau ngày đó, tôi và hấn cứ tìm chuyện để cãi nhau. Cứ hễ đang nói chuyện nghiêm túc với nhau, cuối cùng cũng được có một hai câu, sau đó lại dùng ngôn ngữ giang hồ mà thét vào mặt nhau. Rốt cuộc là cái mối quan hệ chưa xác định này... nó còn đang biến dạng thành thế nào nữa?

...

Tôi đẩy cửa bước vào Tiffa. Thật là uể oải quá a. Hôm qua, tôi bị con mèo dọa cho giật mình vô ý ngã xuống hồ nước. Ngắm nước lạnh, tôi chạy vội về kí túc xá thì vấp ngã, xong lại va đầu vào cửa. Thật chẳng thể nào xui xẻo hơn!

Tiếng chuông leng keng trên đầu như đánh một đòn vào đầu tôi, đau chết được! Tôi đảo mắt quanh tiệm. Ajita đang ngồi kia chờ tôi...

Anh mặc áo sơ mi màu đen tay dài, xoắn tới khuỷu, không cài nút, để lộ bên trong là áo thun trắng, đi cùng quần jean đen, giày bata đầy cá tính. Nhìn anh trẻ trung năng động như học sinh.

Tôi chậm rãi, đẩy ghế phòng tiến lại ngồi đối diện Ajita. Anh dời ánh nhìn khỏi ly cà phê trên bàn sang tôi. Anh cười nhẹ. Nụ cười không phải vì thấy vui nên có, mà là cười để che giấu cảm xúc thực sự của mình. Tôi khẽ gật đầu, giống động tác cúi chào.

– Được rồi. Em tuyệt đối phải thật bình tĩnh nghe cho kĩ những điều anh sắp nói.

– Anh nói mau đi.

Dù tôi đã nói vậy, nhưng thực sự, tôi sợ phải đối diện với sự thật. Nhớ như... tất cả đều là do tôi hiểu lầm! Phải đối diện làm sao với Ajita? Ayz! Thật khó khăn quá đi. Hay là tôi chạy trốn khỏi quá khứ. Chỉ cần một câu nói sẽ tha thứ cho anh, cả hai có thể lại trở thành bạn như thời ấy. Chỉ vậy thôi là có thể tránh được cái đau khổ mà anh nói rồi!

Tôi hèn nhát quá...!

– Anh nói đi chứ!

...

Cả mấy thế kỉ trước, vào cái khoảng thời gian thế giới con người và MS vốn chỉ là một. DW và WW cũng chưa có sự phân biệt gay gắt như bây giờ.

Anh ấy là Sasuki, đã trúng tiếng sét ái tình với Miki _ một nữ sinh dịu dàng xinh đẹp. Anh ấy là WW, và cô ấy là DW... Mỗi tình bị ngăn cấm giữa hai người cứ diễn ra một cách lặng lẽ... và kết quả, chính là một đứa con.

Miki vô cùng hoảng sợ khi biết mình đã mang cốt nhục của Sasuki. Cùng lúc đó, anh bị gia đình phát hiện đang lén lút quen với Miki, chính vì vậy, anh đã bỏ trốn khỏi nhà, cùng với Miki chạy đi.

Gia đình của Miki đã báo cáo chuyện này với các đại pháp sư, chính là Sasuki đã dụ dỗ con gái mình. Sasuki trở thành tội phạm bị truy nã, cuộc sống của họ ngày càng khó khăn hơn. Trong bộ luật của MS bắt đầu xuất hiện sự phân biệt gắt gao giữa DW và WW để tình trạng này không còn xảy ra nữa.

Sasuki và Miki chạy đến một ngọn núi, tạm trốn ở đó... Trong một lần đi săn, tình cờ, anh phát hiện có một căn biệt thự nằm sâu trong rừng, và người chủ nhà vừa dễ mến vừa hiếu khách cũng chỉ ở có một mình. Ông ta ngỏ lời mời cả hai về nhà ở cùng. Sasuki tất nhiên rất vui mừng trở về báo cho người yêu, cả hai sớm dọn quần áo sang nhà của người đàn ông nọ. Ông ấy là một con người rất đáng thương. Sau ngày cưới đúng ba ngày thì vợ ông gặp phải tai nạn và ra đi, ông ở một mình đến tận bây giờ.

Với sự giúp đỡ của ông và Sasuki, Miki sinh được một đứa trẻ... là con người... là con gái. Cái đêm đứa trẻ đó ra đời, là một đêm mưa giông mù mịt. Miki ngất đi sau khi tiếng khóc đầu tiên của đứa bé vang lên. Sasuki cũng đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, và gục xuống cạnh giường của Miki. Ông già ấy... đã trộm đứa bé đi trong đêm tối.

Đến đỉnh núi, ông ta đặt đứa bé trong một cái giỏ được ai đó kê sẵn ở đó. Mặc đứa bé khóc thét vì mưa gió và bóng tối bao trùm, ông quay lưng bước đi, được vài bước đã khụy xuống, thịt của ông phân rã, hòa tan trong gió và nước thấm xuống đất, cả người ông chỉ còn là một bộ xương khô. Cả bộ xương đó rập xuống đất thành những mảnh vỡ.

Sự thật thì... căn biệt thự đó... ông già đáng thương đó... tất cả thực chất chỉ là một vở kịch được dựng sẵn. Căn biệt thự đó vốn là bị bỏ hoang, còn ông già đó chỉ là cương thi chịu sự điều khiển của một pháp sư.

Một tổ chức ngầm đã biết được câu chuyện về tình yêu của Sasuki cùng Miki, chúng muốn lợi dụng điều này để tiến hành một cuộc nghiên cứu. Vốn chẳng có cặp đôi nào lại treo ngơ như hai người họ. Bởi vậy chúng muốn tìm ra, liệu khi gen của WW và DW gặp nhau, sẽ tạo ra gì?

Theo hướng tích cực thì đứa con sẽ mang sức mạnh của cả hai loại pháp sư và lớn lên với một sức mạnh khủng khiếp. Nếu đứa bé có sức mạnh cực đại của cả hai loại pháp sư, họ sẽ tiếp tục cho nhân giống vô tính, để có được một quân đoàn cực mạnh, có thể thôn tính cả thế giới con người và MS. Theo hướng tiêu cực thì nó sẽ không thể chịu nổi sự giãy vò và đấu tranh khủng khiếp của hai dòng máu mà chết đi.

Chính tổ chức này đã ngầm giúp đỡ hai người họ... và nhận được vật thí nghiệm là đứa bé đó. Tuy nhiên, đứa bé lại là con người. Họ phát hiện ra điều này sau khi đã đem nó về căn cứ. Địch thân pháp sư đứng đầu hội (thời thì au tạm gọi là boss nhá, vì người này còn xuất hiện dài dài) đã đến phòng thí nghiệm tận mắt chứng kiến con bé... hoàn toàn thất vọng. Boss ra lệnh giết con bé. Nhưng ngay lúc đó, căn cứ bị chính phủ khủng bố. Nhất thời rối loạn, boss phải giấu con bé đi, bằng cách đông cứng nó, tức là thời gian, phép thuật... hoàn toàn không thể chạm đến con bé. Boss cùng những pháp sư của tổ chức đều đã chết trong trận chiến lần đó.

Tuy nhiên, họ đã kịp thời lưu trữ lại thông tin và nơi cất giấu con bé, để thế hệ sau có thể theo đuổi tiếp.

Mười bảy năm trước,... tổ chức đó lại một lần nữa được thành lập, bởi những người có cùng chí hướng với boss năm đó. Thông tin năm ấy bị rò rỉ, họ tìm ra được con bé. Đã hóa giải phép thuật đông cứng trên người nó. Cái tên Yuki của con bé ra đời từ hệ băng của phép thuật đông cứng. (Yuki theo tiếng Nhật là tuyết à)

Tổ chức cho con bé được lớn lên trong một căn nhà gỗ giữa đồng cỏ bao la mênh mông, cùng hai pháp sư của tổ chức... đồng thời theo dõi sự lớn lên của Yuki. Vài năm sau đó, một thiên tài nhỏ tuổi đã gia nhập tổ chức.

Boss (lúc đó) đã giao cho cậu bé thiên tài nhiệm vụ tham gia vào cái gia đình giả tạo bé nhỏ đó, với cái tên Ren... thử việc dạy cho con bé phép thuật. Kết quả làm cho mọi người hoàn toàn ngạc nhiên khi nó có thể dùng phép thuật. Lại còn có thể tiếp thu nhanh đến vậy. Tuy nhiên, sau vài năm tiếp xúc, Ren thật sự rất thích Yuki. Để bảo vệ con bé khỏi tổ chức, anh đã đốt cháy căn nhà có hai vị pháp sư kia, để giải thoát cho Yuki... Nhưng con bé đã nhìn thấy tất cả và hiểu lầm.

Sau đó... Yuki biệt tích. Ren rời tổ chức với sự trừng phạt khủng khiếp.

Anh mất năm năm ròng rã tìm Yuki, để có thể bảo vệ con bé, nhưng khi gặp lại thì... bị Yuki phủ phàng như thế... Anh đau lòng vô cùng, tự hứa với lòng sẽ chỉ bảo vệ con bé từ xa... nhưng sự ích kỉ của bản thân không cho phép anh làm điều đó. Ham muốn chiếm đoạt Yuki trỗi dậy khi anh thấy con bé bên cạnh người kia. Vậy nên, hôm nay anh đã nói hết tất cả cho Yuki.

Tổ chức cũng đã tìm ra được Yuki, họ đang tiếp tục những thí nghiệm và bài kiểm tra lên con bé và hiện tại, anh không thể biết được họ đang suy tính điều gì.

(Cái lần này anh chưa biết, nhưng au biết, nói luôn nhá. Lần Yuki và Ren đang đi dạo, thì nhỏ bị tên sát thủ dùng súng ống bắn, chính là một bài kiểm tra của tổ chức dành cho Yuki mà nhỏ có hay biết gì đâu, quánh người ta gần chết luôn, cuối cùng phải để Ren dọn dẹp chiến trường)

...

Tôi hoàn toàn... đơ.

Cái lịch sử của tôi... thì ra... là dài như vậy. Hoàn toàn không biết tôi phải nói về biểu cảm của mình như thế nào đây nữa...

Vui ư? Vì anh thật sự không giết pama tôi.

Buồn ư? Vì pama ruột của tôi vốn đã chết từ rất lâu.

Hạnh phúc ư? Vì Ajita đã dành cho tôi tình cảm to lớn đến thế?

Bất ngờ ư? Khi tôi biết được mình là một con người đặc biệt như vậy.

Hoang mang ư? Vì cuộc sống của tôi hiện tại chẳng có mục đích nữa...

Có quá nhiều cảm xúc trong tôi lúc này... Đầu tôi đau như búa bổ. Bây giờ tôi lại chẳng thể hiểu gì hết.

Ajita nói một hơi dài... anh nhìn tôi với ánh mắt đầy lẫn lộn. Dường như là hạnh phúc khi tôi đã hiểu hết tất cả, dường như là rất buồn khi thấy tôi đau...

– Anh... nói dối! – tôi phủ nhận, dù trong lòng đã hoàn toàn tin vào lời anh nói.

– Anh không nói dối! Boss đã nuôi anh từ nhỏ, xem anh như con đẻ, có chuyện gì cũng nói cho anh nghe! Không thể nào là lừa dối được!

“Xoảng!”

Tôi và Ajita giật mình cùng quay về phía tiếng động kia. Một chiếc ly đã bể trên sàn nhà cạnh vũng trà còn nghi ngút khói. Mắt tôi tròn tròn, lấp lấp khi thấy người đó.

(Au đồ nhá! Các bạn đoán xem người đó là ai? Hình như câu này hơi dễ a!)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: PHẢN ỨNG.

Mấy bạn ai cũng đoán đúng hết! Thần thánh quá a!!)

– R... Ren?! Cậu... cậu... làm cái cái gì ở đây? – tôi như gà mắc tóc, nói có một câu mãi không xong.

Ren nhìn tôi với một khuôn mặt mà tôi sẽ không bao giờ có thể quên được. Một khuôn mặt vô hồn, nhưng sâu trong ánh mắt là rất nhiều cảm xúc.

Hắn đột nhiên bước sang ôm lấy tôi. Ajita đột nhiên đứng phắt dậy, cũng bỏ chỗ ngồi sang tôi. Anh nắm lấy cổ áo hắn kéo ngược lên, làm hắn phải bỏ tôi ra.

Tôi ngược nhìn hai người đang lườm nhau. Cả hai đột nhiên đồng thanh:

– Tôi sẽ là người bảo vệ cô ấy.

Nghe xong câu này, trái tim tôi sáng bừng, cảm giác ấm áp lạ kì. Hiểu lầm giữa anh và tôi suốt năm năm đó đều được xóa bỏ, tình cảm ngày xưa tôi trao anh đang dâng trào mãnh liệt. Rồi... hình ảnh của hắn len lỏi vào trái tim tôi. Tôi cũng thích hắn!

Vậy khác nào trái tim của tôi lúc này vừa rung động trước Ajita vừa rung động trước Ren à? Tôi... yêu ai?

– Dừng lại!

Tôi hoang mang hét lên. Khó chịu chết mất! Rõ ràng là tôi yêu cả hai người. Nhưng hiện tại, tôi cảm thấy có lỗi với Ajita vì đã nói những lời khiến anh khổ tâm đến vậy. Sao tôi có thể vô tâm như thế nhỉ? Tôi chẳng lẽ không nhận ra vẻ đau khổ khắc sâu trên mặt anh, còn dùng lời lẽ thật nhẫn tâm với anh. Hối hận quá mà!

Tôi nhìn hắn, lại nhìn anh. Tôi thở dài:

– Để cho tôi yên một lát.

Tôi bỏ đi. Tôi cần yên tĩnh để suy nghĩ. Quá khứ của tôi đã quá... rồi rồi, tình cảm hiện tại của tôi cũng chẳng đâu vào đâu.

Tôi ngạc nhiên khi mình có thể bình tĩnh như vậy (thực ra là do con nhỏ viết truyện làm biếng miêu tả nội tâm ấy mà).

Tôi ra sân sau kí túc xá, nằm dài ra thảm cỏ. Lưng vừa chạm đất, tôi có cảm giác như bao nhiêu nặng nề đều được rũ bỏ hết... Cả người nhẹ tênh. Tôi nằm suy nghĩ về quá khứ của mình, làn gió thoảng nhẹ đưa tôi vào luôn giấc ngủ.

...

Tôi đứng giữa một khoảng không bất tận toàn màu đen.

– Có ai không?

Tiếng của tôi vừa phát ra đã bị dội ngược lại. Dường như trong không gian này chỉ có mỗi mình tôi. Không có gió, không ánh sáng, tất cả chỉ là một màu đen.

Di chuyển cũng không được, tôi sợ hãi hét lên:

– Có ai ở đây không? Giúp tôi với!

Không có gì ngoài tiếng nói vọng lại của tôi. Đột nhiên, một ánh sáng đỏ vụt lên trước mặt tôi. Một ngọn lửa xuất hiện, mạnh mẽ duy nhất của tôi trong cái thế giới này!

Tôi vươn tay cố chạm vào nó, nhưng chưa kịp làm gì, ngọn lửa bùng lên, lan ra thành hình tròn vây quanh tôi. Tôi đọc phép thuật thuộc tính nước cố dập tắt nó, nhưng nước nhanh chóng bốc hơi, trở thành một lớp màng mỏng trước tôi.

Lửa sau tấm màn rơi những tia sáng lên lớp màng ấy, khiến nó giống một cái TV chiếu những hình ảnh gì đó.

Là một căn nhà gỗ... giữa đồng cỏ rộng lớn! Là căn nhà tôi đã sống khi còn bé mà?

Ngọn lửa đang vây lấy căn nhà, hình như đây là hình ảnh của ngày hôm ấy... cái ngày tôi bắt đầu ôm trong mình một mối thù. Ajita đứng bên ngoài nhìn vào trong nhà với đôi mắt vô hồn. Bên trong pama tôi khóc lóc òi khi tôi chạy đến. Nhưng khi cả tôi chạy đi và hắn cũng rời khỏi thì họ nhếch mép cười khẩy.

Tôi thần thờ. Cả hai như người hoàn toàn khác. Họ khoác lên mình áo choàng chống lửa, rồi đi vào con đường hầm bỗng nhiên xuất hiện dưới mặt đất.

– Cái... quái gì... đang xảy ra thế này? – tôi cười... nhưng là nụ cười méo mó khó chịu.

Sau đó, họ thoát ra được căn nhà đang cháy ra tro bụi.

– Pama!! Chuyện này là sao? Hai người vẫn còn sống ư? – tôi kích động nhất thời hét lên – Tại sao không đi tìm... con?

“Họ không phải pama của em!” “Tại sao em vẫn cứ cứng đầu không chịu hiểu chứ?” “Anh làm vậy chỉ để bảo vệ em thôi!” _ chất giọng ngọt ngào ấm áp của Ajita lúc này vang lên trong đầu tôi... nhưng lúc này nghe như vết dao nhún tâm cửa vào da thịt tôi.

– Không... không thể nào! Tôi... đã làm gì thế này?

“Một câu cũng là bảo vệ tôi, hai câu cũng bảo vệ tôi! Bảo vệ tôi bằng cách giết chết cha mẹ tôi à?” _ giọng của tôi lại vang lên.

Thần kinh của tôi đang cực kì hoảng loạn. Một xác người lại hiện ra trước mặt tôi, cả cơ thể bê bết máu. Tôi run rẩy xem khuôn mặt người ấy...

– Ajita?

Trên tay phải của tôi bỗng xuất hiện một con dao dính đầy máu đỏ... Là... của Ajita?

...

– AAAAAA!!!! – tôi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng khủng khiếp.

Tôi thở dốc sau cú tra tấn tinh thần vừa rồi... cái giấc mơ quái ác mà! Bỗng nhiên có nước rơi xuống mặt tôi.

– Là mưa sao?

Là... tôi khóc. Nước mắt dọc theo gò má rơi xuống cằm, nhỏ xuống đất.

– Gì... chứ? Từ khi nào mà mình trở nên yếu đuối như vậy? Chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy mà khóc rồi!

Tôi nấc lên từng tiếng một. Tất cả chỉ là dối lòng thôi! Gì mà nhỏ nhặt chứ? Tôi ngồi bó gối khóc to hơn. Tôi có cảm giác... dù tôi có khóc cả ngày hôm nay cũng không hết nước mắt, cũng chẳng hết buồn.

Khóc cho đã đời, tôi sần sùi đứng dậy, đi lòng vòng khu phố nhìn ngắm cảnh đêm.

...

Đêm bao trùm tất cả, tôi mới lê lét về phòng kí túc xá. Chẳng có ai ở đó. Tôi thở hắt ra đẩy cửa bước vào. Sau khi tắm thì tôi leo luôn lên giường ngủ. Một ngày mệt mỏi chẳng ra gì khiến tôi nhanh chóng bước vào giấc mơ.

...

Lời kể của Ren.

– Con nhỏ này đi đâu vậy không biết?! Chết tiệt! – tôi đá chân vào cái thùng sắt nằm lăn lóc bên cạnh, lấy tay quệt mồ hôi.

– Những nơi cô ấy thường đến cũng đã kiểm tra hết rồi. – Ajita bên cạnh cũng mồ hôi nhễ nhại.

– Thực ra là còn một nơi. – tôi suy nghĩ và nhớ đến nó – Sau kí túc xá.

Cả hai cùng chạy đến đó.

Sau khi nghe Ajita kể về câu chuyện của Yuki, tôi là người ngoài cuộc đã bàng hoàng như thế, cô ấy trông bình tĩnh vậy, thật chẳng thể hiểu được nhỏ đang nghĩ gì... Dám lăm là đang giấu buồn phiền trong lòng mình, tự gặm nhấm nó.

Cô ta thật là khiến cho người ta phải lo lắng!

Tôi và Ajita chạy một hồi cũng tới sân sau kí túc xá. Chẳng có ai ở đó. (lúc hai người này chạy tới là lúc Yuki đang đi lang thang ngoài đường chơi)

– Cái con nhỏ này không ở đây, vậy lại ở đâu được chứ, trong khi bản thân thì đang nguy hiểm đầy người như thế?!

Ajita thở hắt ra. Tôi chỉ tặc lưỡi chạy đi tìm tiếp.

Tôi và anh ta chưa ăn chiều, cũng chưa nghỉ ngơi gì, chỉ biết chia nhau ra tìm kiếm. Nhưng cô ấy có thể ở đâu?

– Chia ra tìm đi, nếu gặp thì báo nhau, cái đà đi cùng kiểu này không ổn đâu.

Ajita đang chạy thì quay sang nói với tôi rồi chạy sang hướng kia. Tôi khẽ gật đầu rồi chạy theo hướng ngược lại, nhưng vì của gấp, tôi va phải một tên.

Chắc phiền rồi!

– Mày đi đứng kiểu gì vậy hả thằng nhóc? – tên đó cười khẩy với tôi.

Tên này tính ra to con thật! Tôi đã cao 1.8m, hắn còn cao hơn tôi cả một khoảng, tay chân thì cuộn cuộn cơ bắp và đầy hình xăm, phía sau hắn có khoảng bốn tên nữa.

Tôi không thèm ngược nhìn chỉ thần nhiên đưa ánh mắt nhìn hắn.

– Chắc! Tao ghét mấy thằng công tử bột lấm mày ả! – hắn lấy tay nâng vạt áo của tôi lên. Hôm nay tôi mặc sơ mi trắng bên trong, khoác thêm áo ghi lê đen bên ngoài, thêm quần jean đen bó. – Và nhất là mấy thằng đẹp mã như mày.

Tôi không nói gì, chỉ khẽ thổi thổi vào tay hắn như thể đó là bụi bẩn, và tôi không muốn nó làm hỏng hình tượng của tôi với bộ quần áo sang trọng.

– Mày...

Tôi chep miệng, hất tay hấn ra, lướt qua hấn mà chạy đi tiếp. Đột nhiên đám bạn của hấn lại đứng chắn đường.

Rõ ràng là muốn gây chuyện mà!

– Không xin lỗi mà bỏ đi luôn như vậy à?

Hấn trừng mắt nhìn tôi, hình như là đang đe dọa a. Cái này chẳng phải lỗi của hấn sao? Lúc đầu thực ra tôi định xin lỗi hấn rồi, nhưng ai bảo lại đi gây chuyện với tôi cơ.

– Bây giờ mấy người muốn gì?

Tôi đứng giữa năm tên mà vẫn vô cùng thản nhiên hỏi cái câu mang đậm tính chất chiến tranh ấy, còn đút hai tay vào túi quần đầy phong lưu.

– Mày quỳ xuống xin lỗi cả năm đứa tụi tao, tao sẽ tha cho mày đi.

– Rõ ngớ ngẩn. – tôi cười khẩy đầy khiêu khích – Muốn đánh nhau thì cứ nói thẳng một tiếng, hà có gì phải lòng vòng như vậy.

– Thằng này láo! Đánh cho bầm dập cái mặt chảnh chó của nó cho tao! – thằng bị tôi va trúng rú lên như thú điên trốn trại.

Cả năm thằng đồng loạt lao về phía tôi. Tôi nhếch môi. Nụ cười của tôi vừa xuất hiện, cả cơ thể tôi ngay lập tức biến mất, đúng hơn là thoát ra khỏi cái hình tròn ấy. Cả đám đâm đầu vào nhau còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì, bị tôi đánh cho tơi tả.

Một tên bị đá vào đầu, một tên bị đâm vào mặt, một tên chịu một cú móc hàm đo đất, một tên lãnh nguyên một đòn vào bụng... đó là bài học dành cho bốn tên là con người.

Trong đám này có một tên là DW, khi đã chiến với pháp sư, chỉ có thể dùng phép thuật.

Tôi đẩy một quả cầu lửa vào hấn, hấn né sang bên, đồng thời một cây kiếm xuất hiện trên tay hấn.

– Ô, thì ra là có vũ khí. Chắc!

Tôi lăm bầm rồi vơ đại một thanh gỗ cạnh đó, cũng đưa lên thủ thế. Hấn cười điên dại:

– Mày nghĩ thanh đó làm gì được tao?! Gãi ngứa chắc?

– Nhiều lời.

Hấn giận đỏ mặt, bắt đầu phóng đến chỗ tôi. Cây kiếm của hấn nhanh chóng cắt thanh gỗ của tôi ra làm ba. Ngay lúc hấn vung kiếm về phía tôi, tôi lấy đà né, nhảy về phía sau, cùng lúc bắn đến hấn một quả cầu lửa. Hấn không kịp tránh, lãnh trọn nó vào mặt té lăn ra đất.

Sau lưng tôi một bóng đen xuất hiện, một tên bị tôi cho đo đất ban nãy đã tỉnh, giờ còn giờ trò đánh lén.

(sẵn tiện au chúc luôn nè, rds thi hk1 tốt ời là tốt lương nhe! :3)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: ĐAU.

Chết tiệt! Tôi không tránh kịp!

“Phập”

Tên khốn đó lấy khúc gỗ đã gãy ban nãy đâm một nhát vào bụng trái của tôi. Tôi đau điếng khuỵu xuống, cảm giác đau rất chết được! Cái tên chết tiệt này!

Tôi cố gắng tung một cú đá vào tên đang cầm khúc gỗ, và tên cuối cùng cũng đã nằm xuống.

– Chết tiệt! Chết tiệt! Điên mất! Bị thương như vậy làm sao đi tìm Yuki được đây? Có WW ở đây thì tốt quá!

Tôi lăm bầm rồi tặc lưỡi. Tay ôm bụng, tay bám vào tường đi...

Ày, bây giờ là nữ thì tiện rồi, họ có cây gậy có thể bay... Suy nghĩ của tôi lại lộn xộn đi đâu thế không biết.

Máu chảy ra ngày càng nhiều, cứ đà này tôi sẽ gục trước khi tìm ra Yuki mất! Tốt nhất là về kí túc xá sơ cứu đã... Tuy nhiên khi về tới phòng lại thấy nhỏ nằm ngủ ngon lành trên giường... Cái khuôn mặt tôi lúc này phải nói là gì nhỉ... rất chi là ba chấm.

Nhỏ khẽ mỉm cười, và nụ cười mờ ảo đó chính là hình ảnh cuối cùng tôi thấy được. Tôi gục xuống đất.

Mất nhắm nghiền, tôi dần rơi vào vô thức. Hình như trời đang mưa...

...

Lời kể của Yuki.

Sấm chớp làm tôi giật mình thức giấc. Nhìn sang bên cạnh, không thấy Ren đâu.

– Hắn đi đâu làm gì mà chưa về trong khi ngoài trời mưa đang lớn như vậy.

Tôi chép miệng leo xuống giường vào bếp định lấy nước uống rồi ngồi chờ hắn về, nhưng chân tôi vấp phải cái gì đó, cả người đổ xuống đất, mà mặt đất hôm nay êm một cách lạ kì vậy nhỉ? O... còn có mùi tanh của máu nữa! Không ổn a! Không lẽ... tôi bị gãy răng?

Tôi lồm cồm bò dậy chạy đi mở đèn. Bàng hoàng quá đối trước cảnh tượng trước mặt, tôi hoàn toàn bất động vì sốc. Sau đó, nước mắt đột nhiên ứa ra và rơi xuống. Cảm xúc tôi không thể kiềm chế nữa!

Nhìn thấy Ren gục bên vũng máu đỏ ngầu, cả cái áo gần như bị nhuộm đỏ... cái cảm giác này còn đau hơn gấp trăm lần sau khi tôi nghe về quá khứ của mình! Đau đến nỗi không kiềm chế được mà nước mắt chảy ra! Đau đến mức cơ thể như nặng thêm cả tạ, không thể đứng được nữa, phải tựa vào cánh cửa từ từ trượt xuống. Đau mà không đi được, phải bò đến chỗ Ren. Đau đến bờ môi cứ mấp máy không thể thành lời. Đau quá!

Tôi phải làm gì lúc này đây? Hắn đã chết chưa? Hắn liệu có chết không? Tôi lúc này vừa hoang mang vừa hoảng, thành ra trở nên ngu ngốc, không thể suy nghĩ được gì, thêm nước mắt cứ tuôn ra, khiến tầm nhìn của tôi bị hạn chế, mọi thứ đều nhòe đi.

– A! Đúng rồi! Mình là WW, có thể trị thương cho hắn mà!

Tìm tôi sáng bừng lên với suy nghĩ đó, nhưng rồi lại bị đá thẳng xuống địa ngục...

– Minh... không biết! Mình không biết một phép thuật nào trị thương hết!

Đúng rồi! Cuốn... sách!!! (học phép thuật cũng có sách giáo khoa nữa ạ! ^^)

Tôi trút hết những thứ trong ba lô, cố gắng moi móc tìm cuốn sách.

– Chết tiệt! Vứt ngay cuốn đó ở trường rồi!

Tôi dùng thuật dịch chuyển đến đó lấy cuốn sách, lại dịch chuyển về nhà, nhưng đột nhiên trong không trung hiện ra dòng chữ “Cấm dùng phép thuật trong phòng học.”

– Chết tiệt! Đã gấp còn gấp toàn chuyện gì đâu!

Tôi phóng chạy khỏi phòng, dọc hành lang, ra sân trường, đọc chú dịch chuyển. Sau khi chân đã chạm nền gạch ở kí túc xá, ngay lập tức đầu tôi đau như búa bổ. Cảnh vật xung quanh thì quay vòng như chong chóng.

“Không được dùng thuật dịch chuyển hai lần trong một giờ...” _ giọng giảng bài của giáo viên.

Tôi quên mất chuyện đó! Nhưng bây giờ nếu tôi ngất đi vậy Ren thì sao!

Tôi lắc lắc đầu xoa đi cơn đau, lật sách tìm

...

Vết thương của hắn đã liền da, nhưng hình như do nhiễm trùng và mất máu nhiều nên hắn lên cơn sốt. Đầu óc tôi lại quay mòng rồi, làm sao đây?!

– Đầu tiên cứ đưa hắn lên giường ngủ cho đỡ hoảng vậy.

Tôi vật vờ kéo tay hắn qua vai tôi, tay còn lại tôi đỡ lấy hắn. Người gì mà nặng khiếp, khó khăn lắm tôi mới lôi hắn lại giường được, nhưng cả người hắn lại đè lên tôi.

Tôi phải chặt vật lăm mới đẩy hẳn ra được, nhất là trong cái hoàn cảnh vô cùng... kích thích này! Tôi là con gái mà... mà lại là loại con gái thích trai đẹp. Có một tên trai đẹp chẳng hề phòng gì hết, cứ thờ ơ đều đều vào tai tôi thì làm sao mà không... muốn nhảy đến xù lí hẳn.

Tôi vào bếp lấy một thau nước lạnh, thêm một cái khăn để đắp cho Ren. Tôi nhẹ nhàng leo lên giường ngồi cạnh hẳn, lấy tay vuốt mớ tóc mái của hẳn lên. Tay tôi áp vào trán hẳn... đúng là rất nóng.

Chắc! Thật là... làm gì mà đánh nhau đến nông nổi này chứ? Tôi đặt chiếc khăn ướt lên trán hẳn, tay đang rút lại thì đột nhiên hẳn chớp lấy tay tôi. Tôi cười tươi sấn tới hỏi hẳn:

– Tình rồi à? Không ngờ chỉ có mỗi nhìn sách và thi triển phép thuật cũng thành công a.

– Làm ơn... ở lại cạnh tôi! Yuki...

Mắt hẳn vẫn nhắm, miệng hẳn lẩm bẩm như vậy. Chẳng lẽ là mớ... Cơ mà mớ lại nhắc tới tên tôi như vậy... Thật là cảm động a!

Tôi không rút tay lại, cứ để nó trong bàn tay to lớn ấm áp của Ren. Tôi nhìn khuôn mặt lúc ngủ của hẳn, khẽ cười. Hạnh phúc bỗng dưng dâng lên mãnh liệt trong lòng tôi.

...

Cùng lúc đó bên ngoài cửa sổ...

Mặc cho mưa gió ướt đầm người, Ajita đứng đó nhìn vào phòng Yuki và Ren... đôi mắt anh vô hồn, nhưng khuôn mặt là tột cùng đau khổ.

– Yuki à... Anh đau quá! Tình cò chạy ngang đây, tình cò nhìn thấy đèn trong phòng của em sáng, tình cò nhìn thấy những cảnh tượng này... thật là quá sai lầm.

...

Tôi mở mắt, vươn vai lăn sang bên phải... Không có ai cả? Ren hẳn đi đâu rồi?! Tối qua tôi ngủ quên lúc nào ấy nhỉ? Thêm nữa là... cái chăn đang rất gọn gàng nằm trên người tôi, chứng tỏ đã có người kéo nó cho ngay ngắn... là Ren ư?

– Ren... cậu ở đâu?

Tôi nhảy xuống giường đi lòng vòng tìm, miệng thì hô hào tên hẳn, nhưng không có lời đáp lại... tiếng động duy nhất là của tôi, và duy nhì là... tiếng xả nước.

Tôi mở cửa phòng tắm, ‘đập’ vào mắt tôi là... Ren đang tắm. Tôi hoảng hốt hét lớn:

– Trời ơi! Cậu điên à? Tôi chỉ mới làm da cậu liền lại thôi, sao lại đi tắm? Muốn cho vết thương hở miệng à?! Ngốc không tả được!

Tôi vừa lèm bèm vừa đi tắt nước. Ren thì hoàn toàn im lặng, đang trở mặt nhìn tôi.

Tôi vịn chặt vòi nước... tiếng nước nhỏ dần rồi tắt hẳn, bây giờ tôi mới nghe được tiếng tim của mình... đập mạnh quá! Tôi ngo ngắc nhìn sang Ren...

Không từ nào có thể diễn tả được tình hình này...

– Cô... không phải con gái trong trường hợp này sẽ đỏ mặt hét lên rồi bỏ chạy sao?

Tôi vẫn đứng hình, cả cơ thể như đông cứng ngoại trừ mi mắt vẫn chớp chớp lia lịa.

– AAAAAAAAAAAAA!! Đồ biến thái!

– Cái gì? Cô mới là đồ biến thái chứ?

...

– Tôi chưa bảo cậu sao chứ? Vết thương vừa khỏi chỉ được lau cơ thể bằng khăn thôi, sao lại đi tắm chứ?! Báo hại tôi... lo chết được.

– Chứ không phải lợi dụng để giờ trò à? – hẳn nhìn tôi cười... đều hết sức có thể mà!

Tôi nào có cô tình đâu, chỉ là vì lúc đó quá lo thôi... nhưng dù gì cũng là suy nghĩ cho hẳn cơ mà... giờ hẳn lại nói với tôi như thể tôi muốn lăm ý! Chết tiệt thật! Biết vậy mặc kệ hẳn cho rồi!

– Dù gì thì... cô không đi học sao? – hẳn vừa hỏi tôi, vừa sụt xoa khi tôi đang lấy khăn lau cho hẳn, còn bản thân hẳn thì vô dụng nằm trên giường.

– Không, nghỉ ở đây với cậu. – tôi đáp, cổ tình nhấn mạnh vùng bụng... cho biết thế nào là lễ độ.

– Au! Cô định giết tôi à? Đi học đi, tôi tự mình làm được! – hấn rít lên.

– ... – tôi chẳng lẽ nói chính vì cậu đã nói một câu khiến tôi vô cùng cảm động “Làm ơn... ở lại cạnh tôi!” nên tôi mới tận tâm chăm sóc hấn như vậy... OMG có cho vàng tôi cũng không dám! – À thì... tôi lười lắm, ít ra cũng phải tận dụng cơ hội này để hành hạ cậu chứ.

– Cái gì? – hấn giầy nãy lên.

– À nhầm... để chăm sóc cậu chứ! Hi hi... – tôi nhe răng cười trừ khi biết mình hổ nộ – Nhưng ai đã đánh cậu thế?

– Không có gì đâu đừng hỏi. Au! Cô đúng là muốn giết tôi mà! – hấn trừng mắt với tôi.

– Á... tôi lỡ tay, ha ha... Xin lỗi nhé.

...

Sáng hôm sau, tôi đến trường với Ren, dù tôi đã dùng đủ mọi hình thức để ép hấn ở nhà.

Hấn lại vừa bước đi vừa nghe nhạc, tôi thì làm bầm chửi rủa hấn:

– Vấp té nè... vấp té! Đâm đầu cột điện nè... Lọt cống nè... Muahahaha!

– Cô lên con sàng à? – hấn áp sát tôi hỏi.

– Tr... Tránh ra! – tôi lấp ba lấp bấp đẩy hấn ra.

Cái tên này nói chuyện cứ thích đứng gần người ta, lại còn kề mặt hấn sát mặt tôi, làm ngại chết được! Gez! Cừ đả này tìm tôi kiệt quệ sớm!

– Yuki... – Ajita lù lù đứng sau lưng tôi. Anh đặt cằm lên vai tôi...

– A! Tránh ra! – tôi giật mình hét toáng lên, đồng thời phản xạ vô điều kiện là lùi về phía sau... cơ mà phía sau của tôi... nó có... có cái cục đá, thế là tôi mất thăng bằng...

Tôi vô thức túm lấy hai... anh chàng đẹp trai đứng kế bên. Họ cũng vô thức túm tôi lại... Thế là một cảnh tượng hung vĩ đã xảy ra...

Tôi thì đứng lên được, ngược lại, hai người họ mất thăng bằng, ngã ra đất... cơ mà đè lên nhau mới được a. Thiệt là lãng mạn mà!

Đám con gái xung quanh bắt đầu gào thét với cặp mắt hình trái tim vừa to vừa lớn. Ôi trời... Đúng là hot quá mà!

– Này... Cảm ơn hai người nhé. Nhờ hai người mà tôi không ngã, lại còn đóng một cảnh phim khiến cả trường thích thú.

Ren _ người đang nằm phía dưới, cúi gắt:

– Cái gì chứ? Còn cái tên này tại sao không ngồi dậy?! Chết tiệt!

Ajita _ người đang nằm phía trên, chỉ thờ hất một tiếng rồi đứng lên. Anh phui phui quần áo, nhử mày nhìn tôi.

Tôi mỉm cười đầy khiêu khích và mờ ám, sau đó quay lưng bước đi lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ô.

– Tuần sau chúng ta sẽ có một buổi đi dã ngoại ba ngày một đêm ở ngọn núi vùng ngoại ô. Các em hãy xin phép gia đình đi nhé! Trong buổi ngoại khóa chúng ta sẽ học và thực hành về những loại phép thuật sinh tồn. Nên tuyệt đối là phải có mặt đấy! – cô giáo huyền thuyên bắt tận nói về buổi đi dã ngoại, trong khi đôi mắt tôi mờ không lên nổi nữa – Rồi! Chúng ta dùng buổi học tại đây. Các em có thể về.

“Rào... rào...” _ mưa thường làm tâm trạng tôi khá hơn, nhưng tại sao hôm nay nó vẫn cứ nặng nề thế nhỉ? Suy nghĩ lại về quá khứ của tôi... về những hành động mà tôi đã làm với Ajita! Làm sao tôi có thể lại nói chuyện bình thường với anh.

Bạn chăm sóc hấn mấy ngày qua, tôi đã hoàn toàn quên đi mất chuyện này...

Tôi lại thở dài.

– Ày! Phải làm sao đây? Quên đem ô rồi!

Tôi chép miệng, rồi đi vào lại trong lớp.

– Ngủ một lát vậy.

Tôi tự nói nhảm một mình rồi leo luôn lên bàn ngủ.

...

Lời kể của Ren.

Tôi chạy như bay về lớp học của Yuki. Hôm nay ông thầy già giữ lớp ở lại lâu quá! Trời ạ! Cô ấy mà về mất rồi thì biết làm sao?! Nếu cô ấy đi cùng Ajita, chắc tôi học máu chết lâm sàng mất!! Khó chịu quá!

Thật sự tôi bắt đầu ghét cái cảm xúc này. Trước khi có người thứ ba xuất hiện, chỉ có hai đứa tôi bên nhau, tôi thấy vô cùng hạnh phúc, ngày nào cũng trêu chọc cô ấy là những ngày vui... Nhưng bây giờ, anh ta lại xuất hiện. Tôi bắt đầu lo lắng bằng quơ nhiều chuyện hơn, sợ hãi cô ấy sẽ rời xa mình.

Mệt mỏi quá! Thà không yêu, không thích, có lẽ sẽ tốt hơn. Yuki à! Sao cô nỡ hành hạ tinh thần tôi như vậy?

Cánh cửa lớp vừa mở ra, tôi chống tay vào bức tường thờ đốc... Nhỏ nằm ở kia?! Bị thương sao?

Tôi lao tới bên Yuki, tích cực lay nhỏ, miệng cũng hoạt động hết công suất:

– Yuki! Yuki! Cô có sao không? Yuki! Yuki! Là ai đã tấn công cô?! Mau tỉnh dậy!

Nhỏ không có phản ứng gì, tôi hoảng hốt bế xốc nhỏ lên. Mắt hướng thẳng cửa lớp... định chạy... thì “Biến thái!”

– Hả...?

– Thả tôi xuống! Cậu đừng vào đâu thế hả? – Yuki trên tay vùng vẫy, miệng thì hét thẳng vào lỗ tai tôi.

– Cô không bị tấn công à? – tôi cúi xuống hỏi nhỏ, tình cờ lúc đó nhỏ cũng đang ngước lên.

...

Lời kể của Yuki.

Đang ngủ ngon lành, tôi đã mơ thấy một rừng khoai tây chiên... tại sao lại bị thằng điên nào đó gọi dậy? Tôi đã cố tỉnh vờ là mình đang ngủ cho bỏ ghét, thế quái nào lại bị nhấc bổng lên! Không biết là thực sự hay là giả ngốc nữa!

Dù tôi đã choai choai lên như thế, Ren vẫn không có cái phản ứng nào gọi là sẽ thả tôi xuống, lại còn cúi xuống hỏi một câu cực kì vô nghĩa! Nhưng lúc này, khuôn mặt của cả hai lúc này hoàn toàn kè sát... 1cm nữa là chạm nhau rồi.

– C... cậu... mau thả tôi xuống!

Ren nhìn tôi chăm chú, đến nỗi mặt tôi bắt đầu thấy nhồn nhột!

– Đây... cậu! Mau thả tôi xuống!

Ren vẫn không có phản ứng gì. Tôi lắp bắp:

– Đây! Để à? Tôi đang nói với cậu đấy! Nhìn gì mà nhìn mãi thế?! Mau thả tôi xuống đi!

– A! X... xin lỗi. Vậy là từ nãy đến giờ là cô chỉ ngủ thôi? – hấn đỏ mặt áp ứng hỏi tôi. Cái trò ủy mị gì thế này?

Tôi gạt đầu. Liếc mắt qua cửa sổ, mưa vẫn còn đang rơi.

– Đây! Cậu... có đem ô không?

– Không. Ban sáng tôi với cô cùng đi học mà, giờ lại hỏi câu như thế? Đầu óc cô đi đâu thế?

– Lắm lời! Chỉ cần trả lời có hoặc không thôi mà! – tôi chu mỏ cái lại.

– Đây! Cô...

– Bây giờ thì làm sao mà về, với vết thương của cậu thì chắc là không dám mưa được đâu nhỉ?! Không lẽ phải dùng thuật dịch chuyển. – tôi thở dài ngao ngán. Là phép sư làm gì để không có cái phép nào gọi là khiến chấn.

Tôi quay sang hắn, lại thấy hắn đang nhìn tôi chăm chú. Tôi nhũm mày hást hàm:

– Nhìn gì? Móc mắt đấy nhá! Mặt tôi... dính nhọ sao?

– Không có gì! Chỉ là hôm nay cô... à... cô... – hắn bối rối thấy rõ. Gì chứ cái điệu bộ cúi gằm mặt, thêm cái giọng nhỏ xú, với cả lấp bắp như vậy tôi rõ quá rồi!

Tôi khó hiểu nhìn hắn. Ánh mắt ý thức giục hắn nói cho hết câu.

– Bỗng nhiên tôi... thấy cô... hôm nay... à... thì... rất là... dễ th...

– Yuki! Ren! Hai người còn ở đây à?

Lại một lần nữa, giọng của Ajita chen vào cuộc đối thoại kì lạ của chúng tôi. Ấy! Cái người tôi không muốn gặp đã xuất hiện rồi! Làm sao đây! Phải trốn!

Nghĩ là làm, tôi dang tay nhảy phốc lên bục giảng, rồi bỏ xuống gầm bàn ngồi bó gối ở đấy, ngay lúc này, tôi có cảm tưởng như mình là siêu nhân ấy. Ngấu kinh khủng! Ren nhìn tôi với một ánh mắt... rất chi là “Con nhỏ này đúng là không được bình thường!”

Ajita đẩy cửa lớp bước vào, anh ngạc nhiên khi chỉ thấy mỗi Ren, đang làm vẻ mặt sầu đời nhìn chăm chăm vào cái gì đó.

– Này! Mau về đi. Trễ rồi đấy. – anh nói với hắn.

Đáp lại lời anh là cái nhìn hờ hững cùng với cái gật đầu cho có lệ, chứ mà mưa gió thế này thì về làm sao được.

– Cậu ở đây một mình à? – anh lưỡng lự một lát cũng hỏi.

– Không. – Ren đáp gọn có một câu, mà như sét đánh ngang tai tôi a!

Tôi ngay lập tức lờm nguýt hắn. Tôi tròn mắt to mà sợ rớt luôn trông đen ra ngoài, vậy mà hắn chẳng có chút gì là cứu giúp tôi. Cái tên chết tiệt!

– Cùng với Yuki à? Cô ấy đâu rồi?

– Đang đếm kiến bên này này.

“AAAA!!! Tên ngốc!” _ tôi gào thét trong lòng. Giận Ren chém chân bàn! Tôi siết chặt đến nỗi, nó bị méo luôn. Thiệt là tội lỗi!

– Yuki? Em làm cái trò gì ở đây thế?

Từ lúc nào, Ajita đã đứng cạnh Ren, còn đang nhìn tôi khó hiểu. Hắn đứng cạnh, che miệng cười, đến nỗi vai run bần bật! Cái tên này thật quá quắt! Xem tôi trừng trị hắn như thế nào!! A! Tức chết được!

Tôi đứng vội lên, hậu đầu thế nào lại đập đầu trúng cạnh bàn. Tôi ngồi xồm xuống ôm đầu mà khóc không thành tiếng! Vừa nhục nhã vừa đau đớn! Hôm nay là ngày gì mà nhọ thế không biết? Thứ sáu ngày 13 chắc?

– Em/Cô có sao không?

Cả hai đồng thanh, cùng lúc chìa hai bàn tay trước mặt tôi. Tôi trân trân nhìn cả hai, họ cũng đang lờm lờm liếc liếc nhau.

Tôi bỏ cục lợ cho cả hai, tự mình đứng dậy, lướt qua họ, vơ lấy cái ba lô rồi bước đi, như nhớ ra gì đó, tôi quay lại nói:

– Về thôi! Trễ rồi! À, Ajita này! Anh có ô không?

– Có. Trong phòng y tế ấy, để anh chạy đi lấy cho, hai người cứ chờ ở cổng đi.

Anh nói rồi chạy đi. Tôi giật mình gọi với theo:

– Ajita!

– Hà? – anh quay lại nhìn tôi.

– À... ừm... c... cảm ơn.

Tôi nói mà cúi gằm mặt, không dám đối diện với anh. Khuôn mặt tôi nóng ran. Ánh mắt tôi hơi liếc lên một tí, đã thấy khuôn mặt dịu dàng của anh, cười

một nụ cười hạnh phúc.

Nụ cười đó... làm tôi đau quá! Có phải suốt năm năm qua, tôi đã nhấn tâm cướp nó đi từ anh. Anh cười nhẹ nhàng, toát vẻ hạnh phúc lâng lâng. Nụ cười của anh trông rất tươi, nhưng tôi chẳng thể vui nổi. Cứ như nụ cười ấy chỉ là dành riêng cho tôi vậy. Cảm giác tôi đang gánh một trách nhiệm rất lớn. Tôi chỉ mới nói với anh một câu đơn giản, cảm xúc của anh đã rõ ràng đến thế...

Vậy thì, một câu nói đơn giản khác của tôi cũng có thể nhấn chìm anh đến tận cùng của tuyệt vọng, của đau khổ.

Nhờ như tôi lại một lần nữa làm anh đau, lại một lần nữa vô tình làm anh tổn thương thì phải làm sao? Nhờ như chính tay tôi một lần nữa vò nát nụ cười ấy?

Hàng đồng suy nghĩ hỗn độn ấy dâng trào trong tôi, khiến hàng chân mày khẽ nhíu lại... và Ren đã nhìn thấy điều đó. Hắn tỏ vẻ khó chịu. Ajita đã chạy đi mất, hắn chớp lấy cổ tay tôi:

– Tại sao cô phải tránh mặt hắn?

– Tôi cũng không biết nữa! Là cơ thể tôi tự chuyển động.

Hắn nhíu mày đắm chiêu nhìn tôi. Trước cái ánh nhìn như xoáy sâu vào người mình ấy, tôi khó chịu chau mày.

...

– Cảm ơn anh... một lần nữa. – tôi nói với Ajita trước khi quay lưng bước đi.

Trên mặt anh lại thoáng qua một nụ cười hiền. Cái cảm giác khó chịu đó lại bủa vây tôi.

Ren giương ô lên, cả hai chúng tôi cùng bước đi. Không khí giữa cả hai lúc này rất là kì lạ. Có cái gì đó khó xử làm tôi không thể mở miệng, vậy nên, giữa cả hai bây giờ chỉ có tiếng mưa.

– Tôi... hôm nay phải làm ở Tiffa, vậy nên...

– Tôi đi với cô. – hắn lạnh nhạt cắt lời, rồi thấy khuôn mặt im lặng của tôi, hắn nói tiếp – Được chứ?

– À... ừ. – tôi đáp qua loa rồi ánh mắt hướng thẳng phía trước.

Tại sao giữa tôi và hắn lại có cái bầu không khí khó chịu này chứ... vì Ajita ư? Tôi nhớ những ngày tôi và hắn có thể vô tư đùa giỡn. Hắn đối xử với tôi như thể trân trọng lắm, như thể quý hóa lắm. Làm sao tôi có thể đối với hắn như bình thường.

Tôi thở dài. Hắn đột nhiên hắt hơi. Tôi nhìn sang thì thấy vai áo của hắn ướt đầm.

– Đồ ngốc.

Tôi lầm bầm rồi khẽ đi gần lại hắn. Nhưng tôi càng nhích lại gần, hắn càng xê ra xa! Cái trò mèo gì đây?

Tôi tức giận quát lên:

– Này! Cậu đang bị ướt đấy! Đi gần tôi cậu chết sẽ à? Tại sao tránh tôi như tránh tà thế kia? Cậu bị sao thế?

Hắn nuốt nước bọt trước khuôn mặt sư tử hà đông của tôi, chỉ biết ngoan ngoãn đi gần tôi. Tôi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng.

Tôi và hắn chẳng mấy chốc đã đến Tiffa.

Quán có đồng phục mới!

Tôi mặc áo sơ mi trắng với ngực áo cách điệu rất sang trọng, khoác áo ghi lê ở ngoài, váy ca rô kéo cao che mất vạt áo, cùng với cái tóc hình cánh bướm, đôi giày búp bê cùng hoa văn với cái váy.

Tôi trong bộ đồng phục cười tươi như hoa lượn qua lượn lại trước mặt Ren, nhưng hắn chẳng nói gì ngoài cái giật mình và khuôn mặt đỏ gay trông đáng yêu tột.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: TRÒ ĐUA QUÁI QUỶ.

(Như đã hứa :3)

– Thấy thế nào? Dễ thương lắm đúng không? – tôi nhếch môi với Ren, tạo dáng đủ kiểu cho hắn thấy.

– Ừ... dễ thương.

Hắn cho tôi một câu trả lời ngoài trí tưởng tượng. Đùa à...! Tôi chỉ giỡn thôi, hắn lại trả lời một cách nghiêm túc. Đã thế còn khen tôi làm gì để tự mình ngưng ngưng, cả khuôn mặt đỏ hồng lên, đầu cúi gằm xuống đất.

Hơ... dễ thương quá! Làm mặt tôi cũng đỏ theo, còn tim thì đập nhanh hết sức. Cái tên này thật là đáng ghét! Định đùa với hắn đến cuối cùng người chịu thiệt lại là mình. Chỉ với vài hành động con con đó lại làm tôi thấy rung động, hắn dạo này cao tay ghê.

– Đùa thôi. – hắn bắt ngờ cười đều nhìn tôi. Tôi đơ toàn tập 1 phút 30 giây...

– Tên ngốc!

Tôi bặm môi mắng hắn rồi quay đi. AAA!!! Cái tên... Nhưng mà tôi... hình như còn ngốc hơn, lại tin lời hắn để giờ lại tức giận thế này!

Sau đó tôi chẳng thèm nói chuyện với hắn nữa. Ren cứ đeo theo năn nỉ tôi, từ Tiffa đến kí túc.

Tôi tắm trong phòng, thì hắn ngồi bẹp trước cửa cứ lải nhải:

– Đây tôi đùa mà! Yuki à... Yuki oi... Tha cho tôi đi.

Tôi tức điên, quần bừa cái khăn ngang người, hung dữ mở cửa ra. Người hắn đổ vào trong phòng. Tôi nhếch mép, xịt nước xối xả vào hắn với giọng cười không thể nào man rợ hơn.

Cho đến khi hắn hết hơi, lật đật tránh dòng nước thì tôi bật cười sáng khoái. Trả thù được hắn rồi cảm thấy thật là dễ chịu a!!

Lúc này, cả tôi và hắn đều ướt như chuột lột, đều đứng nhìn nhau cười như điên.

...

Sau lần đó, Ren và tôi trở lại bình thường, vẫn cứ tự nhiên đùa giỡn với nhau thôi, giữa cả hai dường như không còn khoảng cách nữa. Tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn hẳn, dù là những cơn giận dữ do hắn gây ra ngày càng nhiều hơn.

Một sáng đẹp trời ở The East...

– Này! Cậu nghe chuyện đó chưa? – một cô bạn ngồi sau lưng tôi trong lớp lên tiếng.

– Chưa. – tôi nghĩ trong đầu, vênh tai lên nghe ngóng.

– Tổ nghe nói là có người thấy bóng ma ở sân sau trường mình đấy.

Hả? Đó không phải là địa điểm yêu thích của tôi sao? Á! Từ trước tới giờ, tôi đều ngủ ở đó cả, có khi nào tôi đã bị ám rồi không?! Ôi ôi... Tôi đột nhiên thấy sống lưng của mình trở nên lạnh lẽo a.

– Người ta kể là, hôm đó, lúc mà mặt trời đã mất dạng rồi, có một nữ sinh ở lại trường trễ do phải trực lớp. Cô ấy đem bịch rác ra sân sau để vứt vào thùng rác ở đó, thì thấy một bóng ma nữ, tóc đen dài chạm đất, đầm trắng dài đến mắt cá chân... cô ta bay qua bay lại đấy.

Tôi trợn mắt, gào thét trong lòng mình. Phút chốc tôi cảm thấy hãi vô cùng! Cùng lúc đó, cô nàng lớp phó lao động đánh đá đến trước mặt tôi, nhếch môi:

– Ngày mai tới phiên cô trực lớp đấy.

“Đoàng! Đoàng!” sét đánh giữa trời quang... tôi có nghe nhầm không??!!

...

Cả ngày hôm đó tôi như người mất hồn. Hình ảnh con ma lượn qua lượn lại trên đầu mình khiến tôi không thể tập trung làm cái gì cả. Hic! Có phải tôi sắp tàn đời rồi không? Vậy là không được đi ngoại khóa vào tuần sau sao? Vậy là chưa tìm được chính xác nguồn gốc và tình hình của pama tôi sao? Vậy là... vậy là... Có quá nhiều thứ tôi còn chưa làm được!

Tan học, tôi sẽ vào những hiệu sách dọc đường về! Nhất định phải có một cuốn sách nào đó nói về cách trừ ma diệt quỷ chứ! Tôi tự tin với suy nghĩ đó.

Nhưng dù gì thì tôi chẳng thể nào học được. Sợ ma đúng là một căn bệnh quái ác!

Giờ ra chơi, tôi chạy vội xuống phòng y tế để trả cho anh cái ô. Vừa bước vào phòng thì đụng trúng anh đang mở cửa ra ngoài. Tôi xoa xoa mũi ngược lên nhăn nhó nhìn anh. Ajita chỉ gấp gấp nói với tôi:

– Em... Em giúp anh đi! Cầm cái này rồi đi theo anh!

Anh vứt cho tôi hộp cứu thương, to gấp 2 lần cái hộp bình thường hẳn hay mượn về phòng để chăm cho tôi.

Tôi lúng túng vứt luôn cái ô ở đó mà lật đật chạy theo anh. Anh bắt đầu vừa đi vừa đeo bao tay, đeo cả khẩu trang y tế, gọng kính đen được đẩy nhẹ lên, nhìn anh cực chất, cũng cực thư sinh, làm tôi có chút mê mẩn, đi không để ý đường xem tí vấp té. Làm hỏng chuyện gấp của anh chỉ vì cái lý do cù chuối là... mê trai, thế nào cũng bị mắng là ngốc! May là tôi còn chút ý thức tình hình hiện tại của mình. Nhưng tại sao anh lại gấp như vậy, có chuyện gì nhỉ?

– Này! Anh! Sao thế?! Sao thế? – tôi hỏi tới tấp.

– Có một học sinh bị thương, không thể đi chuyển. Anh tới sơ cứu.

À... Tôi ậm ừ. Cơ mà... tại sao trực y tế lại là một DW chứ không phải một WW?! Thắc mắc to đùng a!

– Qua đây! – Ajita gọi tôi đang lơ lửng ở đâu đâu xuống. Chết thật! Lơ đãng quá!

Anh và tôi bước vào một lớp học Cảnh tượng trước mắt ập vào mắt tôi... Bàn ghế lung tung. Một tên DW đang nằm dài trên sàn, ôm lấy chân phải đập nát, cùng một vùng máu đỏ tươi, nhưng quái lạ là tên này chẳng tỏ ra đau đớn gì hết. Chẳng lẽ DW đều rất là trâu bò? Bị đến thế mà chẳng thấy đau?

– Máy đưa làm cái gì mà bị thương như vậy?

Ajita trợn mắt liếc cả lớp. Ồ... Lần đầu tiên tôi thấy anh tức giận! Khuôn mặt anh nghiêm túc kinh khủng. Không lẽ là thật sự lo lắng cho học sinh của mình?

Cả lớp ai cũng nhìn anh với ánh mắt sợ hãi, có lẽ là lần đầu họ thấy được một anh giận dữ như vậy, ngày thường anh vốn rất hiền lành, lại quan tâm tới học sinh và vô cùng tâm lý.

Anh thở dài, tiến hành công việc với sự ‘giúp đỡ’ của tôi.

...

Sau khi sơ cứu và đưa tên đó đến nằm nghỉ ở phòng y tế, anh thả mình xuống giường. Tôi đặt hộp cứu thương lên bàn rồi ngồi cạnh anh:

– Tôi có thắc mắc này!

Ajita nhìn tôi ra ý cứ nói. Tôi lưỡng lự, nhưng tính tò mò thắng tất cả:

– Anh là DW, tại sao lại làm việc ở phòng y tế?

Ajita hơi ngạc nhiên, rồi những vệt nhăn nhó trên mặt anh biến mất hết, anh cười lớn:

– Em từ khi nào đã trở nên trưởng thành rồi hả Yuki? Đề ý tới chuyện đó à? Anh cứ nghĩ em sẽ không biết đấy! Thông minh lắm!

Anh đưa tay vò đầu tôi, hết như hai chúng tôi thời đó, cái cảm giác này... tôi đã mong chờ bao lâu rồi! Tôi cười trong vô thức. Anh thấy nụ cười của tôi đột nhiên dừng lại, mặt anh trở nên... vô cảm. Anh nắm chặt hai tay tôi, quay tôi ngồi đối diện với anh. Từ khi anh nắm lấy hai tay, tim tôi đã đập không ngừng... Anh cụng nhẹ đầu anh vào trán của tôi, nói khẽ:

– Vậy xem ra anh lo xa rồi! Anh hối hận vì đã không giải thích với em sớm hơn. Anh cứ nghĩ em sẽ rất buồn. Thấy em vẫn ổn, lại không hận anh nữa, thật sự anh rất hạnh phúc. Có thể bên cạnh em như ngày xưa... đó là giấc mơ của anh suốt năm năm qua.

Ajita nhíu mày, nhưng trên môi là một nụ cười mỉm. Phải làm sao đây?! Tôi vui quá! Cứ như mình vừa trút được một gánh nặng rất lớn ấy.

(Ngoài lề... cái thằng đang nằm bên kia, vì không có đau đớn gì hết, nên đến chút xíu mệt hay buồn ngủ cũng chẳng có -> không thể ngủ, vậy mà bị Ajita lôi xuống phòng y tế, giờ thì đang cố gắng quay mặt đi để không nhìn thấy gì... hơn thế nữa, ánh đang FA =] máu GATO đang nổi lên cuộn cuộn)

Đầu anh rời tôi, giữ một khoảng cách nhất định, anh nhìn tôi chăm chú, mặt anh bỗng hồng hân lên, miệng lắp bắp:

– Anh... anh...

– Yuki có đây không? – Ren đột nhiên mở toang cửa xông thẳng vào phòng.

– Ren? – tôi và anh đồng thanh, trong cái tư thế... rất chi là mờ ám.

– Ủ. Ren là tên tôi đấy. – hấn lạnh nhạt.

Hấn cau mày đưa tầm nhìn xuống hai tay tôi và anh. Anh ngay lập tức buông ra, như thể ăn trộm bị bắt vậy.

– Cậu tìm tôi có việc gì không? – tôi hỏi hấn.

– Không có gì. Chỉ là tìm cô thôi. – hấn đáp như không đáp. Có cần thiết phải dư thừa thế không nhỉ?

Tôi gật nhẹ đầu. Sau đó, hấn cũng tiến lại giường, ngồi cạnh tôi và anh. Hấn rất là tỉnh và đẹp trai... còn bình thản:

– Hai người cứ tiếp tục. Tôi chỉ ngồi xem thôi, không có ý kiến gì đâu.

OMG! Ren nói câu đó với một vẻ mặt hết sức là không cảm xúc. Chẳng biết hấn có suy nghĩ không chứ?

Mặt anh đen lại. Anh thở dài, đứng lên, buông một câu nói rồi bỏ đi:

– Anh đi trước nhé, chuyện đó anh sẽ nói với em sau.

Tôi hăm he nhìn hấn. Cái tên chết tiệt này! Làm tôi tò mò quá! Ban nãy anh định nói gì nhỉ? (rds ai biết hong?!)

– Tôi nghe nói ngày mai cô trực lớp. – hấn đứng lên, chìa tay trước mặt tôi.

– Chuyện của tôi sao cậu biết nhanh thế? – tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Haha! Mạng thông tin của tôi rộng lớn vô cùng. – hấn phồng mũi cười lớn, có vẻ tự hào lắm a. Nhìn mặt hấn đáng yêu chết được!

– Đúng là đồ nhiều chuyện, lấp liếm làm gì cái lí do mạng thông tin? – nhưng cái đáng yêu đó của hấn càng làm tôi muốn trêu hấn. Tại sao làn da trắng đó, đôi môi đỏ đó, tròng mắt đen láy ấy... không phải của tôi... T^T Dù đang trêu Ren, nhưng tôi vẫn giữ tay hấn làm bàn đỡ đứng lên. Nắm lấy xong mới biết mình chơi đại.

Hấn nghe tôi nói hấn nhiều chuyện, tức giận vô cùng. Bặm môi, trợn mắt giữ chặt tay tôi. Hấn nhắm ngay lúc tôi đang đứng lên, kéo tôi dậy mới đau. Lực của tôi, thêm lực kéo của hấn, tôi mất đà nhảy bổ vào người hấn. Hấn nhếch mép tranh thủ cơ hội ôm chầm lấy tôi. Cái này là cố tình chắc chắn luôn!

– Ê! Buông ra!

– Không thích buông đấy! – giọng hấn lưu manh kinh khủng. (au tội nghiệp bạn trẻ FA bên kia =]]])

– Đừng để tôi đánh cậu nhé! – miệng tôi nói, nhưng tay đã thủ thế. Hấn có gan thì không buông, tôi cho hấn bay luôn!

– Tôi tuyệt đối... cả đời này sẽ không buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: HÌNH PHẠT ĐÁNG YÊU!

C... Cái gì? B... Bây giờ tôi phải phản ứng như thế nào?! Hấn trông nghiêm túc quá! Có phải hấn đang bày tỏ lòng m...

– Đùa chút. – hấn chép miệng rồi buông tôi ra.

– ... – tôi đơ, cả cơ thể lẫn cảm xúc trên mặt.

Tại sao dạo gần đây hấn thường dùng những từ khiến tôi hiểu lầm như vậy... Rõ ràng là cố tình đánh động vào tim tôi mà!

Gezz! Cả Ren và Ajita đều khiến tôi thấy thật khó chịu! Tại sao trái tim của tôi lại không chịu bình yên một lát chứ.

Hấn nhếch mép cực đều. Cục tức trong tôi trào dâng mạnh mẽ.

– Tôi... sẽ giết cậu!

Mặt tôi đen lại, cả người tỏa ra luồng sát khí khổng lồ. Bao nhiêu giận dữ tôi đặt hết cả vào cú đấm này! Nhất định phải trúng cái khuôn mặt đẹp mã còn đang cười của hắn!!

Răng không gãy thì môi cũng phải toét chảy máu, mũi không gãy thì mắt nhất định phải bầm tím! Nhất định... hôm nay tôi sẽ cướp đi cái nhan sắc hoàn hảo trời ban cho hắn. Chết đi! Ya!!

Cú đấm của tôi hoàn toàn trượt! A! Tại sao chứ?! Đã tức còn thêm tức a!

Tôi lên gối... hắn chộp được chân tôi. Tôi đấm lần nữa... hắn giữ được tay tôi, chỉ bằng một tay còn lại của mình. Tình hình là tôi đang đứng một tư thế rất là quái dị. Một chân trụ, một chân bị hắn giữ đang lơ lửng giữa không trung. Một tay để hình nắm đấm bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay mình. Một tay quơ quào chuẩn bị hít cuối. Haha! Để xem hắn đỡ đấm này của tôi bằng tay nào. Chuẩn bị nào! Mặt đẹp ơi, tạm biệt cung nhé! 1... 2... 3!

— Á! — tiếng hét của ai đó.

A hình như là chất giọng dễ thương của tôi ấy.

Tại sao bạn này đang ở tư thế quái dị, chỉ trong phút chốc tôi lại nằm trên giường chứ? Còn bị hắn đè lên trên nữa. Trên miệng hắn vẫn hiện hữu nụ cười gian xảo. Cái tên này thật là đúng chất DW mà! (cái anh bên kia hiện giờ nằm quay mặt vô tường luôn rồi...)

— Tránh ra! — tôi lại trợn mắt đe dọa hắn.

Người ta nói làm được làm hoài. Còn tôi có lần nào dọa được hắn đâu mà cứ một trò trợn mắt làm tới. Xong đợt này nếu tôi còn nguyên vẹn chắc chắn sẽ về đọc thêm sách nghiên cứu cách đối phó với hắn.

— Cô vừa nói sẽ làm gì tôi cơ? — hắn cười đều ơ là đều!

Tôi vẫn môi lờm hắn. Hắn nhìn tôi hồi lâu, rồi nhanh chóng đứng dậy. Cơ hội là đây!

Vừa lúc hắn quay lưng định bước đi, tôi thò chân ra làm hắn vấp té.

Tôi lập tức rút chân lại, ngồi trên giường chễm chệ. Chờ hắn lồm cồm bò dậy bặm môi quay về phía tôi, thì tôi cười phá lên, thuận miệng trêu hắn:

— Đi đứng kiểu gì lại vấp chân vào nhau thế kia!? Ha ha!!

— Cô... cô... — hắn lắp bắp mà cả khuôn mặt tức đến đỏ ửng.

“Reng! Reng!” — văng! Chuông trường cứu tôi đây! Reng sớm reng muộn không reng nhằm ngay lúc này! Liệu do hắn ăn ở quá ác hay do tôi ăn ở tốt nhỉ? Tôi tuột xuống giường thông thả đi lướt qua hắn, trong khi khuôn mặt hắn đang chuyển màu từ đỏ thành đen.

— Cậu không lên lớp à?

Tôi quan tâm và hỏi thăm hắn, vậy mà hắn tình bơ thả người xuống giường. Hắn gác tay lên trán như đang suy nghĩ, mắt nhắm hờ, hắn nói:

— Tôi cúp. Nhờ cô lên lớp báo với lớp trưởng lớp tôi là tôi mệt.

— Mệt sao? Bảo tôi nói dối giúp cậu à? — tôi cau mày đứng chống nạnh nhìn hắn.

— Nói dối gì chứ? Tôi thực sự mệt mỏi mà. — hắn thở hắt ra, giọng nói có vẻ khó chịu.

— Cậu từ khi nào trở thành học sinh chăm ngoan thế, cúp học cũng xin phép à?

— Cô... — hắn tức giận ngồi bật dậy lờm tôi. Tôi cười khi phóng thẳng.

Dù nói vậy, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn sang khu học của DW tìm lớp của hắn. Hình như sự xuất hiện của tôi là một chấn động lớn. Khắp các lớp học, những khuôn mặt tò mò lo ra nhìn chăm chăm vào tôi. Chắc! Cả người tôi cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Biết vậy mặc xác cái danh thanh niên nghiêm túc của hắn cho xong!

Tôi đập cửa xông vào. Tôi sẵn giọng:

— Cho tôi gặp lớp trưởng.

— Tôi đây. — một anh chàng đẹp trai đứng trước mặt tôi cười khẩy — Tìm tôi có chuyện gì... cô bé?

— Cô bé? — tôi khinh bỉ nhìn tên đó, cười khẩy — Thế chú là lớp trưởng ở đây à? Ren có nhờ con gửi lời là hôm nay hắn mệt, đang nằm dưới phòng y tế, nên cúp học. Thế thôi.

Tôi nhấn mạnh hai chữ “chú” và “con”. Há há! Tên đó tức lòi pèò... Nhìn mặt ngu đến tội. Cả lớp bắt đầu rộ lên những tràng cười. Hắn đang đơ ra thì có một cô gái, phải nói là cực kì xinh đẹp đến vỗ cái bốp vào vai mình. Trời ạ! Cái lớp hắn học toàn mĩ nam mĩ nữ thế này chứ? Vậy mà hắn không để ý

được cô nào...

– Cậu làm cái trò gì vậy Kaji? Sao lại nhận mình là lớp trưởng?

– Hà? – tôi tôi ngơ mặt ra.

– Cô bị lừa rồi nhó ngốc! Haha! – tên đó chữa ngượng bằng cách trêu tôi.

– Hừm. Cậu thôi đi. Cậu tìm tở có chuyện gì? – cô ấy lườm Kaji rồi quay sang cười với tôi thật tươi. Ôi... dễ thương quá!

– Ừ thì... là chuyện của Ren đấy. – tôi ngập ngừng trước vẻ mặt hờ hờ của cô ấy, cảm thấy bắt đầu sợ a.

– Thế à? Kệ đi! Cậu tên gì thế, cậu dễ thương quá! Tở tên Chito. Tụi mình làm bạn nhé! Mà làm bạn thân luôn nhé! Được rồi cậu về lớp đi, cảm ơn vì đã chuyển lời giúp tên lấm trò đó! Ngày mai tở sẽ sang lớp tìm cậu! Tụi mình cùng ăn trưa nhé.

– À... ừ... Vậy... tôi về nhé.

Tôi muốn choáng trước cái trần diễn văn của Chito.

Tôi quay lưng bước đi, nhưng mà một ánh đèn lóe sáng trong đầu tôi. Tôi quay lại, cố tình nói lớn cho cả dãy hành lang cùng biết:

– À... mà, Ren cần một bạn nữ xuống phòng y tế chăm sóc cho hấn đấy.

Cả hành lang gào rú như chó sói. Đám con gái hám trai bắt đầu túa ra chạy khỏi lớp, với một hướng duy nhất là... phòng y tế.

Tôi cười khẩy:

– Này thì mệt! Cậu chết chắc rồi!

...

Giờ ra về, chuông vừa vang lên, tôi tức tốc xách ba lô phóng chạy. Cứ mà rề rà ở đây, tôi sẽ bị hấn ‘xù’ mất!

Nhưng... hấn cao tay hơn tôi rồi! Làm sao mà hấn có thể từ khu học của DW sang lớp tôi trong vài giây ngắn ngủi thế chứ? Tôi vừa bước ra khỏi lớp đã nhìn thấy hấn. Cái tên này đi đâu cũng gây sự chú ý được.

Ren đứng tựa lưng vào tường, sau lưng là cái ba lô to tướng, hai tay đút túi quần... nhìn lảng tử quá a! Bảo sao mà đám con gái không chết mê chết mệt chứ! Nhìn xem bao nhiêu đứa con gái đang nhìn hấn với cặp mắt hình trái tim choáng hết khuôn mặt.

Nhưng mà... không quan tâm! Nhiệm vụ cao cả và quan trọng nhất của tôi bây giờ là... chạy!

Nhưng mà sao chạy mãi không đi thế này! Rồi sao cơ thể tôi ngày càng bay lên thế này! Híc!

– Cô... có biết lỗi của mình không? – giọng hấn lạnh lùng không biết từ đâu vang vọng vào tai tôi, mà hình như là sau lưng tôi ấy.

Hấn dùng tay phải lôi cái ba lô của tôi lên, nên tôi cũng bị kéo lên nốt. Tôi và hấn... lại ở trong cái tư thế thật quái dị, nhưng sao hấn có thể nhắc tôi lên một cách dễ dàng như vậy? Tôi nhẹ đến vậy à? Không phí công tôi giảm cân a.

– Làm ơn, thả tôi xuống! Mọi người đang nhìn kìa.

Tôi ngoái lại nói với hấn, tay chân vùng vẫy. Hấn thả tôi xuống. Tốt!

Tôi định lợi dụng thời cơ để chuồn thì hấn chớp lấy tay tôi.

– Định chạy à? Cô chết với tôi.

Hấn nghiêng răng rồi vác tôi lên vai. Ôi trời ơi! Mặc tôi la hét vùng vẫy, hấn vẫn im lặng vác tôi đi.

Thôi kì này tôi ‘xong’ rồi!

...

Hấn đem tôi đến con hẻm nhỏ lần trước ở cạnh Tiffa.

Vứt tôi xuống đất, hấn ấn người tôi sát tường. Mặt hấn lúc này thật là đáng sợ quá a!

– Cô có biết mình đã làm cái gì không? Tôi đang ngủ thì bọn họ nhào đến... trời ạ! Cảm tưởng như tôi chết ngất rồi ấy chứ... mấy con nhò đó cứ đè tôi ra mà hỏi thăm... bla bla bla...

Tôi nuốt nước bọt cái ực nhìn hắn. Hắn vẫn còn đang than phiền về chuyện ban nãy. Mặt hắn đen lại, ánh mắt xé lên đầy giết chóc, sát khí nồng nặc. Chết thật! Hình như hắn giận lắm. Chẳng biết ban nãy hắn có vì quá giận mà giết chết ai không?

Năm phút sau, hắn vẫn còn nhieéc móc tôi. Đàn ông khi giận thật đáng sợ!

– Bây giờ thì cô muốn tôi xử lý cô theo cách nào đây? – câu nói chốt lại năm phúc mắng chửi của hắn.

Mùi nguy hiểm ở đâu mà lắm thế này!?

– À thì... cho tôi xin lỗi mà! Tôi... ừm... à... tha cho tôi đi.

Tôi làm vẻ mặt ngây thơ vô tội hết sức có thể, giương đôi mắt to tròn như cún con nhìn Ren. Đáp lại với ánh mắt đó là khuôn mặt không có tí nào là thương tôi hết.

– Cho cô lựa chọn hình phạt, không chọn, tôi sẽ tự làm vậy. – Ren nói rồi lại nắm tay kéo tôi ra giữa đường. Hắn nắm lấy hai tay tôi, hắn cúi xuống hôn tôi. Ách! Quát đờ...!

Mấy bà chị phục vụ trong Tiffa túa hết ra trước cửa quán nhìn chúng tôi chăm chăm. Xung quanh là biết bao ý kiến:

– Gì thế này?! Họ làm gì chốn công cộng thế kia?

– Nhưng chẳng phải một người là DW, một người là WW sao?

– Có nên báo cho đại pháp sư không?

Môi của Ren vẫn còn trên môi tôi, nhưng hắn búng tay một cái, trên đầu tôi và hắn hiện ra dòng chữ thật lớn bằng hơi nước “Ai dám hé lời với đại pháp sư đừng trách tôi ác độc.”

Những lời bàn tán từ thắc mắc ngạc nhiên chuyển sang khen hai chúng tôi đẹp đôi! Đẹp cái quái gì được?! Họ không thấy là tôi bị ép sao?

Trời ạ! Sao hắn có thể thản nhiên làm chuyện này trước mặt tất cả mọi người như vậy? Mặt dày hết sức! Hắn không thấy xấu hổ à?

À... tôi hiểu rồi! Đó là hình phạt hắn dành cho tôi...

– Một hình phạt ngọt ngào đúng chứ?

Hắn nói sau khi đã rời tôi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: PHÁT HIỆN?

Tôi nhìn hắn... thật sự không còn biết phải nói gì nữa.

– Hừ! Đồ ngốc! – tôi phun ra ba chữ rồi quay lưng bỏ vào trong quán.

Hắn cười khẩy, dùng ngón cái quẹt nhẹ qua môi mình... nhìn đều kinh khủng. Đồng thời hắn dùng ánh mắt sắc lạnh của mình quét qua tất cả những người ở đây, sau đó cũng theo tôi bước vào quán. Cái này rõ ràng là đe dọa người ta. Tên này càng ngày càng ngông cuồng chẳng coi ai ra gì!

Tôi hừ giọng một tiếng rồi đi thay quần áo.

– Mời quý khách – tôi cúi xuống, lạnh lùng đặt hai ly cà phê xuống bàn, liếc ngang mặt vị khách, tôi giật mình.

– Cô vẫn còn làm việc ở đây à? – cái tên lần trước kéo tôi ra ngõ hẻm cạnh Tiffa kia.

– Ồ... Hôm nay cậu không uống cà phê với ót à? – tôi đá đều.

– Cô... muốn tôi giết cô à?! – tên đó giận dữ nắm chặt hai tay.

– Có ngon thì cứ việc. Tôi không ngăn đâu! – tôi hát hăm.

– Người quen của cậu à? – người ngồi đối diện tên đó lên tiếng.

– Không quen, chỉ là có chút xích mích với cô ta thôi.

Tôi quay lưng đi một mạch. Xi! Đúng là tên khó ưa. Có khi hắn còn khó ưa hơn cả Ren nữa.

– Cửa quý khách đây. – giọng của ai đó xẹt ngang tai tôi... quen quen.

Tôi giật mình quay sang... là Ren.

Hắn trong bộ đồng phục quán tôi. Áo sơ mi trắng bên trong, tay dài, hần xắn lên cao. Áo ghi lê ca rô bên ngoài, quần jean đen...

Ấc! Đúng là... đột mắt người nhìn mà! Nó phù hợp với hắn một cách kinh khủng.

– Đừng nhìn trắng trợn thế, mồn nhan sắc của tôi đây. – hắn cười khẩy.

– Áo tưởng sắc đẹp. – tôi nhếch mép.

– Cô có để ý hôm nay quán mình rất là...

Nghe hắn nói, tôi đảo mắt xung quanh. OMG! Khách hàng hầu hết là nữ, đều đang chiếu thẳng tia nhìn vào hắn. Cái trò gì mà ngắm trai trắng trợn thế này!?! (chị này cũng vậy còn nói ai nữa ~o~)

– Ôi trời. Bà chủ quán cho phép cậu làm việc à? Quán có thiếu nhân viên đâu?! – tôi hỏi nhỏ hắn.

– Ừ. Bà ấy còn hào hứng là khác.

Ồ... tôi... tôi... hận!!!! Đối với con gái thì bà ta hết sức khát khe! Còn đối với con trai... nhất là trai đẹp, bà chẳng có vẻ gì là ‘trung niên’ cả.

Tôi chép miệng cái, quay đi tiếp tục làm việc, chứ mà ở đây liếc mắt đưa mỏ với Ren một lát nữa dám lăm tôi bị hội đồng a.

...

Đi làm về, tôi vút hết ba lô... chạy ù vào nhà tắm. Phải để dòng nước lạnh chảy lên người để xả stress!

Nhớ lại ‘nụ hôn giữa đường’ của tôi và hắn, mặt tôi đột nhiên nóng ran. Cái tên ấy không biết xấu hổ!

Tôi ngước mặt lên trần nhà hét lên. Ren ở ngoài nghe thấy tôi hét giật mình chạy vào, đập cửa rầm rầm:

– Có chuyện gì vậy?! Yuki! Cô có sao không?!

– Oái! Đâu có gì đâu! – tôi giật mình hét toáng lên – Này! Này! Đừng mạnh động đấy! Chỉ là tôi hét để xả stress thôi!

– Cái gì? Thật chứ?!

– Thật. – tôi sợ hắn xông vào, nhanh chóng nhón lên lấy cái khăn tắm choàng lên người, nhưng khi ấy, tôi thấy ngoài cửa sổ – AAAAAA!!!!!! Biến thái! Ren ơi có một tên biến thái kia!!!

– Tên kia! Mà làm gì Yuki của tao?!

Hắn tung cửa bước vào. Tôi nước mắt rung rung nhìn hắn, sau đó chỉ chỉ tay ra ngoài cửa sổ, ở đó có một bóng người đang nhìn vào trong. Hắn tắc lưỡi đưa tay lên, bắn một quả cầu lửa ra ngoài cửa sổ, sau đó, hắn chặt gãy hết song sắt của cửa mà phóng luôn ra ngoài. Tôi hét với theo:

– Này! Đây là tầng 3 đấy!

Sau đó tôi nhanh chóng mặc vội quần áo vào, chạy xuống chỗ hắn, ừ thì cũng nhảy xuống qua cửa sổ, nhưng tất nhiên là tôi có chỗi bay. Chẳng có ai khùng như hắn.

Hắn đang đuổi theo ai đó, ắt hẳn là cái bóng ban nãy. Tôi nhanh chóng rượt theo, đập xuống trước mặt tên biến thái. Ren từ sau chạy tới, tên đó bị dòn vào đường cùng.

Ánh đèn đường nhẹ nhàng đáp lên mặt tên này. Cả tôi và Ren đều nhúm mày.

– Cái tên điên ở quán Tiffa. – tôi nói mà không kiềm được tức giận – Cậu làm cái trò biến thái gì thế hả?!

– Haha, tôi muốn chụp những tấm hình bắt mắt để trêu cô thôi mà! Tức giận lắm phải không?! – tên đó nhếch mép.

– Mày đúng là muốn chết rồi! – Ren bẻ tay rằng rắc tiến tới gần tên ngu này.

Tên này... có gì đó không đúng!

– Tao sẽ giết mày! – cả người Ren phùng phực sát khí, hấn mang khuôn mặt mang rợ đến gần tên kia, nhưng xem chừng tên này chẳng có ý định chạy, hay tỏ ra một chút sợ hãi nào.

Rõ ràng là không đúng mà! Lần trước bị hấn đánh cho te tua như vậy, đáng lý khi thấy hấn như vậy phải rất sợ. Hoặc là không sợ đau, hoặc là tên này đã mạnh hơn rất nhiều so với lần trước, hoặc là...

“Rầm!” – một đòn ánh sáng giáng xuống Ren.

– Đánh lên. – tôi chỉ kịp hét lên và chạy đến bên Ren. Cùng với đòn ban nãy là khói mù mịt. Tôi chỉ biết ho sù sụ, lần tìm hấn trong khói hư mờ ảo.

Sau khi khói tan, cũng là lúc tôi cầm được vào tay hấn và phát hiện ra tên kia đã tan biến cùng làn khói.

– Chết tiệt! – hấn chửi rủa rồi đứng dậy, quay sang tôi – Cô có sao không?

– Không. Cảm ơn cậu. Có sao không? Cậu điên thật đấy! Có ai bình thường lại nhảy từ tầng ba xuống chứ?! Đồ ngốc.

– Ờ thì... tôi nhảy theo cảm tính. Mà tức thật! Lại để hấn thoát được chứ! – hấn cứ găm gù, hình như là giận lắm, hấn lúc này mới nhìn sang tôi – O này! Cô để đầu tóc ướt mềm thế mà đi ra đường á!?

Hấn vừa dứt câu thì trên tay hấn xuất hiện một cái khăn lông trắng, ơ cái khăn này hình như ban nãy tôi để trong nhà tắm mà. Hấn vút lên tóc tôi rồi vò lấy vò để.

– Oái! Cậu đang làm cái gì thế?! Buông ra đi! Haha! Nhột chết mất!

Tay hấn cứ xới tung mớ tóc của tôi, thi thoảng chạm phải hai tai tôi, dù là có lớp khăn chắn giữa, nhưng cái cảm giác này vẫn rất là... nhột!

Tôi vất và chui đầu ra, ngược lên định mắng mỏ hấn một trận thì thấy khuôn mặt áp sát của hấn. Tim tôi lại đập liên hồi, không ngừng loi choi trong lồng ngực. Mái tóc của hấn nãy giờ bị gió thổi cho rối tung nhìn cực chất cực lãng tử. Ôi... Kiểu này thật là hại tim chết mất!

– Này. Lại nhìn tôi với ánh mắt đầy ham muốn đó. Cô muốn làm gì tôi hả? – hấn hơi cau mày, nhưng tức tưng trên môi là nụ cười đều.

– Cái gì mà ham muốn chứ?! Rõ ảo tưởng sức mạnh! Người ta chỉ là... là... – tôi lấp ba lấp bắp, nhìn làn da của hấn mà nuốt nước bọt... muốn cắn quá!

– Haha. Chối cái gì nữa, rõ ràng rành ra đấy. Cô thật là... sói tính. – hấn nhếch mép một cái, phán cho một câu như đúng rồi ấy, rồi lướt qua tôi trở về kí túc xá.

Tôi bành hoàng đến ngõ ngang. Híc. Không lẽ trong đầu tôi có bao nhiêu ý tưởng đen tối, chúng nó thi nhau hiện hết lên mặt sao mà hấn biết được, tài năng thế này?! Dân gian có câu tốt khoe xấu che chẳng phải sao, sao tôi lại đi ngược lại lời dạy cha ông thế kia...

Thất thiêu cùng hấn quay về kí túc xá, tôi xấu hổ không chui đi đâu được, lấy khăn quấn quanh đầu chừa mỗi hai con mắt như xác ướp Ai Cập ý. Hấn quay lại thấy tôi trong bộ dạng đó thì cười lớn... cứ như muốn cười lăn cười bò ra luôn. Tôi... hết nói!

...

‘Keng... keng... keng’ _ tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên.

Bình thường tôi rất yêu nó, vì nó giải thoát tôi khỏi mấy tiết học nhàm chán, nhưng hôm nay... tôi hận vì nó đã vang lên. Tôi phải ở lại trực lớp... một mình... một cõi...

Tôi sợ lắm mấy chị tóc dài rũ rượi, mặc áo trắng hay bay... vậy nên chị ơi đừng xuất hiện nhé.

Tôi quơ quơ cây chổi, mà đầu óc bay bay đi đâu thế là ‘bộp’ ‘xoảng’...

Bình hoa vỡ... Tiêu tôi rồi! Lại thêm việc! Tôi lại phải ở lại trễ hơn nữa a.

Còn tên Ren đáng ghét ấy! Tại sao khi cần thì hấn không đến, mà khi không cần thì hấn cứ đến quấy rầy tôi chứ? Vô dụng mà!

Thôi dọn bừa rồi phóng về vậy... nhưng làm vậy thất đức quá! Tôi là một WW cơ mà! Phải làm tròn trách nhiệm của bản thân chứ! Tâm tư tôi đang bị chia đôi!

Thời khắc tôi lo lắng nhất cũng đã đến. Tôi phải đem bịch rác đi vứt ở sân sau. Tôi run run làm rơi bịch rác mấy lần... thật là thảm hại!

Tôi chạy ù xuống, vút nó vào thùng rác, rồi nhắm mắt nhắm mũi chạy ù đi, nhưng ngay lập tức ai đó chụp lấy cổ tay tôi. Tôi giật mình hét toáng lên như thể mình sắp chết tới nơi. Nhục nhẽ hơn là hình như tôi khóc! Bàn tay nắm lấy cổ tay tôi ấy, dần dần dịch chuyển xuống bàn tay tôi. Chẳng lẽ là ma ăn bàn tay sao?!

– Yuki!

Con ma... hình như vậy gọi tên tôi. Tôi bình tĩnh quay lại nhìn.

– Ajita! Anh làm tôi giật mình! Cứ tưởng là... – tôi thờ phào, do yên tâm nên nhất thời quên luôn bàn tay đang nằm trong tay anh.

– Ma hả?! Em vẫn chưa lớn thêm được tí nào cả nhĩ? – anh mỉm cười xoa đầu tôi, làm tóc tôi rối tung lên.

– Gì chứ?! Là tại anh đột ngột giữ người ta lại mà! – tôi chống chế.

– Em làm cái gì mà phóng như gió, kinh thế. Anh thấy em từ xa chưa kịp gọi lại đã thấy em chạy như ma đuổi.

– Thì đúng là do tôi sợ ma đuổi mà! Thôi mà đi đi... đừng đứng ở đây nữa. Đáng sợ quá! – tôi nói, khẽ rùng mình rồi bỏ đi trước.

– Hừm... thật thú vị.

Tôi nghe anh lầm bầm cái gì đó. Chắc là do tôi tưởng tượng thôi. Sau đó tôi về lớp, lấy ba lô. Ren hôm nay làm gì thế nhĩ? Tại sao chẳng thấy đâu... Tôi bắt đầu lo. Ajita đứng chờ tôi ngoài cửa lớp. Anh khẽ cười khi thấy tôi bước ra. Như chợt nhớ ra điều gì, tôi hỏi anh:

– Ajita này! Trong phòng học thì không thể dùng phép thuật đúng không?

– Ừ. Ngoại trừ những phép thuật đặc biệt. – anh trả lời.

Tôi bắt đầu bước đi, trong đầu vô vàn thắc mắc. Tôi hỏi tiếp:

– Sau khi học sinh đã về hết, trường có khóa cửa không?

– Không.

Câu trả lời của anh như sét đánh ngang tai tôi. Ở vậy cái lần trước tôi và Ren vì sao lại bị nhốt trong phòng nhạc. Rõ ràng là cửa phòng học không bị khóa mà?! Cái quái gì... đang diễn ra?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: CHIẾN TRANH BÙNG NỔ.

(Happy New Year readers của au! ^^)

Lần đó rõ ràng Ren và tôi đã không thể ra ngoài... Khoan đã, hình như chỉ có Ren là cố gắng mở cánh cửa ra vào, tôi từ đầu đến cuối đâu có làm gì ngoài cố gắng đi mở những cánh cửa sổ.

– Ren à... Chuyện đó là sao?! – hoang mang hiện lên trong ánh mắt tôi. Mặt tôi có phần hơi trắng. Ajita có lẽ đã nhận ra điều kì lạ đó.

– Em sao vậy? – anh hỏi tôi.

– Không... không có gì. – dù nói vậy nhưng hình như khuôn mặt tôi vẫn tiếp tục biến sắc. Anh biết tôi không muốn nói nên cũng chẳng hỏi thêm nữa.

Tôi tạm biệt anh rồi sang Tiffa. Bước vào quán, việc đầu tiên tôi làm là đảo mắt quanh quán, tìm kiếm bóng hình của ai đó. Tôi cứ ngỡ hần sang đây trước chờ tôi. Thì ra là không có. Thêm chuyện cánh cửa... khiến tôi thấy ngày càng khó chịu! Khó chịu là do hần, hay do dạo này tôi bị mất ngủ nhĩ? Tôi khẽ lắc đầu đi thay quần áo rồi bắt đầu công việc.

Cả ngày hôm nay, tôi đã làm vỡ hai cái đĩa, nứt vài cái ly, vì cái tội đi đứng không chú ý, toàn tự vấp chân vào nhau, hoặc vấp phải chân bàn. Tôi bị sao thế này! Hoàn toàn không thể tập trung vào việc gì cả. Lúc về còn bị va vào cửa kính nữa...!

Tôi chạy vội về kí túc xá mà như bay. Không biết hần đã về chưa nhĩ? Kia rồi... cánh cửa dần hiện ra trước mắt tôi. Trên môi tôi bắt gặp nở nụ cười. Nhưng khi vừa đưa tay lên định mở cửa, tôi đã nghe thấy những thứ không nên nghe phát ra từ trong phòng.

– Anh à, ngày mốt em nhập học đấy. – giọng của một cô nàng nào đấy.

– Thế à? – Ren đáp.

– Cùng lớp với anh đấy, vui không nào?

– Có thể không vui sao?

– Anh à... thế còn...

Giọng của cô ta lại ồ ạt Ren, nhưng tôi không còn nghe thấy gì nữa. Tôi cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi đó... thật đáng sợ!

Trong phút chốc, cứ ngỡ là tim tôi đã vỡ nát. Tôi bị gì thế này! Nước mắt không thể kèm chế chảy ra, bị tôi quẹt đi một cách không thương tiếc. Tôi chạy ra sân sau kí túc xá, ngồi bó gối dưới mái hiên lần trước tôi và hấn đã ngủ lại đó... truyền thuyết bình minh gì chứ? Rõ vớ vẩn. Từ đầu, tôi và hấn đã không hề cạnh nhau, thì lấy gì để đảm bảo cho hai từ mãi mãi...

Hấn là DW, còn tôi lại là WW... mà thật sự chẳng biết bản thân tôi là gì nữa. Sự trái ngược như vậy vốn đã tạo ra một khe nứt giữa chúng tôi. Tình cảm của hấn cũng trái hấn với tình cảm của tôi như vậy đã khiến cho khe nứt đó trở thành một vực sâu hun hút.

Ở đây khuất, ánh sáng cũng không rõ, tôi òa khóc như một đứa con nít chẳng sợ ai thấy. Bây giờ tôi phải làm sao đây? Không thể về phòng rồi, nếu gặp Ren, tôi sẽ òa khóc nữa mất. Thôi đành chờ hấn ngủ vậy.

Nhưng... đã đêm rồi, tại sao đèn phòng vẫn mở, hấn chưa ngủ sao? Tình hình là tôi rất lạnh, cả người tôi run cầm cập ép sát vào tường, hai chân tôi tê cứng, chẳng biết có thể về phòng không. Tại sao đêm nay lại lạnh lẽo và u ám đến vậy?

Ngực tôi bắt đầu thấy nhói, khó thở! Có vẻ lạnh quá mà phổi tôi có vấn đề rồi! Tôi vịn tay vào tường đứng lên, đứng thật là khó khăn quá.

Tôi lết về phòng, tuy nhiên, trong phòng không có một bóng người. Hấn đang ở đâu? Có lẽ hấn đã đưa cô ta đi chơi rồi... Suy nghĩ đó chỉ vừa thoáng qua, đã khiến khóe mi tôi thấy cay. Tôi nhanh chóng vút ba lô lên giường rồi phóng thẳng vào nhà tắm. Chắc nhìn tôi lúc này thế thảm lắm!

Thật là ngày hôm nay chả có gì tốt đẹp cả.

Sau đó tôi vút mình lên giường, cuộn trong chăn đi ngủ! Quyết định rồi! Không quan tâm đến hấn nữa! Nhất định phải thế! Dù sao thì chuyện này cũng không có kết quả gì, tại sao phải đau đớn khi hấn hạnh phúc chứ! Bản thân mình cũng phải đi tìm hạnh phúc cho riêng mình đi thôi.

Chủ nhật này, tôi sẽ xuống phố! Nhất định phải chọn được một anh chàng WW nào đấy.

Tôi chìm vào giấc ngủ.

Gần sáng, tôi giật mình dậy khi có cảm giác giường cạnh tôi bị lún xuống. Hấn đã về. Tôi khẽ quay người nhìn sang hấn. Hấn nằm quay lưng về phía tôi. Đi đâu làm gì mà tận giờ này mới về chứ? Rõ ràng là đi chơi qua đêm với cô ả kia! A! Tôi lại quan tâm rồi! Quên và đi ngủ đi Yuki à! Thế nhưng tới sáng tôi vẫn không chợp mắt được!

...

Đáng ghét! Đạo gần đây đã mất ngủ rồi, còn thêm chuyện của Ren khiến mất tôi thêm phiền. Ôi... nhan sắc đã bình thường của tôi càng thêm hại hơn nữa!

Sáng dậy, tôi mặc Ren đang nhìn mình với ánh mắt sát thủ mà thân nhiên đi vệ sinh cá nhân, thay đồng phục và chuẩn bị đến trường. Nhưng vừa đến cửa thì tay hấn ở đâu ra nắm vào tay cửa. Tôi quay lại nhìn thì hấn đang đứng sau lưng tôi. Hấn ép sát tôi vào cánh cửa.

Tôi cau mày nhìn hấn. Hấn nghiêng răng:

– Cô đang làm cái gì thế? Đêm hôm qua không về, rồi sáng nay thì bỏ tôi!? Chẳng lẽ cô giận vì chiều hôm qua tôi không sang lớp cô sao?!

– Tại sao tôi lại giận cậu vì mấy lí do vớ vẩn ấy? – tôi lạnh nhạt đáp.

– Thế thái độ của cô bây giờ là đang làm gì? – hấn kẻ mặt sát tôi.

– Tôi có thái độ gì đâu? Chả là... đã trễ học rồi! Tôi đi đây. – tôi đẩy mạnh hấn ra rồi mở cửa chạy thẳng.

...

Cả ngày hôm nay, tôi tránh hấn như tránh tà. Cứ mỗi chuyển tiết, hấn lại mò sang lớp tôi. Tôi nhanh như chớp chui xuống gầm bàn. Hấn nhủu mày quan sát rồi cười với một bạn nữ trong lớp tôi:

– Yuki đâu rồi?

– Ừm... cô ấy... – cô ta đảo mắt sang chỗ tôi, bị tôi lờm cho một cái – À... ừ... cô ấy ra ngoài rồi.

– Cảm ơn. – hấn nói rồi khó chịu bỏ đi.

Tôi lồm cồm bò dậy. Đây là lớp của tôi, là chỗ ngồi của tôi cơ mà! Sao lại vất vả cứ như ăn trộm vậy không biết.

Cả khi tới giờ ăn, tôi cũng tức tốc chạy đi trước. Tôi chẳng biết lý do gì khiến mình tránh mặt hấn. Tôi xuống căn tin mua bừa một phần rồi mò ra sân sau (chị này hoàn toàn quên mất mấy con ma, trong khi hôm qua cực kì làm quá lên vì sợ).

Đang ngồi vừa ăn vừa thờ dài, bỗng nhiên ai đó bịt mắt tôi từ sau lưng.

– Ai vậy? – tôi bình thản cho tiếp gắp cơm vào miệng, hỏi.

– Đoán đi. – giọng nữ – Bạn thân của cậu nè!

– Tôi không biết. Và tôi cũng không có người bạn nào trong ngôi trường này là nữ cả. Cô nhầm người rồi. – tôi nói tiếp.

– Này! Phũ phàng vậy?! Người ta mới thân với cậu từ hôm qua đấy! – người đó buông tay ra, ngồi phịch xuống trước mặt tôi.

– Lớp trưởng? – tôi tròn mắt đầy ngạc nhiên. Là cô gái xinh đẹp của lớp Ren.

– Còn nhớ tới tớ à? Cứ ngỡ cậu quên luôn rồi chứ! – cô ấy mỉm cười nghiêng đầu.

– Cô... tìm tôi hả? – tôi dè chừng.

– Ừm, ăn trưa với tớ. – cô ấy cười nói rồi lôi ra hộp cơm, hình như là nhà làm rồi đem theo.

Sau đó, mặc cô ấy cứ lúi lo suốt buổi, tôi lặng thầm ăn... và ăn... và nghĩ đến Ren.

– Yuki... Yuki! Cậu sao thế? – Chító lo lắng hỏi tôi – Tại sao cậu không trả lời gì hết? Cậu bệnh à?

– Kh... Không. Tôi xin lỗi. – tôi hoảng hốt đáp. Thật sự, chuyện Saya lần trước làm tôi vẫn còn choáng, chẳng biết tin tưởng ai, liệu cô ấy thực sự muốn làm bạn với tôi, hay tiếp cận tôi vì lý do gì.

– Vậy, ăn đi này. – cô ấy gấp một miếng thịt, đưa ra trước miệng tôi.

– À... ừm... chuyện này... – tôi ngập ngừng mãi, vừa lúc tôi đang mở miệng nói thì cô ấy cho nó vào miệng tôi.

– Ngon chứ? – Chító nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng. Cô ấy... hình như muốn làm bạn với tôi thật! Lo lắng vì mấy chuyện không đâu như thế thì rõ rồi.

– Ừ. Cảm ơn nhé. – tôi mỉm cười gật đầu đầy hạnh phúc.

Tôi quen với việc không có bạn, nhưng ai nói tôi không cô đơn đâu chứ...

– Oa! Cậu cười rồi! – cô ấy cười... dễ thương quá đi – À... này! Cậu và Ren đang cãi nhau à? Hôm nay tớ thấy cứ hễ reng chuông chuyển tiết là cậu ta phóng ra ngoài, cả khi giáo viên vẫn còn đang trong lớp.

– À... thì... tớ... – tôi lại lắp bắp. Có nên bày tỏ tâm sự không nhỉ? Thực sự bây giờ... nếu nói tôi đã hoàn toàn xem cô ấy là bạn thân có phải quá dễ giải không?

– Có chuyện gì sao? Cứ tâm sự với tớ nhé.

– Chuyện này, không phải cứ muốn kể là được. Tớ xin lỗi. – tôi thực tâm cúi đầu nói.

– Được mà. Không sao cả, nhưng cứ nói khi nào cậu muốn kể nhé. – cô ấy nở với tôi một nụ cười... hình như có chút cô đơn.

...

Tan học, tôi lại phóng về, thật khó khăn mà! Theo chân hấn, chuông vừa reng, tôi mặc giáo viên còn đang ngờ ngác đứng trên bảng vì chưa nói xong nội dung bài học, đã chạy ù ra ngoài... nhưng chạy trời không khỏi nắng.

Hấn đứng trước cửa lớp tôi. Tôi thấy hấn còn sợ hơn thấy ma, giật mình đứng như trời trồng.

Hấn tròn mắt, nhìn vô cùng đáng sợ:

– Cô! Đi theo tôi.

...

Hắn kéo tôi ra sân sau (đây dần trở thành địa điểm lí tưởng).

– Cô nói xem! Tại sao lại tránh mặt tôi? – hắn nói, gần như gào lên. Hình như hắn đang rất mất bình tĩnh, và dường như tôi đang rất mất an toàn!

– Tôi đâu có tránh cậu.

– Cô nói lại xem! – hắn điên tiết siết chặt cổ tay tôi.

– Tôi... ừ thì tôi tránh cậu đấy! – tôi cũng gào lên. Hắn sao lại cho bản thân cái quyền bạo lực với tôi như vậy?

– Tại sao? – hắn hét lên.

– Vì tôi ghét cậu! – tôi nói, nước mắt cũng được thả tuôn theo.

– Cái gì... Cô... – hắn có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời và phản ứng của tôi. Mà chính tôi còn không hiểu bản thân đang nói gì? Rõ ràng là tôi thích hắn!

Tôi đứng khóc như một đứa con nít, bao nhiêu buồn bực tôi đều xả hết. Hắn loay hoay một lát thì đột nhiên tĩnh lại.

– Nhưng... tôi yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: THEO ĐUỔI.

Tôi đứng hình. À... hình như hắn đã nói với tôi câu này một lần rồi... là lần trước trên sân thượng.

Tôi ngước nhìn hắn, buột miệng nói luôn:

– Còn cô gái hôm qua... A!

Tôi xấu hổ che miệng mình lại. Hắn ngạc nhiên nhìn tôi.

– Cô... ghen à? – giọng hắn có hơi cười. Hừ! Biết ngay khi hiểu tại sao, hắn thế nào cũng lấy cái lí do đó ra làm trò cười mà. Nhục nhả chết được!

– T... Tôi không có ghen! – tôi hét lên, cả khuôn mặt nóng rực... thật là tự đào mộ chôn mình mà.

– Đáng yêu quá! Thì ra là chuyện đó, vậy mà tôi cứ tưởng... – hắn vò nát tóc tôi, bị tôi hất tay ra, trừng trừng lườm. Vậy mà hắn vẫn cứ cười thật tươi, cứ như là vui lắm.

– Tưởng gì chứ?

– Thì tưởng cô giận vì chiều hôm qua tôi không sang lớp cô.

– Mặc kệ anh! Tôi đi làm đây. – tôi xốc lại cái ba lô trên vai rồi bước đi luôn.

Hắn cười cười, hất nhẹ mái tóc rồi đi theo tôi.

– Yuki! – giọng của Ajita vang lên – Em về kí túc xá sao?! Anh về với hai người. Anh có chuyện gấp cần gặp quản sinh.

Tôi mỉm cười đứng lại chờ anh đến chỗ hai chúng tôi. Tôi cười:

– Tôi đi làm thêm mất rồi, xin lỗi nhé.

– Vậy à... ừ vậy em đi đi, xin lỗi đã giữ em lại. – anh cười buồn rồi vẫy tay tạm biệt tôi.

– Mai gặp lại.

Tôi vẫy tay với anh rồi quay đi. Hấn gật đầu chào anh một cái cũng theo tôi.

Những việc sau đây tôi không hề hay biết. Hấn như nhớ gì đó quay lại nhìn Ajita, vô tình trông thấy anh đi ngược vào trường với vẻ mặt sầu thảm. Hấn cau mày:

– Chuyện gặp với quản sinh gì chứ? Rõ ràng là muốn đi cùng với Yuki mà...

...

Tối hôm đó ở kí túc xá, tôi và hấn trở về từ Tiffa thì cũng đã muộn. Tôi giật mình khi thấy có một bóng người đứng trước cổng, ai lại rảnh rồi đứng đấy trong trời lạnh như vậy chứ? Nhưng mà... sao nhìn quen quen vậy nhỉ?

– A... Ajita? Anh làm cái gì ở đây vậy? – tôi tròn mắt nhìn. Hấn đang thờ thẩn kể bên nghe tên anh cũng giật mình nhìn lên.

– Em đi làm thêm cái gì mà giờ này mới về hả? Lúc nào cũng trễ vậy sao? – anh hỏi tôi mà có hơi giận, nhưng phần lo lại nhiều hơn hấn.

– Làm thêm thôi mà, còn anh tại sao không về nhà lại đứng đây? – tôi đáp hờ hững.

– À... Anh... ban nãy nói chuyện xong thì chờ em về luôn đấy mà. – anh áp úng.

– Tìm tôi hả? – tôi ngạc nhiên.

“Cái gì mà nói chuyện? Anh ta có tình đến đây gặp Yuki mà. Nhưng, chẳng lẽ anh ta đã chờ nhỏ từ chiều đến giờ sao? Ngạc nhiên thật! Thì ra anh ta thích nhỏ tới vậy... Điều này làm mình thấy rất khó chịu!” – hấn nhíu mày suy nghĩ.

– Vậy anh về đây, ngủ ngon nha nhóc. – anh dịu dàng xoa nhẹ đầu tôi rồi bước đi... thật chả bù với Ren!

Tôi mỉm cười rồi chạy vội vào trong... tôi phải che đi khuôn mặt đỏ hồng cùng với tiếng tim đập rộn rã liên hồi như tiếng trống... tôi lại rung động trước anh, rồi hấn, rồi anh, lại tới hấn! Trời ạ! Tôi khi nào bản thân tôi mới hiểu rõ tình cảm của mình để cho họ một câu trả lời chứ!

Bên ngoài kia,...

– Này, anh. – hấn khề đưa tay ra chặn đường đi của Ajita.

– Có chuyện gì sao? – anh hỏi, một cách nhẹ nhàng.

– Tôi có chuyện muốn hỏi anh.

– Cậu hỏi đi. – anh khoanh hai tay trước ngực.

– Anh đã đứng chờ cô ấy bao lâu rồi? – hấn nghiêm giọng.

– Tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện đó?

– Tôi không hiểu được lý do, chẳng lẽ chỉ vì muốn gặp Yuki thôi ư? Anh đã nói dối còn đứng chờ rất lâu dưới trời lạnh.

– Cậu không hiểu ư? Xa cách, nhớ nhưng... tôi kiên nhẫn chờ đợi cô ấy năm năm qua, thì đối với tôi, năm tiếng đồng hồ chẳng là gì cả. Hơn nữa... do cậu chưa từng trải qua nên cậu chưa biết được, khí trời như thế này không thấm vào đâu, so với cái lạnh lẽo cay đắng khi cô ấy thù hận cậu... – anh nói, khuôn mặt đầy tâm trạng – Cậu trả lời như thế là được rồi chứ?

Hấn đứng đó, chỉ nhìn anh, cánh tay hạ xuống. Anh bước đi lướt qua hấn, rồi để lại cho Ren một câu làm lòng hấn gợn sóng:

– Tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy rơi vào tay của một tên như cậu.

Anh đi rồi để lại hấn đứng đó, với một vẻ mặt không cảm xúc.

...

– Cô mau nấu ăn đi. Tôi đói rồi. – hấn cộc cằn đóng cửa lớn nghe cái ‘rầm’.

Tôi đang cầm dao cắt hành bị hấn làm cho giật mình, tí nữa là máu phun. Tôi hét với ra:

– Cậu đi đâu từ nãy đến giờ vậy? Tôi đã tắm xong luôn rồi, đang nấu...

Tay tôi đột nhiên bị bàn tay ai đó túm lấy. Cả người tôi bị xoay ra sau, chưa kịp phản ứng gì, một bóng đen phủ cả người tôi. Môi tôi bị ai đó chiếm lấy.

Hấn nhảy dẫu ra vậy nè?! Tôi đẩy hấn ra, nhưng lần nào cũng như lần nấy... tất cả lực tôi tác dụng vào hấn đều như không. Hấn chẳng có tí nào khó khăn kèm tôi lại. Phải làm cái gì đó để cái tên này sau này không trắng trợn và bất ngờ thế nữa... hay cắn hấn nhỉ?

Tôi chơi luật giang hồ định làm thật thì hấn đã buông ra. Hấn nhú mày chăm chú nhìn tôi. Cái ánh nhìn của hấn không biết là khó chịu hay đau khổ, chỉ biết là hiện tại không được bình thường. Tôi khó hiểu định hỏi Ren thì hấn đã buông tôi ra đi một mạch vào nhà tắm.

– Ô... cái tên này hôm nay bệnh nặng hơn hay sao ý?

Hấn đóng cửa nhà tắm lại một cái ‘rầm’ nữa... đúng là phá hoại của công mà. Cầu cho cái cửa rút xuống đập chân hấn đi! Cơ mà hình như hấn tức giận lắm ấy... Nhưng mà tức cái gì mới được chứ? Thôi thì tôi tốt nhất không nên đụng đến hấn. Kéo hấn lại gần tôi thì khổ...

...

Trên bàn ăn, một bầu không khí kì quái ở đâu kéo đến bao trùm tất cả.

Tôi ăn và ăn. Hấn ngồi chống cằm nhìn tôi. Vốn đã dằn dò bản thân từ trước nhưng tôi không thể chịu nổi khi hấn là người khiêu chiến. Tôi tròn mắt với hấn:

– N... Đây. Nhìn gì thế?

– Cô. – hấn đáp gọn, mà có sức công phá quá lớn. Tôi ngồi chết trân luôn.

Hấn nhếch mép... sao mà đều thế không biết. Nhưng mà mặt tôi tự nhiên nóng lên. Haizz... cái bản mặt xinh đẹp của tao ơi, sao lần nào mày cũng phản chủ thế hả?

Ren gấp một miếng cá rồi đưa ra trước mặt tôi.

– Ăn nào. – hấn cười cười.

Tôi cau mày khó hiểu, hôm nay hấn ăn phải cái gì thế này? Cơ mà buổi chiều hấn vẫn còn bình thường... tại sao bây giờ lại tung tung như thế chứ? Chẳng lẽ... hấn trúng gió độc?

Tôi đứng lên, khom người về phía trước với lấy hấn. Tay tôi áp lên trán Ren.

– Đâu có sốt đâu... – tôi phun ra một câu làm hấn hơi nhú mày.

Hấn nhét miếng cá vào miệng tôi. Tôi quay về chỗ ngồi, hỏi hấn:

– Đã có chuyện gì xảy ra với cậu à?

– Cô hỏi vậy là ý gì? – hấn tí tòn hỏi tôi.

– Cậu... lạ quá? Bị ai nhập à? – tôi nhìn hấn với ánh mắt khinh bỉ.

– Hử? – hấn thộn mặt ra nhìn tôi, rồi phá lên cười.

– Ô... Cậu rõ là có vấn đề rồi!

– Vớ vẩn! Tôi tuyên bố nhé! – hấn đứng lên, đi sang chỗ tôi. Hấn đột nhiên quỳ xuống ôm lấy tôi, Ren thì thăm vào tai tôi – Bắt đầu từ ngày hôm nay tôi chính thức theo đuổi cô.

– Cái gì? – tôi quay người.

– Nhớ nhé! Đừng tỏ vẻ ngạc nhiên như thế. – hấn cười đều rồi đứng lên trở về chỗ ngồi.

Hấn bắt đầu ăn trong khi tôi đang hoàn toàn bất động.

Sau đó, tôi hoàn toàn không thể cư xử tự nhiên được với hấn. Không thể nhìn thẳng vào mắt hấn, không thể nói chuyện với hấn một cách bình thường... Cái tên chết tiệt kia! Xem hấn đã làm gì với tôi này!

...

Tôi ừ ừ! Tôi hôm qua tôi gần như không ngủ được khi mà chỉ vừa nhắm mắt hấn đã nhảy sang ôm tôi. Tôi cật lực đẩy, đạp hấn lộn giường mà vẫn cứng đầu. Cuối cùng tôi đành đợi hấn ngủ mới dám lên giường, vậy mà cứ gì sáng thức dậy tôi vẫn nằm gọn trong vòng tay của hấn! Cái tên này thật lắm trò.

Tôi đứng trong nhà vệ sinh mà mắt mở không lên, cứ tưởng mình gục luôn rồi. Thật là báo hại người ta quá mà! Ren ơi là Ren.

Trên đường đến trường... tôi né tránh hấn hết mức. Đi cạnh hấn, tim tôi không chịu yên! Vậy nên tôi cách hấn một khoảng khá xa. Hấn cau mày đi gần tôi. Tôi đi xa ra, hấn lại nhích vào, tôi lại chạy đi. Hấn đuổi theo, miệng gào lên:

- Con nhỏ kia! Đứng lại không thì bảo?
- Aaaaa! Đừng đuổi theo tôi mà!
- Cô đứng lại đi, tôi sẽ không đuổi nữa!
- Tôi không có ngu! Anh đứng lại trước đi!

Tôi và hấn, kẻ chạy trước người chạy sau, người hét kẻ hú như thế đến trường hồi nào không hay. Tôi phóng ra sân sau thì đứng lại thở dốc vì mệt. Hấn cũng thở hồng hộc đứng cạnh tôi. Hấn chop lấy tay tôi.

- Cô... đừng có chạy nữa!
- Vậy thì cậu đừng đuổi theo tôi nữa.
- Cô sợ tôi đến vậy à?
- Chỉ là... tôi không quen.
- Tôi muốn thể hiện tình cảm thôi mà. – hấn buồn rầu nói, hàng mi sụp xuống.
- Thôi được rồi. Tôi xin lỗi.
- Hi. – hấn cười ngây ngô như trẻ con... làm tôi lờ rung động một ít. Trời ạ! Hấn có cần phải như thế không chứ? Không theo đuổi tôi cũng đã thích hấn rồi. Cứ đà này làm sao tôi còn giấu diếm tình cảm được nữa?

Hấn cùng tôi về lớp, nhưng còn đang ở sân trường thì tôi chợt nhớ ra liền quay sang hỏi hấn:

- Này! Tôi hỏi cậu, trả lời thật cho tôi!
- Há?
- Ajita nói là dù cho học sinh có ra về hết đi nữa, trường cũng không khóa cửa phòng học, tại sao lần đó tôi và cậu lại bị nhốt? Nói rõ xem!
- A... thì là... – hấn áp úng, rõ ràng là có vấn đề a.
- Anh Ren à!

Tôi và hấn giật mình quay ngoắt về phía tiếng nói nhào nhẹt ấy. Một cô gái từ đâu chạy đến ôm lấy cánh tay của hấn. Tôi tròn mắt nhìn. Có lẽ mặt tôi lúc này... phải nói sao nhỉ? Chắc là đàn lắm!

Nhìn cô ta siết lấy Ren mà tim tôi đau điếng. Tôi bất động, không thể phát ra lời nào. Tôi run run ngược mắt nhìn Ren, hấn chẳng nói gì.

- Em đến với anh đây! Hôm nay là ngày em nhập học! Anh dẫn em đến lớp của tụi mình nhé!

Tôi nhận ra rồi! Giọng nói này là của cô gái lần trước ở phòng tôi và hấn. Và cô gái này cũng chính là cô gái tôi đã giúp đỡ vào cái ngày trước khi nhập học. (chap 1) Cô ta là DW á?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: HÔN THÊ.

- Ren à! Đưa em về lớp đi. – cô ta nhếch mép cười đều với tôi, cả người là loi tựa hấn vào hấn. Trông ngửa mắt chết mà! Tôi muốn lăm gạt chân hấn cho cả hai cùng té đi!

- Tạm biệt Yuki. Mình đi thôi. – hấn nhanh chóng chào tôi kéo cô ta đi.

Thấy cảnh này, tôi vừa ngửa mắt vừa đau tim nhé! Hấn đang làm cái trò gì vậy chứ? Mới tuyên bố sẽ theo đuổi tôi, vậy mà giờ chỉ cần con gái người ta than thở chút xíu đã quay ngoắt bỏ đi! Hừ! Đáng ghét! Thật tình tôi chẳng thể hiểu được tình cảm thật sự của hấn nữa. Hấn chắc là không thích tôi mà chỉ

đưa giong thổi.

Từ khi suy nghĩ này hiện ra trong tôi, cả người tôi đột nhiên nặng trĩu. Tôi lại sốt rồi sao?! Tôi khó chịu bỏ lên lớp với vẻ mặt hằm hằm mà ai nhìn cũng hoảng, đều tránh đi hết.

Tôi đâu biết suy nghĩ thật của hần bây giờ là “May là có con nhỏ này đến, không thì chẳng biết trả lời như thế nào cái câu hỏi tự nhiên mọc lên đó! Chẳng lẽ nói tôi tự dằn cảnh nên nó thế?! Nguy hiểm! Hết sức nguy hiểm! Yuki cô ta dạo gần đây đột nhiên thông minh đột suất a.”

...

Cả ngày hôm nay, hần lại không sang lớp tôi. Gì đây chứ? Đáng lí tôi phải thấy nhẹ nhõm, tại sao lại thấy khó chịu như vậy... Cái tình cảm chết tiệt này trời đánh chết đi cho rồi! Tại sao tôi lại thích hần chứ?

– Yuki oi, có người tìm này. – cô bạn gọi tôi. Như thể vớ được cái phao trôi giữa sông, tôi hớn hờ ngược nhìn.

– Yuki oi! – Chito cười toe toét với tôi, tay vẫy vẫy, tay còn lại cầm hộp cơm màu hường phấn có hình mấy chú gấu đang nhảy kiyumi.

– Chờ tớ một tí. – tôi loay hoay đứng dậy rồi ra ngoài.

– Đi ăn trưa nào. – cô ấy cười.

– Ừ. – tôi cũng cười rồi cả hai kéo nhau ra sân sau, cười nói vui vẻ thì thôi. Hai đứa tôi nhón nhíp đến nỗi, đi đến đâu, người ta ngoái lại nhìn đến đó.

Tôi nằm luôn ra cỏ sau khi ăn no nê.

– Đây... Ren nhờ tớ chuyển lời cho cậu đấy. – cô ấy đột nhiên nói.

– Hà? – tôi ngồi bật dậy nhìn Chito.

– Nhưng này... giữa hai người là quan hệ gì vậy? – cô ấy nhìn tôi với ánh mắt long lanh – Hần bảo cậu đừng quan tâm tới cô gái hồi sáng, chỉ cần tin và nhìn vào hần là được.

– À... – tôi gật nhẹ đầu rồi im luôn. Đầu óc tôi đang chu du đi thỉnh kinh rồi...

– Yuki! Yuki à! Kể cho tớ nghe đi mà! Quan hệ giữa hai người ấy! – cô ấy nài nỉ.

– Thôi được rồi, không được nói với ai khác đấy nhé! – tôi dạn dò trước cô ấy một câu, đợi nhỏ gật đầu một cách chắc chắn rồi, tôi mới thờ hất ra bắt đầu câu chuyện.

Tôi kể xong nhắm tịt mắt chẳng dám nhìn Chito, cô ấy chắc chắn sẽ sốc lắm, có khi còn chạy thẳng đi báo cáo với đại pháp sư chẳng...

Nhưng trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của tôi, cô ấy khóc bù lu bù loa ôm chặt lấy tôi. Giọng cô ấy lạc đi, tôi không nghe thấy gì hết:

– Yuki... hức... tội nghiệp cậu quá! Yuki... hức... tớ... sẽ... bảo... hức vệ cậu.

– Cảm ơn cậu. – dù không hiểu gì, nhưng tôi cũng ôm ghì lấy nhỏ, mắt đột nhiên cay xè, không biết do buồn khi đụng phải nỗi đau, hay do cảm động trước nhỏ.

...

Tự nhiên sau chuyện đó, tôi cảm thấy tôi và Chito cứ như một vậy. Bên cạnh cô ấy rất ấm áp và dễ chịu.

Chiều, tôi đi một mạch về, nhưng vừa đến cổng trường thôi, đập vào mắt tôi là hình ảnh Ren đang đứng đó, kế bên là cô nàng ban sáng.

Cô ta ông ẹo với Ren nhìn phát ghét! Tôi bỏ cho hần cục lơ cùng Chito đi thẳng. Hần nhủ mày chộp lấy cổ tay tôi. Tôi quay lại lườm hần một phát, mà mặt tôi ngày càng đen khi thấy cô ta đang ôm chặt cánh tay của Ren.

Chito khó chịu ra mặt:

– Hai người làm cái trò gì ở sân trường thế kia? Có tình tứ thì tìm chỗ nào vắng vẻ ấy, và đừng có thu hút sự chú ý của cô bạn tôi. – nhỏ hất tay hần ra khỏi cánh tay tôi, sau đó xoay người tôi lại rồi đi mất... May mắn là có Chito ở đây, không thì tôi chẳng biết bản thân sẽ làm gì nữa.

– Cảm ơn cậu. – tôi nói khẽ cùng tiếng thờ dài sau khi đã đi được một quãng xa.

– Tớ rất là thích cậu, cậu tuyệt đối đừng buồn. Có gì cứ tâm sự với tớ, tớ sẽ bảo vệ cậu. Được chứ?

– Ừ. – tôi mỉm cười gật nhẹ đầu.

...

Tôi và cô ấy đến Tiffa. Về thất vọng hiện rõ trên mặt bà chủ quán khi chẳng thấy Ren đâu, thay vào đó là một cô gái phải nói là rất đẹp. Khách hàng nữ trong quán cũng thờ dài nãy nề tính tiền ra về.

Chẹp... có cần phải thể hiện ra mặt như vậy không chứ? Thật là...

– Cậu làm ở đây à? – cô ấy nhìn ngắm xung quanh.

Hình như tôi chưa bao giờ giới thiệu. Tiffa được thiết kế theo hình ảnh những ngôi nhà gỗ nằm trong rừng thông hoang vắng. Với những vật dụng giản dị nhưng đầy nghệ thuật, cùng với đội ngũ nhân viên toàn nữ nam nữ (ngoại trừ tôi), quán thu hút đông đảo khách hàng từ già đến trẻ, nam đến nữ.

Tôi vào bên trong thay quần áo.

Chito ngồi bên ngoài uống cà phê, ngắm quang cảnh của quán mà tấm tắc khen ngợi, cô nàng có vẻ thích nghệ thuật.

Mặt trời từ từ đi xuống, tôi bảo nhỏ đi về nhà kéo trễ, nên Chito tạm biệt tôi rồi về.

Tôi sau khi xong hết việc cũng khóa cửa đi về, nhưng vừa bước khỏi cửa, tôi đã giật mình hét toáng lên vì có một bóng đen ở đầu đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi thẳng tay phang cái ba lô đang cầm vào cái bóng đó. Vốn định vút ba lô chạy lấy người thì cái bóng đó giữ vai tôi lại.

– Cô lại làm cái trò thiếu năng gì thế hả?

– Ren?

– Chứ cô nghĩ là ai?

– Ma. – tôi vô cùng thành thật đáp, bị hấn lườm cho một cái tóc lử.

– Cô...

– Cậu đi đâu thế? – tôi giật lại cái ba lô quay lưng đi.

– Chơi. – hấn đáp như không.

– Tự kỉ. – tôi phun cho một cậu rồi... chạy.

– Này! Có ngon thì đứng lại! – hấn đuổi theo.

– Tôi đâu có ngu! – tôi hét với lại rồi tiếp tục chạy.

Tôi và hấn cứ như thế cho đến khi đến phòng kí túc xá. Tôi vừa về đã vút ba lô lên giường, vợ bừa cái đầm voan trắng phóng thẳng vào nhà tắm, xả nước lên người để không nghe được tiếng của hấn nữa.

Hấn về tới thờ hồng học gào lên:

– Yuki! Cô chết với tôi!

Nghe tiếng hấn có vẻ bức, tôi cười khúc khích trong nhà tắm... nhưng mà là cười trong nước mắt! Phải làm sao đây?! Cái khăn tắm tôi không đem vào đây! Làm sao đây?!!

Chẳng lẽ mặt dày nhờ hấn?! Không được!! Tuyệt đối không được! Phải làm sao đây?! Hức! Đúng là tự mình hại mình mà! Thật là nhục nhã chết được. Tôi mặc luôn cái đầm vào trong tình trạng ướt mềm. Cái đầm ôm sát cơ thể tôi thật khó chịu. Tôi rón rén chạy ra ngoài để lấy khăn... vừa mở cửa đã thấy hấn đứng đó chống tay lên tường. Tôi ngạc nhiên nhìn hấn chớp chớp mắt.

Ren quét mắt từ trên xuống người tôi. Mặt hấn thoáng đỏ vút cái khăn lên đầu tôi rồi quay lưng bước đi. Tôi vợ lấy cái khăn chạy vội vào trong đóng sầm cửa lại. Tôi cảm nhận được khuôn mặt cũng đang rất đỏ của mình. Ôi thật là... Tôi thét lên.

...

Sau khi tôi bước ra thì chẳng ai nói với ai câu nào, hấn dọn bữa, cả hai chúng tôi dùng nó trong im lặng, và cả hai đều biết đối phương hiện có khuôn mặt rất đỏ.

– Ừm... cô gái ban sáng là... – hấn đột nhiên lên tiếng khi tôi đang dọn dẹp chén đĩa.

Hấn đứng nghiêng người, hơi tựa vào cạnh bàn.

– Tôi không quan tâm nên cậu không phải giải thích. – tôi nói dối.

– Có thật vậy không? – hấn nhíu mày.

– Th... Thật! – tôi gật đầu chắc nịch.

– Hừm, vậy tôi không nói nữa. – hấn nói xong hơi giận bỏ đi xem ti vi. Tôi... NGU quá!

Rõ ràng tôi đang rất tò mò, tại sao lại sĩ diện mà nói như vậy chứ?! Trời ạ! Tôi tức bản thân mà phang thẳng cái tô xuống bàn. Những mảnh vỡ văng khắp nơi, một mảnh trượt qua cổ tay tôi, lại ngay động mạch nên máu nhanh chóng tuôn đỏ tay.

– Có chuyện gì?!

Hấn chạy vào, hồi hả nhìn tôi, sau đó thì trợn mắt lên rồi lao đến bế bồng tôi lên:

– Sao cô lại dại dột như vậy?!

Hấn hét lên, rồi đặt tôi lên giường, chạy vào nhà tắm lấy khăn quấn ngang tay tôi, sau đó hấn chạy đi lấy hộp y tế.

Sao cảnh này quen quen thế nhỉ?

– Tại sao cô lại có suy nghĩ dại dột như vậy hả? – giọng của Ren lớn dần. Hừm. Chưa thấy mặt đã thấy người. Hấn chưa vào phòng đã nghe um sùm giọng hấn.

– Dại dột gì chứ? – tôi lầm bầm.

– Hừ! Dù cho có yêu tôi đến mức nào, tôi hiểu điều đó mà! Cô gái hời sáng chẳng là gì với tôi cả! Nên tại sao cô lại tự tử chứ? – hấn đã vào phòng... vô cùng ngang nhiên nói câu vừa rồi... Hấn đang nghĩ cái gì thế này?!

– Cậu bị hâm à?! – tôi trợn mắt hỏi ngược lại hấn.

– Ồ chứ cô tự tử vì điều gì? – hấn ngờ ngạc, nhưng vội tiến về phía tôi, chụp lấy cánh tay tôi.

– Tôi có tự tử đâu chứ? Chỉ vì đang tức nên đập chén thôi. – tôi giận quá hóa ngốc, không ngờ lại tự mình khai ra.

– Tức cái gì? Là ghen à? – hấn nhếch mép, cứ như hớn hờ lắm ý.

– Ồ... tôi... – tôi chớp chớp mắt, nhất thời não đi du lịch, không biết biện hộ thế nào cho câu nói vừa rồi của mình.

– Cô ta chẳng là gì với tôi hết. Chỉ là hôn thê thôi.

– Hôn... thê sao? A! Đau! – tôi thét lên.

– Xin lỗi. – hấn thổi nhẹ nhẹ vào vết thương của tôi.

– Vậy... hôn thê tức là... cậu sẽ... cưới cô ta?

– Trước khi gặp cô thì nó sẽ là vậy. – hấn chép miệng nói, sau đó mặt hấn đột nhiên đỏ ửng. Cái gì lại tự nói tự ngượng thế này?!

– A... Nhưng... hôn thê là do gia đình cậu... – tôi ấp úng.

– Cô đừng quan tâm đến việc đó. Tôi không có bố mẹ. – hấn nói nhẹ tênh như thể đó không phải chuyện của mình.

– Nhưng chẳng phải cậu nói nhà cậu là một trong những gia đình lớn mạnh nhất Magico...

– Cô im lặng được rồi đấy. Chỉ cần biết giữa tôi và Sammy không có quan hệ gì cả. – hấn cau mày nói rồi chú tâm vào băng bó cho tôi. Hình như câu hỏi của tôi làm Ren thấy khó chịu.

Tôi buông tiếng thở dài, ngoan ngoãn ngồi im.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: MỞ ĐẦU MỘT CHUYẾN ĐI.

– Cho tôi ngủ đi mà... – tôi than thở khi cảm giác ai đó đang lay người mình, trở mình ôm gối ngủ tiếp, đang mơ màng thì...

– Yuki! Cô có dậy không hả? – Ren gần giọng.

– Tôi muốn nghỉ học. – tôi lèm bèm, úp gối vào mặt ngủ.

– Nếu cô không dậy thì đừng trách tôi ác.

– Gì chứ? Tôi không quan tâm. – tôi đáp.

– Ồ... muốn tôi hôn cô à?

“Kịch, soạn, véo, rầm!” _ chuỗi âm thanh này là do tôi ngồi bật dậy, nhảy xuống giường, chạy như gió vào nhà vệ sinh và đóng cửa thật mạnh.

...

Tôi ngáp rõ dài. Ren ngán ngẩm lắc đầu:

– Con gái con đũa, không có chút ý tứ nào cả.

– Kệ tôi, đáng lý sáng nay cậu phải để tôi ngủ chứ! – tôi giẫm mạnh chân xuống đất. Là do ai chứ?

– Ô cô muốn nghỉ học thật đấy à? – hấn ngạc nhiên.

– Ồ. – tôi đáp hờ hững, thực chất còn về sau nhưng tôi lại không thể nói “Để cho cậu muốn tình tứ với cô ta thì cứ việc!”

Đây tôi nói thì đồ có sai, hay do cô ta ‘lỉnh’ quá! Vừa mới nghĩ tới đã thấy cô ta chạy lại ôm lấy Ren. Khác với mọi hôm, Ren đẩy cô ta ra.

– Anh xin lỗi Izumo, anh đã nói chúng ta là không thể.

– Là tại con nhỏ này đúng chứ? – cô ta lờm tôi.

– Không phải! Là do anh không yêu em. – hấn nhịu mày.

– Nói dối! Em không tin! Tất cả là tại con nhỏ này! Em nhất định sẽ không để yên đâu! Anh phải là của em.

Izumo nói rồi chạy đi mất. Tôi và hấn đứng lại nhìn theo...

Tôi chép miệng rồi đi luôn. Hấn đứng lạng hồi lâu cũng đuổi theo tôi.

...

– Yuki! – Chito và Ren đồng thanh đứng trước cửa lớp tôi, dù chuông hết giờ chỉ vừa mới reo. Làm sao họ có thể bay từ khu của DW sang lớp tôi với vận tốc bóng tôi thể chứ? – Đi ăn thôi.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, lớp tôi đã rú lên... nào là:

– Anh Ren đẹp trai quá!

– Chito đúng là thiên thần mà!

– Kyaaa!! Đẹp quá! Họ lấp lánh quá!

– Đi cạnh nhau kia! Có lẽ nào họ đang hẹn hò không? Sẽ trở thành cặp đôi đẹp nhất của năm cho xem.

Tôi thờ dài... phải công nhận là họ đi đâu cũng có thể gây chú ý được! Tôi đi cạnh hai người này cứ trở thành một bóng mờ, như thể kì đà cản mũi ấy.

– Đi ăn à? – tôi mò ra, chưa chi đã cảm nhận được những ánh mắt sắc lạnh chia thẳng vào mình.

Cả hai kéo tôi ra sân sau. Hai người này dù đều là DW, nhưng hoàn toàn không thể hòa thuận được với nhau.

Họ cứ chí chóc suốt buổi, thật nhưc cả đầu!

...

Ngày nào cũng vậy, thấm thoát cả tuần đã trôi qua, cuối cùng đã đến buổi ngoại khóa của trường. Sáng hôm đó,...

– Ren à! Dậy mau! Mau lên! Mau lên! – tôi hào hứng hét vào lỗ tai của hắn.

Hắn đau đớn ôm lấy tay mình, sau đó hắn học túm lấy tôi kéo luôn xuống giường. Hắn ôm tôi như thể tôi là cái gối ôm di động.

– Cô im đi.

– Này! Dậy đi! – tôi đập hắn một phát ngay bụng.

– A! Cô điên à?! – hắn hét toáng lên – Tôi giết cô!

Hắn quỳ lên, đè tôi xuống giường.

– Tôi sẽ làm cho cô không thể nào vui vẻ tham gia lần dã ngoại này được!!

– N... Này! Cậu định làm gì? Tôi hét lên đầy nhé! – tôi trợn mắt đe phòng hắn.

Ren cúi xuống, tôi nhắm tịt mắt...

Chẳng có cảm giác gì... nhưng vừa mở mắt ra, cổ tôi cảm thấy một hơi ẩm lan tỏa.

Hắn để lại trên cổ tôi một dấu hôn rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Tôi hoàn toàn bất động giữ nguyên tư thế. Hơi ẩm ấy lan từ cổ sang mặt, cả toàn thân tôi đều nóng ran. Chẳng lẽ hắn làm cho tôi bị sốt?

Tôi cứ nằm đờ ra đó cho tới tận khi hắn đã chuẩn bị xong hết. Ren quay sang tôi:

– Ô cô chưa đi à?

– Cậu... cậu... là đồ biến thái!!

Tôi phải chạy đi tìm cái khăn choàng cổ, bởi hiện tại tôi đang mặc áo thun, cổ áo có hơi rộng, dấu hôn ấy càng nổi bật hơn trên làn da trắng của tôi. Người ta mà nhìn thấy tôi chỉ có nước cầm đầu xuống đất mà đi! Cái tên chết bầm ấy!! Đạo gần đây tôi lép vế quá rồi! Lần đi này phải tìm dịp chơi lại hắn mới được a!

Hắn cười khẩy giật lấy ba lô và li của tôi đi trước. Tôi khóa cửa phòng rồi chạy theo. Người gì đâu mà vô ý tứ quá! Hắn có biết chân hắn dài lắm không? Đi mà sai đều như thế làm sao một cô nàng chân ngắn như tôi đuổi theo kịp. Hắn tay vác tay mang mà sao vẫn nhanh thế chứ? Ngưỡng mộ quá đi mất!

Trong lúc đứng đợi xe hắn tung tăng chạy sang khu vực của lớp tôi. Tôi thấy hắn đảo dác tìm mình liền ngồi thụp xuống, hy vọng những con người cao ráo lấp lánh xung quanh sẽ che chở cho mình, nhưng tất cả là tôi tưởng tượng thôi. T^T

Hắn cầm lấy một đầu của chiếc khăn quàng cổ kéo tôi lên. Tôi lúng túng đứng dậy. Hắn siết chiếc khăn, đồng nghĩa với việc tôi bị kéo về phía hắn, cho đến khi cả người tôi hoàn toàn sát với Ren, hắn cúi xuống thì thầm vào tai tôi:

– Tôi đã sắp xếp cho cô và Chito ở cùng một phòng, nên biết ơn tôi đi. Hai người đừng có mà thân thiết quá đáng nghe chưa?!

– Hà? Tại sao lại không? – tôi ngơ ngác hỏi.

– Vì tôi sẽ ghen. – hắn đáp.

– Hà? – tôi giật mình quay sang nhìn hắn... Khuôn mặt thất vọng kẻ sát cộng thêm câu trả lời ấy khiến tim tôi không ngừng nhảy nhót.

– Không thể ôm cô trong tận hai ngày, làm sao tôi ngủ được chứ? Nhưng cô cho cô ta thì tôi đã quá cao thượng rồi! – và câu giải thích của Ren.

Hắn nói xong thì buông tôi ra và trở về lớp mình... để lại tôi với ánh mắt soi mói xung quanh. Tôi ngượng ngịu lảng lảng đứng yên, đầu cúi gằm.

...

Lên xe, tôi ngồi kế một cô nàng... đánh đá? Cô ta suốt buổi cứ cố tình đá vào chân tôi rồi quay sang vờ nói chuyện với bạn... Cái con nhỏ này thật làm tôi muốn tống nó ra khỏi xe qua cửa sổ mà!!

Tôi nhú mồm đeo tai phone, gắn vào cái mp3 ban nãy hắn mới đưa cho tôi. Tôi quay sang cửa sổ, lặng lẽ mở nhạc nhìn ngắm cảnh bên ngoài.

– Yuki. Thì ra cô có dùng nó. – giọng Ren ở đâu nhảy ra chen ngang khúc nhạc.

– Ô... cậu... cậu ở đâu thế? Chẳng lẽ mình gặp ảo giác? – tôi tự lẩm bẩm một mình.

– Haha! Là tôi dùng phép thuật để nói chuyện với cô thông qua cái mp3 này đây. Ngốc quá! – giọng hắc trong tai nghe khiến tôi cảm thấy nó thật gần... Cứ như thể hắc đang ngồi ngay sau lưng tôi thì thào vào tai tôi ấy. Mặt tôi chẳng ai bảo đột nhiên đỏ hồng.

– Cậu nói ai ngốc hả? – tôi trề môi.

– Cô đấy. – hắc phì cười. Giọng cười gần quá!... Đang bận ngượng ngùng thì chân tôi đau rát, làm tôi giật mình khẽ than một tiếng.

– A!

– Yuki? Có chuyện gì vậy? – hắc hỏi han.

– Kh... Không có gì đâu. – tôi nói rồi giật phăng cái tai phone để hắc không nghe thấy mặt xấu xa này của tôi.

Tôi quay sang con nhò đó, hét toáng:

– Cô làm cái trò gì thế? Sao cứ cố tình giẫm vào chân tôi thế hả?! Rồi bây giờ lại vứt luôn cái va li lên chân tôi là thế nào?

– Tôi vô ý mà? Hahahaha! – con nhò trơ trên phun cho một câu giả tạo và hoàn toàn bịa đặt, sau đó quay sang hát hàm với lũ bạn.

– Cô còn mặt dày như thế đừng trách tôi. – tôi gằn giọng rồi đeo lại tai phone.

– Hahahaha! – dù đã mở volume max, tôi vẫn còn nghe thấy điệu cười khả ố kinh tởm của con nhò đó.

– Sao thế? – hắc hỏi tới tấp – Tại sao nãy giờ tôi gọi cô không trả lời! Còn cái tiếng động ban nãy là sao? Cô có sao không? Xe của cô có vấn đề à? Bị cướp, khủng bố hay sao hả?

– Cậu bị cái gì thế?! Lên con à? – tôi phải phì cười với hắc.

– Yuki oi!~~ – giọng nữ... quen quen... – Chito nè!

– Chito? Chào buổi sáng, cậu ngồi cạnh Ren à? – tôi cười cười.

– Nói nhỏ này! ‘lạch cạch’ – hình như Chito giật lấy luôn cái mp3 để hắc không thể nghe thấy – Tớ đã đuổi Izumo nhảy vào chỗ này đây. Cậu khỏi lo nhé!

– Hi... Cảm ơn Chito nhé.

– Ôi cảm động chết mất! Yuki ơi, cậu dễ thương quá. – cô ấy hí hửng.

– Mau trả cho tôi. – giọng của Ren.

‘Lạch cạch beng bộp...’ một chuỗi âm thanh vừa kì lạ vừa đáng sợ vang lên. Hình như giữa hai người họ đã có một... cuộc chiến giành lấy cái mp3. Tôi đến cười khò với họ!

– E hèm! – tôi khề tăng háng.

– Đây! Mau mau nhìn ra cửa sổ đi! – cả hai đột nhiên đồng thanh.

– Sao...? – tôi quay ngoắt ra nhìn... – Oa!!

Bên ngoài là bầu trời xanh trong vắt, và... cầu vồng.

– Tuyệt vời. – tôi suýt soa – Hai người... tỉnh mắt quá đi!

– Đây! Tớ thấy nó trước! – Chito hét lên.

– Tôi chứ. – Ren trề con cái lại.

– Tôi. – Chito.

– Tôi! – Hắc.

– Đây... này... Ngưng ngay cho tôi. – tôi nghiêng răng.

– Được rồi trả lại không gian riêng tư cho hai người. Tôi đi ngủ đây. – giọng của Chito có hơi cười.

– Ngủ ngon nhé. – tôi đáp.

– Ok. Tha hồ mà tình tứ đi, tạm biệt! – Chito cười lớn.

– Tình tứ gì chứ? – tôi bối rối thét lên.

– Cô điên à? – con nhỏ kể tôi nhú mày.

– Xin lỗi. – tôi ngượng chín mặt. Phải rồi nhỉ? Những người xung quanh từ nãy đến giờ cứ ngỡ tôi đang tự ki nói chuyện một mình thôi.

– Hi. – Ren cười.

– Đáng ghét! Là lỗi của cậu đấy! Còn dám cười? – tôi lại quen thói thét lên. Ấy! Một luồng hơi lạnh ủa đến... tôi giật mình quay người lại, thấy con nhỏ đang lườm tôi với ánh mắt băng giá. Tôi chỉ biết cười trừ rồi quay ra cửa sổ.

– Đêm hôm qua cô ngủ ít lắm nhỉ? Tôi hát ru cô ngủ nhé. – giọng Ren đột nhiên ảm lạ thường.

– Được. – tôi khẽ mỉm cười tựa đầu vào cửa kính.

Theo giọng hát tuyệt đỉnh của Ren, tôi chìm vào giấc ngủ...

– Yuki! Cô có dậy không thì báo? – bên cạnh đó thì giọng của Ren cũng chính là chất giọng réo tôi ra khỏi giấc mơ đầy hộp cá mòi mặc bikini mua cột... (trí tưởng tượng phong phú=)]

Tôi đang ngồi ở một nơi khuất nắng, đầu tựa vào vai Ren. Xung quanh là đồi núi, sương nhẹ nhẹ, cảnh vật hết sức nên thơ.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: BUỔI ĐẦU TIÊN.

Cảnh đẹp như vậy được ngồi đây cả ngày ngắm nó cũng được a. Nhưng tại sao tên này lại ở cạnh tôi như thế này?

Tôi khó hiểu nhìn hấn. Ren đáp lạnh:

– Cô nàng ngồi cạnh cô gọi mãi mà cô không chịu thức dậy phải đi gọi giáo viên, tôi nghe thấy nên đã lên xe vác cô xuống đây.

Tôi chớp chớp mắt... sao tôi chẳng có cảm giác gì cả nhỉ? (tất nhiên rồi, cô nàng kia chưa kịp gọi Yuki đã bị Ren hóp hồn khi đã xuất hiện bên cạnh ngay khi xe dừng lại. Hình như... hấn phóng với vận tốc siêu thanh sang xe của Yuki chỉ để bề bồng cô nàng lên và giờ thì có giờ phút lãng xì mạn :3)

– Cảm ơn.

Tôi thì thào, ngồi thẳng dậy.

– Thế... trường mình đâu rồi?

– Đã đem hết vali, ba lô... về khách sạn rồi. Giờ thì chia nhóm hai người 1 WW, 1 DW đi tham quan vùng núi này tự do. Chiều tập trung lại đây. Đồ đạc của cô tôi đã nhờ Chito đem về khách sạn rồi. – hấn nói một lèo.

– Cảm ơn.

Tôi ngượng ngừng nói khề. Ren đứng dậy đột ngột rồi nói:

– Đi thôi.

– Đi đâu? – tôi còn ngây thơ hỏi lại.

– Đi chơi. – hấn đáp gọn, mắt kiên nhẫn, kéo tay tôi đi.

Hấn đưa tôi đến một ngôi chùa...

Đi dạo một vòng quanh chùa, tôi phát hiện một con đường nhỏ phía sau, dẫn lên một nơi cao hơn. Tôi kéo hân trèo lên cùng với sự tò mò.

Đi một khoảng, chúng tôi đến một con thuyền bằng đá chơ vơ giữa núi. Tôi nhảy phốc lên nó. Giữa khoang thuyền là một bức tượng rất lớn khắc họa hình một cô gái đứng nhìn về phía xa. Tôi chạy ra mũi thuyền đứng đó.

Gió thoảng mùi hương của hoa đại len lỏi qua tóc tôi, tiếng chim hót riu rít, khung cảnh phía xa mờ mờ hơi sương, ẩn dưới nó là dãy dãy cây rừng xanh ngút. Mây giăng các phía nhìn thấy thật gần nhưng không thể chạm đến được.

– Wow... đẹp quá! – tôi thích thú leo lên thành của boong thuyền mà ngồi.

– Chặc! Cần thận chứ!

Ren xuất hiện sau lưng tôi, hân dùng hai tay giữ eo tôi lại.

Tôi lại lấy mp3 ra nghe, vút cho hân một bên tai, một bên tôi nghe. Tiếng nhạc lại chậm chậm đưa tôi vào một khoảng lặng. Gió thổi nhẹ.

...

Sau khi thăm chùa thì hân đưa tôi đến một công viên nhỏ. Chỉ gồm có vài chậu cây, xích đu, cầu trượt, một bãi cát nhỏ,...

Tôi bước đến ngồi lên xích đu, hân cũng chỉ lẳng lặng ngồi cạnh tôi. Trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen kéo đến, sấm chớp đoàng đoàng, tôi nhìn sang hân:

– Có lẽ sắp mưa rồi đấy! Mình cũng về đi.

Hân chiều theo ý tôi cùng về khách sạn. Thấy tôi và hân cùng bước vào, mọi người trong sảnh, cụ thể là những nữ sinh trường tôi, cũng như những cô gái ở vùng này, cũng như khách du lịch, đều chăm chú nhìn vào tôi và Ren, bắn những tia lửa nồng nặc mùi chiến tranh.

Tôi thở dài lên phòng, Ren cũng về phòng.

– Yuki về rồi đấy à? – Chito ngồi trên giường tay cầm sách.

– Chito. Ừm. Tớ mới về, cậu về đây từ khi nào thế? – tôi mỉm cười nhảy phốc lên giường ngồi xếp bằng đối diện nhỏ.

– Hừ! Cái tên WW ngu ngốc chết tiệt đó! Hân dám bỏ tớ bơ vơ giữa chợ mà chạy mất chứ! – mặt cô ấy đột nhiên tối sầm lại, khuôn mặt trở nên đen thui lù.

– Haha! Có chuyện gì thế? – tôi cười, khuôn mặt giận dữ của cô ấy dễ thương thật.

– Sáng nay, tớ và hân leo lên đỉnh núi, giữa đường gặp năm tên cướp mặt hùng hổ tiến đến, xung quanh chẳng có ai ngoài bọn tớ, thế là bọn khốn đó giở trò. Chúng vuốt ve khuôn mặt tớ bị tớ cắn cho một cái chảy máu ngón tay. Sau đó chúng giật lấy giỏ xách của tớ, bị tớ dùng pháp thuật đánh văng. Mấy tên còn lại nhào đến tấn công tớ và tên đó... nhưng tên đó run run, nói một câu rất chi là hèn hạ: “Tôi xin lỗi... tôi... tôi không quen cô gái này! Xin lỗi!”. Sau đó hân chạy mất guốc!

– Trời ạ! Còn gì là mặt mũi của một pháp sư? – tôi thần thốt! Không những mất mặt pháp sư, còn mất mặt với cái danh WW!

– Thế đấy! Nhưng thật ra thì cả năm tên đó đều là DW cả.

– Thế rồi cậu có sao không?

– Không. Sau đó, tớ đánh gục hai tên. Khi ba tên còn lại chuẩn bị xông đến, mà tớ chưa kịp làm gì, một luồng sáng tím đen xuất hiện ở vùng bụng của chúng, rồi lan rộng sau đó nuốt chửng bọn chúng. Tớ chưa kịp phản ứng gì đã thấy chúng ngã vật ra đất, mặt cắt không còn giọt máu. Thầy Ajita ở đâu chạy đến lay mạnh tay tớ, hỏi thăm: “Em có sao không? Có đi được không? Thầy cũng em về?”

– A... Ajita? – tôi tròn mắt. Đây là lần đầu tiên tôi được biết về loại phép thuật của anh.

– Ừ. Sau đó tớ viện cớ là ‘sợ’, chuồn luôn về khách sạn. Khu vực này chẳng có gì cho cậu tham quan đâu.

Tôi cười khi, tính cách của Chito hóa ra cũng mạnh mẽ thật! Ajita đúng là dịu dàng ghê...

– Ừ vậy tớ đi tắm nhé! – tôi nói rồi leo xuống giường.

– Ừ, lát gặp, đột nhiên tớ buồn ngủ quá! – cô ấy nói rồi hạ cuốn sách xuống giường.

Tôi phóng vào nhà vệ sinh, dội nước lên người.

– Các em học sinh chú ý, các em hãy tập trung ở sảnh chính của khách sạn, thầy cô có thông báo.

Tiếng của thằng cha nào đó vang vọng trong đầu tôi. Ôi trời ơi! Đáng sợ quá đi mất!! Cơ mà hình như là của ông hiệu trưởng.

– Yuki ơi! Mau mau lên rồi tớ và cậu cùng đến sảnh.

– Ủ! – tôi đáp lời.

...

Chito kéo tôi đi cùng với cô ấy, mà tình hình là cô ấy đang đứng ở khu vực lớp của mình, cũng như của Ren, và xung quanh tôi toàn là nữ nam nữ nữ, ai cũng xinh đẹp lại có phong cách ăn mặc... tôi cảm thấy mình thật lẻ loi và lạc loài.

– Hửm? Yuki? – giọng của Ren.

Tôi quay sang. Hửn hôm nay giản dị áo thun trơn với jean đen, mang dép cũng đen nhưng toát ra sức hút lạ kì. Tôi chăm chú nhìn hửn mà không biết Izumo đang khinh bỉ nhìn tôi.

– Cô làm gì ở khu này? – hửn lại lên tiếng.

– Tôi đi cùng với Chito. – tôi thành thật đáp.

– Thế...

– Được rồi! Chấm dứt màn tình cảm này nhé! Yuki em mau về khu vực lớp em đi. – Ajita ở đâu chạy ra chen vào. Anh hôm nay đối lập hoàn toàn với hửn, cũng áo thun trơn quần jean với dép nhưng là một cây trắng.

– Anh... – Ren chỉ kịp nghiêng răng đe dọa trước khi tôi bị lôi đi.

Tôi đứng bất động trong hàng của mình ở khu vực lớp tôi, cả cơ thể tôi chẳng thèm làm gì, ngoài hai lỗ tai nghe tiếng nhạc xập xình từ tai phone. Chẳng biết thằng cha hiệu trưởng làm cái gì mà lâu thế không biết?

Con nhỏ ngồi cạnh tôi trên xe ban sáng ở đâu xuất hiện, cô ta đi ngang cổ tình quẹt vai ngang vai tôi, khiến tôi mất thăng bằng hơi lùi về phía sau, cô ta thẳng tay đẩy tôi, hơn nữa lại lấy chân mình chặn sau chân tôi, khiến tôi ngã ngửa.

Tôi ngã mà muốn... đập bàn tọa, ôi trời ạ!

Tôi nghiêng răng... thôi thì nhường con nhỏ đó đi! Yuki à! Nhịn đi nhé!

Tôi thở hắt ra phui mông quần đứng lên, tiếp tục đứng yên lặng nghe nhạc. Con nhỏ đó hừ giọng rồi cười nói bỏ đi với đám bạn.

– Cô vấp cái gì té cho mề răng đi! Hử! – tôi làm bầm.

– Cái gì thế? – giọng của Ren lại chen ngang tiếng nhạc.

– AA! Ma! – tôi nhất thời giật mình không nhận ra tiếng hửn thét ầm lên... mọi người xung quanh nhìn tôi với ánh mắt... như nhìn một con bệnh. Nhưng có ai không giật mình khi giọng nam nào đó đột nhiên văng vẳng bên tai chứ?

– Ren đây. – hửn đáp, theo như tôi tưởng tượng thì hửn đã nhú mày.

– Cậu làm người ta đứng tim chết mất!

– Cái giọng hét kinh khủng của cô có thể giết chết một con khủng long đấy! Làm ơn hạn chế nó giúp tôi! – hửn gầm lên.

– Ồ... tôi xin lỗi! Hi hi! – tôi tít mắt cười, đột nhiên Izumo từ xa đến đứng khoanh hai tay trước ngực nhìn tôi với ánh mắt đầy sát khí.

Tôi gỡ tai phone ra, nhìn ngược lại cô ta. Cô ta đưa cho tôi cái gì đó, tôi nhận lấy nó... một tấm thiệp?

– Cái này là...?

– Thiệp mời. – cô ta nói, như phun vào mặt tôi những câu si vớ.

– Tôi biết nhưng nó là tiệc g... – tôi nhú mày nghi ngờ hỏi.

– Tự hiểu. – cô ta nói rồi ngung nguỷ bỏ đi. Ồ cái con nhỏ kiêu căng này thật là!

Cô ta quá đáng như thế mà nhìn xem đám con trai lớp tôi...

– Cô ấy đẹp quá!

– Kiêu sa quá!

– Cô ấy thật tuyệt vời! Hoàn hảo quá!

– Hừ! Một lũ mê gái! – tôi hừ giọng, đeo lại tai phone, giọng của Ren đã dồn dập.

– Cô làm cái gì mà nãy giờ lại ngắt liên kết hả? – hấn bực dọc.

– Hi. Tôi xin lỗi. – tôi cười trừ cho có, tay mở tấm thiệp ra coi.

– Thật là... – hấn lăm bầm gì đó.

– Lẽ... đính hôn? – tôi hoàn toàn không tin vào mắt mình được nữa... trên tập thiệp in nổi ba chữ lớn tổ chẳng “Lẽ đính hôn”.

Quan trọng hơn hết, tên của bên nữ là Izumo, và bên nam là...

– Ren.

Tìm tôi đột nhiên nặng trĩu, nói chính xác hơn là như thể bị cái gì đó đâm phải.

– Cô gọi tên tôi có chuyện gì? – giọng hấn như lưỡi dao vô tình rạch nát tôi.

Dù cho có đấu tranh đến đâu đi nữa, tôi làm sao có thể đến với hấn... khi có rào cản giữa cả hai. Hấn yêu tôi thì sao chứ? Tôi thích hấn thì sao chứ? Tất cả là vô nghĩa.

Tấm thiệp này như thức tỉnh tôi khỏi giấc mơ đó... cái giấc mơ toàn màu hồng mà tôi và hấn đã mặc tất cả về nên. Phải làm sao bây giờ nếu tôi cứ ngày càng lún sâu vào tình yêu của mình?

Cách tốt nhất tôi nên làm chính là tránh xa hấn ra... chỉ có một cách duy nhất...

Chỉ vừa nghĩ đến việc này, tôi đã không thể kiềm chế mà bật khóc. Tôi vút lại cái mp3 ở sảnh rồi chạy ra ngoài, nghe man mác tiếng của ông thầy hiệu trưởng trên loa:

– Các em hãy tập trung theo khu vực lớp và chúng ta cùng di chuyển tới nhà hàng để dùng bữa trưa nhé.

Tôi chạy thẳng vào rừng... mà không biết bản thân đang làm gì...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ồ CƯỚP.

Tôi chẳng biết bản thân mình đang đi về đâu, chỉ biết chạy về phía trước, tấm thiệp trên tay tôi bị vò nát, cứ như mớ giấy vụn vút đi.

Tôi ngồi phịch xuống đất, cảnh vật xung quanh nhòe đi. Tôi lúc này yếu đuối chỉ muốn khóc.

Tưởng tượng ra cảnh tôi phải đứng từ xa nhìn hấn khoát vai Izumo, tôi càng khóc lớn hơn nữa. Cứ như thế này thì chỉ thêm đau cho cả tôi lẫn hấn... cả Ajita nữa. Có lẽ đã đến lúc tôi cho họ câu trả lời... tốt cho cả ba.

Tôi dụi dụi mắt đứng dậy, nhân lúc tôi đang quyết tâm, phải đến gặp họ ngay và luôn. Cơ mà...

– Á! Đây là đâu thế này? – tôi giật mình hét toáng lên.

Xung quanh tôi chỉ toàn cây với cây. Dù đang là giữa trưa, nhưng hầu như ánh sáng khó có thể chạm tới mặt đất, chứng tỏ cây cối ở đây vô cùng rậm rạp. Làm sao tôi có thể bay lên đây...

Yuki ơi! Mày đã làm cái điều ngu ngốc gì thế này? Chạy đi đâu không chạy, lại chọn đường vào rừng chứ!?

– Này! – một giọng nói của ai đó.

– Aaa! Ma! – theo quán tính, tôi hét lên.

– Ngốc! Là anh đây. Ma cô đâu ra hả? – giọng nói đó lại vang lên.

– Anh là ai? – tôi run rẩy quay lại nhìn.

– ... – Ajita im lặng không còn biết nói gì.

– Ajita... oa! Hay quá! Cứ tưởng tôi bị lạc rồi! May mắn là có anh ở đây! Giúp tôi với! Về khách sạn đường nào vậy? – tôi như bắt được vàng cười toe toét khoe răng.

– Đường này. – anh chỉ tay – À không! Đường này! – anh lại chỉ tay hướng khác – Không phải! Hình như là đường này.

Xác định rồi!

– Đừng nói với tôi bệnh mù đường của anh vẫn chưa hết... – tôi hỏi anh với một khuôn mặt không thể vô cảm xúc hơn nữa.

– Anh xin lỗi vì quá vô dụng... – Ajita giương đôi mắt cún con long lanh lấp lánh chói lóa to tròn nhìn tôi... trái tim tôi đập mạnh một cái – Ban nãy đi theo em, anh chẳng để ý gì cả.

Nhắc mới nhớ, tôi phải cho anh một câu trả lời!

– À... chuyện đó... – tôi vừa mở miệng. Anh nhanh chóng lao đến bịt miệng tôi.

Anh ôm tôi vào lòng rồi cả người đổ xuống một bụi cây gần đó. Anh và tôi nằm im bất động, tôi vùng vẫy, anh nhủm mảy ra hiệu im lặng.

Không lâu sau đó, tôi nghe tiếng gầm... rất lớn... rất khủng khiếp. Cả người tôi run lên, cổ họng khô rát, bây giờ dù anh có buông ra, tôi cũng chẳng dám hé răng một chút, thở còn không dám thở mạnh.

Tiếng sột soạt ngày càng gần, dường như có gì đó di chuyển đến gần chỗ chúng tôi đang nấp. Liệu có phải cái con thú đáng sợ đó...

Nhưng sẽ không sao đâu! Tôi sẽ cho nó một đòn knock out... Tự an ủi mình như vậy nhưng tôi vẫn không khỏi lo sợ. Cho đến khi tiếng sột soạt ngay sát chúng tôi, tôi bây giờ nhắm tịt mắt, chẳng dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

– Hai người làm cái trò gì thế hả? – giọng của Ren oang oang.

– Là Ren? – tôi và anh đồng thanh, ngồi dậy.

Cả hai chúng tôi bây giờ, tóc thì xù, quần áo xộc xệch, lại đang ôm nhau nằm trong bụi... thật không còn hành động nào mờ ám hơn.

– Hai người... hai người... mau giải thích cho tôi! – Ren tức giận đến khuôn mặt đỏ ran. Hấn hét toáng lên.

Cả tôi và anh ngay lập tức, ánh mắt tóe lửa, cả khuôn mặt đen lại, bay đến Ren bịt ngay miệng hấn lại, túm hấn chui vào lùm lùn.

– Suyt! – cả tôi và anh cùng đồng thanh.

– Hơ... – hấn chẳng hiểu cái mô tê gì đưa về mặt... ngốc xít nhưng mà vô cùng đáng yêu ra.

– Có con gì đó! – anh giải thích.

Cả ba đứa tôi nín thở, cho đến khi tiếng gầm đó lại vang lên lần nữa, nhỏ dần nhỏ dần, xa hấn.

Tôi thở phào, nhưng mà tận bây giờ tôi mới nhận ra tình hình của bản thân...

Tôi nằm trong vòng tay của cả Ren lẫn Ajita... phải nói sao nhỉ...?

Ngượng chết đi được! Cả hai bây giờ lại chăm chú nhìn tôi. Tôi nhanh chóng ngồi dậy, chỉnh lại quần áo rồi đứng lên. Tôi khề tăng hắng:

– Ren này! Muốn về lại khách sạn thì đi đường nào?

Ren đực mặt ra. Hấn ngơ ngác hỏi tôi:

– Đường nào là đường nào? Tôi đâu có biết? Ở thế cô không biết à?

Tôi hoàn toàn... không thể phản ứng được gì nữa...

– Vậy cả ba đứa bây giờ đều là đồ vô dụng bỏ đi hết à? – Ajita nói một câu, mà cả ba đều nhột...

– Chuyện này không ổn rồi đấy! – Ren tắc lưỡi dựa lưng vào gốc cây.

– Hừm... Có cách nào không nhỉ? – tôi ngồi cạnh họ.

– Em bay lên tìm khách sạn đi Yuki. – Ajita nói.

– Nhưng cây rậm rạp quá! Và lại, cây trượng đó cũng có giới hạn, không thể dùng quá lâu, hơn nữa không thể dùng nhiều lần trong một thời gian ngắn...

– Tụi này sẽ hỗ trợ cô. Bay lên đi. Chỉ có một cơ hội thôi đấy. – Ren nói chắc nịch.

– Được! Tôi bay nhé! – tôi thở một hơi thật mạnh. Trên tay tôi dần xuất hiện hình ảnh của một cây trượng dài màu xám, được khắc họa bởi nhiều đường nét đầy nghệ thuật.

– Chuẩn bị... – Ajita và Ren đồng thanh – Lên!

Cả hai tách mớ lá ra, tạo thành một lỗ trống, tôi bay vọt lên, len qua vùng trống đó, nhưng vẫn không may bị cành cây va trúng tay. Một vết máu xuất hiện. Tôi xuyết xoa.

Bay lên một độ cao phù hợp, tôi nhìn xung quanh. Có một tòa nhà khá cao ở hướng Tây... có khi nào là khách sạn không nhỉ? Tôi bay lên cao hơn nữa. Tôi trông thấy khách sạn thật sự nằm ở phía Đông, còn căn nhà đó... là của một đám những thanh niên mặt mày bặm trợn. Cả thấy họ đang vây quanh một túi tiền lớn, cười điệu cười khà ó!

– Cướp! Chúng rõ ràng là cướp mà!

Sốc hơn nữa, tôi nhìn thấy... một cô gái bị trời đang nằm ở góc nhà. Máu anh hùng của tôi nổi lên. Tôi quên mất cánh tay đau, bay xuống chỗ hấn và anh.

– Này! Hai người đi về phía Đông, cứ đi mãi sẽ đến khách sạn. Tôi đi đây chút!

– Này! Đi đâu? – tôi định dùng thuật dịch chuyển thì cả hai tay tôi bị nắm lại bởi hai người họ. Họ đồng thanh hỏi tôi.

– Đang gấp lắm rồi! Tôi không có thời gian giải thích! – tôi vùng tay ra.

– Chúng tôi muốn đi cùng! – họ dùng ánh mắt kiên quyết khuấy động trái tim của tôi.

– Được rồi! Mau lên! Căn nhà ở phía Tây. – tôi liếc qua họ rồi dịch chuyển trước tới đó. Phải mất một thời gian họ mới xuất hiện cạnh tôi.

– Tại sao lại đến đây? – Ren hỏi cộc lốc.

– Hang ổ của bọn cướp, có một cô gái đang nằm trong đó, cô ấy sẽ gặp nguy hiểm mất! – tôi trả lời, khuôn mặt căng thẳng hết mức.

– Cô đúng là bao đồng! – hấn phun một câu vô tâm.

– Này! Bao đồng gì chứ? Tôi chỉ muốn giúp đỡ cô gái đó thôi! – tôi mắng hấn.

– Hừ! Cô có biết quãng đường từ chỗ ban nãy tới đây là bao xa không? Làm sao tụi mình có thể quay về khách sạn đây hả? – hấn trợn mắt lên lắm bầm...

– Tôi đâu có cố tình đâu! Chỉ là thấy người khác đang gặp nạn mà không giúp đỡ thì...

– Cô còn dám nói!

– Hai người! Đủ rồi đấy! – Ajita cáu bẳn xen vào.

– Ba người! Đủ rồi đấy! – giọng ai đó.

– Thăng nào lão... – cả ba chúng tôi nhủ mảy đồng thanh quay về phía phát ra tiếng nói.

– Hahaha! Tụi bây làm cái gì ở đây?! Đã biết thân biết phận trốn trong lùm cây rồi còn um sùm – một tên mặt đầy sẹo cười khẩy, sau lưng hấn là vài chục tên.

– Hờ? Mày là thằng nào? – ba đứa tôi lại đồng thanh.

– Haha! Tụi nó hỏi tụi mình là ai kìa! Rình mò này giờ vẫn không biết à? – tên đó cười như điên với đám đằng sau.

Tôi đứng dậy, bước ra đứng trước mặt tên đó... vô cùng ngênh ngang hást hàm.

– Hừ! Tao không quan tâm! Nhưng tao yêu cầu mày thả cô gái đang nằm bên trong ra.

– Cái gì? – đám này trợn mắt nhìn tôi.

– Mà điếc à? – tôi gắng hỏi lại, nhưng Ren và Ajita đã đứng cạnh khều nhẹ tay tôi.

– Con này mặt cũng xinh đấy! Nhưng mà kiêu quá chừng ă! Thôi kệ, có còn hơn không! – tên đầu đàn lèm bèm gì đó với bầy đàn của mình, sau đó cười nham hiểm – Bắt con nhỏ này lại cho nó vào nằm kế con kia tối nay xử luôn thể. Còn hai thằng này giết rồi vứt xác cho tao!

– Dễ quá nhỉ? – cả ba đứa tôi đồng thanh cười khẩy. Dường như cảm nhận được sát khí, bọn này hơi rùng mình rồi giữ vẻ mặt tự tin với suy nghĩ “Tụi nó có mỗi ba đứa, mình cả bọn như thế này, không lẽ không đánh lại?”

– Nhào vô! – tên đó hét lên. Cả đám bắt đầu tiến về phía bọn tôi.

Ajita búng tay một cái, tất cả bọn chúng đứng im bất động... là phép thuật ngưng đọng thời gian. Hehe! Đi với hai người này không bao giờ sợ bị người ta đánh hội đồng a!

Tôi thụi mỗi tên một quả vào mặt rồi thần nhiên đi vào nhà. Bàng hoàng quá đỗi! Cô gái này là Chito.

Tôi cật lực lay cô nàng. Ajita nói:

– Vô ích thôi Yuki. Anh phải hóa giải ngưng đọng thời gian cô bé mới tỉnh dậy được! Nhưng nếu làm vậy thì đám kia cũng sẽ cử động được.

– Aha! Vậy càng tốt! Tần cho chúng thêm một trận là được chứ gì! – tôi nhếch mép bẻ tay răng rắc.

– Cái con nhỏ này! Lúc nào cũng bạo lực! Làm phước một chút đi chị hai! Cứ đánh người ta mãi thế nào cũng có ngày... – anh trách móc tôi mà cười nhẹ.

– Anh ta nói đúng. Dù chỉ một mình cô là dư sức giết chết hết cả thầy bọn chúng đi nữa, ta vẫn nên hạn chế tình trạng này.

– Gì chứ? Đã biết tôi có thể tại sao lại không được làm? – tôi cáu.

– Đi thôi, tôi có kế hoạch. – Ren kéo tôi đứng dậy, ra hiệu cho Ajita cổng Chito.

Anh cổng Chito đi theo tôi và Ren. Hắn... leo lên cây. Tôi leo lên theo, tuy có gặp chút khó khăn nhưng cuối cùng tôi đã yên vị trên cành cây cạnh Ren, hiện đang thò tay xuống kéo Chito lên.

Và sau khi cô nàng đã an toàn trên cây cạnh tôi, tôi đột nhiên ngã xuống...

– A! – cứ tưởng mình đã đáp đất, và sau khi đi đã ngoại về phải đi chinh hình phản mông, thì tay tôi bị một lực thật mạnh kéo lại, lưng và chân tôi có ai đó đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: CHẠY TRỐN.

Thực tế bây giờ, tay phải tôi được kéo lại bởi Ren, còn tay của Ajita đã luồn qua eo tôi đang yên vị trên lưng và đùi tôi, trông như đang bế bồng tôi lên.

– C... Cảm ơn! – tôi ngượng ngịu mặt đỏ như gấc. Tự nhiên thấy mình ngoan như một chú mèo con.

Cả hai cẩn thận chậm rãi buông tôi ra. Một lần nữa tôi leo lên cây, còn anh thì quá đơn giản, trong phút chốc đã trèo lên ngồi ở cành bên kia.

– Được rồi Ajita. – Ren nói cộc lốc chẳng có đại từ gì hết.

Ajita lăm nhăm hồi lâu thì cả đám kia đang bất động bỗng đều la ó ôm lấy mặt. Phải rồi! Lạnh cả một cú đám của tôi mà!

– Tụi nó đâu rồi?! Chia ra tìm đi! – thằng cầm đầu tức điên mặt hầm hầm mắt long song sọc... bởi vì riêng tên này, tôi còn bồi dưỡng cho hắn thêm hai cú đá vào bụng và vào lưng.

Tôi cười khúc khích nhưng cố nhịn để không phát ra tiếng. Ajita và Ren nhìn tôi lắc đầu. Đầu Chito đang tựa vào vai tôi bỗng động đậy. Cô ấy từ từ mở mắt, thấy tình thế của mình thì hoảng hốt mém tí phát ra tiếng la, may có tôi bịt miệng nhỏ.

Tôi ra dấu im lặng, mắt hồi lâu nhỏ mới bình tĩnh lại. Chito nhìn tôi, nhìn quanh rồi thở phào. Tôi nhìn xuống đất thấy bụi nó đã đi hết thì Ren ra hiệu, Ajita nhảy phốc xuống, anh đang hai tay lên quay về phía tôi, như sẽ đỡ tôi khi tôi xuống vậy:

– Này Yuki! Xuống đây nào.

Ren mặt đen thui, chưa kịp để tôi làm gì đã nhảy xuống trước... cơ mà là nhảy vào vòng tay của Ajita... Mà sức của Ajita thì làm sao đỡ nổi một tên nặng bằng mình như vậy, nên... cả hai ngã lăn ra đất.

Và tình hình bây giờ là Ajita đang ôm lấy Ren. Anh đỡ mặt ra, hoàn toàn quá bất ngờ để anh thể hiện bất kì cảm xúc nào. Ren mặt lạnh tanh nằm trên người của người ta. Tôi và Chito đồng loạt đưa tay lên che miệng nhau, cố gắng cười không ra tiếng.

– Thăng này! Giờ phút nào còn làm trò khi nữa? – anh cúi gắt, thẳng đầu gối đẩy hấn ra. Ren lăn sang một bên lạnh lùng nhìn tôi như thể cảnh cáo “Cô mà dám nhảy vào lòng anh ta thì biết tay tôi!”

– Tôi ghen. – hấn lại dùng bàn mặt không chút cảm xúc nói câu đậm chất ‘gió đó’ này.

– Cái gì? – cả ba người còn lại, trong đó bao gồm cả tôi... gần như há hốc mồm. Cái tên này thật là ăn nói chẳng bao giờ suy nghĩ! Cứ thích làm theo cách mình thích! Chẳng coi ai ra gì cả! Xem Chito ngờ ra rồi kìa!

– Thì ra chuyện tình cảm giữa ba người là như vậy. – Chito nói nhỏ vào tai tôi.

– Hic! Như vậy là sao chứ? Lúc nào người thiệt thòi cũng là tớ cả! – tôi phàn nàn.

– Gì chứ? Tớ thấy họ rất tốt với cậu đấy! – Chito phì cười.

– Ê lớp trưởng, đưa tay đây. – Ren từ khi nào đã leo lại lên cây đang chìa tay ra cho Chito.

Nhỏ nắm lấy tay hấn, bắt đầu tuột xuống, bên dưới là Ajita đang đưa tay ra đỡ.

Sau đó hấn trèo lại sang cành cây nơi tôi đang ngồi... đang định nắm tay tôi xuống thì tiếng của tên đầu đàn ban nãy vang lên:

– Tụi nó kia!

Tôi giật mình nhìn xuống, Ajita túm lấy tay của Chito chạy đi. Ren nói nhỏ vào tai tôi:

– Thu hai chân lên, ngồi dựa vào cây đi.

Tôi ngoan ngoãn làm theo. Hấn thấy tôi đã yên vị thì nhanh chóng ngồi nhích vào gần tôi. Cả người hấn gần như phủ cả cơ thể tôi. Thì ra hấn to lớn đến thế? (còn phải nói, người ta một mét tám, chị hai có mỗi ba mét bẻ đôi cơ mà! = =!)

Hấn chống hai tay lên cây, bao bọc lấy hai bên vai tôi. Cả người gần tôi, hai chân cũng bọc lấy chân tôi.

Hấn làm bầm. lát sau tôi thấy một tên chạy đến dưới gốc cây nhìn lên tìm kiếm gì đó. Có vẻ như không thấy được hai chúng tôi. Hiều! Ren đã dùng thuật tàng hình... Ô cái này thì tôi cũng biết mà? Hấn che cho tôi làm gì chứ?! Để giờ cả hai trong cái tình trạng oái oăm này!

Khuôn mặt hấn gần kề thế kia... thật là làm thú tính của tôi nổi dậy. Tôi nhìn hấn chăm chăm không dứt. Thấy tên kia đi, hấn thở phào, định buông tôi ra, nhưng sau khi thấy ánh mắt chăm chú của tôi, hấn cũng không động đậy, giữ nguyên tư thế nhìn tôi chăm chăm. Thành ra cả hai chúng tôi ngồi nhìn nhau như thế.

– M... Mau trèo xuống... đi... đi. – tôi là người đầu tiên quay mặt đi.

– Yu... ki. – giọng hấn chậm rãi gọi tên tôi.

– Hả? – tôi theo phản xạ quay sang hấn... mắt tôi lúc này mở to hết cỡ.

Hấn rướn người lên hôn nhẹ vào trán tôi... sao khi hấn rời đi và đã yên dưới đất, tôi vẫn còn chưa hết giật mình, và mặt tôi đang đỏ lên theo cấp số nhân.

– Mau xuống đây. – hấn ngược lên mỉm cười với tôi, nhẹ nhàng đưa hai tay ra, hết tư thế của Ajita ban nãy.

Tôi bay xuống, theo quán tính, hấn xoay tôi một vòng trên không, rồi chưa đợi tôi hết choáng váng đã kéo tôi vào lùm...

Hôm nay tôi rất là có duyên với lùm cây a... Sao tình cảnh nào cũng đẩy đưa tôi đến với nó thế chứ?

– Giờ làm sao?! – tôi hỏi nhỏ hấn.

– Cô có cách nào liên lạc với hai người kia không?

- Ồ, đi tìm họ rồi nói chuyện là xong – tôi nói, mà hình như rất là trượt quớt!
- Cô... thật là! Ý của tôi là có cách nào tìm được họ không đấy ngốc xít! – hấn búng tay vào trán tôi.
- Này! – tôi hét toáng. Hấn hoảng hốt bịt miệng tôi lại, sau đó bặm môi đe dọa, nhìn hấn hung tợn kinh!
- Thôi thì bây giờ cứ trốn vào rừng trước đã. – hấn kéo tôi đứng dậy, quay lưng – Đi thôi.

Tôi và hấn chạy vào nơi cây rậm rạp, lại ngồi vào một lùm...

Nhưng phải nói là thiên nhiên ở đây phong phú ghê. Cây thì nhiều, mà đủ thứ loại, hoa cũng nhiều màu sắc, cứ như khu vườn của một cung điện đồ sộ nguy nga ngày nào cũng có người chăm sóc.

Tôi ngồi trên nền cỏ, nếu không có hấn cứ ngồi kế bên lèm bèm thì tôi đã nằm dài ra thưởng thức cảnh quan lãng mạn. Ren ơi, phải chi đây không phải là lúc đầu sôi lửa bỏng khi chúng mình đang bị truy lùng thì tôi đã giết chết cậu rồi! Ôi cảnh đẹp của tui.

- A! – tôi bỗng cảm thấy đau ở ngay đùi, khẽ than một tiếng.
- Có chuyện gì vậy? – Ren giật mình quay sang tôi.
- Hình... hình như là... là có con gì đó vừa mới cắn tôi. – tôi thở dốc. Từ đùi phải xuống bàn chân phải của tôi bỗng đau nhức kinh khủng, mắt dần cảm giác.

– Này! Cô bị rắn cắn rồi! Ngồi im nghe chưa. – Ren cau mày, hấn đứng lên đạp chết một con rắn hổ đang trườn dọc theo chân tôi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi im. Hấn cởi bỏ áo khoác ngoài, xé đi một mảnh nhỏ rồi quấn chặt đùi tôi.

- Kiểu gì cô cũng có thể gây chuyện được là như thế nào hả? – hấn điên tiết sổ một tràng bới móc những lần tôi bị thương.
- Quan trọng hơn là bây giờ mình phải đi tìm hai người kia. – tôi thở ra.

– Ngồi im! Cô đi đâu được với cái chân như thế hả? – Ren ngay lập tức chặn tôi lại, hấn đẩy tôi ngồi im – Thực ra tôi cũng chỉ sợ cứ theo cảm tính không có cơ sở khoa học, nên không thể chắc được cô sẽ an toàn, nhưng tôi đoán con rắn này không có độc đâu... có lẽ sẽ ổn.

- Nhưng còn hai người kia...
- Cô im ngay và ngoan ngoãn ngồi đó đi, chuyện hai người kia và cách thoát ra khỏi đây mà không đổ giọt máu nào là trách nhiệm của tôi.
- Ồ nhưng...
- Được rồi. Ít ra cô hãy tin tưởng ở tôi... được chứ? – hấn cười dịu dàng.

Tôi một phút đứng hình vì vẻ mặt nghiêm túc đầy chắc chắn của hấn. Ren chìm vào suy nghĩ, rồi ánh mắt hấn lóe lên một tia sáng:

– Có rồi! Cứ hy vọng là trong băng cướp ấy không có ai là DW.

Tôi khó hiểu nhìn Ren. Hấn thở nhẹ một cái, rồi tay đưa ra trước, vẽ vào không trung những đường nét thật kì bí, nhưng chữ cái đột nhiên sáng lên rồi bay vút lên trời. Dù không thấy rõ nhưng dường như chúng đang tạo thành khuôn đề đám mây trở thành một vài kí tự thật đặc biệt. Thấy tôi tò mò, hấn giải thích:

– Đây là bảng chữ cái đặc biệt của DW. Mà mục đích là truyền thông điệp phục vụ cho cái trò đánh lén WW. Tự mình giải thích cho WW như cô thì thấy thảm hại thật đấy.

- Thì ra là vậy, nhưng cậu viết gì vậy?
- “Tình trạng hai người thế nào rồi?” – hấn đáp.

Tôi im lặng, chăm chú nhìn lên trời... những kí tự này, những đường nét này thật đẹp quá đỗi. Tôi cũng muốn học nó.

- Có câu trả lời rồi. – hấn đột nhiên thốt lên – “Đang trốn trên cây. Hai người đang ở đâu?”
- “Gần khu nhà của chúng. Nhưng vì một số rắc rối, chúng tôi không thể di chuyển.”
- “Được. Ở yên đó chờ chúng tôi.”

Ren bảo tôi nằm thẳng ra, tôi định ngã lưng xuống, hấn chui vào ngồi làm tôi gối đầu lên đùi hấn. Vốn định ngồi dậy nhưng hấn giữ vai tôi lại ra hiệu cứ nằm yên như thế. Tôi đành nằm yên.

Hắn đột nhiên cất tiếng hát, dù nhỏ thôi, nhưng nó vẫn khiến trái tim tôi lay động, hơi khàn nhưng rất ấm, nhỏ nhưng từng từ, từng từ một như được rót vào tai tôi. Hơn nữa, cảnh vật xung quanh vô cùng trữ tình, ngoại trừ cái xác bết máu của con rắn đang nằm một góc bên kia.

‘Sột soạt’ – tiếng động phát ra trong lùm bên kia. Tôi và hắn giật mình tròn mắt nhìn nhau. Là bọn chúng à?

Ren dùng thuật tàng hình, tôi cũng nhanh chóng niệm chú, cho tới khi tôi nghe giọng nói quen thuộc:

– Yuki oi!

– Chito. Là Chito. – tôi nhoẻn miệng cười.

– Yuki? Cậu ở đâu?

Tôi hóa giải thần chú. Ajita và Chito nhìn chăm chăm tôi và Ren. Khi thấy đuôi tôi có máu, cả hai lao đến dò hỏi, như muốn xoay vòng tôi để xem cho rõ xem tôi còn bị thương ở đâu không. Anh tức giận quay sang hắn:

– Cậu trông cô ấy cái kiểu gì thế hả?

– Là lỗi của tôi sao? – hắn cộc cằn đáp trả.

– Chẳng lẽ là lỗi của tôi sao? – anh cũng không kém cạnh, cả hai nhủu mày nhìn nhau như thể sắp lao vào cắn xé nhau không bằng.

– Này! Đủ rồi đây! – Chito lo lắng gọi cả hai trở về từ chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: THOÁT.

– Nếu hai người cứ làm ồn như thế thì chúng... – tôi cũng gật đầu đồng tình nhưng chưa nói hết câu thì.

– Chúng như thế nào? – một giọng lạ hoắc huơ vang lên.

– Thì chúng... – tôi theo phản xạ đáp lời, nhưng sau đó mới phát hiện ra... xung quanh chúng tôi đều kín người... – Thôi rồi.

Ajita và Ren đẩy tôi và Chito vào giữa đứng. Đám kia bắt đầu đứng thành vòng quanh chúng tôi với nụ cười đều.

Hắn và anh thở hắt ra, lần đầu tiên có chung suy nghĩ “Tuyệt đối không để chúng động vào một sợi tóc nào của hai cô ấy.”

– Tụi mày đứng là chán sống rồi! Dám cướp người đẹp của tụi tao đi như thế? – tên mặt mày như con gấu lên tiếng.

– Người đẹp của mày? Ha... Mày mù hay sao lại nói con khỉ này là người đẹp. Cô ta chẳng có tí nào ra dáng con gái. – hắn xia Chito.

– Này! Tên kia! – Chito giận đỏ mặt hét lên.

– Chỉ mình cậu thấy em ấy giống khỉ thôi. Đối với tôi mà nói, em ấy còn đẹp hơn thiên thần, nhỉ? – Ajita nói, cười mỉm, nháy mắt với Chito một cái. Nếu tôi không lầm thì... khuôn mặt của cô ấy phút chốc đỏ lên... Miệng lưỡi của gái của anh cũng chẳng vừa.

– Thôi! Không đánh trống lảng nữa. Tụi bây đã đụng vô tụi tao thì đừng trách, tụi tao sẽ xử đẹp hai thằng bây, sau đó có thể cùng hai cô nàng xinh đẹp này vui vẻ. – tên đó cợt nhả. Tôi trừng mắt nhìn mớ cỏ dưới chân tên này, một lát sau, ở đó có khói bốc lên, và bắt đầu cháy, xém mất một phần mũi giày tên đó. Hắn điên tiết hét lên, và nhanh chóng dập lửa.

Ren thừa biết đó là phép thuật của tôi nên hơi cười. Ajita và Chito quay sang nhìn tôi, tôi chỉ nhún vai cười khẩy... Cho đáng đời tên đó. Cho dù hắn đã khen tôi xinh, nhưng vì hắn mà Chito đã rất sợ hãi... có lẽ vậy.

– Khốn khiếp! Giết hai thằng này cho tao!

– Chắc! Phiền rồi đây. – cả hai đột nhiên đồng thanh.

Bọn chúng lao đến, cả hai chỉ tránh né chứ không hề đánh lại. Có vẻ hai anh chàng đang định làm chúng mất sức mà chịu thua đây.

Tuy nhiên, vì tôi và Chito đang ngồi giữa trận chiến nên tình trạng oái oăm này chắc chắn sẽ đến.

Sau khi né được đòn, mấy tên kia theo đà mà vẫn cứ tiến về phía trước. Bốn tên lao thẳng về phía hai chúng tôi. Tôi vốn định đứng dậy đá văng chúng ra, nhưng chợt phát hiện chân mình hiện giờ hoàn toàn không thể cử động được... và Chito thì đang nhìn vết thương của tôi mà lo lắng nên không kịp phản ứng gì. Ren và Ajita đồng loạt phóng đến tung hai cước khiến bốn tên kia bay ngược về phía sau, rồi đồng thanh:

– Có sao không?

– Không. – tôi cảm động đáp. Lần đầu tiên tôi thấy được sự phối hợp của hai người này.

– Tụi mày làm tụi tao điên lên rồi đấy nhé. – Ajita bẻ tay răng rắc, anh trông có vẻ giận dữ thật – Một tí nữa là đã làm bị thương hai người bạn của tao rồi. Tụi mày đúng là chán sống mà. Tao sẽ bẻ răng từng răng một. Lên một lúc luôn đi cho nhanh.

Tôi nhìn anh từ phía sau, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí ngùn ngụt có thể nuốt chửng mọi thứ. Nhìn sắc mặt tái xanh của tụi kia là biết đang hãi tới mức nào. Ren đứng hình nhìn anh, có lẽ hẳn cũng không ngờ anh lại là một con người bạo lực như thế.

– Sao thế? Tới đây. – anh thét lên – Nếu không, tao sẽ ghé thăm từng thằng. Với cái lũ ruồi muỗi tụi mày, tao không cần phải dùng tới phép thuật nữa là.

– Mày ăn nói cũng hùng hồn gớm, mày nghĩ mày bằng ai? Là đại pháp sư chắc? – chỉ mỗi mình tên đứng đầu là vẫn còn giữ cái dáng vẻ ngông cuồng ấy được.

– Hà hà... tao đơn giản chỉ là một giáo viên, có nhiệm vụ phải bảo vệ học sinh của mình. – dứt câu, nụ cười nửa miệng của anh biến mất cùng cả người anh, sau đó từng tên từng tên một đột nhiên kêu thét lên, làm lũ còn lại không khỏi hoảng hốt. Chưa đầy 10s sau, cả lũ không biết điều ban nãy còn đang hùng hổ tủa đi tìm tụi tôi, giờ chỉ còn là những người đang nằm quần quai đau đớn dưới nền đất.

Đến tôi còn không nhìn thấy được chuyển động của anh, Ren và Chito cũng hoàn toàn bất động, cứ như vẫn chưa hiểu việc gì đang xảy ra. Phải rồi nhỉ? Nếu không tiếp xúc với Ajita từ khi còn nhỏ, có lẽ nào tôi cũng cần thời gian dài để tiêu hóa hết cái sức mạnh kinh khủng của anh. Từ nhỏ đã có thể tay không vật chết hổ rồi... khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Anh vốn là thiên tài về trí óc, phép thuật cũng tuyệt đỉnh mà sức mạnh cũng không ai sánh bằng, hơn nữa, anh cũng rất là... đẹp trai!

Ày... lan man quá rồi!

Ajita đứng chễm chệ trước mặt tên khi đầu đàn đó nhìn khuôn mặt sợ hãi của hắn lại cười khẩy. Anh đột ngột trừng mắt đá cho hắn một cái ngay bụng làm tên đó văng ngược về phía sau, đập cả người vào gốc cây, sau thì bất tỉnh nhân sự. (hình như au hơn tăng bốc Ajita cơ mà kệ vậy)

– Đi thôi. – sau đó anh quay về phía tôi và Chito đang ngồi tặng hai chúng tôi nụ cười hiền, có lẽ anh nghĩ chúng tôi sợ.

Tôi thì không sao rồi, còn Chito thì... tôi hơi liếc nhìn cô ấy, từ nãy đến giờ nhỏ không có động đậy gì cả, có khi nào là sợ quá mà cứng đờ người luôn không...? À thôi, bỏ đi... xem ánh mắt sáng ngời của cô ấy kia, có vẻ hào hứng là khác chứ sợ hãi ở đâu ra. Này nhé, tôi, Ren, Chito, Ajita, bốn đứa đam mê bạo lực đi cùng với nhau thì khó mà không động tay động chân trước những tên gây sự như bọn cướp này, có trách thì trách chúng quá xui xẻo dám bắt cóc Chito của tôi.

– Tại sao cậu lại có mặt ở đây vậy hả? – tôi hỏi Chito.

– Cậu nhắc tới làm gì, bây giờ tớ thật là chỉ muốn chạy đến tận cho tên khốn khiếp đó một trận! – Chito tỏ vẻ tức giận, hùng hục sát khí.

– Ai cơ?

– Cái tên WW hèn nhất cùng đội của tớ ấy. Tên khốn ấy dám chơi tớ một vỏ đầu quá!

– Là sao cơ, cậu nói rõ nào.

– Cái tên khốn ấy! Lúc nghe thông báo của hiệu trưởng, tớ định xuống sảnh thì gặp hắn ở ngay hành lang. Hắn nói muốn xin lỗi tớ về chuyện hắn đã bỏ rơi tớ bữa trước. Tớ ngu ngốc đi theo hắn. Hắn lại dẫn tớ ra sân sau của khách sạn, tớ bắt đầu nghi ngờ nhưng chưa kịp làm gì, lũ cướp chết tiệt ấy đánh thuốc mê tớ rồi đem tớ về đây. Tất cả là tại cái tên gà mờ ấy cả! Tức chết mà! – cô ấy bức xúc xả hết.

– Thật là mất mặt WW/con trai. – tôi, Ren và Ajita đồng thanh.

– Thôi bỏ đi, sau khi về khách sạn tớ sẽ cho hắn húp cháo mà sống. Còn bây giờ phải làm sao đây? – Chito nói.

– Thôi bây giờ tạm thời đến căn nhà của bọn cướp ở tạm đi đã, rồi sáng mai mình sẽ bay lên lại lần nữa, nhắm hướng và khoảng cách để dịch chuyển. – Ajita nói – Được chứ?

– Ok. – Chito cười đáp.

– Xin lỗi nhưng... tôi không di chuyển đ... á!

Đang định nói ra vấn đề của mình, nhưng chưa hết câu cả người tôi đã bị nhấc bổng lên. Hình như là bây giờ tôi đang nằm trên vai Ren ấy. Hấn nhắc tôi lên và công tôi đi trước một mạch, trong khi Chito và Ajita vẫn đứng đó.

– Tôi hy vọng sau chuyến đi này cô sẽ bắt đầu ăn kiêng.

– Cái tên chết bầm kia! Tôi nặng thì sao chứ? – tôi vùng vẫy.

– Yên đi! Càng lộn xộn càng nặng thêm. Tôi vút cô giữa đường bây giờ! – hấn lại giờ cái giọng thường ngày ra.

Từ nãy đến giờ, thấy hấn cứ yên lặng quá làm tôi thấy lo, nhưng giờ thì có vẻ không sao nữa rồi.

– Tùy cậu! tôi chẳng sợ! – tôi nghênh ngang nói, à không, là thét vào lỗ tai của Ren.

– Cô có biết mình đang trong rừng và trời thì sắp tối rồi không? – hấn nói, giọng gian tà vô cùng.

– Thì sao chứ?

– Thì sẽ có ma chứ sao? Hồi ngốc thế. – hấn nói, tôi mới phát hiện ra chân lý. Ủ ời nhỉ? Hấn để tôi lại đây một mình á? Tôi sợ phát khóc mất.

– Hi hi... Ren đẹp trai à, ban nãy chỉ là tôi đùa thôi, đừng để bụng nhé! – tôi ngay lập tức giờ giọng nịnh bợ.

– Tốt, thỉnh thoảng cô cũng thật lòng đấy.

Ồ... hấn nói cái gì thế này? Máu ảo tưởng sắc đẹp lại đang dâng trào mãnh liệt đấy mà. Thật lòng tức là hấn khen hấn đẹp trai á. Biết là đẹp thật nhưng có ai lại đi tự khen mình như thế bao giờ hả trời... hơn nữa, là nói một cách tự nhiên, không hề ngượng miệng chút. Cái tên này một ngày nào đó, tôi sẽ cho hấn biết thế nào là lễ độ.

Tôi vòng tay ra trước ôm lấy cổ hấn, tôi thì thầm với hấn, và cười đều, mà hấn đâu có thấy được nụ cười của tôi:

– Ren này...

– Gì hả?

– Tôi nói cậu nghe cái này nhé. – giọng tôi ngoan ngoãn, dịu dàng hết sức có thể.

– Có chuyện gì? Cứ áp úng mãi thế.

– Thì là này này! – tôi nói xong, đột ngột siết mạnh tay, ghì chặt cổ hấn. Ren giật mình hoảng loạn, nhưng dễ thương ghê, hấn không quăng tôi xuống để gỡ tay tôi ra mà lặng thầm chịu đựng.

Sao những lúc này tôi muốn ôm hấn quá thế. Tay tôi nói lỏng dần, hấn ho sặc sụa, đến nỗi lỗ tai đỏ ửng, tôi đoán không lần thì khuôn mặt hấn lúc này chắc chẳng kém là bao.

– Haha! Tôi xin lỗi nhé! – tôi cười xòa, vòng tay ôm cổ hấn, nhưng không ‘mãnh liệt’ như ban nãy.

Hấn đột nhiên đặt tôi xuống, hấn xoay người về phía tôi, một tay hấn giữ cổ tay tôi, một tay hấn luồn qua ôm eo tôi. Ặc! Định làm trò điên khùng gì nữa đây chứ?

Hấn siết tôi lại gần mình. Hấn cúi xuống lạnh lùng nói:

– Đây Yuki, dạo gần đây tôi thả cửa với cô quá nhỉ? Không phạt không được phải không hả?

– C... Cậu... cậu... đừng có chơi đại nhé. – tôi run rẩy nuốt nước bọt. Hấn mà thủ tiêu tôi thì làm sao mà Chito và Ajita tìm được xác tôi giữa chốn rừng hoang vu này chứ?

– Nhưng đó là sở thích của tôi. Tôi đã có công đưa cô đến đây, tôi cũng phải nhận được gì đó chứ?

– Nhưng đó là do cậu tự nguyện công tôi kia mà?

– Nhưng đó là do khuôn mặt cô có dòng chữ làm ơn công tôi kia mà?

Hấn nói với cái giọng điệu ngang tàng thế, tôi chỉ biết im lặng đưa mắt nhìn hấn.

Chương 44: CHIẾN THẮNG OANH LIỆT.

– Buông tôi ra. – tôi đe dọa.

– Buông gì cơ? – hấn còn giả ngu cơ đấy.

– Mau buông tôi ra.

– Tức là vứt cô ở lại đây đấy à?

– Cậu... cậu... cậu là đồ xấu xa! – tôi không cãi lại hấn đành mắng người ta.

– Muốn tôi thành người xấu à? Vậy bỏ cô lại đây nhé.

– Ô này! Không có, tôi đùa chút, ngoan ngoãn không gây chuyện với cậu là được rồi chứ gì. – tôi bấu môi. Cái tên này toàn đụng chạm nỗi đau của tôi, biết tôi sợ ma nên cứ đem cái thứ đó ra hù dọa. Thêm một lí do để tôi cố gắng cai bệnh này đi...

– Được rồi, nào phát triển giống pháp sư hơn rồi đấy.

Hấn cười đều rồi bế bổng tôi lên chậm rãi đi về phía trước. Cảm giác được hấn đưa đi giữa rừng thế này... thật là lãng mạn à. Cơ mà cái trò này có vẻ vui. Tôi tay chân rảnh rồi vợ ‘phá hoại môi trường’ tí.

Tôi bứt cọng cỏ hơi dài và mảnh. Nụ cười gian bỗng nở trên môi. Tôi nhìn lên hấn đang cặm cụi tiến về phía trước, dù thấy hơi... tội, nhưng mà ngứa tay quá, nằm yên không được.

Tôi đưa cọng cỏ lên, chọt chọt ngọn cỏ vào mặt Ren. Hấn dừng lại, từ từ cúi xuống. Hấn trừng mắt, mà nhìn mặt hấn lúc này giống mấy con ếch với cặp mắt lồi ra ngoài ý (au không ví như chihuahua là sợ bị fan của Ren chém chết à =)).

Tôi cười hi hi... thôi tiêu rồi. Khi không lại đi chọc điên hấn chứ.

Ren chỉ mỉm cười dịu dàng, làm tôi chết đứng... à nhầm, chết nằm chứ nhỉ? Cái gì thế này?! Cười á? Có khi nào ngoài mặt thì thiên thần còn bên trong đang rắp tâm ám sát tôi không? Á Á! Thà rằng bị hấn mắng, tôi còn thấy đỡ sợ hơn thế này.

Ren không nói gì, chỉ bước đi tiếp. Ày... đáng sợ quá!

Suy nghĩ của Ren.

Cô ấy đúng là làm gì cũng đáng yêu chết mất. Ban nãy đột nhiên ôm tôi làm tim tôi như nhảy tọt ra ngoài, do quá hồi hộp đã thả cô ấy xuống đất, nhưng khi thấy khuôn mặt buồn cười ấy, tôi lại không kiềm được trêu chọc cô ấy.

Nhưng phản ứng thú vị của Yuki cứ khiến tôi muốn trêu cô ấy mãi. Cuối cùng thấy cô ấy như khóc òa tới nơi, tôi đành thôi, lại giúp cô ấy về căn nhà hoang kia.

Ôm cô ấy trên tay, tim tôi lại quay về cuộc thi nhảy, chẳng chịu yên. Mỗi việc bước đi đã khiến tim đập nhanh hơn bình thường, nay còn thêm Yuki, tim tôi kiệt quệ sớm mất.

Cơ mà chẳng hiểu sao, dù cho có mệt, nhưng nếu cứ được cạnh nhỏ như này, tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả.

Nhìn khuôn mặt của Yuki cứ hớn hờ nhìn quanh, muốn cắn cho một cái... nhưng tốt nhất là cứ kiềm chế vậy... kéo nhỏ lấy bệnh ngốc cho tôi.

Đang yên đang lành, nhỏ đột nhiên quấy tôi. Cái con nhỏ này không trị không được mà! Cô ta có biết việc kiềm chế của tôi khó khăn như thế nào không mà cứ gây chú ý với tôi thế chứ! Hừ! Lần này đừng trách tôi trêu nhỏ tới khuya.

Nhưng mà khi vừa cúi xuống, nụ cười hồn nhiên của nhỏ bây giờ là hình ảnh duy nhất trong mắt tôi. Tim tôi ban nãy nhanh hết cỡ, nay như bị hụt mất một nhịp, rồi tôi không nghe thấy tiếng nó đập nữa.

Yuki khẽ chớp mắt, tôi giật mình bỗng nhiên nở một nụ cười... Tôi đang làm cái gì thế này?

Như tôi đoán, nhỏ ngạc nhiên hết cỡ đang bắt động luôn kia. Không lẽ sốc đến thế sao?

Tôi che giấu bối rối bằng cách... tiếp tục đi.

...

Lời kể của Yuki.

Oáp! – tôi ngáp dài.

Xoa xoa tay cạnh đồng lửa do Ren ban nãy thổi vào những que củi Ajita chu đáo nhặt trên đường về.

Tôi vô cùng thắc mắc. Rõ ràng Ajita và Chito đâu có vượt mặt tôi và Ren đâu, cơ mà lúc về căn nhà đó, tôi cũng sờ thấy họ đã ở đó từ đời nào.

– Ngủ đi Yuki. – Chito, Ren, Ajita đồng thanh.

Tôi chớp mắt nhìn cả ba, cái trò gì mà đồng lòng thế không biết.

– Ba người cũng ngủ đi thì tôi ngủ, ai cũng thức thì làm sao tôi ngủ ngon được.

Tôi chép miệng, dù mi mắt đã sụp tới nơi, nhưng vẫn cố gắng tuyên bố một câu hùng hồn thế cho oách tí, sáng tới giờ tôi ăn hại quá thể.

– Được thôi, Chito với Yuki ngủ đi, tôi và Ren sẽ chia ca canh gác. Ok?

– Tại sao chứ? Cứ việc đặt vòng tròn ma pháp phòng ngự là xong. – tôi thắc mắc, mặt rất chi là ngu, mà thật tình thì câu hỏi này chẳng thông minh hơn là bao.

– Cậu làm được à? – Chito cười toe toét.

– O sao cậu hỏi vậy?

– Đó là phép thuật của WW mà.

Tôi câm nín. Hình như ở đây... có mỗi mình tôi là WW thôi a. Nhưng mà trong bộ nhớ của tôi không có cái định nghĩa gì về cái loại này hết.

Tôi chỉ biết cười trừ. Ren nói:

– Ngủ đi. Sáng nay cô dậy sớm đấy, chi cho nhọc thân thể không biết?

Tôi bủi môi, nằm lẩn ra đất. Hừ! Đây là quyền lợi của con gái thì tại sao tôi không hưởng chứ. Đã nhọc công vất vả chất xám tìm cách cho họ đỡ mệt lại còn phản ứng lại tôi như thế, biết vậy từ đầu tôi chẳng thêm quan tâm chi cho mệt hơi.

– Đêm nay ngủ với tớ Chito.

Tôi bực dọc túm lấy cổ tay kéo nhỏ nằm xuống cạnh tôi.

Tôi ôm nhỏ vào lòng nhắm mắt ngủ, có lẽ do quá mệt và Chito rất ấm, nên chẳng mấy chốc tôi đã ngủ mất.

Lời kể của Ren.

Vừa nằm xuống một tí đã ngủ, có lẽ Yuki đã mệt lắm rồi. Chito nằ bên cạnh cũng ôm nhỏ cứng ngắc ngủ luôn. Còn mỗi tôi và Ajita ngồi cạnh đồng lửa.

Tôi chẳng nói gì, anh ta cũng ngồi im, không ai có bất kì cử động nào.

Tiếng nổ lách tách từ đồng lửa kéo tôi ra khỏi cơn buồn ngủ, sáng nay Yuki vì quá nôn nao đã gọi tôi dậy sớm quá, tới trường đợi xe thì lúc này cả sân trường hầu như chỉ có vài người. Hơn nữa hôm nay đi xe xấu, còn đi bộ lâu làm tôi khá mệt.

– Cậu đi ngủ đi. Tôi sẽ thức canh, khi nào mệt tôi sẽ gọi cậu dậy đổi ca. – Ajita đột nhiên nói.

– Được. – tôi đáp gọn.

Tôi bỏ sang chỗ Yuki và Chito đang nằm, định ngồi xuống, thì tôi giật mình, quay sang nói nhỏ với Ajita để hai người họ đừng giật mình mà tỉnh giấc:

– Này! Trong lúc tôi ngủ, anh đừng có mà lợi dụng dụng chạm hay nhìn ngắm Yuki gì hết nghe chưa?

– Đừng suy bụng ta ra bụng người. – anh ta nói.

– Cái gì chứ? – tôi trợn mắt liếc xéo anh ta. Ajita cười nhẹ, hình như là đang trêu tôi.

Cái tên này thật là. Tôi hậm hực nằm cạnh Yuki, nhưng ngay lập tức nhận ra sát khí, tôi nhanh nhẹn lẩn ra xa nhỏ một chút. Đúng như tôi nghĩ, một vật nhọn phóng từ chỗ của Ajita đến cắm vào nền nhà chỗ ban nãy tôi vừa nằm.

– Anh làm cái gì thế?

– Ai cho cậu nằm cạnh sát cô ấy như vậy?

– Đâu có nghĩa anh có quyền phóng dao vào tôi như thế.

– Tôi ghen. – anh nói.

– Dù gì thì bình thường tôi đều ôm Yuki ngủ cơ mà có vấn đề gì đâu chứ? Anh nên cảm ơn vì tôi chưa động vào cô ấy. – tôi trêu lại anh ta.

– Cậu... tôi sẽ giết cậu nếu cậu dám làm gì cô ấy. – anh ta gầm gừ.

Tôi nhếch mép im lặng. Anh ta đúng là dễ dàng bị kích động.

– Hừ. Ngủ rồi à? Chờ đấy, cái tên này! – anh ta lầm bầm.

Anh ta tức giận với tôi đấy ư? Chẳng phải tôi mới phải là người làm việc đó à?

Anh ta ở đâu nhảy ra, làm lung lay tình cảm của Yuki, làm tôi gặp khó khăn trong việc làm lay động trái tim sắt của nhỏ. Thật là đáng ghét... đã thế còn có một lịch sử hùng hồn với nhỏ trong khi tôi chẳng có gì... ghen tị chết được. Thế mà giờ đây anh ta lại tức giận với tôi chứ.

Thôi mặc kệ. Quá khứ dù sao cũng là quá khứ, hiện tại tôi ở cạnh cô ấy, tương lai có thể tạo ra những kỷ niệm đẹp với Yuki là được rồi.

Lời kể của Yuki.

Tôi tỉnh dậy khi cảm giác ai đó lay mình. Giọng của Chito văng vẳng bên tai tôi.

– Yuki à, mau mau tỉnh dậy thôi, tụi mình phải trở về khách sạn nữa, chắc thầy cô đang lo lắng lắm đấy.

– Ren à, tôi muốn ngủ.- tôi theo thói quen gọi lên cái tên đó.

– A... – cả ba người còn lại đột nhiên giật bản mình, mỗi người vì một lý do khác nhau.

Dù đã biết tôi và Ren ở cùng một phòng kí túc, nhưng Chito không khỏi bất ngờ với giọng điệu ngái ngủ nũng nịu của tôi. Ren giật mình vì nghĩ Chito chưa biết chuyện điều khiển trí não người ta của hắn. Ajita siết chặt tay thành nắm đấm, ngăn không để mình cho Ren một cú.

– A! Tớ dậy ngay đây.

Tôi ngồi bật dậy, làm khóp lưng kêu cái ‘rắc’ rõ to.

...

Chúng tôi lê từng bước đi trên đường rừng. Dù chỉ đi một đường thẳng nhưng sao mà đi hoài đi hoài không tới vậy không biết.

Tôi chưa được ăn gì từ sáng hôm qua... hic, bụng tôi đói meo.

– Tớ thấy lạ là tới qua bọn cướp ấy không quay lại căn nhà. – Chito nói với tôi.

– Ừ nhì. Cậu nói tớ mới để ý. – tôi ngẫm nghĩ. Đúng là Chito của tôi, vừa xinh đẹp, dễ gần còn thông minh tài năng nữa.

– Nhìn xem, cô vừa mới nhắc đã có khách đến thăm mình rồi. – Ren đột nhiên đứng lại lên tiếng.

– Cái gì, sao xui xẻo thế, tôi đói lắm rồi đấy. – Chito tức giận đâm một cái vào thân cây, khiến cả cái cây run rẩy, đột nhiên từ trên cây phóng xuống hai bóng đen.

Hai cái bóng nhăm thẳng bụi rậm mà roi... tiếc thay đó là bụi gai.

– A! Mông tao! Aa!! Đau quá.

– Mày im coi.

Hai cái bóng nhảy tung tung... cụ thể hơn là hai tên trong băng cướp hôm qua.

– A! Là hai người à. – tôi buột miệng.

– Haha! Thật ra không phải chỉ có hai người đâu. – bọn chúng sững người một lát cười phá lên, nhưng trông có vẻ hơi hoảng.

– Vậy ba người. – Ajita khiêu khích thăm dò đối phương.

– Hừ, vốn định tặng cho các người một món quà bất ngờ, nhưng không ngờ tình cờ lại bị đá từ trên cây xuống như vậy.

– Quà? Đánh lén không thấy nhục nhẽ còn bảo là muốn tặng. Não của tui mày làm bằng gì vậy? – Ren hást hàm.

– Mày... thằng chó. Ra mặt đi tui bây trốn làm gì nữa. Tán hai thằng này cho tao. – tên đó đột nhiên hét lớn. Tiếng sột soạt vang lên khắp nơi, người của bọn chúng từ trên cây, trong bụi, ở khắp nơi bắt đầu túa ra bao vây bốn người chúng tôi.

– Haha, thích thì chiều, dù gì cũng phải cảm ơn tui bây đã tặng tui tao món quà này. – Ajita cười khẩy bẻ tay răn rắc, liếc nhìn Ren khề gặt đầu.

Ren cũng nhếch mép, hẳn đã thấy và hiểu được dấu hiệu của Ajita. Dù đông hơn gần như gấp đôi hôm qua, nhưng tôi chắc chắn một điều... chúng sẽ thua trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: TRỐN THOÁT.

– Tao sẽ nghiền nát mày thằng chó kênh kiệu. – thằng đó nói.

– Mày quên mất chuyện hôm qua rồi sao? – Ajita cười cười.

– Hôm qua sao? Hôm qua khác hôm nay nhiều lắm nhóc con à. – tên đó đột nhiên cười đều, làm cả bốn không hiểu ý đồ hơi giật mình, phút chốc lơ là mất cảnh giác.

Tôi không nhận ra đã có người tiếp cận mình từ sau. Đột nhiên một cánh tay choàng qua cổ tôi, kéo tôi thật mạnh về phía sau, hai tay tôi cũng bị kiểm lại. Tôi quá bất ngờ chỉ kịp “A” một tiếng.

Và tiếng của tôi đã làm ba người còn lại giật mình chuyển ánh nhìn về phía tôi. Thấy tôi bị bắt như thế, khuôn mặt của họ chuyển sang màu đen, hầm hầm sát khí. Tên đứng sau tôi (thời tạm gọi là A, chứ mà ‘tên đó’ ‘tên đó’ hoài chắc gây rối loạn thần kinh của rds quá) nhảy phốc về phía sau.

Hắn định chạy đến chỗ tôi thì một trong hai tên bị rơi từ trên cây xuống nói:

– Mày mà tiến thêm bước nào nữa thì tao không đảm bảo an toàn cho con nhỏ đó đâu nhé. Gãy cổ như chơi đấy.

– Haha... mày nghĩ tao lo cho cô ta hả? Con nhỏ đó... – Ren nhếch mép, thấy cái nhúu mày và lắc nhẹ đầu của tôi thì im luôn.

– Tao tưởng tui mày là người yêu. – tên còn lại nói.

– Cô ấy là người yêu của tao, thằng ngu. – Chito khoanh hai tay trước ngực nói.

– Haha... tui mày đúng là quái dị, bạn mình đang bị bắt làm tin mà chẳng có đứa nào lo lắng. Con kia, mày xem bạn mày hèn nhát chưa này, chẳng đứa nào quan tâm mày cả. – cái thằng đầu đàn hôm qua đi lên phía trước nói.

– Mày nghĩ tui tao cần lo cho cô ấy à? Đừng nên xem thường một cô gái. – Ajita cười, dù môi vẽ nên một đường cong tuyệt hảo, nhưng ánh mắt lại hiện lên dòng chữ “Tao sẽ giết mày.”

– Vậy mày cũng đừng nên xem thường mấy tên DW tui tao mướn về để xử lí đám tui bây. – tên đầu đàn.

Tên này vừa dứt lời thì tên A đột ngột xoay người tôi lại. Hắn cúi người xuống. Ồ, tên này là học sinh trường tôi nè... mặt mũi nhìn cũng đẹp trai ngời ngời phết... Đẹp thì đẹp nhưng ai cho phép hắn dám... hôn tôi!!!

Phải đấy! Tên A cúi xuống hôn tôi, nói chính xác hơn là hút lấy sinh lực của tôi. Chân tôi bắt đầu mất cảm giác, thôi tiêu rồi! Tiêu rồi! Tôi đẩy A ra, nhưng vô ích.

Tôi dồn hết sức đưa tay lên móc hàm tên A một cái, khiến A bay lên và đáp đất tạo thành một vòng cung.

Tôi mất điểm tựa ngồi bệt xuống đất với khuôn mặt biến sắc. Tên khôn khiếp... dám cưỡng hôn tôi. Tôi cảm thấy cực kì, cực kì tức giận, thêm nữa là rất sao đó nhì... buồn chẳng? Khó chịu nữa... dám hôn tôi trước cả hai người con trai tôi thích.

Á... nhắc tới họ, sao mà bây giờ không thấy có chút động đậy gì hết vậy chứ? Nhưng mà bây giờ tôi cũng không dám xoay người lại nhìn nữa... tôi sợ nhìn thấy mặt họ bây giờ, chắc đáng sợ lắm.

Đột nhiên có một thân xác của ai đó bay vút qua đầu tôi, và đáp xuống nằm cạnh tên A. Tôi quay lại nhìn, bàng hoàng sửng sốt!

Sau lưng tôi là hàng chục cái xác, máu bê bết nhìn không ra đó đã từng là con người. Chito, Ren, Ajita đang lạnh lùng đá văng từng tên một với vẻ mặt đàng đàng sát khí. Tôi thấy sống lưng mình lạnh như băng.

Đúng như tôi nghĩ, cả thầy ba người bọn họ đều đang rất rất tức giận. Ren đột nhiên gào lên:

– Thăng chó! Mày dám hôn Yuki! Tao sẽ cho mày sống không yên, chết cũng không xong!! Khốn khiếp!

Ren tiến về phía tôi, đám đàn em dù sợ nhưng vẫn cố gắng chạy đến ngăn cản hắn. Ren bẻ cổ từng tên một, bóp nát sọ từng thằng dám cản đường mình.

Tôi nhìn hắn tức giận như vậy, cộng thêm tổn thương khi hắn thấy cảnh tôi bị tên kia hôn như vậy, bỗng nước mắt tôi chảy ra. Hắn thấy tôi khóc, hàng chân mày xô vào nhau, khuôn mặt hắn đầy vẻ đau khổ. Hắn tổng hết những tên chạy đến chắn đường, quỳ xuống trước mặt tôi. Nước mắt làm tôi không thể thấy rõ khuôn mặt của Chito và Ajita hay cảnh vật gì xung quanh nữa, dường như lúc này, tôi chỉ thấy mỗi Ren.

Hắn ghì mạnh vai tôi, hỏi dồn dập:

– Em có sao không? Bị thương không? Đau không?

Tôi cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt để mọi người không lo lắng, khẽ lắc đầu. Hắn đột nhiên ôm tôi thật chặt, làm trái tim yếu đuối hiện đang không ổn định của tôi không khỏi xao xuyến, đã thế hắn còn công kích nó bằng câu nói đậm chất trữ tình:

– Xin lỗi vì tôi đã không bảo vệ được em. Nhưng, tôi thề sẽ không để yên cho tên nào dám làm em khóc.

Thực ra mà nói, hình như người làm tôi khóc là Ren mà... Tôi chỉ biết vòng tay qua ôm lấy hắn, siết càng chặt càng tốt. Tôi đột nhiên run rẩy, rúc vào lòng hắn.

Ren cảm thấy tôi áp sát người mình, có lẽ tưởng tôi sợ, nên càng siết chặt vòng tay, làm tôi muốn ngộp thở... tuy nhiên, nó khiến tôi thấy thật hạnh phúc và an toàn.

Tôi bình tĩnh thờ ơ... cơ mà lúc bình tĩnh lại tôi mới phát hiện việc làm này giờ của mình có ảnh hưởng đến người khác như thế nào...

Tôi giật mình buông hắn ra, ánh mắt tôi đảo sang chỗ của Chito và Ajita. Khuôn mặt anh đáng sợ không thể tả, sát khí ngút trời, có thể khiến người ta chỉ nhìn đã thấy ngộp thở. Anh đang trừng mắt nhìn hai đứa tôi, ánh mắt khắc khoải ấy khiến tim tôi đau dữ dội. Anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm, trên mặt anh hiện lên chữ ‘SÁT’.

Chito nhìn anh hơi run, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy sợ. Lại một lần nữa, bọn ngu ngốc chỉ bị thương mà chưa chết đứng dậy, lao về phía anh. Ajita đánh như chưa từng được đánh, cốt là để xả stress.

Trong khi Ren ôm chặt lấy tôi trừng mắt nhìn tên A đang từ từ chậm rãi đứng lên.

– Tao sẽ cho mày sống không bằng chết. – Ren gầm gừ.

– Đừng, tôi sẽ tự tay xử lý hắn ta. – tôi đã nín khóc chặn hắn lại.

– Được, nhưng đừng giết hắn, nếu học sinh trong trường mà biến mất sẽ phiền lắm. – hắn dịu dàng vuốt tóc tôi.

– Ừm – tôi nói rồi đứng dậy – Mày dám làm thế với tao, thì tận số của mày rồi thằng ngu à.

– Ồ, dù mày là con gái, tao sẽ không nương tay đâu. Đừng xem thường tao. – tên A đó lưu manh nói.

– Ồ, tao sẽ cho mày thấy, thế nào là một cô gái. – tôi nhảy phốc lên, xoay một vòng rồi đáp xuống sau lưng A, trong khi tên đó còn đứng hình vì tốc độ của tôi. Tôi dùng phép thuật vào lưng A một đòn.

Tên đó bay về phía trước, tức là về phía Ren, bị hắn đá cho một cước ngay bụng, làm A bay ngược về phía tôi. Tôi nhảy lên đá A một cái, tên đó lại văng sang Ren. Ren nhếch môi đám A bay về phía tôi, tôi cười đều dùng phép thuật móc hàm A lại bay về phía hắn. Hai đứa tôi khiến A tối tăm mặt mày không kịp phản kháng gì, đập tên đó văng qua lại như đá banh.

Tuy nhiên, người cho tên đó đòn knock out lại là Ajita.

Anh đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, chờ hắn đá tên A qua tôi, anh dùng cùi chỏ cho đầu tên đó một cục xung vu, rồi A xuống đất luôn, hơn nữa là do lực của anh quá dư thừa, A lún xuống đất thêm vài cm.

Tôi giật mình, xung quanh tôi bây giờ toàn xác chết, mùi máu tanh nồng.

Ajita cúi xuống, vác cái tên A hiện đang bất tỉnh nhân sự lên vai. Anh tìm vài tên học sinh trường tôi, vác hết lên, ra hiệu bảo Ren vác giúp vài thằng. Tôi và Chito lặng lẽ đứng bên cạnh họ.

Sau đó chúng tôi trở về khách sạn cách đó không bao xa, đến nơi cũng đã 9h hơn. Nhìn cả bốn người bọn tôi toi tã hơn bao giờ hết, và hơn nữa, cơ thể của bọn được thuê ấy bẽ máu. Giáo viên xem ra chuyến này sẽ bận rộn lắm đây... giải quyết cả vấn đề rắc rối thế, nhưng tôi chẳng quan tâm.

Tôi và Chito về được tới phòng như cá về với trời, chim về với nước, cả hai vợ lấy quần áo chạy vào nhà tắm... tắm chung. Dù gì chúng tôi cũng là con gái, đã chưa tắm lâu rồi.

Sau khi sạch sẽ, chúng tôi bị gọi đến văn phòng gặp các thầy cô.

Đứng bên ngoài, Chito bảo tôi khoan hấn vào. Tôi giật mình buông tay nắm cửa ra, bên trong căn phòng cạnh đó vang ra những ngôn từ nghe thật khó chịu:

– Anh làm thầy cái kiểu gì lại không thể bảo vệ được học sinh của mình thế hả?

– Tôi xin lỗi. Mọi trách nhiệm tôi sẽ chịu hết. – giọng của Ajita nghiêm túc.

– Anh im đi, có cái quyền gì mà lên tiếng ở đây. Rõ vô dụng! Học sinh đi lạc, không giúp được tại nhờ còn bị lạc cùng, qua đêm với hai nữ sinh, hơn nữa, còn để các em DW bị thương nặng đến vậy, trường chúng ta phải ăn nói làm sao với gia đình của các em, anh đừng có nói suông như thế được không?

– Tôi xin lỗi. Tôi sẽ chịu trách... – giọng anh lại vang lên, dù không nhìn thấy mặt Ajita, nhưng tôi hiểu anh đang cực kì khó chịu vì phải nhịn nhục trước bà hiệu phó chẳng ra gì kia.

– Tôi có bảo anh xin lỗi đâu, vậy nên im đi. Mọi trách nhiệm là do anh gánh chịu hết? Nói thì hay lắm, anh nghĩ cái thân tạng của anh có thể làm được gì để cứu con gái của họ hả?

– Tôi xin lỗi.

– Lại xin lỗi! Anh không còn từ gì để nói khác 3 từ đó hả?! Tôi đã nói anh không làm gì được đâu.

– Vậy tôi phải làm sao? Việc gì làm được tôi sẽ làm. – do tôi tưởng tượng hay tôi nghe thấy tiếng nghiến răng.

Ajita... sau 5 năm, giờ gặp lại, anh đã thực sự trưởng thành rồi. Trước kia, chắc chắn anh sẽ không chịu để yên cho người khác bắt nạt mình như vậy, anh ghét nhất những người cậy quyền cậy thế lên mặt với người khác, cụ thể là bà cô này... nay anh kiềm chế vì sự nghiệp lớn, không đánh cho bàn thờ gia đình bà ta có thêm ảnh là tuyệt quá rồi! Nhưng nhục nhã quá lớn, tôi chẳng biết anh có thể làm gì nếu bà ta quá lỗ thêm một tí nữa. Tuy nhiên:

– Anh thì không, nhưng tôi có thể.

– Hà? – anh ngạc nhiên. Cả tôi và Chito cũng đang ngạc nhiên cực độ đây, khác gì anh đâu.

– Tôi hứa sẽ dàn xếp ổn thỏa mọi thứ, đảm bảo thu đủ việc anh sẽ biến mất, nhưng đổi lại một điều kiện. – giọng bà ta đột nhiên ngọt sớt, làm tôi nổi hết da gà da vịt, tất nhiên, Chito bên cạnh không khác gì.

– Là gì?

– Chỉ cần anh... làm người tình của tôi.

WTF!!! Bà ta vừa nói cái quái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: CUỘC THI.

Tôi sẽ giúp anh, nhưng anh nên đền đáp bằng chính bản thân... – cô ta trơ trẽn quá mức.

Tôi không chịu được nữa, mở tung cửa xông vào phòng, làm sắc mặt của bà ta xám đi, rồi tím lịm.

– Cô nói vậy mà nghe được à? Cô có phải là giáo viên không thế? – tôi tức điên hết lớn, tưởng như có thể làm vỡ cốc thủy tinh.

– Yuki? – Ajita ngạc nhiên nhìn như thể tôi là người lai chớ. Sâu trong ánh mắt của anh, tôi cảm thấy có sự biết ơn đã cứu anh kịp thời, nhưng xen vào đó là sự lo lắng.

– Yuki? À... Cô là cô gái nhớ bản đã qua đêm với đàn ông. – cô ta dù ban này vẻ mặt có hơi biến sắc, nhưng giờ đã bình tĩnh trở lại, bước sang ngồi vào ghế sofa.

– Cái gì? Cô nói lại xem, xúc phạm tôi lần nữa xem! Cô nghĩ tôi không dám làm gì người như cô à? Trơ trên nó vừa thôi chứ? Là giáo viên mà có thể văng ra nhưng từ thô thiển như thế?! – tôi tức điên với bà ta mất! Có thật bà ta cùng loài với tôi không vậy?

Bà ta tức giận khuôn mặt đỏ ửng lên, bà ta trừng mắt nhìn tôi, thấy tôi đứng khoanh hai tay trước ngực rất ư là khiêu khích, nên bà cũng đứng lên, dẫn tiến gần tôi:

– Máy...

– Tôi thế nào? Trung thực, thẳng thắn, tốt bụng, ngây thơ? Hay vô cùng chính trực.

‘Vụt’... – bà ta giờ tay lên định tát tôi thì ‘bộp’.

Chito kéo tôi ra sau cô ấy, còn Ajita nhíu mày giữ cổ tay bà ta lại. Tôi giật mình sau khi bị kéo ra sau, nên theo đà mà ngã ra luôn. Tôi nhắm tịt mắt, chờ đầu chạm đất, sau đó tôi có thể nằm yên để khỏi thấy ngứa mắt với bà cô hiệu phó trời đánh này... nhưng mà có gì đó rất êm... rất thom... mùi thom rất quen... hình như là...

– Ren? – tôi mắt nhắm mắt mở, đập vào mắt tôi là khuôn mặt sát rạt của hấn.

Hấn ôm tôi một cách gọn gàng, mà vẫn không để tôi ngã, khỏe thật! Lâu lâu tôi mới thấy hấn giống con trai.

– Cô chơi trò gì vậy? – giọng hấn trầm trầm dịu dàng hỏi, nhưng vẫn không đẩy tôi ra, tay hấn dịch từ hai vai tôi xuống ôm eo tôi, mà tôi lúc này cũng chẳng có tâm trạng mà chú ý đến việc đó.

– Cậu xem, cô ta... – tôi định mách thì...

– Được rồi, tôi nghe hết rồi. Bà cô già, nói không lại cô gái này lại dùng vũ lực à? – Ren cười khẩy hơi thấp người xuống đặt cảm lên đầu tôi. Tôi tựa lưng vào hấn, mặt hằm hằm nhìn bà cô đồng tình với hấn, liếc sơ qua thấy Ajita đang nhìn tôi với ánh mắt rất lạ...

– Cái... cái gì? Bốn đứa bây là bốn đứa hư hỏng ngủ ở ngoài đêm qua đúng không? Tao sẽ đuổi học tụi mày! Tụi mày chết chắc với tao.

– Bà có thể? – Ajita, Chito và Ren lạnh lùng đồng thanh.

– Tại sao không? Chỉ cần tao nói một tiếng... – bà ta tức giận đập bàn.

– Lời nói của bà có thể đuổi học tụi tôi, nhưng ngược lại, nó cũng có thể hại bà đấy. – Ren nhếch mép.

– Sao cơ? – bà ta hoang mang hỏi lại.

– Đoạn trò chuyện của bà và Ajita lúc đầu, tôi đã ghi âm lại hết rồi, tôi tự hỏi nếu tôi tung đoạn hội thoại đó ra cho cả trường cùng nghe thì sao nhỉ? – Chito dứt hai tay vào túi áo khoác nhìn rất chỉ là ngẫu a.

– Bà nghĩ sao? Ai sẽ có lợi hơn... nếu chuyện này được mọi người cùng biết.

– Tụi mày... tụi mày... lũ con nít ranh! Tao sẽ giết hết tụi mày! – bà ta bắt đầu động chân động tay, thật không tốt đẹp gì cả!

Trên tay bà ta xuất hiện những bóng đen.

– Phép thuật bóng tối... – Chito nói nhỏ vào tai tôi – Cậu chạy đi tìm thầy cô đi, dù tớ nghĩ tụi mình dư sức hạ bà ta, nhưng thật tình không nên làm lớn chuyện.

– Nhưng mà... – tôi ngập ngừng.

– Có chuyện gì ở đây thế? – cô giáo chủ nhiệm lớp tôi bước vào phòng với ánh mắt khinh thường nhìn ba người họ – Tôi bảo thế nào hả? Gọi mấy người sang phòng bên, tại sao cả bốn người lại ở đây?

– Đi thôi. – Ren khoác vai tôi quay lưng lại đi thẳng. Ajita và Chito cũng lườm bà ta một phát cháy da rồi quay lưng bước đi.

– Hy vọng cô bỏ qua cho sự non nớt của học sinh lớp tôi. – cô chủ nhiệm đột nhiên hạ giọng, khuôn mặt trở nên nghiêm nghị – Nhưng dù gì thì cô cũng không nên dùng bạo lực như vậy.

– Cô... cô... – bỏ mặc bà hiệu phó đứng lắp bắp, cô thân yêu của tôi quay lưng bước đi theo chúng tôi. Ày... tôi biết cô rất yêu học sinh của mình mà!

Sau khi đã rời phòng, tất nhiên cánh cửa có thể cách âm cũng đã đóng, vậy mà tôi vẫn nghe được tiếng gào lên của bà cô phó hiệu trưởng ‘Tụi mày hãy chờ xem tao sẽ làm gì!’

...

– Các em làm gì mà lại chọc tức cô ấy chứ? – cô chủ nhiệm chán nản thả mình xuống ghế sofa, giương mắt lên nhìn chúng tôi.

Tôi, Chito, Ren đang đứng dàn hàng ngang đối diện cô với khuôn mặt rất chi là hối lỗi (chỉ mỗi tôi), và ánh mắt rất chi là cún con (chỉ mỗi tôi).

– Chuyện đó là lỗi của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm – Ajita lại bênh vực chúng tôi.

– Hừm, được rồi, tôi thì không truy cứu nữa, còn anh ta thì tôi không biết. – cô chủ nhiệm của tôi liếc mắt qua thầy chủ nhiệm lớp của Ren và Chito.

– Không ý kiến, thật ra... chuyện này cũng tốt mà. Ra ngoài va chạm thực tế mới thực hành được bài học của mình. – thầy ấy nhún vai. Đúng là... giáo viên trường này không biết là vô trách nhiệm hay hiểu tâm lý học sinh nữa.

– Vậy tất cả quyết định phụ thuộc vào cô phó hiệu trưởng rồi, nhưng mà mấy đứa lại chọc điên bà ta, giờ phải làm sao đây. – cô lo lắng nhìn tôi.

– Cô yên tâm, em đã chặn miệng bà ta rồi. – Ren nhếch môi.

– Hả? – cô như không tin vào tai mình.

– Tụi em bất thóp của bà ta rồi. – Chito cũng cười khẩy, nhưng mà nhìn dễ thương vô cùng chứ chẳng gian tà như Ren.

– Vậy là...

– Cô cứ yên tâm, bà ta không dám làm gì đâu. – Ren nói chắc nịch – Vậy em về phòng nghỉ ngơi đây.

– A. Đầu giờ chiều tập trung ở sảnh nhé, chúng ta có một sự kiện đấy. – cô tôi nói với theo.

– Tạm biệt cô. – tôi vẫy tay chào.

Trên hành lang tràn ngập ánh nắng, chúng tôi đang về lại phòng ngủ cho sướng con mắt. Tôi tò mò hỏi Chito:

– Cậu thu âm hồi nào vậy, tớ có thấy gì đâu?

– Cô ngốc thật hay giả ngốc thế, cô ấy chỉ đặt điều thế thôi, nếu không tụi mình đã chết trong tay bà ta rồi. – Ren búng tay vào trán tôi.

Ajita không nói gì, tiến lại gần cầm lấy tay đã búng trán tôi của Ren... nắm tay hần luôn. Tôi với Chito há hốc mồm, to đến nỗi thò bàn chân của hà mã vào còn rộng rãi chán. Ren thì ôi thôi phải tả, mặt hần đen thui, mắt trợn ngược, da gà da vịt nổi khắp người. Ba người chúng tôi nhìn Ajita với ánh mắt... khó hiểu. Ajita buông tay hần ra, quay lưng bỏ đi trước:

– Mấy đứa về nghỉ ngơi đi, đừng có già chuyện nữa.

Hình như anh thấy khó chịu với cái búng trán của Ren. Tôi nhìn theo dáng đi của Ajita, hơi lo lắng. Nhưng thôi, tôi mệt mỏi lắm rồi, bây giờ chỉ muốn đi ngủ thôi.

...

– Tối nay các em sẽ có một bài kiểm tra trong khuôn viên khách sạn. Nhóm thì chúng ta đã chia ra như lần trước đi tham quan rồi, cặp DW, WW này sẽ cùng nhau vượt qua bài kiểm tra này. Sở dĩ thầy cho các em bắt cặp như vậy, là vì thầy muốn giữa ranh giới giữa hai loại pháp sư bị xóa bỏ, hơn nữa, các em có thể hỗ trợ lẫn nhau vì loại phép thuật khác nhau. Được chứ? – thầy hiệu trưởng nói trên loa.

– Cái gì chứ? Chẳng phải luật lệ là tách DW và WW ra sao? – tôi ngạc nhiên lắm bầm.

– Các em sẽ tấn công lẫn nhau để sống sót và tồn tại tuy nhiên, việc đả thương nhau sẽ có một giới hạn nhất định. Để tăng thêm tính kịch tính, thầy có sắp đặt những cái bẫy trong khách sạn. Cẩn thận nhé! Cặp cuối cùng còn lại sẽ đậu bài kiểm tra với số điểm tuyệt đối_cao nhất, và giảm dần. Cặp nào thất bại đầu tiên sẽ trượt bài kiểm. Các em hiểu rồi chứ? – ông lại xô một tràng... ngôn ngữ gì đó.

– Cái trò gì thế này... ngôi trường này dạo này thật kì quái quá thể. – tôi liếc sang Ren, hần đang khoanh tay trước ngực đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn tôi.

Tôi trầm tư, về mặt toát ra về suy tư. Hình như tôi đã quên bém gì đó, chẳng hạn lý do tôi khóc lóc trong rừng... tôi hoàn toàn quên mất cái rào cản ấy, mà tự dấn thân vào cái bẫy do người khác vạch ra... cũng như do chính bản thân tôi buông thả.

...

– Đi theo tôi. – Ren nắm tay tôi đi khi thầy hiệu trưởng vừa tuyên bố bắt đầu bài kiểm.

Hần kéo tôi đi... trốn. Ren chọn một căn phòng ở tầng cao nhất, mở cửa đi vào, hần nhìn quanh rồi đẩy tôi vào... tú quần áo. Sau đó hần đi đóng cửa phòng rồi cũng trốn vào đấy. Ren dịu dàng lúc ôm tôi sáng nay biến đâu mất tui, hần trở lại là một Ren cứ thích trêu chọc tôi, một tên cực kì đáng ghét,

một tên thích làm theo sở thích của mình, chẳng thèm quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Trong tù quần áo chật chội, tôi phải nép mình vào hông tù, hần thì đứng sát vào người tôi, thế mà lưng hần vẫn chạm tới hông tù bên kia... Là do cái tù này quá nhỏ, hay do chúng tôi quá... ‘bé bự’?

Người tôi và hần ép sát vào nhau, làm tôi nhớ đến lần cả hai bị kẹt vào quả bóng do tôi ăn hại gây ra. Ày, nghĩ lại lần đó đột nhiên mặt tôi nóng ran.

– Tại... tại sao phải trốn như thế này? – tôi lắp bắp hỏi hần, mà chẳng dám nhìn thẳng vào Ren. Dù trong tù hơi tối, nhưng một chút ánh sáng le lói qua khe cửa vẫn khiến tôi có thể thấy được đôi mắt lấp lánh của hần.

– Cô bị ngốc à? Bài kiểm tra đâu có quy định ai hạ gục được nhiều đối thủ hơn sẽ đạt điểm tuyệt đối, vậy nên chỉ cần chờ ở đây, để chúng đánh lẫn nhau, chúng ta sẽ đánh bại tên cuối cùng. – hần giải thích.

– Chà, thông minh thế. – tôi ngưỡng mộ.

– Tôi m...

(có gì xảy ra mà Ren đột nhiên im lặng thế nhỉ =))

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: TỬ...?

Lí do là, hần cúi xuống nói chuyện, nhưng đôi môi hần chạm vào mái tóc tôi... đôi mắt hần mở to hết cỡ không nói lời nào nữa. Tôi cảm giác lạ nên ngược lên nhìn, rồi môi tôi... chạm vào môi hần.

Hai đứa tôi hoàn toàn bất động. Hần đột nhiên... nhắm mắt. Tôi giật mình đẩy hần ra, Ren mất thăng bằng ngã ra sau, tôi hoảng hốt giữ hần lại bằng cách nắm cổ áo, nhưng vật vờ thế nào người ngã lại là tôi. Tôi trượt theo hông tù nằm dài xuống, hần sợ trúng tôi cũng ngã người theo. Bỗng nhiên từ đứng, chúng tôi đã chuyển tư thế. Tôi nằm không ra nằm, ngồi không ra ngồi, tựa lưng vào tù. Hần nửa ngồi nửa quỳ, hai tay chống vào tù phía sau tôi, người hần theo thế đổ về phía tôi.

Khuôn mặt chúng tôi kề sát nhau thêm vài mm lại hôn lẫn nữa. Tôi cảm thấy mặt tôi nóng ran, sắp cháy đến nơi, vội thét lên:

– Cậu mau đứng d... ưm...

Tuy nhiên, hần vô cùng bất lịch sự chưa hề tôi nói hết câu đã chặn đứng tôi... lại bằng môi của hần. Tôi vùng vẫy, đáp lại phản ứng của tôi là cái rít qua kẽ răng:

– Im lặng.

Tôi bình tĩnh lắng nghe, phía bên ngoài có nhưng tiếng động:

– Tôi vừa nghe tiếng nói phát ra từ trong này.

– Có ai đâu?

– Tìm thử xem.

Chết thật! Dù tôi không sợ là chúng tôi đánh không thắng hai người ngoài kia, tuy nhiên, nếu để họ nhìn thấy chúng tôi đang trong tư thế này, nhất là môi hần còn đang yên vị trên môi tôi thế này... mờ ám thế này thì biết làm sao mà giải thích đây. Thế nên hiện tại, tìm tôi đập vừa mạnh vừa nhanh, hơn nữa, còn do hần vừa tra tấn tâm hồn tôi, nên nó đập mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Thật sự rất ồn ào!

– Cô có nghe thấy tiếng gì không? – giọng nam kia vang lên, tìm tôi giật thót.

Tôi nheo mày nhìn Ren, hần buông tôi ra, trên tay xuất hiện một đốm đen.

– Có lẽ ở đây. – giọng nữ lại vang lên.

Tôi nín thở, chưa bao giờ thấy hồi hộp như vậy, nhưng cảm giác này cũng thú vị ghê. Ren nhìn qua khe cửa, hẩn nhếch môi.

– Giờ nó lên nào. – chúng nói.

– Không có ở đây. Vậy có lẽ tôi nghe nhầm rồi, mình đi thôi.

– Ừ.

‘Cạch’ – tiếng đóng cửa.

– Vừa rồi có chuyện gì vậy? – tôi hỏi.

– Chúng giờ ra giường lên, có ai ngủ ngốc lại trốn dưới gầm giường chứ?

(Bên một phòng khác, Chito hất xì rõ to, cô nàng đang trốn dưới gầm giường. . . =)]

Tôi gật gù, rồi ngồi lên cho đàng hoàng. Ren ngồi đối diện tôi, nhưng cả hai đều sở hữu chân dài siêu mẫu, vậy nên hơi khó khăn.

Tôi ngồi nhìn Ren, hẩn cũng nhìn tôi chăm chú. Nhìn một hồi sau, mắt tôi đột nhiên sụp xuống, rồi tôi ngủ mất hồi nào không hay.

Lời kể của Ren.

Tóc của cô ấy... mềm mại quá, lại thơm mùi hoa sữa, hơn nữa còn hơi ẩm, hình như cô ấy mới tắm. Tôi hoàn toàn... đơ, lúc này chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. Trước mắt tôi là hình ảnh Yuki đang đứng giữa cánh đồng hoa đang mỉm cười, với mái tóc đen dài tung bay trong gió, nhìn lộng lẫy như một nàng công chúa. Cô ấy nhìn về phía tôi, ánh mắt lấp lánh như đang cười, phải làm sao đây, tim tôi đập như muốn nhảy ra khỏi cơ thể chạy đến bên Yuki.

Cô ấy đột nhiên ngẩng đầu lên, chạm môi vào môi của tôi. Tôi càng sốc hơn nữa, tròng mắt giãn to hết sức có thể. Nhưng... khuôn mặt gần sát của cô ấy... quyến rũ quá, nếu không nhắm mắt lại, tôi e là sẽ có nhiều chuyện... ‘đen tối’ xảy ra. Thế mà cô ấy lại đẩy tôi ra, tôi suýt ngã, nhưng khi định thần lại thì người ngã lại là Yuki, hơn nữa, chúng tôi đang ở trong cái tư thế rất chi là mờ ám.

Tim tôi đập ngày càng nhanh. Tôi sắp kiểm chế không được nữa rồi! Kéo cô ấy trốn vào tủ quần áo là lựa chọn sai lầm mà. Tôi cũng ngốc thật không thể dự đoán được tình hình này.

Tôi chỉ biết đưa ánh mắt nhìn Yuki, cô ấy dường như đang ngượng, đáng yêu chết được! Tôi bấm môi gần chảy máu để kiềm bản thân. Tôi nghe tiếng mở cửa, Yuki đột nhiên lên tiếng. Tay tôi đang làm giá đỡ nên chỉ còn mỗi môi tôi đang rãnh rỗi, liền dùng nó ngăn cô ấy nói tiếp. Nhưng cô ấy hoảng hốt lại đẩy tôi ra... này hai lần rồi đây! Tôi tự ái đấy nhé!

Tôi què độ gần giọng. Yuki hôm nay hiểu chuyện vô cùng im lặng. Nhìn ra ngoài, bọn chúng đi lòng vòng rồi nâng tấm ra giường lên, nói vài câu rồi bỏ ra ngoài. Thật hết nói! Làm người ta lo lắng không công.

Tôi và Yuki ngồi đối diện nhau. Thấy nhỏ nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng nhìn lại... Ánh nhìn của Yuki làm tôi thấy... nhột. Tim tôi lại đập nhanh bất thường, hơn nữa thấy rất hồi hộp. Từ trước đến nay, kể cả khi chuẩn bị vào cuộc chiến, tôi cũng chưa từng thấy hồi hộp đến vậy. Việc phải kiểm chế khiến tôi rất mất sức, tình hình bây giờ bỗng trở thành sức ép ghê gớm lên tôi. À... Yuki à... Sức công phá của cô thật lớn quá rồi! Làm tôi phải hao tâm tổn trí như vậy.

Cô ấy nhìn tôi chán chê lại đưa ra khuôn mặt mệt mỏi, sau đó thì... gục rồi. Cô ấy ngủ mất rồi... Chết tiệt!

– Cô có cần ngủ trưa thế không? Ngoài kia có một cái giường đấy. Đầu óc của tôi lúc này không được tỉnh táo thì cô chết chắc! – tôi lầm bầm, ngồi xỏm dậy nhào người về phía trước, tức là về phía Yuki.

Tôi thở hắt ra, dùng ngón trỏ chọc chọc vào má Yuki, nhưng cô ấy chẳng có phản ứng gì, ngoài cái mỉm cười hiền lành... những lúc này trông nhỏ dịu dàng kinh khủng. Mặt tôi đột nhiên nóng lên, khốn khiếp thật! Tôi dạo này yếu đuối kinh khủng. Chỉ mỗi vậy cũng làm tôi thấy bồi hồi! Hận trái tim mình quá đổi.

Tôi trượt nhẹ ngón tay trên gò má đỏ hồng của Yuki... nhỏ đột nhiên dụi dụi má mình vào tay tôi... còn làm khuôn mặt nũng nịu... Này này... nguy hiểm quá nhé!! Tôi sắp chết rồi đây...

Tôi buông Yuki ra, định về chỗ cũ ngồi, nhưng lần này Yuki chộp lấy tay tôi. Tôi giật mình nhìn cô ấy. Có thật là đã ngủ không chứ, sao cứ làm những hành động khiến tim tôi không yên... rõ ràng là muốn thử lòng tôi mà!! Quá đáng! Trong khi tôi đang cố gắng kiểm chế bản thân thì cô ta lại vô tư thản nhiên như thế.

– Hihi... thật nướng... máy bay đi đâu vậy...? Hí hí... – Yuki lèm bèm, trên môi là nụ cười.

Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm!!!!

Lời kể của Yuki.

– AAAAAAAAA!!!!!! – giọng hét của ai đó đánh thức tôi dậy.

– Có chuyện gì thế? – tôi thì thảo, giấc mơ tuyệt vời ban này vẫn còn ám tôi. Đang ăn thịt nướng thì bỗng nhiên miếng thịt rời khỏi tôi bay đi đâu mất!

Tôi đuổi theo nó, và... cạp một miếng cỡ to, nhưng chưa kịp cảm nhận mùi vị đã bị tiếng hét thất thanh của ai đó gọi về từ bàn tiệc... hic... thịt của tôi...

– Yuki!! Cô sao lại cắn tôi? Cô muốn trả thù à?! – giọng đó lại vang lên.

“Ừc...” _ thôi tiêu tôi rồi!

– Ren à... Cậu nói cái gì thế? – tôi giả ngu, dù có thể lơ mờ đoán ra được tội lỗi tày trời của mình.

– Cô còn dám nói thế? Sao lại cắn tôi?! – hần điên tiết rõ ràng là rất muốn gào lên như mọi khi, nhưng vì nghiệp lớn nên hần nói thì thảo... rất tức cười a. Nhưng tốt nhất là đừng cười... vì tôi còn muốn sống!

– Tôi... – tôi chẳng lẽ lại nói tôi tưởng nhầm tay hần là miếng thịt nướng à... tôi chưa muốn chết vì ngu – Tôi... là vì tôi cảm giác... à... ừm... mình đang gặp nguy hiểm nên mới vậy. Phán xạ mà...

Hần đột nhiên ngưng mọi hoạt động, chớp chớp mắt nhìn tôi, hình như tôi động nhầm chỗ ‘nhột’ của hần. Ren chép miệng rồi không truy tố tôi nữa, hần đưa ánh nhìn sang chỗ khác. Tôi cười khẩy, tên này rõ ràng có gì rất là mờ ám a. Tôi vốn định dùng cơ hội trời cho lâu lâu mới có một lần này mà trêu chọc Ren, nhưng trời thiên vị hần mà không giúp đỡ tôi.

Cánh cửa tù bỗng nhiên mở toang. Tôi và Ren cùng ngược lên nhìn người vừa mở cửa... là cái con nhỏ thường gây sự với tôi ý... haha! Lần này tôi có thể đường đường chính chính xử lý con nhỏ này để xả giận mà!

Đúng như tôi nghĩ, con nhỏ đánh đá này lập tức lườm tôi và hét lên.

– Hai người đang làm gì ở... ơ anh Ren! Anh cùng đội với bạn này à?

Thấy hần, cô ta đổi thái độ ngay và luôn. ‘Bạn này’ cơ đấy! Không biết cô ta là loại người gì nữa... có thể trợ đến vậy. Ren tất nhiên chẳng ưa gì cô ta. Hần khinh khỉnh quăng cho cô ta cái liếc mắt rồi thông thả bước ra khỏi tù, cứ như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra ấy.

– Anh... anh sao lại... sao lại ở trong tù cùng với cô ấy? Trả lời em đi mà... – giọng cô ta vừa ngọt vừa run, cứ như sắp khóc đến nơi... Yếu đuối quá!

Haha! Nực cười a. Tôi cũng đứng lên, định trèo ra nhưng có lẽ do ngồi lâu quá nên tôi có hơi choáng, ngã người ra ngoài, chỉ kịp hét lên.

– Ren!

Hần đỡ lấy tôi, theo kiểu bế bồng tôi lên. Hần giật mình nói khẽ tiếng “A” rồi xoay vài vòng, sau đó vớt tôi lên giường, người hần cũng đổ ập xuống người tôi.

– Anh Ren! Anh đang làm cái gì thế?! Mau đứng lên đi anh! – con nhỏ kia giả tạo thì thôi, giọng nói thì sức mùi lo lắng, nhưng ánh mắt chỉ hướng về tôi mà tóe lửa. Tên DW đi cùng cô ta thấy mà phải sợ.

– Cậu làm gì thế? Tránh ra! – thấy hần mãi không đứng dậy, tôi hét lên, tay chân quơ quào đẩy hần ra. Hần lồm cồm ngồi dậy, leo lên giường ngồi xếp bằng cạnh tôi. Hần phát ngôn một câu rất chi là... ‘muốn cho ăn đập’.

– Đây... tôi sốc đấy! Cô nặng quá! – dù tôi không chú ý, nhưng hình như con nhỏ kia có nhếch môi khinh bỉ.

– C... Cái gì? Cậu nói lại xem! – tôi điên máu, bậm môi trợn mắt.

– Hôm qua, tôi thấy cô đâu có nặng đến vậy, lúc này bế cô lên tôi mém bật ngửa. – hần làm vẻ mặt như chuyện này hình sự lắm, nhún vai.

– Hừ! Sao cậu có thể nói vậy với một người con gái chứ?

– Cô là con gái à?

– Tôi... cậu... – tôi lấp bắp, đột nhiên hần ôm tôi vào lòng.

Khi đã yên vị trong vòng tay của Ren, tôi cảm giác có một luồng gió thổi mạnh trượt qua lưng tôi.

Aw~ readers iu vầu của au. Sang năm mới, hi vọng rds có thể tiếp tục theo dõi truyện của au, vậy nên để tăng thêm gắn bó, từ nay rds gọi au là Mi nha
=] cái này là tên ở nhà của au á.

Mi chúc các bạn năm mới vui vẻ bên bạn bè người thân, dồi dào sức khỏe, học tập, sự nghiệp hay tình duyên cái nào cũng tốt hết :) năm mới tuổi mới, hi vọng mọi chuyện sẽ luôn tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: KẾT THÚC CUỘC THI.

Có cái gì đó vừa sụt qua lưng tôi. Tôi tròn tròn mắt. Ren tặc lưỡi:

– Đánh lên là không tốt.

Tôi đẩy hẳn ra, nhìn sang chỗ nhỏ kia với tên đồng bọn của nó.

Tên khốn đó nhếch môi... hình như hẳn ta tấn công tôi từ sau lưng... cái tên này đúng là muốn chết không toàn thân đây mà! Chết tiệt!

– Này tên kia! Ngươi vừa làm gì hả? – tôi chỉ thẳng mặt tên đó hét lớn.

– Thi đấu. – hẳn ta cười khẩy... Đúng là khác một trời một vực so với Ren. Trên cơ sở nhan sắc, hẳn ta chẳng bằng một góc nhỏ của Ren, vậy nên tất nhiên khi hẳn ta cười khẩy, sẽ xấu đau xấu đớn, chẳng bằng một móng của Ren... thế mà cứ thích cười. Nào Ren à, mau cười khẩy ‘khè’ hàng hẳn ta cho tôi xem nào.

Tôi quay sang Ren, chà chà... hẳn hiểu tôi thật! Chưa kịp bảo hẳn ta cười đã nhếch môi rồi.

– Được, người bắt đầu trước là mày. Đừng trạch tụi tao á.

Và thế là “AAA!!!” “Á!”... một loạt tiếng hét... của nam có nữ có... Sau đó tôi và Ren bước ra ngoài, lên đường săn tìm con mồi.

Vừa rẽ hành lang, một con... sóc bay thẳng vào mặt tôi. Tôi hoảng hốt khi trước mặt mình bỗng nhiên toàn màu đen... hơn nữa còn có cái gì đó mềm mềm ẽm ẽm ẩm ẩm bám chặt vào mặt mình giật mãi không rời. Tôi ngồi phịch xuống đất, tí nữa là nước mắt đã rơi rồi, may là có Ren lôi cái con đấy ra... nhưng mà khi bình tĩnh lại thì tôi giật lấy con sóc từ nắm tay của Ren:

– Này! Cậu muốn nó chết à? Sao lại siết chặt nó như thế hả? Đúng là đồ lạnh lùng, đồ vô tâm! Nó dễ thương như thế này mà! Sao cậu có thể tàn nhẫn đến vậy hả?

– Ô này... nó làm cô xém khóc đấy! – Ren trừng mắt.

– Thì đó là chuyện của ban nãy mà... giờ tôi thấy nó rất là dễ thương. Tôi nuôi nó nhé.

Ren quăng cho tôi ánh mắt khinh khỉnh rồi quay lưng đi trước. Tôi chép miệng lẻo đẻo theo sau. Con sóc leo lên đầu tôi nằm yên trên đó.

Đi hết một vòng tầng, chúng tôi xuống tầng dưới. Vừa đến cầu thang đã gặp thêm một cặp nữa.

Ren giải quyết thằng DW với nhỏ WW kia trong hai hit. Tôi tức giận vì hẳn không chịu giành phần cho mình nhá!!! Bốn người rồi đấy! Hẳn chẳng biết sẽ chia nhường nhịn là gì!

Giết sạch... à nhầm, xử lý xong khoảng cả chục cặp nữa. Vài cái bẫy kinh điển nào là đá lăn, phi tiêu phóng như phim này, vân vân,... liên lạc phim hành động phiêu lưu khám phá kim tự tháp Ai Cập để biết thêm chi tiết...

Chúng tôi nghe tiếng loa của trường:

– Cuối cùng... trận chiến cuối cùng!!!! Chỉ còn lại hai cặp thôi... Ai sẽ là người dành chiến thắng đây?! Hồi hộp, giây phút cuối cùng. – giọng ông thầy hiệu trưởng oang oang.

– Bựa đời thế là cùng. Cứ như quảng cáo không bằng. – tôi và Ren đồng thanh.

– Thì ra hai người ở đây. – giọng nói vang lên ngay sau lưng tôi.

Theo phản xạ tôi quay lại nhìn, Ren kéo tôi ra phía sau hẳn:

– Tôi tìm hai người từ đầu cuộc thi đến giờ đấy! – Izumo nhếch môi đều kinh khủng. Tên WW bên cạnh cũng sở hữu khuôn mặt lưu manh không kém. Hai người này xứng thật! Đúng là nòi nào úp vung nấy!!!

Tôi và hân chỉ im lặng nhìn hai người họ, có thể nói là xem câu nói của Izumo như gió thoảng ngang tai. Tôi nhìn sang Ren, hân lạnh lùng đưa ánh mắt giết người về phía hai người kia.

Cơ thể tôi đột nhiên đông cứng.

– Ren... Ren... R... Ren...!

Tôi thều thào gọi tên hân, sau đó bắt đầu thấy khó thở. Có chuyện gì thế này? Cả đứng cũng không vững, cả người tôi đổ về phía Ren.

– Chơi xấu. Khốn khiếp! – Ren nhú mày nhìn tôi, đỡ tôi ngồi xuống đất, rồi trong khoảnh khắc hân đã đến bóp cổ tên WW kia.

– Mày... mày đông cứng thời gian của cô ấy! Mày có biết đó là cấm thuật không hả thằng khốn! Hóa giải mau! – hân gào lên.

Trong khi tôi ngã vật ra đất, mắt tôi mờ dần, không thể thở được nữa.

– Mau lên! Nếu mày không muốn chết!

– Nếu tao chết thì con đó cũng chết! Mày mất bình tĩnh như vậy chứng tỏ mày đâu biết cách cứu nó đúng chứ? – tên này chẳng những không hề hoảng sợ trước thái độ của Ren, còn rất thân nhiên cười khẩy.

– Mày sẽ bị bỏ tù nếu cô ấy chết! Mau hóa giải phép thuật cho cô ấy! – Ren gào lên, nhưng tay hân đã buông lỏng dần cổ tên kia. Tôi ngất đi.

– Haha. Mày nghĩ tao sợ chết?! Nếu tao hóa giải cho nó, mày phải đồng ý với tao một việc. Được chứ? – tên kia hất văng tay của Ren. Ren trừng trừng mắt nhìn ngược lại hân.

– Chuyện gì nói đi. – Ren gần giọng, Izumo nhếch mép.

– Đơn giản lắm. Chỉ cần cậu cưới Izumo. – tên đó nói.

– Cái gì? – Ren tức giận hét lên, nhú mày liếc sang Izumo – Cô muốn lấy mạng sống của Yuki ra uy hiếp tôi.

– Tôi hy vọng anh không nhắc đến tên của con nhỏ đó trước mặt tôi, tên nó khi phát ra từ đôi môi của anh thấy dịu dàng phát tò mò! Tại sao lại là nó mà không phải tôi? – Izumo ngồi bên cạnh tôi, cô ta dùng móng tay bấm sâu vào cổ tôi.

– Cô...

– Mau quyết định đi. Cô ta chỉ còn vài phút thôi, trước khi não chết vì thiếu oxy. – tên đó thúc giục.

– Chết tiệt! – hân tức điên tung một đòn làm bức tường bên cạnh nát ra thành bụi.

– Mau lên mau lên, hahaha!! – Izumo cười như điên dại.

– Hội đồng nhà trường trong những lúc này phải làm cái gì đó để can thiệp chứ! Sao để chúng lộng hành như thế?! – Ren lầm bầm.

– Họ không thấy được chúng ta đâu, đây là chiều không gian khác, cái mà họ thấy bây giờ chỉ là ảo ảnh thôi. – Izumo lại cười lớn.

– Các người thật quá quắt... – Ren nghiêng răng – Cô nghĩ nếu không có tình yêu thì khi cưới nhau sẽ hạnh phúc à?

– Haha! Tôi không quan tâm! Chỉ cần tôi không có được anh thì sẽ không ai khác có được anh, Ren à. – Izumo cười trông thật bệnh hoạn – Tôi không thể chịu nổi khi thấy anh đi cùng người con gái khác!

– 10s nữa. – tên kia nhắc nhở.

– Cái gì? – Ren hoảng hốt. Trong đầu hân bây giờ là đang hoạt động hết công suất suy nghĩ rồi cuộc bản thân bây giờ nên làm như thế nào.

– 3... 2...

– Được rồi! Cưới thì cưới. – Ren hét lớn. Hân thờ đốc, tuy nói thế nhưng hân đã suy nghĩ trong đầu một lối thoát cho mình “DW là vua thất hứa mà, dù bây giờ mình có nói vậy đi nữa, thì sau khi Yuki an toàn, mình hoàn toàn có thể lật lọng, chẳng có bằng chứng gì cả.”

– He. – tên kia hất nhẹ tay, tôi thờ mạnh – Tao nói cho mày nghe, tao đã đưa vào người cô ta loại phép thuật này, sau này chỉ cần mày lật lọng, tao sẽ giết chết con nhỏ này lần nữa đấy.

“Ặc! tên này có thể đọc được suy nghĩ của người ta chắc?! Giờ thì tôi làm sao đây? Nhưng quan trọng hơn là...”

Ren chạy đến đỡ tôi ngồi dậy. Tôi thờ đốc.

– Cô có sao không? – hấn hỏi tôi, mà giật giật cơ thể tôi như tôi chết rồi không bằng. Cái tên này quả là lo lắng quá đáng.

Nhịp thở của tôi đã trở lại bình thường. Tôi lắc đầu nhìn Ren, rồi dè chừng nhìn hai người kia. Cả hai đều đang nở nụ cười gian tà hết cỡ. Cái nụ cười làm tôi muốn giết họ.

– Tôi sẽ trả thù cho cô. Ngồi đó xem kịch hay đi. – Ren cười khẩy buông lỏng tôi ra. Hấn đứng trước mặt họ, vẫn cười.

– Về chuyện đó, tôi nhất định sẽ tìm cách để không làm cô ấy tổn thương. Vì vậy hai người đừng đắc ý. – hấn nói gì đó tôi không hiểu được.

– Mà nên nhớ...

– Được rồi được rồi, tại sao ta không bắt đầu trận đấu thật sự đi nhỉ? – khuôn mặt của Ren đen lại, hấn vừa dứt lời, Izumo đã hét lớn.

Tôi tò mò nhìn họ vật vã nằm lăn ra đất ôm lấy ngực, rồi lại quay sang nhìn Ren đang đứng cười rất chi là gian. Rốt cuộc đã có chuyện gì chứ?

“Va cặp đôi giành được chiến thắng là DW Ren và WW Yuki.” giọng ông thầy hiệu trưởng tiếp tục oang oang, thật là đánh sợ “Chúng ta tạm dừng chương trình tại đây, các em học sinh có thể nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta sẽ có một chuyến tham quan cuối cùng sau đó sẽ ta sẽ trở về trường.”

Ren lạnh lùng kéo tôi ra khỏi nơi đó, hộ tống tôi về phòng. Sau cuộc thi, mọi thứ bị phá vỡ hầu như đều được nhà trường khôi phục lại, vậy nên khách sạn chúng tôi ở vẫn nguyên trạng thái ban đầu. Trên đường đi, tôi hỏi hấn:

– Cậu làm gì họ vậy?

– Giống cái cách họ đối xử với cô. – hấn đáp.

– Là làm gì cơ?

– Đốt nội tạng. – hấn đáp gọn, chỉ ba từ cũng làm tôi rùng mình. Mồ hôi lạnh túa ra, tên này đúng là nguy hiểm a... tốt nhất không nên chọc điên hấn.

– À... ừ... – tôi cười lạnh.

Tôi về phòng chỉ biết nằm lăn lên giường, lát sau Chito mệt mỏi mở cửa bước vào, thả người lên cạnh tôi.

– Nay, cậu mạnh kinh khủng sao lại thua thế? – tôi lần qua hỏi nhỏ.

– AAA!!! Tớ đang cực kì tức giận về chuyện đó nè!!! Trời ơi! Tớ nay đi uống xà mới được a!! Đi với tớ chứ? – nhỏ hình như là đang giận lắm xỏ cho một tràng không kịp thở luôn quay sang nhìn tôi.

– Được chứ, nhưng rốt cuộc là ai chọc cậu thế?

– Còn ai ngoài cái tên WW hèn nhất chết tiệt đó nữa?! Chẳng hiểu trời sinh hấn ra làm pháp sư chi thế? Tức điên mất! Trong một cặp, chỉ cần một người bị hạ gục thì cả hai sẽ thua. Thế mà hấn cứ núp núp sau lưng tớ, bọn kia nhìn đã biết hấn yếu như cọng bún, tập trung vào tấn công hấn thôi. Tớ chưa kịp đánh đắm thỏa thích gì cả đã bị hấn làm cho bị loại mất! Nếu giết hấn mà không bị bỏ tù, tớ nguyện giành cả đời bám vằm hấn ra cho bỏ tức!! – cô ấy xả hết... xả ra hết... cơn giận của phụ nữ thật đáng sợ!

Tôi ớn lạnh nhìn cô ấy.

...

Tối hôm đó, tôi mặc một cái áo trễ vai màu trắng bằng voan, thắt ngang eo một chiếc dây nịt màu đen bản nhỏ, quần short đen dài trên gối khoảng hai tấc. Mang đôi bốt trắng cao ngang mắt cá chân. Sợi dây chuyền bằng bạc có hình thập giá to trước ngực. Mái tóc dài của tôi cũng được buông thõng.

Chito vô cùng đáng yêu trong chiếc đầm đỏ, phần lưng hơi ôm, từ eo xòe ra, gồm nhiều lớp với sự phối màu hoàn hảo, mái tóc nâu xoăn nhẹ buông dài sau lưng, với đôi giày búp bê đỏ, trên tóc một chiếc cài cùng màu, khiến cô ấy rạng rỡ như một nàng công chúa.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: BUỒN.

Tôi với cô ấy sau khi ăn xong bữa tối cùng trường thì đến quán bar dưới tầng hầm của khách sạn. Tôi rất khâm phục khi cô ấy biết đến chỗ này.

Chito gọi một chai, rồi tôi và cô ấy tìm chỗ khuất ngồi nói chuyện.

– Cậu và Ren dạo gần đây thân thiết nhỉ? – cô ấy chưa chi đã trêu tôi.

– Thực ra thì... tớ... tớ... – cô ấy chạm vào nỗi đau khiến tôi ấp úng nói không nên lời, cứ cúi gằm, những từ kể tiếp không thể phát ra được.

– Sao vậy, có chuyện gì sao? – cô ấy lo lắng nhìn tôi với ánh mắt chân thành. Trước đôi mắt ấy, tôi chẳng thể giấu diếm gì được, hơn nữa cảm thấy rất cảm động, muốn bày tỏ hết cho cô ấy biết tâm tư của tôi. Chỉ cần ở bên cạnh và có cô ấy cổ vũ, tôi thấy mình như có thêm sức mạnh.

– Tớ cảm thấy... mình đã quá ngu ngốc rồi. Tại sao từ trước đến giờ bản thân quá mù quáng, cứ mãi thích họ như thế này thì cuối cùng cũng chẳng có kết quả gì dù cho mình có phấn đấu đến đâu chẳng nữa. Tớ muốn có lại vẻ hồn nhiên ngây thơ lúc trước. Thích người ta chỉ làm mình thêm phiền muộn... hơn nữa, đây lại là đối tượng không nên dính vào. Chito à, có phải là tớ cứng đầu quá không? Bây giờ dù đã mình mẫn hơn, hiểu được tương lai mù mịt của mình, dù rất muốn từ bỏ, rất muốn rời xa, để tình cảm này không sâu nặng thêm nữa, nhưng tớ ích kỉ và nhút nhát quá, vì sợ mình tổn thương mà không dám... Cậu bảo xem, tớ sau này phải làm sao đây? – tôi nói một hơi, rồi nốc cạn ly rượu.

– Đã... đã có chuyện gì sao? – cô ấy nhú mồm, lại ánh mắt xoáy sâu vào tâm hồn ấy.

– Sắp... sắp tới, Izumo... và Ren... họ sẽ tổ chức lễ đính hôn. – tôi nói mà giọng buồn rĩ rượi, lại nốc hết ly rượu mới rót.

– Cái gì? Ai nói? Ở đâu? Khi nào? – cô ấy giật mình đập bàn cái bốp.

– Nè. – tôi đưa cho cô ấy tấm thiệp bị vò nát.

Chito xoay đi xoay lại tấm thiệp, rồi mở ra xem. Đôi đồng tử của nhỏ giãn ra hết cỡ, khiến đôi mắt trong veo của nhỏ càng lấp lánh hơn. Chito ngược lên nhìn tôi, cô ấy lắc đầu:

– Cậu tin con nhỏ này hơn Ren sao?

– Không... không phải tớ tin hay không, mà sự thật là tớ không thể đến được với Ren. Tớ là WW, hẳn lại là DW. – tôi dứt hơi, nuốt thêm một ngụm rượu.

– Mặc kệ đi, cậu sống vì bản thân chứ đâu phải sống vì pháp luật của lục địa hải. – cô ấy cũng uống, vẻ mặt hết sức tức tối.

– Nhưng mà...

– Cậu nói đúng, cậu quá nhút nhát để đứng lên đấu tranh.

Chito nói với vẻ mặt thất vọng.

– Ngày thường tớ thấy cậu lúc nào cũng rất cool, rất tuyệt, mà lại rất mạnh mẽ... tại sao bây giờ cậu lại nói ra những điều như vậy.

– Tớ xin lỗi. – tôi nhú mồm đau đớn, nước mắt bây giờ chỉ chực chảy ra.

– Được rồi, được rồi, cậu uống đi, sau đó ngủ một giấc đến sáng mai tâm trạng sẽ thoải mái hơn, mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi. Cậu đừng bị áp lực như thế, dù sao bên cậu luôn có tớ và Ren. Cậu không phải chịu đựng tất cả một mình đâu. Lạc quan lên. – Chito thở dài, cô ấy chạy sang ngồi cạnh tôi, dịu dàng vỗ đầu tôi.

– Cảm ơn cậu, và... xin lỗi cậu nhé. Hi hi... hôm nay định uống rượu giúp cậu giải tỏa, giảm stress cái tên hèn kia, mà tớ lại như vậy. – tôi cười trừ.

– Không sao. Cả tớ và cậu đều có chuyện không vui, vậy hôm nay hai đứa mình cùng uống đi. – mắt nhỏ sáng rỡ.

– Được nha!

– Nà... 1, 2, 3 dzô.

...

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy đã thấy mình nằm... cạnh Ren?!

– Cậu làm cái gì ở đây thế hả? – tôi duỗi chân đá hần một phát lọt giường.

– Cô làm cái trò gì thế?

– Tại... tại sao cậu lại... lại... nằm đây?

– Cô không nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì sao? – Ren đột nhiên hơi ngả người ra sau, hần cười mỉm, nhìn gian manh quá a.

– Chuyện gì? – tôi trừng mắt, không lẽ hắn đã động chạm gì đến tôi?!

– Nhớ lại xem, cô đã làm gì tôi?

– À thì... tôi hôm qua...

Tôi hôm qua... à không... khuya hôm qua,

Tôi và Chito nắm tay nhau đi dung dăng dung dẻ trên đường, đột nhiên, tôi mất thăng bằng ngã vào người một tên đi cạnh đó. Hắn ta và tên đi cùng nhìn tôi và Chito với ánh mắt đầy những suy nghĩ đen tối. Chúng cười khẩy...? Tôi nhìn không rõ. Mắt tôi thấy rất mờ. Có lẽ tôi đã uống nhiều quá! Tôi và Chito mỗi đứa xử hết 2 chai còn gì.

Tôi kéo cô ấy loạng choạng đi qua hai tên này, tay tôi bị giữ lại. Chúng cột nhà:

– Trễ rồi còn đi đâu vậy hai em, sẵn tiện gặp nhau ở đây rồi thì đi cùng luôn đi.

Tôi tức giận vung tay.

– Haha... do số người xui xẻo, gặp phải ta lúc đang có chuyện không vui. Xem ta sẽ trừng phạt các người thế nào. – tôi cười lớn. Đứng không vững nhưng vẫn buông Chito ra _ người bây giờ đang làm trụ cho tôi. Tôi ngã nghiêng nhưng vẫn cứng rắn nhìn thẳng vào chúng với ánh mắt đầy sát khí – Đây Chito à, giết người xả stress tốt lắm ấy.

– Vậy à? Thế thì cùng lên, đừng giành phần với tớ nhé. – Chito cười nhạt.

Tôi giờ nắm đầm định lao tới chúng thì bị ai đó giữ vai lại... cái lực này mạnh quá! Chito cũng tình trạng tương tự. Tôi quay lại nhìn tên khốn nào dám cản mình với vẻ mặt cau có khó chịu.

Ren và Ajita nhìn chúng tôi trừng trừng... hơ... là họ? Họ làm cái gì ở đây thế này?

– Hai đứa làm cái trò gì ở đây vậy hả? – Ajita nhú mày nhìn Chito, rồi quét mắt sang tôi.

– À... em... à... – Chito áp a áp ứng.

Ren đưa mặt lại gần tôi, hắt lạnh lùng nhìn chằm chằm tôi. Khuôn mặt của hắn lúc này thật đẹp lạ lùng, mái tóc bông bênh càng lãng tử hơn bao giờ hết.

– Cô uống rượu. – hắn buông một câu khiến tôi đứng như trời trồng. Thì ra là hắn ngửi mùi... làm tôi chùng hừng.

– Em uống rượu sao? Sao lại thế? Em chưa đủ tuổi mà?!! – Ajita hét lên rồi xỏ một tràng về cấu tạo cơ thể trẻ vị thành niên này nọ... tôi nghe mà ù cả lỗ tai. Tôi và Chito không hện mà đồng loạt đưa tay lên bịt tai lại. Nhưng mà giờ tôi chẳng quan tâm nữa, quên mất luôn hai cái tên mà tôi định trút giận đang đứng đó tức tối vì mình bị xem thường giờ còn bị cho ăn bơ... tôi muốn ngủ!

– Vâng vâng... giờ tôi về phòng ngủ đây, đi thôi Chito. – tôi lèm bèm rồi cầm tay Chito quay đi, mắt muốn nhắm tới nơi.

– N... Đây! – hai tên kia dờ dầy giờ giờ mới có phản ứng. Chúng vừa nói vừa định đuổi theo chúng tôi.

– Im. Phấn. – Ren và Ajita đứng ra chắn, dùng khuôn mặt lạnh nhất, giọng điệu kinh hoàng nhất. Chúng rùng mình rồi chạy mất.

Hiện tại, tôi và Chito loạng choạng đi trước, cười đùa vui vẻ, Chito còn đột nhiên chỉ tay lên trời:

– Yuki à! Con chim kia! Nhìn mặt nó ngu quá.

– Ha ha! Trông giống ông thầy hiệu trưởng thật đấy!

– Hahaha! Cậu mà nói thì chỉ có chuẩn!

– Hai bà chị này... – Ren và Ajita hộ tống đi phía sau mà méo mặt, đến cuối cùng vẫn phải phì cười vị độ trẻ con của chúng tôi.

Tôi tung ta tung tãng thế nào lại trượt chân ngã, mà đang nắm tay Chito nên cô ấy cũng ngã theo. May mắn có Ren và Ajita đỡ được chúng tôi.

Vừa lúc tôi đã thăng bằng trở lại, đã nghe thấy tiếng hét thất thanh:

– Ê bốn đứa kia! Giờ này còn lang thang trong khách sạn! Mau về phòng ngay!

– Ấy chết! Là giáo viên đấy! – Chito giật mình nói.

– Tôi là giáo viên! Cơ mà nếu bị bắt lại sẽ phiền phức lắm đấy! Chạy mau đi.

Ren đang đỡ tôi nhanh tay kéo tôi chạy đi luôn. Ajita nhú mày nhìn theo rồi miễn cưỡng kéo Chito chạy đi theo hướng khác.

Cuối cùng hắn lại đem tôi về phòng mình.

– Cậu ở một mình một phòng à? – tôi mơ màng hỏi.

– Ừ.

– Hừ. Buông tay tôi ra. – tôi giật tay mình lại. Dù đang say, nhưng tôi vẫn nhận thức được mình không được lung lay trước hắn nữa.

– Cô đợi một lát rồi về phòng, bây giờ ra ngoài nguy hiểm lắm. – Ren bước thả mình lên giường và nói thế – Uống nước chanh giải rượu nhé, tôi pha cho cô, lên giường ngồi nghỉ đi.

Tại sao... Tại sao hắn cứ dịu dàng với tôi như thế? Làm sao tôi có thể lạnh lùng với hắn?

Rượu làm tôi yếu lòng, hay do tôi hèn nhát mà đổ lỗi cho nó...? Lúc này tôi chỉ muốn bên cạnh hắn.

Tôi kéo Ren lại, hắn ngã xuống giường, tôi cũng nhảy lên giường ôm chầm lấy hắn:

– Tôi muốn ngủ ở đây.

Ừ đấy, tôi cũng không biết mình đang làm gì nữa, chỉ biết bây giờ những mong muốn trong tôi hết con nít.

Hắn nằm trong vòng tay tôi hoàn toàn bất động, tôi đang nhắm mắt nên chẳng biết phản ứng của hắn thế nào... khuôn mặt của hắn lúc này thế nào nhỉ? Nhưng mà tôi buồn ngủ quá, hơn nữa ôm hắn rất êm, rất ấm, rất vừa tay. Giọng Ren đột nhiên vang lên.

– Cô... đang làm gì thế, mau buông ra, tôi đi pha nước.

– Không muốn. – tôi trả lời trong vô thức – Thích như này thôi.

– Cô có biết mình đang làm gì không? – giọng hắn nhỏ dần.

– Ren...

– Há?

– Ngủ ngon. – tôi nói, rồi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ...

– Này! Này!!! Yuki! Cô... mau dậy đi! Này!!!

Hiện tại...

– AAA!!! – tôi hét thất thanh rồi chui luôn vào chăn... làm sao đây? Phải làm sao đây?

Tôi đã phạm phải tội lỗi tày trời gì thế này! Trời ạ! Kiểu này làm sao tôi dám nhìn mặt hắn nữa... Cái gì mà... “Không muốn.”?! Cái gì mà “Thích như này thôi!”? Tôi đã nói gì vậy chứ?! Hic.

Tôi quẩn quanh quanh người, ngồi bật dậy nói:

– Cậu mau tránh ra, đừng để tôi thấy mặt cậu.

Nói rồi tôi định chạy đi, đã bị hắn giữ lại, hắn kéo tôi ngồi lại xuống giường, ôm lấy tôi từ phía sau, hắn nói, trong giọng nói có chút cười, rõ ràng là muốn trêu chọc tôi.

– Không muốn.

– Không muốn gì chứ? – tôi đỏ mặt nói lại, vùng vẫy.

– Thích như này thôi. – hắn nói nhỏ vào tai tôi... những lời tôi đã nói ngày hôm qua...

Tôi muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: ĐÁNG SUY NGÃM...

Hắn ôm tôi, nói những thứ khiến tôi thấy cực kì xấu hổ! Ren là một tên xấu xa!!

Tôi nhăn nhó quay ra sau nhìn Ren, hắn cũng nhìn tôi với ánh mắt gian tà.

– Tôi về phòng đây!

Tôi bất ngờ trườn chần lên đầu Ren, phủ hắn lại. Tôi cười khúc khích leo luôn lên người hắn mà lấy gối nệm. Ren la oai oái, còn tôi cười sặc sụa. Đánh chán chê, tôi leo xuống giường.

– Tạm biệt, hẹn lát gặp.

– Ô, không phải cô không muốn đi à? – Ren lò đầu ra khỏi chần, khuôn mặt mới ngủ dậy cộng thêm mái tóc bù xù làm hắn đáng yêu đến khó đỡ. Tôi quên luôn việc hắn vừa trêu mình mà thần thờ nhìn hắn. Thấy tôi có vẻ kì lạ, hắn lên tiếng – Cô làm gì lại thần thờ thế?

– Ha... hà? Thần thờ gì chứ? Tôi đi đây. – tôi lấp bắp đáp lời rồi chạy tuốt vào nhà vệ sinh, sửa soạn lại một chút, tôi rón rén rời phòng hắn về phòng mình. Tôi có liếc sang Ren, hắn đã trườn mền ngủ tiếp từ khi nào... tên ngốc xit chết tiệt!

...

Vừa mở cửa phòng, Chito đã chạy đến quay tôi lòng vòng.

– Cậu ở đâu từ hôm qua đến giờ thế hả? Có biết tớ lo lắng lắm không? Tại sao cậu không về phòng?! Đêm qua cậu đã làm gì với ai?! Tớ đã chờ cậu đây! – cô ấy có vẻ tức giận.

– Tớ xin lỗi... tớ buồn ngủ quá nên... – tôi bẽn lèn nói.

– Á... à... vậy là ôm Ren ngủ luôn đúng không? – Chito cười ma mị.

– A... hà? Tớ không có ôm hắn! – tôi hoảng loạn hết lớn. Làm sao mà cô ấy biết được tôi đã ôm Ren chứ? Cô ấy có đặt camera ở phòng hắn à?

– Hi hi... tớ chỉ nói vậy thôi mà, xem mặt cậu đỏ ửng rồi kia, có thật là không có chuyện gì xảy ra không? – Chito tình ý trêu tôi – Không nói thì chết với tớ nhé!

– Không có gì đâu! Tớ đi tắm đây! – tôi hoang mang nói rồi gom quần áo phóng thẳng vào nhà tắm.

Lại một lần nữa tôi bị ông hiệu trưởng dọa cho giật mình xém xiu đứng tim.

“Các em chú ý, sau khi vệ sinh cá nhân xong, các em hãy di chuyển đến nhà hàng để dùng bữa sáng một cách khấn trương và trật tự, sau đó thầy sẽ phổ biến về lịch trình của ngày hôm nay. Nhanh nha mấy đứa!”

– Ông thầy này rõ dớ hơi.

...

Tôi ngồi ăn với Chito thì Izumo đi đến, cô ta mỉm cười với tôi. Ừ thì cười đấy! Dù đó là nụ cười nhưng nó lại khiến tôi thấy rùng mình. Cả người cô ta quần đầy băng trắng, hình như Ren làm Izumo bị thương nặng lắm. Cô ta nói:

– Tôi ngồi cạnh cô được chứ Yuki?

– T... Tù...

– Không! – Chito lạnh lùng nói.

– Cô... Liên quan đến cô không? – Izumo hất hàm.

– Có. Tôi không muốn ngồi cùng bàn với rác rưởi. – Chito không vừa đáp lại.

– Vậy thì cô ra bàn khác mà ngồi.

– Không thích, tôi muốn cô phần đi. – Chito bắt đầu xắn tay áo, bẻ tay răng rắc.

– Không thích, người phải phần đi là cô.

– Đề nghị hai em kia trật tự dùng bữa. – thầy hiệu trưởng đột nhiên hét ầm trên loa, khiến tôi giật mình làm rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

– Xi. – Izumo xung xia ngồi xuống. Chito hét ầm lên.

– Đi thôi Yuki.

Nhỏ vừa nói vừa đem phần cơm của tôi và mình sang bàn khác.

Tôi thờ dãi định đứng lên rồi đi thì Izumo giữ tay tôi lại. Cô ta thì thầm vào tai tôi:

– Mày nhớ đến đó, tao sẽ có một món quà cho mày. Nhất định đừng bỏ lỡ nghe chưa.

– Tại sao tôi phải nghe theo cô? Đến hay không là quyền của tôi. – tôi lạnh lùng đáp rồi đứng lên quay đi, nhưng câu nói khích của cô ta khiến tôi dừng lại.

– Chẳng lẽ mày không dám đến?

– Tại sao tôi không dám đến?

– Nói như mày thì rõ ràng rồi còn gì, hèn nhát!

– Được, nếu cô muốn tôi sẽ đến. – tôi đáp bữa bãi chẳng suy nghĩ mà không hề hay biết mình đã rơi vào cái bẫy của Izumo. May mắn là sau đó tôi đã suy nghĩ lại, nhưng thực tình mà nói thì kết quả cuối cùng cũng chẳng thay đổi gì.

– Haha, cô không hèn nhát mà rất ngây thơ. – câu này Izumo nói nhỏ đến nỗi tôi không thể nghe thấy.

...

– Các em hôm nay sẽ tham quan theo lớp chứ không chia cặp giống những hôm trước. Đến trưa tập trung ở đây và chiều các em có 3 tiếng tự do.

– Vâng... – tiếng gầm rú đầy hào hứng của cả trường. Tôi chẳng hiểu có gì vui ở đây?! Nếu là đi chung với lớp, thì tôi đã có kế hoạch riêng.

...

Sân thượng khách sạn lộng gió, cao 10 tầng thì ngã xuống thật nát như tương. Tôi nằm dài giữa sân, ngược mặt nhìn bầu trời hôm nay không nắng, cũng không mưa, nhiều mây ẩn hiện trên nền trời xanh biếc. Tôi tưởng suy nghĩ của mình:

– Lúc này có giọng hát của hán ru ngủ thì thích phải biết...

– Ai?

– Ren. Hờ... mình đang nói chuyện với ai thế này? – tôi trả lời rồi thấy hoang mang, ngồi bật dậy nhìn quanh.

– Em lúc nào cũng nghĩ đến hán ta như vậy sao? – Ajita ngồi đối diện tôi, khuôn mặt anh thâm đến đáng sợ... ừ nhỉ?

Dạo gần đây tôi không thấy mình còn cảm giác gì với Ajita nữa, có vẻ thứ tình cảm đó đã biến mất. 24/24 tôi chỉ nghĩ về Ren. Như vậy thì tôi có thể cho anh một câu trả lời thật đáng hoàng.

– Tôi...

– Yuki à, anh có chuyện muốn nói. – Ajita đột nhiên chen vào câu nói của tôi, khuôn mặt anh thẹn thùng phát tội.

– Sao ạ?

– À... chuyện này thì... anh... anh... – Ajita anh ấy cứ lắp ba lắp bắp, hệt như đang diễn hài kịch cho tôi xem – Trường chúng ta vào đêm trăng tháng này có tổ chức một buổi vũ hội nữa, anh... muốn mời em... đi cùng anh có được không?

– Đêm trăng tròn sao... – tôi lăm bằm – Vậy là trùng với ngày đính hôn của Izumo và Ren rồi. Làm sao đây?

– Có chuyện gì à? – anh lo lắng hỏi tôi. Tôi nhìn khuôn mặt vẫn còn đỏ vì ngượng, hơn nữa đang rất lo một cách chăm chú.

– Không, tôi sẽ đi với anh. – tôi mỉm cười. Căn bản là tôi không muốn anh phải tổn thương.

Tôi biết, nếu tôi cứ dây dưa với anh như thế này cuối cùng anh cũng vẫn sẽ đau, nhưng tôi không muốn thấy khuôn mặt đó của Ajita. Tôi lúc này không hề suy nghĩ kĩ càng đến tương lai. Dù ý định của tôi chính là muốn anh không tổn thương, nhưng cuối cùng là chuyện của tương lai không ai đoán trước được.

Thêm một lý do nữa, tại sao tôi phải vì những lời khiêu khích của Izumo mà bỏ rơi Ajita...? Tôi sẽ thật ngốc nghếch nếu vào tròng của cô ta một cách dễ

dàng. Tôi biết, cô ta mời tôi đến đều là có kế hoạch cả.

– Thật chứ!? – ánh mắt của anh long lanh tỏa sáng, khuôn mặt hơn hờ đầy nét cười... anh lúc này nhìn như chú... cún!

Tôi gật đầu.

– Vậy hôm đó anh sẽ đến kí túc rước em, bây giờ em nghỉ ngơi đi.

Ajita cười tươi rồi bỏ đi, tôi thật sự không muốn anh lại đánh mất nụ cười đó. Tôi có đáng không khi cả hai người họ tin tưởng, trao cho tôi lựa chọn, trong khi tôi cứ mãi đắn đo, chẳng biết phải trả lời như thế nào. Do tôi không muốn họ buồn, hay do tôi hèn nhát không thể đối mặt với cảm xúc của họ... Vậy nên, tốt nhất anh nên tìm một người nào đó có thể đáp trả lại tình cảm của anh một cách chân thực nhất, khi ấy, tôi toàn tâm toàn ý chúc phúc cho anh. Tiếc là, những lời này tôi không thể nói thành tiếng.

...

Lời kể của Ren.

– Chito này. – tôi gọi Chito khi cô nàng đang tung tăng phía trước.

Lịch trình hôm nay gì chứ? Rõ ràng là tạo điều kiện cho nữ sinh mua sắm, thế còn bảo lớp phải đi cùng nhau thì khác nào ra lệnh cho nam sinh xách đồ giúp. Hiệu trưởng thật là thiên vị quá. Tôi vốn định trốn lên sân thượng của khách sạn (anh này có cùng ý tưởng với ai đây ta? :3), nhưng mỗi bước chân vào thang máy, cái fan club gì đó của tôi đã đổ đến ào ạt chui hết cả vào thang máy khiến nó quá tải, nào là:

– Ren ơi! Anh đi đâu vậy, chúng em đi với! Ren à!

– Ren ơi! Tụi em đi cùng anh nhé!

Tôi điên tiết hết lớn:

– Tránh ra!

Cả bọn tuy đã im lặng hơn, nhưng vẫn đeo tôi như đĩa, kết quả là phải đi theo lớp... Khốn khiếp thật!

Nữ lớp tôi ồng ẹo vào thẳng chợ, thế là đám nam sinh phải mặt nặng mày nhẹ đi theo, hơn nữa, cái lũ fan girl vẫn còn ở phía sau càng làm tâm trạng tôi tồi tệ hơn. Tuy nhiên, khi nghĩ đến cô ấy, mọi mệt mỏi đều tan biến hết.

Tôi đã có một kế hoạch thật tuyệt vời... và tôi cần sự giúp đỡ của Chito.

– Có chuyện gì sao? – Chito cầm hai cây kem mỉm cười với tôi, cô ấy chia một cây cho tôi cầm. Việc này làm tôi liên tưởng đến Yuki à, nếu cô ấy có hai cây kem, chắc chắn sẽ một mình xử lý hết cả hai... sau đó làm một khuôn mặt vô cùng trẻ con chọc tức tôi. (Yuki: Gì hả? _ Ren: Haha... cô làm gì ở đây? _ Yuki: Giết cậu chứ làm gì? Dám nói xấu tôi nè! Hừ! _ Ren: Ấy ấy đừng giận, chửi con au ý. _ Yuki: Ừ nhĩ *cả hai liếc au, chỉ biết cười trừ*) Xem ra nếu Yuki thân thiết với Chito hy vọng nhỏ có thể học được một ít chừng chặc từ cô bạn.

– Giúp tôi.

– Chuyện gì mới được.

Tôi cười khi, có nhờ giúp đỡ, hy vọng có thể thành công và làm Yuki vui một chút.

...

Lời kể của Yuki.

Tôi đang ngủ yên lành trên sân thượng thì cảm thấy người mình bị lay mạnh. Tôi đang mơ mình đưa xe với vua bò cạp...?

– Yuki! Yuki! Yuki à!

– Chito, có chuyện gì vậy? Đến giờ về rồi hả? – tôi lồm cồm ngồi dậy. Khuôn mặt Chito bỗng chốc đem đến cho tôi cảm giác hồi hộp khó chịu. Nhỏ trông có vẻ rất lo lắng.

– Có chuyện rồi. – Chito òa khóc.

...

Tôi vọt chạy, mắt tôi nóng ran gần như cháy rực. Tôi không thể cầm nước mắt được nữa.

“Ren có chuyện rồi! Ban nãy hần bị tấn công khi có bảo vệ tới, tớ vô dụng quá chẳng thể giúp gì được cho hần nên cấp tốc quay về báo tin cho cậu đây! Đáng lý hần dư sức giết được bọn chúng nhưng lúc đầu hần chịu bị thương khi tớ bị bắt làm con tin nên hần đang thất thế. Mau đến giúp hần, Ren đang ở

bìa rừng vẫn còn đang chống lại chúng đấy.”

Tôi chạy... chạy băng băng về phía trước. Vì quá lo nên không nhận ra có quá nhiều điểm mâu thuẫn trong câu kể của Chito.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: ĐỒNG Ý... CÓ NÊN?

Tôi chỉ biết cầm đầu chạy. Trong đầu tôi bây giờ chỉ nghĩ đến một từ “Ren.”

– Bìa rừng... nhưng là khúc nào chứ? Là ở đâu mới được?!

“Vụt... vụt...” tôi nghe có tiếng động xung quanh mình. Đột nhiên một thứ gì đó rơi xuống đầu tôi, một cảm giác buồn ngủ ập đến, tôi lại rơi vào giấc mơ, lần này thì nhìn thấy mình đang đua xe với... vua khí?

Sau khi tỉnh dậy,... tôi vẫn cứ tưởng mình đang mơ.

Xung quanh tôi là làn khói nhạt màu hồng, phối với ánh sáng từ nhiều phía, tuy mờ ảo nhưng rất nên thơ, tuy hơi khó chịu vì tôi không thích màu hồng. Tôi quờ quạng đứng lên. Giờ phút nào rồi, tôi phải đi tìm Ren, không phải đứng đây tự kỉ.

Tôi nhìn quanh, khói làm tầm mắt bị thu lại, nói huyếch toẹt ra là chẳng thấy được gì. Chân tôi bị vướng vào cái gì đó. Tôi khó hiểu cúi xuống nhìn.

Là một... quả bong bóng trôi lênh bênh trong không khí...

Rồi! Rõ ràng là tôi đang mơ. Trời ạ! Mau để tôi tỉnh lại... không thể hoài phí thời gian ở đây được!

Tôi tức điên, đá thẳng vào quả bóng, khiến nó vạch ra trong không khí một khoảng rộng không khí trong lành không có khói... là cây, thì ra đây là khu rừng. Tôi mò mẫm đi tiếp. Chân tôi lại đụng trúng một quả bóng khác, vốn định co chân đá nó tiếp, thì làn khói đột nhiên mỏng dần rồi mất hẳn.

Ren nhảy phốc từ đâu đó xuống trước mặt tôi. Hắn đứng gần sát với tôi làm tôi giật mình mém tí ngã ngửa ra phía sau.

Ren cười nhẹ đỡ lấy tôi, hắn vòng tay qua eo tôi.

– Cậu có sao không? – tôi ngạc nhiên chớp chớp mắt, hắn chẳng bị thương gì hết?

– Có. – hắn gật đầu.

– Đâu, ở đâu?

– Dù biết nói ra điều này có không giống với tôi mọi ngày, nhưng tôi không muốn kiềm chế nữa.

– Hà? – mặt tôi ngu ngơ ra chẳng hiểu cái mô tê gì.

– Tôi bị thương ở đây này. – hắn chỉ vào ngực mình.

– Cậu bị đập phổi à? Có thở được không? Có cần hô hấp nhân tạo không?! Ôi trời ơi! Phải làm sao đây!? Ren... Cậu bị bệnh sao không nói, lại kiềm chế gì đó chứ? Mau lên đi tôi công về khách sạn.

Tôi xô cho một tràng rồi đẩy hắn ra, quỳ xuống quay lưng về phía Ren.

Hắn đột nhiên im ắng lạ thường, chẳng có phản ứng gì... Tôi tò mò quay ra sau, nhưng mà chưa kịp gì đã bị Ren ôm lấy. Hắn ti cầm lên vai tôi. Tôi hoảng loạn hơn nữa.

– Chết rồi! Đau đến thế à?! Ren! Còn sống không vậy? Mau nằm cho đằng hoàng tôi đưa về khách sạn, hay cậu nằm đây đi tôi chạy đi gọi người đ... ừm...

Ren đưa tay bịt miệng tôi.

Tôi quay về phía sau nhìn Ren, rốt cuộc hắn đang làm cái quái gì thế này? Tôi hôm nay tốt bụng đột xuất quan tâm đến hắn thế thôi, ở đâu ra chuyện hắn tự cao tự tuyệt chứ! Chết tiệt!

– Cô bị ngốc à? Tôi đang tỏ tình đây. – hấn ta thì thầm những lời lạ lẫm vào tai tôi.

– Hà? – tôi há hốc mồm và sau đó thì đờ... cơ mặt tôi không chịu hoạt động nữa. Tình cảm của hấn thì tôi vốn biết rồi nên chẳng thấy ngạc nhiên nữa, lạ ở chỗ tại sao hôm nay hấn lại nói với tôi những lời này.

Là bác sĩ kê nhảm toa hay hấn uống lộn thuốc?!

– Noi cô thuốc về là mãi mãi ở bên tôi.

Hấn lại nói, hơn nữa tôi có cảm giác hình như hấn đã siết chặt hơn.

– Thích tôi... đi nhé.

– T... Tôi... Tôi... – tôi quả thực rất bối rối.

Bây giờ nếu tôi từ chối, hấn chắc chắn sẽ tổn thương, và có thể mối quan hệ giữa tôi và Ren sẽ không còn được như bây giờ. Giữa chúng tôi sẽ xuất hiện một đại dương xa thẳm, nhìn không thể thấy được bên kia... Nếu xa hấn, chắc tâm hồn tôi chết mất!

Nhưng nếu tôi nhận lời, tôi đã là người đưa cả hai vào nguy hiểm. Nếu đại pháp sư biết về mối quan hệ này, chúng tôi chắc chắn sẽ bị kỉ luật, nặng nhất là tù chung thân, thì tôi vẫn phải xa hấn. Còn Ajita thì sao...?

Tôi phải làm sao đây?! Dù tôi chọn cách nào cũng có kết quả tồi tệ. Tất cả cũng vì sự mù quáng ban đầu, để giờ đây vướng phải sai lầm dường như quá lớn này. Hay giả vờ ngốc nghếch nhỉ? Không được!! Mọi chuyện sẽ không thể được giải quyết nếu mình không đối mặt với nó!

Nếu là tôi của bình thường... tôi sẽ làm gì?

– Tôi không nghĩ là tôi ghét cậu. – tôi chọn cách nói mập mờ.

– Nói cho rõ ràng. Cô có thích tôi hay không? Tôi và Ajita đã chờ câu trả lời của cô từ lâu lắm rồi... Cứ mãi trì hoãn như thế này, tổn thương chỉ có bọn tôi thôi. – Ren siết chặt, đến nỗi tôi sắp tắt thở đến nơi.

Tôi bàng hoàng khi nghe hấn nói. Đó là sự thật?

– Tôi... làm hai người... tổn thương?

Ren không nói gì, chỉ dụi đầu vào tóc tôi.

Bất lực quá! Rốt cuộc đến cuối cùng, tôi lại chính là người làm họ đau. Cứ ngỡ trì hoãn như thế sẽ tốt... nhưng tôi sai rồi.

– Tôi cũng vậy.

– Cái gì cơ? – Ren hơi buông tôi ra. Tôi quay về phía sau nhìn vào đôi mắt của Ren.

– Tôi cũng thích cậu ngốc à.

– Thật chứ?! – Ren chớp mắt.

– Ừ. – tôi mỉm cười gật nhẹ đầu, khuôn mặt của hấn hài kinh khủng, cứ như thể tôi vừa phát ngôn gì gây sốc lắm.

– Thật sao? – hấn lại hỏi.

– Ừ. Cậu điếc à? – tôi tức điên, hấn đang trêu tôi hay thực sự không nghe thế... cái tên lẩm nhẩm!!

– Tôi không nghe nhầm nhỉ?

– Nói tóm lại, cậu đâu có bị thương gì đâu đúng không? – tôi lạnh lùng đánh trống lảng, gạt phăng cái khuôn mặt hớn hở quá mức cần thiết của hấn. Kiểu này thì làm sao mà chúng tôi có thể giữ bí mật về mối quan hệ này chứ?! Ren hấn lộ liễu quá mức.

Là hấn tự tin có thể tồn tại và bảo vệ tôi khỏi cái luật pháp nhảm nhí của MS, hay hấn quá vô tư không suy nghĩ đến vấn đề sâu xa đó?

– Không thể tin được cuối cùng chúng ta cũng thành một cặp... quái lạ! – Ren cười lớn rồi ngẩng người ra.

Đây! Hấn bắt đầu nhận thức được tầm quan trọng của sự việc.

– Thây kệ. – hấn nhún vai.

Gez... xem ra từ nay tôi sẽ vất vả lắm đây.

Tôi liếc Ren một cái sắc lẹm:

– Cậu liệu hồn ý, để mọi người biết thì không hay đâu.

Ren cười khẩy nhìn đều kinh khủng, hần nói với giọng lưu manh:

– Nếu muốn tôi cẩn thận thì cho tôi cái gì đấy, xem như tiền công vậy.

– Há? Đừng nói như thể chuyện đó là vấn đề của một mình tôi chứ?

Tôi cau mày. Ren cái tên này vô trách nhiệm hết sức! Ren nói, nhưng bản thân thì nhích từng chút một về phía tôi, nụ vười trên môi, ánh mắt ma mị nhìn vào bờ môi của tôi.

– Thế nào? Nếu tôi không có nó, tôi sẽ không làm đâu.

– Ch... Chuyện này... cậu... – tôi vừa nói vừa né, bằng cách ngã người về phía sau, nhưng đó có thể nói là hành động ngu nhất, tại sao tôi lại làm?!!
==”

Ren nhếch môi nhẹ một cái, hần đẩy tôi ngã ra nền cỏ... một cách dễ dàng. Chính cái ngu ban nãy của tôi đã tạo điều kiện cho hần! T^T Cái ầm ưọt của cỏ khiến tôi thấy sống lưng hơi lạnh, hơi rùng mình.

Ren đặt lên môi tôi một nụ hôn... cuồng nhiệt... nồng cháy... hoàn toàn khác với những nụ hôn trước đây.

...

Tôi và hần trở về khách sạn chuẩn bị lên xe về lại trường. Tôi cố tình đi xa hần đúng một mét. Thật sự thì tôi không biết được bình thường là cư xử như thế nào... hần cứ mở miệng định nói gì là tôi lại giật thót tim... Đúng là nỗi khổ của những người không thể nói dối mà!

Tôi cứ cư xử một cách cứng ngắc, nhìn vào đã thấy ngay hai chữ “không bình thường”... kiểu này chắc tôi bệnh tim mà chết sớm!

Dù chúng tôi đã trở thành một đôi, chẳng những không gần gũi hơn trước, mà bây giờ còn chẳng thể như trước. Là lỗi của tôi... Và tất nhiên Ren rất khó chịu với điều này.

Hần lờm lờm tôi, cuối cùng lại leo lên xe ngồi cạnh tôi...

– Này! Tại sao cậu lại ở đây? Mau về xe của mình ngay! – tôi tức điên hét toáng lên khi hần cứ giật giật vài sợi tóc của tôi.

– Tại sao? – hần đưa về mặt ngây thơ hỏi.

– Vì cậu là DW!

– Nhưng tôi thích ngồi đây. – bừa môi hệt trẻ con, hần ngồi ngã lưng vào ghế.

– Cái gì... thích gì chứ?! Mau về xe của cậu đi. – tôi mất kiên nhẫn.

Ren cười đều... lại cái nụ cười này... càng ngày tôi càng thấy sợ nó. Hần ghé miệng gần tai tôi, nói nhỏ chỉ đủ cho tôi nghe thấy:

– Vì tôi là bạn trai của cô.

À... cái tên này nói chuyện như thể đây là vấn đề của riêng mình tôi vậy! Trời ạ! Xem Ren đã làm gì này!

– Cậu có biết là cậu nổi bật lắm không? Có thấy cả xe đang ngoái lại nhìn cậu không chớp mắt không hả? Còn con nhỏ bị giành chỗ ngồi đang nhìn tôi với ánh mắt “Con kia mau tránh chỗ đấy ra cho chị ngồi” kia. Cậu có tự nhận thức được không thế? – tôi thì thảo, đến chữ cuối cùng thì hét toáng lên, làm hần giật mình trông buồn cười ra phết.

– Thì sao chứ? Tại sao cô lại phải làm quá lên mấy vấn đề đó! Họ ra sao thì mặc kệ họ đi! Cứ quan tâm đến làm gì?

– Tôi mặc đồ cứng đầu là cậu đi! Chẳng hiểu cậu có cái gì tốt mà cả lũ con gái mê trai trường này đâm đầu vào thích chứ? Đúng là mù lòa một thế!

– Này! Cô... tại sao cô cứ giữ khoảng cách với tôi thế?

– Tôi chỉ muốn tốt cho cả hai thôi. – tôi thở dài trước vẻ mặt khó chịu của Ren.

– Cả hai? Chỉ có cô nghĩ thế thôi. Cô có nghĩ đến cảm xúc của tôi chưa? – Ren nói, như một đòn chí mạng đánh vào tim tôi khiến nó rung từng hồi đau đốn, dường như sắp tan rã. Khuôn mặt Ren biến sắc đi, hần quay mặt đi. Đôi hàng chân mày nhíu lại khiến tôi khó thở.

– Tôi... không... tôi không có ý đó, chỉ là tôi... tôi... – tôi hoảng hốt, gần như khóc tới nơi. Trước đây tôi là người sợ họ bị tổn thương, không ngờ giờ

đây chính tay tôi đã đẩy hấn xuống địa ngục.

– Thế giờ cho tôi ngồi đây được chưa? – Ren quay sang tôi cười tươi rói...

À... tôi bị lừa... bị lừa... một cách trắng trợn... Tên vô tâm chết tiệt!!!!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: LÃNG MẠN?!

Tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi. Khi trở về tới trường, Ren gọi tôi dậy thì trời cũng đã tối. Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, sương đặc quánh chứng tỏ trời đang rất lạnh. Tôi thì đang mặc một cái áo thun, với quần sọt ngắn, cả áo khoác cũng không màng đem theo. Tôi công mất a...

Nhìn sang Ren cũng chẳng khá khẩm gì hơn, vẫn áo thun quần jean, giày bata thôi.

Tôi và hấn vừa xuống xe đã rùng mình vì cái lạnh giá của tối nay. Vậy mà cha hiệu trưởng còn dài dòng văn tự:

– Các em hãy tập trung vào nhà ăn của trường, thầy sẽ có thông báo về kế hoạch tuần này nhé. Cẩn trọng!

Ren đứng trước đồng hành lý của chúng tôi, lăm bằm gì đó, chúng tự nhiên bay lên rồi biến mất... có vẻ hấn đã gửi chúng về kí túc xá trước.

– Đi thôi. – Ren đột ngột chớp lấy tay tôi rồi chạy đi. Tôi bị... lôi theo một cách không thương tiếc...

– Đi đâu thế? Nhà ăn đâu có đi hướng này? – tôi vừa thờ hồng học vừa hỏi hấn, cái tên đang cầm đầu cầm cổ chạy.

– Ai bảo tụi mình sẽ đến nhà ăn. – hấn quay lại cười nhẹ một cái. Ánh đèn đường mờ mờ làm nổi lên ánh sáng màu đỏ đen của chiếc khuyên tai bên trái.

Nhìn hấn bây giờ thật là khiến tim người ta rung động mà. Lúc chiều nói lủi gãi theo hấn bị mù thì bây giờ tôi cũng sắp mù rồi đây. Chợt nhận ra mình đã ngây ngất vì hấn quá lâu, tôi lúng túng hỏi lại:

– Vậy thì đi đâu?

– Hẹn hò. – hấn đáp gọn hai từ rồi đi chậm dần.

– Cậu điên à? Hẹn hò giữa trời như thế này á? – tôi tròn mắt nhìn hấn.

– Haha, trời lạnh thế này ăn kem là tuyệt nhất. – hấn cười mà nhìn như không, chỉ có câu sau của hấn làm tôi chết lâm sàng.

Nhưng cũng thú vị thật, chẳng hiểu nổi mấy thứ suy nghĩ bá đạo đó của hấn ở đâu mọc ra nữa.

...

Hấn kéo tôi đi ăn kem thật, cứ tưởng Ren chỉ đùa. Hấn đưa tôi vào công viên, bảo tôi ngồi đợi ở ghế đá rồi chạy đi đâu mất, lát sau quay về với hai cây kem.

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa đầu lưỡi chạm vào kem đang nghi ngút khói trong trạng thái thần kinh căng hết cỡ, nơ ron não chạy liên tục, vô cùng căng thẳng. Tôi nghe tiếng Ren cười khúc khích kể bên nhưng thôi mặc kệ hấn vậy. Tôi đang làm một chuyện rất ‘huyền thoại’... không có thời gian gây tranh cãi với hấn. Tôi thử cảm giác này xem.

Rùng mình, tôi cảm giác toàn thân tê buốt. Con lạnh lan ra đến đầu ngón tay... thú vị thật. Sau khi nuốt hết phần kem lạnh lẽo trong miệng, tôi thích thú cười với Ren:

– Chuyện này hay thật ý. Lúc đầu tôi cứ nghĩ nó có cần đề lăm!

– Thật ra thì... có vấn đề nhất chính là người đã đại dột nghe theo lời tôi đấy. – Ren che miệng cười. Hấn nói thế tức là... là sao cơ?

Thấy khuôn mặt ngu ngơ hết cỡ của tôi, hấn nhẹ xoa đầu tôi rồi giành luôn cây của tôi ăn lấy ăn để, chưa kịp để tôi phản ứng gì, hấn đã nuốt luôn phần kem của mình...

– Không được ăn kem khi trời lạnh, viêm họng đấy.

– Vậy là sao?

– Tức là tôi chỉ đùa thôi ai ngờ cô lại nghe theo thật. – Ren đứng lên vươn vai, hấn nhún vai tỏ vẻ vô tội. . . hừ. . . được lắm. . . dám trêu tôi!

– Cái con người của cậu cũng thật là quái lạ! – tôi thở dài với hấn.

– Về thôi.

Đấy, tôi đã nói thì chẳng bao giờ sai. Có ai đòi kéo tôi đến công viên và chỉ để tôi ăn một ít kem trong cái lạnh kinh khủng này khi mà cả hai đều không có một mảnh áo. . . ầm. Đùa cái kiểu kinh dị gì thế này không biết?

Đúng là tôi sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu được Ren đang nghĩ gì trong cái đầu thiên tài đấy.

...

Về đến kí túc xá, tôi vô cùng ngạc nhiên khi phòng của chúng tôi đang. . . sáng đèn. . . một màu vàng vừa sang trọng vừa đáng sợ. Tôi đã đi đã ngoài 3 ngày 2 đêm, mà trước khi đi rõ ràng tôi đã tắt hết đèn rồi mà. . .? Chẳng lẽ là ma!

Thấy tôi đang đi thì đứng khựng lại, Ren cau mày nín tôi đi. Tôi run run nói với hấn:

– Này! Tại sao phòng của chúng ta lại sáng đèn? Có thể nào là. . . là. . . ma không?

– Ma cái gì? Mà dù là ma thật, chẳng lẽ cô đánh không lại một người đã chết? – hấn nói như chân lý. Tôi chẳng thể cãi cớ gì thêm nữa. Nhưng mà chân tay thì run rẩy, tim thì đập thình thịch như sắp bước vào chỗ chết. Hấn chẳng quan tâm gì tới tâm trạng của tôi lúc này cả, cứ dậm dậm tiến về phòng 13. . .

Tôi thở hắt ra đưa tay mở nùm khóa cửa. . . liệu điều gì đáng sợ sẽ chờ tôi phía sau nó?

Ren thấy tôi cứ chần chừ thì cười khinh bỉ thật là lớn để tôi nghe. . . Cái tên chết tiệt có ngon thì sang mở cửa đi. Hấn cứ nằng nặc bảo tôi mở cửa! Có phải hấn đang sợ nhưng lại lo cho cái sĩ diện của mình không?!

Vừa hé cửa, một hơi ẩm đã lan ra ngoài, thấm vào từng thớ da thịt. Ấy. . . chả bù ban nãy ăn kem mà.

Cửa vừa mở ra, trước mặt tôi là hai hàng nền trải dọc hai bên đường đi. Tôi hoang mang bước vào. . . chẳng lẽ có người muốn phóng hỏa kí túc xá. . . sau này tôi phải sống ở chốn hoang dã nào chứ? Cơ mà rõ ràng là muốn đồ tội cho tôi với Ren mà, lại đốt nền trong phòng chúng tôi! Tôi mà biết đũa nào đốt cái đám này tôi sẽ cho cả nhà chúng nó về sau chỉ nghĩ được một mùi! (Ồ đầu đó, Chito hắt xì một cái rõ to. . . J hiểu rồi ha)

– Vào đi, làm gì thế? – thấy tôi dậm chiêu quá, Ren vỗ nhẹ vai tôi đẩy tôi vào. Được! Vào thì vào! Yuki này thì sợ gì chứ?!

Nhưng mà. . . hàng nền này hình như không phải có ý muốn phóng hỏa, mà lại tạo thành một đường đi, dẫn thẳng vào bếp. . . liệu có nên đi theo không nhỉ?? Nhớ như trong bếp có xác chết, và tôi là người đầu tiên nhìn thấy, thì chẳng phải sẽ nằm trong diện tình nghi à!

– Cô cứ chần chừ gì thế? – Ren lại cau có.

Ừ nhỉ? Sợ gì chứ? Tôi đi thẳng một mạch vào nhà bếp, trên bàn là một cái khăn đỏ trải bằng phẳng. Giữa bàn là ba ngọn nến, xung quanh là gà nê, heo nê, bò nê, cùng với hai cái đĩa kèm theo là hai cái nĩa, hai con dao, hai mảnh khăn tay. . .

– Ren! Đáng sợ quá! Phòng mình có ma. – tôi run rẩy đi sát vào hấn, mà không để ý mặt hấn lúc này rất chi là. . . ngu?

– Ma có cái đầu cô ý! Đói rồi phải không? Vào ăn đi. – Ren đẩy tôi đến cái bàn, tay còn lại kéo ghế ra, tạo nên một khoảng đủ rộng để tôi đứng vào. Tôi nín lấy hấn với về mặt không thể nào khăn khăn hơn nữa.

– Này! Đây là bàn của người ta cụng trừ tà mà mà mình ăn sẽ bị nguyên rửa đấy.

– Cô có biết đây là phòng ai không? – hấn hỏi một câu không liên quan, nhưng tay hấn đã thôi không đẩy tôi nữa, làm tôi thở nhẹ một cái trong lòng.

– Phòng của tôi và cậu. – tôi trả lời.

– Ừ. – hấn gạt gù tỏ vẻ hài lòng rồi đột nhiên hét lớn – Thế đũa nào có thể vào đây chuẩn bị mấy thứ này nếu không có chìa khóa của mình hả?! Cô bị bệnh ngốc à?!

– Ấy. . . điếc! – tôi cau mày bịt hai tai lại, bởi vì hấn hét vào hai tai tôi. Hai lỗ tai tôi đâu có mù đâu, hấn cứ làm như nếu nói nhỏ thì tôi sẽ không nghe ý.

– Được rồi. . . nếu cô không vào bàn ngồi thì tôi sẽ. . .

– Ấy đừng. . . ngồi ngay. – tôi nói rồi nhắm mắt ngồi luôn. Thôi thì cứ cho là nếu có bị nguyên rửa thì cũng có đến hai nạn nhân là tôi và hấn, dù sao có chết cũng không chết một mình, chết hai mình như thế này xuống dưới có bạn chơi cùng là được rồi.

– Tốt, ngoan thế từ đầu có phải hơn không? – hần cười nhẹ rồi ngồi đối diện tôi. Sau khi đã yên vị, hần lên tiếng – Thấy thế nào?

– Sợ. – tôi đáp gọn, khẽ liếc lên nhìn hần. Khuôn mặt Ren in to tướng hai chữ “tức giận”. . . Gì thế này? Tôi nói sai gì sao?

– Cô. . . hãy nhớ lấy điều mình nói. – hần làm vẻ mặt thâm nảo, rồi chuyển sang khuôn mặt bí xị nhìn đáng yêu hết mức. Ren búng tay một cái, toàn bộ nền tắt sạch và đèn điện mở lên – Mau ăn đi.

Tôi cứng đờ người. . . chuyện này là do hần sắp xếp à. . .? Nên mới kéo tôi ra ngoài làm những chuyện không giống ai. . .? Nên mới khẳng khái bảo tôi vào trước à. . .? Nên mới làm vẻ mặt đáng yêu như thế. . .! Thật là hại não. . .

Khuôn mặt tôi gần như chín đến nơi rồi đây! Sao Ren có thể đáng yêu đến vậy. . . mà tôi lại thẳng tay ‘phang’ vào mặt hần vài cái tát. Hần đã mong chờ phản ứng của tôi bao nhiêu, mà đáp lại đó là cái sợt sệt chết tiệt ấy. Tôi đập bàn đứng lên, hét toáng vào mặt Ren, hần đang cầm cái đuôi gà mặt trẻ con dễ sợ ý. . . :

– Mau đứng lên cho tôi.

– Cô lại có chuyện gì nữa.

– Lại gần đây. – tôi nói như ra lệnh, nhưng thực chất đang tay run rẩy mèm rưng. Hần đang cầu tôi còn dám chọc tức hần thế này. Chờ hần lại gần, tôi làm vẻ mặt nghiêm trọng – Thế ra tất cả mấy trò này là do cậu bày ra để hù dọa tôi à?

– Cái. . .

Hần định chu mỏ lên chửi đã bị tôi chặn lại, tôi hôn hần một phát. Đây thì cãi nhá, bình thường hần thường xuyên đối xử như thế này với tôi, vậy thì lần này tôi sẽ làm lại cho hần nếm mùi. Thử xem cảm giác thế nào khi mà mình đang cố gắng minh oan lại bị ngăn cản như thế. Tức lộn ruột lại chứ chả chơi a.

Ren hần đứng hình, đang căn tròn đồng tử nhìn lại tôi. Nhìn thú vị thật, hèn gì hần cứ mãi làm thế. Tôi buông hần ra rồi huơ huơ tay trước mặt Ren, hần chỉ biết há hốc mồm nhìn tôi. Ày. . . bình thường phản ứng của tôi cũng như thế này sao? Trông cái mặt ngu ngơ hết sức. . .

Hần giật mình khi tôi tăng hăng. Như quay về từ nơi nào đó xa lắm, hần ngồi phịch xuống ghế ngạc nhiên nhìn tôi, cái vẻ mặt ngu ngơ vẫn chưa mất đi. Tôi bắt đầu ăn, thỉnh thoảng ngược lên nhìn Ren. . .

Thức ăn trong miệng tôi như sắp phun ra hết đến nơi. . . Ôi trời ơi. . . nhìn khuôn mặt hần kia. . . đồ Ừng như quả gấc hơn nữa còn có biểu cảm rất dễ thương làm tôi muốn hôn hần thêm cái nữa! Phải làm sao đây?!! Aaaaa!! Mức độ dễ thương của hần sao lại ngày càng tăng thế kia. Mặt tôi hình như cũng vô thức đỏ lên. Đôi mắt của hần có chút gì đó rạo rức, tôi bị quyến rũ bởi nó. Ren từ từ mở miệng:

– Yuki. . . cô có biết là. . . hai người yêu nhau ở trong cùng một phòng, hơn nữa ngoài trời đang rất tối, khu này lại vắng. Khi có một cái gì đó kích thích, thì người con trai có thể làm gì không?

– Hà? – tôi hoang mang và mơ hồ nhận ra ý đồ thâm kín trong câu nói của Ren. . . bắt đầu hồi hận vì hành động thiếu kiểm chế vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: TÔI BỨC XÚC.

Ren dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhất để nhìn tôi. . . thôi rồi thì xác định! Hần đột nhiên chuyển sang playboy mode. . .?!

Ren tựa vào lưng ghế, búng nhẹ tay một cái, trên tay hần và trên bàn trước mặt tôi xuất hiện hail y rượu vang đỏ. Hần nhẹ nhàng cầm ly rượu lắc lắc vài cái tạo những đường sóng lăn tăn màu đỏ đầy bí ẩn. Mà thực tình thì hành động của hần bây giờ cũng vô cùng bí ẩn a. . . tôi chẳng thể hiểu được hần đang làm gì. Song, nó chỉ đơn giản thế thôi, cũng đủ khiến tôi tim đập chân run. . . sao có thể khiến hần nhìn quyến rũ thế nhỉ?

– Tôi chỉ đùa thôi. Cô sau này đừng có bất ngờ tấn công tôi thế nữa. Vẻ đẹp trai này của tôi cũng không đến mức khiến cô không thể kiểm chế được không?

Tôi sai rồi. . . là tự sướng mode on. . .!!!!

Tôi chỉ biết cười trừ, vậy mà ban nãy hần làm cái bộ mặt đó thật khiến tôi sợ chết được. . . đúng là không bao giờ nên tin cái tên này.

...

Tôi ngáp dài ngáp ngắn... thật khổ thân mà... đời học trò chỉ có đến trường và đến trường...

Quái thế nào vừa đi ngoại khóa về vào ngày hôm qua, hôm nay lại bị triệu tập lên trường vì một lý do rất củ chuối... dọn vệ sinh trường lớp! Gì chứ từ đầu năm tôi đã dọn đến phát ngấy... cái lần khốn khổ leo lên sân thượng cúp tiết làm tôi bị trượt cả tuần ấy vẫn còn để lại cho tôi nhưng kinh hoàng. Tôi khẽ rùng mình. Ren khó hiểu nhìn về mặt đăm chiêu đầy những cảm xúc phức tạp của tôi. Hắn cười nhẹ, lại gần nắm lấy tay tôi. Tôi giật thót, tay thì giật còn miệng thì thì thào:

– Tên kia! Tụi mình đang ở giữa đường đấy! Có mau buông tôi ra không hả?

Ren cười đều nhìn rất chi là đều, vậy mà cứ khiến tim tôi đập thình thịch mãi...

– Có vấn đề gì?

– Thì tức là... mọi người sẽ thấy.

– Mặc kệ họ.

Tôi tức sắp trào máu rồi nhá!!! Mặc kệ là kệ thế quái nào được sao hắn cứ tỉnh bơ như ruồi thế?!

Giăng co qua lại thế nào mà chúng tôi cũng đến trường với tình trạng trên. = =”

Và quan trọng hơn hết, trong khoảnh khắc cãi nhau với hắn, mọi sợ hãi chán nản trong tôi đột nhiên biến mất... Ren đúng là người tôi cần!

...

Sau khi lưng muốn gãy khi đứng trong lớp cứ đùn hết việc cho tôi, tôi nằm dài ra bàn, chẳng thèm đi nghe thông báo gì gì đó.

Kể từ sau lần tôi và Ren hạng nhất trong cuộc thi kia, dường như lớp tôi càng căm ghét tôi hơn nữa, trước là chỉ có con gái thôi, giờ thì cả trai lẫn gái... gez! Thế nên ta phải nói chứ... đẹp và tài năng cũng là một cái tội mà... (chị này lây nhiễm bệnh của anh Ren đập chai mất rồi... (_ _ ’))

Tôi lịm dim ngủ thì mơ thấy có cánh hoa đào rụng nhẹ ngang môi mình, nhưng nó thực rất ấm.

Ấm!? Đang mơ thì làm sao có cảm giác được nhỉ? Tôi giật mình ngồi bật dậy, đầu tôi đập một cái bốp vào cái gì đó cứng cứng, và mắt tôi bắt đầu hoa không là hoa...

– R... Ren?! – ồ và đó là hắn, hình ảnh mờ nhạt xuất hiện dần trước mắt tôi.

– Cô... sao lại đập vào đầu tôi? – hắn hét toáng lên.

– Vì cậu hôn trộm tôi! – tôi cũng hét lại, tôi đâu có hiên!

– A... – hắn đơ mặt ra, rồi gãi đầu tỏ vẻ ngây thơ, còn cười ngây ngô -Hi hi... sao cô nằm đây? Cả trường đang chờ tôi và cô đấy.

– Để làm gì? – tôi nhú mày hỏi lại.

– Trao giải. – hắn leo lên bàn ngồi đối diện tôi, ngồi xếp bằng hệt con nít đang trả bài cho mẹ ý.

– Giải gì cơ?

– Cặp đôi đẹp nhất toàn trường. – hắn trả lời tỉnh bơ rồi ngáp dài một cái.

– Cái gì?! – tôi trừng mắt há hốc mồm.

– Đùa thôi, về cuộc thi ấy. Mà thôi mau đến hội trường.

Tôi cứng họng... đùa kiểu của hắn ấy à...? Khiến người ta vỡ tim mà chết mất!

Sau khi lên sân khấu nhận một hộp quà to chĩa bả từ thầy hiệu trưởng đầu hói, và nhận được rất nhiều sự soi mói thêm đăm chiêu từ phía dưới khán đài, khuôn mặt tôi biến sắc, từ thư thả đến đặng đặng sát khí... khó chịu thật! Chưa có gì mà tôi đã bị anti như thế này rồi, nhờ như mối quan hệ giữa tôi và Ren bại lộ thì tôi chết chắc!

– Sắp tới chúng ta lại có một buổi dạ tiệc tổ chức để các em có thể tăng tính đoàn kết, tham gia đầy đủ nhé, chắc chắn sẽ có nhiều bất ngờ. Thầy sẽ đưa thông báo và phân công việc làm địa điểm thời gian cụ thể cho từng lớp học. Hôm nay đến đây thôi... các em có thể về.

Ấy chết! Nhắc đến vũ hội thì... lần này, tôi đã hứa với Ajita sẽ đi cùng anh ấy... nhưng bây giờ tôi lại đang hẹn hò với Ren, chẳng lẽ lại nói thẳng với hắn như thế... Trời ơi! Tôi hận bản thân quá đỗi, bây giờ phải làm sao đây? Đi với Ajita, giải thích cho hắn, với cái tính cách ngông cuồng đó, thật chẳng biết

khi đang tổn thương hẳn có thể gây ra những chuyện động trời gì. Nhưng nếu đi cùng hẳn, người tổn thương ngược lại sẽ là Ajita... anh ấy sẽ đơn giản chỉ là cười hiền và xoa nhẹ đầu tôi bảo không sao đâu, sau đó anh ấy sẽ gặm nỗi đau một mình. Dù sao thì sẽ có một người tổn thương!

Tôi... tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi không xứng đáng nhận tình cảm của cả hai... với cái kiểu ‘không chịu quyết định’ của mình, lần này đã làm cả ba phải khó xử rồi. Tôi lần này tốt nhất ở nhà cho rồi... Vẹn cả đôi đường.

Thấy tôi trên đường về... thực chất là đang đến Tiffa cứ thờ dài, hẳn cau mày khó chịu, dăm chiêu suy nghĩ gì đó nhưng vẫn không nói gì.

...

– Em nghỉ nhiều quá đó Yuki à. – ‘chị’ quản lí cười hiền với tôi, nó đủ tởm để khiến tôi nổi da gà, Ren đứng bên cạnh mém xiu đã bật ngửa với mấy cái trái tim được ‘chị’ bắn chiu chiu tung tóe khắp nơi. Thật đáng sợ...!

May mắn là tôi có Ren, nếu không bà ta đã xé xác tôi ra thành trăm ngàn mảnh vút xuống cống rồi... quen biết với nữ nam đôi khi có lợi kinh khủng.

– Được rồi, em mau vào thay quần áo và làm việc đi. – bà ta nói, trước khi quay lưng đi còn cố gắng nháy mắt với Ren một cái, khiến hẳn mặt mày xay xảm, đứng không còn vững.

– Cô nên chuyển nơi làm thêm. – hẳn nuốt nước bọt, có vẻ hẳn bà chủ lắm rồi, khuôn mặt tái xanh của hẳn làm tôi muốn cười lăn ra đất nhưng phải nhịn. Một Ren đầu đội nón chân đạp dép, chẳng sợ trời chẳng sợ đất, lại bị ám ảnh bởi cái cách quan tâm của bà chủ tiệm... bà ấy có phải là cao tay quá rồi...?!

Tôi chỉ biết cười mỉm mỉm mở cửa bước vào tiệm đi thay quần áo. Ren ngồi bên ngoài đeo tay phone gục xuống bàn ngủ... chỉ có thể thôi mà thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn, sau lưng hẳn như có vệt sáng mờ ảo của thần thánh ý. Chỉ đơn giản vậy thôi mà đám con gái bắt đầu điên đảo tủa vào quán. Hình như xa hẳn lâu ngày quá rồi! Không được gặp mặt hẳn dăm nhớ... Tôi hơi bực nhá!

Kiểu này không ổn, sớm muộn gì cũng không cho hẳn theo tôi đến chỗ làm nữa. Để lũ hám trai này ngắm sẽ mòn nhan sắc của hẳn mất thì về đẹp đâu nữa cho tôi ngắm đây? Tôi không cam lòng! Sau ngày hôm nay nhất quyết bắt hẳn về thẳng kí túc xá. Tôi dẫn mạnh cái mâm xuống bàn, về mặt hầm hầm nhìn đám đại trai ý. Xem xem... có cần phải ngắm người ta ra mặt thế không, chẳng thèm gọi món luôn kìa!

– Chị dùng gì ạ? – tôi đành lên tiếng.

– ... – họ vẫn mắt trái tim hướng về phía Ren. Tôi tức giận hơn nữa! Tôi cũng biết ghen đấy a... cẩn thận tôi cho mỗi cô một cước là văng ra khỏi tiệm đấy! Tất nhiên những từ này tôi không thể nói. Bất lực quá...! Bất lực nhìn người ta ngắm người yêu mình... chẳng thể làm gì!

– Chị dùng gì ạ? – tôi kiên nhẫn lặp lại câu hỏi – Tôn trọng tôi một tí đi! – tôi hét lên, bị bà chủ đánh cho một cái vào đầu từ phía sau.

– Cô ăn nói với khách hàng thế hả? – bà ta trừng mắt với tôi... đấy thì lòi mặt chuột!

Bà ta thì tốt đẹp gì mà dịu dàng với tôi như thế, rõ ràng chỉ là giả tạo trước mặt Ren. Khi hẳn đã ngủ rồi thì nhe nanh khoe vuốt. Tôi ghét nhất những người hai mặt như bà ta, nhưng mà... Yuki à! Nhịn đi là tốt nhất. Bà ta ra sao thì mặc kệ bà. Tính cách bà tôi tệ chỉ liên quan đến cái chữ ‘é’ dài hạn của bà ta thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, hơn nữa bà chủ quán cũng là người trả lương cho tôi (dù không muốn, nhưng cũng) không quít đồng nào mà.

Bình tĩnh...! Tôi thờ búng cháy trong lòng, nhưng thờ nhẹ nhẽ cổ trần tĩnh bản thân, suy nghĩ đến những điều vui vẻ nào... nghĩ đi... tôi cười mỉm, đầy giọng gào:

– Tôi xin lỗi, vì họ không chịu gọi món.

– Chỉ là họ đang xem thực đơn thôi, ở đây có quy định phải gọi món ngay lập tức hả? – bà ta quát. “Hừ! Xem thực đơn cái gì chứ? Rõ ràng là ánh mắt đang chiếu thẳng vào người Ren của tôi mà!”

– Nhưng họ đã ‘xem thực đơn’ suốt nửa tiếng rồi ạ. – tôi nói, để xem bà ta còn nói thế nào được nữa. Khuôn mặt bà xanh lại, vì hình như tôi đã nói đúng.

– Quán này không có quy luật ép khách hàng ăn uống nhanh rồi đi về, hiểu chưa? – bà ta ngang bướng. Xem xem khách hàng đến đông như thế vẫn không có bàn ngồi, trong khi hai người này đã nhìn hẳn tận nửa tiếng rồi! Rốt cuộc bà ta có còn phân biệt được phải trái không đây?

– Hừ. Tôi hiểu rồi. Tôi sang bàn khác. – tôi lăm bằm rồi quay lưng đi.

– Cô dám cãi tôi?! – bà ta giữ vai tôi lại.

– Tôi đang nghe theo lời bà đấy. – tôi điên tiết quát lớn.

– Mày...! Người làm công mà dám nạt lại chủ như thế hả? Mà tao có khi còn lớn tuổi bằng má của mày đấy. Dám ăn nói với người lớn vậy hả?

– Bà... – tôi giận quá đổi nghiêng răng ken két.

– Mày còn dám nói?! – bà ta nói định tát tôi. Tôi vốn đang giơ tay lên để chộp lấy tay bà ta thì cổ tay tôi bị giữ lại, tay bà ta cũng bị giữ lại nốt.

– Có chuyện gì vậy? – Ren đưa khuôn mặt ngái ngủ nhìn tôi.

A! Hấn dậy rồi! Để xem bà ta sẽ giả tạo như thế nào nữa, tôi rất trông chờ phản ứng của bà ta đây.

– R... Ren?! Cậu dậy rồi à? Chúng tôi ồn quá sao?! – bà ta trở mặt ngay, rút tay về, giấu ra sau lưng, hết như nãy giờ chưa có chuyện gì xảy ra – Xin lỗi nhé, nhưng cậu cứ tự nhiên đi.

– Trơ trên thế là cùng. – tôi thấy thái độ của bà ta mà nổi hết da gà, giả tạo kinh khủng thật! Bà ta liếc tôi một cái rồi vùng vằng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: SÁNG HẸN HÒ.

– Hai đứa ăn đi rồi về. – cuối giờ làm, bà chủ đưa cho tôi và Ren mỗi người một đĩa đầy thức ăn... nhìn mà mắt tôi sáng rực.

– Thật à? – tôi cười tươi hết cỡ, gì chứ trước đồ ăn ngon tôi sẽ không bao giờ cau có.

– Ủ, ăn đi rồi về sau nha. Bye hai đứa chị về trước. – bà ta nói, vẫy tay rồi nháy mắt với hấn trước khi rời quán. Ren rùng mình một cái, đứng cạnh mà tôi có thể cảm thấy hàn khí toát ra từ người hấn.

– Tạm biệt. – tôi nói rồi ngồi vào bàn ăn... bắt đầu nào.

Tôi ăn ngấu nghiến chẳng quan tâm hấn vừa ngồi đối diện tôi, chống tay lên bàn rồi tựa cằm vào lòng bàn tay cười mỉm nhìn tôi.

Tôi ăn rồi uống ngụm nước thì tí sặc vì câu nói giật gân của hấn:

– Cô bao nhiêu kí hả?

– Cậu quan tâm làm gì? – tôi trả lời mập mờ, tôi không hiểu mục đích câu hỏi của hấn a... không biết có phải đang định trêu chọc tôi không.

– Cô đã nặng lắm rồi còn ăn như heo ý.

‘Phập...’ – một mũi tên ghim thẳng vào tim tôi... trời ạ! Ren à, sao cậu nữ nói những lời tàn độc như thế với một cô gái có tâm hồn mong manh dễ vỡ như tôi hả?

Tôi bấu môi lườm hấn. Ren hấn vẫn tỉnh bơ như chưa gây ra lỗi lầm gì hết. Hấn kiên quyết hỏi:

– Cô bao nhiêu kí?

– Đoán xem. – tôi nhếch mép – Nếu đoán đúng tôi sẽ tặng cậu một món quà, thích gì cũng được. Đoán một lần thôi nhé. Nhưng nếu sai thì cố gắng mà chịu phạt.

Tôi cười gian hết cỡ, lúc này trong đầu tôi đang hiện ra biết bao nhiêu là trò để troll hấn... cái khuôn mặt ngu ngơ của hấn lúc bị troll rất là đáng yêu a.

– Cái này là cô nói nhé. – hấn nói rồi đột nhiên bẻ bóng tôi lên.

– Này! Đang làm gì đấy?! – tôi la oai oái.

– Yên cho tôi đo. – hấn nhú mồm, có vẻ hình sự... – Nặng thật đấy.

– Hừ. Tôi nặng thì mặc kệ tôi nhé. – tôi xưng xia, khuôn mặt chắc khó coi lắm. Tên này hôm nay dám động chạm vào nỗi khổ của tôi tận hai lần, xem xem hấn mà đoán sai thì tôi trừng phạt hấn như thế nào.

– Tất nhiên rất nặng rồi, vì cô còn nặng hơn cả thế giới của tôi a... Câu trả lời vậy là được rồi chứ? – Ren cười nhẹ để lộ răng khểnh. Khuôn mặt hấn đột nhiên đẹp trai quá đỗi, làm tôi rất muốn hôn hấn a.

– ... – tôi chỉ biết chớp chớp mắt nhìn hấn.

– Đúng chứ? – Ren cười tí mắt vì hấn biết hấn đã đẩy được tôi xuống cái bẫy của hấn.

– Đồ tình vi. – tôi bĩu môi.

– Giờ thì quà của tôi là gì nhỉ? – hấn thả tôi xuống bàn ăn – Cô ăn đi để tôi từ từ suy nghĩ.

Hic! Đồi tôi sắp tàn rồi thì còn tâm trạng nào mà ăn chứ...?! Cái tên đại ác ma này nhất định sẽ đưa ra những yêu cầu quái đản nhất!

Vậy mà đến tận lúc đóng cửa tiệm ra về, Ren cũng chỉ tùm tùm cười mà không nói gì về chuyện đó, tôi thờ phào, lòng thầm mong sau ngày hôm nay hấn bị cầm luôn đi không bao giờ có thể đòi quà nữa.

...

Hấn ôm tôi cứng ngắt chẳng thể nhúc nhích. Ê ảm cả người a. Tôi nói:

– Sau này đừng theo tôi đến chỗ làm thêm nữa.

– Tại sao? – giọng hấn mờ màng, dường như muốn ngủ lắm rồi.

– Tôi không thích thể thôi.

– Tôi không muốn cô bị bắt nạt khi không có tôi. – hấn nhắm hờ mắt như đã ngủ rồi.

– Tôi có thể tự mình xử lí mà. – tôi nhấn nhó nói, tại vì ai mà tôi bị bắt nạt chứ? Chẳng phải do cậu à?

– Tại sao hôm nay cô lại thay đổi suy nghĩ như thế? Bình thường cô đâu mấy quan tâm đến chuyện này...? – hấn mở mắt, quay tôi về phía mình.

– Chuyện này... tôi... ừm thì... – tôi tránh ánh mắt hấn. Sao hấn hôm nay tinh ý thế nhỉ?

– Có phải ghen vì họ nhìn tôi không? – hấn cúi sát xuống mặt tôi, còn cố tình nói nhỏ nhỏ vào lỗ tai tôi khiến nó nóng ran.

– Ờ... ờo tương! Cậu nghĩ mình là ai? – tôi bối rối lựa lời chém lại hấn, nhưng đáp lại tôi là cái im lặng... im lặng đến... hổ hàng! Cái tên chết tiệt này! Làm tôi phải vất óc đối phó còn mình thì ngủ khò. Hấn! Sau này chẳng thèm quan tâm lời hấn nữa.

Tôi hậm hực đi ngủ mà không biết thực chất hấn chỉ đang đánh trống lảng để có lý do tiếp tục lẻo đẻo theo tôi đến chỗ làm. Sau khi tôi đã chìm vào giấc mơ, hấn mở mắt nhìn tôi, khẽ mỉm cười. Hấn đặt một nụ hôn lên trán của tôi rồi ôm tôi ngủ... cứng ngắt! Sáng hôm sau tôi muốn liệt giường luôn.

Sau ngày hôm đó, bà chủ quán không dám động đến tôi dù là một sợi tóc. Hihi... thấy bà ta thật dễ thương hết sức.

Với những chuyện ruồi bu kiến đậu xảy ra xung quanh mình mà tôi quên mất cái vấn đề nan giải mình đang mắc phải, chưa chi hạn của nó đã gần kề... ngày vũ hội, cũng là ngày đính hôn của Izumo với bạn trai của tôi! Nói ra nghe có vẻ quái, nhưng sự thật nó là như thế.

...

Như trong nháy mắt, cái ngày tôi sợ nhất đã là hôm nay rồi! Ngày tôi phải nhấn tâm khiến người ta bị thương! Hơn nữa là tôi quên mất luôn lời nói sẽ đến tiệc đính hôn của Izumo...! A! Tôi phát hiện ra một điều rất quan trọng a!!! Nếu vậy thì cô ta sẽ không có mặt ở bữa tiệc a...! Vậy thì sao nhỉ...?

Ày... đôi khi tôi thấy bản thân mình rất khó hiểu và có phần thiếu năng. Chẳng hiểu tôi đang làm cái gì nữa.

Ngày hôm nay trường tôi cho học sinh nghỉ học để chuẩn bị cho buổi dạ hội... thật tình tôi chẳng biết chuẩn bị là làm cái gì nữa, vậy nên tôi muốn làm ở Tiffa cả ngày, thế mà Ren hấn lại một mực muốn đi hẹn hò.

Đi cùng hấn thì người bị ném đá chỉ có mình tôi. Hơn nữa mấy cái trò của hấn rất là tình quái thì kiểu gì người thiệt cũng là tôi...! Đi chơi gì chứ? Là đi tù thì đúng hơn.

Thế là tôi vác về mặt đưa đám lê lét theo hấn, Ren cứ cười cười cầm tay tôi kéo đi. Tôi giật mình khi ra đến khu trung tâm hấn vẫn chưa thả tay tôi ra thế là tôi giật tôi kéo, hấn chẳng phản ứng nhưng đang siết lấy tay tôi. Tôi hoảng loạn, haha! May là tôi có chuẩn bị trước! Tay phải khẩu trang, tay trái kính râm... 1, 2, 3 trang bị. Muahaha! Tôi thật thông minh và tài năng mà! Ai có thể nghĩ ra những thứ như này. Tên này để xem hôm nay hấn hành hạ tôi thế nào?

Hấn đang đi đột nhiên dừng lại quay sang nhìn tôi, thì mặt hấn xanh lại:

– Ôi! Cô là ai? – khuôn mặt hấn rất thú vị nửa xanh nửa đỏ, ngay lập tức buông tay tôi ra.

– Phi... Hahaha! Nhìn không ra bốn cung à?! – tôi lên tiếng.

– Yuki? Cô làm cái trò gì thế?! – hấn vẫn chưa tin vào mắt mình nhìn tôi chăm chăm.

– Hóa trang thành ninja. – tôi trả lời... một câu trả lời rất chi là bá đạo, với khuôn mặt không cảm xúc.

– Tháo ra ngay! Con của cô đến cũng liên tiếp thật ấy! – Ren giật phăng tất cả – Nghe tôi tuyên bố món quà đây!

– Ấc... cứ ngỡ cậu quên rồi chứ?! – tôi lăm bằm với khuôn mặt thảm nhất có thể.

– Ở những chỗ không có người quen biết ấy... – hấn cố tình kéo dài để trống tim tôi đập liên hồi – Cô đổi cách xưng hô với tôi nhé.

– Hừm... thành gì?

– Ngại quá... khi thành người yêu rồi thì gọi nhau như thế nào chẳng lẽ cô không biết còn bắt tôi nói ra? – Ren gãi đầu ngượng ngùng.

– Hở?

– Thì cô xưng em còn tôi là đại ca. – hấn cười nhe răng.

– E... Em? Đại ca?! Những người yêu nhau xưng hô thế à? – tôi tròn mắt nhìn hấn.

– Ủ, – vậy mà hấn cũng gât đầu được!

– Được rồi đại ca, đang dẫn em đi đâu vậy? – tôi hỏi hấn.

– Hôm nay đại ca sẽ dẫn em đi công viên chơi. Lần trước có đi rồi, nhưng lần này đi với tư cách là người yêu. – hấn nói.

– Công viên? Đại ca à đừng có ép em đi nhà ma như lần trước nếu không đừng hòng em đi cùng đại ca đến đây nữa. – tôi cười với luồng sát khí dày đặc.

– Haha... không có đâu, hôm nay đại ca sẽ nghe theo ý em. – hấn cười khi, sao hôm nay đáng yêu thế nhỉ? Thế nên tôi rút ra được một điều. Hẹn hò rất hại tim. Sao những người yêu nhau người ta hẹn hò hà rầm thế nhỉ? Mới vừa rồi khỏi kí túc thôi, tim tôi như nhảy ra ngoài mấy lần, thử hỏi đi chơi đến tận tối chắc tôi thành con người không tim mất.

Tôi im im đi theo hấn, không dám hó hé gì. Nói gì thêm hấn lại cười khoe răng khểnh như thế rất chi là giết người. Tốt nhất là đừng đụng chạm gì đến Ren.

...

Đúng thật hôm nay hấn để tôi dẫn đi. Tôi kéo hấn đi chơi mệt nghỉ. Ren cũng chỉ cười cười mím mím...! Đáng sợ quá a!! Hấn rút cuộc là đang có ý đồ gì cứ cười tùm tùm như thế? Thà hấn cứ như bình thường còn tốt hơn.

Đến lúc ăn trưa, tôi và hấn vào một tiệm thức ăn nhanh trong khu vực ăn uống. Tôi cầm cái hamburger trong khi Ren vẫn cứ cười mãi... hic... có phải mặt tôi dính lọ không?

– Cậu hôm nay bị gì thế? Cứ cười như thẳng đờ.

– Ấy. Đại ca bảo em thế nào? – hấn nhướn mày... lại giờ trò trẻ con rồi.

– Dạ vâng, thế hôm nay đại ca uống thuốc mà chưa uống nước à? – tôi nhếch mép.

– Em... hừ, tôi không chấp nhất con nít. – hấn lè lưỡi đáng yêu tợn... ôi trời ạ... thấy chưa đã nói nếu động vào hấn thì người thiệt chỉ có tôi.

– Chiều nay, tôi... về vũ hội ấy.

– Thì sao?

– Tôi đi cùng Ajita nhé. Sau đó sẽ cho anh ấy câu trả lời thật rõ ràng luôn. – tôi nhắm chặt mắt nói.

– ... – thấy Ren im lặng quá, tôi ti hí mắt nhìn hấn, chiếc nĩa trên tay hấn khẽ run run rồi được đặt xuống bàn. Hấn ngược mặt nhìn tôi. Tôi run...! Ánh mắt của hấn như đang cháy – Cô nói gì?

– Tôi đã hẹn với anh ấy từ trước. Tôi xin lỗi. – tôi sợ hãi đáp, vì sự mất kiên định của tôi, lần này phải làm tổn thương Ren rồi.

– Đ... Được thôi. Cứ làm những gì cô muốn. – Ren dù nói vậy, nhưng tôi cảm thấy được bầu không khí ngọt ngào giữa chúng tôi. Tôi thờ dài, rốt cuộc kết cục này cũng do tôi mà ra...! Điều là lỗi của tôi cả. Sau đó hấn cứ im lặng dùng bữa.

– Tôi xin lỗi. – tôi lí nhí.

– Vì sao? – hấn ngưng xia thịt.

– Vì đã giấu cậu tới giờ. Với cả...

– Được rồi, về thôi. Cô đừng để tâm – hấn gần con dao với chiếc nĩa xuống bàn rồi đứng lên. Ren kéo tay tôi đi về thẳng một đường ra cửa.

Tôi đau đớn... thì ra đây là cảm giác khi mình gây tổn thương cho người khác. Nhưng lần này Ren đã cư xử khác hẳn những gì tôi đã tưởng tượng. Có phải tôi vẫn chưa hiểu hết được Ren...?

Nhưng chỉ có một sự thật là bây giờ... hấn đang rất buồn... nhưng lại giả tạo xem như không có... hay chỉ ít là thể hiện ra ngoài như thế.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: CẠM BẦY.

Tôi mặc một cái đầm voan dài ngang đùi, bên trong là quần sọt ngắn màu trắng cho tiện di chuyển, mặc váy đầm đối với tôi mà nói là điển hình của sự tự gò bó bản thân. Tôi khoác bên ngoài một cái áo khoác jean lưng, tay dài đến khuỷu. Tôi chọn cho mình một đôi giày đế xuồng hơi cao, thêm một vài chiếc vòng. Tôi búi tóc xù cao, thả một vài sợi lông xòa hai bên thái dương tăng phần nữ tính.

Tôi nằm dài trên giường chờ Ajita đến, mặc kệ quần áo có nhăn nhúm lại, hay tóc có bung ra. Đây đã cái vũ hội lần thứ hai rồi kể từ khi tôi bước chân vào ngôi trường này...

Lần trước thì không đi được dù tôi đã rất trông chờ, lần này tôi lại đi trong miễn cưỡng... có phải quá trớ trêu. Không lần nào tôi được dự nó cùng người tôi thích.

Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ... 5h chiều... Ren đã đi đâu suốt 4 tiếng rồi...?

Từ trưa sau khi kéo tôi ra khỏi công viên, Ren đưa tôi về kí túc xá rồi biến đâu mất dạng. Có phải hấn đang rất buồn...? Tôi chẳng những không giải tỏa được cho hấn mà còn chính là nguyên nhân vụ việc. Ấy... cảm giác tội lỗi này khó chịu quá.

‘Bong... bong... bong...’ – tiếng chuông đột nhiên vang vọng khắp nơi... hay chỉ có tôi nghe thấy nó...?!

‘Cô còn không mau đến đây?! Đến dự lễ đính hôn giữ tôi và Ren này...’ _ giọng của Izumo. Là cái kiểu phép thuật kinh dị giống của ông thầy hiệu trưởng đây mà.

– Tôi không thích. – tôi nói vu vơ.

‘Phép thuật của tôi cao cấp hơn của ông thầy hói nhiều, tôi có thể trò chuyện với cô chứ không đơn thuần là nói cho cô nghe đâu.’

– Hừ, thì sao?

‘Cô không đến đây sao? Vậy tôi cho con tin này đi đời nhé.’ _ cô ta dứt câu đe dọa, trước mặt tôi hiện ra mờ mờ hình ảnh Chito ngủ trên một cái giường.

– Cô thì làm gì được cô ấy, như trứng chọc đá ý. – tôi mỉm cười. Nhưng thực chất đang rất lo... Chito không phải một cô gái yếu đuối, nhưng lại rất dễ tin người, nhớ như cô ả này đã dùng mưu kế gì thì sao...!

‘Ngốc nghếch, đừng nghĩ tôi là một đứa con gái đơn giản. Cô đừng có hối hận vì quyết định của mình. Rê... rê... tôi cho cô mười phút để có mặt trước cổng dinh thự của tôi, địa chỉ tôi đã ghi cụ thể trong thiệp mời, hy vọng cô có thể đến. Rê... rê... Hi hi... Yuki à... tôi chờ cô.’

Cái trò chết tiệt gì thế? Tôi chạy ra khỏi kí túc, hơ... nhà của Chito ở đâu?! Ôi... tôi làm bạn cái kiểu gì thế này?! Đến cách liên lạc với cô ấy cũng không có! Ren là bạn cùng lớp với Chito, có lẽ hấn biết địa chỉ nhà cô ấy, nhưng hấn lại giận dỗi bỏ đi đâu mất rồi... trời ạ! Phải làm sao đây. Có khi nào cô ấy thực sự bị bắt đi rồi?!

Chắc... tôi đúng là vô dụng! Tôi quay lưng, hướng thẳng đến địa chỉ ghi trong tấm thiệp.

...

Trước mặt tôi là một... tòa lâu đài... Izumo à... Cô xinh đẹp thế, tài năng thế, lại giàu có thế, thiếu gì con trai xếp hàng đợi chờ cô, tại sao lại phải đánh mất cái giá của mình để theo đuổi Ren chứ? Là do tình yêu sao?! Tôi không tin điều đó. Con người đánh đá như cô lại biết yêu à? Quả thật không tin nổi.

Tôi thờ dãi, đẩy cửa bước vào, dường như bữa tiệc chưa được bắt đầu. Vừa bước qua cánh cửa đó, một ông trung niên, mặc vest trang trọng bước đến

trước tôi. Ông ta thực hiện vài lễ nghi gì đó tôi chẳng hiểu gì cả, sau đó cúi nhẹ đầu:

– Mời tiểu thư đi theo tôi.

Ông ta đưa tôi đến một căn phòng nhìn sang trọng kinh khủng, rồi ông ta rời đi, nhưng bị tôi chặn lại:

– Cho tôi gặp Izumo.

– Tiểu thư của chúng tôi đang chuẩn bị, hy vọng cô có thể chờ. Mời cô ngồi ghế uống trà.

Tôi nhú mảy lét xác sang ghế sofa ngồi.

– Chito... à... cậu vẫn ổn đúng chứ...

...

Đã 10 phút trôi qua, cô ta vẫn ở đâu biệt tích, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra chứ!? Và... có phải Izumo đang giờ trò gì đó. Tôi đến bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài... mặt trời đã khuất hẳn, có lẽ giờ này dạ hội đã bắt đầu rồi, tôi lại làm gì thế này? Bỏ mặc Ajita ư? Trong khi đã làm Ren tổn thương...!

Tôi... tôi muốn chết!!!! Chắc chắn Izumo đã bày ra trò này! Chết tiết mà! Đáng lý tôi nên tin tưởng hơn vào Chito, sao lại để bản thân mắc bẫy một cách dễ dàng thế chứ?

Tôi chạy ra cửa, vặn nùm cửa...

– Khóa rồi! Chết tiết! – tôi điên tiết đập chân vào cánh cửa, nó chẳng nhúc nhích gì, tôi đập tay vào cửa – Mau mở cửa! Thả tôi ra! Nhanh lên! Thả tôi ra!

Tôi chạy sang đá vào cửa sổ, vì nó làm bằng kính nên có vẻ dễ phá hơn... tuy nhiên, kêu cái rắc là chân của tôi... hic... tôi vớ lấy cái ghế đập vào nó, cũng chẳng có phản ứng gì, ngoài cái chân ghế gãy nát. Là kính cường lực rồi...!!

Trong nhà này có vẻ dùng phép thuật không được. Giờ tôi phải làm sao đây? Bị nhốt rồi! Tôi chạy sang tiếp tục đập cửa và hét:

– Mở cửa ra! Thả tôi ra!

...

Lời kể của Ren.

Khi cô ấy nói với tôi câu đó, tim tôi như đứng lại, não tôi ngừng hoạt động vài giây... đi cùng với Ajita...?

Bản tính trẻ con đáng khinh của tôi lại nổi dậy rồi... tôi không muốn Yuki ghét mình chỉ vì bản thân quá ích kỉ. Chỉ nghĩ đến cảnh cô ấy đi cạnh Ajita đã làm tôi thấy khó chịu, nhưng vì sợ nhỏ ghét mình, đành miễn cưỡng cho cô ấy đi, nhưng tại sao Yuki cứ làm về mặt đó, như thể khi tôi để cô ấy đi... điều đó khiến cô ấy tổn thương?!

Rốt cuộc cô ấy muốn tôi phải làm gì? Tôi đã quá 'cao thượng' cho cô ấy đi cùng Ajita, nhưng chẳng lẽ cô ấy không nhận ra tôi đã khó khăn thế nào khi đưa ra quyết định đó? Còn buồn bã và 'Xin lỗi'...? Xin lỗi ư...? Cô ấy có lỗi gì chứ? Chẳng phải do tôi sao? Là do tôi ích kỉ mà...

Sau khi đưa Yuki về nhà, tôi sợ mình sẽ lại trẻ con mà giữ nhỏ lại, nên ngay lập tức chạy đi. Mỗi giây ở bên Yuki, trái tim tôi lại gào thét kêu nhỏ đừng đi.

Có phải tôi đã làm quá mọi chuyện lên không? Chỉ là cùng nhau đi một tối thôi mà. Nực cười, đừng tự lừa dối bản thân nữa... điều này chỉ như tự lấy dao cứa vào mình thôi.

Tôi đến bar, tu rượu như nước, chủ yếu để hình ảnh của Yuki biến mất khỏi đầu mình, nhưng càng uống nhiều cũng chỉ thấy khó chịu... hơn nữa, còn xuất hiện thêm rất nhiều Yuki.

Hình ảnh lúc cô ấy trẻ con ăn kem, hay chừng chạc lúc nấu ăn, cả hồn nhiên khi chơi với mấy chú cún... tất cả cứ hiện ra xung quanh tôi... Chết tiết! Đến cả lúc cô ấy đang đập cửa kêu gào thả ra nữa... Hơ... cái gì thế này?

Tôi dụi mắt... Đây không phải là kí ức, mà là ai đó cố tình cho tôi thấy nó. Căn phòng này... rất quen dường như trước kia tôi đã đến một lần... trong tình trạng lơ đãng không quan tâm. Nhưng là ở đâu chứ? Nếu hình ảnh này là thật thì Yuki đang gặp nguy hiểm rồi.

Tôi phải nhanh nhớ lại nơi này... Là ở đâu mới được...

'1 năm trước... anh đã đến đây vào một năm trước Ren à...'

– Izumo cô...? Cô... đúng rồi đó là phòng khách nhà cô. Yuki đang làm gì ở đó?

‘Thì ra anh vẫn còn nhớ giọng của em à...? Đáng yêu thế!’

– Cô đã làm gì Yuki hả?

‘Chỉ là cho cô ấy đến tham quan nhà em một lát thôi mà.’

– Cô dám động vào Yuki thì đừng trách tại sao tôi ác.

Tôi lăm bằm rồi phóng ra ngoài, nhắm khu biệt thự của cô ta mà chạy. Cô ngốc này, tôi đã khó khăn khi quyết định như thế cốt để tốt cho cô, tại sao cô thẳng tay vút nó sang một bên chạy đi làm chuyện ngốc nghếch gì đó để bị bắt giữ như thế?

Tí tách... ồ mưa rồi... là cơn mưa đầu xuân... Hôm nay thật tồi tệ! Tôi chạy đến nhà Izumo... hình như đang có tiệc gì đó, nhiều người ăn mặc lịch sự đến phát ốm, tôi chúa ghét những nơi như vậy.

Tôi tiến thẳng vào phòng khách, tuy nhiên bị chặn lại bởi Izumo. Cô nàng khoác trên người một cái đầm dạ hội bó sát người, ngấn cùn cùn... quyến rũ ư? Trông thật dần dợn.

Tôi liếc mắt qua cô ta, rồi tiến thẳng về phía phòng khách. Thấy mình bị cho ăn cục lờ to chẳng, nhỏ kéo tay tôi lại, ấn tôi vào tường. Vì bất ngờ nên tôi chẳng kịp làm gì.

– Ren à... anh có thể vô tình đến thế với em sao? Chẳng phải lúc trước anh không hề phản đối hôn ước giữa chúng ta sao?

– Cô cũng biết dùng hai chữ “lúc trước” còn hỏi tôi câu đó? – tôi lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt của Izumo đen lại.

– Anh muốn em giết chết cô ta à?

– Cô ấy như con gián vậy, khó giết lắm. – tôi cọt nhả, chủ yếu để giữ hòa khí giữa tôi và cô ta. Dù quen biết Izumo được 1 năm, nhưng không ít lần tôi chứng kiến cảnh cô ta tàn sát người vô tội, thường xuyên gây gỗ đánh nhau, còn rất tàn bạo. Đã nói là làm, cô ta sẵn sàng giết chết Yuki nếu tôi dám kích động cô ta. Tôi nghe thấy tiếng hắt hơi phát ra từ trong phòng khách. Chà... Yuki, cô có giác quan thứ 6 nhạy bén thật đấy vừa nhắc tới cô cô đã hắt xì.

– Nếu anh giúp em một việc, em sẽ thả Yuki ra an toàn, nếu không thì cô ta sẽ chết ngạt trong khí độc đấy. – Izumo nhướn người lên đứng sát vào tôi.

– Chuyện gì?

– Làm chồng sắp cưới của em hôm nay đi. – Izumo nói, rồi khuôn mặt ánh lên vẻ buồn bã làm tôi cứ ngỡ điều cô ta sắp nói là sự thật – Hôm nay là ngày đính hôn của em và anh đấy.

– Ca... cái gì? – tôi ngỡ ngàng, đó là lý do có nhiều người ra vào như vậy.

– Ba mẹ em đã mời tất cả bạn bè họ hàng đến, cả ba mẹ của anh nữa... – nghe tới hai nhân vật này, tay tôi nắm chặt lại, cảm giác gì đó len lỏi trong tim đột nhiên trào ra ngoài, nuốt sạch sự bình tĩnh của tôi – Nếu anh từ chối, người mất mặt sẽ là gia đình em.

– Đã biết vậy tại sao còn tổ chức buổi đính hôn này. – tôi lơ đãng nhìn ra chỗ khác.

– Em xin lỗi, em không hề biết gì cả, là do pama em đã sắp đặt, đến tận bây giờ em mới biết thì đã quá muộn rồi. Em xin lỗi đã kéo anh vào rắc rối do em gây nên... Em... em xin lỗi, nhưng em cầu xin anh giúp đỡ em lần này thôi. Nếu không ba mẹ em... thật không thể ra đường gặp mặt người khác được nữa. – cô ta nói, giọng như đang khóc.

– ... – tôi cau mày suy nghĩ hồi lâu.

– Em bắt đầu đi lầm mới phải hạ mình dùng trò dê tiện là lấy Yuki ra uy hiếp anh, nhưng bây giờ nếu anh không giúp em, em thật sự sẽ giết chết cô ấy đấy. Mất danh dự coi như mất tất cả rồi, nếu có giết chết một WW còn con không danh tiếng như vậy, em nghĩ chẳng có gì khác biệt cả.

– Được rồi. Tôi làm. Chỉ hôm nay thôi, sau này thì đừng có lằng nhằng. – tôi nhún mày cắt ngang dòng suy nghĩ man rợ của Izumo, quay lưng đi trước.

– Cảm ơn anh... đồ ngây thơ à... – vì tôi đã đi được một quãng khá xa nên không thể nghe được mấy câu man rợ này. Sau này nghĩ lại thì lúc đó tôi cũng cả tin thật, sao lúc đó có thể ngây ngô tin vào lời của cô ta chứ – Nếu em không có được anh, em sẽ không để ai khác có anh cả... Hahaha... quá lắm thì giết con nhỏ đó, giết anh, và em sẽ tự sát cùng với anh thôi! Hahaha! Chỉ cần như vậy, em có thể ở bên anh mãi mãi. Ren à... anh là của em!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: HIỂU LÂM KHÔNG ĐÁNG CÓ.

Lời kể của Yuki.

Sau... có lẽ là vài giờ tôi gào thét đến khản cổ, tay đập vào cửa đến đỏ hoe, ông già quản gia chết tiệt ấy cũng mở cửa phòng, làm tôi... đập vào mặt ông ta một cái...

Ở cái này tôi không hề cố tình nhé, chỉ là tôi đang đập cửa thì ông ta lò mặt vào làm gì. Yếu thật! Ông ta gục luôn rồi.

Giờ thì làm sao biết được mục đích của ông ta khi đến đây? Chết tiệt thật! Nhưng thôi kệ, tôi đã thoát ra khỏi căn phòng này là được rồi. Phải mau chóng đi tìm Chito.

Tôi chạy ra ngoài, hai bên đều là hành lang dài hút thật chán nản mà... thôi thì... queo phải vậy. Tôi chạy theo đường mà con tim mách bảo. Hết đây hành lang, chỉ có một ngã rẽ, tôi rẽ trái.

Tôi bàng hoàng kinh ngạc trước cảnh tượng hiện tại... có thể nói là đang chết lâm sàn... Tôi đang đứng trên hành lang cao phía trên của một sảnh thật lớn, thật vĩ đại, thật hùng vĩ, thật... thật hoành tráng quá! Có thật đây là một cái nhà không thể này? Người nào mà sống cho hết chỗ chứ? Trong khi cái phòng kí túc xá của tôi gói gọn trong có một chút xít.

Nhưng suy đi cũng phải nghĩ lại, dù căn nhà rất lớn, ban ngày sẽ rất tuyệt vời, còn ban đêm thì... nghĩ tới đã thấy ớn lạnh. Một mình một cỗi xung quanh chỉ có tường và màn, và đồ dùng thì đáng sợ thật.

Ày... tôi thật là lạc đề quá. Trong cái sảnh kinh khủng ý là những người và người, ai cũng thật sang trọng quý phái, hình như đây là nơi tổ chức lễ đính hôn của Izumo và Ren. Tôi nhủ mảy liếc mắt một hồi chẳng thấy hai nhân vật chính đâu. Ren không có ở đây thì chắc là điều tất nhiên rồi, nhưng còn Izumo đâu? Phải tìm thấy cô ta tôi mới biết được Chito hiện đang ở đâu chứ?! Chết tiệt!

Tôi không hề để ý rằng, cách đó không xa ở một khoảng tối mờ ảo, một nụ cười nửa miệng hiện ra:

– Cô ta đến rồi, tiến hành buổi lễ thôi.

Tôi đảo mắt tìm kiếm, Izumo cô mau xuất hiện cho tôi. Bản nhạc du dương từ dàn hợp xướng nổi lên, đèn xung quanh đột ngột tắt. Tôi giật mình hơi hoảng nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Một ngọn đèn được thắp lên, làm khu đó trông thật nổi bật, và, Izumo kia rồi, cô ta đã xuất hiện. Ánh đèn làm cái đầm của cô ta càng lóa lẹt hơn nữa. Trông buồn cười thật!

Bên cạnh là... một người con trai, khoát trên mình bộ vest trắng, tuy nhiên, người đó không mang vẻ thư sinh, lại có hơi ngông cuồng, thật đẹp và quyến rũ, ánh mắt của tôi cứ mãi hướng về người đó, với trái tim thổn thức và đau đớn vì người đó không ai khác ngoài...

– Ren.

Tại sao hấn lại ở đây? Hơn nữa còn đang để Izumo khoác tay mình như thế? Có phải hấn rồi tôi đi từ chiều là để đến đây? Tim tôi thất lại, vài giây như ngừng đập, tôi muốn đập tan cái cảnh tượng này. Tôi muốn chạy đến giật lấy Ren lại, nhưng không, tôi phải quan sát thêm một chút. Nhất định không được để trái tim điều khiển cơ thể thay cho trí óc.

– Trước tiên, gia đình chúng tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến những vị khách quý đã bỏ thời gian đến đây, dự lễ đính hôn nhỏ của chúng tôi. – cả sảnh lớn vỗ tay rầm trời. Ren với khuôn mặt không cảm xúc, ánh nhìn chỉ hướng về một phía, một cặp đôi... khá kì lạ. Người đàn ông đã đứng tuổi, toát ra vẻ uy quyền, tất nhiên rất đẹp trai. Người phụ nữ trẻ cạnh bên là lướt cơ thể trên người ông ta, nhìn thật kì dị – Tiếp theo đó, chúng tôi xin bước vào phần chính thức của chương trình. Lễ đính hôn của hai bên. Hai đứa còn không thể hiện tình cảm để mọi người cùng xem nào.

Izumo kiểng chân lên hôn vào môi Ren một cái. Tôi vội quay mặt đi nên không kịp thấy vẻ mặt giật mình của Ren, và cái nhếch mép đầy dè tiện của Izumo.

Dù cho tôi có tin tưởng vào hấn đến đâu đi chăng nữa, khi nhìn thấy cảnh tượng này, đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, những cảm xúc thừa thãi lúc này hiện ra càng rõ rệt... Chết tiệt! Tôi ngồi phịch xuống, lưng tựa vào lang thang, còn lại thì tôi chẳng quan tâm nữa. Mặc kệ ông dẫn chương trình còn đang nói gì... mặc kệ mọi người xung quanh, mặc kệ những tràn vỗ tay đáng ghét... Tôi chỉ biết thả những giọt nước mắt tuôn rơi. Sự bình tĩnh của tôi ban nãy bị thay thế bởi cảm xúc hoang mang. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến những cái chết tiệt như là so sánh mình và cô ấy.

Nếu là xét về ngoại hình và tài năng, Izumo ăn đứt tôi, nếu xét về gia đình hai bên thì Izumo và Ren môn đăng hộ đối, nếu xét về bản chất thì... cô ta mới có quyền được ở bên Ren. Tôi phải làm gì đây nhỉ? Ương bướng... cứng đầu... có được tình yêu của hấn cũng chẳng chắc chắn, có khi hấn chỉ trêu đùa tôi.

Niềm tin và hy vọng sụp đổ trước mắt tôi. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy hai cánh tay mình thật thừa thãi. Lần đầu tiên, hàng ngàn cảm xúc tiêu cực cùng lúc bủa vây lấy tôi. Lần đầu tiên, tôi không muốn bản thân tồn tại.

Tôi liếc xuống nhìn, Izumo và Ren đứng cạnh nhau trông chói lóa hết sức... tôi không muốn thấy cảnh tượng đau lòng này thêm một chút nào nữa.

Tôi quay lưng bước ra khỏi chốn phồn hoa ấy, không dám quay mặt lại dù chỉ một lần. Chỉ cần thấy bộ vest trắng, tim tôi sẽ đau dữ dội.

Tôi chạy thẳng về kí túc xá mà hoàn toàn quên mất mục đích của mình khi đến đây vào ban đầu là gì...

Khi chạy ngang cổng kí túc, tôi trông thấy dáng đứng của ai đó như Ajita, nhưng vì trời quá tối, còn mắt tôi thì quá mờ vì nước mắt đã không nhận ra người đó là ai, người đó đã đứng chờ bao lâu, đến mức cơn mưa nhẹ này đủ làm ướt mái tóc vốn bông bênh của người đó.

Người đó chớp tay tôi lại, thều thào:

– Yu... ki... Em...

– A... Ajita? Anh... em... – tôi giật mình. Bàn tay của anh ấy nóng ran, có phải đã đứng chờ rất lâu dưới mưa, tại sao anh ấy không chạy đi trú.

– Anh... không dám rời bỏ chỗ này, vì anh nghĩ em sẽ không thấy được anh, anh sẽ đánh mất... cơ hội của mình mất. – Ajita khó khăn nói, dường như anh có thể hiểu được tôi đang nghĩ gì thông qua ánh mắt.

– Cơ hội gì...? – tôi nhú mày.

– Anh cứ ngỡ em sẽ không đi cùng anh... vậy nên anh đã rất hạnh phúc. Anh sợ em nghĩ anh đã bỏ rơi em – anh nói rồi gục dần xuống, dường như trút hết được mọi tâm tư cũng là lúc anh chẳng còn chút sức lực nào nữa.

– Ajita? Ajita?! Anh có sao không Ajita?!

Tôi hoảng loạn, nhưng đủ bình tĩnh để quệt đi vệt nước mắt. Tôi choàng tay anh qua vai mình rồi khập khiễng đưa Ajita về phòng mình, miệng lẩm bẩm đúng một câu “Em xin lỗi...!”

Sau một hồi vất vả cuối cùng tôi cũng đưa được anh lên giường. Khuôn mặt anh đỏ ửng, thờ đốc. Tôi đưa tay sờ trán anh.

– Sốt cao quá.

Tôi xót xa... Anh ấy bị thế này chẳng phải là do tôi sao?! Chắc, ngốc nghếch đến thế là cùng!

Ajita đến thở cũng khó khăn, khuôn mặt khó coi hết sức. Tôi kéo anh ấy nằm cho cẩn thận rồi đắp chăn cho Ajita.

Tôi chạy vào bếp lấy một chậu nước, vơ lấy cái khăn nhúng vào chậu, rồi bẻ cái chậu ra giường.

– Hơ... anh ấy đá chăn ra ư? Trẻ con thật!

Tôi lẩm bẩm khẽ cười. Chăn gối bị anh đạp cho văng tứ tung, tư thế nằm cũng thật buồn cười... có phải tôi đang chăm sóc một đứa con nít không nhỉ?

Tôi khẽ lắc đầu, đặt cái chậu xuống cái ghế cạnh giường, nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế nằm cho anh, tiện tay đo nhiệt độ trán anh. Tiều rồi, nóng hơn ban nãy nữa. Tôi đắp lại chăn, đặt cái khăn lên trán anh, rồi chạy đi tìm cái ba lô của mình. Trong đó có cuốn sách trị thương, chắc có cách trị sốt.

Tôi vừa kiểm được cuốn sách quay trở lại đã thấy... chặn bung tung tóe.

– Anh nằm yên xem nào!

Tôi kiên nhẫn đắp lại chăn một lần nữa, còn miệng thì lẩm bẩm chẳng biết anh ấy có nghe thấy không. Đôi khi tôi thấy mình cũng dị hết sức.

Tôi nhúng nước vắt khô lại đắp khăn lên trán Ajita. Tôi lôi cuốn sách ra, mở với tốc độ muốn nát giấy... Đây rồi.

Tôi lẩm bẩm thần chú, Ajita sau một hồi đã không còn nhăn nhó khó chịu nữa. Hơi thở của anh ấy cũng dần ổn định hơn, nhưng có vẻ vẫn cần phải nghỉ ngơi. Ajita đá văng cái chăn... Khuôn mặt tôi đen hơn lọ nôi... Tôi kiên nhẫn đắp lại chăn cho anh ấy lần nữa, rồi lại vào bếp nấu cháo để khi tỉnh dậy Ajita có cái mà ăn giải bệnh.

Nấu xong một tô nghi ngút khói, nghe mùi thơm nồng bay lên, bản thân tôi còn thấy thèm, ngưỡng mộ tài nấu ăn khéo léo của mình. Tôi đem cháo đặt ở đầu giường, còn mình thì tức tối đắp lại chăn cho Ajita... Phải đấy! Anh ấy lại đá văng cái chăn đi, lần này thì thượng luôn xuống đất mấy cái gối.

Nhưng khác với những lần trước, lần này, khi tôi đang kéo cái chăn choàng qua người Ajita, thì đột nhiên trượt chân, cả người ngã lên anh. Cảm giác có cái gì đó đè lên mình, Ajita chớp lấy eo tôi rồi kéo tôi qua nằm cạnh anh.

Tự nhiên thế nào mà giờ lại là tôi nằm cạnh Ajita, trong khi anh ôm tôi chặt cứng. Khung cảnh này thật khiến tôi nhớ tới lúc cả hai còn nhỏ... Sau khi đùa mệt, anh ấy thường ôm tôi nằm lăn ra cỏ... mùi cỏ lẩn trong gió, với bầu trời xanh biếc, hơi ẩm của Ajita thường đưa tôi vào giấc ngủ. Những khi thức dậy, thứ đầu tiên tôi thấy là khuôn mặt của Ajita, tôi thường vô thức đưa tay lên vuốt mái tóc anh... điều này dần trở thành thói quen.

Lúc này, nằm cạnh Ajita, tôi cũng ngủ luôn từ lúc nào không hay. Đến khi tôi giật mình tỉnh dậy thì vẫn là thấy khuôn mặt anh đầu tiên.

– Ren... – tôi vô tình gọi tên thật của anh.

– Hơ... – Ajita giật mình, hơi nhú mày, anh nghiêng đầu nhìn tôi – Y... Yuki?

– Anh tỉnh rồi sao? – tôi mỉm cười. . . cơ mà vẫn còn buồn ngủ lắm, có lẽ đầu óc tôi vẫn còn chưa tỉnh hẳn, vẫn ngỡ đây là mơ, tôi chui vào lòng anh – Tại sao anh lại tốt với em như vậy, rõ ràng là em không đáng. . . anh khiến em thấy mình thật tồi tệ.

– Sao em lại nghĩ vậy chứ? Chẳng phải rất đơn giản sao? Vì anh yêu em. . . Anh luôn muốn em vui, anh có thể làm mọi thứ để khiến em hạnh phúc. – Ajita ôm ghì lấy tôi.

– Em đâu đáng để anh làm vậy? – tôi cũng vòng tay ôm anh.

– Anh không quan tâm em nghĩ gì về bản thân mình, nhưng đối với anh mà nói, em là sự sống. Anh không thể sống nếu không có em. Vậy nên đừng hạ thấp bản thân mình như thế. Được chứ? – Ajita nói nhẹ, những lời nói dịu dàng và ấm áp. Khiến lòng tôi như được trải những tia nắng vàng dịu. Cái cảm giác bản thân thật vô dụng và dư thừa của tôi ban nãy biến mất không dấu vết. Tuyệt thật! Câu nói của anh như liều thuốc cứu rỗi lấy tôi.

– Em xin lỗi vì đã để anh phải chờ. – tôi dụi đầu vào người Ajita.

– Không sao mà.

– Hừ. Nực cười, đã vụng trộm tình cảm còn dám đem trai về nhà sao? Cô muốn tôi phải như thế nào đây Yuki? – giọng của Ren cắt đứt mọi tâm trạng của tôi. Cả người tôi đông cứng. Tôi đã làm gì thế này?!

Tôi mở to mắt, bật người dậy. Tôi có cảm giác mình vừa bị bắt quả tang đã làm gì đó sai trái. Tôi liếc ra cửa, Ren đang đứng đó, mặt không cảm xúc. Hắn xoáy sâu ánh nhìn vào tôi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: ƯỚT.

Dù biết bản thân mình không có lỗi, nhưng ánh mắt của Ren làm tôi thấy bối rối, tôi nhìn sang nơi khác để lảng tránh nó. Hắn nhận ra điều đó, đóng sầm cửa phòng tiến lại chỗ tôi. Ajita mặt mày chống tay ngồi dậy.

Ren chớp lấy cánh tay tôi một cách bạo lực, kéo tôi ra xa Ajita, tức là lôi tôi xuống giường, tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả, đã bị kéo mạnh nên mất thăng bằng ngã vào người hắn, hơn nữa hình như tôi bị trật chân rồi. Đứng chỉ bằng một chân nên Ren càng kéo tôi càng khó mà vững được.

Ren quát vào mặt tôi:

– Cô làm cái trò gì với hắn ta thế hả? Tôi tưởng cô đi vũ hội, thì ra là đi đâu đó rồi đem hắn về đây sao?!

– Cậu có biết tôi đã trải qua những gì không? Sao cậu có thể nói như thế với tôi?! – tôi mất bình tĩnh hét toáng lên.

– Cô. . . bằng chứng rành rành như vậy cô còn cố chối? Vậy trả lời tôi đi tại sao cô lại nằm trên giường và ôm lấy anh ta? Đừng nói với tôi là do cô ngã và ngủ quên trên giường! – Ren siết chặt tay tôi khiến nó không còn cảm giác nữa. Tôi tức đến muốn khóc. Chẳng lẽ hắn ta chẳng hề tin tưởng tôi?

– Mau buông cô ấy ra. – Ajita bình tĩnh đặt tay mình lên cổ tay hắn.

– Anh tránh ra, anh nghĩ anh là ai? – Ren quay sang nạt cả anh.

– Mau buông ra, nếu cậu không muốn cô ấy bị gãy tay. – Ajita gần giọng, trông có vẻ tức giận – Cậu có chịu suy nghĩ trước khi làm gì đó hay không?

– Hừ. Hay lắm! Hai người vừa phải thôi chứ?! Có làm gì cũng đừng làm trước mặt tôi!

Ren hét lên rồi quay lưng đi mất. Hắn đóng sầm cửa với lực khủng khiếp, khiến mép cửa gần như gãy nát.

Tôi vừa tức vừa buồn, cảm xúc khó chịu giằng xé khiến nước mắt tôi tuôn trào.

– Em ổn chứ?

– Em xin lỗi, em muốn yên tĩnh. – tôi chạy khắp khiên vào nhà vệ sinh.

– Anh xin lỗi, anh. . . có cần anh giúp gì không? – Ajita có vẻ áy náy đứng bên ngoài nhà vệ sinh.

– Không sao đâu anh, không phải là lỗi của anh. Anh ăn hết tô cháo trên bàn đi. – tôi nói, vẫn khóc.

– Được rồi, sau khi ăn cháo xong, anh sẽ về. Anh xin lỗi.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng anh ăn cháo sột soạt, cả tiếng mở cửa đầy lưỡng lự, rồi lại tiếng đóng cửa. Lúc này tôi gào thét thỏa thích. Tôi mở vòi để nước xả vào người... hòa với nước mắt, trở thành thứ gì đó thật hỗn tạp.

Ren... tên chết tiệt ấy dám làm tôi đau đớn đến vậy! Tôi còn chưa kịp trách hắn chuyện dám để Izumo hôn mình, lại dám ghen với Ajita nữa chứ! Tôi không thể để mình trở thành một con nhò tro trên trong mắt Ren được! Phải đi tìm hán giải thích cho rõ mọi chuyện! Chân tôi không cử động được! Thật vô dụng...

Cơ mà... thật sự trong lòng Ren... lòng tin vào tôi không hề tồn tại? Vậy thì bây giờ dù có đi, có chạy được đến cạnh Ren, giải thích cho hắn liệu hắn có hiểu hay vẫn cứng đầu và bảo thủ...

Tôi cảm thấy lúc này, Ren thật đáng ghét. Vậy tại sao tôi lại phải giải thích cho hắn?! Hắn cứ ở đó mà giận dỗi đi! Tôi chẳng cần Ren nữa!

Lời kể của Ren.

Izumo đưa tôi đi thay quần áo rồi lôi tôi lên sân khấu. Chịu ánh nhìn soi mói của mọi người khiến tôi phát ốm, đặc biệt là ba mẹ tôi... Hừ... cũng chẳng thể gọi họ như thế được... thật sỉ nhục hai từ thiêng liêng ấy.

Mẹ ấy à...? Bà ta chỉ là mẹ kế thôi. Ba ấy à...? Ông ta chỉ trên danh nghĩa thôi. Gia đình? Tôi không có.

Mặc kệ vậy, chỉ là nhìn thấy họ thôi, họ không đụng vào tôi cũng không nên kích động quá. Izumo đột nhiên hôn tôi. Cái trò này không hề có trong kịch bản. Cô ta thật là ngày càng quá đáng được đăng chân lên đài đầu, nhưng không thể đẩy cô ta ra được... Chết tiệt!

Tôi nghiêng răng ken két, đâm mạnh vào tường:

– Lần sau cô còn dám làm thế thì biết tay tôi. Xong việc rồi, trả Yuki lại cho tôi.

– Anh bình tĩnh đi. Em đã thả cô ấy ra từ đời nào rồi. Có lẽ giờ này cô ấy đã trở về kí túc xá rồi – Izumo bình thản uống ngụm trà.

Tôi vợ lấy cái áo khoác của mình rồi chạy đi... hướng thẳng về kí túc... về phòng 13. Tôi đã trông chờ được thấy hình bóng của Yuki bao nhiêu, muốn ôm chầm lấy cô ấy bao nhiêu thì khi trông thấy Yuki, trái tim tôi như bị bóp nghẹn bấy nhiêu.

Cô ấy và Ajita cùng nằm trên giường, ôm nhau thật chặt, còn nói với nhau những lời tình cảm... một thằng con trai như tôi làm sao có thể chịu được cảnh ấy. Tôi kéo tay cô ấy thật mạnh, dù biết chân cô ấy bị trật, tôi không còn đủ bình tĩnh để tỏ ra dịu dàng nữa. Con giận khiến tôi không thể suy nghĩ gì nữa... Chỉ biết cảm giác chiếm hữu trẻ con của tôi đang sôi sục. Tôi phát điên lên mất. Dù biết vì lí do gì đó, cô ấy bị đưa đến biệt thự của Izumo, nhưng vẫn nói những lời khó nghe làm cô ấy tổn thương.

Tôi hận mình quá, bản thân đúng là thằng tồi! Khuôn mặt đau đớn của Yuki cứ mãi hằn sâu trong tiềm thức của tôi... có lẽ mãi mãi sẽ chẳng thể phai nhòa được.

Tôi chạy ra ngoài, lại tìm đến rượu. Có lẽ đó là liều thuốc tốt nhất dành cho tôi lúc này.

Tôi ở bên ngoài cả đêm, chẳng muốn về chút nào. Bây giờ chỉ cần thấy Yuki, khuôn mặt đau khổ của cô ấy lại hiện ra, nó sẽ khiến tôi không thể nào kiềm chế mình được nữa.

Tôi trông thấy Ajita đi ra, anh ta lo lắng quay lại nhìn về phía phòng chúng tôi, rồi lui thủi ra về. Tôi cảm thấy tay mình man mát, có hơi xót. Nhìn xuống thì cái ly rượu đã vỡ nát.

– Chết tiệt!

Tôi cầm bàn rồi vứt xác ly xuống sàn... tình cờ một mảnh vỡ trúng một tên mặt mày khá bặm trợn, đi cùng vài đứa con gái vừa thấy tôi đã mở to hai mắt sáng trưng như đèn ô tô.

Hắn gầm lên, mắt long sông sọc. Hừ... Chỉ muốn khoe mẽ sức mạnh trước con gái thôi chứ gì?!

Tôi không phải là công cụ cho ông khoe sức... Tôi khập khiễng đi lướt qua hắn. Rượu làm đầu óc tôi rối tinh... khung cảnh xung quanh cứ xoay vòng vòng, nhức đầu chết được!

Hắn ta giữ vai tôi lại. Tôi gạt ra đi tiếp. Hắn đánh lên tôi từ phía sau một đòn vào đầu, nhưng tôi tránh được. Đòn của hắn có sức mạnh phép thuật... tên này là DW.

Tôi thở dài. Lại gặp rắc rối rồi đây, nhưng bây giờ tôi đang tâm trạng, có bao cát miễn phí tại sao lại không dùng?

– Mày làm tao bị thương rồi bỏ đi vậy hả?

Hắn cọt nhả, đám con gái xấu xí xung quanh bắt đầu ồ ồ gọi tên hắn... Tôi khinh.

Liếc mắt sang hắn, tôi im lặng không nói gì.

...

Tôi loạng choạng bước ra khỏi con hẻm vắng. Hừ. Tò về hồ báo thể mới bị tôi choảng cho một cái đã đo sắn. Chán ồm... Tôi vẫn chưa xả đủ.

Giờ tôi biết đi đâu đây?! Quay về kí túc xá vậy. Giờ này có lẽ cô ấy đã ngủ rồi.

‘Cạch’ _ ồ cái tiếng chết tiệt! Dù tôi đã cố gắng mở thật khẽ nhưng cánh cửa vẫn phát ra tiếng động.

‘Soạt...’ _ lại một tiếng động gì đó... chân tôi ngập trong nước. Có linh cảm không lành, tôi mở công tắc đèn và hét lên:

– Yuki! Yuki! Cô đang ở đâu?!

– R... Ren... Ren ời... cứu tôi với. – tiếng cô ấy rên rỉ trong nhà vệ sinh.

– Cô làm cái trò gì thế hả? – tôi mở toang cánh cửa, cô ấy nằm dài dưới sàn, nước xả xối xả vào người – Nhỏ ngốc này!

Tôi vội tay tắt nước, nhưng mà vận thế nào cũng không được, tôi tắc lưỡi bồng cô ấy ra ngoài trước. Đặt Yuki ngồi trên giường, vớt cho cô ấy cái khăn tắm rồi quay lại vào trong nhà tắm. Cái vòi chết dí này không hoạt động. Tôi đặt tay lên ống nước, lăm bằm câu thần chú đóng băng nước... cuối cùng nó cũng không chảy nữa, thật phiền phức.

Tôi đi ra ngoài, tiến thẳng tới chỗ Yuki mà thét lên:

– Cô làm cái gì để cả căn phòng như cái hồ bơi thế hả?!

Yuki nằm dài trên giường mà run, giờ tôi mới để ý. Ban nãy đem cô ấy ra, chân tay cô ấy lạnh cóng, môi tím đen lại. Cô ấy ngước nhìn tôi, miệng mấp máy gì đó.

Tôi đỡ cho cô ấy nằm ngang hoàng lại, bắt đầu cởi hàng nút áo sơ mi của nhỏ. Yuki nhủu mầy, khó khăn đưa tay lên nắm lấy cổ áo tôi.

– Cởi ra. – tôi ra lệnh.

Yuki run rẩy nhưn mầy nhìn tôi.

– Đừng có nghĩ lung tung. Nếu cô không muốn rét chết thì mau cởi ra. – tôi kiên nhẫn nói – Nếu không tự cởi thì buông tay ra tôi cởi giúp cho.

(anh ý bá đạo trên từng hạt gạo =))

Khuôn mặt cô ấy đỏ ửng, ày... không ổn rồi nhìn dễ thương quá mức.

Lời kể của Yuki.

– Nếu không tự cởi thì buông tay ra tôi cởi giúp cho.

Hắn đã nói thế, với khuôn mặt bình thần không thể chịu được. Tôi lạnh cóng, tay chân tê cứng khó nhúc nhích. Bây giờ hắn có làm gì tôi cũng chẳng thể phản kháng được. Nghĩ tới đây thôi cả người tôi đã nóng lên. Khuôn mặt tôi chắc đỏ lăm.

Tôi đau khổ chẳng biết phải làm sao trong tình trạng này... Nhưng tuyệt đối không được để cái áo này rời khỏi người tôi. Tôi chuyển từ cổ tay hắn xuống cổ áo tôi, nắm chặt và nhìn hắn đe dọa. Ren đột nhiên quay sang chỗ khác, mặt hắn cũng đang rất đỏ.

– Đây là cô ép tôi. – hắn lăm bằm gì đó, mà tôi thấy mình đang rất nguy hiểm.

Ren nhắm tịt mắt, tay mò đến hàng cúc trên áo tôi. Có thể hắn sẽ không thấy được tôi, nhưng tay hắn vì không định vị được nên đang động vào những chỗ không được động...

Thật là muốn khóc mà! Chẳng lẽ tôi bảo hắn mở mắt ra mà nhìn cho kĩ...! Nhưng hắn đột nhiên muốn cởi làm gì chứ?! Thôi kệ vậy, xem như tôi tin tưởng hắn lần này. Bây giờ tôi lạnh quá rồi, não cũng teo theo, chắc suy nghĩ không được minh mẫn a.

Tôi liếc nhìn hắn. Khuôn mặt hài thật... mắt nhắm nghiền, môi mím chặt, gò má đỏ ửng. Từng chút từng chút, cảm xúc của tôi dành cho hắn lại tăng...

Cởi xong hết thì Ren cởi áo của hắn. OMG! Lần này tôi là người nhắm mắt. Cái tên quái đản này đang muốn làm gì? Tôi để cho hắn cởi là sai lầm rồi! Trời ạ!!!! (đoạn này quá chi là hại mắt và hại não người đọc lẫn người viết =] cơ mà au để rds tưởng tượng tiếp nhá, rồi đợi lí do của Ren ở chap sau nhá :3 hý hý)

Chương 59: CHUYỆN MỜ ÁM TRONG PHÒNG THAY QUẦN ÁO...

Tôi và Chito cùng trở lại vào quán cười nói vui vẻ, nhưng vừa bước qua khỏi cánh cửa, cả hai chúng tôi cùng im bật... vì sự có mặt của hai người đàn ông... ngồi trong góc khuất, nhưng vẫn rất chói lòa, khiến người ta không muốn không chú ý đến cũng không được.

Hai người đó vừa nhìn thấy chúng tôi quay trở lại, đã biểu hiện hai khuôn mặt khác nhau.

Một người tươi cười rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh, cả khuôn mặt sáng như mặt trời. Người còn lại cau có nhăn nhó, lườm tôi một phát thật đáng sợ... thật là thô lỗ a.

– Hai em về rồi à? – Ajita cười hỏi.

– V... Vâng. – Chito lấp ba lấp bắp. Cô nàng đang đỏ mặt, bối rối nhìn đáng yêu kinh khủng, rất hợp với cách ăn mặc của nhỏ hôm nay.

– Chào hai người. – tôi cười nhẹ, rồi chẳng để ai nói ai rằng quay lưng chạy đi nói chuyện với chị quản lý – Chị à, bạn ấy ấy, hôm nay muốn làm thêm cùng em, có thể tính lương theo giờ không ạ?

– Bạn nào hả em? – chị ấy cười, nhìn theo ngón tay tôi đang chỉ vào Ren – Ồ được thôi, để chị sang báo em ấy vào phòng thay quần áo.

Khi chị đã đi rồi, tôi thở mạnh. Sẵn tiện thấy Ren đang nhìn mình, tôi nháy mắt một cái ra hiệu làm theo kế hoạch của tôi.

Vốn tôi định bảo thẳng với hấn vào phòng thay đồ nói chuyện với tôi một chút, thực chất là cố ý để cho hai con người kia có thể nói chuyện tâm tình một chút, nhưng nghĩ lại nếu tôi làm như thế chắc Ajita sẽ rất buồn, vậy nên bèn dùng mưu kế vậy.

Đạo gần đây tôi cảm thấy mình vừa nhạy bén vừa thông minh nữa a. Thật ngại chết được!

Ren thấy cái nháy mắt của tôi chép miệng thở hắt ra... hấn hiểu rồi! Nhưng suy nghĩ gì đó mà sau đó hấn lại nở một nụ cười gian... Chết tiệt! Hình như tôi cảm thấy nguy hiểm!

Sau khi chị ấy nói với Ren gì đó, hấn ta gật đầu, trên môi vẫn là nụ cười lưu manh.

Tôi cảm thấy mình sắp tiêu rồi. Hấn có ý đồ gì bất chính với tôi nữa đây hả trời!

Đúng như tôi nghĩ, sau khi nói chuyện với chị quản lý, Ren tạm biệt hai người còn lại rồi tiến về phía tôi, hấn mỉm cười nắm lấy tay tôi, nói the the vào tai tôi:

– Mau đưa anh đi thay quần áo nào.

Tôi nuốt nước bọt cái ực, bẽn lẽn giật tay ra, nhưng hấn chẳng quan tâm, cho luôn tay tôi và tay hấn vào túi áo khoác, rồi quay lưng đi. Ồ... cái này rõ ràng là hấn đưa tôi đi chứ nào phải tôi là người dẫn dắt gì cho cam!

Vào đến phòng, vừa đóng cửa lại thì Ren đã nhếch môi đóng luôn chốt khóa, hấn đẩy tôi vào cánh cửa, rồi áp sát vào người tôi. Hấn đặt môi lên môi tôi... sau đó ban tặng cho tôi một nụ hôn kiểu pháp thật là mang đậm tính chất người lớn... ý là sử dụng lưỡi. Hấn làm tôi không kịp thở, cảm thấy quá ngột ngạt tôi đẩy hấn ra.

Hấn hơi buông tôi ra, nhưng hình như chẳng phải buông tha cho tôi, hấn đảo mắt tìm vị trí hai cánh tay của tôi mà nắm lại, tiếp tục dùng lưỡi quẩn lấy lưỡi tôi. (è... Mi nổi da gà khi viết đoạn này...!) Tôi chỉ biết ú ớ phát ra vài tiếng động mà bản thân không nghĩ đó là của mình. Tôi bắt đầu đuối, thực sự không thể theo kịp Ren... hấn ta lên lút tôi đi tập luyện hôn hít với con nào sao lại giỏi đến thế!

Người tôi tựa hấn vào cánh cửa, dần dần tuột xuống, Ren buông tay, luồn tay qua ôm eo tôi. Tôi chỉ biết khổ sở bám vào vai hấn, nín thở chút điểm tựa cuối cùng.

Sau khi hấn thấy đủ rồi thì rời môi tôi, nhưng tay vẫn siết chặt eo tôi. Tôi thở lấy thở để như ngộp nước, mặt đỏ phừng phừng, liếc mắt nhìn hấn đầy thù hận. Ren chỉ nhún vai:

– Đó là phạt vì em không chịu gọi anh dậy. Khi thức dậy chỉ thấy mỗi tờ giấy em để lại gì mà nhớ hăm thức ăn trong tủ lạnh rồi ăn đi, rồi gì mà cầm bỏ bữa hả? Dám bỏ anh đi trước nữa chứ! Quá đáng, anh phải phạt thêm! – hấn nói, vừa dứt lời đã tiến gần tôi, tôi giật thót lấy tay che miệng.

– Anh trẻ con vừa thôi chứ! Cái cách anh hôn giập hết con nít ấy. – tôi dù tức giận vì hắn đột nhiên hôn mình nhưng vẫn phải phì cười. Khuôn mặt cau có của hắn đáng yêu tợn.

– Anh thực sự là tức chết mà! Em có xem anh là người yêu không vậy? – Ren bĩu môi, ấy, dễ thương quá đi mất!

Tôi mỉm cười nhón lên hôn phớt qua môi hắn làm Ren đứng hình. Tôi quay đi mở cửa ti hí xem xét tình hình Chito làm ăn thế nào. Nhưng thấy sau lưng tôi lâu quá cũng chẳng có động tĩnh gì, tôi quay lại... Ren vẫn đứng đó chết trân. Hi hi, trêu chọc hắn rất là thú vị!

– Này anh! Mau đi thay quần áo rồi làm với em.

– À... ừ. – hắn lấp bắp bối rối quay đi thay đồ. Tôi cười cười hạnh phúc, quay lại cặp đôi kia.

Chito ngồi đối diện Ajita cúi gằm mặt chẳng dám nói gì, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào anh. Ajita hồn nhiên (hay cố tình gì đấy) không để ý đến chuyện đó, cứ luôn miệng cười:

– Em hôm nay xinh lắm.

– Cảm ơn thầy. – cô ấy khuôn mặt đỏ ửng.

– Ở ngoài trường thì không cần gọi thầy làm gì, nghe già chết được, anh hơn em vài tuổi thôi. – Ajita cười khoe răng trắng sáng, làm Chito đang hơi ngược mặt lên lại thẹn thùng cúi xuống.

– Vâng. Em trông anh rất trẻ. – cô ấy ngược lên cười, nhắm tịt mắt.

– Em cười đẹp thế bình thường không bao giờ được chiêm ngưỡng nhỉ? – Ajita lại cười dịu dàng. Ày... anh ấy học cura gái ở đâu mà ăn nói ngọt ngào thế nhỉ? Thêm nụ cười ngây thơ ấy thì con gái ai mà chẳng bị hút hồn chứ?

– À... em... em... – cô ấy lấp bắp, chẳng lẽ định bày tỏ luôn sao? Nhanh gọn thế...!

Tiếng chuông kêu leng keng báo hiệu có khách thu hút mọi ánh nhìn, trong đó có Ajita và Chito, những lời cô ấy định nói đã bị nuốt lại vào trong... có khi nào trời muốn cô không nên nói ra? Điềm báo chẳng?

Sắc mặt của Ajita đen lại, xấu đi thấy rõ... có phần hoảng sợ. Có chuyện gì nhỉ? Tôi đang định tung cửa đi ra xem tình hình thì Ren bỗng ôm chầm tôi từ phía sau, hắn đặt cằm lên vai tôi, thì thầm:

– Chuyện gì thế? Em thập thò cái gì?

– Hình như có chuyện rồi. Em thấy Ajita không ổn. – tôi quay sang nói với hắn.

– Lại Ajita, em có biết anh có máu ghen không?! Đừng trách tôi nay anh lại phạt em. – Ren nhú mày.

– Ren anh... anh ấy là bạn em quan tâm chút cũng không được à? – tôi cũng nhú mày.

– Xì. Bạn em, và là người em đã từng yêu, em bảo anh không cảnh giác sao được.

– Bây giờ người em yêu là anh cơ mà! – tôi điên tiết hơi hét lên.

– Cái gì? – hắn hỏi lại.

– Em nói, bây giờ người em yêu là a... – tôi đang định nói thì thấy Ren cười rõ gian... A! Cái tên này lại... – Anh lại trêu em! Rõ ràng là anh nghe rất rõ!

– Haha, em thông minh ra rồi. – Ren mỉm cười bẹo má tôi, thì ngay lúc này, cánh cửa phòng bật mở, tôi giật mình tròn mắt nhìn người đang chết trân ngay cửa.

Ajita đứng đó, với ánh mắt vô hồn nhìn tôi và Ren, nhưng nó lại chất chứa quá nhiều cảm xúc. Anh cười gượng:

– A... Xin lỗi hai người... tôi có vẻ đến không đúng lúc, nhưng Yuki này, anh có một chuyện rất quan trọng cần nói với em.

– A... vâng. Có chuyện gì à? – tôi tát cái chát vào tay hắn, Ren buông ra, nhưng lại vòng tay xuống ôm eo tôi, hắn đặt cằm lên vai tôi, rồi lạnh nhạt nhìn Ajita, như đánh dấu chủ quyền vậy. Tên này... quả thật rất con nít... rất đáng yêu.

– Ừm... – anh suy nghĩ gì đó một hồi, rồi bước hắn vào phòng đóng kín cửa lại – Vị khách vừa vào bên ngoài kia... anh đã từng gặp hắn ta trong tổ chức... hắn là cánh tay phải đắc lực của boss.

– Cái gì? – tôi tròn mắt, ra đó là lý do khiến anh mất bình tĩnh như thế. Ren không nói gì, tôi cũng im lặng suy nghĩ... – Người nào hả anh?

– Hắn ta ngồi vào bàn cạnh bàn tại anh ngồi. – Ajita đáp.

– Được rồi, cảm ơn anh. – tôi gật đầu, nhẹ đẩy Ren ra rồi ra khỏi phòng, đảo mắt tìm kiếm... tôi chớp chớp mắt, chạy ngược vào phòng, hỏi Ajita – Anh... hấn ta có mái tóc đỏ hung, tai trái đeo khuyên tròn màu đen phải không?

– Ừ.

Tôi nuốt nước bọt, không thể nào có sự trùng hợp như vậy chứ...?! Tôi vội lấy cái mâm, thở mạnh một cái, đi thẳng đến bán tên kia đang ngồi. Chito thấy tôi lướt qua nhỏ đã chớp chớp mắt khó hiểu. Ban nãy đột nhiên cất cảm xúc tò mò của nhỏ, Ajita đứng dậy bảo là có chuyện một lát liền đi vào phòng thay đồ, để lại nhỏ ngồi bơ vơ chả hiểu cái mô tê gì, lần này lại là tôi cho nhỏ ăn một rổ bơ... cảm thấy hơi tủi thân.

Tôi mỉm cười với cái tên tóc đỏ ấy:

– Lần này lại dùng cà phê với ốt chứ? – phải... hấn ta chính là cái tên biến thái dễ tiện, bệnh hoạn, nhảm nhí, khó ưa đã bị Ren tấn cho một trận, tôi vừa dứt lời đã thấy một người phụ nữ tiến đến ngồi đối diện hấn ta.

– Ồ... lại là người đẹp à? Chúng ta có duyên nhỉ? – hấn ta cười khẩy.

– Quý khách dùng gì ạ? – tôi bơ câu nói của hấn quay sang hỏi người phụ nữ kia.

– Cậu lại trêu chọc con gái nhà người ta sao? Đúng là hết thuốc. – người phụ nữ tầm 40 cười phúc hậu liếc nhìn tên kia, rồi quay sang cười với tôi – Cảm phiền cô cho tôi hail y cà phê đen nhé.

– Vâng, quý khách vui lòng chờ chút. – tôi cúi đầu rồi quay lưng đi, không quên cau mày nhìn qua tên tóc đỏ một lần nữa.

Hấn ta cười cười nhìn tôi... phát tởm, chỉ muốn cầm mâm phang cho vài cái đến gãy răng, lấy răng ngâm nước làm kỉ niệm sau này cho con cháu chiêm ngưỡng.

Tôi suy nghĩ đăm chiêu, vào nhờ chị pha nước làm hai ly cà phê rồi nhanh chóng chạy vào phòng thay đồ, nơi có hai tên con trai tôi yêu quý... thế mà có sự thế nào vừa mở cửa bước vào đã thấy cả hai đang đề nhau ra, nhìn nhau với ánh mắt âu yếm!! Cái quái gì...?!

– H... Hai người... hai người... đang...

– Yuki à... nói chuyện với tớ một chút... – Chito từ sau vổ vai tôi, lò mặt vào phòng nhìn thì im bật.

– Đứng lên đi anh yêu. Họ trông thấy mất rồi. – Ajita nằm phía dưới nói khề.

– Hừ. – Ren cau có chống tay đứng dậy, nhìn tôi đang chết trân, hấn nhếch mép không nói gì nữa.

Tôi nuốt nước bọt, nhìn sang Chito, nhỏ sặc không nói nên lời, mắt mở to không chớp... ồai... chắc sặc lắm... may là hấn và tôi đang quen nhau, nếu không chắc cũng có tình trạng hệt như Chito quá...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: MỘT NGÀY NGHỈ.

– Được rồi không đùa nữa, chuyện sao rồi.

Ajita hỏi. Lúc này, Chito đứng hình, tôi nắm vai cậu ấy xoay một vòng, đẩy cậu ấy ra ngoài, ấn nhỏ ngồi xuống bàn. Còn hai người kia thì lồm cồm bò dậy, phui phui bụi trên quần áo, cùng chúng tôi bước ra ngoài, chọn một bàn khuất mà nói chuyện. Ren cau có bực bội cứ như kiến bò trong quần ấy... rốt cuộc ban nãy giữa hai người đàn ông này đã có chuyện gì?

– Em chưa làm gì hết. Hấn dù sao cũng là khách quen của cửa tiệm này, không sợ hấn chạy mất đâu cứ từ từ tiếp cận cũng được. – tôi nghiêm trọng đáp.

– Được, dù em quyết định thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ và hỗ trợ cho em – anh nói, làm tôi cảm động hết sức a.

– Cảm ơn anh.

– Yuki này, thực sự tớ không hiểu mọi người đang nói gì cả, cậu... có thể tâm sự với tớ một chút được không? Tớ muốn hiểu rõ cậu, có lẽ có thể giúp cậu giải sầu... nhưng... nếu chuyện này nói với tớ không được thì tớ sẽ không hỏi nữa. – Chito cười nói, nhỏ búi rối vuốt vuốt tóc.

– Chito!! Tớ yêu cậu! – tôi cảm động quay sang ôm chăm lấy nhỏ, rồi tôi quay sang Ajita – Anh giúp em kể cho cậu ấy nghe nhé. Em và Ren đi làm việc. Cảm ơn anh trước.

– Ừ. – Ajita mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy tình cảm yêu thương. Tôi giật mình, liệu Chito có thể thấy được nó không?! Hy vọng là không! Tôi sợ hãi run run nhìn sang Chito, nhỏ cúi gầm mặt xuống, không thể biết được cảm xúc.

Tìm tôi đập mạnh một cái. Ren choàng vai tôi kéo tôi đi mất. Tôi cũng thôi nhìn nhỏ, suy nghĩ lạc quan chút, chắc nhỏ không thấy đâu, nếu thấy chắc cũng không thể hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

Vừa đặt ly xuống bàn, cúi đầu chào rồi quay đi, đã thấy Chito chạy lại, ôm tôi một cái thật mạnh, thật chặt, tôi muốn ná thờ.

– N... Đây! Cậu... – tôi hoảng hốt, có phải nhỏ đã tỏ tình không? Trời ơi! Có chuyện gì thế này sốt ruột chết mất thôi, sao nhỏ cứ ôm tôi mà không nói gì cả!

– Tớ rất thương cậu! Sau này có chuyện gì buồn bực cứ nói chuyện với tớ! Tớ nhất định sẽ giúp cậu bớt buồn, làm gì cũng được, kể cả giết người, đốt nhà, cướp nhà băng, chỉ cần cậu vui lại, tớ chắc chắn sẽ làm!! Yuki à... – giọng nhỏ meo meo, nói xong thì khóc lớn, làm tôi...

– Hic... Chito à...!!! – tôi cũng khóc òa theo. Kết quả hai chúng tôi trở thành trung tâm chú ý trong cả quán cà phê. Ajita và Ren mặt mày đen thui, ngay lập tức cời bỏ áo khoác ngoài. Ren đến trước, vút lên đầu tôi, cái áo phủ xuống, che đi khuôn mặt mít ướt xấu xí của tôi. Ajita đến sau, có vẻ buồn buồn, nhưng cũng trườn lên đầu Chito. Nhỏ giật mình vì đột nhiên xung quanh mình chỉ toàn mùi hương của người nhỏ thích nhất, hơi sững lại, nhưng mặt kệ tiếp tục khóc lóc cùng tôi.

– Thật mất mặt hết sức. – Ren lau bầu kéo tôi đi, lại về hướng phòng thay đồ. Tương tự, Ajita dịu dàng nắm lấy cổ tay Chito kéo nhỏ đi. Cô nàng cúi gầm mặt thút thút, lấy tay còn lại cố gắng chùi nước mắt.

– Xin lỗi em, vì đã làm em khóc. – giọng Ajita quá đỗi ngọt ngào.

– Anh đâu có làm gì... – Chito lí nhí.

– Nhưng cũng vì anh kể câu chuyện đó làm kích động em – giọng anh buồn buồn.

– K... Không hề! Đó đâu phải lỗi của anh chứ! – Chito vội chối, tim cô đập nhanh hơn hẳn... hơn nữa, hơi ấm ở cổ tay cô là của anh... có lẽ đời này cô chẳng dám để nước dính vào chỗ ấy.

– Dù gì anh cũng muốn xin lỗi em – Ajita nói, rồi kéo cô vào phòng luôn.

Lúc này, trong phòng có hai người con gái ôm nhau khóc, hai người con trai đang ngồi kế bên thờ dãi nhìn hai cô. Chị quản lí hốt hải chạy vào, chưa kịp thờ đã hỏi tới tấp:

– Các em có sao không? Có bị gì không? Tại sao lại khóc thế này?! Có phải có người khách nào dám làm gì các em không? Nói đi! Chị nhất định tính sổ với họ!

– Không có đâu chị... do họ hôm nay tâm lí có vấn đề một chút. – Ajita đáp, mỉm cười khẽ với chị. Anh dường như là hoàng tử mặt trời... dù gặp ai, trong hoàn cảnh nào, nói chuyện với người đối diện lúc nào cũng lịch sự và mỉm cười, thật dễ thương và ấm áp vô cùng. Ày... Nếu Ren mà biết tôi suy nghĩ về Ajita như thế chắc hẳn giết tôi chết mất! Nghĩ đến mà rùng mình!

– Vậy em có cần nghỉ làm một buổi không Yuki? – chị ấy hỏi tôi.

– Không cần đâu ạ! Em ra làm ngay đây! – tôi quệt nhanh nước mắt, đứng dậy, nặn một nụ cười bước đi.

– Thôi không cần đâu em. Em cứ về đi, tuổi trẻ mà! Có một ngày nghỉ thế này phải đi chơi đâu đó chứ! Lúc nào cũng ép mình làm việc không khéo sớm thành ông cụ, bà cụ non cả. Lâu lâu mới gặp chị, may mắn thế thì thôi về sớm đi, chị sẽ không nói gì đâu. Yên tâm có chị bảo kê nhé. – chị ấy nói rồi nháy mắt... ôi! Thiên thần!

– Cảm ơn chị! – mắt tôi sáng lấp lánh. Nghe xong câu nói của chị ấy, tôi nảy ra một kế hoạch ghép đôi hai người kia.

Sau khi ra khỏi quán, tôi quay lại cười toe toét với ba người còn lại:

– Hôm nay ngày nghỉ, thay vì bây giờ về nhà đánh một giấc chi bằng bốn đứa mình đi chơi để xả stress.

– Ý hay! – Ajita cười.

– Được thôi, nghe có vẻ vui! – Chito quệt nước mắt còn sót lại trên mi, cười tươi rạng rỡ... ôi dễ thương chết được!

– Tùy. – Ren phun cho một từ ngắn gọn thế.

– Vậy đi thôi! – tôi cười khì, kéo tay Chito đi trước – À... mà trước khi đi ghé ngang phòng kí túc của tớ một lát, cả hai người cũng vậy.

Cả ba khó hiểu nhìn tôi đang cười một mình như con tịt ki... hừ... tôi đúng là bạn tốt mà có ý muốn giúp đỡ lại bị nhìn với ánh mắt khinh bỉ đó chứ! Chết tiệt!

...

Vào phòng, tôi sùng sốt!!!!!!

– Ren!!! – tôi hét lên.

– Vù gì? – hấn nhếch mép.

– Quần áo của tôi, sao anh vút lung tung thế kia!!! – tôi tròn mắt.

– Đêm qua cường nhiệt quá, sáng nay mệt mỏi quên dọn thôi. – hấn nói thế!!! Trời ơi! Hấn dám nói thế! Xem kia! Cả Chito lẫn Ajita đều đỏ mặt, đơ mặt, đứng hình toàn tập luôn!

– Anh nói cái gì thế?! – tôi đỏ mặt hét lên.

– Chẳng phải sao? Đêm qua... – Ren hấn cười khẩy. Tôi nhanh chóng bịt mồm hấn lại, nhưng nghĩ lại mình ngu quá, làm thế chỉ tổ để hai người kia thấy tôi mờ ám nên xấu hổ phải che giấu! Sao mà tôi khổ thế này!! Tôi khóc không ra nước mắt, nhanh chóng nhặt quần áo vút vào phòng ngủ. Cái tên chết bầm.

– Đó là một hình phạt khác vì tội không gọi anh dậy đi cùng. Thực chất chỉ định để em dọn thôi, không ngờ em lại rù hai người đó về kí túc xá, kế hoạch của anh lại đại thành công rồi. Cảm ơn em, Yuki. – hấn nói thì thào vào tai tôi. ... cả tai nóng rực.

– Anh! Cái đồ chết tiệt!!!! Muốn tôi tức chết sao?!

Ren nhếch mép, thả mình xuống sofa, hấn nói:

– Vậy cô muốn về kí túc làm gì?

– Hừm... hai người ngồi đó đi, chờ chúng tôi một lát! Cẩm vào bếp nhé! – tôi mỉm cười, kéo Chito đi.

Ren và Ajita khó hiểu nhìn theo, nhưng cũng ngồi nói chuyện gì đó. Tôi bắt đầu mở tủ lạnh và lôi ra những vật dụng cần thiết. Trông khuôn mặt ngơ ngét của Chito có lẽ chẳng hiểu được tôi đang làm gì.

– Con đường ngắn nhất để đến được trái tim đàn ông chính là qua dạ dày... cậu đã nghe câu nói này bao giờ chưa?

Chito nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi chép miệng, thì ra cô ấy lại chậm tiêu đến vậy:

– Nấu bữa trưa cho họ rồi đem theo đi chơi. Chắc chắn họ sẽ rất thích.

– Chà cậu thật là thông minh và kinh nghiệm.

Cô ấy hiểu ra rồi! Cơ mà kinh nghiệm gì chứ?! Chỉ là tôi nghĩ thế thôi. Tôi mỉm cười, cả hai đưa tôi bắt tay vào công việc bếp núc.

...

– Oáp! Hai cô lâu quá! – Ren lò mò vào bếp, bị tôi chặn lại.

– Đã bảo đừng vào mà! – tôi mỉm cười nguy hiểm.

– Được rồi được rồi. Hai cô xong chưa thế?

– Rồi, đi thôi. Chito à, cậu mang ra đây nào.

Chito đem hai bọc lớn màu đen, một bọc đưa cho Ren, một bọc đưa cho Ajita.

– Nhờ hai người cầm giúp.

– Gì thế? – cả hai đồng thanh.

– Là đó đó. – tôi và Chito đồng thanh, rồi nắm tay nhau cười vui vẻ đi trước, sau đó như nhớ ra, quay lại làm mặt nghiêm – Cẩm mở ra xem đấy!

– À... ờ...

...

Chúng tôi đến công viên giải trí... đi thế này cứ như hai cặp cùng nhau đi hẹn hò đôi ấy! Thật thú vị... nhưng mà... người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là hai cặp... quái dị nhất. Một cặp les và một cặp gay, vì tôi và Chito đang quần quít như sam, trong khi hai tên kia mặt mày đen thui lùi đi theo phía sau... thật tội nghiệp a.

– Đi chơi cái kia đi. – tôi chỉ tàu lượn trên không.

– Được, đi thôi. – Chito hào hứng.

Vừa bước lên, tôi chưa kịp ngồi xuống ghế đã bị Ren kéo đi ngồi cạnh hắn. Một toa chỉ dành cho hai người, vậy nên Chito đi xuống toa sau ngồi cùng Ajita. Định chờ cho Ren một trận, nhưng nghĩ lại hắn làm thế cũng hay.

Toa tàu bắt đầu chạy, tôi hào hứng hồi hộp cười tít mắt, ngồi thế này là chuẩn nhất rồi. Chito à, hãy tận dụng cơ hội tốt!

Tòa bước vào hang tối, Ren đột nhiên quay sang hôn tôi... ồ ồ ồ! Ren à! Tôi biết là anh rất thích hôn, nhưng chúng ta đang trên tàu cao tốc đấy! Sao anh có thể bình thản như thế hả?! Được vài giây, hắn buông ra, tàu trở lại ánh sáng... con tàu vụt xuống, hắn hét toáng lên:

– Anh rất tức giận vì mình không thể giúp được cho em!

Trong khi người ta hét vì sợ... Ren à anh rất bá đạo. Tuy nhiên, lựa thời điểm thế cũng hay, những người xung quanh chỉ nghe được tiếng hét, chỉ mình tôi nghe được câu nói ấy vì ngồi gần hắn nhất! Ít ra hắn cũng biết suy nghĩ.

Tàu vụt lên, hắn lại hét lên:

– Tại sao lại là Ajita! Mà không phải là anh! Anh rất muốn giúp em!

Tay hắn mò sang, nắm chặt lấy tay tôi. Hắn đan những ngón tay thon dài như tay con gái vào bàn tay tôi.

Tàu lại xoay vòng! Tâm trạng tôi cũng xoay vòng, cảm xúc dâng trào mãnh liệt... Ren à... Vì em rất sợ tổn thương, nên nếu anh đã đối xử tốt với em như vậy, anh làm ơn đừng có hận thù, gạt bỏ tình cảm của em, quay lưng lại với em, làm ơn hãy yêu em... nhiều như lời anh đã nói. Cảm xúc dâng trào, kèm theo đó là nỗi hoang mang vô tận, và bất an tràn đầy... tôi siết chặt tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: ĐI CHƠI...

Sau khi đi xong chuyến tàu đó, Ren cứ nắm chặt tay tôi không rời, làm tôi phải đi cạnh hắn. Chito đi tuột lại phía sau cùng Ajita.

Sau trò tàu lượn, chúng tôi đi lâu đài kinh dị...! Chẳng khác nhà ma là bao nhiêu, tôi khóc lóc van nài, rốt cuộc vẫn phải vào cùng ba người kia. Ren vẫn nắm tay tôi, vậy nên Chito đi cạnh Ajita.

Cơ mà cái công viên này cũng thật biết cách tạo cơ hội cho các cặp đôi. Con đường đi lại hẹp thế này, còn bắt buộc phải đi theo từng cặp tức là hai người hai người... hai người này phải đi sát vào nhau... khiến cho FA rất tủi thân vì không thể chơi trò này a. Đáng lòng mà!

Tôi run rẩy ôm chặt cánh tay Ren, hắn khẽ cười buông tay tôi ra, bị tôi nắm lại siết chặt. Hắn hơi giãn ra, bị tôi lờm tõe lửa. Cái tên này đúng là chỉ biết treu tôi! Lúc không cần thì nắm, lúc cần thì hắn lại không cho tôi nắm!!! Rõ ràng là muốn chọc điên tôi mà!

Ajita đột nhiên nói:

– Để anh và Chito đi trước cho, có gì cũng đỡ sợ hơn.

Anh nói rồi kéo tay Chito chen lên (tất nhiên là nắm cổ tay), tôi cảm động vì lòng tốt của anh, ai như Ren chứ suốt ngày cứ tìm cách khiến tôi tức điên đến cứng họng... thực tình tôi không hề biết suy nghĩ thực của anh.

“Đi phía sau hai người họ, mình hoàn toàn bất lực. Trông họ thân thiết, hạnh phúc thế kia... có cảm giác như mình mới chính là người thứ ba chen vào giữa hai người đó. Chuyện gì thế này? Rõ ràng trước kia là mình và cô ấy yêu nhau, tận sau này hắn mới xuất hiện, chẳng phải hắn mới là người thứ ba sao? Đi sau thấy rõ mồn một tình cảm của họ như thế, mình thực sự không chịu nổi... có phải mình đã sai rồi không?

Có phải mình đã sai khi chọn cách đó để bảo vệ cô ấy? Khiến cô ấy giận dữ và dẫn đến xa cách, ly biệt?

Mình đã sai khi không nhanh chóng cướp đoạt cô ấy? Vốn cứ nghĩ cô ấy còn thích mình nên chủ quan lơ là, bây giờ thì có lẽ trái tim Yuki đã hoàn toàn thuộc về Ren mất rồi. Mình phải làm gì bây giờ? Có nên từ bỏ, hay tiếp tục tình cảm này và lặng thầm quan sát cô ấy từ xa...?

Tình cảm này có thể từ bỏ cũng tốt, chỉ tiếc là trái tim mình đã lún quá sâu vào tình yêu, vũng lầy này khó tự mình thoát khỏi được. Có lẽ... mình phải chịu tổn thương, lặng lẽ chịu đựng. Cuối cùng chỉ mong có thể bên cạnh cô ấy với tư cách một người anh trai, và giúp đỡ Yuki...

Thực sự mình mệt mỏi và đau khổ quá rồi, phải chi có ai đó có thể giúp mình thoát khỏi đồng lầy đáng sợ này.”

Tiếng hú rợn người phát ra, khiến tôi khóc không ra nước mắt... ai đòi lại đi xây dựng những thứ đáng sợ này để người khác tự hù dọa mình chứ?! Tôi thật không hiểu được suy nghĩ của những con người có cái gan to như cái gan này...! Đáng sợ chết mất dù chỉ mới bước vào... đèn thì nhấp nhoe đủ màu sắc, chiếu chiếu bên này bên kia, lại có màn sương mỏng mỏng, tôi không thấy được dưới chân mình là gì nữa. Nhìn lên phía trước. Chito và Ajita ngoài đi cạnh nhau thì không có hoạt động gì thêm... Chito này! Đáng lí cậu phải nhảy bổ vào ôm lấy Ajita chứ?!

Suy nghĩ của tôi vừa dứt, một giọt nước âm ẩm chảy xuống gò má tôi, tôi dù không muốn, chắc chắn không muốn, nhưng vẫn ngược lên theo phản xạ... thấy một... cái thứ gì đó đen đen nhảy nhảy biến thành hình này hình kia, cuối cùng hiện ra một nụ cười gian... biết ngay mà!! Tôi hét lớn rồi ôm chặt lấy Ren, dúi đầu vào ngực hắn để không thấy gì nữa. Hic!! Tôi thê!! Sau này tôi có mắc bệnh tim sẽ đổ lỗi hết cho ba người này sao lại bắt ép tôi vào nhà ma chứ!!!

Tôi thâm rùa trong miệng... thật là đáng ghét!

Ren khẽ cười một tiếng, Chito và Ajita cũng giật mình khi nghe thấy tiếng hét của tôi, quay lại, thấy tôi và Ren đang trong tình trạng thật... ba chằm thì có hai phản ứng khác nhau. Chito cười gian còn Ajita vội quay mặt đi.

Tôi cúi đẩy Ren ra, hắn nhẹ đặt tay trên đầu tôi dịu dàng ấn nó vào ngực mình, hắn nói nhỏ:

– Để anh dẫn dắt em đi.

Tôi nuốt nước bọt, dù thế này có thể khiến tôi đỡ sợ thật, nhưng mà... kì quá đi!!!

Cuối cùng, sau cơn khủng hoảng của tôi, chúng tôi đã ra khỏi cái nơi đáng sợ ấy! Ba người đồng loạt quay sang nhìn tôi cười cười. Thật đáng ghét!

– Cậu đáng yêu quá! – Chito nói – Tớ chỉ nhìn đã biết đó là đồ giả, sao cậu có thể hoảng sợ như thế nhỉ?

– Cậu mới là người gan dạ ý! Cái thứ đó rõ đáng sợ mà! – tôi nói, hình ảnh đó đột ngột hiện ra lại trong đầu tôi khiến tôi rùng mình một cái... cứ đà này thì tôi nay tôi mất ngủ quá!!

– Thôi, đi chơi cái khác đi. – Chito mỉm cười tinh nghịch – Cái đó nhé.

Cô ấy chỉ vào một căn nhà lớn, theo kiểu phương Tây, phía ngoài có tấm bảng gỗ đã mục, ghi lớn những chữ “Truy tìm kho báu” bằng máu. Bên dưới có ghi dòng chữ nhỏ hơn “Dành cho các pháp sư, bạn có thể dùng phép thuật để tìm ra kho báu.”

– Đi thôi, hy vọng không có gì quá kinh dị. – tôi thờ ắt ra, nghe xong câu này, ba người còn lại đột nhiên phì cười! Hừ! Cứ ở đó mà trêu chọc tôi đi!

...

– Á!!!!!! – tiếng thét thất thanh của một phụ nữ vang vọng khắp các góc ngách của căn nhà đồ sộ như một căn biệt thự... không ai khác... đó là của tôi.

Căn phòng chúng tôi vừa bước vào tràn ngập hình ảnh của những bóng ma... chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến tôi nổi hết da gà!

– Em lại gây chấn động. – Ren cười khi.

– Em muốn ra khỏi đây!! – tôi níu chặt hắn.

– Yuki à! Cậu thật thú vị. – Chito nhẹ nhàng bước vào căn phòng, Ajita cũng bước vào, anh đảo mắt một vòng.

Chito bước đến trước tấm hình theo tôi thấy là đáng sợ nhất, cô ấy bỗng dung khoét mắt của con ma, tôi nổi hết da gà... Vừa xong, bức tranh hơi run rời rơi xuống, để lộ một cái rương. Anh nhếch mép, mở nó ra, bên trong là kho báu, cũng chính là phần quà... cái này thật là khiến người ta không dám lấy. Đặt nó sau một bức hình như thế cứ như ảnh thờ ấy. Vậy mà Chito tính bơ gom phần quà đem ra ngoài.

Trên đường rời khỏi căn nhà đó, tôi còn bị hù cho mấy lần đứng tim nữa, cứ phải ôm chặt lấy Ren. Hic! Sao trò nào cũng mang đậm tính hù dọa thế này?!

Món quà là hai sợi dây chuyền bạc mảnh, có hai mặt bạc trông như một đôi, cuối cùng thì tôi một sợi, Chito một sợi. Hai thứ này xem như đánh dấu tình bạn thân thiết giữa chúng tôi.

...

Chơi xong một vài trò nữa, chúng tôi ngồi lên thảm cỏ cạnh một cái hồ có dòng nước trong vắt mát rượi trong khu vực trung tâm của công viên, dùng bữa trưa.

Ren và Ajita được dịp ngạc nhiên trước một đồng món ăn chúng tôi đã chuẩn bị với tốc độ siêu thanh.

– Thì ra cái đồ đồ chính là cái đồng này. – Ajita cười.

– Hai người ăn thử xem. – Chito mỉm cười.

Ren vừa nhìn đã biết món nào do tôi làm, món nào do Chito làm, nên gấp món thịt của tôi. Ajita gấp lấy món trứng của nhỏ, khiến Chito không khỏi hân hoan trong lòng, anh cười nhẹ:

– Ngon thật, hai em tự làm à?

– Vâng. Anh ăn nhiều vào.

– Dở ẹt thế này mà vị giác của anh bị gì thế?! – Ren lè lưỡi, hất liếc mắt sang tôi rồi nhếch mép. Hừ! Cái tên này lại trêu tôi.

– Dở thì đừng ăn nữa, mau trả nó đây. – tôi chồm tới gần hắn, với tay giật lấy đôi đũa.

– Dở nhưng nó thuộc về tôi. – hắn nói rồi nhanh chóng bỏ nó vào miệng.

– Hừ... – tôi bấu môi ngồi xuống tiếp tục ăn.

Ajita cứ tiếp tục khen, kì lạ thay, không biết vô tình hay cố ý mà anh cứ gặp trúng những món do Chito làm... Hay thật!

Ăn xong, thu dọn xong, tôi cười gian, một bóng đèn to xuất hiện trên đầu mình. Tôi nói:

– Ấy! Ren này! Em quên mất tiu! Hôm qua, cô quản sinh nói trưa hôm nay em và anh phải xuống phòng cô làm một số thủ tục gì đó về mấy phòng kí túc xá ấy. Đi thôi.

– Vậy về thôi. – Chito nói.

– K... không! Cậu và Ajita ở lại chơi vui vẻ đi, tớ về với Ren được rồi! Không muốn phiền hai người đi chơi đâu! Hehe. – tôi cười, rồi chưa kịp để hai người kia phản ứng gì, đã kéo Ren chạy đi, còn cố gắng hét lên – Đây hai người ở lại chơi cho vui vẻ đi đây! Tạm biệt! Gặp sau nhé!

– O... Đây!! – Chito bối rối hét với theo.

– Thôi được rồi, mình đi chơi đi. – Ajita cười nhẹ rồi kéo Chito đi tiếp.

Tôi cười toét miệng, đi chậm dần, rồi dừng hẳn. Người thông minh như Ren và Ajita tất nhiên biết ý đồ của tôi là gì? Riêng có Chito ngây thơ như thế... thật là đáng yêu. Cô ấy dù rất mạnh nhưng tính cách và tâm hồn vô cùng yếu đuối, luôn khiến người ta có cảm giác muốn bảo vệ suốt đời. Chỉ cần tiếp xúc với Chito, chắc chắn mọi người ai cũng sẽ thích nhỏ.

Ajita... việc anh thích cô ấy chỉ là vấn đề thời gian thôi. Tôi sẽ tạo tình huống cho hai người ở bên nhau, và nhiệm vụ của tôi lúc này chắc là đi... rình.

– À... em sẽ đi xem hai người đó thế nào, anh thấy chán hay mệt thì về trước cũng được.

– Không sao, anh sẽ đi cùng em, và lại anh có chuyện cần tính sổ với em.

– Ấc... chuyện gì nữa đây?! – tôi giật thót.

– Em hay nhì? – hắn cười đều – Chuyện của mình lo chưa xong đã đi quan tâm chuyện người khác ư? Lốp trường rất may mắn, chắc sẽ không sao đâu, còn em thì... không thể nói trước.

– A... Anh... anh định làm gì?! Tính sổ gì chứ?!

– Cái tên kia... cái tên trong quán cà phê ấy... rốt cuộc là sao?! Ý của em tiếp cận là gì hả?! – hắn giữ chặt hai tay tôi.

– Há? Em...

– Nếu hắn lại đẩy em vào tường, hôn em, lẻo đẻo theo em như cái đuôi thì anh biết làm sao?! – hắn cười, nhưng ánh mắt toàn toát ra sát khí.

– Chuyện đó... em chỉ vì... muốn tìm ra boss. Hy sinh một chút cũng không sao cả. – tôi lảng tránh ánh mắt của hắn – Cơ mà... họ đi mất rồi! Anh buông em ra để em đuổi theo họ!

– Nói chuyện đã!

– Thôi mà! Tôi đi nhé! Ren ơi!! Ren à...! – tôi làm mặt cún năn nỉ hần. Thật ra chỉ viện cớ thế thôi, nếu nói chuyện với hần người xuống nước trước cũng chỉ có tôi... tốt nhất đòi được bao nhiêu thì đòi. Cầu cho hần đang đi vấp té mất trí nhớ tạm thời để tôi hoàn thành mục đích trước đi đã.

– Thôi được rồi, tôi nay phải nói chuyện cho ra lẽ với anh.

– Được rồi, được rồi mà! Mau đi thôi. – tôi cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: RÌNH MÒ LÀ THÚ VUI CỦA TÔI.

Chito và Ajita sau đó đi bắn súng. Ôi trời ạ! Chito à, sao cậu có thể rủ một tên con trai chơi một trò con trai như vậy khi mà cậu đang có ý muốn cura cầm con người ta hả?!

Tôi đi theo rình thật muốn nhảy ra bảo hai người phải chơi cái gì lành mạn một tí, sến luôn cũng chấp nhận... chẳng hạn cái đường hầm tình yêu kinh tởm gì đấy.

Cơ mà... tôi nghe tên đã nổi hết da gà!

Tôi hậm hực, Ren bỏ lại cái ghế đá gần đó ngồi, chỉ lẳng lẳng nhìn theo tôi đang rình trong bụi rậm, vì hần cho là cái hành động đó rất ngớ ngẩn và vớ vẩn.

A! Cảnh thú vị!

Nói bắn súng chứ thực chất là bắn những trái banh nhỏ bằng nhựa. Dù không gây thương tích, nhưng khi bị bắn trúng cũng hơi đau a. Ajita bắn một phát trúng ngay trán Chito, khiến cô nàng bị sung đỏ một vùng ở đó, loạng choạng ngồi bệt xuống, những vẫn cười toe toét với anh.

Ajita vội chạy sang bên Chito, đỡ cô nàng dậy. Hai người nói gì đó rồi phì cười. Ôi!! Đáng yêu quá.

Chơi xong, hai người bước ra khỏi phòng. Tôi cười tinh nghịch, chia ngón trở về phía hai người họ, ngoắc tay một cái, một luồng gió thổi đến, chấn chân Chito, khiến cô nàng bị ngã về phía trước. Ajita nhanh chóng luồn tay vào eo, tay ôm vai nhỏ kéo lại. Chito được kéo lên, đứng trong vòng tay của anh, còn nghe thấy tiếng tim thình thịch của anh, mặt nhỏ đỏ ửng.

Anh siết chặt tay hơn cười khẽ, cúi xuống nói vào lỗ tai nhỏ:

– Không ngờ em có thể tự vấp chân mình mà ngã.

– Em xin lỗi. – Chito ngượng ngùng nói, cô ấy dần dần gỡ tay Ajita ra.

– A... anh xin lỗi. Vì em... – anh ấy bối rối buông nhỏ ra... về sau thì không ai biết ngoài anh, nếu anh nói ra chắc chắn sẽ có người tổn thương, may là anh kịp dừng lại “Vì em nhỏ người rất giống Yuki nên anh muốn ôm em mãi...”

– Hí hí... – tôi cười gian – Ai cũng ngượng hết, có khi Ajita có tình cảm với Chito rồi chẳng?! Tuyệt thật!

– Chito à, cố gắng đừng bị tởm gạt chân dài dài nhé!

– Em lại ý đồ xấu xa gì với người ta vậy hả? – Ren từ khi nào xuất hiện sau lưng tôi.

– Có gì đâu?! A! Họ đi rồi. – tôi cười rồi chạy đi trước.

– Em... – nếu tôi không làm thì hình như Ren hơi giận. Giận gì chứ?! Đã nói hần cứ về đi mà, ở lại là hần muốn, tôi đâu có ép uống gì đâu.

Ren sau đó chẳng nói với tôi một tiếng, cứ như đang dần mặt tôi ấy.

Làm tôi cũng chẳng còn hứng thú đi rình hai người đó. Chui trong bụi rậm mà lâu lâu cứ nhìn sang Ren đang ngồi trên ghế đá, thờ dài. Tôi sai sao?! Tôi có lỗi gì chứ!

– Anh đẹp trai quá, sao lại ngồi ở đây một mình thế này? – giọng của con nhỏ nào đấy ổng ọ Ren.

Tôi giật mình quay lại, thấy xung quanh Ren là ba nhỏ ăn mặt gọi cảm hết sức... Máu nóng nổi lên!!! Tôi muốn xông đến đập cho mỗi con mậy cước.

Nhưng nghĩ lại thì chờ thử xem Ren sẽ phản ứng ra sao.

– Đi chơi với tụi em đi. – con nhỏ kia!!! Ai cho nhà người ép ngực vào tay Ren nhà ta! Ta muốn giết người!!!

– Tôi có người đi cùng rồi. – hấn lạnh nhạt đáp.

– Ai nào? Em có thấy ai đâu?! Đến những chỗ này mà đi một mình thì chán chết. – nhỏ đó vẫn mặt dày.

– Tôi đi với người hầu. Lại chạy loang quanh rồi. – hấn nói mặt vô cảm, nhưng nhìn kĩ thì từ ánh mắt toát ra gì đó thật dịu dàng, làm tim tôi bùng phát đập như đang nhảy. Cơ mà... hấn nói gì chứ?! Thú cưng?!!

– Này! Người hầu gì hả? – tôi nhất thời quên mất mình đang rình xem phản ứng của hấn đã nhảy ra.

Ren chỉ nhếch mép. Mấy nhỏ này liếc tôi một cái rồi quay sang Ren:

– Anh này! Đi cùng nhỏ này cũng được. Tụi em cần người xách đồ giúp.

Ren lạnh lùng đứng dậy, phui phui những nơi đã bị chạm vào. Hấn chậm rãi bước lại gần tôi, đột nhiên hấn ôm tôi vào lòng:

– Xách giúp mấy người à?! Người hầu này chỉ thuộc về một mình tôi thôi.

– C... Cái gì?! Không tin nổi mình thua một con nhỏ xấu xí đến thế? – ba nhỏ quē độ quay lưng định bỏ đi.

– Hừ... nói lại xem – tôi đẩy Ren ra, bước về phía mấy nhỏ đó, bẻ tay răng rắc – Dám động vào chồng bà á?

– Cái gì? Cô nghĩ cô là người của anh ấy thì có quyền lên mặt với chúng tôi à? – cô ta tức điên, nắm tay trợn mắt nhìn giận dữ kinh khủng, giống khi xổng chuồng ăn nhầm ớt hiểm mà không có nước nữa.

– Ồ... káo quá đấy, tôi thế đấy cô muốn làm gì tôi đây? – tôi nhếch mép.

– Mày... tao không tin ba đứa tao không làm gì được mày!

– Cứ việc, tao chả sợ tụi bây đâu, nhưng mà... tụi bây không sợ mất hình tượng trước mặt trai đẹp à? – tôi cười khẩy nhìn sang Ren đang ngồi yên trên ghế hơi cười xem kịch hay.

– Ó... mày... mày nhớ lấy mặt tụi tao! Đừng để tụi tao thấy mặt mày lần nữa. – ba nhỏ đó đe dọa tôi như thế rồi đỏ mặt tia tai bỏ đi mất. Tội nghiệp!

Tôi lờm Ren một cái:

– Anh bảo em là cái gì cơ?

– Anh cảm thấy em chẳng xem anh ra kí lô nào cả, hoàn toàn xem anh là không khí... Anh giận đấy. – Ren thờ ơ.

– Vậy nên anh mới câu à? Em xin lỗi nhé. – tôi cảm động chạy lại ngồi cạnh hấn.

– Ồ... em xin lỗi nhé. – có ai đó nói nhái lại câu nói của tôi.

– Ai đó! – tôi điên tiết nhìn quanh thì thấy Chito và Ajita đang cười khẩy sau lưng mình.

– Chito!! Cậu...! Tớ... A! Tớ mới chán nên mới ngồi đây thôi!!! Hi hi. Tạm biệt, gặp sau nhé. – tôi phun cho một tràng rồi kéo Ren chạy mất.

– Thì ra là họ... từ lúc đầu đã cảm giác có ai đó đang theo dõi mình rồi. – Ajita cười nói.

– Bỏ tay.

Tôi vất vả trốn khỏi họ, quay sang Ren định xin lỗi tiếp thì thấy hấn đang che miệng cúi đầu không biết làm gì, liền hỏi thăm:

– Anh sao thế?

– Hahahaha!! – không ngờ hấn tuôn cho một tràng cười không dứt. Hấn cười đến khuôn mặt đỏ ửng.

Tôi ngượng chín người đứng lờm hấn đang cười nắc nẻ... đôi khi hấn ngưng một chút, ngược nhìn tôi lại cười tiếp... Thế này khác nào hấn đang ám chỉ người hấn cười là tôi chứ!!! Cái trò chết tiệt gì thế này!

Vừa ngượng vừa giận, tôi chỉ biết buông hấn ra bỏ ra ghế đá ngồi. Ren chậm rãi bước theo tôi, vẫn đang cười sặc sụa... hừ... Hấn ngồi xuống cạnh tôi:

– Đồ ngốc. – hấn vuốt nhẹ tóc tôi.

– Thôi đi về, mắt cả hứng đi rình!

– Haha! Em đúng là ngốc không giới hạn. Họ đi chơi mình cũng phải đi chơi chứ? Đi chơi đu quay đứng đi rồi về. – Ren mỉm cười dịu dàng kéo tôi đi.

Tôi để hân dẫn đi, đến lúc lên đu quay mới phát hiện ra, cái buồng trước chúng tôi là Chito và Ajita. Thấy tôi hào hứng, ánh mắt sáng rõ, Ren hừ giọng thờ mạnh một cái như thu hút chú ý.

Tôi tiếc nuối rời mắt khỏi hai người kia mà ngoan ngoãn ngồi xuống. Ren ngồi đối diện tôi.

Sao hôm nay hân hiền thế nhỉ? Biết giữ khoảng cách cơ đấy.

– Lần sau... nếu em cả gan bỏ anh thì...

Bây giờ người cười lại là tôi, tôi bay thẳng qua ôm chầm lấy Ren, hôn lên má hân một cái:

– Anh nói những câu như thế nghe thật đáng yêu.

– Em có biết mình đang làm gì không? – Ren nhướn mày, nhìn nguy hiểm quá...

– À... em... xin...

“Cạch... két két...” _ và buồng đu quay rung rinh mạnh, sau đó dừng lại không chạy nữa... Cái gì thế này?! Chúng tôi còn đang ở vị trí cao nhất nữa.

Có phải nhẹ quá nhẹ không?

– Hình như có lỗi rồi, được rồi, dịch chuyển xuống dưới và đi về thôi. – Ren hơi cười.

Tôi nhìn hân chớp chớp mắt. Ban nãy đến đây bằng cách dịch chuyển, bây giờ thì đi bộ về...

– Anh có biết kí túc xá xa nơi này đến thế nào không vậy?! Đầu anh có vấn đề à?

Tôi nói xong đưa tay lên sờ trán Ren. Thật là nghi ngờ thần kinh của hân.

– Em... đúng là đồ ngốc mà! Ai bảo em đi bộ về chứ?

Tôi còn chưa kịp nuốt trôi câu nói của Ren, có một giọng nói phát ra “Thành thật xin lỗi quý khách, vì một vài sự cố mà hiện tại đu quay đang bị trục trặc. Nếu quý khách là pháp sư, xin hãy dùng thuật dịch chuyển để xuống mặt đất, nếu quý khách là con người, xin hãy bình tĩnh ngồi yên chờ chúng tôi đưa người lên đón. Thành thật cảm ơn và xin lỗi...”

Tôi thở dài, nhìn sang hân ra hiệu “Vậy ta xuống thôi.”

Ren gật đầu. Hân còn bày đặt chơi trò lãng mạn đan những ngón tay dài vào tay tôi. Hân nhếch mép, đưa tay ra hiệu 1, 2, 3...

Sau khi đã an toàn xuống tới mặt đất, tôi nhìn thấy Ajita và Chito thì mắt tròn trắng, ngay lập tức lúi húi chui vào đám đông để lẩn trốn.

Ày... tôi nhớ tôi đâu có phạm pháp hay làm gì đó mờ ám (còn nói không có!) đâu, lại phải chạy trốn như thế?! Hừ... Vất vả chết được!

– Đến trạm bus nào. – Ren nói làm tôi không khỏi bàng hoàng. Mặc bệnh hoàng tử như hân cũng đi xe bus ư? Bất ngờ thế! Đúng là càng tiếp xúc mới thấy Ren có nhiều điểm tôi không thể biết được nếu chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài.

(bus ở MS cũng giống bus ở thế giới loài người ngoại trừ khả năng bay)

Hân kéo tôi vào ngồi xuống hai chiếc ghế cuối cùng. Sau vài trạm, có một bà cụ bước lên, nhìn quanh thấy không còn ghế nào nữa đã đứng luôn.

Tôi ngay lập tức đứng lên, không ngờ Ren cũng vậy, hai chúng tôi ngác nhiên nhìn nhau, rồi đồng loạt quay sang bà cụ:

– Bà ơi ngồi ở đây nè.

– Ồ... – tiếp tục đồng thanh.

Cả hai bất ngờ nhìn nhau, rồi lại đồng loạt đi ra ngoài, nhường ghế cho cụ già.

Bà cụ nhìn chúng tôi với con mắt cảm kích. Tôi nắm tay dìu bà vào ngồi ghế, còn hân chạy đi lấy mấy cái túi của cụ đem về ghế ngồi cho bà.

– Cảm ơn hai cháu... Hai đứa dễ thương ghê.

– Hi hi... có gì đâu ạ. – tôi cười khì, rồi quay qua Ren, tôi thấy hân có vài biểu cảm phức tạp trên mặt.

– Có chuyện gì vậy?

– Em ngồi đi. – hấn nói.

– Thế anh đứng à? – tôi hỏi lại.

– ... – hấn chỉ nhún vai.

– Thế đâu được, để em đứng cùng với anh. – tôi mỉm cười.

– Em có thấy bảng nội quy của xe bus không? – hấn hỏi tôi một câu siêu không liên quan đến chủ đề hiện tại chúng tôi đang nói. Tôi liếc quanh rồi đáp.

– Có, thì sao?

– Phụ nữ có thai không nên đứng, em mau ngồi đi.

Và hấn nói thế... Tôi shock!!!! Toàn bộ những hành khách đi trên xe bus giật mình đồng loạt quay lại nhìn tôi... nhìn tôi... cái mặt của tôi...

REN!!!!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: THI CỬ LÀ GÌ? CÓ ĂN ĐƯỢC KHÔNG?

Sau khi xuống xe bus, tôi hấn học nhìn Ren với ánh mắt theo dõi thấy là đáng sợ nhất.

– Làm gì lườm anh ghê thế?! – Ren cười khẩy. Bình thường khi hấn cười thế nhìn rất đẹp trai, sao hôm nay nhìn thấy chỉ muốn cho một bạt tay thế này...!

Nhớ lại ban nãy, sau khi nghe câu hấn phát ngôn, tôi đứng như trời trồng, không biết nên phản ứng sao cho phải khi tất cả mọi ánh mắt trên xe đều nhìn mình, chẳng lẽ phang cho hấn một cái văng ra khỏi xe?!

Tôi đến khổ với hấn, càng cãi với Ren chỉ tổ đem lại nhục nhã cho bản thân, tôi biết hấn đam mê và sau này sẽ theo ngành luật (chém đấy =]), làm sao một người ngây thơ đơn giản như tôi lại là đối thủ của cậu ta. Tôi chỉ biết lườm hấn một cái rồi lúng túng ngồi xuống. Bà cụ kế bên bồi cho tôi thêm một câu nữa khiến tôi mèm ngả ngửa, à nhầm, ngã ngang:

– Chồng cháu tốt thật đấy!

– Dạ... Anh ấy không phải chồng cháu. – tôi thờ ắt ra.

– Ồ... thế à...? Vậy... là bỏ nhí sao?! – bà ấy lại hỏi. Ôi... tôi phải làm sao mới được...? Tôi chưa kịp trả lời đã nghe bà ấy nói tiếp – Nhìn thế nào cũng thấy hai đứa yêu nhau sâu đậm.

Tôi chỉ nhìn bà chăm chú... không nói gì nữa... Chúng tôi thể hiện rõ ràng đến thế sao?!

Tôi cứ suy nghĩ mãi đến khi xuống xe, tình cờ, bà cụ xuống cùng trạm với chúng tôi. Hấn nhanh chóng xách hết mấy túi đồ của bà xuống trước. Tôi dìu bà đi xuống chậm rãi. Cả hai chúng tôi tạm biệt bà và mọi chuyện dẫn đến hiện tại.

– Cái gì mà có thai hả?

– Anh chỉ đang bảo vệ cho em bé thôi mà. – hấn cợt nhả, lồng tay vào tay tôi.

– Buông ra coil! Ai cho nắm mà nắm! Em có từ hồi nào mà anh... – tôi giằng ra, nhưng hấn cứ nắm lấy, giận quá hét lên, rồi phát hiện mình đang đi trên đường, tức chón công cộng... người đi đường ai cũng ngoái lại nhìn tôi như thể thần tượng siêu sao gì đó.

– Đêm qua dữ dội thế mà không có gì à? – hấn thì thầm vào tai tôi, rồi kề mặt sát mặt tôi, cười hiền một cái.

Tôi thấy mặt mình nóng rực như đang sốt, chỉ biết cắn phần nhìn Ren.

– Về thôi. – hấn xoa đầu tôi rồi nắm tay bước đi. Tôi thờ dãi, rốt cuộc tên này có biết hai từ nghiêm túc đánh vần thế nào không? Suốt ngày lí la lí lác...

cứ bị cuốn vào trò đùa của hân thế này, tôi lên bàn thờ khi nào không hay.

Về tới kí túc cũng đã đến giờ ăn chiều, tôi với hân bắt tay vào nấu ăn... nói thì nói thế, chứ mà Ren chẳng chịu động tay động chân! Đã lười thì thôi đi, đi tắm hay nằm xem ti vi gì đấy, hân cứ ôm lấy tôi, làm tay chân tôi không thể hoạt động gì đột ngột... thật tức chết mà! Cái tên ăn hại này...!

– Ren à... Anh phấn ngay ra ngoài phòng khách cho em!

Ren làm mặt cún con đáng thương lùi thui bỏ ra phòng khách ôm con gấu bông của tôi nằm trên ghế sofa mở ti vi xem. Hân mấy tuổi thế không biết!

Tôi liếc sang hân đang xem phim hoạt hình thì phì cười. Sau đó phải lắc đầu cúi xuống tiếp tục công việc. Mùi hành hăng quá xộc lên làm nước mắt tôi chảy tèm lem... đưa tay dụi không biết bao lần...

Sau bao nhiêu mồ hôi nước mắt ấy cuối cùng tôi cũng cho ra một bản ăn thịnh soạn:

– Ren à, đi tắm rồi vào ăn tối. – tôi nói, dứt lời thì mặt tôi đỏ lên. Nói thế này nghe thật giống vợ gọi chồng ấy.

– Ừ... mà em tắm trước đi, anh đang xem phim. – hân nói lớn.

– Ôi... sao mà con nít thế này?! Mau đi tắm đi... – tôi chán nản lên phòng khách kéo tay hân.

– Phim đang hay. – hân tỏ vẻ cún con.

– Phim gì mà hay?! – tôi vừa lau bầu vừa quay sang nhìn ti vi – A! Phim em thích!

Tôi cũng hân hoan reo lên rồi giật luôn con gấu bông hân đang ôm, ngồi xuống thảm, tựa lưng vào cái ghế hân đang nằm, thích thú thưởng thức bộ phim.

Ngồi được một lát, Ren lại táy máy tay chân. Hân cứ vuốt vuốt tóc tôi, làm tôi mất tập trung... những nơi ngón tay hân chạm vào như nóng rực. Tôi quay sang tặng cho hân cái lườm rồi quay lại bộ phim.

Ren lại chạm vào tóc tôi, tôi điên tiết quay lại định mắng cho hân một trận thì tôi chạm ngay khuôn mặt dịu dàng của hân... Ren nâng niu lọn tóc của tôi như thể nó quý giá lắm, hân khẽ cười, hơi lộ cái răng khênh cực kì duyên... Sao mà hân đẹp trai thế này!

Ánh mắt của hân vẫn dán vào mấy sợi tóc đen. Tôi nhìn hân chăm chăm, mặt đột nhiên nóng lên.

Ren đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn tôi. Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, tim tôi như đứng lại. Ren dời tay sang má tôi, hân đặt nhẹ tay, bàn tay ấm áp của hân chạm vào má tôi như có luồng điện.

Tôi hồi hộp chớp chớp mắt. Ren đột ngột ngồi dậy làm tôi giật cả mình. Hân lấp bắp:

– Anh... Anh đi... đi tắm – còn về sau hân lí nhí tôi không nghe được – Vừa rồi nguy hiểm quá, phải làm nguội cái đầu thôi.

Tôi bình thần nhún vai quay sang xem tiếp bộ phim ưa thích.

...

Hôm sau đến trường, tôi bàng hoàng ngỡ ngàng vì phần lớn học sinh đều tụ tập, bu vào một cái... thứ gì đó. Thấy tôi có vẻ hiểu kì, Ren nói:

– Đừng đại đột vào đấy làm gì, lát nữa tan học rồi xem.

– Cậu có biết đó là gì không? – tôi ngược lên hỏi.

– Lịch thi. – hân đáp gọn rồi đẩy tôi đi về lớp học.

– Thi gì?! Thi đầu hả? Hehe, trò này vui, tôi phải đi đăng k... – tôi hào hứng.

– Ngốc! – hân đột nhiên bịt miệng tôi lại – Cô đang khoe cái ngốc của mình à? Đừng nói với tôi cô không biết thi cử là gì.

– Thi cử là gì? – tôi cười toe toét.

– Hừm... trước khi học ở đây, cô không học ở trường dành cho con người?

– Ừ, thì sao?

– Thật à? Không ngờ còn tồn tại một người như cô, hèn gì chẳng biết thi cử là gì? Dù có là pháp sư thì khi đến tuổi phù hợp cô vẫn phải học trường bình thường đến 16 mới chuyển sang học ở trường phép thuật.

– Thế pháp sư thì học gì ở trường của con người?

– Những môn tự nhiên... cô... điểm toán của cô thế nào? – hấn đưa ra một vẻ mặt phức tạp.

– Hầu hết là dưới trung bình, hehe, sao thế? – tôi cười khi.

– Không ổn... – mặt hấn đen lại, rồi nghiêm mặt nói như ra lệnh – Tôi phải kèm cô học. Chuẩn bị tinh thần đi. Rồi... giờ thì vào lớp ngoan ngoãn học.

– Ồ... cảm ơn. – tôi mỉm cười. Tên này đôi khi tốt bụng chán. Chuyện của tôi mà hấn lo lắng như thế... thật là dễ thương quá!

Tôi đâu hay biết suy nghĩ của hấn thật ra là “Nếu lần này em không đậu, hè này không khéo phải học thêm ở trường, vậy thời gian em ở bên cạnh anh sẽ bị rút ngắn à?! Không được! Học chính thức thế này khác lớp, phải xa em đã rất khó chịu rồi, nếu cả hè cũng vậy thì anh biết làm sao?”

...

“Keng... keng... keng...” _ tiếng chuông báo hết giờ, tôi uể oải ngáp dài.

Bằng một cách thần kì nào đó, Chito đã xuất hiện trước cửa lớp tôi ngay lập tức. Cô ấy mỉm cười thật tươi vẫy tay chào tôi. Tôi cười khẽ, trong lòng cũng tự nhiên thấy thật hạnh phúc. Có lẽ hôm qua vui lắm. Nhỏ và tôi xuống sân sau dùng bữa trưa.

– Ren bảo hôm nay hấn nhường cậu cho tớ ấy... con nít chết được haha. Cứ như cậu là của hấn không bằng. – cô ấy vừa cười vừa nói.

– Thế hôm qua cậu và anh ấy thế nào? – tôi cười gian nhìn cô ấy. Chito im bất, mặt cô ấy bắt đầu đỏ lên.

– Thế nào chứ? Có phải gạt chân tớ là cậu không? – cô ấy hơi lườm tôi.

– Hi hi, chỉ muốn tạo tình huống thôi mà. – tôi cũng chỉ biết cười trừ mà nhoen miệng.

– Hừ. Hôm qua rất vui.

– Thật chứ? Cậu vui thì tốt rồi.

– Nhưng thật sự... khi Ajita ở cạnh tớ, tớ có cảm giác anh ấy đang nghĩ về một cô gái khác. – cô ấy nói, nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười.

– Tớ... – tôi giật thót, rồi lắp bắp không biết nói gì nữa.

– Yuki à... tớ... có lẽ nên... tỏ tình dứt khoát, rồi từ bỏ luôn thì tốt hơn... nhỉ? – cô ấy nói ra câu đau lòng này mà vẫn cố gượng cười. Giả tạo thế có gì tốt chứ?!

– Thôi nào, tự tin lên, có gì phải buồn chứ? Tớ luôn luôn ủng hộ cậu! Còn Ajita nếu anh ấy từ chối cậu chứng tỏ anh ta quá ngu ngốc không nhìn thấy thiên thần đứng trước mặt mình. Nhưng mọi chuyện cũng sẽ thành công tốt đẹp thôi, cậu xinh thế này, đáng yêu thế này, giỏi giang đến vậy cơ mà.

– Tớ biết cậu đang cố an ủi tớ. Cảm ơn vì những câu nịnh nọt quá đáng như thế! Haha... – nhỏ cười sặc sụa.

– Đây... cậu hiểu cảm giác đó mà đúng chứ... khi thấy cậu buồn, tớ cũng chẳng thể vui được đâu, cảm giác như có viên đá nhỏ nhưng nặng vài tấn đang đặt trên trái tim vậy.

– Ủ, tất nhiên tớ hiểu điều đó, vậy tớ sẽ thật tươi tắn đi tỏ tình và tươi tắn quay trở về với thành công vĩ đại nhé! – cô ấy nói, rồi bắt đầu ăn...

Lòng của Chito thì nhẹ nhàng rồi, nhưng tôi thì sao đây? Tôi phải làm gì?

Chẳng lẽ bảo cô ấy đừng tỏ tình, chẳng lẽ chạy đến Ajita bảo anh ấy chấp nhận lời tỏ tình đó... Tôi bối rối quá... điều tôi cần nhất lúc này là... Ren.

Không! Không được! Tôi đang nghĩ gì thế, đây là chuyện riêng của mình, sao lại tọc mạch cho hấn như thế được! Từ khi nào tôi đã có những suy nghĩ vô thức xem hấn như một điểm tựa, chạy đến bên hấn mỗi khi khó khăn như một thói quen như vậy...!

Thấy tôi cứ lắc đầu như một con bện, Chito căng tròn mắt nhìn tôi chằm chằm. Tôi cũng ăn lấy ăn để.

Thôi thì nếu không biết làm gì, cứ thuận theo thời cuộc, tôi lười biếng suy nghĩ quá...!

– Ồ này... điểm toán của cậu thế nào? – tôi đánh trống lảng, cô ấy không trả lời mà cả khuôn mặt đen lại.

...

– Cái này có vẻ vui à... – tôi nhìn lịch thi chồng chất tổng thấy 10 môn được sắp xếp thi trong một tuần, cười tươi nói ra một câu mà nếu lúc đó tôi để ý xung quanh, thì tất cả mọi người đều đang nhìn tôi và Ren như thú lạ.

– Cô bé bé cái miệng cho tôi. – hấn nheo mày.

– Nhưng mà phải thi toán này, tôi ghét môn này. – tôi lèm bèm.

– Thế nên tôi mới bảo để tôi dạy kèm cho cô. – Ren nói – Xin nghỉ làm ở Tiffa một thời gian đi cô nương à.

– Hừm? Không được đâu, bà chủ quán mắng tôi chết. Ở mà dạy kèm ư...? – tôi lăm bằm rồi chợt nhoẻn miệng cười, đến Ren còn phải rùng mình vì mức độ lưu manh của nó.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: DINH THỰ CỦA CHITO.

“Keng... keng... keng” _ tiếng chuông vang lên giải thoát biết bao mạng người... ế nhảm... mạng pháp sư... mà thực chất cũng không nên làm quá như vậy, chỉ là thoát khỏi nguy cơ bệnh trĩ vì ngồi ghế lâu quá.

Học sinh như ong vỡ tổ chạy nhảy khắp nơi như thể vừa thoát khỏi địa ngục.

Tôi dốt quá!!! Ngay từ đầu phát ngôn bừa bãi cái vụ thi cử có vẻ vui là quá sai lầm rồi!!! Trời ạ! Đạo gần đây, bài tập ngày càng nhiều, giáo viên ngày càng khó tính, tôi cảm thấy có một màn sát khí mờ ảo trong không khí. Không ngờ trước cuộc thi, mọi người lại chịu áp lực kinh khủng như vậy. Đứng là không biết, không hiểu chuyện thì không nên lăm lòi...

Tôi ưỡ oải vuron vai, ngáp vài cái... Hehe... nhưng mọi mệt mỏi tan biến hết! Hôm nay sẽ là ngày đầu tiên kế hoạch của tôi được thực thi.

Tôi chạy cái vèo xuống cổng trường đứng chờ ba người kia.

Kế hoạch mà theo tôi tự khen mình là rất thông minh khi nghĩ ra chính là học nhóm. Thôi nào, tôi rất thông minh mà, vậy nên bạn đọc đừng nhìn màn hình với con mắt khinh bỉ thế.

– Yuki. — giọng thánh thót của Chito... cô nàng này thường xuyên thế, chưa thấy người đã nghe tiếng.

– Chito, Ren, hai người đây rồi, chỉ cần chờ một người nữa là xong. — tôi mỉm cười.

– Hà? Ai vậy? Cậu nói học nhóm chỉ có ba đứa mình thôi mà? — Chito ngạc nhiên, xem ra cô nàng ngây thơ này còn chưa nhận ra kế hoạch mờ ám của tôi. Ren thờ dài, hần không ra gì người thứ tư này cho lắm, hần đã kịch liệt phản đối khi tôi nói kế hoạch với hần, nhưng cuối cùng vẫn chiều ý tôi. Tôi chưa kể gì với nhỏ về người đó cũng vì muốn cho nhỏ bất ngờ.

– Để một mình Ren kèm cả tớ và cậu khác nào bảo hần đi chết đi. — tôi cười.

– Ủ nhỉ? Tớ ngốc lắm mà! Hehe... — cô ấy cũng cười.

– O mà, Chito này, cậu là lớp trưởng sao lại học toán tệ đến vậy?

– Thật ra tớ chỉ tốt ở những môn vận động thôi. — nhỏ ra vẻ khổ tâm.

– Thì ra là thế. — tôi gật gù, tôi đồng cảm với nhỏ, dù gì cũng là kiểu học sinh ngờ ngờ giống nhau, lại thân với nhau, nên càng cảm thấy hai đứa như một.

– Yuki. — một giọng nam trầm ấm nhẹ nhàng gọi tên tôi. Tôi quay lại cười.

– Chào anh, Ajita, tụi mình đi thôi.

Thế là bốn chúng tôi lên đường đến nhà Chito, địa điểm này là do cô ấy đề xuất. Mà thực sự tôi cũng rất muốn đến tham quan nhà của cô bạn thân. Nhớ lại lần trước, Izumo cô ta dám cả gan lừa gạt tôi như thế, nếu tôi biết nhà của Chito đã không tốn nước mắt đến thế, nghĩ lại thì đây là thời buổi nào nữa, nạn ghép hình, sửa ảnh tràn lan thế mà tôi lại không nghĩ ra.

Cơ mà... cái này mà là nhà á?

Lộng lẫy, sang trọng, to lớn còn hơn cả nhà của Izumo. Tôi trở mắt nhìn, trong khi ba người còn lại vô cùng bình thản.

– C... Chi... to... nhà này là... — tôi lắp bắp.

– Nhà tớ làm sao à? — cô ấy còn hỏi như thể căn nhà của mình chẳng khác người gì mấy.

— À... ừ, không có gì. — tôi nhìn sang thấy hai người kia cũng đang nhìn mình chằm chằm như sinh vật lạ thì thôi im lặng là vàng. Chẳng lẽ chỉ có mình tôi thấy nó quá rộng so với một căn nhà à?! Chẳng lẽ chỉ có nhà của tôi bình thường thôi sao?! Có lẽ ba người này... hừ câu quá thành ra thấy những thứ kì lạ như thế cũng chẳng có phản ứng gì.

Căn nhà rộng thênh thang, có cảm tưởng mình sẽ không thể đi hết. Hơn nữa đem đến cảm giác hơi rùng mình bởi ở đây không có một bóng người, kể cả người hầu, ánh sáng cũng mờ mờ ảo ảo cứ như nhà ma. Cả cái phong cách phương Tây cũng làm tôi rùng mình. Chẳng lẽ cậu ấy sống một mình?! Tôi đến mà một thân trong căn nhà rộng lớn thế này vừa sợ ma... mà có chút cô đơn nữa. Ở nhà to lớn thế thì sung sướng rồi, nhưng thử nghĩ nếu đang trên phòng, nghe tiếng chuông cửa, phải tắt bật chạy gần 500m xuống mở cửa, chưa kể đến từ phòng này sang phòng kia còn xa kinh khủng.

Ày... yên vị trong kí túc như tôi cho lành đời. Tôi vừa nghĩ vừa đắm chiêu, trên mặt là những cảm xúc phức tạp.

— Đi thôi, cậu thú vị thật. — Chito cười cười rồi kéo tay tôi đi, đến một ngã rẽ, Chito chỉ sang bên phải — Hai người đi đến cuối hành lang thì mở cửa vào phòng ngồi chờ chúng tôi một lát, tôi muốn nói chuyện với Yuki một chút.

Cô ấy nói xong thì mặc kệ Ren và Ajita có nghe thấy hay không, có quan tâm hay không, kéo tôi đi về phía ngược lại. Chito đưa tôi đến một căn phòng bày trí đẹp như phòng của công chúa, nhưng mà tôi dị ứng kiểu này... Cái giường như một cái sân, rộng mênh mông, lại có rất nhiều thú nhồi bông. Kệ sách khắp phòng, nhưng toàn là tiểu thuyết, có cả bộ ghế sofa trong phòng, có một nhà vệ sinh kiêm phòng tắm... cửa trong suốt, bên trong, bồn tắm như hồ bơi, vòi nước còn có hình đầu sư tử màu vàng, chẳng biết vàng thật hay giả nữa... có cả nhà bếp nhỏ... khác nào cái nhà của người ta.

Nhưng mà thôi... quang cảnh dừng tại đây. Chito cười hỏi:

— Phòng của tớ thế nào? Xin lỗi nhé tớ vô tâm quá, là bạn thân của cậu lâu đến thế vẫn chưa rủ cậu sang nhà tớ chơi.

— Có sao đâu, đã là bạn thân rồi thì tại sao phải khách sáo như thế.

— Ừ. — Chito cười nhẹ — Vậy sang thư viện học đi, sau đó mời họ ở lại, tụi mình nấu cho họ một bữa xem như tiền công vậy.

Tôi gật nhẹ đầu, chúng tôi rời phòng, đi hết cái hành lang mà chân tôi mỏi nhừ, hừm... ngày nào cũng đi như thế khác nào tập thể dục, hèn gì cơ thể Chito thon đẹp, cân đối như vậy. Tôi ngả ngửa với cái 'thư viện' của nhỏ... Cứ nghĩ nó chỉ là một thư viện mini, nhưng khi chiêm ngưỡng thì... tính ra nó còn to hơn thư viện trường nữa. Chito à... cậu thật là bất bình thường, có phải cậu là công chúa ở vương quốc nào đó không vậy? Hơn nữa, phong cách trang trí cũng hết lâu đài, những giá sách thì không lồ và tường được thay thế bởi kính. Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào khiến căn phòng sáng rực, đẹp đến kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt khủng hoảng của tôi, Chito cười nhẹ, cô nàng đập vai tôi một cái:

— Đi thôi, đừng để hai anh chàng phải chờ quá lâu.

Chito đẩy tôi đến một góc thư viện, nơi đây có một cánh cửa dẫn ra ngoài một khi vườn nhỏ, ở đó có bốn cái ghế tựa và bàn làm bằng sắt màu trắng với những đường nét tinh tế. Xung quanh là cây cối, nhưng không phải rậm rạp như trong rừng, mà chính là thơ mộng với những khóm hoa nhỏ nhắn, với thảm cỏ xanh rì. Trên đầu là cây leo, nhưng không chằng chịt, chỉ để che bớt nắng, càng tăng thêm sự lãng mạn nơi đây. Với những cây đèn nhìn như đèn đường phong cách Paris cổ... tôi cảm thấy mình không còn ở MS nữa mà lạc vào xứ thần tiên mất rồi.

Ren và Ajita đang ngồi đối diện nhau, trên bàn là một bình trà bằng thủy tinh thấy rõ nước trà có màu đỏ trong, có vài cánh hoa hồng trôi, xung quanh là bốn cái tách nhỏ cũng thủy tinh trong veo nốt.

— Để hai người phải đợi lâu rồi. — Chito mỉm cười, nhẹ nhàng rót trà. Nhìn cô ấy có phong thái tiểu thư đài cát thật. Chẳng bù với tôi cái gì cũng hậu đậu và mạnh bạo.

Ren và Ajita thân nhiên lấy tập vở ra. Gì thế này? Học nhóm thế này, nó phải giống với hện nhóm một chút chứ, sao chưa gì đã bắt tay vào công việc... Hai người này có phải quá nghiêm túc rồi không...?

Tôi bất giác thở dài, mà không ngờ tất cả cảm xúc của tôi đều được thu vào tầm mắt của ba người kia.

— Có gì bất mãn? — Ren nhìn tôi hơi cười, nhưng nụ cười mơ hồ như không.

Tôi lẳng lặng lắc đầu.

— Được rồi, vậy bắt đầu học thôi, Chito em mau ngồi xuống, anh sẽ giúp em học.

...

— K... không!! Em không muốn học nữa đâu, mấy con số chết tiệt... mày bớt ám tào đi có được không?! Sao học mãi mà còn mãi thế này...? Bla bla...

Tôi rên rỉ như bị vắt kiệt sức, nằm dài ra bàn với khuôn mặt đen thui, lằm bằm như tự kỉ. Ren rít lên:

— Em chỉ mới học được có 10'.

— Em không quan tâm. Em chỉ muốn ngủ thôi. — tôi lèm bèm.

— Cậu muốn nghỉ ngơi một chút không? Tôi sẽ đưa cậu đến phòng ngủ dành cho khách. — Chito ngược nhìn tôi hỏi. Cô nàng học rất chăm chỉ, mà bài toán nào cũng đạt điểm tuyệt đối đến nỗi Ajita còn phải ngạc nhiên.

— Đừng nuông chiều Yuki quá như vậy Chito. — Ren cau mày, cúi đầu tôi xuống cuốn vở.

— Em lại đạt điểm tuyệt đối rồi này, tuyệt thật. — Ajita cười nói, đưa cuốn vở cho Chito, cô nàng chỉ cười gượng — Em làm thêm bài này đi.

— Yuki mau tập trung. — Ren đe dọa — Đừng để anh phải dùng biện pháp đặc biệt để xử lý em.

— Vâng, em học ngay. — tôi hoảng hốt nhìn xuống cuốn vở. Mấy con số cứ nhảy múa loạn xạ khiến tôi hoa cả mắt. Ôi trời ạ... cứ như này thì nhức đầu quá.

Thấy tôi mắt nhắm mắt mở, Ren phải thở dài:

— Cho em tạm nghỉ.

— Hi hi. Cảm ơn Ren đẹp trai. — tôi cười toe toét.

— Hả? Bài này dễ hơn bài ban nãy sao em lại làm sai được?! — Ajita gỡ nhẹ cuốn vở lên đầu Chito — Là nhỉ? Anh chưa thấy ai như em cả, bài khó thì làm như chơi, còn bài dễ lại không xong. Thật thú vị.

Anh nói xong cười nhẹ, tôi biết Chito đã bị nụ cười đó đánh bại, cụ thể là nhỏ đang đờ ra, ngơ ngác nhìn anh với ánh mắt lấp lánh. Ajita à... tài nghệ của anh cũng tuyệt thật. Anh xem, anh chỉ nói thể thôi mà xung quanh anh tỏa hào quang như thánh thần. Ren đột nhiên kéo đầu tôi tựa vào vai hắn, hắn ‘nhẹ nhàng’ nói vào tai tôi:

— Đừng có nhìn Ajita mãi như thế.

— Em đâu có. — tôi vội chống chế, nhưng thực sự tôi cũng đâu có ý đồ gì với Ajita.

Ren hừ giọng nuốt ngụm trà.

...

— Hôm nay như vậy đủ rồi. Về thôi. — Ajita mỉm cười hài lòng thu dọn tập vở.

Tôi liếc nhìn Chito, nhỏ cũng nhìn tôi, cô ấy cười nói:

— Hai người ở lại ăn tối luôn đi.

— Thôi không cần đâu. — Ajita từ chối.

— Ajita à, anh đừng phụ lòng người ta như thế. — tôi bon chen thêm thắt.

— Ừm, ba người ở lại cùng ăn với em đi. — Chito cười buồn, ôi dào, đạt quá mức, với khuôn mặt đó ai mà nỡ rời xa chứ!

— Được chứ? — Ajita khựng lại hỏi.

— Được mà. — hai chúng tôi đồng thanh — Ren?

— Tùy. — hắn đáp gọn, vác ba lô sang một bên vai.

— Vậy cùng đi xuống phòng ăn.

Chito nói rồi nhẹ nhàng bước đi. Chúng tôi quay lại sảnh lớn lúc vừa bước vào nhà, đèn đã được ai đó mở sáng hơn. Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, tôi giật thót bám lấy tay áo Ren theo phản xạ, tôi run run hỏi Chito:

— Cậu sống một mình à?

— Chuyện... chuyện đó... — cô ấy đột nhiên ấp úng.

— Bạn em đó hả Chito? — một giọng nam trầm vang lên.

Chương 65: HỌC NHÓM.

– Bạn em đó hả Chito? — giọng nam trầm vang vọng giữa sảnh rộng lớn vắng tanh.

Nếu tôi không lầm thì Chito có hơi run.

– V... Vâng. — cô ấy nhũn mày.

– Về mà không chào anh một tiếng, thật là hư mà... — anh ta nói, tôi nghe tiếng bước chân chậm chậm rõ từng nhịp nhẹ nhàng lên sàn nhà. Anh ta bước xuống cầu thang từ trên lầu 1 tới tầng. Con người này thật quái dị, mở đèn sáng rực rồi chui vào bóng tối đứng đấy.

Anh ta mặc áo thun trắng, khoác bên ngoài áo khoác jean, quần jean đen nốt, thêm kiểu tóc chia ngang chỉ dọc của anh ta, nhìn đậm chất bụi. Dáng cao, da trắng, khuôn mặt hài hòa, anh ta cũng đẹp trai đấy chứ, tất nhiên không thể bì với Ren của tôi và Ajita của Chito. Điều tôi không ưa chính là nụ cười khinh khỉnh cộng với cái liếc mắt cao ngạo của anh ta.

Hừm... cái cách anh ta nhìn Chito thật kì lạ!

– Chào mấy đứa, anh là Kurai, anh trai của Chito, lần đầu gặp. — anh ta... à, là Kurai bước đến, không do dự gì, khoác tay lên vai Chito... ừ thì bình thường đấy, nhưng sau đó anh ta hôn lên má nhỏ... Nụ hôn cùng với nụ cười tình nghịch của anh ta, và khuôn mặt sợ sệt của Chito khiến tôi cũng thấy sợ hãi Kurai. Ánh mắt của anh ta có cái gì đó khiến người ta run mình khi chạm phải.

Ren và Ajita thông minh đến thế không lẽ nào không nhận ra sự kì lạ trong hành động của Kurai.

Bàn tay Kurai trượt từ vai xuống eo Chito, siết nhỏ vào người mình... rõ ràng đây là cách cư xử của tình nhân, sao anh ta lại...

– Xin lỗi, tôi là thầy ở trường của Chito. Chào cậu. — Ajita mỉm cười, giờ tay ra phía trước, kiểu như muốn bắt tay Kurai.

– Ha ha... học hành kiểu gì lại để thầy giáo về tận nhà dạy thế kia... thật không ra thể thống gì cả. — anh ta vỗ cái bốp vào tay Ajita một cách bất lịch sự, lúc này, khuôn mặt Chito đã hoàn toàn đen lại, hết Ajita, anh ta quay sang thọt tới Ren, khuôn mặt cười cười của anh ta thật sắc sảo đến nỗi tôi muốn phang dế vào mặt Kurai — Còn thằng này là ai? Đừng nói là bạn trai mày nhé.

– Có vấn đề gì không? — Ren trả lời lấp lửng.

Mặt anh ta biến sắc rõ rệt. Kurai lườm Ren. Mặt Ren không có cảm xúc gì, ánh mắt xoáy thẳng vào anh ta chẳng ngần ngại. Phút chốc, không khí ở đây chùng xuống, sát khí tăng vọt. Hoàn toàn im lặng... cả bốn chỉ giữ nguyên tư thế. Nhìn Ren và Kurai thiếu điều nhảy vào nhau đánh lộn... cho đến khi:

– Xin lỗi, tớ đột nhiên cảm thấy không khỏe, muốn nghỉ ngơi một lát. Ba người về nhé. — Chito khề tăng háng, rồi nhanh chóng đẩy tôi đi — Để tớ tiễn.

Kurai buông Chito ra, hai bàn tay thừa thãi được anh ta nhét vào túi quần, nhìn phải nói là cực chất... con gái mà thấy có lẽ sẽ ngả rầm rầm. Nhưng tôi có một ấn tượng đầu tiên cực kì xấu với anh chàng này. Tôi không ưa Kurai, và tôi chắc là ba người kia cũng vậy.

Ra tới cái cổng to tổ chẳng, Chito ngượng ngùng nói:

– Tớ... xin lỗi cậu nha Yuki... hôm khác lại rủ cậu đến vậy, thật ngại quá.

– Không sao đâu. Cậu mau mau vào nghỉ ngơi đi, tớ về nhé. — tôi vẫy tay chào cô ấy rồi rời đi. Ban nãy, nếu không lầm thì tôi thấy từ đáy mắt kia có sự đau khổ. Là bạn thân, chẳng lẽ tôi không hiểu Chito, nhưng nếu cô ấy đã không muốn nói, có lẽ không nên ép cô ấy khai dậy nỗi đau. Vốn muốn an ủi Chito, nhưng tôi không hề có năng khiếu trong chuyện đó. Điều này khiến tôi đột nhiên thấy buồn quá...

...

Tôi nằm lăn ra giường... mệt quá...!!!

– Yuki. Học.

– Cho em nghỉ ngơi một lát thôi, em mới đi làm về mà. — tôi mè neho hần. Ren đi từ cái ghế dựng cạnh bàn học về phía tôi đang nằm. Hần trưng ra ngoài khuôn mặt sát thủ.

– Anh nói em thế nào?! Xin nghỉ tạm thời cho anh.

– Em... không muốn mất việc mà... — tôi dụi mặt vào gối.

Ren thở dài một tiếng:

– Ít ra cũng phải đi tắm.

– Không. — tôi lắc đầu nguây nguây.

– Thế tắm cũng cần anh giúp à? — giọng hấn đầy ẩn ý, tôi giật mình ngoái sang nhìn hấn. Mắt tôi trừng to hết sức đề phòng. Ren từ từ tiến gần tôi. Khuôn mặt hấn chẳng thể hiện điều gì, tôi không thể hiểu được suy nghĩ và dự định của hấn.

Ren luôn tay sang bế bổng tôi lên:

– Oái!! Anh đừng làm vậy! Em hét lên đấy. — tôi đập chân lung tung.

– Cứ việc. Nhưng em nặng quá, đừng giãy nữa.

– Anh... — hấn ta chạm vào nỗi đau của tôi... chết tiệt — Được rồi, em biết lỗi rồi mà! Thả em xuống em tự đi được.

– Nhưng anh muốn giúp em. — hấn nói, mặt vẫn vô cảm.

– Anh... Ren...!!! Mau thả em xuống. — tôi đỏ hết cả mặt hét lớn — Không đùa đâu!

– Anh đâu có đùa, muốn giúp em thôi mà.

Tôi bặm môi trợn mắt phùng má liếc Ren, găm giữ.

Hấn cười nhẹ một cái, thả tôi vào bồn tắm.

– Anh không bệnh như thế.

Hấn buông cho tôi một câu rồi đi ra ngoài. Tôi ngồi trong bồn tắm, co hai chân lại, rúc người như con rùa bé xinh... Hấn dạo gần đây thật khiến tôi đau tim. Hấn thân nhiên làm thế như chẳng có gì, trong khi trái tim tôi được thỏa sức tung bay, mặt thì nóng như rán trứng.

Cứ đà này tôi sẽ mắc bệnh mất, tại sao hấn có thể bình thản như vậy, có phải vì quá quen với những chuyện như vậy... không không... không được có những suy nghĩ đáng chán đó.

Tôi thở dài, nhớ lại khuôn mặt cười của hấn khi nhìn ở góc độ đó, trông lấp lánh hết sức, môi tôi chọt thành nụ cười, mặt hơi đỏ lên.

...

Vài ngày sau đó, chúng tôi chuyển địa điểm từ nhà Chito sang thư viện của thị trấn, vì phải học trong im lặng, Ren không thể gào thét tên tôi, nên hấn ra sức hành hạ tôi bằng một lô lốc bài tập.

Chito cũng cư xử bình thường chẳng có biểu hiện gì kì lạ như muốn đi tự tử hay đại loại vậy.

Thời gian cứ trôi mãi chẳng bao lâu đã đến kì thi. Càng gần tuần thi, tôi có cảm giác cái trường tôi ngày càng khủng bố. Học sinh thì ai nấy đằng đằng sát khí. Giáo viên thì mặt ngày càng đen khi thấy sự tiến bộ như ốc sên chạy của học sinh.

Sáng tới chiều tôi phải gồng mình ngồi ở trường nghe giảng, thứ tôi chán ngán lắm rồi. Chiều về tôi đến Tiffa làm việc mồi tay. Tối thì học nhóm với ba người kia. Khuya thức làm bài tập... Gần đây tôi như con gấu trúc, Ren rất xót xa cho hai con mắt thâm quầng của tôi. Hấn cứ cầu nhàu nếu tôi làm bài tốt hơn thì có thể ngủ sớm hơn rồi. Hấn cũng biết tôi rất chậm tiêu, vậy mà cứ cho tôi làm những bài thật là khó, còn bản thân thì leo lên giường nằm ngủ.

(Ngoài lề: Ren chỉ giả vờ lên giường ngủ thôi. Mắt thì nhắm, còn tai thì dong lên nghe ngóng tình hình của Yuki. Hấn cứ he hé mắt nhìn nó (Yuki). Chỉ cần nó hơi mơ màng, hấn sẽ khê trở mình để nó lại giật mình mà tập trung, quả thật, cách đó rất hiệu nghiệm. Nhìn nó vất vả thế hấn cũng có vui gì đâu, hơn nữa còn thấy xót, trong trái tim có ngọn lửa cháy rực, muốn kéo nó vào lòng ôm ngủ thôi... nhưng tất cả vì sự nghiệp đất nước vậy. Nhiều lần nó ngủ gục, hấn chỉ biết lắc đầu ngồi dậy lại gần nó. Hấn cúi nhìn phần bài làm của nó khê cười. Lần đầu tiên hấn thấy có người giải những bài đơn giản như thế lại tốn nhiều công sức như thế này.

Hấn bông nó sang giường, chỉnh tư thế cho nó dễ chịu, đắp chăn đầu đó xong hết, hấn hôn nhẹ lên mi mắt nó rồi đi sang bàn học của Yuki. Hấn chăm chú chấm điểm và sửa những lỗi sai, cẩn thận ghi chú những gì nó thường hay sai phải. Cuối cùng xong việc hấn mới tắt đèn leo lên giường ôm nó ngủ. Nó bị ôm cứng không tài nào trở mình, vậy nên sáng ra toàn thân tê tái. Nó cứ tưởng vì mình đi làm thêm nhiều quá nên mới như thế.)

Tôi ngủ gật trong lớp, bị thầy phang cho viên phấn lên đầu, cuối cùng bị bắt ở lại trực phạt. Tôi ghét!!! Tại sao cứ hỡ ra là phạt thế chứ?! Tôi chỉ có ngủ thôi mà! Giáo viên có ai hiểu cho tâm lòng và nghĩa vụ, cùng với sự mệt mỏi khổ sở của học sinh không? Chỉ biết bản thân mình thôi! Tôi! Không! Làm!

Cơ mà nếu không làm không khéo bị phạt trực thêm một tháng nữa chắc tôi chết mất.

Tôi phải làm sao đây? Còn đi làm thi sao? Phải chi tôi có thuật phân thân thì tốt quá.

Tôi vừa lèm bềm lằm bằm, tôi vừa quét quét quét cây chổi. Ren lò mặt sang lớp tôi:

– Lại bị bắt trực phạt à?

– Hừ, vì ai đó bắt tôi thức khuya làm bài tập, nên ngủ gật trong lớp thôi mà. — tôi nói móc nói mỉa.

– Hừm... — hần trầm ngâm gì đó, rồi đến chỗ ngồi của tôi.

Tôi không thèm dừng tay mà liếc hần lấy một cái, phải làm nhanh lên rồi lẩn về Tiffa thôi.

– Xong việc thì gọi anh dậy, anh sẽ cùng em đến Tiffa, anh muốn ngủ một lát.

Ren nói. Càng làm tôi tức điên lên! Hần thì một mồi gì chứ?! Người thức khuya làm bài là tôi cơ mà, còn không có được một tẹo nào nghỉ ngơi, sao hần lại ra vẻ như mình cũng cực khổ lắm. Người nằm đó thành thói ngủ phải là tôi chứ!! AAA!!

...

Ánh chiều rải khắp sân trường, rọi vào lớp học qua khung cửa sổ, làm sợi tóc của Ren hơi ánh màu. Tôi ngồi đối diện hần đang gục đầu xuống bàn ngủ, trong đầu xuất hiện vô số những suy nghĩ khác với tôi của bình thường.

Dọn dẹp thì xong rồi, nhưng không hiểu sao, tôi muốn ngắm hần thế này một chút, cũng hoàn toàn quên mất mình phải gấp rút đến Tiffa. Ren có lông mày rậm, hòa hợp với đôi mắt dài đẹp, với lông mi dài và dày. Gò má cao, đôi môi mỏng đỏ ửng. Làn da trắng không tì vết, kết quả là hần có khuôn mặt quá hoàn mỹ, kết hợp đáng người cao dong dong như diễn viên. Những tưởng càng nhìn, càng soi hần sẽ thấy được nét xấu của Ren, không ngờ càng nhìn càng đẹp... hần đẹp một cách nam tính.

Tôi vô thức đưa tay ra chạm nhẹ vào mái tóc Ren, hần hơi giật mình nhưng vẫn thờ ơ. Nhìn đôi môi của hần, tôi có cảm giác đó là một trái dâu mềm mại... cảm giác muốn cắn một miếng a...! A!! Tôi sắp trở thành biến thái rồi! Không ổn. Nhưng nhìn hần ngủ say thế này chắc không biết đâu nhỉ? Chỉ một chút thôi mà... cắn một chút thôi, hưởng được vị ngọt của nó rồi chạy cũng có chết ai đâu.

Tôi nghĩ là làm, cúi xuống, càng ngày càng gần với hần, chỉ còn vài mm nữa thôi là môi tôi đã chạm môi hần, không ngờ bàn tay đang đặt trên tóc hần bị cái gì đó ảm áp siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: CHITO MẮC BỆNH?

Nhân dịp (tự mình) ăn mừng Mi thi xong HK2 :))) up luôn một lúc hai chap nè

– Em đang làm gì...? — hần đột nhiên mở mắt, hỏi một câu như dội cả gáo nước sôi lên đầu tôi, rồi sau đó dội tiếp gáo nước lạnh khiến tôi toàn thân tê tái. Tôi chết trân tại chỗ không dám nhúc nhích, cũng không di chuyển bàn tay đang đặt trên tóc hần, cũng không di chuyển khuôn mặt mình đi chỗ khác — Anh hỏi em là...

– A... em xin lỗi. — tôi như hoàn hồn lại, ngay lập tức với tay vuốt lấy cây chổi quét lấy quét để.

– Hừm. Có ý đồ gì? — hần nhếch mép.

– Làm gì có gì?! — tôi lắp bắp, mà mắt hơi liếc sang Ren, hần bây giờ đã ngồi luôn lên bàn.

– Thật à? — giọng hần đầy ẩn ý, tôi không định hình được gì... cả người tôi đột nhiên bị kéo mạnh về phía sau.

Lưng tôi áp vào cái gì đó ảm áp và vô cùng mạnh mẽ... một vòng tay của ai đó ôm lấy tôi, mà không cần nhìn cũng biết là ai rồi.

Ren ngồi trên bàn, hai tay vươn ra ôm lấy tôi, hai chân vươn kéo lấy cái ghế chặn phía trước của tôi lại. Một tay hần ôm eo tôi, một tay cầm cái chổi vút nó đi chỗ khác.

– Thật à? — hần kiên trì lặp lại câu nói, quyết để tôi phải xấu hổ a.

– Em không có làm gì hết. — tôi hét lên. Tôi từ từ quay người lại đẩy Ren ra, hần siết nhẹ eo tôi, khiến tôi đổ người vào hần.

– Không làm gì hết sao? Lời nói mâu thuẫn với hành động của em. — hần nhếch mép, khuôn mặt hần hiện lên dòng chữ nếu không khai thì anh giết em.

— Ừ thì, em chỉ là muốn... chạm vào anh... một chút. — tôi cuối cùng cũng phải chịu thua nhắm mắt khai đại.

Thấy hắn im lặng quá, tôi vô cùng ngạc nhiên. Đáng lý nếu như bình thường hắn đã phải cười sặc sụa rồi tìm trò trêu tôi, ai ngờ... tôi mở mắt ra, khuôn mặt Ren vốn trắng, đỏ ửng lên nhìn rõ rệt, ánh sáng vàng bên ngoài hắt vào càng khiến khuôn mặt hắn lấp lánh. Đối với tôi mà nói thì đó có lẽ là một liều kích thích.

Hắn nhận ra ánh mắt của tôi có chút gì đó nguy hiểm cho mình, nên vội thả tôi ra. Hắn nhảy xuống bàn, quay sang vờ hỏi thăm tôi:

— Em làm xong chưa?

Thấy cái gạt đầu của tôi, hắn vác gọn hai cái ba lô lên vai mình, tay còn lại khoác vai tôi kéo đi. Tôi giật mình:

— Đang còn trong trường đấy tên ngốc này.

— Anh và em, em nói xem ai ngốc hơn ai?

— Anh! — tôi bức xúc vùng ra hét lên.

— Cái gì?! — hắn lạnh mặt cúi nhìn tôi — Em đang thu hút sự chú ý đấy à?

Tôi chỉ biết im bật. Hắn lúc nào cũng biết cách khống chế tôi! Hừ! Ren à hãy chờ một ngày nào đó, em sẽ cho anh biết thế nào là cháo ớt đặc chế bởi Yuki.

...

Cứ rề rề cuối cùng tôi cũng đến được Tiffa. Chito đã đứng đợi tôi ở đó, cô ấy cười với tôi:

— Yuki à...

— Chito. Sao cậu không vào, đứng ở ngoài làm gì thế?!

— À... tớ chờ cậu để nói chuyện chút thôi. Hôm nay có lẽ tớ không đến học nhóm được, nhà tớ bận đột xuất. Xin lỗi nhé. Tớ cũng đã báo với Ajita rồi.

— À, thế à? Vậy tạm biệt, mai gặp lại. Xin lỗi vì phiền cậu phải chờ tới tận giờ này. Tớ bị phạt phải trực lớp. — tôi nói đùa mà giọng như khóc.

— Ừ. Vậy tạm biệt Yuki. — Chito mỉm cười dịu dàng. Ày... Ajita à, làm sao mà anh không đỡ trước nụ cười thiên thần như thế chứ!

Tôi vẫy tay chào nhỏ, rồi mở cửa bước vào tiệm.

‘Chị’ chủ nhìn tôi cười hiền, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt là lửa hận khôn nguôi. Ày... Tôi biết mà, mình đẹp cũng là một tội lỗi tày trời.

...

Hôm sau, tôi đến trường với một tâm trạng hào hứng, vì tối qua Ren không cho tôi một núi bài tập. Tôi có thể thoải mái nằm lăn ra ôm hán ngủ, vừa ấm vừa êm, vô cùng thoải mái dễ chịu... vòng tay của hắn cũng khiến tôi thấy rất an tâm chìm vào giấc ngủ.

Tôi nháy chân sáo đến trường, Ren đi cạnh cứ chốc chốc giữ vai tôi lại khi tôi bay nhảy quá ra đường lộ, cuối cùng tổng tôi vào bên trong, còn mình thì đi phía ngoài. Đáng yêu chết.

Giờ ăn ngày hôm đó, nụ cười hồn nhiên của Chito mỗi ngày thường lộ ra ngay sau tiếng chuông hôm nay mất tăm. Tôi bắt đầu lo lắng. Hôm qua dù cô ấy vẫn cười nhưng có gì đó không ổn. Tôi hận bản thân mình không quan tâm gì đến nhỏ.

Dòng suy nghĩ miên man của tôi bắt đầu chuyển sang hướng tiêu cực. Tôi vội chạy sang khu lớp nhỏ, cũng như lớp hắn. Giữa đường thì thấy Ren đang đứng nói chuyện với giáo viên, có vẻ bức dọc. Tôi dừng lại nhìn hắn đang cau mày, dường như muốn đi mà bà giáo viên cứ níu lại. Tôi nhanh chóng tiến lại gần:

— Ren.

— Yuki?

— Hừm. — bà cô nhưu mầy nhìn tôi.

— Chào cô. — tôi hơi cúi người rồi quay sang Ren — Bảo có công việc mà sao biến đâu mất tăm, mấy người kia cũng đang chờ anh.

— Cô là học sinh lớp nào sao lại mất lịch sự như thế? Cô không thấy tôi đang nói chuyện với cậu ta à? — bà cô liếc tôi, tay hơi níu giữ vạt áo Ren lại... A... A... cái động tác gì thế kia!!! Bà có tin là ngón tay của bà bay xa bà một thước sáu mươi chín không?!

— Tôi xin lỗi, tôi có hẹn với cô ấy... và bạn của cô ấy rồi. — Ren lạnh nhạt đáp, khẽ phẩy tay hất cô ta ra rồi quay sang tôi mà tiến. Đôi mắt hấn từ khi trông thấy tôi đã ảm áp hơn hẳn.

— Hừ. — cô ta phúi tay bỏ đi.

Tôi nhếch mép nhìn hấn. Ren khoác vai tôi đi.

— Này... người ta nhìn đấy. — tôi nghiêm mặt.

— Thế người ta nhìn anh và bà cô giáo đó mà em chịu được à? — Ren đặt tay lên đầu tôi để giữ nó yên lại, nói nho nhỏ vào tai tôi.

— Hừ, chuyện của hai người em không quan tâm.

— Thật à?! — hấn cười cười, rồi kéo tôi đi nhanh ra sân sau.

Mỗi lần nghe thấy hai từ này của hấn, thế nào sau đó tôi cũng bị bắt nạt cho xem. Cái tên này dạo gần đây thật là thích khiến tôi điên tiết. Vừa ngồi xuống, tôi đã nhanh chóng đánh trống lảng:

— Chito hôm nay có đi học không Ren?

— Không. — hấn đáp không tí cảm xúc nào.

— Cô ấy bị gì nhỉ? Từ đầu năm đến giờ có ngày nào cậu ấy nghỉ học không?

— Không. — hấn đáp lại như một cái máy.

— Thế...

— Thế em muốn đi thăm cô ấy à? Chito không yếu đuối như em nghĩ đâu, biết đâu được hôm nay gia đình cô ấy bận thì sao? — hấn nắm chân tôi kéo dài rồi gác đầu lên đùi tôi... ô hô... có ai tự tiện như thế chứ.

Nhưng hấn cũng rất chu đáo đã bảo tôi ngồi cạnh gốc cây để tôi tiện tựa lưng.

— Em đúng là rất quan tâm đến bạn bè. Rất đáng yêu. — hấn làm bầm.

— Anh ăn trưa chưa vậy?

— Quên mất, chờ anh một lát. — Ren nói rồi chạy đi mất, tôi nhìn theo bóng lưng của hấn khẽ cười.

Hấn quay lại với hai hộp cơm trên tay. Tôi tròn mắt:

— Hà? Sáng nay em dậy trễ thế mà, em tưởng hôm nay không có?

— Hừ, em thấy anh vô dụng vậy à? — hấn hơi nhăn mặt.

— Tất nhiên. — tôi gạt đầu cái rụp, làm khuôn mặt hấn méo xẹo.

Tôi cười khẩy mở hộp cơm ra. Trông cũng hấp dẫn ra trò.

— Để trả công hôm nay anh đã không ngại gian lao để hai đứa mình không phải nhịn đói, mau mở miệng ra. — tôi há hăm, tay xúc một miếng cơm đưa ra trước mặt hấn.

— Đừng nói những câu dễ thương thế với khuôn mặt sắc sảo ấy, ngốc. — Ren nói.

Hấn mở miệng ra. Tôi ngại ngần ăn luôn miếng cơm ấy để hấn đỡ ra vì chẳng hiểu mô tê gì. Thực chất tôi vốn có ý tốt định cho hấn ăn thật, nhưng ai bảo hấn dám làm tôi bối rối thế.

...

Liên sau đó hai ba ngày, Chito vẫn không xuất hiện, cô ấy biến mất như không khí. Ajita cũng rất lo lắng cho cô nàng. Đột nhiên mất tích chẳng thông báo gì cho ai như thế. Nhân danh một người bạn thân tích cực (nhiều chuyện mà không dám nói), tôi nhất định sẽ đến nhà nhỏ tìm hiểu sau giờ học ngày hôm nay.

Ren vốn định ngăn cản sự hăng hái quá mức của tôi, nhưng tôi mặc kệ. Tiếng chuông vừa reo, tôi tức tốc vút hết tập vở vào ba lô vác lên vai, hướng thẳng nhà Chito mà phóng.

Ren chậm rãi... phải nhấn mạnh từ chậm rãi... đi cạnh tôi. Hấn bình thản đến ngạc nhiên, trong khi tôi đang đi nhanh, vậy mà hấn có thể đi bằng tốc độ của tôi. Hình như hiện tượng này đã từng xuất hiện đâu đó trong quá khứ rồi thì phải. Nhưng mà tóm lại là đi cạnh hấn tôi cảm thấy nhọc nhằn quá.

Ajita cũng đi theo... tôi không rõ ý định của anh trong chuyện này. Có lẽ anh đã nảy sinh tình cảm với Chito chẳng?

Tôi run run đưa tay ấn chuông...

Đứng trước cánh cổng đáng sợ này, khiến tôi tim đập chân run, bao nhiêu hào hứng ban nãy của tôi đột nhiên không cánh mà bay hết. Tôi có phải quá đam bang, vô duyên rồi không? Nếu có chuyện gì xấu xảy ra, cô ấy đã phải báo cho tôi rồi, còn mà tệ đến mức... 'không thể báo' thì chẳng phải tôi đang rước sầu cho bản thân sao?! Ấy... tại sao đang từ quan tâm bạn bè thành hại mình thế này.

Nhưng giờ có rút lui cũng vô dụng thôi. Tôi vẫn có cảm giác giữa tôi và Chito là một cánh cổng cao như thế này, chỉ cần tôi cần đảm vứt dép sang bên kia trước, và sẵn tay áo ống quần, cuối cùng cũng có thể bay sang bên kia, chạm vào trái tim của cô bạn rồi. Thôi thì dù gì cũng phải dũng cảm lên.

Tôi nghe thấy tiếng chuông kêu âm ỉ trong nhà như âm báo tử. Lần trước đến đây là cùng chủ nhà, hôm nay không mời mà tới, đứng trước sát khí như này vừa cảm thấy hồi hộp vừa thấy hoang mang và lo lắng cho cô ấy.

Một lúc sau, Chito chạy ra. Trông mắt cô ấy giãn hết cỡ khi thấy cả ba đứa tôi đang đứng phía ngoài cổng nhà mình với nụ cười tươi rói khoe răng trắng không tì vết. Cô ấy nhanh chóng mở cửa.

Nhìn Chito hôm nay thật là... nóng!

Nhỏ mặc một bộ pijama màu xanh nhạt có hình Doraemon tay dài tới cổ tay, quần dài tới mắt cá, chân mang đôi dép bông trong nhà. Trên cổ là chiếc khăn bông dày cộm. Tôi buột miệng hỏi luôn:

— Cậu đang bệnh à?

— Không. — nhỏ lắc nhẹ đầu, khẽ tựa người vào cánh cửa, có vẻ không hề có ý định sẽ mời chúng tôi vào nhà. Tôi tất nhiên không hề nhận ra điều này, cũng như sự ngượng ngịu trong nụ cười của nhỏ.

— Sao lại tránh gió đến thế. — tôi chỉ tay vào người nhỏ.

— À... thì... tớ có chút vấn đề về da ấy mà. — cô ấy cười trừ.

— Em không sao là tốt rồi, vậy tại anh về đây. — Ajita đột nhiên lên tiếng khi tôi định báo Chito cho chúng tôi vào nhà nói chuyện một chút.

— Há? — tôi tròn mắt quay sang anh — Em...

— Ừm. Lớp trưởng cậu mau đi học lại, lớp đạo này loạn lắm rồi, không có cậu lên kế hoạch cho mấy trò quậy phá thì giáo viên chẳng sợ gì hết. — Ren cắt ngang câu nói của tôi.

— Anh... — tôi lại lắp bắp, ngay lập tức bị cái nhìn lạnh của Ren làm cho im bặt.

— Cảm ơn... ba người. — Chito dù nói thế nhưng vẫn là đưa ánh mắt cảm kích đến hai người con trai đứng cạnh tôi. Hơ... gì thế này?

Cô ấy vẫn đứng đó, nhìn theo Ren và Ajita dùng vũ lực lôi tôi đi... mỉm cười buồn.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: ÁC MỘNG.

“Leng keng...” — tiếng kêu lạnh lạnh, trong vắt phát ra từ cái chuông đồng nhỏ treo phía trên cánh cửa gỗ vừa đủ để khi có người đẩy vào sẽ chạm vào cái chuông phát ra tiếng.

Tôi theo thói quen nhìn ra cửa như phản xạ, rồi quay lại tách cà phê màu nâu nhạt đặt trên bàn gỗ phía trước mình. Khói vẫn còn nghi ngút, bởi mới được tôi đem ra. Đối diện tôi là Ren và tách cà phê đen, bên cạnh là Ajita với cốc trà gừng vàng nhạt.

May mắn cho tôi, hôm nay người đến quán là chị chủ dễ thương chứ không phải bà la sát, vậy nên chị ấy cho tôi ngồi nói chuyện với hai người vừa nãy đã hành động kì quái khiến tôi chẳng hiểu cái mô tê gì kia, lúc chưa vào giờ đông khách.

Tôi liếc nhìn họ, khuôn mặt ai cũng đầm chiêu đến đáng sợ, tôi đành cúi nhìn làn khói mờ đang bay lên cao rồi hòa tan vào không khí. Bên ngoài trời, mưa bắt đầu mưa tí tách.

“Leng keng...” – một vị khách khác lại bước vào quán. Cánh cửa gỗ mở ra khiến hơi nước từ con mưa bên ngoài tràn vào ngập căn phòng. Tôi rất yêu mùi hương này... một chút ẩm ướt cũng rất dịu nhẹ, kèm theo đó là một chút lạnh.

Tôi chán ngán mở lời trước khi thấy hai người trước mặt không có ý định gì là sẽ giải thích cho những hành động kì lạ của mình:

– Ban nãy tại sao hai người lại như vậy?

– Chito đang có chuyện, tốt nhất để cô ấy yên một chút. – Ajita thở hắt ra.

– Em thấy có vấn đề gì đâu? – tôi ngây ngốc hỏi lại.

– Em đúng là đồ ngốc. Có ai đến giữa xuân còn khoác cả khăn cổ trong nhà chứ? Rõ ràng là cô ấy muốn che giấu gì đó. – Ren thở dài.

– Nhưng cô ấy bệnh mà?

– Khuôn mặt cô ấy thì sao? – Ajita hỏi tôi.

– Thì khuôn mặt không bị...

– Anh không nói vấn đề đó, ý của anh là em không thấy mặt cô ấy biến sắc khi thấy chúng ta đến thăm sao?

Tôi im bật... tôi hình như không thể phủ định điều này. Tôi bối rối nâng cốc cafe lên nhấp môi. Sau đó, tôi sốt ruột hỏi tiếp:

– Vậy em phải làm gì để giúp cô ấy?

– Cứ việc ngoan ngoãn tin tưởng vào cô ấy là được rồi. Chito đâu có ngốc như em – vừa an ủi vừa đá đều... hình như đó là thói quen của Ren thì phải. Tôi đen mặt nhìn hần, lấp lánh đầu đó trong ánh mắt hần có tia cười, hình như mới vui được chút gì đó sự căng thẳng.

– Ren nói phải, để cô ấy có chút thời gian. Và anh... – Ajita nói... nhỏ dần và tắt hẳn. Tôi nhìn anh, chỉ nhìn thôi không suy nghĩ gì, hai tay vô thức xoa xoa quanh thành cốc.

Ba chúng tôi lại chìm vào khoảng không gian im ắng, mỗi người tự mình đuổi theo suy nghĩ riêng, và suy nghĩ của tôi là về đàn kiến đang bò ngang qua trên tường, nhìn thật muốn đập cho chết đi hết.

Tôi nhìn chúng với ánh mắt sát khí, rồi thấy mình không còn việc gì để thắc mắc với hai người kia nữa thì đi làm việc thôi. Người ta mướn tôi cuối tháng trả lương đầy đủ, dù trong lúc làm việc có hơi bị stress tinh thần chút, nhưng tôi tối ngày không đi muộn thì nghĩ làm, thật chẳng có chút trách nhiệm nào! Thôi thì hôm nay cao hứng siêng năng chút vậy.

Thấy tôi rời đi, Ren ngay lập tức đứng dậy chuyển sang chỗ ngồi của tôi chễm chệ. Cứ làm như nếu ngồi cạnh Ajita thì hần chết ngộp không bằng. Đúng là tính tình còn trẻ con đáng yêu vô đôi.

...

Tôi đóng cửa ra về, tiếng chuông leng keng reo lên. Ren chớp lấy cái ba lô của tôi đeo lên vai còn lại. Ajita đã về từ sớm do Ren cứ lờm, liếc, dùng nhiều cử chỉ rất ư là ‘lịch sự’ mà mời người ta về. Cuối cùng trên con đường vắng lặng trở về kí túc chỉ có tôi và Ren.

Hần nhanh chóng nắm tay tôi. Tôi chẳng thèm giãy ra. Con đường này vừa tối vừa vắng, chỗ sáng lăm cũng chỉ thấy mờ mờ bởi ánh đèn đường vàng nhạt, tôi không sợ ai đó nhìn thấy mối tình mờ ám của chúng tôi. Thấy tôi ngoan ngoãn thế hần hơi ngạc nhiên, nhưng cuối cùng chỉ nhún vai, bỏ qua. Sao thì sao, dù gì cũng lợi cho mình, hần quan tâm làm gì.

Đi bên cạnh hần, thời gian dường như trôi nhanh hơn. Hần siết chặt tay tôi đi trên con đường dài. Vào buổi tối, trời se lạnh, hơi ẩm còn vương trong không khí khiến tôi thấy hơi rùng mình. Mưa làm ẩm tất cả, đem lại một mùi hương thoang thoảng dễ chịu, làm cho không gian trở nên trầm lắng, cảm thấy mọi thứ đều trở nên trong lành sau cơn mưa.

Vài giọt mưa đột ngột rơi vào lòng bàn tay tôi. Tôi ngược nhìn bầu trời đỏ rực không một gợn mây hay ánh sao nào, siết nhẹ tay hần. Ren nhìn sang tôi, cũng ngược nhìn bầu trời.

– Có lẽ sắp mưa rồi. – hần nói, giọng nhẹ tựa như không.

Tôi mỉm cười, tôi thích mưa, nếu có mưa, tâm trạng tôi sẽ tốt hơn rất nhiều.

Vừa vặn lúc tôi và hần đóng cửa phòng kí túc cũng là lúc bên ngoài mưa tuôn xối xả, đập lên trần nhà những giai điệu quyến rũ ngọt ngào. Tôi leo lên thành cửa sổ ngồi chống cằm nhìn ra ngoài. Mưa làm nhạt đi màu vàng của ánh đèn phía xa, khiến nó thật mờ ảo. Ren bảo hần sẽ tắm trước. Tôi tự do đắm mình vào thế giới của riêng mình... cũng với mưa.

Con mưa khiến mọi thứ thật cô độc, bất chợt ngang qua, sau khi đã đi rồi chỉ để lại những làn gió lạnh lẽo... nắng ấm sau đó đã khiến mưa trở nên thật đáng ghét... tuy nhiên phải có mưa mới thấy nắng ấm đến mức nào.

Tôi nhẹ đẩy cửa sổ, vài giọt mưa lọt vào trong, một làn gió lạnh đột ngột lùa vào phòng khiến tôi hơi giật mình. Tôi thích thú đưa tay ra ngoài hứng nước mưa.

Tôi chỉ nhìn về vùng trời đen trước mặt, với những ánh đèn mờ ảo khuất sau cơn mưa dày, mà không suy nghĩ gì, cũng chẳng thấy vương bận, thấy mình bỗng chốc nhẹ tênh.

Chẳng biết tôi đã ngồi như thế bao lâu, chỉ biết khi Ren lòi tôi vào trong, đóng sập cửa lại, đẩy tôi vào phòng tắm, thì hai bàn tay tôi đã tê buốt.

...

– Ăn đi. Nhìn gì? – tôi cau mày liếc Ren một cái sắc lẹm

Có ai đòi như hần! Hần đã nấu xong bữa tối trong khi tôi tắm... thật là quá ‘nam nhi’ mà. Bày biện thức ăn lên bàn, còn trang trí thật cẩn thận, vậy mà giờ hần chỉ nhìn tôi ăn chứ không động vào một tí.

– Em – hần cười khẩy, trả lời cộc lốc.

– Tại sao không ăn? Có độc à? Anh bỏ cái gì vào đây? – tôi đột nhiên phát hiện ra, ngay lập tức ngưng đùa.

– Hừ. Suy nghĩ linh tinh.

– Vậy tại sao không ăn? Anh chẳng lẽ không đói.

– Chỉ nhìn em ăn thôi anh cũng đủ no rồi. – hần cười dịu dàng, làm tôi nổi hết da gà a!

– Cái gì?

– Đừng nghĩ anh sẽ nói những câu sến chảy nước đó. – hần nói rồi quay lại khuôn mặt đều đặn bình thường... ừm... vậy là tốt nhất, có thể mới là Ren của tôi.

– Mau ăn đi. – tôi ra lệnh rồi cắm đầu vào ăn. Mưa vẫn rơi tạo thành những âm thanh phức tạp.

Tôi và hần cũng chỉ lẳng lặng ăn. Ăn xong thì hần ngoan ngoãn dọn dẹp... nhưng sau đó lại tổng cho tôi một núi bài tập... thôi kệ, tâm trạng tôi đang tốt, tôi sẽ ngoan ngoãn làm cho hần vui vậy, làm sai cũng được, đúng cũng được, chẳng quan tâm.

Ren chớp chớp, dụi dụi mắt nhìn sự siêng năng chăm chỉ của tôi hôm nay thật đáng ngạc nhiên. Ren đi đóng cửa sổ ban nãy tôi mở ra. Mưa hắt vào khiến khoảng nền nhà phía dưới ướt mềm, hần phải đi lấy khăn bỏ ra lau... đôi khi tôi thấy hần giống người vợ nội trợ đảm đang hơn tôi... đột nhiên thấy nhục nhả quá a.

Tôi chép miệng quay lại bài tập.

...

Tôi đang đứng trong một căn phòng gỗ, căn phòng tròn vẹn chỉ 20m vuông. Trần nhà khá thấp, chỉ toàn bụi và mạng nhện, dường như lâu lắm rồi không ai lau dọn. Bốn phía, kể cả dưới chân cũng toàn gỗ mục, vài chỗ bị nứt ra. Tôi nghe thấy mùi ẩm của gỗ mốc, gió lùa qua các khe mờ mờ màu đen khiến tôi ớn lạnh. Căn phòng không chứa bất cứ điều gì ngoại trừ cánh cửa ra vào lớn bị khóa kín và cánh cửa sổ cũng bằng gỗ khép hờ, ánh sáng yếu ớt bên ngoài lọt vào trong qua khe cửa càng khiến khung cảnh ở đây thật đáng sợ.

Tôi chậm chạp tiến từng bước về phía cánh cửa, với hy vọng mình có thể phá nó để thoát ra ngoài.

Trái tim tôi đột nhiên đau nhói, cả cơ thể nóng bừng lên, dù tiếng mưa bên ngoài và tiếng gió hú đem lại cảm giác thật... lạnh. Tôi cảm thấy bơ vơ, cứ như cả thế giới chỉ gói gọn trong căn phòng này... chỉ riêng một mình tôi. Lạc lõng, hoảng sợ... tôi đã quá quen với việc luôn có Ren bên cạnh giúp đỡ và bảo vệ, bây giờ chỉ có mình tôi đối mặt với bóng tối, phải tự mình mạnh mẽ hơn.

Tôi đưa tay chạm nhẹ cánh cửa, ngọn lửa rực cháy nổi dậy, nuốt chửng lấy tất cả, bao bọc mọi thứ bằng luồng ánh sáng vàng rực rỡ, nhưng nó làm tôi thấy rất đau, cả thể xác lẫn tâm hồn, cứ như từng cây kim châm vào từng tế bào trong cơ thể, cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuyệt nhiên, không hề thấy nóng, cái cảm giác tôi đang chịu là một cơn đau dằng dặc.

Tôi hoảng hốt chạy về phía cửa sổ, muốn thoát ra ngoài, có thể nước mưa sẽ xoa dịu phần nào cơn đau này.

Nhưng cánh cửa sổ ấy mãi mãi đã khép lại, không còn chút khe hở nào cho tôi, không một lối thoát! Tôi chìm vào tuyệt vọng, ngồi phịch xuống giữa nhà.

Nước mắt của tôi đột nhiên chảy xuống, tạo thành những hộp nhạc trong vắt như thủy tinh trong rất bắt mắt, kể cả bức tượng nhỏ bên trong hộp đang xoay vòng theo giai điệu cũng hết những búp bê bằng băng tinh thể tuyệt đẹp.

Tôi ngơ ngàng nhìn chúng xoay vòng sang tôi, đột nhiên ngọn lửa xung quanh vụt tắt, tất cả lại chìm trong tăm tối... và bão tuyết kinh khủng.

Những con rung chuyển khiến tôi đứng không vững, tôi phải bám vào tường, nhưng gió đẩy tôi ra trung tâm căn phòng, một cột xoáy nhằm thẳng vào tôi mà đâm... con bão tuyết dữ tợn nhấn chìm tất cả...

– Aaa!! – tôi hét lớn... cả người toàn mồ hôi.

– Có chuyện gì vậy? – Ren cất tiếng... tôi đột nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn, cứ như vừa trải qua một cuộc chiến khốc liệt.

Tất cả chỉ là mơ... tôi đang nằm trên giường trong phòng kí túc, và Ren đang nằm cạnh tôi, hẳn không hề biến mất!

Giấc mơ đó thật đáng sợ... không biết liệu đó là điềm báo, hay chỉ là một cơn ác mộng khủng khiếp. Tôi quay sang ôm lấy Ren... thật chặt. Hẳn nhẹ nhàng ôm lấy tôi, dịu dàng vỗ đầu, vuốt tóc tôi. Thật dễ chịu, nó khiến tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: KURAI.

Giấc mơ đêm qua ám ảnh tôi, nó đeo bám dai dẳng đến khó chịu. Chết tiệt thật! Làm tâm trạng của tôi thật xấu, dù hôm nay trời rất đẹp, rất trong xanh vì hôm qua đã có mưa, hơn nữa không khí dịu dịu hơi lạnh mát mẻ vô cùng.

Ren đã dậy từ sớm nấu đồ ăn, nên tôi được ngủ nướng lẩn qua lẩn lại khết luôn cái giường. Hẳn dạo gần đây tốt thật ý!

Trưa hôm ấy, Chito lại sang tìm tôi với khuôn mặt tươi cười, ánh mắt lấp lánh, hết như những ngày vừa qua nhỏ không hề biến mất, hết như cuộc gặp gỡ khó xử trước công nhà cô ấy ngày hôm qua không hề tồn tại... hết như... nhỏ đã xóa bỏ những kí ức đó.

Chito đem hộp cơm Ren làm cho tôi theo, cùng hộp cơm của mình. Tôi có thể tưởng tượng được một trận chiến thật trẻ con đã xảy ra giữa Chito và Ren.

– Đi ăn thôi.

– Ừ.

...

Cô ấy liên tục cười và kể cho tôi nghe về bộ phim tối hôm qua cô ấy vừa xem... thêm hàng tá vấn đề khác,... nhưng tất cả đều không liên quan đến vấn đề tôi đang quan tâm. Vậy nên tôi cũng chỉ lơ đãng ậm ừ cho có. Ăn xong tôi nằm dài ra cỏ. Chito nằm ra cạnh tôi:

– Xin lỗi Yuki.

– Chuyện gì? – tôi nghiêng người sang hỏi.

– Ừm... tớ buồn ngủ quá. Tớ ngủ một lát nhé.

– Ừ. – tôi gật nhẹ đầu, xoay đầu sang nhìn bầu trời trong xanh thấp thoáng qua tán cây.

Chưa bao lâu, tôi đã nghe thấy tiếng thở đều bên cạnh, hình như nhỏ ngủ rồi. Khuôn mặt bình yên của nhỏ khẽ mỉm cười kể cả khi ngủ... nhìn thật là giống trẻ con.

Chiều hôm đó, Chito đến buổi học nhóm, vẫn là nụ cười hồn nhiên bất hữu... nhưng có chút gượng ép.

Chúng tôi học ở Tiffa, ngay sau giờ làm của tôi. Bà la sát tốt bụng (đột xuất khi thấy hai chàng trai đẹp và một mỹ nhân đến cùng tôi) đã cho chúng tôi mượn một cái bàn ở góc trống, bà ta có lời khen ngợi tôi khi tôi siêng năng, có tinh thần trách nhiệm này nọ... dù đang trong kì kiểm tra cũng không bỏ việc giữa chừng thì bà ta chẳng thể tìm ra người thay thế ngay được.

Ren chống cằm nhìn tôi chăm chăm khiến tôi không thể nào tập trung được, khẽ háng giọng. Hẳn mỉm cười. Chito cười đều, Ajita không phản ứng gì...

Cứ cái đà này thì đây không được gọi là một buổi họp nhóm a.

“Leng keng...” _ tiếng chuông lại vang lên. Tôi vẫn là theo thói quen ngược nhìn.

Một người con trai cao dong dỏng bước vào quán. Anh ta có mái tóc xanh tím, đeo kính râm to bản, che gần hết khuôn mặt, nhưng vẫn không thể làm lu mờ vẻ đẹp của người này. Anh ta mặc áo thun trắng bên trong, bên ngoài khoác áo jean cổ sơ mi, tay áo để lửng, quần jean đen, với bata nhìn cực bụi, cực chất, cực... quen.

Cái phong cách này hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi thì phải.

– K... Kurai.

Và giọng nói, có chút run rẩy của Chito đã khẳng định suy nghĩ của tôi là sự thật.

– Hừm... Không về nhà mà la cà ở đây với mấy thằng này à? – Kurai nhăn nhó liếc về Ajita và Ren. Tôi siết chặt tay... cố gắng kiềm chế, giận tên này lắm rồi nhé! Dù anh có đẹp trai đến đâu đi chăng nữa cũng không nên có thái độ như thế với những người chỉ vừa gặp mình lần thứ hai chứ.

Chito giật mình, mặt nhỏ xanh đi thấy rõ, như khiếp đảm lắm mà phải tự trấn an mình.

– E... Em xin lỗi, em về ngay.

Cô ấy khép nép, nhẹ nhàng cho tập vở vào ba lô, câu nói của Ajita đã tạm dừng hoàn toàn hành động của nhỏ.

– Xin lỗi anh, nhưng chúng tôi đang học. Có thể cho phép cô bé nán lại một chút?

Hàng chân mày của Kurai xô vào nhau, hốc mắt trở nên đen ngòm, thật đáng sợ. Sát khí bốc lên ngùn ngụt từ anh. Ajita chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt có ánh đỏ kia... không nói gì nữa.

Chito hoảng sợ nhìn Kurai, rồi lại bối rối nhìn Ajita, đưa ánh mắt ngượng ngùng nhìn quanh cả ba người chúng tôi.

– Chuyện này để Chito tự quyết định. – cuối cùng hàng chân mày cũng giãn ra, Kurai cười nói với Chito... nhưng nếu tôi không làm thì trong câu nói rất chi là bình thường này vô cùng có hàm ý ra lệnh.

– Em... về vậy. – Chito nhắm tịt mắt để không phải nhìn thấy bất cứ biểu hiện nào của những người bạn yêu quý.

Cuối cùng cũng phải mở mắt, Chito nhướn mày đảo mắt qua tôi, Ren, và dừng lại ở Ajita. Ánh mắt anh vô hồn không chút cảm xúc, nhưng khuôn mặt anh có thể khiến người ta chết rét bởi hàn khí tỏa ra từ nó. Ánh mắt Chito lộ rõ vẻ đau đớn, tổn thương, xen lẫn chút gì đó cảm thấy tội lỗi.

Tôi chỉ muốn đâm cho Kurai một cái, tự nhiên ở đâu nhảy ra phá vỡ khung cảnh thế này chứ!

– Tạm biệt. Mai gặp. – tôi thờ dãi nói, cười gượng vẫy tay tạm biệt Chito, cô nàng cảm kích nhìn tôi cười.

Tôi huych tay Ren đang ngồi cạnh, hần miến cưỡng thực hiện một hành động lịch sự mà đó giờ hần chưa bao giờ làm:

– Bye lớp trưởng.

Chito mỉm cười. Cô nhìn Ajita, anh vẫn chỉ ngồi yên, chớp mắt nhìn nhỏ thản nhiên như không.

Cô hơi nhướn mày, rồi thất vọng đứng lên, nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười thương hiệu. Hôm nay, Chito có vẻ đã thất bại trong việc mỉm cười thật tươi tạo an tâm cho chúng tôi khi ra về... vì lần này, chính người ngu ngơ như tôi cũng tự nhận thức thấy điều kì lạ.

Không gian trầm xuống hẳn sau khi tiếng “leng keng” lại vang lên, cũng là lúc Kurai thân thiết khoác vai Chito bước ra ngoài.

Tôi thờ dãi thườn thợt, ngồi trượt người xuống, như một mồi muốn nằm ra luôn. Chito à... tới khi nào cậu mới chịu chia sẻ khổ tâm của cậu để tớ có thể giúp cậu đây hả?

– Đi về gì chứ... Rõ ràng em đâu có muốn. – Ajita cau mày. Phải, anh thừa nhận, từ khi tiếp xúc với sự ầm áp và quan tâm của Chito, tình cảm kiên định của anh dành cho Yuki bắt đầu vơi đi, dù rất ít, nhưng vẫn có thể xem là trái tim của anh có thể sống lại lần nữa.

Anh đã quá mệt mỏi và đau đớn khi cứ giữ mãi tình cảm mù quáng này... Rõ ràng quá rồi, dù Yuki chưa dám từ chối anh, nhưng có lẽ anh vẫn là nên tự mình rút lui. Dù biết làm vậy có hèn thật, nhưng anh cũng chỉ muốn tất cả đều có một cái kết tốt đẹp. Chữa tình cảm của mình sang đối tượng khác có lẽ chính là cách tốt nhất.

Anh đâu ngờ đến nỗi không nhận ra tình cảm Chito dành cho mình, vậy nên nếu anh thuận theo nó thì tôi sẽ không khó xử nữa, Ren cũng yên tâm hơn, và cả Chito cũng sẽ hạnh phúc. Nếu anh cứ cứng đầu giữ tình cảm của mình, cả tôi, lẫn Chito và anh đều chỉ nhận khó xử và đau thương.

Chẳng phải trọn vẹn đôi đường khi anh cố gắng quay tình cảm của mình sang cho Chito? Nghe cứ như lợi dụng cô, nhưng suy cho cùng thì cô cũng đâu có hại gì, vậy nên đây không thể gọi là lợi dụng được. Nhưng đó chỉ là biện hộ của anh thôi.

Đạo gần đây, anh bắt đầu quan sát Chito nhiều hơn, và phát hiện nhỏ có rất nhiều điểm đáng yêu, đúng là một cô gái tốt... anh thấy thế! Vậy nên đôi khi anh thấy thật tội lỗi vì lấy nhỏ ra như vật thế cho tôi.

Tôi và Ajita nhất thời cùng đồng loạt thở dài. Ren cau có khó chịu:

– Chito về mất rồi thì anh cũng về đi, Yuki cứ để tôi là được.

Tim Ajita hằng đi một nhịp, nhưng cơn đau này không còn dai dẳng và kinh khủng như lúc trước nữa. Nói ra thì thấy thật ích kỉ, nhưng anh vui vì đã xóa bỏ được tình cảm dành cho tôi. ... nghe cũng thật vô ơn, dù gì nó cũng là động lực giúp cho anh vượt qua biết bao nhiêu trở ngại. Vừa vui mừng vừa tiếc nuối, khiến cảm xúc của anh thật rắc rối, nhưng tóm lại vẫn là theo hướng tích cực.

Anh cười dịu dàng, nụ cười như chính tâm trạng anh bây giờ... thật nhẹ nhõm, như thể anh vừa được cứu thoát từ hố sâu tâm tối nào đấy. Có lẽ đến lúc anh lại phải chiến đấu vì người con gái ấy...?! Tên Kurai ấy, rõ ràng là có vấn đề.

Tôi nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của anh chập, rãi rời đi, có chút vui vui. ... hình như anh rất lo lắng cho Chito.

Ren chồm sang, ngồi sát tôi, hân hoan ôm tôi:

– Nhìn anh ta lắm thế?

Tôi nhìn sang hân cười gian:

– Ghen hả?

– Ghen lồng lộn chứ chẳng vừa. – hân không những không phủ nhận mà còn khẳng định hùng hồn thế khiến tôi bối rối không biết phản ứng thế nào để không trở thành trò cười cho hân.

Tôi chép miệng cúi xuống làm bài. Hân không nói gì, mà cứ ôm tôi khư khư.

...

– Em sẽ về sau. – tôi tạm biệt bà la sát khi thấy bà ta vẫy tay chào tôi, theo phép lịch sự. Và cái kiểu xưng hô chị với chả em là do bà ta yêu cầu tôi làm thế.

– Hai đứa về sớm nhé, dạo gần đây khu này nguy hiểm lắm – bà ý từ tế nhắc nhở... chứ không phải muốn đuổi chúng tôi về cho sớm à?

– Vâng.

Bà la sát vừa bước ra khỏi quán, tôi bị kéo bởi một lực thật mạnh, quá nhanh, tôi không kịp phản ứng gì, đổ ập người xuống. ... tất nhiên phía dưới tôi rất êm. ... người của hân.

Tôi chớp mắt nhìn Ren, không còn vẻ gì là ngạc nhiên nữa... tôi đã quá quen với mấy trò đùa biến thái của Ren.

– Gì nữa đây?

– Đột nhiên muốn ngắm em ở góc này thôi. – hân nhún vai.

– Đồ kì quặc. – tôi bĩu môi.

Ren nhếch môi, hân giữ lấy gáy tôi, khiến tôi rùng mình... bàn tay hân lạnh kinh!

Hân đột ngột kéo tôi xuống, làm môi tôi bất ngờ chạm môi hân. Cảm giác mềm mềm lạnh lạnh... thật giống đang hôn một xác chết.

Hân hôn tới tấp, tôi không kịp đáp trả... cái tên này càng ngày càng... giỏi?!! =”

Ren hôn thỏa thích thì buông tôi ra. Hân để tôi nằm xuống ghế, còn mình chiếm vị trí bên trên.

– Trả lời anh nghe, nếu em đáp sai, anh sẽ phạt em một cái. – hân nghiêm giọng nói, đầy... lại trở về dáng vẻ thư sinh của một thầy giáo... dê!

– Anh cũng biết lợi dụng thời cơ quá nhỉ? – tôi nhếch mép, cũng ngoan ngoãn nằm im. Tôi thông minh thế này, chẳng lẽ lại trả lời sai? Tôi cảm thấy tự tin...!

...

Kết quả là... tôi bị hân hôn hết thấy 32 cái. T^T

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: TUẦN THI CỬ.

(số chap đẹp ghê

Trên đường từ Tiffa về nhà, tôi xụ mặt xuống, trông đáng thương hết sức. Ren ra sức năn nỉ, nhưng tôi chẳng thèm quan tâm. Cuối cùng hấn xốc người tôi lên:

— Có chịu nói chuyện với anh không thì bảo?

— Không!

— Anh đã nói trước rồi còn gì? Hôm nay có một bài kiểm tra mà! — hấn đặt tôi xuống trước mặt mình, cười khẩy.

— Nhưng anh chơi đùa quá! Cho toàn câu khó.

— Chỉ là đề thi chuyên thôi mà. — hấn nhún vai như thể đó là chuyện không đáng để ngạc nhiên.

— Vẫn tính là ăn gian, em đâu thông minh đến thế.

— Anh lại không ngờ em lại ngốc nghếch đến thế. — Ren đá đầu tôi.

Tôi bặm môi liếc hấn. Ren cười nhẹ nhàng rồi đột nhiên cõng tôi lên:

— Đền bù này nhé.

— Hừ... anh là đồ phát xít. — tôi nói, nhưng vẫn bối rối đến mặt đỏ ửng lên. Tay tôi vòng qua siết lấy cổ hấn... ý nhắm! Là ôm lấy cổ hấn.

— Vì em ngốc quá thôi. Không thể trách anh được.

— Vì em ngốc nên mới thích anh. — tôi nói nhỏ hết sức có thể, hy vọng hấn sẽ không nghe, nhưng tôi quên mất miệng mình đang kề tai hấn, và Ren rất là thính!

Ren im bật. Câu nói của tôi làm hấn bối rối... cả khuôn mặt hình như cũng đỏ lên.

Tôi và hấn cứ như hai kẻ ngốc... im lặng. Hấn cõng tôi về đến tận kí túc... mà không tốn một giọt mồ hôi nào...

...

Sáng, tôi tỉnh dậy, đã thấy Ren bị đá lộn xuống giường. Người hấn phía dưới, hai chân phía trên giường, vậy mà vẫn có thể ngủ ngon lành.

Nhưng cũng tội hấn thật. Tối hôm qua thức khuya cùng tôi làm bài tập, hấn ôn lại cho tôi từng dạng một. Có lẽ mệt lắm.

Từ cái ngày Kurai đến buổi học nhóm, Chito chẳng đi học cùng chúng tôi nữa, nhỏ gần như phát khóc khi thông báo điều đó cho tôi. Vậy nên từ dạo đó, tôi và Ren đều thức khuya ở kí túc để học. Ren thường xuyên mất ngủ, trưa nào cũng mò sang chỗ tôi và Chito ngồi ăn để gối đầu lên đùi tôi ngủ.

Việc ăn uống của tôi và Chito vẫn bình thường. Nhỏ vẫn tươi cười kể cho tôi nghe về những câu chuyện thật buồn cười nhỏ đã nghe hay tận mắt trông thấy. Có vẻ nhỏ rất buồn... sao bình thường tôi lại không thể nhận ra, cho tới khi gặp Kurai.

Hôm nay là ngày thi đầu tiên.

Ngày đầu tiên tôi cảm nhận được địa ngục của học sinh. Xung quanh tôi ai cũng thật đáng sợ với khuôn mặt gầy gò hốc hác tưởng như sắp chết ấy. Tôi liếc qua liếc lại, thấy ai cũng như xác chết biết đi, chỉ có mình là da dẻ vẫn hồng hào. Giờ tôi đã hiểu công dụng của cái lịch ăn dinh dưỡng gì đó Ren bắt tôi tuân theo.

...

Ngày đầu tiên, thi xong vài môn phụ... tôi chẳng gặp mấy khó khăn... bởi vì tôi toàn để giấy trắng. Trước đến nay toàn ôn môn chính, mấy môn này tôi hoàn toàn vứt đi. Thôi kệ đi vậy.

Ren vừa thi xong đã cùng Chito chạy sang phòng thi của tôi... hỏi thăm đủ thứ. Tôi chỉ trả lời qua loa, vì nội dung thi môn phụ của tôi và họ khác nhau, nên họ cũng chẳng rành gì mấy.

Nhưng tự nhiên tôi thấy tội lỗi quá đi mất, sao họ lại quan tâm tôi đến thế làm gì chứ?

Sau khi thi xong các môn, trường tôi cho nghỉ, học sinh có thể ra về... ít ra cũng có cái gì đó thật tuyệt trong mớ hỗn độn lúc này.

Chito được Kurai đến tận trường rước về, bằng một chiếc limo vừa dài vừa sang. Anh ta cứ làm như chúng tôi sẽ bắt cóc Chito đi mất ấy...! Một vừa hai phải thôi chứ! Nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Chito lúc đó càng khiến lửa giận của tôi bùng nổ mà... chỉ muốn đấm cho anh ta một cái... Tuy nhiên, anh ta lại là anh trai của Chito. Tôi đành kiềm chế bản thân một chút...!

Tôi và Ren sau đó cũng thả bộ về nhà... trời chưa tới trưa, tôi còn cả ngày để ăn chơi.

Nhìn tôi một chút, Ren thờ dãi:

– Có phải em đã bỏ trắng hết?

Tôi nuốt nước bọt nhìn Ren, chẳng lẽ hắn có thể đọc được suy nghĩ của người khác?

Lại như có thể đọc được suy nghĩ của tôi, hắn tiếp lời:

– Yên tâm đi, anh không có khả năng đọc được suy nghĩ.

– Anh... nói thế ai tin?

– Mấy cô ngốc như em – Ren bẹo má tôi, hắn kéo tôi đi bên trong, khi thấy tôi càng ngày càng ra đường.

Tôi tui thân im im đi cạnh Ren, hắn mỉm cười dịu dàng nắm lấy tay tôi... nụ cười ấy khiến toàn thể hoạt động trên đường dường như đứng lại hết mà tập trung mọi ánh nhìn vào tôi và Ren.

Tôi cười:

– Ủ, em bỏ hết rồi.

– Cái gì?!! Em không được học hè!! Nhất định anh sẽ không để em học hè!! – Ren lăm bằm, sát khí bùng nổ, hình như tôi lại sắp bị vắt kiệt sức lao động nữa rồi.

Tôi thầm than trách mình ngu quá... Hắn ngay lập tức lôi tôi về nhà bắt tay vào học bài.

Vậy là cả tuần đó, tôi bị vắt đến tận cùng sức lực...

Ngày thi cuối cùng chấm dứt, cũng là lúc tôi phờ phạc... thi xong tôi nằm ngủ luôn ở bàn.

Ren sang phòng thi của tôi, thấy tôi nằm gục vậy thì cười mỉm, hắn đưa tay dịu dàng vuốt nhẹ vài lọn tóc vương trên mặt tôi. Hắn đeo cả hai cái ba lô trước ngực rồi cõng tôi lên vai, đem tôi về tận kí túc xá.

Tôi ngủ li bì đến tận chiều thì bừng tỉnh. Nhìn quanh thấy mình đang ở kí túc, tất nhiên tôi biết ai là người đã vất vả đem con heo như tôi về đây. Tim tôi rung mạnh... cảm xúc dành cho hắn hình như lại tăng thêm một bậc.

Tôi mỉm cười theo hương thơm của thức ăn vào trong bếp. Căn phòng ẩm áp giờ đang ngập tràn mùi đồ ăn tuyệt hảo của Ren.

Hắn đang hí hoáy cái gì đó bên bàn bếp. Tôi luồn tay qua ôm lấy eo Ren. Hắn giật mình làm con dao suýt lấy đi miếng thịt của hắn, tôi hoảng hốt vội buông hắn ra:

– Em xin lỗi.

Ren buông con dao xuống, đi rửa lại tay. Chẳng những không giận tôi còn ân cần quay lại nói chuyện trực diện với tôi. Ren dù bây giờ đang mặc cái tạp dề màu xanh tôi đã mua cho hắn nhưng vẫn không hết vẻ nam tính a. Hắn dịu dàng vuốt tóc tôi, lại còn cười nhẹ:

– Dậy rồi à?

– À... ừ. – tôi đáp qua loa, lướt qua hắn nhìn đồng thức ăn. Tay hắn đơ ra trong không khí... mặt hắn tức cười chết được... đấy xem như hình phạt của tôi cho hắn vì dám bắt tôi thừa sống thiếu chết tuần vừa rồi.

Tôi lượm một miếng thơm cho vào miệng, quay sang hắn:

– Canh chua...

Tôi chưa kịp nói hết câu, hắn đã chặn môi tôi bằng một nụ hôn... dài... dài... rất dài... thật dài. Hắn dạo gần đây thật thích kiểu hôn táo bạo, là quán lấy lưỡi tôi.

Sau mỗi nụ hôn như vậy, tâm trí tôi lúc nào cũng bay bay đi đâu, đi đứng cũng lơ đãng không vững.

Tôi khó thờ liền đẩy hấn ra, Ren chống hai tay xuống bàn bếp, tạo thành hàng rào xung quanh tôi, hấn cúi xuống kề sát mặt tôi, nhếch mép, đôi môi hấn tạo thành đường cong hoàn mỹ:

– Cái đó là phí cho một tuần làm gia sư. – thấy tôi chớp chớp mắt ngây ngốc chẳng hiểu gì hết, hấn phủ đầu tôi tiếp bằng một trận mưa những nụ hôn nữa, rồi vô cùng thân thiện xoa đầu tôi – Còn cái này là phí xe ô tô cao cấp.

Hấn nói xong, hôn cũng xong rồi, thì cầm con dao tiếp tục giáng xuống những nhát nhanh nhẹn và chuẩn xác. Tôi chạy nhanh vào nhà vệ sinh, ngồi bệt xuống nền. Tim đập thùm thụp trong lồng ngực, mặt tôi nóng rực đến khó chịu. Cả người tôi run lên... dù đã quá quen với những nụ hôn của Ren, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn không thể kiềm chế những xúc cảm này.

Không những không thể thích nghi với những hành động của Ren, mà hình như tôi ngày càng... nhạy cảm?! Chỉ cần hấn chạm nhẹ cũng đủ khiến tim tôi nhảy hip hop.

Thật là càng ngày càng không ổn. Tôi có nên tránh mặt hấn một thời gian không nhỉ? Cũng không được. Thế nào hấn cũng viện cớ đó là lỗi của tôi mà ban hành ‘hình phạt’ nữa... Không vui chút nào!

Ầy... Tôi đang bứt rứt, bức xúc, bức bối,... trong nhà vệ sinh thì nghe tiếng của Ren vang lên:

– Mau ra ngoài ăn đi, đừng trong đó vì ngưng ngưng mà suy nghĩ lung tung.

Tôi nhanh chóng đẩy cửa ra, thấy hấn đang tựa vai vào bức tường cạnh cửa phòng tắm, hai tay đút túi quần nhìn men vô đối. Tôi nuốt nước bọt, đưa ra khuôn mặt nghiêm túc hỏi hấn.

– Anh... anh có thể đọc suy nghĩ người ta à?

– Không. Nhưng anh đoán đúng rồi sao? – hấn tỉnh bơ đáp lại... và tôi phát hiện mình đã hỏi một câu rất ngu.

– Đi ăn thôi. Em đói quá. – tôi vừa đánh trống lảng vừa cười trừ bỏ chạy ra ngoài.

Ren nhếch mép, lảng lảng đi cạnh tôi.

– Ăn nhiều vào, em nhẹ hơn lúc trước đấy.

– Đó là điều đáng mừng mà? – tôi mỉm cười, bị hấn lườm cho một phát không dám hé răng nữa.

Hấn gấp vào chén tôi cơ man thức ăn khiến tôi muốn rơi luôn trông đen ra ngoài... hấn đang nuôi lợn chắt?!

– Ăn đi, nhìn gì? – hấn cười khẩy – Nếu em không mau ăn đi thì...

Tôi nhận ra mùi nguy hiểm, chưa kịp phản ứng, cơ thể đã tự gấp miếng cá bỏ vào miệng... hình như nghe lời hấn đã trở thành phản xạ tự nhiên?

Tôi nhai lép nhép, còn hấn phì cười, tiếp tục gấp cho tôi. Chén cơm cứ đầy... đầy... và đầy hoài... tôi khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng luôn miệng bảo tôi ú, tôi mập, tôi nặng! Vậy mà lần nào ăn cùng hấn cũng bồi bổ cho tôi như thể tôi suy dinh dưỡng ấy... thật chẳng hiểu nổi suy nghĩ của hấn nữa... Ren đẹp trai thế, không lẽ mặc hội chứng yêu thích người mập...?! Thôi... chẳng dám tưởng tượng nữa.

Tôi ngược nhìn Ren với ánh mắt thù hấn... nhận ra lửa giận của tôi, hay gì đấy, Ren phì cười... hấn buông đũa xuống bàn... Haha! Thế là khỏe, đỡ phải ăn thêm nữa...

Đôi khi cái khả năng đọc được suy nghĩ người khác của hấn cũng thật là hữu dụng a. Hấn hơi chồm người về phía tôi... ầy ầy... đừng nói là hấn sẽ đánh tôi nhé? Dù sao tôi cũng là con gái cơ mà...!

Một tay hấn chống lên bàn làm điểm tựa, một tay vươn đến chỗ tôi. Aaa!! Không lẽ là định đánh tôi thật?! Tôi hơi ngửa người về phía sau, né bàn tay hấn. Ren chỉ lảng lảng buông một câu khiến người tôi cứng đờ:

– Yên nào.

Hấn vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng hành động thì bí ẩn không ai đoán ra được. Ren áp tay vào má tôi, ngón cái quẹt một đường ngay môi của tôi. Nhanh... gọn... lẹ, hấn ngồi xuống chỗ của mình, thân thiện... liếm sơ qua ngón tay cái vừa rồi.

Tim tôi đập mạnh một cái, rồi nhịp nhanh dần như chạy đua, mặt cũng đỏ hết lên. Tay tôi vô thức đặt lên má... nơi hơi ấm của tay hấn vừa biến mất. Tôi nhìn hấn lắp bắp:

– Dính... s... sốt sao?

Ren không đáp chỉ nhếch mép, hấn bắt đầu ăn.

Tôi chỉ biết ngượng ngùng nhìn hắn, có lẽ mặt vẫn còn đỏ, cho đến khi hắn ngược nhìn tôi, thì tôi mới bối rối ăn.

Bữa tối cứ giữ nguyên bầu không khí kì lạ đó. Khi ăn xong, chúng tôi cũng chỉ lẳng lặng người làm việc này, người dọn thứ kia... cho đến khi có tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: QUÁ KHỨ CỦA CHITO.

Chito ôm chặt lấy cái gối của tôi ngồi co gối trên sofa dài, thút thút khóc, trên người vẫn là bộ đồng phục trường. Tôi ngồi cạnh lấy tay vuốt nhẹ lưng cho nhỏ thấy dễ chịu hơn. Ren không tiện có mặt đã vào bếp rửa chén.

Ban nãy, mở cửa ra, thấy cô nàng đứng trước cửa phòng tôi khuôn mặt sưng húp vì khóc, tôi giật mình cứ tưởng ma đến hù dọa mấy con yếu bóng vía như tôi... sau một hồi kiểm chế để không hét lên, tôi đã bình tĩnh lại và đưa cô ấy vào trong.

– Tớ... hức... xin lỗi Yuki... hức... tớ... oa... oa...

Cô ấy khóc lóc. Tôi chỉ biết nhẹ nhàng quan tâm:

– Có chuyện gì xảy ra vậy?

– Hức... tớ... tớ... buồn lắm! Cậu đi bar với tớ nhé.

– Ừ. Chờ tớ đi thay đồ chút nhé. Cậu cũng thay đồ đi, tớ cho mượn.

– Không cần đâu cậu đi đi. – Chito lắc nhẹ đầu, lại vùi mặt vào gối khóc tiếp...

Nhìn nhỏ khóc mà tôi thấy đau lòng quá, rốt cuộc đã có gì ghê gớm xảy ra với Chito? Cô nàng Chito mà tôi biết lúc nào cũng tràn ngập sức sống và năng lượng, không bao giờ thể hiện sự buồn phiền lo âu của mình, lúc nào cũng vỗ ngực thật mạnh mẽ. Tại sao bây giờ lại òa khóc như một đứa con nít thế này.

Tôi chạy vội đi lấy bộ quần áo rồi phóng vào nhà vệ sinh, tức tốc thay. Vừa bước ra ngoài đã thấy Ren cau mày đứng chắn trước cửa. Hắn hỏi:

– Em đi đâu?

– Bar. – tôi kéo cái buộc tóc làm tóc tung bay xõa ra, ngược nhìn hắn.

– Tớ rồi đây, em nghĩ anh sẽ cho em đi à?

– Anh cứ làm như em còn nhỏ lắm không bằng, hơn nữa là đi với Chito để tâm sự với cô ấy đấy! – tôi vừa nói vừa lấy tay vuốt nhẹ tóc, đi lướt qua hắn, rồi như chợt nhớ, tôi quay lại cảnh báo hắn – Em cấm anh không được đi theo...

– Hừ. – hắn khoanh hai tay trước ngực, mặt bí xị, còn bĩu môi ra như thể con nít bị giành mất kẹo.

– Được rồi... em sẽ đền bù cho anh sau... ok? – tôi dỗ hắn như dỗ ngọt con nít... nhưng thật tình là tôi đã không nghĩ đến hậu quả đau khổ sau này.

– Em đi vui vẻ. – Ren ngay lập tức thay đổi sắc mặt... hắn tươi tắn chào tạm biệt tôi, còn rất hào hứng theo chúng tôi ra tận cổng kí túc, nhìn chúng tôi đi mất mới nhảy chân sáo lên phòng.

Tôi và Chito đến một bar gần đấy, cô nàng vẫn còn khóc sụt sướt.

Tôi thờ dãi, kéo nhỏ đến một bàn trong góc khuất, gọi hai chai rượu loại nặng. Tên phục vụ nhìn chúng tôi một lượt rồi cọt nhả:

– Tôi giữ lại một chai nhé, hai người không uống nổi một chai đấy đâu, chứ khui rồi không uống hết thì phí lắm.

Chito chẳng thèm quan tâm cái tên đó, nhỏ tự mở nắp chai rượu tu một hơi hết nửa chai, làm tên đó há hốc mồm.

Tôi lại thờ dãi vớt cho tên đó một cục lơ, quay sang hỏi Chito:

– Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà khiến tâm trạng của cậu tồi tệ đến vậy?

– Yuki à... Tớ khổ lắm, còn đau nữa.

Nhỏ hít một hơi rồi bắt đầu kể, giọng đều đều, khuôn mặt đau khổ, nước mắt rơi đi ít nhiều. Cái tên kia cũng chẳng nhiều chuyện đứng đấy làm gì đã đi mất.

– Nhà tớ vốn có bốn anh chị em, anh Kurai là anh cả, tớ là chị ba, đứa em thứ nhất của tớ là một đứa con trai tên là Yokai, đứa em gái út tên là Sumi... nhưng nó đã chết rồi.

Chito dừng lại để tiếng nấc tràn ngập.

– Cậu có biết vì sao không? Tất cả đều là vì tớ...

– Cái gì? – tôi tròn mắt nhìn Chito.

– Cậu... làm ơn đừng ghét tớ! Là ai cũng được! Chỉ cần mình cậu thôi, làm ơn đừng ghét tớ. – Chito kích động, ghi lấy bàn tay của tôi, mặt nhỏ cúi gằm như thể không dám tự mình chống chọi, đối mặt với mọi thứ phía trước.

– Được rồi, tớ sẽ không ghét cậu đâu, giờ thì bình tĩnh nói cho tớ nghe xem nào.

– Ừm... – nhỏ gạt đầu, quệt hết nước mắt, đã có vẻ bình tĩnh hơn – Cậu biết chứng yêu chị em gái chứ?

– Ừ, biết, có phải là bệnh cuồng chị em gái mình quá mức đúng không?

– Ừ. Cả Kurai lẫn Yokai đều mắc chứng bệnh đó.

– Thì ra là vậy... – tôi gạt gù, đó là điều đơn giản nhất để lí giải hành động kì lạ của Kurai đối với Chito... thì ra chính là tình yêu.

– Lúc trước, tình yêu của họ chia đều cho cả tớ và Sumi, nhưng đến lúc tớ 15 tuổi, đã không chịu nổi mà bỏ sang nhà bạn ở cả tháng. Cậu biết không, cái cách yêu của họ thật sự khiến người khác thấy sợ hãi... Trước lúc đó, tớ còn nhỏ, chẳng thể hiểu những nụ hôn của Kurai là có ý nghĩa gì, cho đến khi anh ấy... gần như giết chết một người bạn trai cùng lớp đã nói thích tớ.

– K... Không thể nào!

– Dù khi ấy anh ấy chỉ mới 17... tớ tức giận lắm, thêm sợ nữa, đã bỏ nhà đi bụi sang nhà bạn ở, với lí do là thường xuyên tham dự tiệc ngủ, mặc kệ tất cả. Lúc đó, tớ rất ích kỉ, cũng không biết suy nghĩ cho người khác, chỉ biết bản thân mình... đó là lí do khiến cho Sumi chết đi.

– Tại sao?

– Từ khi tớ đi, Kurai hình như nhớ tớ đã điên cuồng với Sumi, khiến cô bé lúc đó chỉ mới 11 tuổi sợ hãi tới cùng... gọi là gì nhỉ? Áp lực tinh thần...! Chính nó đã đánh quỵ con bé... Ngày nào cũng chịu những trận hành hạ của Yokai và Kurai, con bé gần như phát hoảng. Lúc trước, chỉ với Yokai thôi, Sumi đã thường xuyên thấy ác mộng, tối nào cũng ôm gối sang phòng tớ, khuôn mặt đầy nước mắt. Con bé thường bảo, Yokai hay sang phòng con bé lúc con bé ngủ để giờ trò, tớ chỉ biết ôm nó vào lòng.

– Tại sao cậu không nói gì hết cho ba mẹ cậu?

– Tớ... tớ không thể! Ba tớ vì mất mẹ tớ đã tiến thêm bước nữa, kết quả là Yokai và Sumi... tớ chẳng thể nào phá vỡ cái hạnh phúc mỏng manh của họ. Nếu nói với ba tớ, ông ấy chắc chắn sẽ vì chúng tớ mà từ bỏ hạnh phúc của mình, sẽ lí dị và chia con để nuôi. Tớ không thể.

– Chito...

– Sau đó, đúng một tháng sau khi tớ rời khỏi... con bé đã treo cổ tự tử trong phòng mình! Cậu có tin không?! Một con bé 11 tuổi, đâu có hiểu gì chuyện đời, lại có thể nghĩ đến cái ngõ cụt đó. Phải chăng con bé đã chịu quá nhiều tổn thương! Mà người khiến nó như vậy là tớ! Nếu tớ không hèn nhát bỏ trốn một mình, để mặc nó ở đó, nếu tớ có mặt ở đó ôm nó hằng đêm, nếu tớ có thể chia sẻ với nó... chỉ ít là một chút thôi... có thể... nó sẽ không phải chết oan ức như vậy! Sumi của tớ là một cô bé rất ngoan, rất hiền, đáng yêu, ai gặp cũng phải mến. Nó rất khéo tay, lại vô cùng thông minh, cách ăn nói cũng lém lỉnh hồn nhiên, tớ không nghĩ nó có thể chết!

– Chito...! – tôi không biết làm gì ngoài nhẹ nhàng gọi tên cô nàng... cô bạn thân của tôi đã phải chịu đựng những gì vậy chứ!? Đó đúng là ác mộng trần gian! Khuôn mặt cô ấy đột nhiên trở nên vô hồn, tận trong đáy mắt cũng không còn tí cảm xúc nào.

– Từ sau tang con bé, để chuộc lỗi với nó, tớ đã dọn về nhà ở, một mình chống chịu cả Kurai lẫn Yokai... tức cười thật đấy Yuki à... không biết liệu họ có phải anh em của chúng tớ không nữa... sau tang em gái không bao nhiêu đã cười tươi mà quấy rối cô em gái còn lại... tớ... đã nghĩ mình có thể chịu được họ...

– Tôi khi nào họ mới giác ngộ chứ?

– Tớ... tớ phải tự hạ mình để bù đắp cho Sumi... tớ tuyệt đối không thể hưởng được hạnh phúc.

– Chito à... không phải vậy đâu!

– Thật ra thì Yuki... lần đầu tiên gặp cậu... tớ đã nghĩ cậu là Sumi... em gái tớ! Tớ xin lỗi vì đến giờ mới có thể nói cho cậu nghe, cậu không giận chứ?

– Sao lại giận được? Vậy cứ để tớ làm em gái của cậu đi.

– Hức... Yuki, tớ không đáng sống phải không? – Chito buồn bã nói, cầm chai rượu lên tu tiếp – Vốn cứ nghĩ mình sẽ gắng gượng đến hết đời, nhưng mà... tớ chịu hết nổi rồi Yuki à...! Tớ yêu Ajita... đến mức điên cuồng... tớ không muốn mãi mãi bên cạnh Kurai và Yokai như vậy!

– Chito! Đó không phải lỗi của cậu! Rõ ràng không phải mà! – tôi giữ chặt vai Chito, nhủ mảy nói.

– Tớ không biết!! Tớ cảm thấy đó là lỗi của tớ... – nước mắt nhỏ lại chạy ra, Chito quay sang dụi đầu vào ngực tôi như một con mèo nhỏ rúc vào chăn mỗi ngày gió đông ủa về.

– Được rồi... nín đi, tớ đã nói không phải thì không phải là lỗi của cậu... không cần quan tâm ai nói gì, chỉ cần luôn tin tưởng vào tớ được rồi. – tôi thở dài.

– Cảm ơn cậu.

– Nhưng cậu mạnh mẽ thật, tự mình chịu đựng suốt từng ấy năm trời, mà lúc nào cũng luôn tươi cười... ngưỡng mộ thật. – tôi mỉm cười.

Nghĩ lại thì, có gia đình như cô ấy cũng thật đau khổ, lúc ban đầu, tôi có lẽ đã quá tự cao, cho là những người không có gia đình như mình mới thật sự bất hạnh, thì ra lại có những hoàn cảnh như vậy...! Thật khiến trái tim tôi đau đớn theo Chito.

– Yuki à... tớ từ trước tới giờ cứ mãi giấu không kể cho cậu, không giận tớ chứ?

– Tại sao tớ lại giận cậu chứ! Dù sao bây giờ cậu cũng đã kể hết cho tớ rồi, phải chạm đến nơi đau đớn nhất của bản thân, dù vậy, cậu chẳng phải vẫn tin tưởng và kể cho tớ à?

– Hức... Yuki à, nếu biết nói chuyện với cậu xong thấy thoải mái thế này, thì tớ đã thổ lộ lòng mình từ lâu rồi... cảm ơn nhé. – Chito ngược nhìn tôi bằng ánh mắt cúm con dễ thương hết sức.

– Uống đi, không say không về!!! Tối nay cậu cứ sang phòng kí túc của tớ ngủ là ok! – tôi nói câu này... khi hoàn toàn quên mất bạn cùng phòng của mình – Những ngày sau này cũng vậy, cứ đến ở luôn đi!

– Ok!! Cạn chai!

“Keng...”

...

Tôi khoác vai Chito đi dạo, nhỏ cũng bước chững chạc. Lần này thật không ổn rồi, tôi và cô ấy chơi tới cả chục chai, say hơn lần trước rất nhiều... cảnh vật trước mặt đều mờ hết... tôi đi trong vô thức chẳng biết mình đang đi đâu, chỉ biết đi theo Chito.

Cuối cùng nhỏ dừng lại trước một căn nhà chìm trong bóng tối... không phải nhà của nhỏ, cũng chẳng phải kí túc của tôi...

– Anh Ajita... em yêu anh!! – Chito đột nhiên hét lớn. Một ô cửa sổ bỗng sáng đèn...

Cái gì?! Ajita?! Cô ấy trong con say lại đến nhà Ajita tỏ tình rồi! Trời ạ! Có tình trạng nào thê thảm và nhục nhã hơn thế này không?!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: ‘ĂN’ KHUYA...!

Có tiếng mở cửa, tôi ngược nhìn, người con trai trước mặt.

Anh ấy giật mình khi thấy chúng tôi, liền theo phản xạ mà hỏi:

– Hai em làm cái gì ở đây giờ này?

– Làm ơn cho em ở nhờ đêm nay, và gọi Ren đến đưa Yuki về. – Chito nói, theo kiểu người say, thành ra lải nhải...

– Đ... Được rồi... Hai em vào trong nhà trước đã rồi nói, đứng ngoài không tiện đâu.

Tôi nhếch mép, đẩy mạnh Chito. Cô ấy ngã vào người Ajita, anh theo phản xạ ôm chặt lấy nhỏ.

– Em... em có sao không? – Ajita lắp bắp... thú vị thật.

– K... Không... em... em xin lỗi... – Chito ngược khuôn mặt đỏ lừ vì rượu, thêm tình trạng này, trông bối rối rất đáng yêu.

– Em uống rượu sao?! – anh ấy đột nhiên hét lên – Mùi rượu nồng nặc thế này?!

– Hừm... vì em buồn. – Chito nói, cái phản ứng hoang mang bối rối ban nãy đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt buồn kì lạ. Cô nàng gục đầu vào ngực Ajita.

– Nhà cô ấy có chuyện, anh để cô ấy ở đây một đêm nhé. – tôi mỉm cười nói, con say đã có voi đi, dù chút ít, nhưng đủ để tôi có thể thấy rõ hai người đó, và quay sang con đường tôi sắp đi mà không choáng váng – Hai người vào nhà đi, em về đây.

– Em đợi chút, anh tìm cách gọi Ren đến đây đưa em về. – Ajita nói.

– Không cần đâu, em tự về được. Anh vào trong đi. – tôi vừa nói vừa nhanh chân đi mất.

– Em về cẩn thận coi chừng đấy! – Ajita hét lên. Anh khẽ cười.

Nếu như là trước kia, làm sao anh có thể để tôi tự thân về được... lần này thật sự là tình cảm của anh đã có thay đổi rồi.

Dù rất ích kỉ, nhưng anh vẫn thấy vui... có lẽ vì cuộc đời anh một lần nữa có thể tràn ngập màu hồng.

Tôi lê lét trong đêm tối. Dù đang say, nhưng cái bệnh sợ ma của tôi cũng không thể biến đi đâu mất! Chết tiệt thật! Những ánh đèn mờ màu vàng càng làm tôi phát rét hơn khi cái bóng của tôi là những xoáy đen ngòm trên mặt đường. Ánh mắt thể hiện hai chữ bình yên của Chito khi ở bên Ajita thật khiến tôi cảm thấy vui mừng quá đỗi, tôi không muốn nhỏ thấy buồn lòng như thế chút nào! Cảm giác hạnh phúc từ Chito lan sang tôi khiến nó trào dâng trong cơ thể... theo nghĩa đen nghĩa bóng gì đấy.

Tôi chống tay lên bức tường gần đấy, nôn thốc tháo. Tôi rất ghét cái cảm giác này!! Vừa dơ bẩn, vừa khó chịu, như thể tất cả ruột gan phèo phôi đều muốn chạy ra ngoài cả... đúng hơn là như cơ thể bị độc ngược xuống vậy.

Tôi nôn hết tất cả thì đầu óc choang váng, cả cơ thể như kiệt quệ... đi được một đoạn, tôi lại ngồi bệt xuống đường, tựa lưng vào tường.

Tôi thở nhẹ, một làn khói trắng mờ bay ra... đêm nay hơi lạnh...

– Chết tiệt! Đây là đâu?

Tôi tựa đầu vào bức tường sau lưng, lẩm bầm. Nhớ rõ ràng... à không... tôi nhớ mang máng, ban nãy, Chito đã đưa tôi đi bằng đường này, tại sao bây giờ khi quay lại thì chẳng biết mình phải đi đâu? Mà bây giờ, tôi cũng chẳng nhớ đường quay về nhà Ajita nữa!

Lại một làn khói mờ bay ra, làn hơi mỏng như tan vào không trung, đêm đến nhanh hơn. Tôi vẫn ngồi im bất động, nhìn quanh. Sự sợ hãi khiến con say của tôi bay đi mất. Tôi bất lực thật rồi... con đường này vắng như sa mạc, chẳng thấy có người nào qua lại, từ nãy đến giờ, có muốn hỏi đường cũng không được.

Tôi loạng choạng đứng dậy, chống tay vào tường trụ cả cơ thể, ngồi im một chỗ thế này, chỉ tỏ khiến chân tay tê buốt cứng đờ lại, thôi thì đi lòng vòng xem sao, may mắn thì có thể tìm ra đường về, không thì có thể sưởi ấm cơ thể một chút.

Tôi đi một vòng, cuối cùng lại có thể gặp được hai người đàn ông... đang say!

Thực tình mà nói thì, từ nhỏ đến giờ, số tôi lúc nào cũng xui xẻo cả. Lúc cần gặp thì không thấy một ai, đến lúc gặp rồi, thì lại là hai tên khốn nạn... ông trời quả thật muốn đẩy dọa tôi đến chết đi sống lại.

Chúng dùng ánh mắt kinh tòm quét một lượt trên người tôi, dừng lại ở khuôn mặt lạnh như tiền.

– Em gái làm gì ở đây giờ này vậy?

Tôi chẳng thèm đáp, gặp những thứ như thế này cứ tránh đi là tốt nhất, dấn vào chỉ tỏ phức tạp hóa vấn đề, hơn nữa, giờ này tôi không có tâm trạng chơi đùa với rác rưởi.

Tôi lách người qua đi một mạch, thậm chí phào chúng không dai như tôi nghĩ... nhưng tất nhiên tôi đã nhầm.

Một tên bất ngờ túm lấy vai tôi đẩy mạnh tôi vào tường (hôm nay lưng tôi rất có duyên với mấy bức tường thì phải). Tôi không kịp phản ứng đã bị hai tên chặn đường thoát. Chúng cười nham nhở nhìn tôi bị nhốt trong hai cánh tay của chúng. Cái gì đây? Chẳng nhẽ tôi lại phải động tay động chân thật à?

Tôi chán nản chép miệng, chúng không hề để ý mà tiến sát tôi. Tôi nhếch mép, định cho mỗi thằng nằm viện một tháng thì cả hai đột ngột bị lôi ra khỏi người tôi.

Một tiếng động thật lớn vang lên, rồi hai tên đó như hòn đá rời khỏi xác, nằm dài bất động trên đường đất, ở đầu là hai dòng máu đỏ tuôn như suối.

Tôi liếc qua tụi nó một lượt, rồi nhìn người con trai đứng hiên ngang, cả người tỏa ra luồng khí lạnh đến đáng sợ... còn hơn ngàn đá tù lạnh nữa.

Người ta đang liếc tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, khiến tôi rùng mình.

Người đó chậm rãi tiến gần tôi, trên khuôn mặt không có bất kì cảm xúc nào... thương tiếc cho mạng sống của hai tên rác rưởi kia, hay lo lắng cho cô gái vừa bị đồn vào tường là tôi đều không có... nhưng tôi cảm thấy nổi tức giận ngút trời.

— Ren... — tôi run rẩy lùi lại, nhưng một lần nữa, lưng lại chạm tường... tôi sợ Ren những khi hân lạnh lùng như vậy, liền không đợi hấn đánh mà đã khai hết — Là em lạc đường, em xin lỗi! Em không cố ý về trễ thế này đâu! Ren à, em xin...

— Anh đói, mau về nấu đồ ăn khuya. — Ren buông một câu hờ hững, rồi quay lưng đi trước, không thèm hỏi thăm quan tâm đến tôi một tiếng...! Lạnh lùng cũng có mức độ thôi chứ! Chẳng lẽ hấn giận tôi đến vậy?

Nhìn dáng đi bất cần đời của hấn, tôi thở dài... làn khói mỏng lại xuất hiện.

Một cái khăn choàng cổ xuất hiện trước mặt tôi rồi quấn vài vòng quanh cổ tôi, khuôn mặt Ren hiện ra... rất lạnh lùng, nhưng ánh mắt không thể giấu nổi sự xót xa và hờn dỗi.

Ren quấn xong khăn cho tôi lại quay lưng đi trước. Tôi mỉm cười, chạy theo nắm chặt tay hấn... ai lại dễ thương như thế này chứ!

Hấn điềm nhiên nhìn tôi, khuôn mặt vẫn không tí động đậy gì, hấn dứt tay vào túi áo khoác, kèm theo cả bàn tay lạnh ngắt của tôi.

...

Vừa về tới kí túc, tôi đã ngoan ngoãn thay bộ quần áo ở nhà rồi chui vào bếp, dù bây giờ đã là 1h sáng.

Ren vẫn im lặng từ khi nãy, mặc tôi có lải nhải, làm nhảm, hay hát những bài bựa bựa thì hấn vẫn không một biểu hiện gì. Ren khi giận đúng là đáng sợ.

Tôi đang xất hành thì Ren đột nhiên vòng tay ôm tôi từ phía sau, tôi để yên cho hấn làm gì thì làm, còn mình thì tiếp tục công việc.

Tôi nhích qua một chút bỏ hành vào nồi nước đang sôi, Ren chẳng buồn buông tôi ra mà nhẹ nhàng lết theo tôi, hai tay vẫn yên trên eo tôi, cảm hấn vẫn yên vị trên vai tôi...

Hấn dính tôi như một con mèo con xù lông bám theo một cuộn len đang lăn.

Tôi đi sang bên đây, hấn cũng theo sang bên đây, tôi bỏ qua bên kia, thì hấn lại qua bên kia.

Tôi không chịu nổi liền lên tiếng:

— Ren à... anh đừng làm khó em được không?

— Không. — Ồ, cuối cùng hấn cũng trả lời rồi... nhưng trả lời gọn một chữ với giọng điệu như thế chỉ khiến người ta cảm nín không thể nói gì thêm nữa... sức ảnh hưởng ghê gớm tâm cơ!

— Em không thể làm được.

Tôi giãy ra, quay lại định mắng cho Ren một trận thì hấn nhanh chóng nắm lấy tay tôi, kéo tôi về phía mình, tay kia siết lấy eo tôi, đồng thời cúi thấp người xuống... với tình trạng này, thì chắc hấn môi hấn đã chạm vào môi tôi.

Ren cắn nhẹ môi dưới của tôi, khiến tôi rùng mình một cái.

Tôi đẩy hấn ra lườm nguyệt hấn muốn rút con mắt ra... đến lúc này, khuôn mặt hấn mới bình thường lại, cái vẻ mặt kiêu ngạo xem thường người khác... không còn hình sự như lúc nãy nữa.

Tôi chợt có một suy nghĩ, có phải khi hấn đói, thì tôi là món ngon nhất...?!

Tôi quay lại nấu, hấn vẫn quay lại ôm lấy tôi...!! Cứ thế này thì ai mà tập trung cho nổi a...!

— Này! — tôi hét lên.

— Muốn một nụ hôn nữa? — Ren nói nhỏ, giọng càng nhỏ thì càng trầm... càng khiến tôi bối rối.

– Hôn cái đầu anh ấy! Tránh ra cho em nấu cái đĩa.

Ren mặt đầy xem như không hề nghe thấy câu nói vừa rồi của tôi, thân nhiên ôm chặt lấy tôi.

...

Tôi dọn ra bàn vài món đơn giản, lúc này cũng đã 1h30 hơn. Hắn ăn hăng say, cuối cùng không còn lại gì... hắn đói thế cơ à? Tưởng như có thể xẻ thịt tôi ra mà ăn luôn không chừng.

Tuy nhiên, nhìn hắn ăn ngon lành như thế thấy cũng thật mãn nguyện. Hắn đang tận hưởng những gì tôi đã vất vả nhọc công làm ra.

Thấy tôi cười, hắn nhìn tôi chăm chăm. Vừa lúc ăn xong, hắn bỏ đĩa xuống.

Ren đứng dậy dọn dẹp, tôi cũng hí ha hí hửng bon chen chạy sang giúp hắn, nhưng chưa kịp chạm tay vào đồng chén đĩa, đã bị Ren thẳng tay đẩy ra.

Hắn lạnh lùng tự mình đem hết đồng chén vào bếp.

Sau đó lại tự mình rửa hết chúng. Tôi khó chịu nhìn hắn chăm chăm... rốt cuộc lại định làm cái gì khó hiểu nữa đây?! Ren thật phức tạp, không biết đến bao giờ tôi mới có thể biết được hắn đang nghĩ gì, như cái cách mà hắn luôn đoán được suy nghĩ của tôi.

Nhưng mà... nhìn hắn loay hoay bếp núc như thế này từ phía sau trông thật đáng yêu... hết như người chồng đảm đang... khiến tôi rất muốn ôm hắn. Thảo nào ban nãy hắn cứ dính chặt lấy tôi.

Ren như tỏa sáng trong căn bếp nhỏ, cơ thể hắn như tỏa ra hào quang. Ủa,... sao mà bạn trai tôi có thể hoàn hảo đến vậy nhỉ?! Tự hào ghê.

– Làm ơn đừng nhìn anh với ánh mắt thèm khát đó.

Ren đột nhiên lên tiếng, sau đó hắn hắng giọng, quay sang tôi, người hơi tựa người vào bàn bếp.

– L... Lại gì nữa? Có ai nhìn anh đâu. – tôi lắp bắp trả lời, mà khuôn mặt nóng bừng, khác nào bố ông ời tôi ở bụi này? Chết tiệt cái mặt không chịu nghe lời tôi.

Hắn nhún vai, đi rửa cho sạch tay rồi tiến dần về phía tôi. Đấy, tôi lại chẳng thể hiểu hắn đang nghĩ gì, trong khi Ren biết rất rõ suy nghĩ của tôi... hắn có phải thần thánh phương nào giả danh DW...!

Hắn nhắc bóng tôi lên... tiến thẳng đến cái giường đôi êm ái mà ngày ngày tôi nướng khét trên đấy.

Hắn vứt tôi xuống giường, rồi nhìn tôi chăm chăm, sau đó hắn...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: DỌN SANG NHÀ ANH.

(Bơ cặp Ajita và Chito dữ dằn quá, thôi thì mình dành cho cặp này chút không gian ở chap này =]] troll troll là lá la)

Nhà Ajita,...

Ajita thờ dài nhìn Chito đang ngủ trên giường mình.

Anh chậm rãi bước xuống bếp, dường như không muốn rời căn phòng, nơi cô gái bé nhỏ đang ngủ, cũng không dám nán lại, sợ sẽ nảy sinh những suy nghĩ đáng sợ.

Anh rót một ly nước rồi đi lại ghé sofa thả mình xuống, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, Ajita hóp một ngụm lớn. Để dòng nước lạnh trôi qua cổ, anh nhắm hờ mắt.

Ban nãy người đã mạnh dạng hét lớn lên câu tỏ tình với anh là Chito à? Anh còn tưởng người điên đến phá nhà anh chứ. Cô bé này thật ra cũng đáng yêu thật, tính cách dù khác người một chút, nhưng nghĩ kĩ lại thấy cũng rất dễ thương.

Mọi hành động cô làm đều thể hiện được tình cảm của mình trong đó, rất thẳng thắn, rất thú vị, rất thật lòng, nghĩ gì làm nấy, không giấu bất cứ gì cả... nói chuyện tiếp xúc với những người như vậy, rõ ràng là đơn giản và thoải mái hơn những người ranh ma như boss hồi ấy... mọi thứ đều phải dè chừng

khó có thể sống thật với tính cách của mình.

Trước Chito, mọi thứ của Ajita bị phơi bày ra hết anh cũng không thấy sợ hay hoang mang gì. Cô đem đến cho anh một cảm giác yên tâm, một cảm giác muốn ở bên.

Con người Chito dịu dàng, chừng mực, khác hoàn toàn Yuki, lúc nào cũng náo nhiệt, cứng đầu, ương bướng, lại nóng nảy, rất dễ giận, mà dễ giận cũng dễ hòa,... điều đó khiến Yuki rất đáng yêu.

Gez! Xem anh kia, mới chút lại nghĩ đến Yuki, thì ra tình cảm anh dành cho nó lại sâu sắc đến vậy. Có phải anh không thể nào quên được mối tình đầu này... dù nó toàn những kỉ niệm buồn.

Anh thở dài lại hít một ngụm nước.

Lần trước buồn chán anh có vào thư viện trường, dạo quanh mấy kệ sách, chẳng hiểu thế nào mà anh lại lấy một cuốn sách về tình yêu đơn phương First love, first pain. (cái này Mi chém ế). Anh đăng kí mượn sách rồi thả bộ ra quán cà phê gần đấy.

Vừa bước vào quán, khung cảnh nơi này đã khiến anh có cảm tình ngay lần đầu tiên đến. Sàn đá, tường bằng đá xanh nốt, có vài chỗ rêu bám xanh rì, bàn ghế, đèn đóm được trang trí theo kiểu cách đường phố Paris, phía trên đầu không có nóc nhà, mà thay vào đó là những dây leo chằng chịt, loại cây này khiến anh nhớ đến căn nhà của Chito, khẽ thở dài, anh tiến vào một góc khuất để thưởng thức cuốn sách. Mùi cà phê xộc vào cánh mũi khiến anh rất muốn hít xì.

Anh gọi ly cà phê đá không đường, rồi lặng lẽ mở cuốn sách. Chương cuối đã nói gì nhỉ?

Để quên đi người cũ, tốt nhất nên mở lòng mình hơn để tìm đến một người mới... người nào đó yêu bạn rất nhiều. Đừng tự vùi bản thân vào đau khổ, cứ tự tin tiến lên phía trước, có lẽ hạnh phúc đã tự nguyện chờ mình ở đó, chỉ là mình không muốn nắm lấy. Mù quáng yêu, thì khi đã tỉnh ra vẫn nên bình tĩnh bước đi... kéo lại ngã vào con đường cũ. Dù cho việc bắt đầu lại này có chút khó khăn, nhưng quả cho bản thân chính là kết quả cuối cùng...

Yêu một người nào đó, không phải là xấu, dù nó có khiến bạn đau đớn đến thế nào đi nữa, thì đó cũng chính là cảm xúc của bạn... cũng đều xuất phát từ trái tim. Giữ nó lại chỉ khiến đau khổ chồng chất đau khổ, mà đá nó đi cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Trái tim đang tổn thương rí máu thường rất yếu đuối, vậy nên đừng gượng ép bản thân làm gì. Nếu một tình cảm ấm áp có thể cảm hóa nó, vậy bạn cứ thuận theo nó mà tiến, không cần gò bó, người đó có thể chữa lành vết thương trong trái tim bạn. Có thể sẽ để lại sẹo, nhưng hãy xem đó là những kỉ niệm về mối tình đau đớn ấy, để khi nhìn lại sẽ thấy mình đã trưởng thành hơn nhiều từ việc đó.

Anh bất giác thở dài. Liệu anh có thể từ bỏ Yuki và ở bên cạnh Chito không?

– Không!!

Hơ...? Ai trả lời thế?

– Tránh ra! – giọng ấy lại vang lên... lần này anh đã có thể nhận ra đó là giọng nữ...

– Chito! – anh đột nhiên trừng mắt, ngược về phía phòng mình theo phản xạ.

Anh phóng nhanh lên đó, mở tung cánh cửa, hình ảnh duy nhất mà anh thấy là Chito đang ngồi co ro dưới đất, lưng tựa vào giường, gối, chăn,... vương vãi khắp nơi... cô co hai chân, hai tay ôm lấy nó, đầu cúi gằm.

Ánh sáng vàng từ ngọn đèn đường ở bên ngoài hắt vào phòng khiến những giọt nước mắt của Chito hệt những viên kim cương lấp lánh, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, từng giọt một rơi xuống...

– Chito! Có chuyện gì?! Chito! – Ajita nhanh chóng chạy đến, cầm chặt vai cô lay mạnh.

Chito không động đậy gì, vẫn cúi nhìn ngón chân. Ajita nâng cầm cô lên... giật mình khi thấy đó là một đôi mắt vô hồn, nhưng tận sâu bên trong là sợ hãi và cô đơn, hàng chân mày nhíu lại.

– K... Không! Mau tránh ra... tránh xa tôi ra! – cô ấy rên rỉ, tiếng phát ra nhỏ như không.

– Chito! Là anh đây! Ajita đây! Em sao thế? – anh nắm chặt tay cô.

– Không! Tránh ra! Làm ơn đừng lại gần tôi. – Chito rùng mình một cái, rồi thẳng tay đẩy Ajita ra. Cô co rúm người lại, vội lấy cái chăn trùm kín người – Anh đừng chạm vào tôi... Kurai... tôi xin anh! Kurai... không...

– K...Kurai... – anh nghiêng răng kèn kẹt...

Chito mất ý thức như thể rõ ràng là bị ám ảnh đến nỗi lo sợ kể cả trong giấc mơ. Anh cảm thấy rất đau xót. Chẳng lẽ đêm nào cô cũng phải chịu những cơn ác mộng như thế này?

Ajita giật phăng cái chăn ra, ôm chầm lấy Chito, mặc cô ra sức đẩy:

– Kurai! Buông tôi ra! Tôi không muốn! Đừng chạm vào tôi!

– Anh là Ajita. Là người nhất định sẽ bảo vệ em, sẽ đưa em thoát khỏi con ác mộng không dứt này. – Ajita ghì chặt lấy Chito.

– Không! Mau buông r...

Ajita chặn con hoảng loạn của Chito bằng một nụ hôn, nó nhanh chóng khiến cô hoàn toàn bất động.

Thấy Chito bình tĩnh lại, anh mới từ từ rời xa bờ môi mềm mại ấy. Chito mở to mắt nhìn Ajita, cô lắp bắp, với một khuôn mặt đỏ ửng:

– A... Aji... ta... anh... anh l... làm cái... em... gì... mà... em... Aji...

– Em không nhớ gì hết à? – anh dịu dàng vén mái tóc lò xo của cô.

– Em... sao lại... – Chito với lấy cái gối che lấy khuôn mặt ngượng ngùng của mình.

– Đó là lỗi của anh. – Ajita thở hắt ra, như vừa trút được một nỗi lo. Đây là Chito bình thường.

– L... Lỗi của anh? – cô nàng bắt đầu xuyên tạc câu nói của anh theo nhiều nghĩa khác nhau. Do bận suy nghĩ nên Chito chỉ im lặng, ánh mắt trở nên xa xăm.

– Được rồi, em hết say rồi chứ? Nhớ ra gì chưa?

– À, say thì hết rồi, nhưng em chỉ nhớ lúc mình choàng vai Yuki kéo đi thôi. Mà... đây là...

– Phòng anh. Và... em thật ngốc! – Ajita cười dịu dàng xoa đầu Chito, khiến cô nàng ngượng chín mặt... có phải cô đang mơ không? Vừa mới thức dậy đã thấy Ajita đang hôn mình, tay còn nắm chặt lấy tay mình... lại ở trong phòng của anh nữa.

Nghĩ là làm, Chito lấy tay véo má mình, rồi tự ôm lấy nó, khóc không ra nước mắt! Đau thế này thì chắc chắn là sự thật rồi.

– Em lại đang làm điều đáng yêu gì thế?

– Đ... Đá... Đáng yêu... – cô nàng chớp chớp mắt.

– A... anh lỡ miệng, đi xuống bếp nào anh pha cho em ly nước chanh.

– D... dạ. – Chito như không tin vào mắt mình, mọi thứ trước mắt hết như những điều cô thường mơ ước tới.

Chito lẻo đẻo theo Ajita xuống bếp. Anh bảo cô sang bàn ăn ngồi chờ, còn mình bắt tay vào làm. Nhìn anh cứ mỉm cười thật dịu dàng quá... cử chỉ của anh cũng thật quý tộc a. Đến từng động tác nhỏ cũng khiến người ta phải chăm chú vào, không thể rời mắt.

– À... tại sao em lại ở nhà anh vậy?

– Yuki bảo nhà em có chuyện nên em cần ở ngoài đêm nay. – Ajita nói, tay vẫn liên tục dùng thìa khuấy nước.

– À... em làm phiền anh rồi. – Chito tỏ vẻ khó xử.

– Không có gì đâu, có thêm một người ở cùng rất vui. – giọng anh đều đều.

– Vậy em... có thể dọn qua đây không? – cô nhắm mắt thu hết dũng khí để nói.

– Há? – anh dừng tay, cả người hoàn toàn quay lại, nhìn thẳng vào cô.

– A... em xin lỗi, anh cứ xem như em chưa nghe thấy gì hết. Em... em giúp anh. – cô cười gượng rồi đi sang nhẹ nhàng lấy ly nước chanh trên tay anh, trong khi anh vẫn đứng hình nhìn theo cô.

Khi lấy ly nước, những ngón tay ấm áp của cô chạm nhẹ tay Ajita, làm anh rung mình, như bừng tỉnh, anh chớp mắt:

– Em cứ việc dọn đến.

– Em không dám phiền anh đâu, anh hãy quên những lời ban nãy. – Chito nói, dù cười rất tươi, nhưng trong giọng nói ấy cũng không giấu hết được nỗi thất vọng.

– Anh đã bảo em cứ dọn đến. Nhà anh có hai phòng ngủ. – Ajita nói với giọng kiên quyết, Chito dừng tay hơi ngần người ra.

Cô suy nghĩ hồi lâu rồi khẽ cười đáp:

– Cảm ơn anh, anh thật tốt bụng.

Ajita không nói gì, mà mặt đỏ bừng, đành quay đi lấy đường để che đậy cảm xúc bối rối của mình lúc này.

...

(quay lại với căn phòng số 13... không biết rds đã tưởng tượng như nào nhỉ? :)))))) kakaka)

Ren nằm bên trên tôi, hấn cúi dần xuống. Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, chăm chăm nhìn từng động tác của Ren.

– Ren...

– Em gọi tên anh nghe rất kích thích... chỉ cần im lặng thôi... nếu không anh không biết hậu quả sẽ thế nào đâu.

– Anh đừng làm bừa... em...

À thì... hấn lại cướp lời tôi bằng một nụ hôn. Hấn ban đầu chỉ hôn phớt trên môi tôi, rồi tay lại mò xuống cù tôi cười đến chảy nước mắt, nhân lúc miệng tôi đang há lớn cười to, hấn nhếch mép đưa lưỡi vào.

Tất nhiên tôi hoàn toàn bất lực, tuyệt đối không thể thoát ra khỏi hấn, nói đúng hơn là cách hôn của hấn.

Hấn buông tôi ra khi thấy tôi không còn chống cự nữa.

– Sau này cấm bỏ anh một mình ở nhà. – Ren thở dài, mặt hình như hơi mếu... nhìn như con nít bị bỏ rơi vậy – Chán chết được.

Tôi mỉm cười, tay chạm nhẹ má hấn:

– Trẻ con.

– Nói ai? – hấn nghiêm mặt lại.

– Em – tôi trả lời không chần chừ, khi thấy mình đã tự đặt bản thân vào nguy hiểm.

– Tốt đấy. Được rồi, tắm đi. – Ren bẹo má tôi, rồi nhõm người dậy đi rửa chén tiếp...

Tôi nằm dài trên giường lưỡi nhác nhìn trần nhà chớp chớp mắt, lại nhìn trần nhà.

– Em không đi tắm luôn hả? – Ren trừng mắt nhìn tôi.

– Có... có chứ! – tôi ngay lập tức bật dậy, chạy vội vào nhà tắm... nghe lời hấn răn rắp thế này, tôi càng ngày càng lép vế a...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: ĐỘT NHẬP.

Sáng hôm sau,...

– Mau dậy đi nhóc con. – Ren nói đều đều. Tôi mở mắt đã thấy toàn thân tê cứng lại, đập vào mắt là cái bản mặt của Ren... hấn ôm tôi suốt đêm chắc?!

– Au... anh mau bỏ cái chân ra! Nặng khiếp! – tôi lèm bèm chửi rủa, trong khi Ren vẫn mặt dày ôm chặt tôi... không có tí gì gọi là sẽ để tôi đi làm vệ sinh cá nhân.

– Hôm nay là chủ nhật đấy.

– Thì sao? – tôi cộc cằn nói, vứt cái chân hấn sang một bên.

– Đây... em đã hứa với anh gì vào đêm hôm qua hả?

Tôi im lặng, te te đi vào nhà vệ sinh... đã yên vị trong đó thì tôi gào thét sâu trong thâm tâm tại sao mình lại ngu ngốc đến như vậy. Hứa với hấn làm gì để giờ phải chịu khổ thế này không biết nữa...! Đâu phải tôi quên đâu. Đền bù gì chứ! Tự hại thân thì có.

Tôi mở hé hé cửa, Ren đang nằm ườn trên sofa coi ti vi. Tôi nuốt nước bọt cái ực... có phải vị tướng nào trước khi ra trận mà nắm chắc phần thắng trong tay thì lúc nào cũng thật nhàn nhã như thế không?

Có phải hẳn lại nghĩ ra trò gì đó để trêu tôi rồi... không chừng lại bắt tôi làm osin cho hẳn!

Phải kiểm soát ra ngoài thôi!

Tôi nhanh chóng vệ sinh rồi thay một bộ quần áo khá đơn giản, tóc búi cao, nhìn có vẻ tri thức.

– Ren... Em... đi... đây chút nha. – tôi vừa nói vừa đi thẳng ra cửa.

– Đứng lại. – hẳn vẫn giăng mắt vào ti vi mà nói.

– Gì?

– Đi đâu? Ở nhà chơi với anh.

– Em... phải đi làm.

– Ở đâu?

– Tiffa.

– Hôm nay em chỉ có ca chiều thôi mà? Tưởng anh không biết à?

– À thì...

– Phạt thêm tội nói dối nhì? – Ren tắt ti vi đứng dậy.

Tôi giật thót tim... Ren à... sao càng ngày anh càng nguy hiểm thế này! Cứ như vậy làm sao em dám tạo phản đứng lên chống đối chính quyền!

Ren cười gian, tiến về phía tôi... thì có người gõ cửa. Tôi tui cười rạng rỡ phóng ngay ra cửa.

Ren thì đứng đó, khuôn mặt đen lại.

– Ajita? – giọng nói đầy ngạc nhiên của tôi đã thu hút ánh nhìn của Ren. Hẳn liếc sang cánh cửa phòng – A. Chito! Chào buổi sáng.

– Yuki! Hôm nay cậu rảnh chứ?! – Chito cười tươi nói.

– Vào nhà trước đi.

...

Trong căn phòng khách, nói toẹt ra là cái ghế sofa dài, thêm hai cái ghế nhỏ hơn, một cái bàn, một cái ti vi.

Tôi và Chito ngồi cạnh nhau, Ren và Ajita ngồi ở hai cái ghế nhỏ. Bốn đứa tôi có vài phút im lặng.

– Vậy có nghĩa là tui mình sẽ đột nhập vào nhà của Chito để lấy quần áo? – tôi nghiêm túc phán một câu.

– Cái đấy thì ai chẳng biết, ý của tui này là nghĩ ra kế hoạch đấy ạ chị hai à. – cả ba người còn lại trợn mắt lên nói với tôi – Thì ra nãy giờ vẫn chưa hiểu gì hết. Thật ngốc hết sức.

– Tại sao cần có kế hoạch, chỉ cần đi thẳng vào lấy thôi. – tôi nheo mày đáp. Họ làm quá lên cái quái gì thế này?

– Hơ... cậu đúng là ngốc thật. Đi vào bằng cửa chính như thế khác nào dang chân, chống nạnh, hất hàm với khuôn mặt khiêu chiến với Kurai. – Chito trợn mắt nhìn tôi. Thân với tôi lâu đến thế, chỉ nghĩ là tôi ngốc cỡ cô ấy, không ngờ tôi còn có thể ngốc đến mức này.

– Thì sao? Chỉ cần đánh anh ta là xong thôi mà? – tôi cau mày khó hiểu. Một rồi nhá! Sao họ toàn làm những chuyện khiến tôi không hiểu gì cả?!

– Được rồi Yuki. Em đừng hại não mọi người nữa, xuống bếp pha trà đi, để người lớn nói chuyện. – Ren ngã người ra sau, gác luôn hai chân lên bàn... nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Tôi trừng mắt... Gì chứ! Vừa xua đuổi tôi, còn bảo tôi là trẻ con á! Cái tên này quá quái thế chứ! Hừ! Tôi cũng yếu đuối chứ! Tôi cũng bị tổn thương chứ bộ! Hẳn cứ được nước làm tôi... chờ tôi xử lý hẳn.

Tôi chau mày, trề môi ra, liếc nhìn một lượt hai người còn lại. Không những không bệnh vực tôi còn cố nhịn cười chứ! Chết tiệt! Tôi không có đồng minh mà! Hãy đợi đó.

Tôi găm giữ đập tay xuống bàn cái rầm ròi tức giận bỏ vào trong bếp.

Tôi pha trà mà lòng thầm rửa, chửi, mắng, nguyên,...

Trà đạo có quy định người pha trà phải có tâm hồn thanh thản, không vương cảm xúc tiêu cực, cũng không cần tích cực, (cái này là chém hết ý) thì trà mới ngon và có hương vị đặc trưng... còn tôi thế này... chắc pha thành thảm họa mất.

Tôi chạy vào phòng lấy cái tai nghe đeo vào... và phải đi ngang phòng khách. Tôi lườm cả ba, cả ba cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôi hất mặt quay lưng bỏ đi.

Mở max volume, tôi vừa pha vừa hát hò... đúng hơn là hét hò... cố tình làm phiền ba người lớn ngồi trên kia bàn chuyện đại sự đã đưa con nít này lăn long lóc xuống đây... tui thân quá đi mà!

Tôi cảm thấy phía sau lưng mình có một hơi ấm, eo mình bị siết lại.

– Yuki.

Tôi có nghe... giọng ai đó... rõ ràng là giọng của Ren, mà tôi bơ... bơ đi để trả thù hấn dám cho tôi một vố như thế.

Chito cũng đến cạnh tôi, nhò gờ cái tai phone trên tai tôi. Nhò mỉm cười:

– Đi thôi.

– Tôi muốn uống trà. – tôi cười thân thiện nói... mà chắc chắn là nhìn giả tạo lắm a.

– Giận à? – Ren thì thầm vào tai đã bị bịt kín bởi tiếng nhạc.

– Xi... ba người đi đi. Tôi không thêm – tôi bĩu môi, tay vẫn thoăn thoắt pha trà. Gì chứ! Bảo tôi đi pha trà cho đã, rồi bây giờ bảo đi á. Thế công sức tôi này giờ bị đổ đi đâu?! Bực chết mà!

– Thôi mà... đừng giận. – Chito ra sức lay tay tôi, và tặng tôi một khuôn mặt dễ thương đến khó đỡ.

– Được rồi, kế hoạch thế nào? – tôi miễn cưỡng thả ấm trà trên tay xuống, tay còn lại gờ tai nghe ra.

– Thì rón rén đi vào. – Ren buông eo tôi ra.

– Thế khác nào cách của em? – tôi tròn mắt.

Cả ba người họ chỉ nhếch mép nhìn tôi.

– Em nghĩ đường hoàng đi cướp ngân hàng và lén lút mở kết lấy giống nhau à? Đúng là gốc hết sức. Mau đi thôi.

Ren nói rồi vỗ nhẹ vào đầu tôi. Cả ba lướt qua tôi.

Thì ra kế hoạch vĩ đại của họ là lén lén lút lút. Thế có gì hay chứ?

...

Bốn đứa tôi dễ dàng trèo rào vào khu vườn phía sau căn biệt thự rộng lớn đến đáng sợ. Chito dẫn đường đi vào. Tôi chỉ phút chốc nghĩ bừa nói đại:

– Nhà cậu có bấy gì không?

– Có. – cũng không ngờ Chito lại thật thà trả lời như thế.

– Cứ như nhà của tổng thống vậy, đáng sợ quá. – tôi khẽ rùng mình.

– Định nghĩa lén lút của em là thế nào hả Yuki? – Ren thờ dãi.

– Em xin lỗi. – tôi ngay lập tức đáp rồi im lặng.

Chito... rốt cuộc cậu là công chúa nước nào, đến cả căn nhà cũng thật đặc biệt... khiến người khác quá tò mò.

Chito đưa chúng tôi vào nhà an toàn, nhỏ lắm bằm:

– Hình như anh ấy không có ở nhà, vậy thì khỏe rồi. Có ai đòi vào nhà của chính mình phải đi bằng cửa sau thế này không.

Tôi cũng phải thở dài, tội nghiệp con bạn. Tôi chỉ là người ngoài cuộc còn thấy thương tâm cho cuộc sống đau khổ của nó.

Tôi thở dài nãy nê. Đi vòng qua vài hành lang, tôi đến căn phòng lần trước. Ren và Ajita đột nhiên giữ tay tôi và Chito lại, kéo chúng tôi đứng ra sau lưng họ. Cả hai đẩy cửa phòng, bên trong tan tành như thể mới có khủng bố đột nhập vào đây.

Tôi và Chito hai mắt căn tròn, trong khi Ren và Ajita dường như hơi siết chặt tay hơn.

– A. – tôi chỉ kịp nghe thấy Chito hét lên một tiếng, chưa kịp phản ứng gì, nhỏ đã bị kéo đi đâu mất... với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Bàn tay đang nắm của Ajita bỗng chơi vơi trong không khí... Chito bị cướp đi một cách dễ dàng, mà anh không thể phản ứng lại gì. Cảm giác thất vọng và thấy bản thân vô dụng ủa về, trái tim anh gần như hoảng loạn.

Chẳng lẽ anh lại vô dụng đến vậy?

Một bóng đen vụt qua trước mặt tôi, rồi lướt vào phòng.

Giữa phòng đột nhiên xuất hiện hai người. Người con trai đang ôm chặt cô gái trong lòng như sợ cô ấy sẽ biến mất.

– Kurai... Chito...! – tôi nghiêng rặng.

Phải đấy, hai người đó còn ai khác ngoài hai nhận vật này.

Nhìn Kurai thâm thương quá. Đầu tóc thì rối bù, bọng mắt đen xì, khuôn mặt tái nhợt, làn da trắng toát có pha xanh xao, như ma ý. Chỉ nhìn anh ta từ khoảng cách này cũng đủ làm tôi thấy giật mình rồi, cứ như ma ý...! Mà anh ta làm thế nào có thể kéo Chito sang đây chứ?

– Tao cho ba đứa bây 3s để biến, nếu không đừng trách.

– Anh nghĩ anh là ai? Mau buông tôi ra. – Chito vùng vẫy, tay đẩy anh ta.

– Từ khi nào em lại chống đối anh như thế? Trước kia em vốn rất ngoan ngoãn.

– Tôi không quan tâm, tôi hết chịu nổi anh rồi! – Chito đẩy mạnh. Kurai như sốc tinh thần khi nghe câu vừa rồi nên lơ là tập trung, bị nhỏ đẩy ra một cách dễ dàng.

– Em... bị tội nó dụ dỗ rồi! Chỉ cần tội nó biến mất, em sẽ quay trở về bên anh phải không? – Kurai gào lên... anh ta xúc động nhủ mảy nhìn Chito, ngón trỏ chỉ thẳng vào tôi, Ren và Ajita đang đứng nhìn hai người họ.

– Không! Dù họ không còn tôi cũng không nghe lời anh nữa! – Chito cũng để bao nhiêu bức xúc của mình từ trước đến giờ tràn ra hết qua những câu nói... câu thét thì đúng hơn.

– Anh không tin! Em chỉ đang nói dối thôi. Em là một đứa em gái ngoan ngoãn mà! – anh ta lại gào lên, mắt... ngấn nước?! OMG! Ờ là thế!

– Đó là do anh tự suy diễn ra thôi. Từ trước đến nay có lần nào tôi bao yêu anh đâu. Tại sao anh cứ mãi áp đặt tôi như thế? Tôi đau khổ và khó xử biết bao nhiêu, nếu yêu tôi tại sao anh không hiểu được điều đó. Rốt cuộc anh yêu tôi được bao nhiêu?! Tình yêu của anh sao lại ích kỉ như vậy?! Thấu hiểu cảm giác của người mình yêu là chuyện khó lắm lắm sao?

– Em... tại sao lại cứng đầu như vậy?

– Người cứng đầu chính là anh! – Chito hét âm lên, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy biểu lộ đau khổ đến vậy.

– Em nói thế là ý gì? Có phải bây giờ em ghét anh lắm không? – Kurai ngồi xuống giường, đưa ánh mắt ban nãy vẫn còn thể hiện nỗi đau, bây giờ vô hồn lơ đãng nhìn về nơi nào xa xăm.

– Ừ. – Chito gật đầu chắc nịch không do dự.

– Anh cần xả stress. – Kurai lầm bầm nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, sát khí đột nhiên lan rộng khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: TRANH CHẤP.

Kurai nhìn tôi với ánh mắt kì dị, khuôn mặt anh ta đen sì lại, không khí xung quanh căn phòng đột nhiên chùn xuống.

Tôi rùng mình... thì ra đây là cảm giác khi bị một ai đó chia ánh mắt sát thủ tới mình. Kurai đứng lên, chậm rãi tiến về phía tôi.

Ajita và Ren vẫn mặt lạnh như tiền đứng chắn giữa tôi và Kurai.

– Nếu anh dám làm gì bạn tôi, tôi sẽ giết chết anh. – Chito thở dài.

Kurai dừng lại, anh ta quay nhìn Chito:

– Anh sẽ không buông tha cho em.

Lời anh ta thì thầm như gió rồi biến mất.

Chito thở dài, tôi đến cạnh nhỏ, nghe tiếng cô nàng lẩm bẩm:

– Biết vậy ngay từ đầu không cần lén la lén lút vào làm gì, không ngờ anh ta lại dễ đối phó như vậy.

– Mau thu dọn quần áo đi. – tôi mỉm cười.

Chito và tôi tiến hành thu gom... nùi quần áo. Chito có ba tủ và một phòng để quần áo... thật đáng sợ... cô nàng còn gom thêm vài kệ sách, và hàng chục chục con gấu bông.

Tôi và Chito mỗi đứa hai vali, Ren và Ajita mỗi người hai vali hai ba lô cái đeo trước bụng cái đeo sau lưng... nhìn tếu kinh khủng. Nhìn họ như những người đi di cư ý.

Bốn đứa tôi vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, mà chủ yếu là cả ba người họ ủa vào trêu chọc tôi. Ra đến sân trước, tôi giật mình khi nhìn thấy Kurai đang đứng đó, nắm tay một đứa bé, thấp hơn anh ta một chút, nhưng khuôn mặt đẹp trai khó đỡ (tất nhiên vẫn chưa thể bằng Ren và Ajita), với con mắt màu xanh, tóc hơi vàng.

– Kurai... Yokai... hai người làm gì...? – Yokai? Hình như đó là tên của đứa em trai Chito... thằng nhóc này cũng có chứng cuồng chị em gái, có vẻ không nặng bằng Kurai a.

– Tụi này không để em chuyển đi được. Như thế sẽ cô đơn lắm – họ đồng thanh.

– Đừng khiến tôi phải phì cười. – Chito nhếch mép.

– Đi thôi. – Ajita nói, rồi đi cạnh Chito.

Ừm... có gì đó thật lạ nhỉ? Là lạ nhỉ? Có gì lạ nhỉ?

Hình như hôm nay Ajita hơi dính vào Chito nhỉ? Anh ấy cuối cùng cũng nghĩ thông rồi sao? Vậy là anh ấy đã chuyển hướng sang thích Chito rồi! Tuyệt vời! Cái ngày bốn chúng tôi cùng nhau đi hẹn hò không còn xa nữa. Tôi cười cười. Những kế hoạch của tôi hoàn hảo thế mà!! Ajita làm sao thoát khỏi sự dễ thương khó đỡ của Chito chứ!

– Đây là nhà tôi, các người đi ra đi vào như đi chợ vậy à? – Yokai cười nhẹ, giọng cười nghe hay thật, có thể khiến chân tay người ta run rẩy. Phải nói là anh em nhà này có sức ảnh hưởng quá lớn, ai nấy cũng thật đặc biệt.

– Đi thôi, không cần nhiều lời với họ làm gì. – Chito nói khẽ, bước đi trước.

– Hừm. Em đừng có quá quắt thế được không? – Kurai thở dài... anh ta chắc là bất lực quá rồi.

– Hai người có mau tránh ra không? – Chito nhú mồm, lườm hai người sắc lẹm.

– Anh có thể tránh đường cho bạn em về, nhưng em phải ở lại. – Kurai cười cười.

– Anh nghĩ mình là ai? Rõ vớ vẩn, sao tôi lại không thể rời khỏi nơi tôi không hề thích nán lại dù chỉ một giây? – Chito cau có, vẫn bước thẳng về phía trước.

– Đừng để em phải nặng tay. – Yokai mỉm cười dịu dàng, nghiêng đầu cười... nụ cười giả tạo đáng sợ – Có lẽ em phải bất lịch sự với khách của chị rồi.

– Rác rưởi nên biết điều, đừng làm khó chị mình. – Ren công kích... việc này không dành cho Ajita, và hẳn biết điều đó.

– Chito à, chị mới là người nên biết điều một chút. Nếu em cứ kiên quyết, chắc chắn sẽ gây ra đánh nhau, khi đó dù em thắng hay thua người bị thiệt vẫn là chị. Chị nên suy nghĩ kĩ đi.

– Khi em thua thì sao tôi lại thiệt...? – Chito khó hiểu cau mày, hình như tôi có lờ mờ đoán ra được ý đồ của thằng nhóc.

– Nếu em cho papa xem thương tích của mình, chị nghĩ ông sẽ dễ yên cho bạn chị à? Động nào một tí. – Yokai lờm lờm tôi.

Chito khựng lại. Ren tay buông hai va li ra, nắm chặt lấy tay tôi.

– Hai người dám uy hiếp tôi? – Chito trừng mắt liếc hai người đang đứng đó với nụ cười đắc thắng.

Tình hình này quả là tiến thoái lưỡng nan mà. Đi cũng không được, mà nếu về thì xem như chúng tôi đã bỏ quên mất mục đích ban đầu khi đến đây.

Chito đột nhiên tôi sầm mặt, cô cúi gằm xuống... tôi thấy vai cô nàng run lên, hình như đang cố gắng kiềm nén lắm... là kiềm chế gì đây?! Nỗi đau hay nỗi buồn?!

– Thôi được rồi, kéo người khác nhìn vào lại bảo anh ép uống em. Hôm nay cho em đi, đứng một tuần sau quay lại đây. – Kurai mỉm cười hiền lành... làm tôi nổi hết da gà...

Đúng thật! Người khác nhìn vào không khéo lại bảo Chito là đứa em ngỗ nghịch, còn Kurai là người anh trai đáng yêu, biết yêu thương, nhường nhịn em gái nhỏ. Yokai lại là người em trai chính chắn biết chịu đựng chị em mình... cái gia đình này cũng quý quái thật!

Tôi đến nản. Rốt cuộc là tổng Chito đi hết một tuần, rồi sau đó lòi nhỏ về làm đồ chơi chắc?! Suy nghĩ của anh ta thì ra có thể thâm độc đến vậy, suy đoán trước đến mấy đường đi, có thể chặn đứng Chito như vậy. Làm sao nhỏ có thể phản kháng lại gì? Rốt cuộc dù có dọn ra khỏi căn nhà này cũng như không, vẫn là một món đồ chơi trong tay của hai anh em.

Chito hai tay buông thõng, cô nàng nói nhỏ, như sắp bật khóc đến nơi:

– K... Không cần.

Kurai và Yokai nhếch môi:

– Sáng suốt đấy, em gái anh ít ra phải thông minh như vậy, đừng có mù quáng đâm đầu vào tai họa. Em biết anh trai của em nguy hiểm thế nào mà đứng không?

Kurai nói rồi giật lấy mấy cái vali trên tay Ajita và Ren... đi được một đoạn, anh ta còn giả tạo quay lại hỏi:

– Mấy đứa ở lại dùng bữa luôn nhé?

– Không cần. – Chito lạnh lùng đáp, đôi mắt nhỏ sâu hoắm... như một hố đen có thể nuốt lấy mọi thứ – Tôi đi đây chút.

Chito nói, thả hết mấy cái ba lô với va li xuống, kéo tôi đi thẳng một mạch. Tôi nhón mày nhìn những giọt nước mắt ở khóe mắt chực trào của Chito mà trong lòng sôi sục... hai người đó dựa vào đầu dám làm cô bạn của tôi đau đớn đến mức này... ừm thì... không liên quan nhưng mà hình như tôi cũng đâu có tư cách gì để trách hai người đó và quan tâm đến Chito?

Tôi thở dài, nhìn Chito, an ủi nhỏ thế nào đây? Tôi dờ tệ khoản này!!

Cơ mà... hai người kia đi đâu mất rồi? Đừng nói ở lại đó gây chuyện với hai anh em nhà người ta nhé! Trời ơi họ có bị ngốc không thế này? Công tình Chito đã hy sinh ở lại để giúp mình, hai tên hiếu chiến đó lại quay sang đâm người ta rồi!

Tôi giật Chito lại, nhỏ mắ đã ngã luôn xuống đất... Chito ngồi bệt xuống như vậy. Tôi đỡ nhỏ lên, nhưng tuyệt nhiên không một phản ứng nào. Tôi quên luôn hai người kia, nói chuyện với Chito:

– Nay... cậu ổn chứ?

– Hoàn toàn không. – nhỏ đáp lại không lưỡng lự, với khuôn mặt đờ đẫn và đôi mắt vô hồn. Chito mà tôi biết đâu thể yếu đuối như vậy? Có lẽ nhỏ đã tổn thương quá nhiều.

Tôi ngồi luôn ra đất cạnh nhỏ. May mắn đây là trong công viên gần nhà nhỏ, không thì hai chúng tôi đã bị xe ôm hun cho về với đất mẹ từ sớm rồi.

– Được rồi cậu cứ khóc nếu cậu muốn, tớ sẽ giúp cậu đỡ buồn hơn. – tôi nói nhỏ.

– Tớ sẽ không khóc đâu. Để mọi người nhìn thấy khuôn mặt mít ướt của mình thì ngại lắm. – cô nàng cười nhẹ... nhìn gương mặt ép rõ ràng.

– Mạnh mẽ quá đôi khi cũng không tốt đâu. Tuy khuôn mặt sau khi khóc của mình có xấu thật, nhưng cậu cũng đâu cần phải quá ép mình như vậy?

Chito chỉ im lặng, tôi và nhỏ ngồi nhìn hoàng hôn đang lặng lẽ thả những tia nắng vàng ấm áp xuống nền đất lạnh. Nhỏ mỉm cười:

– Về thôi... tớ cần phải mạnh mẽ hơn nữa. Tuyệt đối sẽ không bao giờ rơi nước mắt hay trở nên kích động giống ban nãy nữa. Tuyệt đối như thế!

Tôi vỗ nhẹ đầu Chito, cô nàng quay sang nhìn sâu vào mắt tôi. Cái nhìn tự tin và tràn đầy hi vọng. Chito cười tươi nói:

– Nhất định sẽ có người cứu vớt tớ ra khỏi cái cuộc sống chết tiệt này!

– Ủ.

Ngoài chữ ngắn ngủi đó ra, tôi không còn biết nói gì nữa. Tôi đưa Chito trở về nhà. Cổng nhà đóng im lìm lạnh lẽo... Ren và Ajita đã về rồi? Họ không chạy đi tìm tôi và Chito sao, sao lại biến mất? Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra rồi?!!

– Chito, mau vào nhà tìm Kurai và Yokai! – tôi cảm thấy vô cùng bất an và dường như Chito cũng cảm thấy được chuyện đó.

Cô nàng nhanh chóng đẩy cửa phóng chạy vào trong. Tôi chạy theo Chito đến sảnh lớn thì mất dấu.

Chết tiệt! Giờ thì tôi chỉ có thể vô dụng ngồi yên ở đây chờ đợi. Căn nhà to thế này, tôi bon chen đi lòng vòng không khéo lại lạc... có khi lại trở thành gánh nặng thêm cho Chito!

Tôi ngồi xuống sofa... A!! Sofa êm quá! Chẳng bù với cái sofa ở phòng kí túc của tôi và Ren.

Ầy... hình như lạc đề quá rồi!

– Yuki ới! Kurai và Yokai không có ở đây. – Chito hét lớn, cô nàng chạy xuống từ cầu thang với khuôn mặt hốt hãi.

– Chết tiệt! Chẳng lẽ Ren và Ajita...??

Hai người họ bình thường có thiếu suy nghĩ thế này đâu! Chết tiệt thật!

– Mau đi tìm họ. – Chito thờ dốc, vội vã quay người định chạy ra ngoài thì...

– Không cần. – chất giọng trầm ấm nam tính của Ajita vang lên. Tôi thờ phào... vẫn còn tốt, cơ thể vẫn còn đầy đặn... không thiếu ngón tay bàn chân nào... nhưng mà thiếu mất một người.

– Ren đâu rồi?

– Chỉ quan tâm Ren thôi nhĩ? Anh buồn đấy nhé. – Ajita trẻ con cười với tôi.

– Đâu nào, chỉ là em hỏi vậy thôi.

– A... à... anh cảm động thật đấy! – Ren từ ngoài đi vào, nhìn tôi nhếch mép. Ủ thì biết anh đẹp trai rồi, làm ơn đừng khiến em chân tay bủn rủn nữa... làm ơn!?

– Hừ, Kurai và Yokai... hai người đó... – tôi nhú mày nhìn Ren.

– Tội anh xử lý xong rồi. – Ren hỏi, thấy chúng tôi im lặng thì cười – Sao thế?

– Xử lý là... là sao?! Ren... Ajita... hai người... đừng nói là... – Chito run rẩy ngồi phịch xuống ghế.

– Em đang nghĩ đi đâu thế? Chỉ là cảnh cáo một chút thôi. – Ajita nhẹ nhàng lại gần Chito xoa đầu nhỏ... nhìn ánh mắt anh dịu dàng thế này nhĩ!

Chẳng bù với Ren thật là... lần nào xoa đầu tôi xong cái mái tóc tôi cũng như một tổ quạ... à không... là tổ đại bàng luôn ý.

– Nhưng mà... – Chito vẫn nhurón mày khó hiểu.

– Đi thôi, đem quần áo đồ đạc của em sang nhà anh nào. – Ajita vừa nói vừa lướt qua nhỏ đến một đồng va li đặt ở giữa phòng.

– Ồ... nhưng...

– Hửm? Dọn sang nhà anh hay anh dọn sang nhà em? – Ajita hỏi, với khuôn mặt mỉm cười dịu dàng hiền từ, không có chút ít gì là đe dọa, mặc dù ý nghĩ câu nói rất chi là hàm ý như thế.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: NHÀ AJITA.

Cuối cùng Chito đành ngoan ngoãn nghe lời Ajita... dọn sang nhà anh ấy ở.

Tôi chỉ cười cười, xách va li lên.

Lúc này... tôi và Chito đều đã hoàn toàn quên mất việc hỏi xem... Yokai và Kurai đang ở đâu... và đã bị dàn xếp thế nào để Chito được tự do...?

...

– Lấy giúp anh ly nước. – Ren gác chân lên bàn, nằm dài ra sofa giọng đều đều.

– Tại sao em lại phải... – tôi trừng mắt, nhưng chưa kịp nói hết câu thì...

– Anh lười. – hai từ... ngắn gọn... đơn giản... xúc tích.

– Mặc anh.

– Anh khát. – hần lải nhải, thấy tôi không phản ứng lại – Anh khát. Yuki à. – tôi lại bơ hần – Yuki à, anh khát.

– Được rồi! Một quá! – tôi vùng vằng đứng dậy, rời chỗ ngồi êm ái ấm áp, dời mắt khỏi màn hình ti vi đang chiếu bộ phim tôi yêu thích. Vào đến bếp, tôi nhú mày – Cái tên lười nhác còn thích sai vật người khác... sao em lại thành một con nô tì thế này chứ? Anh có phải là con trai không vậy Ren? Chết tiệt mà, chẳng lẽ em hiền lành dễ ăn hiếp quá sao?

Tôi lấy cho hần ly nước, giần mạnh xuống bàn.

Hần uống một hơi hết ly nước, đặt nó nhẹ nhàng xuống mặt bàn, hần cười dịu dàng, cái răng khểnh duyên hơn bao giờ hết. Ren ngược nhìn tôi, rồi kéo tuột tôi ngã vào lòng hần, giọng hần trầm trầm:

– Hehe, nếu em cứ biểu hiện khuôn mặt đáng yêu đó thì anh vẫn muốn trêu em mãi.

– Hừm... chứ không phải anh lười à? – tôi xia hần, tay huých nhẹ vào eo hần.

Hần siết nhẹ vòng tay, tôi bỏ ngời ngời trong lòng hần, cảm nhận lưng mình có hơi ấm lan tỏa, tim hần đập thành thịch mà tôi còn cảm nhận được.

Mất nhìn ti vi, mà có lẽ tâm hồn tôi đã bay đi đâu thính kinh mất rồi!

Ren đúng là không làm gì được ngoài gây hại cho tôi mà.

– Em hỏi này. – tôi hơi ngã người vào hần để gây chú ý.

– Gì?

– Mẫu con gái anh thích là gì? – đột nhiên tôi rất quan tâm đến vấn đề này.

– Giống em.

Ấm lòng? Một chút. Nổi da gà? Một chút. Ôn lạnh? Một chút. Có vẻ câu trả lời này khiến những suy nghĩ của tôi lúc này phần lớn là tiêu cực.

– Vậy mẫu con gái anh ghét là gì?

– Giống em.

– Hờ?

– Đùa chút. – Ren bẹo má tôi.

Tôi phồng má tròn mắt... chẳng biết hần có thấy không? Quả là chỉ cần nói với Ren, thì người thiệt lúc nào cũng là tôi.

...

Lời kể của Chito.

Căn phòng của tôi nằm cạnh căn phòng của Ajita... nghĩ đến việc chỉ cách anh ấy một bức tường mỏng. Tim tôi không yên suốt cả ngày. Tưởng tượng ra anh ấy đang ở bên kia, tôi lại đỏ mặt. Hình như càng ngày càng giống bệnh hoạn.

Tôi giật mình giữa đêm... con ác mộng tái diễn liên hoàn hành hạ tinh thần tôi. Dù đã rời khỏi căn nhà đó, tôi vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh này.

Cổ họng tôi khô khốc... trong mơ tôi đã kêu gào rất nhiều.

Tôi chậm chạp bước xuống giường, xuống bếp lấy nước uống. Mở tủ lạnh, tôi đổ nước ra ly rồi uống cạn trong một hơi.

Tôi mò lên phòng khách, thả mình xuống sofa, ôm chặt lấy cái gối... tôi sợ hãi không dám ngủ nữa, liếc nhìn đồng hồ... chỉ mới 1h sáng.

Vậy đêm nay gần như thức trắng mất rồi...!

Tôi mở ti vi, vặn volume nhỏ gần như tắt tiếng để không đánh thức Ajita. Tay tôi nhấn mạnh cái remote chuyển kênh liên tục, cho đến kênh chiếu bộ phim, mà tôi thấy có vẻ thích.

...

Lời kể của Ajita.

Tôi xuống bếp lấy nước uống, thì thấy nghe thấy có tiếng sụt sịt khóc. Chẳng lẽ nhà tôi trước giờ có ma mà giờ chúng mới hiện hình?

À. Không, tôi quên mất hiện tại mình đang sống chung với một cô gái, còn là học sinh của mình. Tôi lần theo tiếng khóc đến phòng khách. Có ánh sáng nhẹ nhàng của ti vi, tiếng nhạc rộn ràng. Trên ti vi đang chiếu cảnh một cô gái đang chạy trong một cái nghĩa trang lúc trời tối, sương giăng khắp nơi... hình như đây là phim kinh dị. Tôi nhú mảy lướt mắt quanh căn phòng, trông thấy có một thân hình nhỏ bé ôm chặt cái gối ngồi trên sofa chăm chú xem phim mà khóc thút thít...?

– Xem phim kinh dị cũng khóc được, lần đầu tiên anh gặp một người như em.

– Không phải! Là vì mẹ cô gái này bị lừa hết tiền, còn bị giết chết rồi xác bị băm ra. Giết người ít ra cũng phải chôn xác khi còn nguyên vẹn chứ. Hắn ta chặt hết tay chân bà ấy rồi băm nát ra đấy! Vô nhân đạo mà... hức... – Chito trẻ con giải thích cho tôi một tràn, rồi em ngẩng người ra, bối rối nhìn tôi – Em xin lỗi. Em làm anh thức à?

Khuôn mặt Chito hình như có hơi lo lắng... hừm... đáng yêu đấy.

Tôi thả người xuống sofa cạnh em, khẽ nói:

– Anh có thói quen thường giật mình tỉnh dậy vào giữa đêm, không phải do em đâu.

– Thật chứ? – Chito hỏi lại. Có lẽ thói quen của tôi kì lạ quá chăng?

– Ừ, vậy nên em đừng quan tâm lắm gì. – tôi mỉm cười xoa đầu Chito, cô bé đứng hình chớp mắt nhìn tôi. Hình như tôi đã làm gì đó sai lầm.

– Ừm – Chito khẽ tăng hắng.

– Ừm... anh xem cùng được chứ? – tôi hỏi.

– Tất nhiên. – cô bé ngoan ngoãn đáp. Nhìn em run lên, tôi suýt chút cười lớn.

Trời rất lạnh, phòng này lại không có máy sưởi, Chito ăn mặc phong phanh đơn giản chỉ có cái áo thun ngắn tay với quần short ngắn, lại không đem theo chăn... không lạnh à?

Tôi cố ý ngồi sát người Chito cho em chút hơi ấm... bất lực quá, nếu chúng tôi đã là người yêu, hay thân thiết như mối quan hệ giữa tôi và Yuki, thì tôi đã chẳng ngần ngại mà ôm lấy cô ấy... thật chặt.

Chito không phản ứng gì, chỉ tiếp tục thút thít... khi xem phim... kinh dị!

Khoảng nửa tiếng sau, cô nàng ngủ gục trên vai tôi. Khuôn mặt nhỏ bình yên quá đỗi, khiến tôi không kiềm nổi niềm vui cười nhẹ.

Tôi nhẹ nhàng vòng tay qua đùi, tay còn lại đỡ lấy vai Chito bé bỏng nhỏ lên.

Cô bé khẽ cựa mình rồi mỉm cười ngủ tiếp. Tôi vô thức cười theo, đưa Chito vào phòng cô bé, tôi thả em xuống giường, chỉnh lại tư thế và đắp chăn cho Chito.

Chito trở mình nằm nghiêng sang một bên. Tôi ngẩng người. Khuôn mặt em nhìn ngang trông đẹp như thiên thần, với những đường nét cứ như hoàn hảo không chút tí vết.

Lông mi dày và cong, sống mũi thẳng, cao, gò má hơi hồng, đôi môi đỏ hơi mím lại. Chito không chút đề phòng. Tôi nhanh chóng quay đi, bước thẳng vào phòng mình, kéo lại làm những chuyện khiến tôi phải hối hận sau này.

Em cũng biết cách gây vò người khác thật a.

Tôi nằm trên giường đắp chăn cẩn thận nhắm mắt định ngủ. Nhưng cứ nhắm mắt tôi lại thấy hình ảnh của Chito. Cô bé cười nói, khóc lóc,... tất cả những biểu cảm của em dần thay thế tình cảm của tôi dành cho Yuki. Nói tôi không chung tình cũng được, nhưng tôi thích gì tôi sẽ làm đấy,... chắc chắn không dối người dối lòng.

Lời kể của Chito.

Nắng rọi vào phòng qua khung cửa sổ len lỏi qua tấm màn trắng tinh, khiến tôi mơ màng tỉnh dậy.

Tôi lăn qua một bên, rồi giật mình ngồi bật dậy. Tôi tròn mắt nhìn xung quanh:

– Hơ... đây là phòng mình mà! Vậy tối qua...

Tôi nhớ rõ ràng mình không thể ngủ được, vậy mà chỉ cần ở bên cạnh anh ấy, tôi lại cảm thấy bình yên đến lạ, sau đó gục luôn từ khi nào không hay.

– Vậy ra anh đã đem em lên đây...

Tìm tôi đột nhiên đập mạnh, môi khẽ nhếch lên cười nhẹ.

– Chào các em – giọng ông già hiệu trưởng hỏi làm tôi giật cả mình, ông ta có thể thôi chơi mấy trò bệnh hoạn này không nhỉ? – Vì một số lý do, trường sẽ cho các em nghỉ học một tuần, vui vẻ nhé, nhưng đừng quên thầy, thầy buồn lắm ý.

– Nghỉ học à...?

– Chito. – giọng Ajita nhẹ nhàng vang lên ngoài cửa. Giờ thi hay thật, chỉ cần nghe giọng anh gọi tên tôi cũng đủ khiến cả khuôn mặt tôi nóng ran lên – Em dậy chưa? Anh có chuyện muốn nói.

...

Lời kể của Yuki.

– Yuki! Mau vào đây! – giọng Ren.

– Không vào đâu, anh tự làm đi, ướt ướt mà trơn nữa. – giọng tôi.

– Mau vào đi, anh đang chờ đấy.

– Đến lượt của anh mà! Tại sao em lại phải...

– Nhưng quá nhiều! Em không thương anh hả? – Ren giả giọng làm nũng.

– Thôi được rồi... rõ con nít mà! – tôi làm bầm, cũng chui vào nhà vệ sinh, nơi Ren đang đứng giẫm giẫm chân vào đồng quần áo nhò nhét không thương tiếc vào một cái thau lớn.

Ren nắm chặt hai tay tôi, kéo tôi bước vào trong thau luôn. Tôi và hắn giẫm giẫm giậm giậm.

– Haha... cũng vui phết. – tôi phì cười, khi hắn kéo tôi xoay vòng.

Ren cười nhẹ, giật mạnh tôi vào người hắn. Đứng trên cái đồng đồ, bình thường đã không vững, thêm hắn kéo một cái như thế, tôi mất đà ngã luôn vào hắn. Ren nhanh nhẹn luồn tay qua eo tôi siết chặt tôi tựa vào hắn. Vì phản xạ để bản thân không ngã, tôi níu lấy vai hắn.

Thành ra tôi và hắn đang trong một tư thế rất chi là lãng mạn. Tôi cười gượng đẩy Ren ra, còn hắn thì cứ giữ chặt lấy tôi, Ren cười khẩy:

– Vui phết. – hai từ ngắn gọn lặp lại câu nói của tôi.

– Cái đầu anh ý. Buông ra đi. – tôi lườm hắn – Em mà ngã sẽ không dễ yên cho anh đâu.

– Làm gì được anh? Con người em vốn rất đơn giản, lúc nào cũng bị anh chơi lại. – Ren dùng tay đầy bột xà phòng trét lên má tôi.

– Anh! Đồ chết tiệt! – tôi cười lớn hét lên, cúi xuống quệt một ít bột trắng trét lại lên mũi hắn.

Ren và tôi cứ cười giỡn hò hét ầm ĩ trong phòng tắm, cuối cùng cả hai cùng ướt, và bắn hết cả người.

Vừa lúc tôi và hắn xả nước lên quần áo thì có tiếng chuông cửa.

– Bây giờ làm sao đây? – tôi liếc hắn. Tại ai mà cả hai đứa cùng lâm vào tình trạng oái oăm này chứ?

– Anh ra mở cửa cho. – Ren phì cười với khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của tôi.

Hắn rửa sạch chân rồi bước ra ngoài, để mặc cái đầu, cả bộ đồ đầy xà phòng trắng.

– Ren?! Cậu làm cái trò gì thế? – giọng của khách vang lên... chính xác luôn là Chito.

– Vào đi. Nhiều chuyện. – Ren lạnh lùng đáp lại.

Ren lại vào phòng tắm giúp tôi với đám quần áo, Chito và Ajita đứng bên ngoài nhìn tôi cười cười:

– Hai người giống vợ chồng mới cưới thật.

– Hừ. Hai người qua đây làm gì vậy? Mía mai à? – tôi đập mạnh cái áo... giằng mặt hai người đó.

– Sao tớ nữ chứ! – Chito cười, nhảy luôn vào làm – Ren, cậu ra ngoài nói chuyện với Ajita đi. Tớ sẽ giúp Yuki.

– Ừm – hần gạt đầu, vớ lấy vôi sen, xả nước từ đầu xuống chân, hoàn toàn đắm nước rồi lấy cái khăn choàng quanh người, hần quay sang Chito – Cảm ơn.

– Lau khô để bệnh đấy! – tôi nhử mày nhìn theo hần.

– Vâng... vâng... – hần búng trán tôi rồi bỏ ra ngoài.

– Vậy... hôm nay cậu sang nhà tớ có chuyện gì à? Giúp tớ giặt đồ hả? – tôi đùa.

– Ajita có vài vé mời đi biển, ba ngày hai đêm kể từ mai, đi chứ?

– Tất nhiên. Nhưng... khuôn mặt cậu sao lại đỏ thế? Có chuyện gì à?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: LỊCH SỬ BỐN TẤM VÉ.

– Có gì đâu... chỉ là... thì... không có gì hết. – cô nàng chới bay biến, nhìn là thấy rõ... Chito đang ngượng chết.

– Hừm, chắc chắn đã xảy ra gì đó rồi? Còn không mau khai báo? – tôi làm khuôn mặt man rợ, tay đưa lên phía trước định túm lấy cô nàng. Chito giật mình lùi về sau, lấp ba lấp bấp.

– Thật ra thì...

...

Lời kể của Chito...

– Anh vào nhé? Em thức dậy chưa? – Ajita nói ở bên ngoài cánh cửa gỗ đóng kín, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được nụ cười ấm áp và khuôn mặt dịu dàng của anh.

– Anh vào đi. – tôi cười đáp, tay vô thức đưa lên vuốt vuốt mái tóc cho đỡ xù, rồi ngồi ngay ngắn trên giường.

– Ừm... anh ra ngoài mua thức ăn một chút dự trữ cho tuần này. Em ở nhà một mình có sao không? – anh ấy cười hiền. Trông đốn tim chết mất!

– Cho em đi cùng, anh chờ em một tí để em thay quần áo... á... – tôi vấp phải chăn té lăn từ trên giường xuống đất.

– Áy, em có sao không? – anh đến cạnh đỡ tôi dậy, tình cờ tư thế thế nào đấy mà chóp mũi của anh chạm vào chóp mũi tôi, hai bờ môi gần như chạm nhau phả ra hơi ấm kích thích vô đối.

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, Ajita cũng không nói gì, và cũng không có biểu hiện gì cho là anh sẽ buông hai bàn tay đang nắm chặt vai tôi ra.

Nếu tôi không lầm thì, môi anh hình như có hơi nhích gần tôi một chút... dù vô cùng chậm rãi, nhưng tôi có thể cảm nhận được điều đó. Rồi anh khẽ rùng mình đẩy tôi ra.

– Hậu đậu thật, em có đau không?

– Không. – tôi trả lời theo phản xạ.

– Thật chứ? Anh thấy em có vẻ...

– Không sao mà, em ổn. – tôi đỏ hết cả mặt, ngượng chín người, vội vã đứng dậy chạy luôn vào nhà vệ sinh.

Đề anh ấy thấy tôi té chổng gong kiểu này thật... xấu hổ chết mất mà!

– Anh chờ em ở phòng khách. – Ajita cố nén tiếng cười... tôi tất nhiên hiểu điều đó, nên khuôn mặt càng cảm thấy nóng hơn.

...

– Anh chờ có lâu không? Em xin lỗi. – tôi chạy như điên từ trên cầu thang xuống, lại vấp té, may là tôi kịp chống tay lộn một vòng... ày... bình thường tôi đâu có hậu đậu như vậy chứ!

– Chà, đẹp đấy. – Ajita trầm trồ.

– Sao cơ?

– Cả dáng lộn, lẫn bộ đồ này đều rất hợp với em. – Ajita cười nói. Nghe anh nói vậy, mặt tôi lại không nghe lời chủ mà đỏ bừng lên. Cứ thế này thì việc Ajita phát hiện ra tình cảm tôi dành cho anh ấy chỉ là sớm muộn (bị phát hiện mất tiêu rồi còn sợ gì nữa), tôi đành lấy khẩu trang ra đeo. Anh ấy lại nhìn cười, bảo – Đi thôi.

Tôi chỉ biết lèo đèo theo Ajita, thật sự chẳng giúp đỡ được gì. Bỗng nhiên thấy mình thật dư thừa. Chọn rau, củ, thịt, cá... đều do bản thân Ajita tự làm cả. Tôi muốn giúp cũng có biết gì đâu mà làm, bảo anh đưa tôi xách mấy bịch thức ăn, anh chỉ cười dịu dàng khiến những cô gái, cả những bà cô già, hay những người có giới tính không bình thường ở đó vừa vô tình chiêm ngưỡng điều đó, đều xém xịt máu mũi, trong đó có tôi. Anh bảo:

– Em là con gái, những chuyện này phải để đàn ông con trai tụi anh làm, hiểu chưa?

Tôi lại im lặng đi cạnh anh. Mỗi khi thấy khuôn mặt tận tâm của anh, tôi lại nhớ đến lúc anh đỡ tôi dậy ban sáng, lại khiến má tôi nóng ran... ày!!! Mày nghe lời tao một chút thì chết sao?

– Chúng tôi đang có một trò chơi dành cho cặp đôi, hai anh chị tham gia chứ? – một cô gái sở hữu khuôn mặt vô cùng dễ thương chắn đường tôi và Ajita.

Mà quan trọng nhất là câu mà nói cô ấy vừa thốt ra. Cặp đôi gì chứ?

Tôi quay sang nhìn Ajita thì thấy anh đang nhìn tôi, ánh mắt anh ánh lên cái gì đó thật khó hiểu. Nó khiến trái tim tôi ảm áp và cảm thấy rất yên tâm.

– Được thôi. Dù gì cũng đang rảnh. – anh nhún vai.

Ajita đứng sát vào tôi, tim tôi lại đập nhanh, nhưng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, tim của tôi hơi nhói lên.

Anh và tôi phải ăn một tô phở trong vòng 15', cơ mà cái tô gì chứ... nói nó là cái thau còn có vẻ hợp lí hơn a. Hơn nữa không được tự ăn, phải là đút cho nhau ăn đấy. Trò chơi này được bày ra có vẻ là do quán ăn này muốn quảng cáo cho thương hiệu mới của mình. Tôi ngồi đối diện Ajita, mà tim đã đập, tay chân đã run lấy bầy, hỏi làm sao tôi có thể thản nhiên như anh ấy.

Cách anh ấy hành động cũng thật là điệu nghệ, người khác nhìn vào thấy thật quý phái, kể cả khi đang ăn, hay gấp phở cho tôi. Anh nhẹ nhàng gấp một gấp bánh phở, đặt nó vào trong cái muỗng, chậm rãi hạ muỗng để nó vừa ngập trong nước phở, lấy một ít nước cho tôi dễ ăn. Tiếp theo để nó ra trước miệng, môi hơi chu ra thổi phỉ phỉ cho đỡ nóng.

Dù có vấn đề về giới hạn thời gian, nhưng có ai nghĩ rằng anh ấy có thể thản nhiên thưởng thức như vậy chứ? Cách anh ấy thổi thật là kích thích. Tim tôi lại nhói lên một hồi.

Tôi và anh ấy cứ bình thản như thế, ai ngờ được có thể hoàn thành thau... à... tô phở trong vòng 13' (lại một con số thật đẹp khác). Phải nói là... cả tiệm trở mắt ra nhìn tôi và Ajita, dụi dụi mắt, như thể không tin được đây là sự thật, và cố tìm ra liệu chúng tôi có dùng thủ thuật gì hay không.

Nhìn họ buồn cười thật. Cuối cùng, cô gái đáng yêu lúc đầu mời chúng tôi tham gia đã từ từ bước đến trước tôi, mỉm cười:

– Hai người thật tuyệt vời, phối hợp ăn ý như vậy, có lẽ hai người yêu nhau rất nhiều. Hai người đã quen nhau được bao lâu rồi ạ?

Dù biết cô ấy chỉ hỏi cho có theo thủ tục đại loại vậy, tôi vẫn không khỏi ngượng ngùng, gì mà... yêu nhau rất nhiều. Tôi khổ sở nhìn Ajita, anh cười mỉm, hình như có hơi gian? Anh bắt đầu học hỏi Ren của Yuki từ khi nào vậy?

– Quen nhau được gần một năm.

Ừm... không hẳn là nói dối. Anh chỉ là không phủ nhận sự hiểu lầm của cô ấy, cố tình không hiểu sát nghĩa của câu hỏi, và chọn cách trả lời mập mờ như thế. Cũng ma lanh thật.

– Tuyệt vời thật, và đây là phần quà chúng tôi sẽ dành cho các bạn.

Cô ấy đưa cho tôi một phong bì. Chúng tôi rời khỏi quán, đến một tiệm thức ăn gần đây, anh ấy lại tiếp tục nhiệm vụ lựa chọn thức ăn. Tôi tranh thủ thời gian mở phong bì ra, bên trong là bốn tấm vé đi biển chơi ba ngày hai đêm... bắt đầu từ ngày mai.

– Ô... tuyệt! Chúng ta đang trong kì nghỉ của trường, có thể tự do đi chơi rồi.

Ajita từ khi nào đã đứng sau lưng tôi, còn áp sát mặt vào mặt tôi, cụ thể là má anh chạm vào má tôi, để tiện xem. Tim tôi đập một cái thịch rõ lớn, không biết anh có nghe thấy không nữa.

– Tận bốn vé, hai vé này giải quyết thế nào đây? – Ajita thấy tôi im lặng thì tiếp tục tự biên tự diễn.

– Yuki và Ren... – tôi nói, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi lúc này là cả bốn chúng tôi vui vẻ đùa giỡn trên cát, rồi như bị kiến cắn, tôi giật thót – a... em xin lỗi.

– Tại sao? – Ajita cười, một tay đặt trên vai tôi đẩy tôi đi.

– Em vô ý quá...

– Em nói rõ đi.

– Em biết anh thích Yuki.

– ... – anh có hơi khựng lại, sau đó cười mỉm – Chỉ là em suy nghĩ vậy thôi.

Tôi không nói gì nữa, vì con đầu tim lại ập đến, có thể bước đi một cách bình thường đã hay lắm rồi.

Anh đang cố làm gì? Thích Yuki thì cứ nói ra, tại sao lại phải giấu giấu điểm điểm như vậy? Chẳng lẽ tôi chưa đủ thân thiết để anh có thể bày tỏ tâm tình à?

Dù không thể đến bên nhau như một cặp đôi, ở cạnh anh với tư cách một cô em gái chẳng nhẽ cũng không được? Về lời nói thì anh cứ lạnh nhạt với tôi như thế... nhưng hành động của anh dạo gần đây càng làm tôi đau khổ hơn nữa. Anh cứ thể hiện như đang để ý đến tôi, làm tôi sung sướng rồi phải tự mình cố gắng tình già, ngộ ra mình chẳng là gì của người ta.

Anh có cần phải cao siêu đến vậy không? Có thể hành hạ người ta một cách có văn hóa như thế thì làm sao tôi có thể dứt đây?

Tôi im lặng không muốn suy nghĩ gì nữa, để anh ấy đẩy tôi đi, về đâu lúc này tôi cũng chẳng quan tâm, chân chỉ vô thức bước theo anh, trong khi đầu óc thì bay đến tận đâu ở Hollywood rồi.

Những chiếc lá, đám mây trắng bồng bềnh trôi trông cũng thật buồn. Tôi tâm trạng thờ dài liên tục. Chẳng biết Ajita có để ý đến chuyện đó không, nhưng tôi có cảm giác anh đi rất chậm, về mặt anh cũng dậm chiêu như thể đang suy nghĩ gì đó cao siêu lắm.

Phải rồi, anh là thiên tài mà, toàn làm những chuyện tôi không thể nào hiểu nổi. Rốt cuộc tới khi nào tình cảm của tôi mới chạm tới được trái tim khó hiểu của Ajita. Anh đã tự đưa bản thân vào một chiếc lồng sắt vững chãi xa vời khả năng của tôi chẳng?

Tôi hết hy vọng rồi, không xem tôi là em gái nữa thì là gì mà không dám thổ lộ tâm tình? Bạn chẳng? Có khi còn là người dung...?! Tim tôi lại một lần nữa quặn lại. Tôi không có một tí ánh sáng nào cả. Trước mặt là một con đường màu đen tối tăm, Ajita không hề ở đó.

Mối tình đầu của tôi không lẽ lại bỏ cuộc dễ dàng như vậy? Không khéo tôi lại mất niềm tin vào tình yêu, sau này không thể yêu ai được thì chết! Thôi thì cố gắng phấn đấu đến cùng vậy, dù sao thì, trước khi bỏ cuộc, tôi nhất định phải tỏ tình. Dù cho bị từ chối cũng phải nói ra tình cảm của mình.

Đến khi anh dừng lại trước kí túc của Yuki, tôi mới giật mình nhìn sang anh:

– Vậy... là rủ họ à?

– Ừ. – Ajita gạt đầu, rồi buông tay đang đặt trên vai tôi ra đi vào trong.

Tôi buồn bã đi theo, đi kiểu gì mà đầu óc lên mây lại vấp chân ngay bậc tam cấp. Không biết anh là phản xạ tốt hay đã sắp xếp cho tôi té lăn lộn nên đã biết trước, ngay lập tức quay sang luồn tay qua đỡ lấy eo tôi, kéo tôi sát vào người anh.

Tình huống khó đỡ này càng khó đỡ hơn nữa khi môi tôi vừa vịn chạm môi anh.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: CHUYẾN ĐI... HỒNG?

Mắt tôi tròn tròn, anh có lẽ vì vẫn còn sốc nên không phản ứng gì. Tôi là người đẩy anh ra với khuôn mặt đỏ ửng lên, cùng với trái tim run rẩy.

Ajita chỉ biết chớp mắt nhìn tôi. Tôi bối rối đi trước vào trong.

...

Lời kể của Yuki.

‘Bộp’... cái áo đã được vắt mèm khô trên tay tôi một lần nữa lại rơi vào thau nước.

– C... H... ôn... cậu hôn... um... – tôi hét toáng lên, nhưng ngay lập tức bị chặn họng bởi bàn tay đầy xà phòng của Chito... (đề nghị các bạn trẻ và các em nhỏ đừng chơi trò này tại nhà... chơi dại quá...!)

– Cậu lớn tiếng quá, muốn thông báo cho cả kí túc này biết à? – Chito đỏ hết cả mặt... chỉ càng làm tôi muốn trêu cô nàng, nhưng thôi nghĩ lại cũng tội nghiệp, tha vậy.

– M... ô... a...!! – tôi túm chặt cổ tay Chito, rướn mảy lên tìm chút hơi thở cuối cùng.

– A... xin lỗi. – nhỏ đã nhận ra... cô nàng đã nhận ra... khi tôi gần chết đến nơi!

Tôi phóng đi rửa sạch khuôn mặt, nhất là cái miệng đầy bọt trắng, đồng thời súc miệng luôn cho chắc.

Khi quay trở lại, Chito ngược nhìn tôi với khuôn mặt đáng thương, làm tôi không thể giận được...!

...

– Yuki à... nếu em không dậy ngay thì tụi anh sẽ bỏ em ở lại một mình đấy. – giọng Ren bên tai cứ âm ỉ.

– Ừm... Hả? – tôi bật người dậy, trán đập cái cốp vào trán của ai đó. OMG! Cái đầu của tôi! – A...!

– Em làm cái trò gì vậy? – Ren xoa trán nhều mảy liếc tôi.

– Hơ... Ren à? Em chưa mắng anh ngốc lại đưa đầu mình vào thì có sao anh lại mắng em? – tôi làu bàu bước xuống giường đi te te vào nhà vệ sinh để hắt ngòi đó.

– Ô... hôm nay dám cả gan chống lại mình cơ à... hừm...

...

– Yuki à, cậu mò lâu quá đấy, tối hôm qua mấy giờ cậu ngủ? – Chito mỉm cười nắm tay tôi đi.

Ren và Ajita lẻo đẻo theo sau, ai cũng ba lô, vali... linh kinh khắp người. Tôi và Chito vô cùng thoải mái tung ta tung tãng buồn lè.

Chúng tôi phải đi bộ ra trạm xe buýt.

– Cậu không biết đấy thôi, tở bị Ren bắt thức cho thật là khuya... chỉ để nói chuyện với hần... chết tiệt thật! – tôi nói nhỏ với Chito... phòng hần nghe thấy vậy mà...

– Em nói xấu gì anh? – Ren nói thế. Tôi giật thót quay sang nhìn hần.

– L... Làm gì có! Em chỉ là... là... khen anh hôm nay rất đẹp trai phong độ. – tôi cười khi, cảm thấy khả năng đối đáp của mình càng ngày càng đi lên a.

– Hừm... Anh biết rồi không cần ngày nào cũng nhắc. – hần dõng lại cho tôi một câu như thế, tôi chỉ biết cười cười quay mặt đi.

Chito nhin cười đến vai run lên. Tất nhiên Ren thừa biết tôi đang nói xấu hần, chỉ là cố tình phang lại một câu cho tôi cứng họng... hừm...!

– Hai người đến đâu rồi? – tôi huých nhẹ tay Chito.

– Ý cậu là gì? – Chito tròn mắt ngây thơ. Tôi nhớ là cậu ấy thông minh lắm mà?

– Sau nự hôn ấy, đêm hôm qua hai người có làm gì không? – tôi nhếch mép hỏi.

Chito hơi giật mình, khuôn mặt ửng hồng lên, dễ đoán thật!

– Không có gì cả, từ sau nụ hôn hôm qua, tớ chẳng dám nói chuyện gì với Ajita hết, dù anh ấy đã cố bắt chuyện.

– Tại sao? Trời ạ! Mọi thứ đang tiến triển theo hướng tích cực mà?!

– Tớ sợ nếu nói chuyện với anh ấy thì khuôn mặt tớ sẽ lại đỏ ửng lên mất. – cô nàng khỏ sở đáp. Ừ thì công nhận là cũng khó khăn thật, nhưng cho anh ấy thấy cũng có sao đâu?!

– Tại sao cậu cứ tự ti thế? Khuôn mặt cậu lúc bối rối rất đáng yêu. – tôi nói.

Chito chỉ im lặng. Uầy... thôi thì chuyện tình cảm của cô ấy cứ để cô ấy tự giải quyết vậy, xen vào lại thấy mình bon chen quá.

...

Chúng tôi đến biển bằng xe lửa. Ngồi trong cùng một toa, tôi và Chito ngồi cạnh nhau, đối mặt với Ren và Ajita đang ngồi cạnh nhau... mà cố gắng cách nhau ra càng xa càng tốt, trông thú vị thật!

Đến giữa trưa thì Chito gật gà gật gù, rồi tựa luôn đầu vào vai tôi. Ajita nhanh chóng ra hiệu với tôi. Anh tiến đến trước mặt tôi, đưa tay chạm nhẹ mái tóc của Chito rồi hơi nâng đầu cô ấy lên. Tôi nhanh chóng chui ra ngoài để anh ngồi vào chỗ tôi. Khẽ vuốt nhẹ mấy lọn tóc của Chito, Ajita chỉnh tư thế cho cô nàng cảm thấy dễ chịu.

Tôi sang ngồi cạnh Ren. Hắn đột nhiên chộp lấy và nắm chặt tay tôi. Tôi giật mình quay sang lờm hắn, nhưng hắn chỉ nhếch mép giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ có hàng cây chạy băng băng về phía sau.

Tôi chuyển tầm nhìn ra trước mặt mình. Chito ngủ ngon lành trên vai Ajita.

Anh vẫn dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc của cô nàng, ánh mắt lại như Ren, đưa ra ngoài cửa sổ, bay về nơi xa xôi nào đấy.

Tôi mỉm cười hạnh phúc. Quang cảnh yên bình gì đây? Điều tôi đã chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng đã đến.

Bên tai tôi đột nhiên xập xình tiếng nhạc. Một bản balad nhẹ nhàng. Từ khi quen biết Ren, và từ khi nghiệm giọng hát của hắn, tôi đã thích nghe những bài kiểu này, thật phù hợp với chất giọng trời phú của hắn.

Ren nhét một bên tai nghe vào tai tôi, một bên hắn nhét vào tai mình. Tôi đã nhiều lần xem qua cái mp3 của hắn, toàn nhạc nhẹ. Và... những bản nhạc ấy cũng nhanh chóng đưa tôi vào giấc ngủ.

...

– Yuki. Dậy đi, có chuyện rồi. – tôi có cảm giác mình bị lay mạnh, rồi khuôn mặt của Chito đang khó chịu hiện ra trước mặt.

– Chuyện gì...? – tôi khẽ cựa mình... hừm...

Từ khi nào tôi đã ngồi trên một cái ghế gỗ dài, có hai thanh gác tay. (giống ghế đá ý)

Ghế đá nằm trên một con đường thưa người.

– Sao tớ lại ngủ ở đây? – tôi nhìn quanh với vẻ mặt khó hiểu.

– Hừm, gọi mãi cậu không chịu thức dậy nên Ren cõng cậu xuống luôn. Nhưng đến khách sạn, thì có chút rắc rối.

– Sao cơ?

– Họ bảo chúng ta chưa đặt phòng trước và bốn tấm vé đấy là lừa gạt. – giọng Chito buồn hiu, dường như cô nàng thấy có lỗi trong chuyện này.

– Gì chứ? Sao lại nói ngang như thế, rõ ràng vé tàu là do tấm vé đó mới có mà? Vậy thì sao lại là lừa gạt được? – tôi nhảy cẫng lên hét um sùm.

– Cậu bình tĩnh đi, thật là... phản ứng hết tên đó. Hai người thú vị thật.

– Ren ấy hả?

– Còn ai nữa.

– Ừm... mà họ đâu rồi, hai người đó ý. – tôi ngó nghiêng, xung quanh chỉ toàn những người lạ mặt.

– Họ đang ‘đàm phán’ với chủ nhà trọ. Ày... tớ thật xin lỗi nhé, lại làm chúng ta phải vướng vào tình trạng khó đỡ này. Nếu vẫn không được, chắc chúng ta phải trở về thôi. Tớ nhất định sẽ đốt trụ cái quán ăn đó. Chết tiệt mà!! Làm phí mất một ngày nghỉ của tụi mình.

– Thôi nào, thư giãn đi. – tôi cười, trước khuôn mặt phụng phịu đáng yêu của Chito.

- Chết tiệt! Chết tiệt! Bị gì thế không biết! – tiếng Ren vọng lại từ đâu đó, chưa thấy mặt đã nghe tiếng người – Khốn khiếp!
- Bình tĩnh đi, cậu cứ như thế họ sẽ gọi đại pháp sư đến xử lí cậu thật đấy! – kèm theo đó là giọng của Ajita, nhỏ nhẹ hơn, nhưng vẫn rất kiên quyết.
- Hừ! Họ nghĩ mình là ai chứ? Thật phiền phức chết đi được!
- Sao rồi? – Chito hỏi han, hai người họ đứng trước mặt tôi và cô nàng.
- Họ vẫn bảo không. – Ajita nói, để Ren tự mình tường trình lại chắc hẳn bùng cháy luôn quá. Nhìn Ren như sắp nổ đến nơi.
- Hừm, vậy chúng ta phải làm sao đây? – Chito buồn bã ngồi xuống cạnh tôi, tôi biết cô nàng rất buồn.
- Đã đến đây rồi thì tự mình ra biển chơi đi, chiều hẳn về cũng được mà. Tớ không muốn lãng phí một ngày mà không làm được gì.

Ren và Ajita nghe xong câu nói của tôi cũng chỉ lẳng lặng gật đầu, tự mình ngoan ngoãn xách hết vali, balo,... đi trước một mạch. Có lẽ ai cũng nhận ra Chito đang buồn.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt cô nàng... có vẻ đã tốt hơn. Có lẽ Chito cũng không chừng chặc như tôi đã nghĩ.

...

Chúng tôi vứt hết đồ đạc trên bờ rồi xắn ống quần phóng thẳng xuống nước, kể cả người trưởng thành như Ajita.

Tôi tạt nước vào Chito, cô nàng cũng đá nước tung tóe lung tung. Tôi cười cười nhảy lên bám vào Ren, hẳn giật mình nhưng cũng theo phản xạ đưa hai tay ra sau đỡ tôi lên lưng mình.

Chito bĩu môi:

- Hừ, có chồng cậu bảo kê làm sao tớ dám...

Tôi cười lớn:

- Thôi đi xây lâu đài cát đi.

Tôi nằm dài ra cho Chito đắp lên mình những nắm cát lẫn nước nặng trĩu... Cả người tôi tê cứng không cử động được. Ren và Ajita ngồi cạnh lấy thức ăn từ trong giỏ ra.

Tôi chép miệng. Hôm nay trời đẹp thật a, trời xanh, mây trắng, nắng nhạt chứ không gay gắt lắm, gió biển thổi lồng lộng cảm giác như muốn bay.

Tôi ngồi dậy thở dài. Tận hưởng niềm vui ở biển cũng chỉ được có vài giờ đồng hồ, nghĩ lại cũng buồn thật!

Mặt trời bay xuống, chúng tôi tắm lại bằng nước sạch rồi thay quần áo, sau đó đi dọc theo bãi cát tiến thẳng tới ga tàu... híc... tạm biệt...!

Trước khi đến được nhà ga, chúng tôi phải leo lên một con dốc khá dài và dốc (có vẻ lặp từ L). Chúng tôi đến chân dốc cùng lúc với một cụ già, trên tay là rất nhiều túi. Túi nào cũng thật to và trông rất nặng. Bà cụ có vẻ khá khó khăn trong việc bước đi, chứ đừng nói là leo lên hết con dốc này.

Ren và Ajita chẳng do dự gì đi thẳng tới chỗ bà. Cả hai phối hợp rất ăn ý. Ren thì quỳ xuống trước mặt bà, còn Ajita thì mỉm cười:

- Bà đang muốn lên đó phải không ạ? giúp bà xách mấy cái giỏ, để bạn cháu công bà nhé.
- Cảm ơn cháu. – bà ấy mỉm cười hiền hậu.
- Không có gì ạ. – Ren cười duyên khoe răng khểnh... híc... dễ thương quá!
- Thế các cháu đi du lịch à? – bà ấy mỉm cười khi đang trên lưng Ren, nhìn sang Ajita đang xách cả đồ của chúng tôi cả đồ của bà cụ mà khuôn mặt vẫn bình thản không có gì là mệt.
- Dạ. – tôi đáp khẽ.
- Thế khi nào mấy đứa về?
- Bây giờ ạ. – Chito buồn thiu.
- Ó... ban sáng bà mới thấy mấy đứa xuống xe lửa mà bây giờ đã về rồi sao?
- Dạ... thật ra thì... Đáng lý trong tấm vé có bao gồm ba ngày hai đêm ở nhà trọ, nhưng khi đến đó thì người ta bảo tụi con bị lừa. – Chito thành thật kể lại tất cả sự việc.

– Vậy mấy đứa sang ở nhà bà đi. – bà ấy niềm nở đáp.

– Thật ă? – ánh mắt Chito lấp lánh như sao.

– Ủ. – bà ấy lại cười.

Dù rất vui, nhưng tại sao tự nhiên tôi lại thấy lạnh sống lưng thế này?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: MA...!!!!

Ừm... giác quan của tôi đúng thật.

Tôi đang tự đặt mình trong một tình cảnh khó khăn đối với tôi, nhưng nó có vẻ khá tuyệt đối với những người còn lại, bởi vì căn nhà của cụ già là một căn nhà thật to nằm giữa một cái nghĩa địa.

– Mấy đứa thấy sao? Tuyệt chứ? – bà cụ nhìn quanh mỉm cười.

– Vâng/ Không ạ. – tất nhiên về sau là của tôi.

– Vậy à? Bà không biết, thật xin lỗi cháu nhé, bà cứ nghĩ giới trẻ bây giờ chỉ thích những thứ thật kinh dị. – mặt bà cụ buồn hiu.

– A... tuyệt lắm ạ! – tôi ngay lập tức sửa lại.

– Ô, tốt quá. – bà ấy lập tức thay đổi về mặt. Tôi chảy mồ hôi lạnh. Híc... đả này tôi tiêu chắc rồi!

– Tuyệt thật. – Ren cứ làm bầm gi đó... thật là tôi tiêu chắc rồi!!

...

– Các bạn nữ đi tắm trước nhé. – bà ấy cười hiền nói, mà khi ánh mắt chạm mặt tôi thì nụ cười ấy lại trở thành một nụ cười gian. Tôi có cảm giác bà người này sẽ cùng bà cụ chơi tôi một ván.

– Vâng. – Chito lấy trong balo ra bộ quần áo rồi túm tay tôi lôi đi.

Theo hướng dẫn của bà cụ thì nhà tắm là một căn phòng nhỏ ở cuối nhà. Trong phòng có một cái bồn tắm cỡ lớn, cả bốn người bọn tôi cùng nhảy vào có khi còn thừa chỗ ý. Lúc đó tôi đã ngây thơ không để ý rằng, một bà cụ sống một mình như bà ấy lại sở hữu cái bồn khổng lồ ấy để làm gì?!

Tôi và Chito nhanh chóng ngâm mình trong bồn nước nóng. Ngồi xuống, nước cao hơn ngang xương quai xanh một tí.

Tôi cúi người cho nước ngập đến ngang mũi, đủ để thờ, thổi mạnh cho những bọt khí bay ra... chẳng hiểu sao lúc còn bé tôi lại thích trò này đến vậy?! Bây giờ thấy nó thật nhảm nhí.

– Yuki này. – Chito rụt rè khều nhẹ tôi.

– Sao thế? – tôi mỉm cười hỏi lại.

– Thì... tớ nghĩ là... mình không muốn thích Ajita nữa. – cô nàng nói rồi cúi gằm mặt.

– Tại sao? – tôi giật thót.

Giờ chứ? Tôi đã rất trông chờ Ajita thích Chito, sau đó hai cặp chúng tôi có thể đi chơi chung. Bây giờ Ajita đang bắt đầu chuyển hướng thì Chito lại bỏ cuộc?! Tôi không cam! Bao nhiêu kế hoạch của tôi đổ xuống cống hết rồi á?!

– Tớ thấy chúng tớ không hợp nhau.

– Cái gì? Hai người là đôi đẹp nhất tớ từng gặp đấy! Tớ với Ren mới đúng là kì lạ này. Gọi là gì đấy... ừm... hình như là... cái gì mà đuôi con cún này cắm vào mông con chó kia? Hình như thế!

– Haha... cái gì mà đuôi chó rồi cún loạn hết cả lên thế? Mà con cún thì khác gì con chó?! – Chito cười lớn, tốt rồi – Cảm ơn cậu đã cố gắng an ủi tớ, nhưng mà câu chuẩn của người ta là râu bà này cắm cằm ông kia mà nhỉ?

Chito nói xong thì tình nghịch nháy mắt.

– Hừm... nhưng cậu nghĩ sao lại nói thế? – tôi nghiêng người, huých nhẹ vào tay Chito.

– Tớ cảm giác mình đang rất vô vọng. Tớ không nghĩ tớ lại mù quáng như thế trong tình yêu...

– Nghe này, thật ra tớ cũng không có quyền gì mà lên tiếng ở đây, nhưng tớ... ừm... thực chất chỉ muốn khuyên cậu cứ kiên trì một chút... tình cảm mà, nếu cứ gượng ép và không có lòng tin thì...

– Vậy tớ phải tiếp tục đau khổ sao... hy vọng và trông chờ... tớ nghĩ mình không thể.

– Thôi được rồi, nếu cậu đã nói như vậy thì tớ sẽ không can thiệp nữa. Nhưng những ngày còn ở đây, chúng ta cứ tiếp tục chơi thật vui vẻ.

– Ừ. – Chito gật nhẹ đầu, cô nàng tựa đầu ra phía sau. Tầm nhìn của tôi xuất hiện một cái gì đó thật kì lạ...

Phía sau lưng Chito vụt lên một bóng đen, rồi biến mất.

– Hơ... Chi... Chito... chúng ta... mau... ra... mau... lên... Chi... tớ...

Tôi run rẩy chớp lấy vai Chito lay mạnh, ánh mắt không ngừng chăm chú nhìn về phía sau lưng cô ấy... lại một lần nữa, bóng đen đó hiện ra, nó tồn tại lâu hơn ban nãy, nhưng cũng vẫn không đủ thời gian để tôi định hình xem nó là cái gì, chỉ thấy lạnh sống lưng, sau đó nó lại biến mất. Lần này không cần chờ Chito nữa, tôi tự nắm tay kéo nhỏ ra khỏi đó, quần một cái khăn quanh người rồi kéo nhỏ chạy thẳng, tất nhiên Chito đã nhanh chóng quần khăn hết tôi. Tôi không để nhỏ có thời gian đứng lại mặc quần áo.

Tôi chạy thẳng vào phòng khách nơi có Ren và Ajita đang ngồi thưởng thức tách trà nóng do bà cụ tự pha chế. Lúc chạy trên hành lang, tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích và tiếng bước chân của một người nào đó khác ngoài hai chúng tôi. Tim tôi đập mạnh.

Cố gắng lên nào! Gần đến rồi! Và tay tôi sắp với tới cánh cửa phòng khách...

– A! – tôi vấp phải cái gì đó... đứng hơn là tôi cảm giác có ai đó nắm chân mình lại. Tôi ngã ra đất, buông tay Chito ra kéo cô ấy lại ngã giống tôi. Theo phản xạ tôi lập tức nhìn xuống xem tôi đã vướng vào cái gì, nó làm tôi khiếp đảm.

Một mớ dây nhợ trông như mái tóc dài, vương vãi khắp nền nhà, nó trói chặt chân tôi lại... xung quanh sợi tóc toát ra luồng khí đen thật đáng sợ. Màu đen sền sệt ấy đột nhiên tụ lại thành một cái bóng đen rồi nhào về phía tôi. Hơi lạnh bao trùm cả người tôi, và... tôi không còn thấy gì nữa, mọi thứ bây giờ là một màu đen u ám.

...

– Yuki... cậu có sao không? – khuôn mặt Chito lo lắng hỏi tôi, phía sau cô nàng bây giờ không còn là những vệt đen đáng sợ nữa, thay vào đó là bóng đèn trắng chói mắt.

– Ừm... tớ ổn. – tôi khẽ nhủ mắt, lật đật ngồi dậy, nhìn quanh để xác định lại chắc chắn một lần nữa, cái bóng chết tiệt ấy không đứng lặng lẽ ở một góc nhìn về phía chúng tôi cười khẩy.

– Cậu làm tớ sợ gần chết. Đang tắm thì tự nhiên lòi tớ chạy đi như ma đuổi, rồi đến trước cửa phòng thì đột nhiên lăn đùng ra ngất đi. Tớ giật mình hét toáng lên, Ren và Ajita đã đưa cậu về phòng đây.

Tôi nhớ lại thì hình như lúc đó mình chỉ quần mỗi cái khăn, liền đỏ mặt ánh mắt vô thức liếc xuống phía dưới. Chito hiểu ý của tôi, cô nàng nhanh chóng giải thích:

– Sau khi Ren công cậu về phòng, cả người cậu ta nóng như bị sốt. Hehe... thật trong sáng. Tớ cũng đã thay quần áo cho cậu... sau khi Ajita đem hết quần áo của tụi mình từ nhà tắm đến đây... ừm... anh ấy... thấy...

Trầm mặc... Tôi suy sụp tinh thần, nằm xuống úp mặt vào gối hét lớn...

Đội tôi bình tĩnh hơn, Chito hỏi tôi:

– Nhưng mà sao tự nhiên cậu lại thế?

– K... Không có gì. – tôi thở dài, nghĩ lại thì tôi đã làm chuyện điên khùng gì thế này?! Giờ bị hỏi chẳng lẽ lại nói mình thấy ma? Chắc chắn họ sẽ không tin!! Chắc chắn sẽ bị Ren cười đến nổi cho dù có chui xuống lỗ vẫn nghe thấy.

– Thật à?

– Ủ, xin lỗi vì lỗi cậu vào chuyện này nhé, nhưng tớ đã ngủ bao lâu rồi?!

– Khuya rồi. Ajita đã đưa bà cụ về phòng ngủ. Còn Ren đang ngồi ngoài kia để chờ cậu tỉnh dậy đấy. Tớ bảo hấn vào nhé.

– Cảm ơn Chito.

– Vậy tớ về phòng luôn, cậu thật sự ổn chứ?

– Ủ.

Chito ra ngoài, tôi nghe loáng thoáng giọng nhỏ:

– Tên kia, mau vào trong đi, cô ấy tỉnh rồi.

Một vài tiếng lục đục nhỏ, cánh cửa nhẹ mở ra, tôi chậm chậm ngồi dậy, Ren bước vào, vừa nhìn thấy tôi, khuôn mặt hấn đỏ bừng. Tôi cũng bối rối không kém, liền chui vào chăn, vùi mặt vào gối.

Hấn lại gần ngồi cạnh cái nệm của tôi. Hấn khẽ tăng hắng, tay khều khều đầu tôi. Thấy tôi không có phản ứng gì thì chuyển sang cù eo tôi.

– Mau ra đây.

Tôi lắc nhẹ đầu, hấn tự lấy tay giật phăng cái chăn.

– Này anh!!

Tôi ngồi dậy gào lên. Ren đột nhiên tiến sát ôm chặt lấy tôi, hấn thì thầm:

– Sau này làm ơn đừng khiến người ta phải lo nữa.

– Xin lỗi. – tôi lí nhí.

– Thật đấy, đừng ngắt xiu đột ngột như vậy.

Tôi gạt đầu, tôi không nghĩ hấn có để ý đến cái hành động cùn cùn của mình.

– Rồi, bây giờ nói xem tại sao lại ngắt?

– Không có gì.

– Không sốt, không thiếu máu, không thiếu dinh dưỡng, vậy thì tại sao lại ngắt? – Ren áp bàn tay vào hai má tôi.

– Không có gì cả. Em đi ngủ đây. Buồn ngủ quá.

– Đừng đánh trống lảng! Em đã ngủ cả mấy tiếng đồng hồ rồi bây giờ còn muốn ngủ?

– Em buồn ngủ mà.

– Vậy để anh ngủ cạnh em. – Ren nói rồi tình bơ chui vào chăn tôi – Yên tâm, anh đã báo với bà cụ cho anh và em một phòng đôi, hai người kia phòng còn lại.

– Cái gì? – tôi trợn mắt. Chito liệu có ổn không đây? Không phải tôi không tin vào Ajita, nhưng mà thật tình là không ổn...?!

– Yên tâm đi, họ không sao đâu. – hấn nằm ngửa ra, mắt nhắm hờ như sắp ngủ đến nơi. – Em khiến người ta lo chết được, biết không? Còn lo chuyện bao đồng của người khác à?

Tôi ngượng ngùng cúi xuống nhìn hấn. Hàng mi của Ren nhẹ nhàng đi lên, hấn mở mắt nhìn tôi chăm chăm. Hấn đưa tay lên vuốt nhẹ tóc tôi... dường như đây là thú vui của hấn thì phải.

– Không ngủ nữa à?

Tôi bủ môi ngoan ngoãn nằm xuống cạnh hấn, tiện thể gác chân lên người hấn xem hấn là gối ôm miễn phí. Ren cũng nằm im cho tôi hoành hành... hừm... lâu lâu hiền quá cũng chán thật! Tôi muốn hấn có một cái biểu cảm gì đó thật thú vị cơ.

Thế là tôi được nước làm tới, chọt chọt eo hấn... Ren vẫn không có phản ứng gì... mắt vẫn mở to nhìn lên trần nhà.

Tôi chuyển sang bẹo má hấn... Ren vẫn không động đậy. Tôi chống khuỷu tay xuống nệm trụ người lại, nằm xoay sang một bên, tôi tiến hành quá trình hành hạ hấn.

Từ góc chếch lên về một phía như thế này, Ren đẹp... gái vô cùng... có khi còn hơn cả Chito ấy chứ. Đôi mắt sắc lẹm, khuôn mặt hoàn hảo với những đường nét hòa hợp nhau, hấn còn đang nghiêm túc suy tư gì đó, nhìn thật chừng chặc.

Tôi cười cười, tay bẹo má hấn, khuôn mặt hấn biến dạng trông rất tức cười. Tôi không kìm được cười khúc khích. Có lẽ tiếng cười của tôi đã kéo Ren về từ chốn xa xăm nào đó.

Hấn liếc mắt sang nhìn tôi, tôi hỏi hấn, mà trên môi vẫn là nụ cười tươi tắn:

– Suy nghĩ gì vậy?

– Muốn thu hút sự chú ý từ anh đến thế à? – hấn hỏi thế, khuôn mặt tỉnh bơ không chút cảm xúc... ày...

– Bớt ảo tưởng, quan tâm chút thôi. Ngủ đây. – tôi chép miệng rồi nằm xuống ôm hấn cứng ngắc. Từ người Ren lúc nào cũng toát ra một mùi thơm thật đặc biệt, lúc nào cũng thật thu hút tôi – Hôm nay anh tắm chưa vậy?

Tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt hấn khẽ nhăn lại, dù mắt tôi đã hoàn toàn đóng. Tôi khẽ mỉm cười... cuối cùng cũng có một chút cảm xúc.

– Không đợi anh trả thù đã ngủ rồi à? – câu nói của hấn khiến tôi tỉnh cả ngủ.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: LẠI LÀ MA?!!!

Lời kể của Chito...

Tôi giật thót, vội đóng cửa lại, tự mình lăm bằm:

– Minh đâu có nhầm phòng...

Có lẽ tôi chỉ tưởng tượng thôi... tôi lại mở cửa để xác thực thì... hình ảnh anh ấy đang lục đục lấy cái gì đó lại hiện ra, tôi lắp bắp lên tiếng:

– A... Ajita... anh làm cái... anh ở phòng em?

– Anh lấy chút đồ tặng bà cụ. Yuki ổn chứ? – anh nói tỉnh bơ.

– V... vâng.

– Anh đi nhé. – Ajita nói, rồi lướt qua tôi đi ra ngoài.

Tôi nhìn anh đóng cửa lại mà vẫn chưa tiêu nỗi những gì đang xảy ra.

– Minh và anh ấy ở cùng một phòng á?

Tôi lướt mắt một vòng quanh phòng... ừm... ba lô của tôi ở kia... vali của Ajita ở kia. Vậy là thật rồi...?

Chân tôi đột nhiên thấy run run... Chito à... bình tĩnh đi.

Tôi bỏ ra ngoài đi đánh răng. Nhà vệ sinh nằm cạnh phòng tắm ban nãy cũng rộng không kém. Nhìn mình trong gương với khuôn mặt đầm nước, tôi đột nhiên thấy lạnh sống lưng. Một luồng gió kì lạ lùa vào khiến tôi rùng mình một cái. Chân tay tôi đột nhiên tê cứng lại. Tôi chậm rãi nhìn xuống chân mình, có một bóng đen lờn vờn quanh bàn chân mình, tôi trợn mắt ngược lên theo phản xạ, hình ảnh trong gương khiến tim tôi như đứng lại. Phía sau tôi có hai cô gái mặc hai cái đầm màu sáng, khiến những giọt máu đỏ thẫm đã khô trên vạt áo càng rõ rệt hơn. Hai cô gái tóc đen xõa dài, rũ xuống trước mặt.

Trong hai người đó, có một cô cố gắng vươn tay ra để chạm vào gáy tôi. Tôi khiếp đảm, rất muốn hét lên nhưng cổ họng tôi dường như bị cái gì đó chặn lại. Nhìn lại xuống chân tôi, bóng đen đó đã xâm phạm lên đến đầu gối mình. Tôi lăm bằm phép ánh sáng, vút một luồng sáng vào cái bóng, đồng thời một luồng sáng hơn vào gương. Cơ thể tôi đã có thể cử động bình thường. Tôi nhanh chóng chạy đi, vút qua hai cô gái đang gào thét, đưa hai tay che mặt đau đớn mà tôi không dám nhìn lại.

Có một cái gì đó len lỏi vào tâm trí tôi, như thể cố gắng chiếm đoạt lí trí. Tôi lắc mạnh đầu cầm đầu chạy về phòng.

Tôi mở tung cửa, thấy Ajita đang ngồi giữa phòng trải ra tấm nệm. Anh nhìn sang tôi.

Thấy tôi thở hồng hộc, mặt vẫn đầy nước chưa được lau khô, anh giật mình, nhanh chóng chạy đến bên tôi:

– Em sao thế?

– K... Không sao. Em... – tôi lắc mạnh đầu, mắt hơi liếc về hành lang nơi tôi vừa chạy qua... không có ai đuổi theo cả.

Nhưng tay tôi bị cái gì đó lạnh cóng lay mạnh... là một bàn tay nhỏ xíu, không phải hơi ấm của Ajita. Tôi ho mạnh rồi trước mặt tôi là một màu đen... Tôi cảm thấy Ajita ghì mạnh tôi trong lòng mình.

Yuki à... có lẽ tôi hiểu tại sao cậu lại như vậy rồi...

...

– Em ổn chứ? – Ajita nhìn tôi chăm chăm.

– ...

Hờ... có chuyện gì đã xảy ra nhỉ? Ajita sao lại cúi nhìn kỹ khuôn mặt tôi như thế? Dính nhọ à?

– Em sao lại ngất đi như thế? – anh ấy kiên nhẫn hỏi lại.

– A... em ổn mà, có lẽ do dạo này em ăn ít quá thôi – tôi ngay lập tức lấp liếm sự thật, lồm cồm bò dậy nhìn quanh... mọi thứ đã bình thường trở lại – Ừm... anh có báo cho ai không?

– Không, em chỉ ngất có một chút thôi, anh chỉ mới đưa em sang nệm nằm thì em đã tỉnh lại rồi.

– Vậy anh ở đây nhé, em sang phòng Yuki một lát. – tôi tự quyết định rồi đứng dậy... một vài giây lưỡng lự, tôi quay sang anh với ánh mắt cầu xin – Anh đi với em được không?

Tôi sợ sẽ gặp lại cái... thứ đấy.

...

– Hử! Đừng vào đó. Đồ ngốc! – giọng của Yuki...

– Lợi cho em còn không muốn? – giọng của Ren đều đều.

Ừm... hai người họ đang làm cái trò gì đây? Tôi thật không biết mình có nên mở cánh cửa trước mặt không? Tôi liếc nhìn Ajita, khuôn mặt anh ấy lạnh lùng, đôi mắt tĩnh lặng đáng ngạc nhiên.

– Anh mà qua đây thì đừng mong em tha cho anh! – Yuki hét toáng lên.

– Ren! Cậu đừng làm bừa! – tôi mở cửa xông vào.

Tôi chết lặng... hai người họ đang chơi cờ tỷ phú... và đang bỏ tôi hoàn toàn.

– Đừng có nhường em!

– Đây là do em may mắn mà?

– Anh nghĩ em ngốc à?! Máy con gió chết tiệt đó không do anh thì từ đâu ra?!

– Ờ thì...

– Nãy giờ hai người chơi cờ à? – tôi hỏi, với khuôn mặt ngờ ngác có thể.

– Ừ. Cậu có chuyện gì à? – Yuki tới giờ mới thu hết nanh vuốt, quay sang cười thật tươi với tôi.

– Ừm... tôi có chuyện muốn nói... – tôi gật đầu.

...

Lời kể của Yuki.

Tôi bàng hoàng khi nghe Chito kể thế. Tôi cũng chẳng ngăn ngại kể luôn những gì tôi đã gặp.

Cả bốn chúng tôi có một khoảng lặng... Ren và Ajita không nói gì, chỉ đưa ra khuôn mặt vô cảm... nhưng trong ánh mắt là sự tức tối bức dọc.

– Chết tiệt! Tại sao lúc đó hai người không gọi tụi này? – Ren cau mày nhìn tôi.

Tôi chỉ biết im lặng... nói gì được mà nói chứ?!

– Thật ra thì... ngay từ khi bước chân vào căn nhà này, đúng hơn là lúc gặp bà cụ đó, tụi anh đã cảm thấy thật kì lạ.

– Nên hai người mới tiếp cận bà ấy? – Chito tiếp lời của Ajita.

– Ừm.

– Kh... khoan đã... đã biết bà ta kì lạ, tại sao còn tự đâm đầu vào? – tôi trừng mắt, hai người họ bị ngu chắc?

– Không phải anh bị ngu, mà là tự mình tìm hiểu và ngăn chặn mục đích của bà ta có phải tốt hơn không? Nếu bà ta hại những người khác thì...

– Tụi này á? – tôi và Chito đồng thanh. Cơ mà Ren hiểu tôi thật, chưa nói ra, hẳn đã biết tôi rủa thầm hẳn trong bụng rồi.

– Ừ... đại loại là những người ngốc nghếch đến ngây thơ như hai em. – Ajita phì cười trước khuôn mặt đen thui của tôi và cô nàng.

– Hai người không biết mấy thứ đó đáng sợ đến mức nào đâu! – tôi và cô ấy lại lần nữa đồng thanh.

– Tuyệt đấy chứ. Anh cũng muốn thấy một lần những thứ gọi là hiện tượng siêu nhiên. – Ajita lại cười lớn... này này... anh... chúng ta đang bàn chuyện lớn mà anh cứ cười giỡn thế này là sao chứ? Rốt cuộc anh xem đây là chuyện đùa à?

– Tụi này không xem đây là chuyện đùa. – Ren lại lần nữa nhìn thấu tôi... bây giờ tôi xác định chắc chắn hẳn ta có khả năng đọc ý nghĩ của người khác – Anh không đọc suy nghĩ của em.

Thôi được rồi Ren à... anh bắt đầu làm tôi thấy sợ rồi đấy.

– Được rồi, dừng lại đi nữa. Tối nay tụi mình ngủ cùng một phòng, ngày mai xem cách ứng xử của bà ta thế nào rồi tính tiếp. – Ajita tạm dừng cuộc trò chuyện khó hiểu giữa tôi và Ren.

Chito gật đầu đồng tình, cô nàng khẽ nói:

– Vậy tớ về phòng đem nệm sang đây.

Tôi và Ren bắt đầu dọn dẹp cái trò chơi trẻ trâu kia. Tôi không ngờ Ren lại đem theo nó à.

Một lúc sau, Ajita đem nệm qua, còn Chito thì linh kinh những gói nằm, gối ôm, chăn...

Anh kéo gần hai cái nệm lại. Tôi và Chito nằm cạnh nhau ở giữa, còn Ren và Ajita nằm ở hai bên để có gì thì tiện.

Tôi và Chito xoay mặt vào nhau cười khúc khích:

– Lâu lắm rồi từ khi bốn người tụi mình nằm ngủ cùng nhau như thế này, tớ chẳng còn sợ gì nữa. – tôi cười tươi.

– Ừ. Giống như một gia đình nhỏ vậy. Tớ... đã từng mơ ước nó biết bao nhiêu, bình thường thì bố mẹ cứ vắng nhà, căn nhà rộng lớn chỉ toàn kẻ xấu, căn phòng to khủng khiếp cũng chỉ có một mình tớ và con bé... – Chito nói. Ánh sáng của mặt trăng từ bên ngoài hắt vào trong qua cửa sổ khiến đôi mắt của cô nàng như long lanh hơn... chẳng lẽ lại khóc?

– Được rồi. Từ nay tớ sẽ là gia đình của cậu, tớ đã nói rồi nhì? Nếu cậu thích, tớ sẽ là em gái của cậu.

– Ừm.

– Suyt. – Ren đột nhiên siết chặt tay tôi.

Tôi hiểu ý hẳn im lặng, vờ nhắm mắt.

Có tiếng bước chân đến gần hơn... gần hơn... ‘soạt’ _ tiếng cánh cửa mở ra.

– Ừm... ngủ hết rồi sao? Chán thật! Định bảo mấy đứa ăn khuya. – tiếng bà cụ lầm bầm.

Sau đó là ‘soạt’ _ tiếng cánh cửa đóng lại.

Tôi hé hé mắt nhìn sang cánh cửa, thì vai của Ren che hết tất cả. Hẳn đột nhiên nằm xoay người, ôm chầm lấy tôi. Hẳn thì thầm:

– Dừng nhìn.

Tôi run run chui vào lòng hắn.

Lại có một số tiếng động gì đó, tôi khó có thể hình dung được nó là gì.

– Hehehe... – một tiếng cười man rợ vang lên. Tôi nuốt nước bọt, hai mắt nhắm nghiền.

Ren hơi siết chặt tôi... điều đó chỉ khiến tôi thêm lo.

– Vờ vịt kiêu đấy rõ vớ vẩn. – một giọng nói của con nít vang lên.

Một luồng gió mạnh thổi tung tất cả. Đến cái chần dầy của chúng tôi cũng bị hất lên.

Cả bốn chúng tôi đồng loạt bật người dậy... khắp phòng chẳng có gì cả... ngoài mớ hỗn độn do cơn gió lạ ấy gây nên.

Ren và Ajita chỉ im lặng... tôi và Chito cũng không nói gì... tất cả rơi vào trầm mặc.

...

Mọi chuyện rơi vào bế tắc... đêm ngày hôm qua là sao chứ?

– Chào buổi sáng ạ. – tôi mỉm cười chào bà cụ.

Cả đêm hôm qua chúng tôi thức trắng chỉ để suy nghĩ về cái họa mình tự chuốc vào thân. Sáng nay, mặt trời vừa ló dạng, bốn đứa tôi đã đi đánh răng rồi ra sân tập thể dục buổi sáng, hưởng thụ không khí trong lành... khi xung quanh là những bìa mộ.

Lần đầu tiên làm những chuyện điên rồ như thế này cảm thấy cũng thú vị thật.

Bà cụ đi ngang chúng tôi, nghe tôi chào thì mỉm cười đáp lại:

– Chào mấy đứa, đúng là tuổi trẻ, sáng sớm mà hăng hái quá nhỉ? Lát mấy đứa có định đi đâu không?

– Dạ, tụi cháu định xuống biển chơi ạ. – Chito đáp một cách lễ phép.

– Ừm, vậy vui vẻ nhé, lát nữa bà cũng đi công chuyện có lẽ đến tối mới về, vậy nên, đồ ăn thức uống các cháu tự lo có được không?

– Vâng. – Ajita đáp.

– Vậy mấy đứa đi chơi vui vẻ nhé.

– Bà đi cẩn thận. – Chito lại cười dịu dàng.

Đôi khi tôi thấy rung mình với mức độ hai mặt của những DW có mặt ở đây...!

Tôi thờ dãi một tiếng nhìn dáng bà cụ dần dần khuất. Nghi ngờ người khác, nhất là những người đối tốt với mình là không tốt, nhưng bà cụ này rõ ràng là có vấn đề.

Hừm... quen biết nhau chưa bao lâu, bà ta đã yên tâm giao cho chúng tôi cả căn nhà ư? Có phải viễn vông quá không chứ?!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: KAITO VÀ SARA.

– Vậy chúng ta phải làm gì? – tôi quay sang hỏi Ren.

– Cứ đi chơi đi đã, tớ muốn biển. – Chito nói mà mắt sáng long lanh, từ khi nào trên tay cô nàng đã là cái xẻng nhựa để xúc cát.

...

Chúng tôi thả bộ xuống con dốc dài và đứng. Hôm nay, tôi mặc một cái áo thun đen, quần jean ngắn, phần vạt áo ngang eo được cột gọn để lộ ra một phần bụng... mờ... thật là thất vọng... kế hoạch giảm cân của tôi không có tí tác dụng nào. Tôi buột tóc đuôi ngựa, hơi đánh rối phần đuôi tóc, Chito

nói làm thế trông tóc sẽ dày hơn... ít ra có lời khuyên của chuyên gia, tôi có thể tự tin hơn một chút.

Chito vô cùng tự tin khoe đường cong quyến rũ của mình. Cô nàng vốn định mặc bikini, nhưng bị Ajita mắng cho một trận bão nào là nhỏ còn là học sinh, nào là khoe cho thằng nào ngắm thế. Dù anh ấy tỏ ra thờ ơ, nhưng không ai trong chúng tôi là không thấy... anh ấy ghen! Bây giờ chỉ cần chờ hai người này tỏ tình với nhau rồi tiến tới thôi, vậy mà chẳng ai manh động, làm tôi sốt ruột quá. Không biết lần này tôi có nên xúc tác một chút? Chito mà biết chắc chắn sẽ giận. đành cố gắng một chút vậy.

Cuối cùng, cô nàng đành mặc phần trên là mảnh áo, hoa văn màu vàng sáng với những bông hoa màu đỏ rực rỡ thật nổi bật, phần dưới là một cái quần jean ngắn hệt tôi. Cô nàng buộc tóc cao chéo sang một bên nhìn trẻ trung vô cùng. Lại bị Ajita bắt khoác cái áo khoác của anh.

Nhìn hai người này cãi nhau rất chi là thú vị a. Khuôn mặt Chito cứ đỏ đỏ đáng yêu như con nít.

Ren và Ajita chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, vắt trên hai vai là bốn chiếc khăn tắm để tí nữa tiện cho tôi và Chito quần đỡ lạnh.

Hôm nay không như mọi khi, Ren nhanh chóng túm tay tôi đi cạnh hắn ngay khi chúng tôi rời khỏi căn nhà của bà cụ. Chito đi cạnh Ajita, dù không nắm tay như chúng tôi, nhưng hai người họ đi rất gần nhau, gần như dính nhau a. Tôi vẫn rất vô tư cười nói, cho đến khi đến đường lớn. Một vài câu bàn tán của người đi đường khiến tôi chết đứng:

– Này... anh chàng DW siêu hót đó đang nắm tay một cô gái WW kìa!

Cái đây gọi là... vừa ăn cướp vừa la làng chẳng? Chúng tôi đã mặc kệ luật lệ ở thế giới này để đến với nhau, vậy mà còn nổi bật đến vậy thì khác nào gây chú ý, lạ ông tôi ở bụi này á?

Ren mặc kệ, hần thân nhiên chuyển sang khoác vai tôi... tình cảm còn lộ liễu công khai hơn ban nãy nữa, dường như hắn đang muốn thể hiện điều này.

Ày... đúng là điếc không sợ súng mà! Có lẽ hắn nghĩ là không sao, nhưng tôi thì tim đập mạnh còn chân thì rung lẩy bầy đây này.

Chito lừ mắt một lượt, tất cả im bật. Chúng tôi bây giờ đột nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý... tất nhiên. Nổi bật quá mà! Toàn nữ nam nữ nữ (ngoại trừ tôi), mà cả tôi và Ren lại đang làm chuyện gây chú ý nữa.

Tôi chép miệng,

...

Gió biển thổi tóc tôi rối tung... ban nãy đã đánh rối lên, giờ càng trông như con dờ. Hơi mặt thấm vào từng thớ da.

Tôi nằm dài trên cát, dưới bóng râm của cây dù to tướng. Chito nằm cạnh bên. Ren và Ajita bị chúng tôi bắt đi mua kem ăn cho mát.

– Yuki!! Yuki!! Khi đi về rồi tự mình đi đâu chơi tiếp?

– Mua sắm tí đi.

– Ừ. Tủ đồ của tớ ít quá. – Chito nói... làm tôi muốn sắc miếng dưa hấu ngọt ngắt ngất trong miệng. Tủ nhà cô ấy đem đi phân phát cho cả miền nam của cái đất nước nhỏ nhỏ tên gì ấy... Việt Nam a... không khéo còn thừa.

– Haha... – tôi chỉ biết cười trừ, lồm cồm ngồi dậy... cơ mà...

– Yuki cẩn thận! – nghe thấy giọng thét của Chito, tôi chỉ kịp quay mặt sang bên nhìn nhỏ thì...

‘Bốp!’ – một thứ gì đó... tròn tròn... căng căng... to to... đập một cái thật mạnh vào mặt tôi.

Mắt tôi hoa đi, rồi phía trước toàn thịt bò, thịt gà, khoai tây chiên, hột vịt muối,... còn nhiều đồ ăn lắm cơ mà tôi không có tâm trạng để đếm hay nhìn ngắm.

Tôi theo phản xạ đưa tay lên xoa lấy xoa để cái lỗ mũi đỏ ửng của mình, không biết có chảy máu cam không nữa. Tôi choáng váng, nằm lại xuống cát.

– Yuki! Có sao không? Há há... không tin được. – giọng Chito run run vì nhin cười.

Tôi điên tiết ngồi bật người dậy, nhìn quanh... kia rồi! Tác nhân gây họa!

Một quả bóng chuyền bãi biển màu vàng sọc cam sọc đỏ... toàn màu nổi nhìn muốn nổ con mắt!

Tôi giữ khư khư nó trong tay mà muốn bóp cho nát vụn.

Một thằng nhóc nắm tay một con nhóc khoảng 7 tuổi chạy đến, đứng trước mặt tôi, thằng nhóc hát hăm:

– Ê bà chị già! Trá tui trái banh.

Chắc... trẻ trâu thế này? Thằng nhóc này coi bộ phải được dạy dỗ lại a, nhìn xem, cô bé phía sau thẹn thùng cúi mặt xuống, hàng chân mày nhíu lại, nhìn có vẻ cảm thấy tội lỗi. Người ta ngoan ngoan thế thôi chẳng bù...

– Mau trả đây. – thằng nhóc tiếp tục hất mặt lên.

– Xin lỗi chị trước đi đã nhóc. – tôi lừ mắt nhìn thằng nhóc.

– Không thích, tại sao tui lại phải xin lỗi chị? – thằng nhóc vẫn cứng đầu.

– Xin lỗi đi. Kaito... tui mình là người có lỗi mà... – cô bé lên tiếng, lay lay cánh tay của thằng bé.

– Im đi Sara, cậu có quyền gì mà nói! – thằng nhóc Kaito quay sang trừng mắt nhìn cô bé Sara.

– Nhưng là tui mình... sai...

– Im! Tôi đã bảo cậu im – thằng nhóc vỗ nhẹ má Sara, khuôn mặt cô bé ửng hồng lên.

– Cái gì thế này? Ăn hiếp bạn à? Em là du côn chắc? – tôi nhíu mày liếc thằng nhóc.

– Không phải chuyện của chị mau trả trái banh cho tui. – thằng nhóc còn dám nhíu mày lườm lại tôi cơ đấy!

Tôi điên tiết giấu trái banh ra phía sau lưng, nhếch mép:

– Này! Phải xin lỗi cả chị lẫn cô bé chị mới trả.

– Hừm... chị muốn chống đối với tui hả? – thằng nhóc cười khẩy, sao mà cái nụ cười này nhìn giống của Ren thế này?!!

Giống ở cái răng khểnh duyên, mà còn giống ở mức độ nguy hiểm nữa.

– Nhóc con đừng có bướng nhé!

Tôi chép miệng, đưa mắt lơ đãng nhìn sang chỗ khác, ánh mắt tôi tình cờ liếc qua Chito, cô nàng đang ôm bụng cười sặc sụa, tôi cau mày:

– Cậu cười gì chứ?! Tớ vẫn còn đau và chóng mặt đây.

– Thì ra cậu lại con nít đến thế! – cô nàng bật cười thành tiếng.

Tôi lại thêm điên lên nhờ Chito, cậu ấy sao lại... đã kích quá lớn! Đúng là quá lớn! Tôi không còn biết nói gì hơn!

Mặt tôi càng đen hơn nữa, đang hầm hầm thì cảm giác tay mình bị lay nhẹ, cô bé Sara đang run run nắm lấy cổ tay tôi lắc nhẹ:

– Chị dễ thương ơi... em thay mặt cậu ấy xin...

– Cậu cần quái gì phải xin lỗi con người cứng đầu ương bướng như chị ấy. – Kaito nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Sara kéo mạnh con bé về phía mình... hình như thằng nhóc có hơi đồ mặt... nó ghen với tôi cơ đấy... nhìn kĩ lại cũng dễ thương phết!

– Haha, nhóc bảo vệ bạn gái quá đấy, chị có ăn thịt Sara đâu? Nhỉ? – tôi cúi xuống, búng nhẹ vào mũi Kaito, đồng thời nháy mắt với Sara... cô bé ban này khen tôi dễ thương... tôi cũng cảm thấy con bé thật dễ thương a.

– Ai thêm bảo vệ nhỏ này. – thằng nhóc trẻ môi – Đừng có đánh trống lảng nữa, mau trả cho tui.

– Không thích, trên trái banh có ghi tên nhóc à? – tôi xoay trái bóng trên ngón tay.

– Em đang ăn hiếp con nít đấy à Yuki? – giọng Ren lạnh lùng.

– Cái anh này vừa đẹp trai vừa thông minh nữa, chị nên học hỏi đi ngố. – Kaito liếc mắt sang Ren rồi cười khẩy nhìn tôi.

– Ai ngố hả cái thằng này? – tôi bậm môi trợn mắt.

– Trả cho nó đi. – Chito nhanh chóng lấy được trái banh trên tay tôi rồi quăng nó sang cho Kaito.

– Ó... cậu bệnh cho nó? – tôi lừ mắt.

– Cậu con nít quá đi thôi, tha cho thằng nhóc đi.

– Em xin lỗi, bù cho vết sưng trên mặt chị, bốn người anh chị chơi cùng tui em nhé. – giọng của Sara nhẹ nhàng.

– Sara! – Kaito rít lên.

– Thôi nào, Kaito rất rộng lượng mà đúng không? Tớ biết điều đó mà, Kaito của tớ không nhỏ mọn, ích kỉ vậy chứ? – Sara đưa ánh mắt long lanh nhìn Kaito, thằng nhóc chỉ biết cúi đầu để che đi khuôn mặt đỏ lừ đang bốc hơi.

– Thú vị thật. – tôi lầm bầm. Một câu ba từ này tình cờ lọt hết vào lỗ tai Ren. Hắn nhìn tôi chăm chăm như thể chỉ cần lơ là một chút tôi sẽ bay đi mất.

– Ăn kem đi đã. – Ajita giờ bịch kem lên. Thật vừa vặn là họ mua dư đúng hai cây.

Sau này tôi hỏi thì mới biết... Cuộc đối thoại của hai người con trai trong cửa hàng tiện lợi là:

– Mua loại này đi. – Ren vút vào giỏ cho Ajita một lô.

– Mua dư hai cây đi. – Ren và Ajita đồng thanh.

Cả hai dù không nói ra nhưng vô cùng hiểu ý nhau “Con heo nhà mình nhất định sẽ than trời kêu đất nếu chỉ được ăn một cây.”

Thế là sau khi ăn xong kem...

– Sang kia nhé. – Sara dịu dàng nắm tay Chito đưa nhỏ đi.

Ba đưa tôi lèo đèo đi theo. Kaito khoanh hai tay trước ngực cứ lờ mờ tôi. Cái thằng chết dẫm này!

Nhà người ghét ta thế ta ưa nhà người chác?!! Nhìn gì mà nhìn đến nỗi muốn lòi con mắt thế kia? Vẽ đẹp của tôi chỉ để cho Ren ngắm thôi có biết chưa hả?

Nhưng tôi cũng rất biết thông cảm a, nếu cường tôi đến thế thì có thể cho qua, nhưng phải trả công... 10\$/phút nhé.

Tôi vừa tự sướng vừa tự cười một mình, thu hút ánh nhìn của Ren.

...

– A! – lại một lần nữa, trái banh đập vào mặt tôi, đập lên cái lỗ mũi của tôi.

– Có sao không? – chỉ mình Chito chạy lại hỏi thăm tôi, những thành phần còn lại, như Ren, Kaito, Sara, thậm chí cả Ajita... cũng đứng đó bịt miệng cười.

Chết tiệt! Cái trò gì thế này?! Sao tất cả mọi người đều hùa nhau ăn hiếp tôi!

Tôi nhìn nhìn một lượt những người kia... Nhất là...

– Kaito!! Là em có tình sao?! – tôi trừng mắt hét lớn. Thằng nhóc đó dám quăng thẳng trái banh vào mặt tôi... là khuôn mặt đáng giá 10\$/phút của tôi đây! Ghen tị quá á?

– Haha... là vì khuôn mặt chị hút banh đó chứ.

– Không! Không chơi nữa! Đi tắm biển.

Tôi giận dỗi bỏ đi. Ren cười cười đuổi theo.

Hắn lôi tôi vào một con hẻm nhỏ. Thấy mặt tôi ngơ ngác, hắn liền giải thích:

– Ban nãy khi đi mua kem cùng với Ajita, anh tình cờ phát hiện chỗ này.

Chỗ ‘này’ đặc biệt của Ren là...

Con dốc đứng đứng gần ga xe lửa, thay vì xuống dốc, thì có một con đường mòn dẫn vào khu rừng. Đi thẳng được một đoạn thì những vệt sáng lấp lánh che khuất hết tầm nhìn của tôi.

Chúng tôi đang đứng trên một vách đá cao, có thể nhìn thấy khá là bao quát toàn thành phố, giáp với mặt nước xanh rì, giờ đang lấp lánh tia nắng, trông như rải bạc khắp nơi, với bãi cát vàng rực...

– Tuyệt. – tôi vô thức thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: MI HẾT BIẾT NÊN ĐẶT CHAP NÀY TÊN GÌ. :)

– Thấy thế nào? – Ren mỉm cười.

– Tuyệt vời.

Tôi vô thức lặp lại.

Tôi nhìn sang Ren, thấy hắn đang nhìn mình chăm chăm thì khuôn mặt bỗng dưng đỏ lên.

Ren đột ngột tiến sát tôi, hắn đẩy tôi tựa vào một thân cây cổ thụ. Hai tay hắn đặt hai bên vai tôi. Khuôn mặt hắn dưới ánh sáng thế này thật đẹp trai... cơ mà tôi thấy đối với Ren mà nói, thì khi nhìn hắn ở mọi góc cạnh, đâu cũng thấy được nét mặt hoàn hảo của hắn. Tôi lờm lờm, vì dám phá mất tâm trạng của tôi:

– Định làm gì đấy?

– Hôn em. – hắn rất tình trả lời như thế.

– Ai cho mà hôn? – tôi nhếch mép hất hàm.

Hất hàm xong chưa kịp cúi mặt xuống đã bị hắn nâng cằm lên, hôn cho một cái... dù chỉ là hôn phớt thôi, cũng đủ khiến tim tôi nhảy loạn.

– Đ... Được rồi, về thôi. – tôi lắp bắp, đồng thời đẩy hắn ra quay lưng bước đi.

Ren im lặng, trầm ngâm đứng phía sau nhìn theo chứ không cử động.

Tôi ngoái lại nhìn hắn thì cả người bị xốc lên.

– Bị thương sao không nói? – giọng hắn trầm trầm, hình như có hơi giận.

– Bị gì chứ? – tôi lại lắp bắp, nhưng khuôn mặt không giấu nổi, hơi nhả lại khi hắn sờ nhẹ cổ chân tôi.

Hắn... bé tôi chỉ với một tay?!!! Bất ngờ thật! Ren chăm chú nhìn ngắm cổ chân tôi, tay nhẹ nhàng chạm vào. Một lát sau, hắn hỏi:

– Trật chân à?

– Có lẽ do lúc này... ngã xuống mạnh quá... nên... – tôi đành lí nhí thú tội.

Tôi liếc nhìn hắn, khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt hắn vẫn đặt ở cổ chân tôi, tự dưng thấy nhồn nhột a.

Hắn nhẹ nhàng đặt tôi xuống rồi quỳ xuống quay người lại:

– Mau lên đi.

Tôi vẫn đứng yên đó, nhìn hắn, không biết biểu hiện như vậy là giận hay sao nữa.

– Đâu rồi?

Thấy tôi tần ngần mãi, hắn lên tiếng, sau đó tự mình kéo tôi vào lưng hắn rồi cõng tôi đi... cái gì cũng tự bản thân quyết định rồi bắt ép người ta phải nghe theo... thật là...

– Lần này có thông minh hơn, biết dừng chơi khi đau. – Ren nói nhỏ – Nhưng cuối cùng thì ngốc vẫn hoàn ngốc.

– Cái gì?! Em mà ngốc á? – tôi gầy nãy.

– Ấy! Em nặng lắm đấy đừng có lo chơi như thế, ngã hết cả hai bây giờ. – Ren cười khi, xốc người tôi lên một cái làm tôi giật mình ôm chặt lấy cổ hắn.

– Hay để em dịch chuyển về đó, để anh cõng một chút.

– Nếu em muốn. – Ren nói – Anh xử lý em.

– Tại sao phải tự hành hạ mình như thế? – tôi cười khổ.

– Vì thế này lãng mạn hơn. – Ren nói tỉnh bơ, không chút ngập ngừng, không chút ngại ngùng, không chút gì hết!

Tôi không nói gì nữa, chỉ biết siết cổ hắn một tí để thể hiện ‘tình yêu’.

...

– Em nằm đó đi, để anh lấy khăn lạnh chườm cái chân cho. Hừ, quậy phá.

Tôi giật mình nín hán lại:

– Đừng để em một mình.

– ... – Ren quay lại nhìn tôi, hán chớp mắt khó hiểu.

– Lỡ như mấy con ma ấy lại xuất hiện thì... em biết làm sao?

– ... – Ren suy nghĩ gì đó, hán ngồi xổm xuống cạnh tôi... ày... dù ngồi xổm nhưng vẫn không hết toát ra vẻ đẹp trai lai láng, quý tộc ngồi ngồi thế, tim tôi bất giác rung mạnh – Có con ma nào dám động vào em? Thế nào cũng bị em bẻ cho hết răng.

– Cái gì? – tôi trợn mắt với Ren... không những không làm hán sợ, còn tổ khiến hán cười... khác nào tự đem mình ra làm trò cười cho người khác a.

– Thôi được rồi. – Ren xoa nhẹ đầu tôi – Bây giờ em muốn anh cố đi tìm hay ngoan ngoãn nằm đây?

– Anh đi đi. – tôi run run buông tay đang nắm vạt áo của hán ra.

– Tốt.

Hán nhéo má tôi rồi đi mất. Khi Ren vừa ra khỏi phòng, một cơn gió lạnh thổi ngang tôi, làm sống lưng tôi lạnh toát...

Hừ thật đáng sợ... tôi nhắm tịt mắt chui vào chăn, che kín mặt.

– Yuki... – ai đó gọi tên tôi, tôi hoang mang càng co người lại, rúc sâu mình vào trong chăn.

– R... Ren ơi... Ren... chết dẫm...!

– Ren gì cơ? – giọng Ren vang lên, khiến tôi chết đứng, vừa sợ vừa mừng, tôi vùng chăn ra, chạy thẳng đến nắm tay áo Ren.

– Cái gì thế? Lại là ma à? – Ren nhẹ đẩy tôi ra, đặt cái thau sắt nhỏ lên bàn, rồi bế tôi lên đặt tôi ngay ngắn lên ghế.

Hán ngồi bệt xuống sàn, đưa chân tôi đặt lên đùi hán.

– Ngồi im đi. – Ren nói nhẹ.

Tôi chăm chú nhìn Ren, hán thì chăm chú nhìn chân tôi.

Lần đầu tiên gặp nhau, ai lại nghĩ giờ đây hán có thể cùng với tôi ngồi đây như thế này?! Hơn nữa là hán đang chăm sóc tôi nữa, thật là kì lạ.

Ngẫm lại quá trình phát triển mối quan hệ của chúng tôi, thì... bản thân tôi là người trong cuộc còn thấy nó quá... hư cấu.

Nó hư cấu đến nỗi tôi không tin là nó đã xảy ra.

Tôi ngẩng người nhìn Ren, không hề để ý hán đã xử lý xong cái chân của tôi.

– Sau này làm ơn cẩn thận một chút, tổn công anh lại phải giúp em. – giọng Ren đều đều, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ, nhưng hán vẫn chưa ngẩng mặt lên.

– Ừm – nghe câu dặn dò của hán xong, tôi bất giác nở cười tươi thắm.

Nói thế khác nào bảo là hán sẽ luôn luôn ở bên cạnh tôi đâu chứ... sau này... khi trưởng thành, khi già... sẽ là luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi. Đột nhiên cảm thấy cảm động quá.

– Anh... có một chuyện cần nói. – hán đột nhiên ngẩng lên nói với tôi bằng chất giọng đầy nghiêm túc.

– Chuyện gì? Sao lại nghiêm trọng thế?

– Nghĩ lại thì thôi vậy. – Ren lấp lỏp liếm liếm, càng khiến tôi thêm tò mò.

– Anh mau kể đi. – tôi trừng mắt.

– Đừng có sợ rồi bám dính lấy anh, thì anh sẽ kể. – Ren cồng tôi sang nệm, để tôi nằm xuống, kê gối xuống lưng cho tôi thoải mái hơn.

– Này! Em đâu có nhát gan đến thế hả!

– Ừm... từ khi thấy mặt thằng nhóc đó, anh đã thấy có điều gì đó kì kì.

– Kì kì là thế nào cơ? – tôi nhướn mày nhìn hấn.

– Chờ anh một chút. Nằm im đó đi. – Ren nói rồi đứng dậy, sai bước đi, tôi còn nghe hấn lẩm bẩm – Thật là... đau gì không đau, đau ngay cái chân, thế là kế hoạch đi chơi mình tốn công gây dựng hỏng bét.

Tôi cười khi, thằng chân nằm ra,... tôi tưởng tượng ra khuôn mặt hấn tức giận lúc quay đi, đỏ đỏ ửng ửng lên chắc thú vị lắm.

Chờ hấn một lúc lâu, Ren quay lại với một khung hình bằng gỗ, trông khá cũ, bức hình bên trong cũng vàng đi thể hiện nó đã bị thời gian làm cho mờ phai.

– Thấy đứa trẻ này không? – Ren trở tay vào đứa bé trai.

Trong bức hình là một gia đình hạnh phúc, trên môi ai cũng nở nụ cười tươi rói. Bố, mẹ, bà ngoại, hai đứa trẻ là hai đứa cháu ngoan... cả gia đình đứng giữa một cánh đồng thật lớn chụp ảnh.

– Thằng nhóc này... là...

Tôi mở to mắt, giật lấy tấm hình từ tay Ren, chà chà bụi để xem cho kĩ.

– Đừng ngạc nhiên làm gì, là thằng nhóc chơi cùng mình ban nãy.

Tôi cứng họng, không thể nói thêm gì nữa... xương sống đột nhiên mất hết cảm giác.

– Thì sao?! – tôi run run hỏi.

– Thằng nhóc đó... – Ren nói, nhưng cứ ngập ngừng lưỡng lự, như chưa muốn tôi biết sự thật – chết rồi.

Hai từ của hấn, như luồng gió thổi tai tôi, tôi nuốt nước bọt:

– Tức là mất đó hả?

Ren không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Tôi ôm lấy cái gối, dụi mặt vào nó và:

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

– Đã bảo em sẽ sợ mà. – Ren thở dài, vỗ vỗ đầu tôi.

– Cái thằng nhóc chết giẫm đó chết rồi á? Làm sao anh biết? – tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tôi đỏ bừng, hấn có vẻ khá ngạc nhiên trước phản ứng của tôi.

– Hôm qua lúc hai em đi tắm, bà cụ đã kể sơ qua về gia đình bà cho tụi anh, trước khi bảo tụi anh đi tắm. – Ren nói.

– Không biết những người trên bãi biển có thấy được thằng nhóc không? Không khéo lại nói chúng ta tự kỉ, tự mình chơi bóng, tự mình lằm bằm... – điều tôi quan tâm bây giờ chính là chuyện này. Ban nãy thì không biết, nhưng bây giờ, ngồi trước mặt Ren, tôi không quan tâm hấn có nghe thấy hay không, tự mình cảm nhận.

Hấn cười nhẹ, hỏi tôi:

– Tại sao không sợ?

– Tại sao à? Con ma đó chẳng đáng sợ chút nào, chẳng có con ma nào lại xấu tính khi rù con người chơi cùng cả. Ồ khoan! Còn bé Sara... con bé... – tôi giật thót nhìn sang hấn, để lửng câu nói... trông chờ một câu trả lời.

– Con bé thì anh không biết. – hấn khẽ lắc đầu, rồi buông một tiếng thở dài.

Giữa hai chúng tôi lại là một khoảng im lặng... dù ngồi cạnh nhau, nhưng mỗi người theo một dòng suy nghĩ khác nhau. Tôi không biết Ren nghĩ gì, nhưng bản thân tôi đang theo đuổi những thứ lấp lánh trong cuộc sống mà thằng bé đã bỏ lỡ khi rời cõi đời quá sớm.

Mãi mà tôi từ khi nào chúng tôi không hay biết. Khi Chito và Ajita về tới và làm rùm beng cả lên, tôi mới giật mình.

Chito mở cửa phòng xông thẳng vào trong:

– Haha, Yuki à... thẳng nhóc cứ nhắc đến cậu suốt đấy!

– A... Vậy à...

Tôi tho thần đáp lại. May mắn là Chito không hề để ý đến chuyện đó, cô nàng chỉ tiếp tục nói về thẳng nhóc kia mắng chửi tôi nhiều như thế nào.

Ajita từ khi về nhà vô cùng im lặng không nói gì hết, chốc chốc lại nhìn Ren.

Hai anh chàng nhà này cứ mãi liếc mắt đưa ghen với nhau thế này...! Tôi có cái cảm giác gì đó...

– Được rồi, đi nấu ăn thôi Yuki. – Chito kết thúc độc thoại.

– Ủ. – tôi nói, rồi lật đật đứng dậy... ui cái chân tui!

– Hai người nghỉ ngơi dưỡng sức đi, để tụi này, tối nay sẽ vất vả đấy. – Ren và Ajita đồng thanh nói, nở một nụ cười thật bí hiểm.

Ày... cái tình trạng gì thế này!?!?!?

Ban này thì liếc mắt tình tứ, giờ thì còn đồng thanh, ở đâu ra cái rò hại não như thế. Trái tim mong manh của tôi, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Chito ngo ngác chẳng hiểu cái mô tê gì.

– Họ sao thế.

– Tớ chịu. – tôi nhún vai – Đỡ tớ đi tắm đi.

– Chân cậu đau à.

– Ủ.

...

– Mau đến ăn thôi. – Chito đỡ tôi xuống bếp, nhìn Ren và Ajita vẫn cặm cụi nấu ăn, thấy trong lòng không khỏi xao xuyến a.

– Hai em tắm xong rồi à? – Ajita quay lại dịu dàng hỏi.

– Hi, mùi đồ ăn kéo tụi em ra khỏi bồn tắm. – Chito đáp.

Tôi mỉm cười, lết sang ngồi vào bàn.

– Ăn ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: THỊ TRẤN ĐẶC BIỆT.

Cái không khí ẩm ướt gần hè càng khiến cơn trùng hoành hành khắp nơi từ miền quê đến miền biển đến miền trung tâm... những chú ve sầu núp mình trong những lùm cây, thỏa thích nghe ngao hát suốt ngày, ban đêm âm thanh hòa hợp ấy càng rõ rệt hơn.

Và khi bạn đang thấp thòep lắp ló ở ngoài căn nhà nằm trong một cái nghĩa địa, thì âm thanh đó càng rõ hơn. Tuy nhiên, bây giờ tôi đang cảm thấy cái âm thanh đó rất đáng sợ, giống những hồi chuông báo tử vang lên hồi dội thẳng vào tim mình.

– Aa!! – tôi giật mình hét toáng khi có thứ nước gì đó rơi xuống cổ mình.

Câu thét một từ một chữ cái của tôi chưa vang lên được bao lâu đã bị chặn hoàn toàn.

Hai bàn tay ngay lập tức đáp lên miệng tôi.

Tay Chito đập một cái bốp vào môi dưới của tôi, và tay của Ajita bọc phía ngoài tay Chito, tạo thêm một lực tấn công môi trên của tôi. Hức... Tôi chỉ vì sợ mới lỡ miệng như thế... có cần phải cấm luôn cả quyền tự do ngôn luận của tôi như thế không chứ.

Trở về lúc trưa nay, bên bàn ăn với mùi đồ ăn thơm phức. Tôi cặm cụi ăn, trong khi rất muốn bỏ ngoài những lời họ đang nói... nhưng những lời đáng sợ đó cứ thi nhau bay vào tai tôi.

– Tối nay chúng ta sẽ rình căn phòng bà cụ từ cửa sổ bên ngoài.

Căn nhà này chỉ có một tầng trệt, bù lại nó rất dài, rất rộng, với ‘khoảng sân’ mênh mông là nghĩ địa, thì đây không khác nào một biệt thự năm sao.

Mà căn phòng bà cụ, lại có cửa sổ nhìn ra... nghĩa địa, nên chúng tôi có thể nhìn vào trong. Thật là... sở thích của bà cụ này cũng thật đáng sợ.

Nhưng rình mò gì chuyện riêng tư của người ta chứ. Dù cho bà cụ có bình thường hay bất bình thường đi chăng nữa, thấy mình bị nhìn trộm như thế, dù có là tiên cũng phải nổi điên lên. Ai rồi hơi lại nghĩ ra cái trò rình rập như vậy chứ! Rõ vớ vẩn, hon nữa, trưa mai chúng tôi đã phải quay về rồi, tôi rất muốn đi dạo biển vào buổi tối, tại sao chúng ta lại phải bỏ cảnh đẹp trên biển đêm, mà cố gắng tìm kiếm ‘cảnh đẹp’ ở cái nghĩa địa tối hù này chứ.

Đôi khi tôi không thể hiểu suy nghĩ của ba người này. Rõ tự hành bản thân... nếu có máu M (hỏi google nếu bạn không biết J) thì họ tự đi mà hành hạ mình, tại sao lại kéo tôi theo. Những trò thể này rất là hại tim a.

Trái tim bình thường do tâm ảnh hưởng khủng bố của Ren nhà tôi nó đã rất yếu rồi...

Ren kéo tôi vào sát tường. Chito và Ajita thì lẩn ra đất mỗi khi nghe thấy tiếng động phát ra từ trong nhà. Tôi đến phì cười với cái trò lẩn lộn của Chito.

– Nay, bà ấy đâu có làm gì kì lạ đâu. – tôi thỏ thẻ.

– Có lẽ là chưa, hoặc bà ấy biết chúng ta đang theo dõi. – Chito cũng nhỏ nhẹ.

– Bình tĩnh một chút. – Ajita huých nhẹ khuỷu tay Chito, khiến cô nàng ngượng chín mặt mà không dám cử động mạnh.

– Có vẻ tụi nó ngủ hết rồi. – bà cụ cuối cùng cũng lên tiếng, sau một chuỗi hành động bình thường – Đúng là trẻ con thật.

Chúng tôi nín thở chờ đợi hành động tiếp theo của bà, và nó lại là... thò đầu ra cửa sổ:

– Mấy đứa đêm hôm khuya khoát chơi trốn tìm với ai thế?

– AAAAAAAAAA!!! – lần này không chỉ tôi và cả Chito cũng gào lên.

Ren và Ajita giật mình nhìn bà cụ chằm chằm, không thể nói gì thêm.

...

– Thực chất thì, tụi cháu muốn điều tra bà. – Chito đã nói thế khi được hỏi.

Chắc... một sự thẳng thắn và chân thật đến đáng ngưỡng mộ. Tôi, Ren, và cả Ajita đều há hốc mồm trước câu trả lời quá ư là khó đỡ của Chito, trong khi cô nàng rất điềm tĩnh quan sát phản ứng của bà cụ. Bà ấy nhìn chúng tôi một lượt rồi cười lớn:

– Haha! Đúng là giới trẻ, không những thân kinh vận động rất tốt, lại còn vô cùng sáng tạo và tò mò nữa.

– Cảm ơn? – Chito khó hiểu đáp, không biết câu cảm thán ấy là khen hay chửi mắng?!

– Hahaha... nhưng đôi khi, tò mò quá cũng không tốt đâu.

Bà ấy để lại cho chúng tôi một câu nói khó hiểu, rồi quay sang Ren, bà ấy vuốt tóc hần:

– Nếu cháu trai bà còn sống, chắc nó cũng sẽ như các cháu, luôn tràn đầy năng lượng và hiếu kì mọi thứ.

Mặt Ren đột nhiên xanh hơn, hần vừa cảm thấy cái gì đó... điều này khiến hần cảm thấy lo lắng... và tôi cũng không yên.

– Tụi cháu xin lỗi vì đã vô lễ với bà. – Chito nói.

– Được rồi, không sao đâu.

...

Sáng hôm sau, chúng tôi dậy thật sớm để ngắm bình minh, trong tờ quảng cáo về vùng này, người ta có nhắc đến cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp ở đây, khi đã đến thì tuyệt đối không được bỏ qua. Tuy nhiên, thứ chúng tôi nhìn thấy còn khủng bố hơn cả cảnh đẹp truyền thuyết ấy.

Sáng sớm, tôi mắt nhắm mắt mở, chỉ có Chito là hăng hái. Để Ren và Ajita ngủ ở nhà, tôi và cô nàng lên đường ra bãi biển.

Cô nàng kéo tôi chạy xuống con dốc dài khi mặt trời vẫn còn chưa thấy đâu và con đường thì hoàn toàn tối. Tôi không biết mình đã vượt qua nghĩa địa bằng cách nào, chỉ biết bây giờ, ánh đèn hai bên đường dần vụt tắt, nhường chỗ cho ánh mặt trời soi rọi, mọi vật càng tối hơn nữa.

Sương sớm se lạnh, khiến tôi khẽ rung mình khi lưng mình lạnh ngắt. Chito thậm chí còn ngân nga hát. Đôi khi tôi rất ngưỡng mộ nguồn năng lượng tràn trề và cái tính trẻ con sôi động hăng hái vô cùng của cô nàng.

Nhìn vào cách sống và tính cách bây giờ, ai lại có thể tưởng tượng ra được cuộc sống trước đây của nhỏ đã bị vùi dập thế nào.

Mà nói đến mới nhớ:

– Ren và Ajita đã làm gì mà Kurai để cậu đi nhĩ?

– Ừm... tớ cũng không biết nữa. Nhưng dù có hỏi họ cũng không nói đâu. – Chito vừa nói vừa hát... ày...

– Hai cô em đi đâu vào sáng sớm thế này. – và chúng tôi đụng độ ba tên bọm nhậu... chắc uống cả đêm và bây giờ thì say khướt.

– ... – Chito bọm tiếp tục hát, kéo tôi đi lướt qua chúng.

– Khoan đã. Đi đâu thế để tụi anh đưa đi. – một tên nắm lấy khuỷu tay tôi. “Anh em” gì ở đây cơ...? Ông ta đáng tuổi anh hai của ba tôi!

Tôi giằng tay ra, còn Chito thì mỉm cười thích thú. Dù gặp những chuyện như vậy đến quen luôn rồi, nhưng chúng tôi vẫn không thấy chán khi có thể tấn cho họ một trận, dù có hơi thất lễ, dù gì họ cũng lớn tuổi hơn tôi.

– Xem như xả stress vào sáng sớm vậy. – cô ấy lẩm bẩm.

Tôi đến bó tay. Nhờ họ câu giờ mà mặt trời cũng lên luôn rồi, những tia nắng đầu tiên bắt đầu đáp xuống mặt đất, đem đến hơi ấm và sức sống cho một ngày mới.

Chito đột nhiên mở to mắt, đôi đồng tử giãn hết cỡ, nhỏ nín chặt lấy tay tôi, đột nhiên cô nàng run rẩy, đến độ chân cũng đứng không còn vững nữa:

– Y... Yuki à... Yu...

Tôi tò mò nhìn sang nhỏ, rồi theo hướng nhìn của Chito mà liếc xuống chân của ba người đó... tôi sững sờ không kém.

Họ không có chân! Phần chân từ đầu gối xuống trở nên mờ nhạt, với những bóng đen mờ mờ, trông như ảo giác.

Tôi cứng họng, đứng hình, tim đập nhanh và mạnh hơn, tay chân run run, không còn chút sức sống. Tôi và Chito cố gắng tựa vào nhau mà đứng thẳng, tuy nhiên... vô dụng.

Chúng tôi từ từ khụy xuống.

Đây là nơi quái quỷ gì thế này?

– Thị trấn ma. – giọng Ajita vang lên.

– Cái gì? – Chito phản ứng trước tôi, ngược mặt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

– Đêm hôm qua, lúc hai em đang ngủ say, anh và Ren đã đến thư viện của thị trấn, tình cờ thấy được, nơi đây không hề xuất hiện trên bản đồ. – Ajita tiến đến trước mặt chúng tôi, bình thản nửa ngồi nửa quỳ. Ren bước đến theo sau, đưa mắt nhìn một lượt ba người đàn ông kia, và... lừ mắt, họ nhìn nhìn nhau rồi tiếc nuốt bỏ đi.

– Tại sao ở nhà ngủ không chịu, lại bon chen ra đây làm gì, để bị dọa cho đứng tim thế kia. – cộc cằn thế thì chỉ có thể là Ren.

– Em... vẫn còn không nuốt nổi... chuyện đây là một thị trấn ma. – tôi thừ người ra.

– Đứng lên nói không?! – Ren hỏi, giọng đều đều, nhưng sâu trong lời nói là sự quan tâm, cung chiêu không lộ ra ngoài, tiếc là tôi không đủ tỉnh ý để ý đến điều đó.

– Hừm, cứ công cô ấy đi, còn hỏi? – Ajita dứt lời, tôi nhìn sang đã thấy Chito đang yên vị trên vai anh. Khuôn mặt cô nàng vẫn đơ ra, có lẽ vẫn còn sốc.

Thì ra tôi còn tiêu hóa nhanh hơn nhỏ.

Ren xóc người tôi lên, để tôi trên vai mình rồi bước đi. Hẳn có vẻ bức dọc, nên động tác chẳng chút nhẹ nhàng, vút tôi như vút bao cát... Tại sao tôi lại là người chịu trận khi hẳn cần ai đó để xả stress chứ? Có lẽ tôi nên nghỉ lại về chuyện sau này có nên cười hân hay không. Bực chuyện ở ngoài đường mà về nhà xả tức lên tôi thì...

Mà đó là chuyện của tương lai, quay trở lại hiện tại thì... bây giờ, hắn đang đi đâu thế này?

– Đi đâu vậy, đây đâu phải hướng về nhà?

– Chẳng phải hai người muốn ngắm bình minh sao? Dù bây giờ mặt trời đã lên rồi, nhưng ngắm được biển sáng cũng còn hơn không. – Ren nói, lại chất giọng đều đều, nhưng chẳng phải đang rất cung chiều tôi sao?

Tôi cười tươi siết chặt cổ hắn... chủ yếu là để thể hiện tình yêu, nhưng không ngờ tình yêu của tôi lại làm hắn ngạt thở.

...

Chito vẫn còn thơ thẩn, không biết hồn có phải đã thả đi tắm biển rồi không, ngồi cạnh tôi mà không có chút động đậy phản ứng gì, tôi huych tay cũng không đáp lại. Tôi tức tối gào lên:

– Chito! Cậu sao thế?!

– Hờ... – nhò giật mình quay nhìn tôi.

– Chuyện gì với cậu?

– Tưởng tượng xem, mình đã sống cùng với ma suốt hai ngày trời đấy. – cô nàng vẫn còn run rẩy.

Ren và Ajita cả hai đều đi mua nước cho chúng tôi, để lại hai cô gái ngồi trên cát nhìn mặt trời lên. Mà dường như cả một bãi cát dài thế này cũng chỉ có vài người... à không... hai người và vài hồn ma. Đột nhiên Chito lại nhắc đến chuyện đó, không khỏi khiến tôi rùng mình.

– Nhưng mà... sau chuyện này thì, tớ đã có một suy nghĩ... – tôi nói rồi dừng lại, trầm ngâm nhìn về phía xa, tôi đột nhiên không muốn nói thêm gì nữa.

– Chuyện gì? – Chito lay tay tôi. Tôi nhìn sang ánh mắt lấp lánh tò mò.

– Tớ nghĩ, có lẽ tớ không sợ ma nữa. Họ cũng có một cuộc sống bình thường như mình, có khi còn tốt hơn. Tại sao mình lại kì thị họ... có gì đáng sợ khi họ không gây hại gì cho mình.

Tôi vừa dứt câu thì phía trước mặt tôi là một màu đen hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: BIỂN SÁNG.

Có chuyện gì vậy? Trước mặt tôi là một màu đen tuyền. Tôi nghe tiếng cười khúc khích bên tai:

– Hi hi... đoán xem đây là ai.

– Hửm? – giọng của con nít? Chẳng lẽ là... – Kaito?

– Haha... chị cũng thông minh đấy, tui cứ tưởng chị ngốc lắm. – Kaito bỏ bàn tay đang bịt mắt tôi ra, chồm người lên phía trước từ sau lưng tôi, thẳng nhóc rướn mắt nhìn khuôn mặt tức giận của tôi.

– Ngốc gì hả cái thằng nhóc này! – tôi bậm môi trợn mắt xông đến cù léc thằng nhóc đến nằm lăn ra cát.

– Chào chị – mặc tôi và Kaito đang đùa giỡn, Sara dịu dàng đến ngồi cạnh Chito.

– Chào em, hai đứa dậy sớm nhì? – Chito mỉm cười đáp lời.

– Dạ. – Sara cười cười nhìn về phía mặt trời.

– Cái thằng nhóc này! Gan nhì? Dám cù lại chị cơ đấy. – tôi nhếch mép mà sát khí ngùn ngụt... cái thằng nhóc này thật là...!!!!!!!

– Chị là ai mà tui phải nể. – Kaito đáp thế... tôi biết xử thằng nhóc thế nào đây?!

Tôi nhìn quanh, rồi một bóng đèn sáng thật sáng xuất hiện trên đầu tôi, tôi bốc một nắm cát lẫn nước, chọi thẳng vào bụng Kaito. Mà cái vũ khí của tôi

lợi hại thì chắc là ai cũng biết (trừ người nào chưa bao giờ đến biển chơi và bị hưởng đận cát), thế nào tôi về nằm lên giường ngủ, cả người sẽ nhừ nhũn không thể chịu nổi... Haha! Tôi thật là thông minh mà!!!

– Chị... đừng trách tại sao tôi ác... – thằng nhóc cười khẩy, hình như tôi thấy trong ánh mắt có lóe lên tia sáng chết chóc.

Tôi nuốt nước bọt cái ực...

– Được rồi, đừng cãi nữa. – Ren từ đâu đến, kéo tôi ngồi xuống cạnh Chito, và ngồi vào chỗ bên cạnh còn lại – Ăn đi này. Kaito, mau sang đây.

– Vâng anh đẹp trai.

Tôi... phải nói là khuôn mặt tôi lúc này chắc ngu lắm. Cái thằng nhóc Kaito này thì ra có thể trưng ra một khuôn mặt đáng yêu như vậy, vừa hớn hờ, vừa vô cùng ngoan ngoãn... thế tại sao bình thường nó lại thích chọc tôi nổi điên đến thế...

Giờ nghỉ lại thì... trong bốn người chúng tôi, thằng nhóc chỉ xác xược với mỗi mình tôi...

Tôi muốn hét gào thật to. Tôi có tội tình gì cái thằng nhóc chết tiệt này!!!

Tôi lườm nó muốn cháy con mắt mà Kaito vẫn điềm nhiên ăn cuộn sushi Ren và Ajita vừa mua về.

Ren huých tay tôi:

– Nhìn thằng nhóc nữa thì biết tay anh.

Hừm... Ren ghen kìa...

– Ghen với một đứa con nít à? – tôi cười lớn rồi ôm chầm lấy cánh tay hắn – Dễ thương thật.

– Con trai không thích bị người yêu khen là dễ thương đâu. – Ren cười nhẹ, hắn véo mũi tôi.

– E hèm... ở đây có trẻ con và dân FA đấy nhé. – Chito huých tay tôi.

– Gì chứ...! – tôi đỏ mặt bần lù – Vậy... chút nữa mình sẽ làm gì đây?!

– Cứ đi tắm biển vậy, dù gì tớ cũng không muốn làm ai phải tổn thương khi nhắc đến đau khổ của họ. – Chito nói khẽ, lời nói nhẹ tựa lông hồng chưa gì đã bay mất. Ý sâu ý xa của câu nói này quả thật rất xa, nhưng may là lần này tôi có thông minh hơn một chút có thể hiểu được chứ không đưa ra khuôn mặt ngốc xít đến đáng thương.

– Quyết định vậy đi, dù gì lần này đến đây cũng đâu phải để tò mò chuyện của người khác. – tôi cũng gật gù.

...

Tạt nước nhậu chán chê, tôi bỏ lên bờ nằm, gác tay lên trán thở ra... nhìn ánh mặt trời chói chang mà trong lòng tôi đột nhiên trỗi lên một nỗi niềm gì đó... về Sara và Kaito chẳng? Hai đứa nó còn nhỏ như thế đã... Hàng chân mày của tôi nhíu lại... cảm giác có ai đó đang tiến gần mình.

Tôi mở mắt, Sara đứng cạnh tôi. Tôi bật dậy, nhìn về phía xa xa, nói bâng quơ:

– Em không xuống nước chơi với Kaito với anh chị à?

– Chị... biết rồi đúng chứ. – giọng Sara cũng nhẹ nhàng hết sức, vô cùng dịu dàng a.

– Biết gì? – tôi đề phòng nhìn sang cô bé.

Tôi sững người... lần đầu tiên tôi thấy có một nụ cười đẹp đến vậy... ta nói nó đẹp mê ly, đẹp ngất ngây, đẹp không có chỗ chê luôn a. Con bé tuy nở một nụ cười buồn, nhưng đẹp như thiên thần vậy. Đôi mắt cụp xuống, hàng mi khẽ lay, đôi gò má ửng hồng dưới nắng, thêm đôi môi đỏ ửng hơi bóng lên, nhất là mũi dọc dừa nhìn nghiêng càng trở nên đẹp lạ thường.

– Đó là một buổi chiều... khi ấy trường của em và Kaito tổ chức một chuyến đi ngoại khóa trên núi. Lần đó, chẳng nhớ vì sao em lại giận Kaito rất nhiều, giận đến mức em không muốn thấy mặt cậu ấy nữa. Vào giờ ăn chiều, Kaito đã bắt chuyện với em vì muốn làm hòa, nhưng em cứng đầu ương bướng không chịu nghe.

Sara dừng lại một chút... tôi nghe thấy tiếng cô bé thở hắt ra, có vẻ rất buồn, rất khó nói.

– Em đã chạy đi, và Kaito đã đuổi theo, cuối cùng cả hai cùng rơi xuống vách núi.

Tôi không nói gì chỉ biết im lặng kéo Sara vào lòng. Con bé không khóc, chỉ liên tục chỉ trích bản thân:

– Tại em mà liên lụy đến cả một người tốt như cậu ấy cũng phải chết. Giá mà lúc đó em không bướng bỉnh, em không giận cậu ấy, không ích kỉ đến vậy,

cũng không được sinh ra... Thế này có khác nào em đã giết chết cậu ấy. Chị biết không? Em tỉnh lại trước, khi em thấy mình và cậu ấy tồn tại dưới dạng một linh hồn, em đã rất hoang mang và sợ hãi... sợ rằng cậu ấy sẽ khinh bỉ, sẽ hận em, sẽ mắng nhiếc, xem em như một đứa giết người... em biết mình thật ích kỷ, nhưng em không thể ép buộc bản thân. Cuối cùng, cậu ấy lại không nhớ tại sao mình lại chết. Chị à... lúc đó em đã cảm thấy thật nhẹ nhõm... giống như trút được một gánh nặng vậy... em thật sự là một con nhỏ khôn khéo! – con bé ôm ghì lấy tôi.

– Sara... em đừng nói vậy. – tôi vuốt nhẹ tóc Sara, như chị hai dỗ dành đứa em bé bỏng.

– Chị ơi... gần 10 năm, em cùng cậu ấy hằng ngày ở bên nhau, em hết chịu nổi rồi chị à... Cái cảm giác lo sợ cậu ấy sẽ biết mọi thứ cứ mãi bủa vây lấy em. Muốn tự mình nói ra lại không có can đảm... Tội lỗi ấy đã hành hạ em đến 10 năm rồi. – Sara siết chặt hơn nữa, rồi con bé bỗng dưng đẩy tôi ra – Em tự dưng lại nói với chị những chuyện đau lòng như thế này. Em xin lỗi.

– Không người xấu nào lại nói mình xấu cả... cũng giống như em, không có người nào ích kỷ lại có thể dùng cảm nhận là mình rất ích kỷ đầu Sara à. – tôi cười buồn. Nghe xong câu chuyện của Sara, tôi cảm thấy con bé thật đáng thương... thật tình mà nói, lúc đó nó còn quá nhỏ để có thể tự mình trưởng thành như bây giờ, tôi dường như có thể nhìn thấy mình trong Sara... khoảng thời gian đó... tôi cũng rất hoang mang, không một người thân, không một nơi nương tựa, không một xu dính túi, tất cả chỉ là con số không và sự đơn độc... con bé chỉ ít cũng có Kaito ở cạnh, nhưng bù lại, Sara phải chịu quá nhiều đau khổ, tôi luyện con bé thành một cô gái như bây giờ.

– Chị làm gì Sara của tui thế hả Yuki! – Kaito từ xa chạy lại hét lớn... tôi thấy mặt của Sara thoáng đỏ... à... hiểu rồi... hừ hừ...

– Bây giờ mê chơi ở đâu giờ mới chạy đến giải cứu người đẹp vậy hả nhóc? – tôi dùng giọng nói xấc xược với Kaito.

– Chị chọc ghẹo gì cô ấy rồi? – Kaito kéo Sara sát người mình... đúng là đồ con nít, ai thêm giành giật Sara với nhà người! Ta đây chẳng phải đã có Ren rồi sao.

– Hừm... chị thật là... trẻ con. – Kaito phun cho tôi vài chữ rồi quay lưng đi thẳng...

Ồ... tôi vừa bị một thằng nhóc con bảo mình trẻ con... cảm giác bây giờ là gì nhỉ? Phức tạp, hỗn loạn và... phức tạp.

Thật ra mà nói, biểu hiện của thằng nhóc cũng đã thể hiện rất chân thật tình cảm của mình, như thế càng trở thành gánh nặng cho Sara, làm sao con bé dám thẳng tay đá bỏ tình cảm của Kaito mà khiến cho thằng bé hận thù mình... tôi hiểu cảm giác của Sara... phải nói là bất lực, để tội lỗi hành hạ mình.

Tôi thờ dài... giùm người ta... vì chuyện đau lòng của người ta. Ren từ đâu tiến lại ngồi cạnh tôi:

– Sao không xuống nước?

– Lạnh. – tôi vợ bừa một lý do, và hần tự nhiên cởi áo sơ mi ngoài khoác cho tôi. Trên người chỉ còn mỗi cái áo thun đen có in hình đầu lâu trắng cách điệu cầu kì trước ngực, sợi dây chuyền hình cây thập giá bằng bạc cang nổi bật hơn.

Tôi nhìn sang hần, từ khi nào hần lại trở nên dịu dàng như vậy?

Nếu là Ren của những ngày đầu gặp mặt, chắc chắn sẽ là “Lạnh à? Mặc xác cô.”

Ren cũng chỉ thả tầm nhìn ra xa, hần tự mình lăm bắm hay nói cho tôi nghe thì quả thực không thể xác định được:

– Ngồi đây cũng được, ngâm nước và tắm nắng nhiều quá cũng không tốt.

– Cũng... cũng trưa rồi, hay mình về trước. Hai người họ sẽ về sau.

– Theo ý em thôi. – Ren nói, rồi đứng lên, hần chìa tay về phía tôi mỉm cười.

Tôi... phát sốt với cái dịu dàng khác thường của Ren hôm nay... hần sao thế nhỉ? Uống nhầm thuốc hay sao đó. Lại làm những hành động mang tính nuông chiều tôi hết mực như vậy à... khiến tôi thấy hoang mang vô cùng. Chẳng lẽ...

– Anh bị nhập à?

– Áo tưởng gì thế? – hần nhú mày... đây rồi! Ren của ngày hôm qua hôm kia đây rồi.

– Thà anh cứ như bình thường... còn tốt hơn. – tôi lăm bắm rồi giữ lấy tay hần đứng lên.

Ren giật mạnh tôi một cái ngã thẳng vào lòng hần... và tôi đã hiểu nguyên nhân sâu xa của cái chuỗi hành động khác thường từ nãy đến giờ. Thì ra tôi đã lăm, đã nghĩ tốt cho hần. Ren siết lấy eo tôi:

– Chẳng phải em muốn có một nụ hôn trên biển sao?

– Cái gì? – tôi tròn tròn mắt... làm sao hần biết?!!

– Nhật ký của em thủ thi cho anh biết.

– Em có viết nhật ký đâu!! – tôi giật mình đẩy hắn ra, khi tay còn lại đang tỉnh nghịch lại gần gò má mình.

–Ồ vậy à. – Ren cười khẩy tay áp sát má tôi.

– Vậy... anh nói vậy là sao? – tôi vẫn bối rối cố gắng đẩy hắn ra, những người trên bãi biển hiện giờ đang nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi không có viết nhật ký, cũng chẳng nói với ai về chuyện này... làm sao hắn biết được, chẳng lẽ lại đọc trộm suy nghĩ của tôi à?!

– Anh nói cái gì cơ? – Ren cười đều cúi xuống... cái tên này thật là... chết dần! Không biết ngượng ngùng gì cả! Hắn cứ làm như mọi người chết hết cả rồi không bằng...

Cơ mà... đúng là họ đã chết cả thật... Lần này tôi sai rồi...

Ren à... xin lỗi... đối phó với người cứng đầu như hắn tôi chỉ có thể dùng bạo lực cấp độ cao, kéo hắn lại làm bữa trước mặt thiên hạ thì tôi vô cùng thiệt thòi.

Tôi dùng lực thật mạnh giáng xuống bàn chân trần của hắn... Ren ngay lập tức buông ra... khuôn mặt hắn hơi tái đi, nhưng lại trở về với cái vẻ cợt nhả bất cần đời.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: TRỞ VỀ KÍ TÚC XÁ.

– Về thôi. – Ren quay mặt đi. Tôi khó hiểu... hắn tha cho tôi dễ dàng đến thế sao?

Tôi nhìn Ren chăm chú, cho đến khi hắn quay lại nhìn tôi, hỏi:

– Sao còn đứng đây?

– Anh... – tôi nhủ mày, liếc xuống chân hắn – bị sao thế?

Vừa hỏi, tôi vừa đi nhanh lại phía Ren, hắn hơi loạng choạng lùi về phía sau, rồi khuôn mặt nhăn nhó... có vẻ hắn đang đau.

– Anh sao thế? – tôi nhào đến hắn.

– A...

Ren rên rỉ, không chịu nổi vì quá xót mà hơi nhấc chân lên. Tôi đẩy hắn ngồi xuống rồi kéo ngay lòng bàn chân hắn lên.

– Sao thế này?! Đừng nói là ban nãy... do em đạp chân anh nên bị ghim chân vào vỏ sò nhé.

– Dù em không đạp chân anh thì đứng đó thêm chút nữa cũng không tránh khỏi chuyện bị vỏ sò cứa chân.

Vết máu loang ra, cát dính loang lổ, chắc hắn đau lắm.

– Tại sao lại không nói ra mà giả vờ như không có gì... – tôi cau có mắng hắn.

– Có gì đâu, chỉ là hơi nhói một chút.

– Nhiễm trùng thì sao! Gì mà nhói một chút?! – tôi nói, tim cũng đau hơn một chút.

– Bình thường em cũng thường che giấu anh còn gì. – Ren nhăn nhó lên mặt, tại sao nhỉ? Dù là chuyện gì đi nữa, chỉ cần giấu qua lại một chút, người làm chủ cuộc nói chuyện sẽ lại là Ren. Hắn kéo tôi vòng vòng đến ngây ngất, chẳng hiểu tại sao mình lúc nào cũng bị hắn bắt nạt. Thì ra không phải do mình quá ngốc, thực chất là do bản thân Ren quá cao tay.

– Được rồi, sau này không ai giấu ai chuyện gì nữa... hứa nhé. – tôi đuối lý giờ ngón tay út ra trước mặt Ren.

– Được. – Ren cười thành tiếng – Nhưng anh không có trẻ con như em. Không cần dùng trò này đâu.

– Anh có biết phép thuật trị thương gì không? – tôi ngu ngơ hỏi hắn.

Ren chớp chớp mắt... nhìn tôi chăm chăm... chớp mắt... chăm chăm... chớp chớp...

– Em là WW? – hấn ngẩng mặt ra hỏi.

Phải rồi... tôi là một WW vô dụng... thật sự rất vô dụng...

– Ừm... em công anh về... – tôi hừng hừng nhiệt huyết, đứng phắt người dậy... tâm hồn trượng nghĩa của tôi nổi dậy, thật khiến mình trở thành một người hùng dũng, đầu đội trời chân đạp... chuyện đó tính sau.

– Phi... em làm cái trò gì thế? Em công được anh à? Mau theo anh dịch chuyển về nhà.

– Ừ nhì... – tôi làm bầm... phải sửa lại câu nói ban nãy... thực ra là tôi rất ngốc – Vậy đi về thôi.

...

Sau khi về đến nhà, một WW vô dụng như tôi chỉ có thể chạy đi tìm băng gạc để băng bó sơ qua cho hấn, nhưng thực tình mà nói thì, sau khi làm xong, nhìn lại thành quả của mình... có chút... kinh tởm. Tự mình kinh tởm bản thân, tôi cũng thật là khác người a.

Cái gạc trắng nhìn như một cái... nùi giẻ.

– Haha... em đang khủng bố tinh thần hay muốn chọc cười anh vậy hả Yuki?!! – Ren ồm bụng cười nắc nẻ, nằm lẩn ra nệm mà cười lấy cười để.

– Hừ... người ta tốt bụng thế thôi. Thì gỡ nó ra đi. – tôi làm bầm, rồi chạy xuống bếp lấy nước cho hấn. Cũng kì quái thật... lần trước thì tôi là người bị thương ở chân, lần này lại tới lượt hấn... Chuyển đi này bị sao ý nhì? Nhưng mà may mắn là chân tôi chỉ đau một chút rồi thôi, không thì đã phá hỏng chuyến đi của cả đám luôn rồi.

...

Chito vừa về tới đã tông cửa chạy thẳng vào:

– Cậu về cũng không nói tụi này một tiếng, không tạm biệt bọn trẻ một câu, dù sao tụi mình cũng đâu còn gặp chúng nữa!

– ... – tôi chỉ im lặng ngược nhìn Chito, trong đôi mắt long lanh dường như có sự phẫn nộ.

– Thăng nhóc đã đi tìm cậu... nó muốn nói xin lỗi, cảm ơn và tạm biệt. – Chito thờ hất ra ngồi phịch xuống cạnh tôi, tức là đối diện Ren, Ajita cũng ngồi xuống cạnh Ren.

– Kaito á? – tôi tròn mắt.

– Nó gửi lời nhắn là dù tiếp xúc nhau chưa bao lâu, nhưng nó thực sự rất quý cậu.

Tôi lặng người ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ be bé của căn phòng.

...

Khi tạm biệt bà cụ, chúng tôi mỗi người ôm bà một cái... bà ấy rõ ràng có hơi ấm...!

– Bà... là người còn sống... – tôi buột miệng nói ra.

Bà ấy không nói gì chỉ mỉm cười hiền hậu, chúng tôi tạm biệt bà cụ rồi quay lưng bước đi. Nhưng bà ấy đã nghĩ gì đó lại nói:

– Bà muốn ở cạnh cháu của bà đến phút giây cuối cùng.

...

Trên tàu, tôi và Chito mệt mỏi dựa hấn vào vai Ren và Ajita ngủ ngon lành bất kể trời trăng, hay bất kể cả hai chàng đều đang nhìn mình chăm chú. Thật là... chẳng biết chuyến đi chơi lần này là một mối hay thú vị nữa đây.

Đến khi tỉnh dậy thì tôi đã nằm dài trên giường của mình trong kí ức xá. Ren bên cạnh lại đang ôm chặt tôi đến mức không cử động được.

Đầu tôi gác lên cánh tay hấn, tay còn lại, Ren vòng sang siết lấy eo tôi kéo tôi về phía hấn... chân hấn gác lên chân tôi... phải nói là nó tê...

– Ren... – tôi miệng thì gọi hấn, tay thì đẩy hấn sang một bên. Vậy mà hấn vẫn có thể ôm tôi cứng ngắc, không thể nhúc nhích nổi hai chân... giờ thì hay rồi, hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

Tôi cố hết sức, nhéo eo hấn, miệng không ngừng hô hào:

– Mau bỏ ra!!! Ren!!!

Tiếng sột soạt khiến tôi giật mình... Nhìn xuống... nhìn hần... lại nhìn xuống người mình...

Cái áo sơ mi này của ai vậy...? Trong cái trí nhớ hỗn loạn của tôi thì mình đâu có mua cái áo nào giống như vậy...

– Ren!!! Mau dậy đi! – câu quát tháo của tôi đã thay đổi.

Ren nhú mày rồi trở mình rồi vẫn thản nhiên ngủ tiếp.

– Này!! Đồ ngốc kia! – tôi gào lên, lay hần như đá con lật đật. Cái đầu tóc rối bù của Ren nẩy như tổ quạ, giờ lại trông như đầu của mấy con chó lúc lắc được trưng bày trong xe hơi.

Ren nhú mày, hần dụi mắt, lồm cồm bò dậy, khuôn mặt ngu ngơ của hần khiến tôi rất mỉa lòng a... nhưng mà:

– Cái áo này của anh á? – tôi nghiêm giọng nhìn Ren.

– Ừ... ờ... – Ren vẫn mơ màng, đáp lời, gật gật đầu cho có mặc dù hần đang nhắm tịt hai con mắt lại.

– Ai mặc nó cho em?! – tôi lại mất kiên nhẫn gào lên.

– Là anh. – hần lại trở mình ôm lấy eo tôi như con gấu bông, mặc dù tôi đã ngồi dậy, và đang nhìn hần chăm chăm như muốn thiêu sống.

– Cái gì?

– Không... không... là em là em – Ren giật mình bật người dậy nhìn sang tôi đang phùng phùng lửa.

Tôi làm sao tin được câu trả lời lúc sau của Ren? Thôi rồi... sau này khỏi lấy chồng đi... bắt Ren chịu trách nhiệm vậy...

– Anh là đồ ngốc. – tôi bĩu môi rồi leo xuống giường, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tôi biết là Ren không hề làm gì hết, nhưng hần thấy sạch sành sanh rồi... thật là xấu hổ chết được...

Ôi... trái tim mong manh của tôi!

...

Sau khi vệ sinh cá nhân bước ra ngoài, tôi giật cả mình thấy Ren đang quỳ... trên giường, hần chuyển tông:

– Vợ ơi cho anh xin lỗi.

Tôi rất muốn cười lớn nhưng bặm môi cố nhịn... nói gì thì nói... hần hoàn toàn chẳng có chút thành ý nào. Quỳ trên giường nệm êm ái thế kia thì đau thế nào được!

– Lỗi gì mà xin? – tôi vờ lạnh nhạt đi lướt qua hần đến tủ đồ cạnh giường lấy quần áo CỦA mình! Cơ mà lâu lâu mới được dịp lên mặt với Ren thấy cũng thú vị thật.

– Chỉ là... hôm qua anh thấy em mặc bộ đồ đó ngủ sẽ không thoải mái, và anh ôm cũng sẽ rất là ngứa... nên anh mới... – hần bối rối giải thích, rồi bay xuống giường đến bên cạnh tôi. Giờ hần nói tôi mới nhớ. Hôm qua tôi mặc một cái áo lông tay lửng khá dày, và quần jean dài đến mắt cá chân... đúng thật nếu ngủ với bộ quần áo đó... chắc cả người tôi sẽ nhức nhối âm i mắt. Gì thì gì... hần vẫn là muốn tốt cho tôi thật.

– Ai hỏi mà giải thích. – tôi buông cho một câu hờ hững, dù Ren đang làm khuôn mặt cún con đáng yêu vô cùng.

Tôi vơ lấy cái đầm voan trắng chít eo đơn giản... hôm nay tôi và Chito hẹn nhau đi mua sắm.

Tôi tặng cho Ren một rổ bơ rồi cầm lấy cái đầm, cùng với cái khăn hí hửng vào nhà tắm... cho hần một phen khổ sở... cảm giác này thích thật!!!

Ai ngờ Ren nhanh chóng trở mặt, hần giữ lấy cổ tay tôi kéo giật ngược tôi về phía sau. Mất thăng bằng đột ngột, tôi ngã thẳng vào người hần, cuối cùng cả người lại đứng gọn trong vòng tay của hần. Giọng Ren vang lên từ sau lưng, hơn nữa còn là ngay lỗ tai tôi, hơi thở ấm nóng phả ra, truyền nhiệt cho lỗ tai tôi cũng nóng hừng hực:

– Yuki... em mượn áo anh rồi còn giận gì hả? Anh không đòi tiền mượn đấy nhé. Hơn nữa, áo của Ren đẹp trai này là hàng cao cấp, em muốn sao đây?

– Cái gì? Anh... anh... nói... anh còn nói thế?

– Bây giờ em muốn làm hòa hay muốn anh đòi tiền mượn áo?

(Ren ‘đẹp trai’ thông minh sáng suốt và cũng vô cùng ranh mãnh a. Đã tính toán trước hết đầu vào đấy rồi nha... tối hôm qua khi thay quần áo cho Yuki, đã biết chắc thế nào khi ngủ dậy cô nàng cũng sẽ la hét um sùm lên rồi giận dỗi này nọ, vò đầu bứt tóc cuối cùng cũng nghĩ ra kế sách... mặt dày. Cứ

viện có Yuki đang mặc áo hần mà làm tôi, thế nào cô nàng cũng phải phá lên cười và cho qua... vậy nên thay vì đến tủ quần áo của Yuki, anh chàng lại thần nhiên chạy sang ngăn tủ của mình... Thay xong còn tự hào ngẩng thành quả, miệng lầm bầm khen sao mà áo mình lại hợp với Yuki đến vậy -> đoạn này thật là quá hù cầu... thực tế mà nói thì thế nào cũng có H a, nhưng mà cơ bản là Mi không thể viết ra...)

— Ở đâu ra cái lí lẽ đó! — tôi vùng ra, nhưng hần cứ giữa chặt... chẳng lẽ tôi lại dùng lực đập vào cái chân đang đau của hần... nhưng mà hần bị đau như thế, còn gồng mình tự chịu đau... tất cả cũng là vì mình, tôi xót xa vô cùng nên không nỡ. Còn nếu xử lý luôn bàn chân còn lại của hần, thì những ngày sắp tới... osin không công của tôi chẳng lẽ lại là người què?! Vô dụng thế thì sai khiến được gì nữa.

— Mau trả lời đi, đừng để anh mất kiên nhẫn. — Ren siết chặt người tôi.

— Gì chứ?! Có ai ngang ngược như anh không?! — tôi không muốn nhìn! Lần này tuyệt đối không để hần lấn áp được.

— Ok... thì ra câu trả lời của em là vậy. — Ren nói, tôi nghe trong giọng hần có chất cười... mà là cười gian... cười theo kiểu lưu manh... cười theo kiểu thông báo cho tôi một tin buồn “Em chết chắc!”

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: CHITO TỎ TÌNH MẤT RỒI...

— Được rồi, anh biết em không thể trả nợ bằng tiền, vậy thì có cách khác. — hần tự biên tự diễn như thế.

— Em không có nhiệm vụ phải trả cái gì cho anh hết! Em còn không giận thì may phước cho anh rồi. — tôi thờ ắt ra, cuối cùng cũng là mình phải xuống nước trước.

— Em biết đấy... hình như người quyết định là anh. — Ren cười khẩy, hần nhanh chóng bế bổng tôi lên, trong khi bản thân người bị xách lên là tôi đây còn đang ngỡ ngàng, hần đã nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường... theo tư thế lúc này, hần đang ở bên trên tôi, hần nhích người vào một chút, sau đó kiềm hần tôi lại ở giữa hai cánh tay mình.

Khuôn mặt Ren nhanh chóng sát khuôn mặt tôi, môi hần chạm vào môi tôi.

Tôi tròn mắt, hần hơi nhíu mày, nhích môi ra một chút, hần ra lệnh:

— Nhắm mắt lại.

— Kh... — từ ‘không’ chưa hoàn chỉnh, ba chữ cái ‘ông’ cũng chưa được thốt nên, lưỡi tôi đã bị lưỡi ai đó vừa ẩm vừa mềm quấn lấy.

Ren mút mút, giật giật, lại thọc sâu lưỡi vào miệng tôi. Một tay hần siết chặt eo tôi, tay còn lại dịu dàng vuốt tóc tôi. Hần chậm rãi rời môi tôi... lúc tận một phút sau đó, cứ tưởng Ren sẽ buông tôi ra, tôi chống tay định bỏ chạy, hần lại cúi xuống.

Ren cắn nhẹ môi dưới của tôi, rồi lại quấn lấy lưỡi tôi kéo về phía mình, có lẽ Ren đang dạy tôi cách để đáp lại nụ hôn của hần, tay hần siết eo tôi kéo sát mình... vẫn là nụ hôn kéo dài đến tận một phút sau đó.

...

‘Kinh cong...’ _ tiếng chuông vang vọng khắp nhà của Ajita.

Tôi đã bấm tận ba hồi chuông vẫn không thấy ai trả lời. Đứng trước nhà Ajita, tôi nhớ lại khuôn mặt phụng phịu của Ren lúc tôi bảo hần tôi đi đây, hần còn lèm bèm gì đấy như là tôi dám bỏ hần một mình gì đấy... thật là hết thuốc. Ren còn nói tôi chỉ là đi mua sắm cùng với Chito, thì đâu nhất thiết phải ăn mặc cầu kì như vậy.

Tôi chỉ đơn giản áo thun tay dài màu đen có điểm nhấn là dòng chữ màu trắng BORN TO DIE, cộng với quần jean dài ngang gối, mang ba lô hình con khỉ, tóc búi cao, thêm đôi dép lười màu xanh biển... thì hần nhìn cái kiểu gì lại trở thành cầu kì chứ...

Đứng đó đợi nắng sớm một lát nữa thì Ajita từ trong đi ra.

Phong cách ăn mặc của anh rất đơn giản nhưng cũng rất hút hồn a. Sơ mi trắng cùng quần đùi ngang gối nhìn vô cùng thoải mái và đậm phong cách ăn mặc trong nhà.

— Xin lỗi đã để em chờ lâu... em tìm Chito à? — anh vừa chạy ra vừa mở cửa cho tôi, trên trán lấm tấm mồ hôi, hình như anh rất vội.

– Anh bận gì à?

– Từ hôm qua lúc cổng Chito về đến nhà, anh mới phát hiện ra cô ấy bắt đầu sốt, cơ thể không ngừng nóng lên. Anh đã mời bác sĩ đến, cô ấy cũng đã hạ sốt nhưng cần phải chăm sóc thêm – anh lách người sang cho tôi đi vào.

– Cái gì?! Sao anh không báo cho em một tiếng. – tôi phẫn nộ! Lỡ như Chito có chuyện gì, anh có thể chịu trách nhiệm không chứ?

– Anh xin lỗi, em có muốn lên thăm cô ấy không? – Ajita buồn buồn đáp... ày... nhìn khuôn mặt tội nghiệp này thì tôi có thể phản ứng gì hơn nữa đây?! Ngoại trừ buông tha cho anh.

...

– Yuki đó hả? – Chito giật mình tỉnh giấc khi tôi đóng cửa phòng.

– Cậu có sao không? – tôi nhẹ nhàng đóng cửa.

– Chẳng sao đâu, khỏe như trâu ấy... ừm... Ajita đâu rồi? – Chito nhìn về phía sau lưng tôi hỏi.

– Tớ bảo anh ấy đi ngủ rồi, dù sao thì anh ấy cũng đã thức ở cạnh cậu cả đêm – tôi đáp, ngồi lên giường.

– Cái gì?! Anh ấy ở đây cả đêm hôm qua á? – Chito run run, cả khuôn mặt cũng đỏ ửng lên.

– Này! Cậu lại sốt đấy hả? Mặt đỏ thế kia! – tôi nhủ mảy đưa tay sờ trán Chito, cô nàng khẽ nhăn mặt.

– Gì chứ! Tôi hôm qua, tớ đã nằm mơ thấy một giấc mơ rất đáng xấu hổ.

– Vậy thì liên quan gì đến cuộc nói chuyện của hai đứa mình?!

– Tớ đã mơ thấy mình tỏ tình với anh ấy... mà cậu biết đó, tớ có chứng nói mơ... không biết đêm qua tớ đã nói gì chưa nữa. – Chito đau khổ vò đầu bứt tai, lấy gối che mặt mà gào thét – Ngốc ơi là ngốc!!!!

Tôi phì cười... cô nàng cũng thú vị quá đi mà...! Tính cách khác người có một không hai a.

– Không sao đâu, anh ấy chẳng nhắc gì cả. – tôi an ủi, mà biết là câu nói của mình không có ý nghĩa gì hết.

Nhưng mà... tỏ tình cũng tốt mà! Biết đâu được anh ấy sẽ nhận ra tình cảm của nhỏ dành cho mình, cũng như có thể khiến anh thích nhỏ.

– Cậu đói không? Tớ nấu gì cho cậu ăn? – tôi cười cười, vỗ vai nhỏ.

– Không. Tớ chẳng muốn làm gì hết. Tớ chỉ muốn thời gian quay lại ngày hôm qua, tớ sẽ mơ thấy mình được ăn gà nướng, bò nướng, cá nướng... – Chito gục đầu vào gối rên rỉ.

– Được rồi, tớ đi mua gà nướng cho cậu. – tôi đùa, nhưng có vẻ Chito vẫn chưa lấy lại tinh thần – Cậu thật sự khỏe chứ?! Ajita bảo cậu vẫn cần nghỉ ngơi và được chăm sóc.

– Khỏe thật mà... không còn nhức đầu nữa rồi.

– Vậy thì đi mua sắm thôi, ăn sáng nữa. Tớ đang rất đói. – tôi bấu môi làm vẻ mặt đáng thương.

– Được đấy. – Chito gật đầu mắt sáng rỡ... bây giờ làm gì cũng được, chỉ cần tránh mặt Ajita... nếu không cả người nhỏ sẽ lại nóng rần lên cho xem – Cậu ngồi đây chơi đi, tớ đi thay quần áo sẽ xong ngay thôi.

– Ừm

Tôi gạt đầu, chậm rãi đi lòng vòng quanh căn phòng quan sát. Ajita đúng là có con mắt nghệ thuật thật... cả căn phòng này màu sắc phối với nhau rất hợp, cả đồ nội thất trang trí cũng cùng tông màu được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp... hơn nữa... đây toàn là màu Chito thích, có cả bàn trang điểm nữa.

Ajita đã mua những thứ này cho Chito sao?! Thật là chu đáo quá, bảo sao nhỏ không thích anh tới mê mệt...!

Cả giường cũng là hàng cao cấp a... đôi khi thấy thật ganh tị... cái giường ở căn phòng số 13 kì cục xá... to bằng cái giường này... nhưng nó chứa tới hai người...! Hơn nữa, cái người kia suốt ngày ôm tôi chặt thật chặt, làm cho dù là cả hai cùng nằm, nhưng diện tích chiếm chỉ có một phần hai cái giường.

Sáng nào tôi cũng cảm thấy toàn thân nhức mỏi, chẳng lẽ Ren không có chút cảm giác gì? Tôi gối đầu lên cánh tay hấn chẳng lẽ cũng không bị tê cứng lại sao? Hấn là siêu nhân chắc? Nghĩ lại thì, hấn làm cái gì cũng khác người bình thường, có lẽ hấn có vấn đề thật... lần trước kể về thân thể của hấn cũng mập mờ rồi phán cho một câu ‘đùa thôi’ như đúng rồi... mờ ám a...

– Yuki, anh vào được không? – tiếng nói êm dịu của Ajita vang lên ngoài cửa, cộng với tiếng gõ nhẹ vào cửa, làm tôi giật mình thoát khỏi những suy nghĩ

không bình thường ấy.

– D... dạ...

Tiếng cửa mở, cũng là lúc Chito bước ra khỏi phòng thay đồ, với áo thun, quần yếm jean ngắn ngang đùi... cô nàng trông trẻ trung và đáng yêu hết một cô công chúa.

Chito thấy Ajita liền:

– A!! Quên mất...

Sau đó lại chạy vào phòng thay đồ đóng cửa lại.

Ajita nhìn Chito thờ dài. Tò hỏi nhỏ:

– Cô ấy đã nói gì rồi đúng không?

– Ừ. Anh biết con bé đang muốn tránh mình. Nhưng mà... hai em định ra ngoài sao?

– Tụi em đi mua sắm ít đồ.

– Em ăn sáng chưa?

– Chưa.

– Vậy hai đứa đi ăn đi, đừng có bỏ bữa. – anh chu đáo dặn dò – Cần thận đau bao tử.

Lời nói thì dừng lại từ hai em, nhưng tôi thừa biết trong ý đồ lại chính là nói tôi canh chừng Chito đừng để cô nàng nhện đói... Từ khi nào tôi đã có thể nhìn ra được hàm ý sâu xa trong mấy câu nói này...? Có lẽ từ khi quen biết với Ren... Thường xuyên phải đối đầu với hắn, cả miệng lưỡi tôi lẫn suy nghĩ cũng đều trưởng thành hơn... theo nghĩa đen nhá.

– Được rồi, anh đừng lo cho người ta quá như vậy... cứ như thế làm sao người ta không thích anh được đây?! – tôi cười hóm hờ.

– Tiểu quỷ. – Ajita vừa cười vừa véo mũi tôi... thật tốt khi cuối cùng Ajita cũng có thể quên mối tình đầy đau khổ. Cũng đúng thật... cách tốt nhất để quên đi người cũ, chính là tìm cho mình một tình yêu mới... hồng hơn... hạnh phúc hơn...

...

– Thôi rồi... anh ấy đã biết rồi... hức... tớ phải làm sao đây? – Chito gục lên gục xuống.

– Thật ra thì... tớ nghĩ anh ấy đã biết từ trước khi cậu nói ra cơ. – tôi lau hai đôi đũa với hai cái muỗng, đưa cho Chito một nửa.

– Cái gì?

– Anh ấy tinh ý thế chẳng lẽ lại không nhận ra cái tình yêu lớn tổ chẳng của cậu?!

– Thôi rồi... – mặt cô ấy ỉu xiu xuống.

– Cảm ơn. – tôi nói với phục vụ, khi cô ấy đặt hai tô phở nghi ngút khói xuống bàn.

– Quý khách ngon miệng. – cô ấy gạt đầu nở nụ cười thương hiệu rồi quay lưng bỏ đi.

– Hức...

– Cậu đang trù ẻo quán người ta ế cả ngày đó hả? – tôi cau mày nhìn Chito, cô nàng chỉ thẫn thờ ngồi ngây người ra nhìn làn khói trắng bốc lên.

– Giờ tớ làm gì đây? Tò tình lại... hay vờ như không biết?!!

– Cậu hỏi tớ cũng vô dụng thôi, chuyện về tình cảm tớ có khi còn mù hơn cậu đấy. – tôi nhún vai, bắt đầu vắt chanh vào tô phở... mùi thơm lừng bay trong không khí, vô cùng kích thích a... chỗ này nấu rất ngon,... dù nó ở gần khu tôi ở, nhưng quả thực chưa ăn bao giờ.

Sau hôm nay chắc chắn tôi sẽ đưa Ren đến đây ăn thử.

Chito thờ dài một hơi rồi mỉm cười:

– Không nên ừ ừ như thế trước món ăn ngon như thế này.

– Cũng không nên ừ ừ khi đang mở hàng cho quán người ta. – tôi nói nhỏ trong miệng.

Chito không nghe thấy bất đầu ăn, sau đó chúng tôi chỉ im lặng ăn, còn lại tiếng sột soạt.

Tôi xử lý trong tô phở, ngồi lấy tăm xĩa xĩa răng... có lẽ hành động tôi làm lúc này rất chi là thô bỉ, nhưng thầy kệ, chẳng ai quan tâm. Chito cũng ngừng đũa, cô nàng cũng lấy tăm xĩa răng... nhưng mà mỗi một hành động đều toát ra chút gì đó quý si tộc... chẳng bù với tôi trông như một con dờ... thật là... đẳng cấp quá khác biệt khiến tôi có chút tự ti.

...

Mua xong một đồng thứ lẳng nhặng, chúng tôi trở về nhà của Ajita... thì đột nhiên:

– Yuki... tớ hồi này... ừm... cậu có thấy cái người đó quen quen không?! – Chito nhìn vô cùng nghiêm trọng, tay chỉ chỉ về người đang đi ở phía xa kia.

Đó là một người con trai cao ráo, phong cách của anh ta rất bụi, rất đẹp trai... rất quen... anh ta đang đi cạnh một cô gái, cô gái này ăn mặc rất thiếu vải, còn tóc thì nhuộm xanh đỏ như gắn lông vẹt lên đầu.

Cô ta chẳng biết đây là đâu, cũng chẳng biết có bao nhiêu người đang khó chịu nhìn mình, bám vào cánh tay con trai người ta... mà người ta đó hình như là...

– Kurai.

– Hình như anh ta đang đến gần tụi mình... – Chito hoảng loạn nắm chặt lấy tay tôi – C... Chạy thôi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: GẶP LẠI KURAI.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, chỉ kịp thấy Kurai đang nhú mồm nhìn về phía chúng tôi, Chito đã nắm tay tôi chạy đi... này, này... đây thần kinh vận động của tôi yếu lắm... làm ơn đừng chạy nhanh như thế. Tôi biết nhỏ chân dài hơn tôi, là đẳng cấp nào cũng hơn tôi, vậy nên nếu còn tiếp tục kéo tôi chạy, không khéo đôi chân ngắn của tôi lại vướng vào nhau mà khiến tôi ngã lộn nhào.

– Đây... Chito... chậm... chậm lại! Chito!! Mau dừng... – tôi vừa thở hồng hộc vừa hét lên, vừa níu Chito lại.

Cô nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Cô nàng ngừng chạy, quay lại nhìn tôi... tôi giật mình. Khuôn mặt Chito tái xanh, hàng chân mày nhíu chặt với nhau, mồ hôi lạnh khắp khuôn mặt trái xoan, đôi môi mở hờ thở cho dễ... cả người Chito run rẩy.

– Chito... cậu ổn chứ?! Có sao không? – tôi vội siết chặt lấy tay Chito – Anh ta không có đuổi theo, sẽ không sao đâu.

– Anh ta nào cơ? – một giọng nam trầm vang lên.

Chất giọng quen thuộc này làm tim tôi giật thót, còn Chito thì không nói nên lời, cả người như tựa hẳn vào tôi... chẳng lẽ không gặp nhau một thời gian, nỗi sợ hãi của Chito về con người này à nhầm về pháp sư này càng lớn hơn?

– Kurai... anh...

– Anh như thế nào? Hai em đi đâu chơi vậy? – Kurai mỉm cười dịu dàng với chúng tôi.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh ta rất thương yêu hai đứa em gái nhỏ bé bỏng của mình... sai lầm hết rồi!! Lừa gạt mà!!

– Chúng tôi có chuyện ra ngoài, giờ phải về gấp rồi, xin lỗi anh. – tôi thay Chito nói, có lẽ cô nàng không còn chút sức lực gì nữa rồi. Tôi hạ giọng – Tạm biệt.

– Ấy... khoan đã, hai em có chuyện gì hả? Sao sắc mặt cô ấy lại tệ thế kia? Có người theo dõi hai em à? – Kurai hỏi một câu như đúng rồi! Anh ta đúng là đồ trơ trẽn! Sao có thể quá đáng như thế... Tính cách cái người này cũng thật quá khó đỡ... nói dối không chớp mắt...

– Chúng tôi không sao, cô ấy chỉ nhất thời như thế thôi. Cảm ơn anh quan tâm, chúng tôi đi đây. – tôi lờ anh ta muốn chấy con mắt, nhưng anh ta chẳng có vẻ gì là gượng gạo, vô cùng bình tĩnh mỉm cười dịu dàng.

– Đề anh giúp hai em đến bệnh viện... cứ để mọi chuyện như vậy là không tốt đâu. – Kurai vẫn cười đáp... cái tên này càng tiếp xúc nhiều càng phát hiện ra anh ta rất chi là... mặt dày và biến thái.

– Đã bảo được rồi, anh mau tránh ra. – Chito thều thào đáp.

Ở nơi đông người như thế này... có lợi mà cũng có hại a... nói chuyện với anh ta thì phải giữ phép tắc, chứ không thể chỉ đập đầu anh ta một cái rồi bỏ chạy được... nhưng mà còn đỡ hơn bắt gặp anh ta ở chốn không người... Tôi biết Kurai thừa sức tấn công cả hai... lỡ như anh ta đem Chito đi mất thì tôi biết ăn nói thế nào với Ajita đây.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại...

– Chà... dám cãi lời anh cơ đấy... từ khi chuyển đi gan em cũng to lên nhĩ? – anh ta vẫn cười nói, nhưng nhìn đầy sát khí... ánh mắt cũng sắc lạnh.

– Đi thôi Yuki. – Chito nói rồi kéo tôi quay đi...

Thực sự thì... tôi là muốn bảo vệ Chito, nhưng mà đây chẳng phải là chuyện của gia đình người ta thì tôi có tư cách gì mà nói xen vào? Tôi chỉ nên nói chuyện với anh ta một chút cho đến khi Chito có thể bình tĩnh hơn... không ngờ cô ấy còn dám cự tuyệt Kurai.

Chúng tôi lại tiếp tục chạy, lần này là chạy vào một trung tâm thương mại, cuối cùng là chui vào nhà vệ sinh nữ... nơi mà Kurai không thể vào... nhưng mà mức độ bá đạo của anh ta phải nói là cũng không hề tầm thường...

Chúng tôi chui vào cùng một buồng, nghe tiếng anh ta nhẹ nhàng ở bên ngoài:

– Xin lỗi nhưng cấp trên yêu cầu dọn dẹp, mọi người có thể di chuyển xuống nhà vệ sinh ở tầng khác được không ạ?

– Tất nhiên... hí hí... – người ta đáp thế... đúng là một lũ hám trai, còn mờ mắt a.

Chỉ cần thấy đối phương là trai đẹp liền cười tí mắt mà đồng ý với người ta bất chấp mọi thứ, mọi điều kiện. Cũng chẳng chịu suy nghĩ cho kĩ vào... Ai đời đàn ông con trai lại đi dọn dẹp ở nhà vệ sinh nữ chứ?! Nhất là khi đang giờ cao điểm như vậy. Thế mà vẫn có hàng tá người nghe theo... Tôi thờ dài... liệu cái thế giới này có bị cái đẹp làm cho mờ mắt.

– Hai em đang ở đâu rồi, tại sao lại phải trốn chui trốn nhủi như vậy... Chúng mình đều có quen biết hết mà tại sao lại xem nhau như không quen... à không, hai em xem anh như thế mấy kẻ biến thái bệnh hoạn ngoài đường, nói chuyện nghe cũng thật xa lạ mà còn thể hiện sự khinh bỉ nữa. Điều đó khiến anh trai này cảm thấy rất phiền muộn, hôm nay nếu không thể nói chuyện đàng hoàng với nhau thì...

– Mau dịch chuyển thôi. – Chito mặc kệ anh ta cứ huyền thuyên, nói nhỏ với tôi.

– Được. – tôi gật đầu, rồi cả hai cùng ra tới công viên gần đây.

– Đồ bệnh hoạn! – Chito phun ra vài câu chửi rồi nói – Mau chạy thôi, anh ta nhất định sẽ biết chúng ta đã chạy mất... có khi anh ta còn có thể đuổi theo kịp ấy chứ.

– Tớ đưa cậu về nhà Ajita. – tôi nói rồi nhìn trước nhìn sau, sau đó thì kéo Chito đi.

...

Tôi đưa Chito vào tận nhà rồi mới tạm biệt cô nàng ra về.

Hay rồi, ban nãy tôi dịch chuyển rồi, bây giờ nếu còn dịch chuyển về tới kí túc chắc tôi liệt luôn quá...

Nhớ lại lần trước tôi cũng ngưỡng mộ bản thân thật, sao có thể dịch chuyển lên trường lấy cuốn sách rồi lại về kí túc mà không bị ngắt đi nhĩ? Thế mới nói, sức mạnh của phép thuật chính là sức mạnh tinh thần, lúc nào cũng có nhiều điều quá bất ngờ.

...

Lết về tới kí túc xá cũng đã đến giờ ăn trưa, tôi vừa mở cửa phòng đã nghe thấy mùi thơm ngào ngạt của món ăn do Ren nấu. Mùi hương xộc vào mũi thơm đến khó đỡ. Chỉ cần nghe mùi cũng đủ biết cái món ăn này ngon đến cực kì.

– Ren! Anh... – tôi cười tí mắt chạy vào bếp... thì đập vào con mắt tôi chính là... Ren đang nấu ăn, còn Izumo thì đang ngồi chống cằm ngao nghể quan sát hần.

Nghe tiếng tôi, cả hai giật mình. Tôi chớp mắt... lại chớp mắt... dụi mắt rồi lại chớp mắt... một hồi thì khuôn mặt cả hai vẫn cứ hiện ra trước mắt tôi.

Tôi nhẹ nhàng quay lưng đi ra cửa, mở ra, đi ra ngoài, rồi đóng nó lại, sau đó quay người. Đứng trước cánh cửa phòng, tôi thở mạnh một hơi, định mở cửa bước vào lại thì nó mở toang ra... ơ... tôi có sức mạnh điều khiển mọi vật bằng suy nghĩ và ánh mắt à? Tôi đã làm gì đâu...?

Ren xuất hiện, với chiếc tạp dề có hình hello kitty màu hường tôi mua tặng hần... (tạp dề tôi đã tặng hần nhiều đến nỗi không thể đếm trên đầu ngón tay nha... phải thêm đầu ngón chân nữa ấy... lại lạc đề đi đâu ấy.)

– Em sao thế? – Ren thở hồng hộc, hình như đã vội vàng chạy ra đuổi theo tôi.

Tôi không thèm bận tâm đến câu hỏi của hắn, chỉ nhẹ nhàng lướt qua đi vào trong bếp. Izumo vẫn là đang ngồi đó, giương ánh mắt khiêu khích ra nhìn tôi. Ren đóng cửa rồi đi vào, hắn xoay người tôi lại nhìn vào hắn:

– Chuyện này... em phải nghe anh giải thích.

– Ồ, sao cũng được, em không quan tâm mà. – tôi nói vậy, chẳng hiểu Ren có biết được ý đồ của tôi không... để chắc ăn hơn, tôi kín đáo nháy mắt với hắn một cái.

Thật ra, khi thấy Izumo ngồi đó, tôi đã biết chắc cô ta lại bày trò định chia rẽ tôi và Ren rồi, câu nói của tôi như thăm khẳng định, Izumo à dù cô có làm gì đi chăng nữa thì tôi cũng không thèm quan tâm đâu. Dù cô có bất kì ý đồ hay âm mưu thủ đoạn gì đi nữa cũng không làm phai nhạt niềm tin giữa tôi và Ren được, vậy nên công của cô đến cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng thôi.

Ai ngờ Ren lại:

– Em không quan tâm đến anh nữa sao?! – ôi cái tên này bình thường thông minh lắm cơ mà... thông minh đến mức khiến tôi phải khổn đốn đau khổ, sao hôm nay hắn... ngược xít thế nhỉ?

– Ren à... em...

– Đừng có giận anh, chỉ là cô ta tự ý xông vào nhà rồi ăn vạ ở đó, anh vì thấy quá phiền nên đã ra ngoài đi chợ. – Ren càng nói, khuôn mặt của Izumo càng đen sì sì lại, trông nó khiến tôi thấy rất hả dạ a... và tôi càng cố tình trêu tức cô ta.

– Được rồi mà...

– Anh đã ra ngoài đi chợ, cứ nghĩ khi về cô ta sẽ biến mất, không ngờ vẫn còn mặt dày ngồi đó. Anh bất đắc dĩ không thể thương tổn phụ nữ nên mới mặc kệ cô ta. – Ren lại cứng đầu giải thích, như cố tình ấy...

– Hừm... con gái mà mặt dày quá đôi khi cũng tốt... đánh phần dữ dội quá, da mặt mà mỏng thì chịu không nổi đâu. – tôi bồi thêm một câu, như cời nút thắt cho con điên tiết của cô ta bùng nổ. Izumo hét lên:

– Này! Cô nghĩ cô là ai mà cô dám nói như thế với tôi?!

Ừm thì... tính cách của cô nàng này thật quái gở, sống ở đời yên ổn không muốn, đóng vai tốt không muốn, lại tự đặt mình về phe phản diện, cả ngày cứ thích đi kiếm chuyện trêu chọc người ta, rốt cuộc chỉ có mình là người chịu nhục. Thật chẳng hiểu nổi suy nghĩ của cô ta là gì... tự nhiên sáng nay vác mặt sang đây cho rước nhục vào thân.

Cô ta tức đến nổi đỏ mặt tía tai như thế... cả người giận run, nóng đến cực đại... không khéo lớp phấn dày trên da mặt sẽ mỏng đi được phần nào a. Không ngờ một Izumo lúc nào cũng cau có khó chịu với tôi, cũng có thể làm ra một khuôn mặt cười dịu dàng như thế... thực chất sâu trong ánh mắt là bao nhiêu câu nguyên rủa trù ẻo cho tôi chết quách đi. Cô ta đột nhiên đứng lên, cười, chậm rãi tiến tới trước mặt tôi, cười... giả tạo thế thôi... Cô ta chậm rãi mở miệng, nhìn nhẹ nhẹ nhàng nhàng... nếu Chito làm thế, nhìn chắc chắn rất giống một cô công chúa lạc tới đây, còn đối với Izumo thì... như là đang chờ ruồi bay vào ý... cô ta nghĩ mình quý tộc dịu dàng lắm chắc?

Nực cười ghê...! Izumo sau một hồi đợi ruồi mà không thấy có con nào hết liền nói:

– Thực chất hôm nay tôi không tới đây để tìm Ren.

– Thế đến hút bồn cầu à? Ren anh gọi dịch vụ này sao? – tôi bình thản đáp rồi quay sang Ren, với vẻ mặt tỉnh như ruồi không cười không nhăn không tức tối... đôi khi cũng thật là ngưỡng mộ tài năng diễn xuất của mình a.

– Cô... – Izumo nghiêng răng ken két, tôi có chút lòng thành nhắc nhở cô ta:

– Cần thận mẽ răng.

– Mà...

– Hi... dạo này cũng cứng rắn phết. – Ren xoa đầu tôi rồi bụ lên. Tôi quay sang cười với hắn, cố tình hơi ngả người sang tựa vào Ren. Hắn choàng tay ôm tôi từ phía sau, gác cằm lên đầu tôi.

– Hai người... Hai người được lắm! Tôi nhất định sẽ không để yên đâu.

– Tôi nói thẳng... cô có làm gì cũng không ảnh hưởng gì đến tụi này cả. – tôi mặt lạnh nói.

– Xem xong rồi suy nghĩ lại. – cô ta vút lên bàn một sấp giấy rồi nói – Để xem hai người đối mặt với dư luận thế nào.

Izumo nói xong thì dịch chuyển đi.

~~ vuu ~~

~~~ đây là góc tác giả a ~~~

views, votes và cmts tăng vèo vèo khiến Mi vô cùng cảm động và muốn bùng cháy a~~ đa tạ đa tạ a~~

cơ mà... dạo này Mi thấy truyện của Mi có mặt trên một số page không phải wattpad mà ad không nói gì với Mi hết a~~ viu viu~~ thiệt ra cũng không có vấn đề gì nếu truyện của Mi được nhiều người biết đến... nhưng mà ad oi hỏi Mi một tiếng nhé :))) cảm ơn nhiều nhiều~~~

còn nữa còn nữa nha... truyện của Mi theo chủ nghĩ hưởng phần a~~ nên ít có tình tiết ngược nhân vật, bạn nào thích ngược thì Mi chịu thôi à~~ ày~~

với mà... thành thật xin lỗi mấy bạn vì Mi không thể viết được cảnh H :))

thôi thì các bạn một ngày vui vẻ :)))

~~ viu~~

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: SCANDAL.

Izumo vút lên bàn sấp giấy rồi dịch chuyển đi mất. Tôi nhủ mày cầm lên xem... một tờ báo... trang nhất... nguyên một dòng chữ bự to chẳng “LỄ ĐÌNH HÔN GẮN KẾT HAI GIA ĐÌNH VĨ ĐẠI NHẤT TOÀN THẾ GIỚI”

Bên dưới là tấm hình Ren trong bộ vest trắng đứng cạnh Izumo đang giả tạo cười rất tươi.

Hừm... thì ra đây là thứ mà cô ta nói, Ren nói:

– Cô ta đúng là quý quyết... thì ra đã có tính sẵn từ trước.

– Khoa trương thật... Anh... tuyệt đối không được để những chuyện nhảm nhí thế này... ảnh hưởng tới mà bắt đầu hành động kì lạ. Được không? Hứa nha. – tôi nhướn mày nhìn Ren đang đứng sau lưng mình.

– Ừm... tuyệt đối sẽ không. – Ren siết eo tôi, hấn cúi xuống, hôn lên cổ tôi... Ặc!!! Tên này lại nổi máu rồi trời ơi...!!

Hấn miết nhẹ, khiến cổ tôi hơi đau, nhưng cảm giác mái tóc mềm mại của hấn phủ xuống, cứ chạm nhẹ vào má tôi cũng không tệ.

– Yuki này... – hấn thì thầm vào lỗ tai tôi.

– Gì? – tôi ngượng ngùng nên chỉ biết đáp cộc lốc như thế.

– Trong tấm hình này... anh đẹp trai thật.

‘Đoàng...’ – sét đánh xuống đỉnh đầu tôi... Ren à... bá đạo cũng phải có lúc có thì thôi, lúc nào cũng vậy thì ai mà đỡ cho nổi!

Cơ mà... bên ngoài trời, sấm chớp cũng nhẹ nhàng vang lên... những giọt mưa đầu tiên rơi xuống, ban đầu chỉ là cơn mưa nhỏ, dần dần trở nên nặng hạt... và trở thành một cơn mưa lớn.

Izumo nhếch mép khinh bỉ...

...

Ăn trưa xong, trời vẫn còn mưa rất lớn, Ren nảy ra ý muốn... Hấn muốn xem phim ma! Là phim ma đấy! Là phim ma đáng sợ hấn lôi từ góc kệ nào đó ra.

– Không xem, em đi... đi ngủ trưa.

– Yuki... – hấn hạ giọng... Ren đang cầm cái đĩa trên tay, đang hăm hăm tiến gần tôi, hấn đưa cái đĩa ra trước mặt tôi – Em xem này... đâu có gì đáng sợ đâu nào.

– Anh đừng có làm càn!! – tôi giật mình hét lên, càng ngày càng lùi.

– Thôi nào, sang đây xem với anh, xem một mình buồn lắm. – Ren cười đều, nhìn vô cùng gian tà...

– Không... – tôi rên rỉ, biết chắc một trăm phần trăm mình không thể thắng được hắn. Lúc nào người bị đàn áp cũng là tôi...

Sau khi miễn cưỡng vừa ngồi trước màn hình ti vi vừa nhắm tịt mắt... tìm tôi như bị khủng bố.

Ren ôm tôi trong lòng, nhưng đôi khi đang ngồi bình thường, hắn lại thổi cái vù vào vành tai tôi, tôi liền giật mình hét toáng lên. Quay sang lại thấy khuôn mặt nham nhở của Ren đang nhìn tôi chăm chăm với nụ cười toe toét... chết tiệt! Tôi là đồ chơi cho hắn sao?

– Phản ứng thú vị thật, em dụ dỗ anh rồi lại không cho anh tấn công là thế quái nào?! – Ren cười khi.

Tôi không thêm chấp hắn, bây giờ dù nói gì đi nữa, cuối cùng người thiệt vẫn là tôi... cuộc đời thật bất công.

Xem xong bộ phim đáng sợ đó, Ren chuyển sang xem tin tức, tôi hỏi hắn:

– Đây... có phải anh sẽ sợ nếu xem một mình nên mới rủ em xem cùng hay không?

– Hừm... lời nói có thể hại cái thân đấy biết không? – Ren nhướn mày nhếch mép, khuôn mặt hắn nửa nóng nửa lạnh, tôi nhìn đã thấy rùng mình.

– Ừ, không nói nữa. – tôi gật đầu cái rụp rồi quay sang ngoan ngoãn xem ti vi, tay với sang lấy cái gối ôm trước ngực.

– Ngoan. – hắn xoa đầu tôi, rồi luồn hai tay ôm eo tôi.

Hức... mới chỉ nói có một câu cũng bị đe dọa... đến khi nào tôi mới có thể hất mặt lên làm phách với hắn đây...?

– Sau sự kiện nổi bật vừa rồi, có rất nhiều phóng viên đã đến tham quan nhà và phỏng vấn cô Izumo về hôn phu hoàn hảo của cô. – giọng bà dẫn chương trình cứ bô bô trong ti vi.

Ren ngay lập tức chuyển kênh, tôi nói khẽ:

– Đề kênh đó cho em, em xem thử cô ta có thể trơ trẽn đến mức nào? Đôi khi xem hề cũng thú vị lắm.

– Ừm... được.

Ren trầm ngâm một hồi thì chuyển lại kênh ban nãy... khuôn mặt giả tạo đến đáng sợ của Izumo hiện ra chà bá trên màn hình, làm tôi giật cả mình. Cô ta mặc một bộ đầm rất chi là nhiều kim tuyến, lông thú thì chia đây chia kia trông chẳng giống cái áo giành cho người mặc a. Izumo trang điểm khá đậm, qua lớp phấn và ống kính có thể chỉnh sửa, cô ta mặc nhiên trở nên đẹp lung linh như một nữ thần.

Dùng giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng nhất có thể:

– Hôn phu của tôi là một người rất tuyệt vời, luôn luôn yêu thương và chiều chuộng tôi... anh ấy hoàn hảo ở mọi lĩnh vực kể cả học tập cũng toàn đứng đầu cả trường, làm việc cũng rất chăm chỉ. Mỗi khi nghiêm túc, Ren trông rất chừng mực và chín chắn, tôi thích nhất mặt này của anh ấy.

Izumo còn chưa dứt câu, tôi đã cười lớn:

– Há há... anh xem cô ta làm trò mèo gì thế?! Anh cưng chiều cô ta đến thế sao?

– Em thật là. – Ren vốn nghĩ tôi sẽ tổn thương nên chỉ cần dính tới Izumo đều tránh như tránh tà, bắt tôi xa cô ta cả dặm, giờ lại thấy tôi có thể nở cợt cười nhẹ nhàng khinh bỉ Izumo như thế, hắn đột nhiên thấy lòng mình nhẹ tênh, dù đã cố gắng bẹo má tôi một cái.

– Vậy, theo cô thì, Ren thích điểm gì ở cô nhất?

– Nói ra thì ngại thật... có lẽ là tính đảm đang của em ạ. – Izumo che miệng cười thùy mị.

– Ren à... em biết anh đảm đang hơn cô ta. – tôi lại không nhịn được mà cười lớn... thật sự... xem Izumo bịa đặt còn vui hơn cả xem hài mà... cô ta cũng thú vị thật, chém bay nóc nhà vẫn có thể chém tiếp... chém từ gió thành bão, thành lũ, thành giông, thành động đất sóng thần a.

– Lần đầu tiên hai đứa em gặp nhau, là trong bếp ạ. – Izumo không để bà phóng viên chen lời, tiếp tục chém – Lần đó, Ren theo gia đình sang nhà em để bàn bạc công việc với pama em, đã tình cờ gặp em trong bếp. Em lúc đó đang nấu bữa ăn cho cả nhà. Anh ấy đã thích em ngay lần gặp đầu tiên, sau đó anh cứ mãi theo đuổi và em cuối cùng cũng đồng ý ạ. Anh ấy bảo đáng về em loay hoay trong bếp rất đáng yêu.

Tôi cười đến cả người run lên... câu nói này cô ta phát ra đúng là không ngượng miệng, đến Ren còn phải cười lớn, không tài nào nhịn nổi...

– Ô... dễ thương thật, thật là tiếc quá, hôm nay cậu Ren có việc gì mà không đến được nhỉ? – bà chị phóng viên cảm thán lấy lệ.

– Anh ấy bận lo chuyện của hội đồng trường ạ.

– Ôi... há há... đau bụng quá...!!! Hức... há há... ôi cái bụng của tui... haha!!

Ôi... nếu cô ta có thể nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này chắc là tức chết mà sượng đến mặt đỏ ửng, hơi thở nặng nhọc, tìm lối để chui mất.

– Yuki... em bót cười nhạo người ta đi. – Ren vò đầu tôi khiến đầu tóc rối bù.

– A! Anh dám bênh vực cho Izumo? – tôi tròn mắt lườm hấn.

– Ấy... làm gì có ý đó?! – Ren bối rối.

– Cuối cùng, em chỉ muốn nói em yêu anh ấy. – Izumo nói, trong khoảnh khắc này, tôi thật sự cảm thấy tình yêu của cô ta dành cho Ren... Tại sao chứ?!

Chẳng phải Ren đối xử với cô ta rất tệ sao? Chẳng phải lúc nào cũng lạnh nhạt thờ ơ, còn nói ra những lời tổn thương nặng nề đến cô ấy, vậy mà Izumo không những không hờn trách, cũng không hận thù hấn, lại yêu hấn sâu đậm như vậy?! Trong khi... tôi có làm gì cô ta đâu, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô ta đã cố ý chơi xấu tôi rồi, mặc dù tôi tốt bụng cứu giúp Izumo (mặc dù cô ta không cần).

Nghĩ đi nghĩ lại cũng tội nghiệp cô ta thật.

Tại sao ông trời lại không sắp xếp ngay từ đầu. Nếu tình cảm đã được lập trình hết cả, người này yêu người kia và người kia cũng yêu người này, nếu trên đời này không có ba chữ gọi là ‘yêu đơn phương’ thì có lẽ chẳng ai phải đau khổ.

Tôi lại rơi vào im lặng, Ren nhìn tôi chăm chăm... hấn thờ dài rồi cũng im lặng, tay liên tục đổi kênh.

Ngoài trời mưa vẫn không ngớt... không khí mang cái lạnh hơi ẩm ướt của trời mưa khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu.

...

Con mưa dai dẳng kéo dài đến tận chiều tối vẫn không ngớt, tôi ngồi đối diện Ren, nhìn chăm chăm vào hấn. Ren cũng đang nhìn tôi không chớp mắt...

Không ổn rồi... nóng quá...

Ren có vẻ cũng sắp chịu không nổi nữa rồi, nhưng hấn lại cứng đầu ương bướng gắng gượng. Tôi cũng không muốn mình thua... được rồi... nghĩ tới những gì đó thật hài hước...

Tôi chớp mắt... hức... thua rồi...

– Độ mất là cái trò lúc đầu em khẳng định bản thân rất giỏi, sao lại thua nhanh chóng đến vậy? – Ren cười khẩy.

– Anh trâu thế?! – tôi chớp lấy chớp để cho đỡ rát... ôi ngu nhất là thách thức Ren cái gì đó, hấn không bao giờ nhường cho tôi phần thắng. Đại ơ là đại mà... phút nông nổi của tôi sau khi ăn tối xong đã dẫn đến tình huống thảm hại như vậy.

– Đây, trò này là em rù chơi đấy nhé. Thua rồi, thường người thắng cái gì đây?! – hấn lại lên con hành hạ tôi. Rốt cuộc mối quan hệ của chúng tôi bây giờ đang là cái gì đây?!

– Được rồi, anh chờ đấy, nhất định sẽ báo thù.

Tôi lèm bèm rồi nhanh chóng hôn nhẹ lên má hấn. Ren thích thú cười tí mắt, hấn hỏi:

– Xem phim ma nữa không?

– Không. – tôi gào lên, tức đến mặt đỏ ửng nhưng vẫn sợ hãi, nên giọng đột nhiên trở nên run run.

– Hahaha!! Ngốc ơ là ngốc. – Ren cười to bẹo má tôi.

Tôi (_ _ ’’) Ren đúng là lúc nào cũng có thể bày trò troll tôi được. Vậy mà tôi cứ ngây ngốc dấy vào mấy thứ lằng nhằng của hấn!

‘Kính cong’ _ tiếng chuông cửa vang lên, chấm dứt một hồi tự chửi rủa bản thân của tôi.

Tôi là người ra mở cửa, vì Ren đang bận toe toét chẳng quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh.

– Chào em. – con người đứng trước mặt khiến tôi giật mình, mắt tròn tròn, chất giọng lãnh đạm nhưng quyến rũ chết người với phong cách bụi bặm phong trần.

– Anh... anh sao lại ở đây?! – tôi hỏi, mà cực kì dè phòng anh ta.

– Cách tiếp khách của WW là như vậy à? – Kurai nhướn mày hỏi.

– Ai vậy Yuki?! – Ren hỏi vọng ra ngoài.

– Là Chito, em ra ngoài với cô ấy một chút. – tôi chưa kịp mở miệng, Kurai đã nói thay tôi... cơ mà đây là giọng nói của tôi a!!! Sao có thể...

– Ủ. – Ren nói... trong giọng nói vẫn không giấu được sự thích thú chỉ vì nụ hôn phớt ban nãy.

Kurai nhếch mép, tôi còn đang bàng hoàng vì giọng nói của mình sao lại phát ra từ miệng của Kurai thì anh ta đã chớp lấy cổ tay kéo tôi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: KURAI LẠI XUẤT HIỆN.

Được rồi, Yuki à... nhất định là phải bình tĩnh một chút, đừng có kích động mà phản ứng gì đó trái ngược chờ mong của Kurai không khéo anh ta giết chết mình giấu xác thì khổ.

– Không! Tôi không thể trả lời được! – tôi hét lên rồi vọt chạy... kéo anh điên lên tấn cho tôi một trận thì chết dở.

Nhưng mà sau đó khi nghĩ lại, tôi lại cảm thấy cảm động trước Kurai. Tôi thấy anh ta rất yêu Chito... yêu đến sâu đậm và mù quáng. Cách thể hiện tình yêu của anh ta có thể là biến thái và bệnh hoạn thật... nhưng tất cả cũng là vì anh ta có tính độc chiếm quá cao, thích giữ riêng Chito cho bản thân thôi.

Ban nãy anh ta đã hỏi tôi về tình cảm của Chito dành cho mình. Khuôn mặt anh ta lúc đó rất chân thành, chút gì đó chờ mong, nhưng cũng rất lo lắng. Cảm xúc đó không thể nào là giả được, tuyệt đối không. Tuy nhiên, nếu xét từ phương diện của tôi, thì tôi không nên trả lời câu hỏi này a. Nếu chân thành nói ra, cô ấy cực kì cực kì ghét anh, thế chẳng khác nào bảo người ta anh đi tự tử đi.

Tôi chỉ có thể chạy. Chẳng phải nếu nói ra, tôi chính là nhân vật nhiều chuyện ác mồm ác miệng trong truyền thuyết...?! Hơn nữa, tình cảm của Chito vẫn là nền đề cho cô ấy tự trả lời... cơ mà chẳng phải câu trả lời nó đã rõ như mặt trời rồi sao? Anh ta còn đi hỏi tôi làm cái gì?!

Hôm nay anh ta đang có tâm trạng tốt, chán quá nên tìm buồn bực mà ôm vào lòng chẳng?

Nhưng bây giờ ngoài trời mưa rất lớn, ban nãy đến đây mà khô queo như thế thì xác định là dịch chuyển, bây giờ làm sao lại dịch chuyển nữa?! Anh ta tắm mưa đi về chắc?! Thôi đó là vấn đề của anh ta, tôi không có nhiệm vụ phải quan tâm, dù gì anh ta cũng có là gì của tôi đâu.

Ồ mà... bao nhiêu chuyện rắc rối này giờ khiến tôi hoàn toàn quên mất... anh ta biết nơi tôi ở?! Còn biết tôi ở cùng Ren?!

...

– Này... đảm lưng cho em – tôi nằm sấp trên giường lèm bèm ra lệnh cho osin cao cấp.

Ren đang ngồi đọc báo bên sofa liếc mắt sang tôi, thấy khuôn mặt cún con cầu xin đáng yêu còn pha tí nước mắt long lanh của tôi đã không thể nhịn được mà liếc sang giường, ngồi bên cạnh tôi. Hắn bắt đầu hành nghề.

Đang yên đang lành, tôi đang hưởng thụ, thoải mái gần chết, thiếu chút là ngủ luôn rồi, Ren đột nhiên phán cho một câu:

– Ban nãy Kurai đến đây làm gì vậy?

– Hà? Sao anh biết? – tôi giật thót. Mặc dù chẳng có gì nghiêm trọng, nhưng tôi sợ hắn giận tôi. Ban nãy, Kurai cả gan giả giọng tôi đáp lời hắn, sợ là Ren không biết sẽ cho là tôi nói dối để ra ngoài nói chuyện riêng với Kurai, mà theo tính cách đặc trưng của hắn thì nhất định không chịu để yên cho tôi nếu tôi dám lừa hắn theo trai.

– Giọng em không có bao giờ nhão thế. – Ren nói, giọng mơ màng như thể đang suy nghĩ đi đâu xa xôi, lực tay cũng nhẹ lại.

– Sao anh biết đó là Kurai?!

– Đi theo. – hai từ ngắn gọn xúc tích.

Sau đó tôi không nói gì, lẳng lặng đánh trống lảng để không cần trả lời anh.

– Hắn ta nói gì. – hắn cao siêu nhận ra ý đồ nhỏ bé của tôi ngay lập tức hỏi lại.

– Anh ta hỏi em tình cảm của Chito dành cho anh ấy là gì?

– Anh ta? – hành động đầm lưng của hắn đột ngột ngừng lại, tôi hét lớn.

– Hắn ta... là hắn ta.

– Tốt.

Nói xong câu ấy thì lần này người im lặng là Ren.

Tôi thở ra nằm yên cho hắn đầm lưng... ời cái lưng thấm hại...!

...

Mưa cho hết một ngày, sáng hôm sau trời lạnh lạnh thật dễ chịu. Tôi đứng ngoài ban công vơ vai sáng khoái. Hôm nay trời cũng rất đẹp a... mây trắng từng gợn nổi lên trên nền trời xanh sáng, không một tia nắng... tất cả đều thật trong lành, khiến tâm trạng tôi cũng tốt hơn hẳn.

Ren đang rửa chén sau bữa ăn sáng do tôi chuẩn bị, tôi lại đang vừa tập thể dục vừa hưởng thụ không khí sáng sớm, đột nhiên, một bóng hình quen thuộc đập vào mắt tôi. Chito xinh xắn trong chiếc đầm đỏ ngắn ngang đùi, tóc dài uốn xoắn từng lọn, khuôn mặt trắng hồng sáng lên, thật sự rất nổi bật.

– Chito!! – tôi hét lớn, tay vẫy vẫy chào cô nàng. Chito giật mình ngẩng đầu lên, chỉ mỉm cười chào tôi.

Tôi cười hí hửng chạy ra cửa mở sẵn, thì giật mình tập hai... Kurai đứng thù lù một cục ở đó...

Tôi chạy vội ra ban công:

– Đứng lên đây!!!!

Nhưng tất cả đều vô dụng, Chito đã đi đâu mất tiêu. Quay trở vào phòng, Kurai đã chễm chệ trên sofa từ đời nào. Ren đang bình thản ngồi đối diện anh ta.

– Em và Chito đi đâu đó chơi đi. – Ren nói khẽ – Anh và Kurai có chuyện cần nói.

– Ờ... ừ.

Tôi nói rồi phóng đi thay quần áo với tốc độ ánh sáng sau đó chạy vội ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại... ày... tôi đã thay xong cả bộ quần áo, còn có thời gian chỉnh mái tóc một chút, vậy mà Chito vẫn không thấy bóng dáng đâu. Là do tôi quá nhanh, hay do Chito quá chậm?!

Tôi thả bộ ra cầu thang thì thấy Chito đang đi lên, vừa thấy mặt tôi, cô nàng đã cười tươi:

– Mình đi xem phim đi.

– Được thôi. – tôi gật đầu cười tí mắt. May là Chito không nhạy cảm, chứ nụ cười của tôi lúc này rất chi là gượng gạo a.

– Đi thôi đi thôi, phim vừa khởi chiếu khiến tớ thấy rất thích. – Chito từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, hình như là vui lắm. Chúng tôi cùng đi bên cạnh nhau ra trạm buýt.

– Đây... hôm qua bị Kurai dọa cho sợ khiếp thế mà hôm nay vẫn hứng thú đi chơi hả? – tôi huyếch vai Chito.

– Chuyện đó... – Chito lấp bắp, khuôn mặt cô nàng đột nhiên đỏ ửng! Có biến a! – Thực ra thì hôm qua, sau khi về nhà...

Lời kể của Chito.

Hôm qua, sau khi về nhà, tôi đột nhiên ngất xỉu, có lẽ do thần kinh căng thẳng quá độ, may là cả người đổ xuống sofa trong phòng khách, không thì chắc hôm nay cũng đã vào viện băng kín đầu rồi.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm giác mình bị nhấc bổng lên, sau đó, bị đưa đi đâu đó... ờ... tôi lại bị bắt cóc à?!

Lại có cảm giác cơ thể được đặt trên một thứ gì đó êm êm, nơi đây tràn ngập mùi hương của người tôi yêu nhất... Ajita?

Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc tôi, dịu dàng chạm nhẹ vào má tôi, hơi ấm truyền từ tay người đó đến má tôi rất thân quen, khiến tôi cảm thấy lâng lâng... thật quen thuộc, thật dễ chịu.

Bàn tay đó nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi, chạm nhẹ như thể tôi là thủy tinh sắp vỡ. Nhưng tôi cảm nhận được sự cương chiều, sự dịu dàng chạm rãi và nhẫn nại.

Sau đó,... một thứ gì đó mềm mềm ấm ấm chạm nhẹ vào môi tôi... cả người tôi nóng bừng lên. Ngay lúc này, tôi nhận ra đó là đôi môi của Ajita... không biết tại sao tôi lại nghĩ vậy, chỉ là linh cảm, nhưng tôi nghĩ nó đúng.

Một lúc sau, bờ môi ấy rời đi, tôi tiếc nuối, nhưng cơ bản là không thể nào mở mắt nổi, cả chân tay cũng đều bủn rủn. Đây có thể xem là ngủ mà vẫn còn ý thức chăng?

Tôi khi tỉnh dậy, quả thật, tôi đang nằm trên một cái giường thật to... trong phòng của Ajita. Xung quanh bày trí rất vừa mắt, rất tiện nghi, đầy đủ mà không quá chiếm chỗ. Màu sắc cũng như các vật dụng đều rất đơn giản nhưng khi phối hợp lại bỗng trở nên thật đẹp, thật tinh tế.

Tôi chớp mắt... đây có phải là phòng của con trai không?!

Tôi đảo mắt một vòng, ánh nhìn của tôi nhẹ nhàng đáp xuống khuôn mặt hoàn hảo của người con trai đang nằm ngủ trên ghế sofa. Khuôn mặt anh bình yên như mặt hồ mùa thu... mọi đường nét đều tự nhiên trở nên rõ rệt hơn... rõ rệt đến hoàn mỹ.

Có vẻ anh cảm thấy ánh nhìn chăm chú của tôi nên đột nhiên mở mắt ra, Ajita ngồi dậy, quay sang hỏi tôi:

– Em làm cái gì lại ngủ ở đó?

– Em... buồn ngủ quá. – tôi nói dối, tất nhiên anh chẳng tin, nhưng không gắng hỏi đến cùng mà buông tha cho tôi, hơn nữa, anh còn tốt bụng không vạch trần tôi.

Ajita rời khỏi sofa sang giường tôi nằm, anh dịu dàng xoa đầu tôi. Đúng là cảm giác này.

– Đừng làm việc quá sức nghe chưa?

Trái tim tôi ảm áp lạ thường.

– Con trai mà vào phòng con gái thì kì quá, nên anh mới đưa em về phòng anh.

Ajita tự giải thích. Dù gì thì... hôm nay tôi cảm thấy yêu anh nhiều hơn một tẹo.

...

Lời kể của Yuki.

– Vậy nên bây giờ tớ hạnh phúc cực kì. Tâm trạng rất là tốt. – Chito cứ như vừa kể vừa hát ý.

– Vậy là tốt rồi. – tôi cười nhẹ. Thấy bạn mình vui, tôi tất nhiên cũng vui lây.

– Ở nhưng dạo gần đây cậu không đến Tiffa nữa à? – Chito đột nhiên quay sang hỏi tôi.

– Không phải không tới, mà là do Ren đã lên tớ đến nói chuyện với chị chủ quán, muốn xin cho tớ nghỉ làm một tuần ăn chơi cho thỏa thích rồi khi vào học sẽ trở lại làm luôn. May là dạo gần đây bà chủ đi du lịch, chị ấy quản lí thay chứ có dễ gì...

– Hi hi... được cưng chiều quá nhé.

– He he, ở nhà cho hán tiện ăn hiếp ấy. – tôi cười nhếch mép. Chito cười lớn.

Tôi và Chito vừa đi vừa nói chuyện. Đi một đoạn cũng tới trạm xe buýt. Tuy nhiên, chúng tôi... gặp một số chuyện rắc rối ở đó. Xe buýt hết chỗ!

Tôi chỉ là lỡ vai va phải một bà cô trung niên, khi đang cố gắng tìm chỗ đứng. Bà ta lườm tôi sắc lém. Chito cũng khó chịu ra mặt với cô già đó.

Thoạt nhìn cách ăn mặc có vẻ hiền lành, phúc hậu, nhưng khuôn mặt bà ta là của một bà la sát... của dân chợ đen. Khuôn mặt chốc chốc đỏ lên thể hiện sự giận dữ, mỗi khi xe nghiêng, chỉ cần một tác động nhẹ, bà ta đã cau mày. Khuôn mặt bà ta nhanh chóng chuyển đổi xen kẽ giữa màu đỏ và màu vàng, nhìn chẳng khác nào con tắc kè. Xe đột ngột thắng lại, tôi theo phản xạ đưa tay ra đỡ bà cô tắc kè, nhưng vai bà trượt qua tay tôi rồi cả người bà đổ xuống bịch đồ lớn màu đen dưới chân bà ta. Sau đó thì bà ta làm ầm lên. Hay rồi...

– Con nhỏ kia! Mày dám xô tao ngã.

– Bà nói gì nói lại coi. – Chito ngay lập tức bắt bình giúp tôi.

– A... con nhỏ này hỗn láo vậy? Dám hét lên trước mặt người lớn à? Ba mẹ mày có dạy dỗ mày đàng hoàng không thế?

Và rồi... tất cả những người trên xe buýt đều đang nhìn chúng tôi, là nhìn chăm chăm vào chúng tôi... nhất là tôi, vì khuôn mặt tôi có vẻ láo hơn Chito.

Tuyệt... lần nào đi xe buýt cũng gây chú ý được. Lần trước do Ren, lần này lại do bà cô tắc kè này. Có lẽ cả nửa đời sau tôi sẽ không đi xe buýt nữa mất.

Chương 89: NGƯỜI CON TRAI KÌ LẠ.

– Hai con này thật không biết con cái nhà ai. – bà ta gào lên, gạt phăng cánh tay tôi chìa ra đỡ bà ta dậy... cái con mẹ tắc kè này...

Tôi rất muốn đá bả xuống hầm xe ngồi, nhưng mà vậy thì hỗn láo thật. Cơ mà tôi đang mất tâm trạng vì bà ta nhé. Nóng máu! Nóng máu!

Chito chưa chi đã không nhịn được mà bùng cháy:

– Cô vừa vừa phải phải thôi, tụi này làm gì cô mà cô nói thế? Bà cô già yếu chân tay run lẩy bẩy đứng không vững, cũng không chịu nói một tiếng để người khác nhường chỗ cho cô ngồi. – đâm một nhát, ý là chê bà ta già, đồng thời chửi xéo những người vô cảm trên xe – Còn nữa, do xe thắng gấp đột ngột, bạn tôi cũng đã đưa tay đỡ cô rồi, là do cô thấp người, bạn ấy đo lường sai nên cô mới ngã. – phát thứ hai, chê bà ta lùn – May cho cô là có cái bọc này đỡ, chứ không là cô đã về với đất sớm hơn vài năm. – combo x3, lại một lần nữa chê bà ta già... Ày... Chito à, tở cũng ngưỡng mộ cậu thật! Chửi như bắn rap thế này thì ai mà địch cho lại.

Tự nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh, Chito và Ren cãi cọ với nhau, đúng là như bò với trâu, ai cũng thật là cứng đầu, mà trình mịa với chửi có thể nói là xuất chúng... bất phân thắng bại.

– Mày còn dám nói thế? – đây rồi... khuôn mặt đỏ đến cực đại... như một quả cà chua – Con này mất... á!

Bà gờ tay định bạt tay Chito một cái, thì xe lại đột ngột thắng, bà ngã lăn ra sàn, không một ai đỡ lại, cũng không còn thứ gì lót phía dưới. Cá chắc lưng sẽ ê lắm.

Đáng đời... xùy...

Mọi người xung quanh xầm xì đủ thứ, có người bênh vực tôi và Chito, có người lại bênh cho bà cô tắc kè... chắc do cảm thấy nhột với câu nói của Chito ban nãy. Hừm...

– Đây! Bạn mày có đỡ tao đâu!? – bà ta lồm cồm bò dậy, cứng đầu cứng cổ mà rống lên chửi tiếp... cảm giác lúc này của tôi là như thế nào nhỉ?! Chỉ muốn đem cả dòng họ bà ta ra mà nhiec móc!

Hỗn láo cũng được, tôi không quan tâm. Đối với những người vô tâm vô cảm như bà ta thế này, tôi chẳng cần quan tâm người ta nghĩ gì về mình! Không cần! Thật sự tôi rất ngưỡng mộ những người tốt bụng dịu dàng toàn diện trong mọi tình huống a... kể cả khi gặp những con người vô lý còn cứng đầu.

– Được rồi. Tại sao tôi lại phải đỡ bà, không có lợi ích gì hết. – tôi tiến tới trước mặt bà ta, lườm một cái. Phải nói là, dù đang trên xe buýt, và dù chiếc xe vẫn đang chạy, trên xe là một cái chợ.

– Mày... láo.

Bà ta hét lên và tát một cái vào mặt tôi. Tôi một tay khẽ chạm lên má, một tay vịn chặt thanh xe, nếu không nó đã không kiềm chế được mà tát thêm một cái vào mặt bà tắc kè rồi. Chito định nói thì.

– Đủ rồi. – cậu con trai ban nãy lên xe cùng lúc với tôi và Chito đã lên tiếng.

Cả xe bây giờ chuyển sang nhìn cậu ta. Anh chàng mặc sơ mi trắng bên ngoài, cài hờ hai nút trước bụng, tay áo xắn đến khuỷu, bên trong là áo thun đen tron, phối với quần jean. Đơn giản không cầu kì, nhưng cả người toát ra vẻ lạnh lùng và quyến rũ khó cưỡng. Giờ tôi mới để ý a, làn da trắng không tì vết, cặp chân mày dày, nổi lên đôi mắt trong veo, lông mi dài, mũi cao dọc dừa, môi mỏng đo đo. Dù từng chi tiết mang nét đẹp của con gái, nhưng khi tất cả kết hợp lại trên khuôn mặt chữ điền của cậu ta đều trở nên thật tinh tế và nam tính. Cả người anh chàng toát ra hàn khí, khiến bà ta cả người đông cứng. Cậu ta nói tiếp:

– Tôi trạm ghé bác tài.

Chỉ 5 chữ nhưng gần từng chút một như là gần mặt bà cô kia. Bà tắc kè giận đến đỏ mặt... chuyển thành màu tím luôn rồi.

Tôi khi cửa mở, cậu ta đột nhiên nắm lấy tay tôi, tôi giật mình vội vàng vớ lấy tay Chito.

Thế là cậu ta kéo cả tôi và Chito xuống xe.

Dưới ánh sáng ngoài trời, tôi mới được chiêm ngưỡng kĩ, cậu ấy có đôi mắt màu tím sẫm, với mái tóc cùng màu... người lai à?

– Hai người không nên nói thế, chỉ khiến bà ta tức điên lên. – cậu ta nói rồi buông tay ra, quay lưng bỏ đi.

Hả? Đây có thể coi là hành động giúp đỡ không?! Để lại một câu rồi bỏ đi như thế là sao?!

Nhưng mà là chậm rãi từng bước một, khoan thai, phóng khoáng đi lại trạm xe, lên chuyển xe có cùng tuyến đường với chiếc ban nầy.

Vậy là sao cơ!? Cậu ta không xuống trạm của mình?! Kéo chúng tôi xuống đây, rồi lên xe lần nữa?

Tới khi người con trai kì lạ ấy biến mất, tôi mới hoàn hồn lại, nhìn sang Chito thấy nhỏ cười mỉm. Chưa để tôi hỏi, nhỏ đã vừa cười vừa nói:

– Người ta làm vậy là giúp cậu đấy. Dễ thương phết.

– Tại sao? Tôi còn chưa hiểu cậu ta làm cái trò gì nữa... – tôi khó hiểu.

– Thấy đây là đâu không? – cô nàng cười cười hỏi.

– Rạp phim, cậu ta... sao lại?!

– Cậu ta đã kéo tụi mình ra khỏi một mớ hỗn độn đấy. Nếu lúc đó cậu ấy không lôi tụi mình xuống xe, thì có lẽ tớ đã làm ầm lên và lỡ mất trạm tụi mình cần xuống rồi.

– Hử? Tình cờ thôi mà, làm sao cậu ta biết được tụi mình đi đâu?

– Có lẽ nghe thấy đoạn hội thoại của tụi mình lúc chờ ở trạm.

– Vậy là nghe lén rồi? – tôi đưa ra ánh mắt khinh bỉ, trong khi mới vài giây trước đã rất ngưỡng mộ người ta.

– Được rồi, kệ cậu ta vậy, con người gì mà bí ẩn lạnh lùng, dù sao cũng chẳng có gấp lại. Tụi mình đi xem phim.

Mặc dù không nói ra, nhưng tôi cảm thấy người con trai này có nét rất quen mà tôi không tài nào nhớ ra.

...

Sau khi xem xong bộ phim trên, cả rạp chỉ mỗi mình tôi và Chito khóc sụt sùi, trong khi ai cũng vô cảm. Kết thúc mở mập mờ chẳng ai hiểu, ngoài tôi và Chito.

– Hức... đã nói phim này rất hay mà.

Chito sụt sùi, tôi chỉ mỉm cười.

– Đi uống nước đi, tớ khao.

– Ok.

Thế là tôi và nhỏ tung tăng đến quán cà phê gần đó, vừa quay lưng lại đã thấy Ren và Ajita đang đứng tựa lưng vào tường nhìn về phía chúng tôi.

Hơ... hai người này hẹn hò nhau đi xem phim à?

Lần trước là tình tứ trong phòng thay đồ đã bị tụi tôi bắt gặp cứ ngỡ là không dám tái phạm nữa, ai ngờ đâu, hôm nay, Ren vụng trộm với Kurai không những không giấu diếm còn hẹn cả người ta đến tận nhà. Hẹn hò xong với người kia lại gọi Ajita đi xem phim chuộc lỗi sao?! Ren à... thật là quá đáng mà! Lần này tôi sẽ lên tiếng thay cho Ajita... cái con người ngây thơ bị người ta quay như dế.

Tôi hùng hổ tiến lại gần Ren và Ajita, tất nhiên kéo theo cả Chito, tôi không có gan mà đối đầu với Ren khi chỉ có một mình. Nhưng chưa kịp nói gì, Ren đã cắt ngang lời tôi:

– Đi uống nước thôi.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, hắn đã nắm tay kéo tôi đi mất.

Ajita và Chito cũng lững thững theo sau. Kết quả là cả bốn chúng tôi cùng đi uống cà phê, tám chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng thì anh đưa Chito về, trong khi tôi và Ren cùng về kí túc xá.

...

Ngoảnh đi ngoảnh lại cũng đã đến ngày đi học lại.

– Yuki mau dậy đi.

– Không... – tôi thều thào nói rồi lăn về phía bên kia giường ngủ tiếp.

– Anh tặng em nụ hôn sáng sớm nhé. – Ren gian xảo nói.

Nụ hôn... sáng sớm. Những từ này thấm dần vào não tôi, ngay lập tức bật dậy:

– Dậy rồi dậy rồi.

– Tốt.

Tôi mắt nhắm mắt mở lết vào nhà vệ sinh. Tại sao thế nhỉ? Vào những ngày nghỉ, dù dậy từ 5h sáng tôi cũng chẳng thấy buồn ngủ, vậy mà hôm nay đã 6h30 rồi, đôi mắt tôi vẫn tịt lại chẳng buồn mở lên.

...

– Vào phía trong mà đi. – Ren nói, đồng thời đẩy tôi vào trong, chiếc ô cũng chuyển sang nghiêng về phía tôi, vai áo của hắn ướt đầm...

Là... đang mưa.

Chẳng biết mưa từ khi nào mà trên đường đầy rẫy những vũng nước lớn. Có lẽ hẳn sợ tôi bị bắn nước vào khi có xe chạy ngang.

Con mưa nặng hạt khiến mọi thứ xung quanh thật âm đạm, nhưng nó đem lại làn gió mát mẻ khiến tôi không khỏi run nhẹ... cơ mà tôi thích thời tiết như thế này, khiến người ta muốn ngủ cả ngày cũng không chán.

Đi không bao lâu cũng tới trường. Ren đi cắt ô, còn tôi tạm biệt hắn rồi đi thẳng lên lớp. Vừa mở cửa lớp, điều mà tôi không ngờ đến lại xảy ra.

Một xô nước được đặt trên cánh cửa ra vào, tôi đẩy cửa và thế là cả người tôi ướt mềm, còn cái xô thì ụp thẳng xuống đầu tôi, kêu một cái coong đáng ghét. Đầu tôi sau này mà móp hay gì đó, tôi nhất định sẽ giết chết cả cái lớp này.

Tôi gạt phăng cái xô ra, bình thần đi về chỗ ngồi của mình... nhưng, cái bàn của tôi đã biến mất, chỉ còn lại đồng đất cát nhũn nước trông kinh tởm vô cùng. Thêm vào đó là những lời trêu chọc từ các phía:

– Con nhỏ trơ trên này! Người ta đã dính hôn rồi vẫn mặt dày đeo bám, tại sao thế?

– Lần đầu tiên tao thấy có con nhỏ đốn mặt như mày. Bám trai dai như đĩa.

– Con chó cái, mày nghĩ mày là ai?! Được đi cạnh Ren đã là phước đức lắm rồi, còn muốn vợ thêm cả Ajita sao?!

– Mày là WW, mặt mũi đâu ra lại theo đuổi DW người ta, hơn nữa người ta còn là hoàng tử của trường nữa.

Tôi liếc mắt một vòng quanh lớp, cái nùi giẻ bôi bằng từ đâu ném vào mặt tôi, khiến cả người tôi bây giờ phủ đầy bụi phấn nhóp nhép khó chịu.

Xung quanh tiếp tục xì xào, nhưng tôi chẳng bận tâm nữa, vứt cái ba lô lên bàn giáo viên, tôi phóng thẳng ra khỏi lớp bằng cửa sổ. Tôi chẳng thèm dùng đến chổi bay vì đây là tầng trệt tuy nhiên, từ thành cửa sổ đến mặt đất cũng tận hai mét, tôi bay xuống kiểu đây không trật chân cũng là kì tích rồi... nhưng mà, không dùng chổi để nhìn ngầu ngầu tí.

Tôi chạy ra hòa mình vào màn mưa, lâu lắm rồi mới có dịp tắm mưa vào sáng sớm như thế này, cảm giác rất là lạ a. Sau lưng tôi vang lên tiếng hét theo của mấy nhóc trong lớp:

– Mày đi luôn đi đừng có quay lại.

Nghĩ lại thì, tôi như vậy có phải đã phí công Ren... ban nãy hắn đưa ô sang cho tôi, mặc vai mình ướt đầm, giờ thì tôi tự mình chạy ra mưa gột rửa hết bụi phấn kinh tởm ấy, khác nào tự hành hạ mình, tự đá công của hắn bay vèo như đá banh.

Ren mà biết thế nào cũng mắng cho tôi một trận. Nhưng cái đám này để yên cho tôi một thời gian bây giờ lại quá quắt trở lại rồi, nhất định sẽ đến nhà từng đứa một khủng bố tụi nó.

– Đây, làm gì vậy? – giọng nam trầm quen quen mà cũng lạ lạ vang lên, tôi giật mình ngoái nhìn.

Là cậu con trai tóc tím mắt tím lần trước đang đưa ô sang phía người tôi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: RYUU...

– Làm gì vậy?!

Người con trai ấy, lại một lần nữa xuất hiện khi tâm trạng của tôi không được ổn định. Nhưng đây là sân sau trường? Cậu ta tới đã làm gì?

– Cậu...

– Tôi có thể thấy cậu từ chỗ cát ô. – cậu ta trả lời như thể hiểu được tôi muốn nói gì.

Tôi giật mình liếc về phía đó, không biết sao tôi không muốn Ren thấy mình thế thảm như vậy, may là hắn không còn ở đó nữa.

Tôi thở nhẹ ra, và cậu ta đã thấy điều đó. Anh chàng chớp lấy cổ tay tôi và kéo tôi vào trong, nơi có mái che. Giữ nhẹ ô, cậu ta nhìn sang tôi:

– Có khăn không?

– Không, đi học thì đem khăn làm gì? – tôi tròn mắt, cậu ta có bị gì không mà hỏi câu đấy?

Cậu ta không nói không rằng lại nắm lấy cổ tay kéo tôi đến tủ đựng đồ của mình, lôi từ bên trong ra một cái khăn lông vứt lên đầu tôi, rồi đóng sầm cửa tủ lại...

Cảm thấy mùi hương trên cái khăn rất dịu dàng, có mùi như của hoa hồng. Quan trọng hơn, tôi trở mắt nhìn cậu ta... đem khăn vào trường á?

– Cậu...

– Còn đứng đó? – cậu ta lạnh nhạt hỏi, cuối cùng thấy tôi vẫn không có phản ứng, đưa ta lên lau tóc cho tôi. Động tác của cậu ta rất dịu dàng, từng chút, từng chút một. Cảm giác chiếc khăn mềm mại chạm vào tóc khiến tôi mê mẩn đứng im cho cậu ta làm.

– Tóc tôi lau sơ rồi, còn người thì cậu vào nhà vệ sinh nữ lau đi. – cậu ta nói xong ngừng lại, suy nghĩ gì đó, sau đó quay lưng lại mở tủ, lấy một cái áo thun đen đưa cho tôi – Không đem khăn thì chắc không đem áo.

Cậu ta nói xong bỏ đi một nước, đến lúc tôi nhận ra chỉ kịp hét lên:

– Cho tôi tên lớp, tôi sẽ đến trả.

– Ryuu, lớp WW A1. – cậu ta đáp khẽ mà không thèm ngoái lại nhìn dù chỉ một cái liếc.

Cơ mà... WW A1... hình như là lớp của tôi mà?

Cái gì?!!! Chung lớp mà sao tôi không hề hay biết? Hèn gì lúc đầu gặp tôi thấy mặt cậu ta quen quen, lúc này gặp ngoài sân còn tưởng có duyên lắm... thì ra là chung một lớp, vậy mà sao Ryuu không nói gì hết? Đúng là đồ lạnh lùng bí ẩn.

Cái khăn rũ xuống trước mặt tôi, mùi hương dịu dàng ấy lại xộc vào cánh mũi khiến tôi khẽ mỉm cười, nắm cái áo của Ryuu trong tay, tôi đi thẳng đến nhà vệ sinh nữ... hôm nay chắc tôi chỉ lên trường cho có rồi về mất...

Bên ngoài trời vẫn mưa rùng rùng.

...

Tôi thay áo, vẫn mặc váy ướt... khó chịu thật.

Đi lòng vòng trường cho khô người, tôi trở lại lớp học... giờ mới để ý thấy, Ryuu ngồi ngay phía sau tôi... Thật là không còn gì để nói mà. Tại sao từ đầu năm đến giờ tôi có thể không thấy cậu ta?

Bàn và ghế của tôi đã lằng lằng trở lại chỗ cũ.

Tôi mở cửa thần nhiên đi vào, trước cặp mắt chữ O, miệng cũng chữ O nốt của bà cô, cùng với ánh mắt khinh bỉ mà chẳng dám làm gì của đám học sinh. Có lẽ từ đầu năm đã rất ghét tôi rồi. Sự kiện đăng báo vừa rồi như mồi lửa kích hoạt quả bom nổ chậm. Giờ tôi hứng hết những bức xúc bức bối của họ.

Quét mắt một lượt bàn ghế của tôi... hừm, lại những trò cũ rích đến nhàm chán.

Ghế thì bôi đầy bụi phấn, học bàn toàn rác và những thứ bốc mùi, trên bàn cũng chỉ chút những vệt mực loang lổ.

Tôi lăm bầm, búng tay một cái, bụi phấn bay khắp lớp, ngoại trừ chỗ ngồi của tôi và Ryuu. Vết mực trên bàn tôi bây giờ loang khắp da của lũ nhỏ nhăng trong lớp. Rác rải đầy trên bục giảng, bà cô hoảng hồn hét lớn:

– Là ai làm những chuyện này?

– Tôi. – tôi đáp gọn.

– Em... – bà ta cứng họng nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt khinh bỉ. Thì ra giáo viên cũng có thể làm bộ mặt này với học sinh – Em ra ngoài đứng cho tôi. Gọi ba mẹ lên cho tôi nói chuyện.

– Không có. – tôi tựa người ra sau ghế, thể hiện là tôi sẽ không làm theo lời bà đâu.

– Không có? Ý em là ba mẹ à?

– Ừ. – thấy tôi điềm nhiên như vậy càng khiến bà ta tức tối hơn, mà bụi phấn bay khắp nơi làm mọi thứ đột nhiên thật hỗn độn.

– Hèn gì em lại hỗn láo như vậy? Đúng là do không có ai dạy dỗ.

Hừm... dạo gần đây tôi bị mô tả bằng cụm từ ‘hỗn láo’ này có vẻ hơi nhiều.

– Cô chẳng phải đang làm nhiệm vụ đó sao? – tôi lạnh nhạt đáp lời, đồng thời cười khẩy một cái khinh bỉ.

– Cái gì? Con nhò này! Mời phụ huynh lên gặp tôi!!! Mau lên.

– Đã nói không có. – tôi thẳng chân đá mạnh vào chân bàn khiến nó dịch đi một khoảng khá xa.

– Mà... –

– Em muốn học. – giọng Ryuu trầm trầm ầm ầm vang lên từ sau lưng. Tôi ngoái lại nhìn, cậu ta đang bênh vực cho tôi đó sao?! Giọng nói ấy, cứ như bảo tôi rất là đang làm phiền đến vấn đề học thiêng liêng của Ryuu, nhưng thực chất là ngăn những lời sỉ nhục từ bà cô ấy.

Đúng là thú vị, cả lần trước cũng vậy, ra vẻ tôi thật chướng mắt, nhưng cuối cùng lại là người giúp tôi giải quyết rắc rối.

Bà ta gầm gừ rồi quay lên bảng, viết ra một dãy số mà tôi chẳng thể hiểu, sau đó quay người nhìn tôi cười khẩy:

– Nếu em đã cá gan đi học trễ, chứng tỏ em đã hiểu rất kỹ lưỡng bài học ngày hôm nay. Vậy lên bảng làm bài tập áp dụng này cho tôi.

– Không biết làm – tôi vừa nói vừa lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Lúc này, nếu không ngấm mưa để tự làm nguội cái đầu mình, chắc tôi đã nhào đến tát cho bà ta một cái. (dạo này chị nỳ dữ quá ừ)

– Em... cái gì chứ... học sinh trả lời thế với giáo viên à? Nói năng kiểu gì vậy?

– Nói năng kiểu gì? Cô à... cách nói chuyện của cô với em hình như cũng rất là có vấn đề đó. Muốn đi thì cứ nói thẳng, việc gì phải nhức não suy nghĩ ra cái lí do đó?

– Mà ra khỏi lớp cho tao!!

Tôi liếc bà một cái rồi đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

– Đi ra ngay.

– Bà im đi. Bà lấy cái quyền gì mà...

‘Bộp’... lại một cái nùi giẻ lau bảng khác úp thẳng vào mặt tôi. Gì thế này? Đừng bảo tôi phải tắm thêm một lần nữa.

Bà cô không những không mắng còn đứng cười khẩy, cứ như đã có người xả giận giùm bà.

– Ra khỏi lớp đi con khốn.

– Mày mặc áo của thằng nào thế?! Ban nãy đến nài nỉ trai à?! Thử con gái éo lá, bánh bèo.

– Đồ dựa hơi đàn ông. Mặt dày, dai như đĩa.

Và đám còn lại, như hổ chấp thêm cánh là sự ủng hộ của bà cô, bắt đầu lên tiếng mắng nhiếc tôi.

Chết tiệt! Cái đám này ngày càng quá đáng a! Bây giờ rốt cuộc muốn tôi phản ứng lại hay tiếp tục im lặng mà chịu trận đây. Pháp sư á... tâm hồn người ta cũng mong manh vậy, người ta cũng biết đến ba chữ ‘không chịu được’ chứ. Họ nghĩ tôi là ai, nhìn từ lần này sang lần khác chắc tôi không chán à? Hay lại nghĩ tôi có máu M?! Bị bắt nạt mãi vẫn cảm thấy rất kích thích, không bao giờ biết chống đối lại.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chẳng lẽ tôi gào lên...!

Tôi còn chưa biết mình nên làm gì thì... Ryuu đột nhiên đứng dậy, nắm lấy cổ tay tôi kéo tôi ra khỏi lớp, trước con mắt ngỡ ngàng của cả lớp, kể cả của tôi nữa, tôi nghe có tiếng gào lên:

– Bây giờ đến hoàng tử cuối cùng này cũng không tha là sao hả con kia!!!

– Hoàng tử lạnh lùng của tôi sao lại đi bảo vệ cho con nhỏ đó?!!

Bây giờ tôi đã biết tại sao từ đầu năm đến giờ mình không hề để ý đến anh chàng đẹp trai là Ryuu này. Chưa vào tiết học thì cậu chàng bị đám con gái ham trai bu kín mít, đến vào học thì cậu ta ngồi ngay sau lưng tôi làm sao mà thấy mặt được đến tan học cũng bị bu như ruồi bu rác.

Đừng trách tôi quá vô tâm, phải trách cậu có quá nhiều người quan tâm mình.

...

Ryuu kéo tôi ra tới hành lang thì dừng lại, cậu ta buông tay tôi ra không quay đầu nói:

– Đừng hiểu lầm, không phải tôi cứu cô, mà là cái áo của tôi.

Tôi ngo ngác nhìn dáng người cao cao của Ryuu bước đi thẳng về phía trước. Cậu ta lạnh lùng thật, nói chuyện cũng vô cùng kiệm lời, từng lời từng lời một trau chuốt như viết văn viết thơ. Đã ít nói thì thôi, mỗi câu mỗi chữ cậu ta nói ra đều có tầng tầng lớp lớp hàm ý. Nếu không tinh ý chút cũng cứ tưởng cậu ta rất thô lỗ, rất cọc cằn, rất lạnh lùng. Tốt bụng thế tại sao không cho mọi người biết, đi giấu diếm làm gì? Cơ mà... đây là...

– Là... cái áo... của cậu ta.

...

Tôi nằm dài trong phòng nhạc, nhắm hờ mắt, đã định đánh một giấc thì Chito từ bên ngoài chạy vào, la hét um sùm:

– Yuki! Yuki! Cậu có ở đây không?

– Sao vậy? – tôi nheo mắt đáp, nhưng vẫn không mở mắt ra..

– Cậu sao lại nghỉ học, còn trốn vào đây?! Ôi... cả người cậu sao lại bần đến thế?! Yuki à! Cậu đã làm gì vậy?!

– Tớ... có chút việc.

– Cả Ren lẫn Ajita đều đang chạy đi tìm cậu đấy đấy ạ! Làm tớ lo chết mất! Cứ tưởng cậu bị bắt cóc gì đấy. – Chito ôm chặt tôi vào lòng, tôi giật mình giật nảy lên.

– Oái! Cậu cũng bần luôn bây giờ, mau buông tớ ra!! Chito à.

– Hừm... – cô nàng nhích người ra, lấy ống tay áo lau mặt cho tôi.

– Xem kìa, người cậu bây giờ cũng toàn bụi phấn.

– Nhìn tui mình giống nhau thế còn gì. Cứ như chị em song sinh ấy nhỉ? – Chito cười tươi kéo tôi đứng dậy – Mau đi thôi.

– Đi đâu?

– Tìm Ren và Ajita, hai người đó đang lo lắng đấy. – Chito giải thích, rồi kéo tôi đi phăng phăng.

...

– Em làm cái trò gì mà cả người như thế này hả?

– Ban này tôi và cô ấy có đùa giỡn một chút.

– Cô dám lôi kéo vợ tôi... – Ren kéo tôi lại gần hẳn, nhấn mặt nhìn Chito.

– Thì sao? Là cô ấy tự nguyện mà?! – Chito kéo tay còn lại của tôi.

– Được rồi, cả ba người qua phòng y tế ngay.

Ajita nói rồi quay lưng đi trước, Chito hất hàm, trừng mắt với Ren rồi quay bước theo Ajita.

– Em sau này đừng có nghe lời cô ấy xúi giục làm chuyện... ngu ngốc nghe chưa.

Tôi cười toe toét, ôm lấy cánh tay Ren kéo hẳn đi, khiến cả tay áo hẳn cũng dính đầy bụi phấn, Ren cau mày:

– Chơi cái trò gì thế này không biết nữa.

...

Phòng y tế,...

– Thay ra đi.

Ajita đưa cho tôi và Chito hai cái đầm, liếc mắt sang Ren, anh tròn mắt:

– Sao bây giờ cả cậu cũng dính thế kia?

– Cởi ra là được rồi.

Ren thản nhiên nói rồi cởi bỏ cái áo hoodie bên ngoài.

– Tụi này đi thay đồ. – tôi nói rồi khoác vai Chito đi mất.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: TRỞ VỀ TIFFA.

Tôi và Chitocùng khoát trên người đầm maxi voan (màu xanh biển của tôi và màu hồng của cô ấy), dài tới gối, cổ vuông, tay áo lửng, chít eo.

– Ở đâu ra anh có cái thứ sến súa này?! – tôi trừng mắt nhìn Ajita – Đừng nói với em nó có sẵn trong phòng y tế?

– Không. Là của cô trực phòng y tế lúc trước. Sau khi nghỉ làm rồi cô ấy không lấy nó đi, nên anh cất vào tủ, nghĩ sẽ có lúc cần.

– Hừm, tin nổi chắc. Quá hư cấu. – tôi bĩu môi.

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ ăn trưa vang lên. Ồ... hết giờ rồi mới thấy đói, này giờ cứ rề rà ở đâu đấy, thật là...

– Đi ăn đi. – Chito nói rồi túm tôi đi mất. Ren và Ajita thờ dãi đi theo sau, thăm ngưỡng mộ cái nguồn năng lượng tràn trề của hai con nhỏ đang tung tăng phía trước bất kể trời đất.

Cả căn tin còn lại mỗi bốn chúng tôi đột nhiên thật rộng lớn... thích thật, cảm giác tự do tự tại.

– Ăn đi.

Ren và Ajita đem đến hai khay thức ăn.

Tôi và Chito mắt sáng rỡ, nhào vào ăn, nhưng đang ăn thì tôi giật thót, quay đi chỗ khác hất xì rõ to... sau đó là một tràn dài những con hắt xì.

Tôi có cảm giác mũi tôi sắp nổ tung đến nơi, nóng nóng, xốn xốn khó chịu chết được!

– Bệnh rồi à?

– Có lẽ dị ứng với... hã... hắt xì...! Bụi phấn... hắt xì.

– Lát nữa sang phòng y tế anh đưa cho mấy viên thuốc, không cần thận lại cảm.

Tôi không nói gì nữa, dù đói cũng chẳng có cảm hứng muốn ăn?!

...

Tôi cúp hết buổi chiều, ngồi tám chuyện trên trời dưới đất với Chito. Ren và Ajita đột nhiên bỏ đi đâu đó. Hai anh chàng này dạo gần đây thật là có nhiều hành tung bí ẩn quá. Chito thì cứ ra sức gặng hỏi tôi bị gì mà cả người toàn bụi phấn, tôi cứ cố tình đánh trống lảng.

Chito cuối cùng cũng thờ dãi bỏ qua cho tôi.

Tôi trở về lớp học sau khi tiếng chuông báo hết giờ... khi cả lớp không còn ai hết. Tôi chậm rãi đi lại chỗ ngồi của mình, xách cặp lên... hừm... có gì đó không ổn. Tại sao cái cặp của tôi lại nặng đến vậy?

Tôi đặt nó xuống bàn, mở dây kéo ra, bên trong là một đồng quà, cùng với tập sách của tôi. Cùng với nó là một tấm thiệp màu hương thơm phức. Tôi nuốt nước bọt mở ra xem, liệu đây có phải thư khủng bố, và mấy hộp quà kia có phải chứa bom?

Tôi trừng mắt nhìn dòng chữ nắn nót hoa hòe kia: ‘Gửi Yuki thân mến,...’ Ôi... con mắt của tôi có vấn đề à?! ‘Mình thay mặt cả lớp viết thư này với mong muốn có thể xin lỗi cậu.’ Sặc... tôi chết vì tức cười mất! Cái bọn lớp này cũng có trò mình và cậu á? ‘Mình chân thành đó, sự việc khó chịu từ trước đến nay đều là do tại mình bị áp lực gia đình và trường học, nên đã không chịu được mà đổ hết lên người cậu. Những món quà này cũng là tại mình muốn xin lỗi cậu, hy vọng cậu bỏ qua cho tại mình nha.

Kí tên...’

Tôi vò nát tờ giấy rồi vứt nó đi như giấy lộn. Còn đồng quà đó,... điểm đáp là thùng rác ngay cửa lớp. Tôi vác ba lô lên vai đi thẳng ra khỏi lớp không một lần quay lại.

– Yuki, cậu làm gì mà lâu vậy. – Chito chờ tôi mòn mỏi không nhận được tò mò lên tiếng.

– Không có gì. Cậu về trước đi, tớ phải qua Tiffa rồi. – tôi mỉm cười, đồng thời giơ tay tạm biệt Chito.

Tôi tiến lại gần Ren, hắn đang cầm cái ô vàng truyền thuyết ngoại người về sau nhìn tôi. Thấy tôi lại gần, hắn nắm lấy tay tôi, còn ngang nhiên lỏng những ngón tay dài của hắn vào tay tôi. Chuyện này thật quá là công khai rồi! Người khác nhìn vào lại nói này nói nọ!

Không được! Tôi mau chóng gạt lại, nhưng hắn khỏe quá... Hừm... lại lên con, vậy là hôm nay tôi phải chịu trận nữa... chính là chịu những cái nhìn xia xói đâm chọc đầy khó chịu từ những bà cô em gái trên đường.

Chito nhún vai cười khẩy chui vào dưới ô của Ajita, cười cười nói nói, cùng anh nhẹ nhàng sánh bước trên đường. Ren à... mau nhìn cặp đôi bên kia mà học hỏi đi, có ai lại bạo lực với bạn gái như hắn không?? Không! Chỉ duy nhất và một mình hắn!!!

Tôi thở dài thườn thượt đến tám thước. Trời mặc kệ, mưa vẫn còn lớn, màn mưa trắng còn dày lắm, chắc chẳng có ai để ý đâu.

Vậy mà đang đi, Ren còn làm một hành động rất chi là nổi bật!!! Hắn đẩy cả cây dù sang tôi, đột nhiên quay sang ôm chầm lấy tôi... tôi mất tròn mắt dẹt chả hiểu cái mô tê gì!!! Thì... “rào...”

Và tôi đã hiểu... Cả người Ren ướt như chuột lột bởi nước mưa... mà bắt nguồn là từ những vũng nước dưới đất. Ô tô đi ngang làm văng nước tung tóe... thật chẳng ra thể thống gì nữa.

Ren đỡ hết nước cho tôi... sao hôm nay lại trọng nghĩa đến như vậy nhỉ?! Dễ thương quá...

Cả người hắn ướt mềm, hơi đẩy tôi ra, hắn nói khẽ:

– Em cứ dùng ô thoải mái.

Ren nói rồi lẳng lặng chỉnh ô cho tôi, sau đó tự mình đi dưới mưa, như đang rửa trôi nước bẩn ban nãy. Tuy vậy, hắn vẫn thò tay lồng bàn tay mình vào bàn tay tôi. Tôi giật mình nhìn sang hắn chỉ thấy khóe môi hắn hơi nhếch lên, cười mà như không cười. Hành tung của Ren lâu lâu cũng thú vị thật. Đáng yêu phết!

...

May cho Ren, chỉ đi một đoạn ngắn đã đến Tiffa, cái may thứ hai, hôm nay người trông quán lại là chị ấy. Chị cho Ren mượn phòng tắm và khăn, còn quần áo thì lấy đồng phục nhân viên mặc.

Ren bước ra từ trong nhà tắm, quần áo xộc xệch, nút áo chẳng thềm gài cho đủ, áo thì ngoài quần, đầu tóc bù xù, ướt nước còn chưa lau cho khô, trên vai là cái khăn tắm, cơ mà nhìn max men, cực chất. Ày... thật là mắt máu chị em phụ nữ. Từ khi hắn bước ra ngoài tìm tôi, toàn bộ ánh mắt trong quán lúc này kể cả nam lẫn nữ đều nhìn hắn như idol.

– Anh làm gì thế? – tôi liếc một lượt cái thứ ham trai trong quán rồi cau mày tiến lại gần Ren – Gây chú ý à?

Ren chẳng nói gì mà cười khì, khiến tim người ta càng đập nhanh hơn nữa. Bộ đồng phục vốn rất bình thường này chẳng hiểu sao khi mặc vào người Ren lại trở nên quyến rũ đến vậy a, mọi hành động của hắn bây giờ cũng đều trở nên rất kích thích người nhìn.

– Lau giúp anh.

Thấy tôi ngẩng người ra nhìn mình, hắn cười khẩy, chỉ chỉ lên đầu mình.

Tôi bấu môi giấu cợt hắn. Tay đưa lên, kéo cái khăn trùm kín đầu hắn ra sức vò, tôi áp mặt gần hắn dặn dò:

– Cần thận cảm đây ngực ạ!!

Khuôn mặt cả hai chúng tôi gần như chạm nhau, thoát ần thoát hiện qua cái khăn bông. Tôi tình cờ ngược nhìn Ren.

Ánh mắt Ren đáp lại trên môi tôi, miệng hần khê về thành nụ cười. Tôi nhú mày khó hiểu, Ren đã vươn tay phủ cái khăn lên đầu của tôi và cả hần, cúi xuống hôn phớt qua môi tôi, rồi quay đi, tự đưa tay lên vò tóc mình...

Ồ... đây là... là gì? Chúng tôi vừa hôn nhau trước mặt cả quán, nhất là khi họ đang nhìn chằm chằm vào mình?!! Ren à...

Rốt cuộc là hần muốn làm khó làm dễ, muốn trêu cho tôi tức chết, hay hần cảm thấy cuộc sống bình thường chán quá, muốn tạo dấu ấn, tạo scandal, tạo sóng gió mới chịu à?!!! Điện tiết thật đấy nhé!!!

‘Leng keng’ – tiếng chuông cửa quán kéo mọi người ra khỏi con mộng mị, tất cả ánh nhìn ngay lập tức theo phản xạ hướng về nơi vừa phát ra âm thanh trong trẻo kia.

Ồ... cái tên đó. Hần ta tiến thẳng đến chỗ tôi, mỉm cười.

Tôi nhìn hần bằng nửa con mắt, dù đây là đối tượng tôi phải quan sát và tiếp cận.

– Hôm nay mới đi làm lại à? Tôi tìm cô từ hôm trước đến giờ.

Tôi nhếch môi, hần ta sững người, ôi... tôi biết là tôi cười cũng rất quyến rũ, thua kém gì Ren đâu:

– Thích tôi đến vậy à!?

– Tôi chỉ thích những người quan tâm đến mình.

– Áo tương – tôi bừa môi rồi quay lưng đi.

Thấy tôi tiến về phòng thay đồ, hần ta lên tiếng:

– Cái đầm đó rất hợp với cô đấy. Thay ra làm gì?

Sự tình là cái đầm maxi kia vẫn yên vị trên người tôi vì nãy giờ chưa thay ra, hần ta là đang khen tôi à?

– Tôi biết.

Tôi khó hiểu nhưn mày, không quên phun thêm một câu tự sướng mới quay đi lần nữa. Tôi nghe tiếng hần ta cười nhẹ... hừ... tên bệnh hoạn! Cả đời hần chắc chẳng biết làm gì ngoài trêu ghẹo con gái nhà lành người ta, trong đó có tôi.

Cánh cửa phòng thay đồ vừa đóng sập lại, tôi đã giật mình khi bên phải mình là một bóng đen thù lù...!!

Tôi gần như hét toáng lên.

Ren đứng thẳng, hơi ngã người về phía sau, tựa lưng vào bức tường cạnh cánh cửa, hai tay hần cho vào túi quần nhìn men vô đối. Đôi mắt hần lạnh lùng nhìn tôi... quét một lượt từ trên xuống dưới, hần phun ra một câu lạnh nhạt:

– Từ giờ trở đi không bao giờ được mặc cái đầm này nữa.

– Tại sao?

Ren không đáp, lặng lẽ quay đi bước ra khỏi phòng... ơ... máu gia trường nổi lên à?!! Sao tôi lại phải nghe lời hần chứ! Tôi là tôi, hần là hần, tôi là của hần sao lại phải nghe lời hần!!!

Dù nói vậy, tôi vẫn vào trong thay bộ đồng phục của quán. Ồ... ban nãy chẳng lẽ là hần ghen ư?!! Vậy nếu bây giờ tôi mặc bộ đồ này ra ngoài, tên đó cũng khen tôi hợp với nó, chẳng lẽ Ren cấm tôi mặc luôn đồng phục ư?! Cái tên rõ dở hơi mà!!

Tuy nhiên, trong tâm thì chửi mắng hần, thật ra tôi thấy Ren như vậy cũng rất là dễ thương. Khuôn mặt hần lúc này lạnh lạnh lùng lùng cũng chỉ muốn che dấu cái ngượng ngập và nóng nảy trẻ con của mình thôi.

Tên kia, hôm nay nhuộm mái tóc mình đỏ ửng, dựng ngang dựng dọc rất là nổi loạn. Tôi lại là người hần ta yêu cầu đến phục vụ... tên này hình như rảnh rỗi không có gì làm đến trêu ghẹo tôi á?!

– Dừng gì?!

– Em – hần ta cười khẩy chống tay lên bàn, cầm gác lên tay.

– Ok. Một ly cafe với tiêu, anh còn muốn dùng gì kèm không?! – tôi lạnh nhạt hỏi tiếp, tay cầm bút để sẵn trên sắp giấy note như chuẩn bị viết gì đó dài

dòng lăm.

– Tên em là gì?!

– Một bánh dẫu, ok, chờ chút. – tôi hí hoáy viết vào tờ giấy note rồi dán thẳng vào trán hấn.

Tôi trề môi khinh bỉ rồi bỏ đi. Hấn ta mới cười cười lấy tờ giấy note ra, trên đó vốn vẹn vài chữ thật lớn: “ĐỒ KHỦNG”

– Thú vị thật.

Hấn ta cười đều nhìn theo bóng tôi đi đến bàn pha chế.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: GIẶN.

– Dùng ngon miệng. – tôi cộc lốc nói cho có khi đặt ly cafe và đĩa bánh lên bàn tên kia.

– Khoan đã. – hấn ta giữ cổ tay tôi lại.

– Gì? – tôi nhú mày liếc hấn ta.

– Anh tên Tokio. – anh ta cười nói.

– Thì...?

– Anh đã cho em biết tên anh rồi, em cũng nên vậy chứ nhỉ?!

– Mặt anh dày lăm rồi đấy. – tôi phun ra một câu vớ vẩn về mặt khinh bỉ rồi giằng tay ra, quay lưng đi.

Ren lặng yên ngồi chễm chệ trên bàn thu ngân, nhìn chăm chăm vào tôi. Thấy ánh mắt như xăm xoi mình ấy, tôi có cảm giác ban nãy tôi đã làm điều gì đó thật sai trái.

Tôi mỉm cười gượng gạo với hấn, ực... có cảm giác khuôn mặt hấn càng đen hơn nữa... tôi đã làm gì sai sao?!!

Cái gì thế này... bao nhiêu cứng cỏi, ương bướng của tôi trong phòng thay đồ ban nãy đâu mất hết rồi?! Gì mà... tôi là tôi, hấn là hấn, chẳng liên quan gì đến nhau chứ?! Tôi sai rồi, hoàn toàn sai rồi, hấn mà lạnh nhạt với tôi, tôi sẽ không chịu nổi a.

Ren dù thấy tôi đang nhìn hấn, vẫn lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi.

Hức... tôi có làm sai cái gì đâu...?!

...

– Yuki... Yuki... tên của em cũng đẹp thật.

Cái gì thế này!? Hấn ta chờ tôi...?

Chuyện là... bây giờ đã rất tối, trời cũng lạnh vô cùng, gió thổi miên man không ngớt. Tokio đứng bên ngoài quán chờ tôi ra về chỉ để nói mấy câu nhảm nhí đó?! Tôi chưa kịp phản ứng gì hết, Ren từ sau lưng tôi cũng đi ra, lách người qua tôi, đứng chen giữa tôi và Tokio, hấn vòng tay quanh người tôi như ôm lấy tôi, hai tay di chuyển xuống tay nắm cửa. Hấn và tôi dạo gần đây có nhiệm vụ khóa cửa vì hai đứa lúc nào cũng về trễ nhất... vậy mà cái tên bệnh hoạn Tokio này đã chờ tôi đến tối như thế?!

Ren lạnh lùng nói với tôi:

– Nói chuyện vui vẻ, về trước.

– Này... Ren?! – tôi giật thót hết lên...

Ren cứ như không quan tâm, xốc lại cái ba lô trên vai rồi dứt hai tay vào túi quần đi trước một mạch, chẳng thèm liếc nhìn tôi thêm một cái nào...

Tôi... có làm gì sai đâu?! Những lúc thế này thật sự tôi cảm thấy rất uất ức, bản thân đâu có lỗi, tại sao hắn lại lạnh nhạt thế?! Cứ như tôi đáng ghét lắm ấy. Tên chết bầm...!

– Về đi, tôi không rảnh nói chuyện với anh.

Dù là tôi đang có kế hoạch tiếp cận Tokio, nhưng giờ không phải là lúc tôi bỏ rơi Ren để đứng đây tán dóc với hắn ta.

– Không thắc mắc tại sao anh biết tên em à?

Hắn ta gắng hỏi... được rồi... Yuki à... bình tĩnh một chút! Phải suy nghĩ sâu xa một chút. Nếu bất lịch sự quá với hắn ta, thì chẳng phải sau này nếu hắn trở nên lạnh nhạt với tôi, sẽ rất khó khăn trong việc điều tra sao?

– Tại sao?! – tôi gượng gạo hỏi.

– Phải cảm ơn anh chàng đẹp trai ban nãy.

– Là anh ta nói? – tôi như không tin vào tai mình, dỏng tai lên, tròn mắt lên nhìn thẳng vào Tokio, không chút kiêng dè hay giữ hình tượng gì đó.

– Ừ.

Tôi nhú mồm, nghiêng răng, quay lưng chạy vội đi, không quên ngoái lại cho hắn ta một câu:

– Tạm biệt.

Quá bất ngờ trước phản ứng của tôi, Tokio không kịp làm gì, ngoài “Ồ” một tiếng, tôi đã đi mất.

– Anh làm cái trò gì thế?! – tôi đóng sập cửa phòng.

Ban nãy, đuổi theo Ren mà không kịp. Ừ thì... làm sao có thể sai những bước chân dài như hắn. Kết quả là, đến khi tôi vào phòng đã thấy hắn chễm chệ trên sofa với một bộ quần áo khác.

Nhấn mạnh ở đây là... hắn có thêm thời gian thay đồ nữa... sao đẳng cấp khác biệt đến vậy, hắn chọc cho tôi điên lên đuổi theo mình muốn học hỏi, còn bản thân thì rảnh rỗi nằm phè ở đây.

– Hà?

Hắn ngẩng mặt lên, nhìn tôi với ánh mắt lãnh đạm rồi cúi xuống đọc báo tiếp. Tôi vứt cái ba lô xuống ghế rồi ngồi cạnh hắn:

– Sao anh lại làm thế?

– Là làm gì? – hắn chẳng thèm ngước lên nhìn tôi lấy một cái, vẫn nhìn chăm chú tờ báo.

– Nhìn em này! – không hiểu sao tôi thấy tổn thương ghê gớm, điên tiết gào lên vì mất kiên nhẫn.

– ... – Ren cuối cùng cũng buông tờ báo xuống, hắn uể oải vứt nó lên bàn, nhìn sang tôi.

– Anh làm thế là ý gì?! Có tính chọc điên em sao?! – tôi cau mày.

– Việc gì mới được. – giọng hắn lạnh như băng... đã lâu lắm rồi tôi mới thấy hắn như vậy, không lẽ là tức giận lắm?

– Anh khai tên em cho cái tên đó để làm gì?! – tôi gần như gào lên trước vẻ mặt băng lãnh của Ren.

– Hắn ta hỏi.

– Vậy là anh ngoan ngoãn trả lời?

– Tạo điều kiện cho em dễ tiếp cận. – Ren nói giọng đều đều, ánh mắt đột ngột hướng đi nơi khác. Nói chuyện kiểu đó, rõ ràng là giận rồi còn gì... tôi chẳng lẽ lại xuống nước nhường hắn một bước?! Cái gì chứ... hắn là đang nhớ tới lần trước rồi xia xối tôi mà.

Rõ ràng là tôi không có sai gì hết! Tất cả những việc tôi làm chỉ là vì muốn tìm hiểu boss là ai, là vì quá khứ của tôi, là cuộc đời, là xuất thân của tôi. Hắn lại vì những ích kỉ của mình lại đối xử với tôi như thế!!

Tôi tức đến mức cảm thấy cả người mình run lên, khuôn mặt nóng ran, mắt tôi như sắp ứa.

Tôi ghét hắn.

– Đồ ngốc!

– Vậy em nói xem! Cái áo thun hồi sáng em mặc là của ai? Anh vốn không định hỏi cái này!

– Không phải việc của anh! Không mượn anh quan tâm!

Tôi hét lên đến lạc giọng rồi đứng dậy, đi thẳng ra cửa, đóng sầm nó lại... Ren vẫn lặng im ngồi một chỗ, có khi hắn còn chẳng biết tôi đã đi ra khỏi phòng!!!

Cái tên chết tiệt! Tôi chạy thẳng đến nhà Ajita... điều tôi cần làm bây giờ chính là chửi hắn một trận với Chito.

...

Lời kể của Ren.

Chết tiệt thật! Nhìn xem tôi đã làm gì!?

Chỉ vì một chút nóng nảy, tôi không kiềm chế được bản thân lại lạnh nhạt với Yuki làm cô nàng tức giận bỏ đi mất. Tôi biết cô ấy không có lỗi, chỉ vì tôi tham lam độc chiếm. Biết làm sao được, đó là đặc trưng của con trai.

Chỉ cần nhìn thấy cô ấy nói chuyện với người con trai khác, thậm chí chỉ cần cười với họ, tim tôi sẽ nặng trĩu xuống, cảm giác rất khó chịu. Cứ như thế, thả Yuki lấy nguyên tảng đá phang vào đầu tôi có lẽ còn dễ chịu hơn. Nói chung, chỉ vì ghen!

Tôi đã sai rồi... nhưng cũng chỉ biết gục đầu xuống gối thầm chửi rủa bản thân chứ lấy lý do gì để đuổi theo Yuki. Giờ trời tối thế này, cô ấy còn có thể chạy đi đâu ngoài nhà của Ajita... nhưng từ đây sang đó cũng rất xa, đường cũng khá tối, chẳng biết con bé ngốc này có biết nghĩ đến an nguy của bản thân mà dùng thuật dịch chuyển không, hay lại vì tức quá mà ngu ngơ chạy bộ sang đấy, thế nào cũng bị quấy rối cho xem.

Tôi thở dài, đành phải đuổi theo, bảo vệ cho cô nàng bướng bỉnh ngốc nghếch.

Đúng như tôi đã dự đoán... thật là hết thuốc.

Con bé này vừa ra khỏi cổng kí túc đã bị trêu ghẹo... nhưng mà...

...

Lời kể của Yuki.

– Ren chết tiệt! Ích kỉ! Đáng ghét! Chỉ biết suy nghĩ cho bản thân thôi, lợi ích của hắn thì đặt lên trên đầu, còn người ta bị hắn đá cho văng long lóc...

– Cô em đi đâu đêm khuya thế này?!

– Giết người. – tôi đáp gọn, chân không dừng lại dù chỉ một giây, vẫn dậm dậm đi về trước.

– Đây... thú vị thật. Thật hay, anh cũng đang đi giết người, đi cùng không?! – tên đó đến gần tôi, phả vào mặt tôi hơi thở nồng nặc mùi rượu.

– Phấn đi cái tên chết tiệt!!! – tôi vừa nói vừa quay sang đá vào chỗ hiểm của hắn một cái... cứ tưởng tượng tên này là Ren mà xả hết lên đầu hắn ta.

Hắn ta đau đón ôm chỗ đó ngã vật ra đất. Tôi được nước bôi thêm một cú vào mũi hắn. Từ hai lỗ mũi chảy ra hai dòng máu đỏ. Một bên mắt bầm tím. Tôi đá thêm vài cú vào bụng hắn, sau đó đè mạnh gót giày lên bàn chân hắn để lại một vết lõm trên giày.

– Thằng ngu.

Tôi phun cho một câu, rồi quay lưng bỏ đi, cảm thấy đỡ nóng hơn một tẹo.

Tôi nghe có tiếng phì cười, nhưng nghĩ là mình chỉ ảo giác thôi...

Cảm giác thất vọng dâng lên, tôi bủi môi:

– Trông chờ gì hắn ta đuổi theo chứ...! Mình đúng là đồ ngốc.

Tôi chậm rãi bước đi, thở mạnh một hơi. Trên người tôi chỉ có chiếc đầm mỏng tênh, không khỏi cảm thấy hơi lạnh.

Dù gì thì, sau khi đánh tên đó một trận, tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn nhiều... tôi nhìn ngang nhìn dọc.

– Thở ra hít vào nào, bình tĩnh một chút, tại sao lúc đó mình lại nổi điên đến vậy.

Khi bình tĩnh rồi tôi mới nhận ra, tôi biết tính cách của Ren, lúc nào cũng trẻ con bướng bỉnh thế, vậy mà lần này chẳng hiểu tâm tình bị gì lại mắng cho

hắn một trận lên trời xuống biển như vậy. Nhưng nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng của hắn lúc đó, cái cảm giác tội lỗi này bị một cước đá văng.

Tôi lại tức tối nện chân thật mạnh xuống đất tiến thẳng đến nhà Ajita.

...

‘Kính cong kính cong kính cong...’ một tràn dài vang lên, tôi mất kiên nhẫn nhấn lấy nhấn để, cứ như trên cái chuông là vàng, là bạc, nhấn một cái, chúng sẽ bay vào ba lô của tôi một ít.

– Yuki? – Ajita ngạc nhiên nhìn tôi.

– Cho em ở nhờ một đêm có được không? – tôi ngược đôi mắt cố gắng tròn tròn hết cỡ, môi mím lại, tỏ vẻ đáng thương.

– Ừ. Em vào đi, nhưng mà cãi nhau với Ren à? – anh hỏi, đứng ngay vào chỗ tức, tôi phồng má không nói gì, te te lách người qua anh bước vào trong nhà, không hề để ý, trong đôi mắt đen của anh ánh lên hình ảnh một tên con trai đang lấp ló bên kia đường.

Tôi chạy thẳng lên phòng Chito, cô nàng đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, dáng vẻ quý tộc, toát ra nét quyến rũ, cũng không kém phần kiêu sa của tiểu thư đài cát.

Nghe tiếng động lạ, cô nàng tiếc nuối hạ cuốn sách xuống, ngẩng đầu lên:

– O... Yuki?

– Chito!!! – tôi gào lên.

...

– Tên đó ngốc thật. – cuối cùng, cô nàng phán cho một câu như thế.

– Đúng đó, chỉ có cậu mới hiểu tớ thôi. – tôi gạt đầu tán thành, ôm lấy con gấu bông to bằng mình ngồi trên giường.

– Nhưng mà... cậu còn ngốc hơn hắn ta. – tôi chùng hững khi nghe câu này phát ra từ khuôn miệng xinh xắn của cô bạn mình! Cái quái gì thế...?!

– Tại sao?!

– Cậu biết rõ tính cách hắn như vậy, hơn nữa, lòng tự tôn của đám con trai rất cao, cậu nhieć móc hắn như thế. Hắn phải yêu thương chiều chuộng cậu lắm mới có thể xuống nước với cậu. Sau này hai người ở cùng nhau, phải tập cách khống chế cảm xúc lại, cố gắng đừng có bùng cháy. Mỗi người nhin một chút cũng có chết ai. Nhưng mà, trong chuyện này, lỗi là của hắn còn phối hợp ăn ý với cái cách cậu phản ứng lại như đại ngốc.

– Vậy ý cậu là sao...

– Dù sao thì, tui mình cũng là con gái, cứ chờ hắn vác xác tới xin lỗi cậu trước, sau đó có thể cười hề hề cùng nhau về lại căn phòng ở kí túc xá ấm cúng mà âu yếm nhau.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: CON TRAI BÁC VÌ CON MÀ MẤT TRÍ RỒI.

Tâm trạng của tôi chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ... “tò ỉu”!

Đến khi nào thì cái người được gọi là con trai kia sẽ đến để làm hòa với tôi...

Cả đêm hôm qua, tôi và Chito ngồi trong phòng, chửi lên chửi xuống thứ đàn ông con trai đáng chết trong cuốn truyện cậu ấy đang đọc dở... vậy nên sáng nay khi ngủ dậy, tôi đột nhiên thấy bất mãn vô cùng. Cảm thấy con trai đúng là vô dụng... là giống loài không cần thiết nhất trên quả đất này!

Sáng nay, tôi quyết định nghỉ học luôn, cùng với Chito... cô nàng và tôi nằm trong phòng uể oải, chẳng thèm quan tâm đến Ajita đang đập muỗi sập cửa bên ngoài, nói vọng vào kêu réo chúng tôi đi học.

– Em giận Ren thì cứ kệ cậu ta, sao lại ảnh hưởng đến Chito của anh?!

Lời nói ngọt ngào này của Ajita càng làm Chito không dám bước ra khỏi cửa, chẳng dám lết xuống khỏi giường.

‘Của anh’ gì chứ? Khiến khuôn mặt của con gái nhà người ta đỏ ửng hết cả lên, cười gượng gạo gần chết... đến nỗi cả mép môi cũng giật giật.

Có cần phải đột nhiên hường phấn đến thế?! Không khí gượng gạo gần chết.

Tôi nói khẽ:

– Tụi em nghỉ học, anh xin giúp đi. Cảm ơn nha.

– Em có tránh mặt cậu ta cả đời cũng không được. Người ta quan tâm em đến nỗi tối hôm qua theo sau em đến tận bên này. Ngốc như em chắc không nhận ra đâu.

Tôi im lặng không nói. Ajita chỉ thờ dài một tiếng, anh nói:

– Ở nhà ngoan, đừng bỏ bữa nghe chưa.

Anh dặn dò rồi đi luôn.

Tôi thờ dài, cố tình bỏ đi cái đoạn Ren theo tôi:

– Của anh ấy kia, tớ đang làm hư cậu hả?!

Chito bĩu môi, không nói gì nữa, chỉ cúi gằm mặt xuống nhìn chiếc gối màu trắng. Tôi cười cười gian manh rồi lăn ra ngủ.

...

Ngủ tới trưa, Chito giật người tôi dậy:

– Đi ăn thôi.

– Đúng là vợ ngoan, không dám cãi lời chồng dù chỉ một chút. — tôi không quên trêu chọc cô nàng, dù mắt đang một bên nhắm, một bên mở, lơ đãng, lơ đãng hết sức.

– Nay. Trêu tớ là tớ đá cho xuống giường nhá. — Chito lớn giọng đe dọa.

– Ăn cái gì đây?! Tự nấu à?!

– Xuống bếp rồi tính sau. — Chito nói rồi kéo tôi ra khỏi giường.

Tôi dụi dụi mắt... cái trò gì thế này?!!!

Một bàn thức ăn, nhìn màu sắc vô cùng ngon mắt a. Môi dưới của tôi hạ xuống trong vô thức. Đây đúng chuẩn bàn tiệc mà! Ăn uống nổi gì!!!

– Yuki này.

Chito vớt sang cho tôi một tờ giấy note nhỏ.

“Đừng nghĩ đây là do anh nấu, là Ren đấy. Sáng sớm, anh giật cả mình khi thấy cậu ta đứng trước cửa nhà, tay xách, tay mang. Ren bảo thể nào hôm nay hai đứa cũng sẽ rù nhau cúp học để tránh mặt cậu ta, nên cố tình làm vài món ăn đem sang đây cho hai đứa ăn. Biết là tới trưa hai đứa mới dậy, có lẽ thức ăn nguội hết rồi, hâm nóng đi.”

– Dễ thương thế thôi nhé. — cô nàng huyých huyých khuỷu tay tôi.

– Chẳng tin được Ajita. — tôi bĩu môi.

– Được rồi, ăn thử rồi biết kết quả. — cô nàng nói rồi hâm nóng hết thức ăn trong khi tôi thờ dài ngồi im một chỗ...

Vậy là Ren cũng biết hần có lỗi sao?! Chito có nói, nếu hần ta có thể mặt dày vác xác sang làm lành với tôi sau khi bị tôi chì chiết thế kia, chắc chắn cũng rất cưng chiều tôi. Đột nhiên thấy nhớ hần ghê gớm, tôi nhớ cái cảm giác ôm chầm lấy hần từ sau lưng, tựa đầu lên đó thật bình yên.

Gez... bản thân tôi còn chẳng biết có nên nhún nhường, cười hề hề chạy đến ôm hần và sau đó cùng về kí túc xá âu yếm như lời Chito đã nói không. Quả thật, bên cạnh hần lâu quá, từ ngày sang đêm, gần như 24/24, xa hần vài giờ đã khiến nỗi nhớ làm lu mờ tất cả những giận dữ của tôi lúc đó, đột nhiên cảm thấy mình thật lỗi bịch, lại giận hần vì những chuyện thật vặt vãnh, lại như Chito nói, sau này nếu ở cạnh nhau dài dài, cần bỏ qua những sai lầm của nhau.

Hần là con trai, lại đi năn nỉ tôi như thế cũng tội thật... tôi nhớ bình thường hần sẽ diện hảo lắm.

Chito đặt đĩa thức ăn lên bàn, tôi thuận tay lấy đĩa cho vào miệng... cảm giác này...

— Đúng là do hần nấu.

Tôi nói nhỏ hết mức, chủ yếu chỉ để tôi nghe, nhưng không ngờ Chito lại thán đến thế... cô nàng cười mỉm:

— Biết là do hần nấu rồi thì cũng tha cho người ta đi.

— Có phải tớ không được cứng rắn, lại còn rất phụ thuộc?!

— Đừng suy nghĩ nhiều quá. Mình sống theo sở thích và tính cách của bản thân.

Tôi cười to:

— Được rồi, ăn xong tớ sẽ đến Tiffa, tối nay tớ sẽ về kí túc xá, ngày mai đi học lại bình thường nhé.

— Được rồi cô nương. Tâm tình đúng là khó đoán mà.

...

— Chào chị, hôm nay em nghỉ học nên em làm thêm giờ nhé. — tôi cười nói với chị chủ. Chị ấy mỉm cười với tôi.

— Em vào thay đồ đi.

Tôi gạt nhẹ đầu chui đi thay quần áo, khi ra tới ngoài thì thấy Tokio đang ngồi đối diện người phụ nữ lần trước.

Bà ấy cứ lờ mờ nhìn tôi, rồi quay sang nói gì đó với Tokio... ơ này... đừng nói với tôi đây là người yêu của hần ta nhé... chẳng lẽ đang định đánh ghen?!! Này... hần ta cũng đâu có xí trai, sao lại chọn một bà cô già như thế làm tâm giao chứ?

Tôi lạng đi nơi khác tránh ánh nhìn kia, thật là khiến tôi ngứa mắt chết được!

— Em... cậu ta để ý em đấy. — Chị Sami, tức là chị chủ quán, đứng cạnh bạn gái của chị ấy, đã nói với tôi như thế.

— Cậu ta? Cái tên ngồi đối diện bà cô đó à? — tôi ngu mặt hỏi lại.

— Ừ. Chị thấy thế đấy.

— Cậu ta chỉ giỏi trêu ghẹo người ta thôi. Chẳng có gì là thật cả, mà nếu có em cũng chẳng quan tâm. — tôi nói rồi lại lặn đi mất... đi đâu cũng phải nghe những chuyện liên quan đến hần ta... chính là vì hần ta mà tôi phải sống thiếu hơi thở của Ren tận một đêm. (dù cô nàng vẫn ngủ ngon lành... =” còn chửi mắng gì người ta)

Tôi đi thẳng vào nhà vệ sinh tát nước vào mặt, nhìn mình trong gương, chớp chớp mắt vài cái, suy nghĩ...

Tí nữa, tôi phải thể hiện khuôn mặt gì trước Ren đây nhỉ? Chẳng lẽ cười cười ôm lấy hần thật?!! Gezzz... thật thâm hại. Từ khi nào tôi lại vì một người đàn ông phải tự làm khổ mình thế này?!

...

— Con trai bác vì con mà mất trí rồi. — bà cô già ban nãy lờ mờ liếc tôi như kẻ thù cuối cùng lại đau khổ nói, khuôn mặt hiện từ phúc hậu bị những cảm xúc đau khổ chi phối, bây giờ trông rất thảm thương.

Ban nãy, tôi vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy bà ta đứng ngay cửa ra vào, tìm tôi giật nảy... ở đâu ra cái trò hù dọa nhau thế này... bà ta có biết tôi bị yếu tim không!

Cuối cùng, bà ta kéo tôi lại một cái bàn để nói chuyện, nhìn quanh thì dường như Tokio đi đâu mất rồi.

— Hần ta... à... cậu ấy... sao ạ? — tôi rụt rè hỏi.

— Thăng bé dạo gần đây về nhà cứ Yuki, Yuki... là con phải không?

Tôi im lặng gạt đầu bừa bãi, chẳng biết nói gì nữa. Hần ta quen biết bao nhiêu con nhỏ tên Yuki...? Làm sao tôi biết được... tôi là quản lí của con trai bà ta chắc? Bà ấy nghĩ gì lại hỏi tôi như thế.

— Nó vừa nhắc tới con đã sa sầm mặt mũi, hình như rất buồn... hai đứa cãi yêu à?

Có yêu nhau đâu mà cãi yêu?!

— Đừng giận nó nữa con à... bác cũng chỉ muốn tốt cho nó và con thôi.

Ồ... hôm nay tôi đóng vai phản diện chắc?! Sao người nào cũng tới năn nỉ tôi này nọ, làm tôi phút chốc trở thành một con nhò không xem ai ra gì thể kia?!

Tôi đơ ra nhìn bà ta, cho đến khi người mẹ vĩ đại phía trước khẽ tăng hắng, tôi mới nuốt nước bọt, khẳng định vẻ trong sáng ngây thơ vô tội của mình:

— Chuyện đó... bác à... con không có quan hệ gì với cậu ấy cả... — tôi đã định chấm dứt câu nói tại đây, nhưng khuôn mặt bà ấy khó hiểu nhìn tôi, tôi đành bồi thêm về sau — ... ngoài là bạn bè.

Hàng chân mày bà ấy hơi giãn ra, tôi thở dài.

— Dù gì thì, con biết đó, sinh con ra, ai mà không yêu nó, không xót nó, vậy nên thấy nó đau khổ vì con, bác cũng buồn lắm. Con có thể vì bác mà... ít ra thì xem nó là bạn thân... hay bạn tốt cũng được.

‘Vèo’... đây là gì?! Chính là âm thanh điểm của hấn ta trong lòng tôi tuột dốc không phanh. Gì thế này, bên ngoài nhìn manly, nam tính thế kia, không ngờ lại là một tên mommy boy thích bám vào mẹ... Thật là quá mất hình tượng đi mà...!

Tại sao lại nhờ vả mẹ mình đến nói chuyện với tôi như vậy.

— Được rồi, có lẽ yêu cầu đó quá khó... bác biết thằng bé rất hỗn xược và ngang ngược, lại còn mặt dày, có thể đứa con gái nào cũng ghét cái tính nét lằng nhằng ấy... — được rồi được rồi... không cần bà ấy nói, tôi cũng đã rất ghét cái tên đó rồi, có ai đòi đi làm mai làm mối lại đi nói xấu đối tượng như bà cô này?! — Nhưng chỉ cần con chịu nói chuyện với nó dịu dàng một chút. Xem như bác năn nỉ con. Vậy nhé. Bác đi đây.

Bà nói cho một hơi khiến tôi tối tăm mặt mày, sau đó vội vã đứng dậy bỏ đi, định không để tôi kịp từ chối, nhưng may là tôi nhanh chóng:

— Cháu... thật sự không biết nên giúp bác như thế nào. Nhưng cháu sẽ ghi nhận điều đó. Xin lỗi bác, giờ có lẽ cháu phải đi làm việc. — tôi gật đầu cúi chào rồi tự mình đẩy ghế đứng lên — Thành thật xin lỗi bác.

Tôi cúi chào lần nữa rồi lại chạy vào nhà vệ sinh.

Bà ta bây giờ mới chính là kẻ không thể làm gì kịp.

...

Buổi chiều, Ren mò sang Tiffa, hấn không chạy theo tôi như mọi khi, mà vác một khuôn mặt âm đạm ngồi một đống vào chỗ ngồi của khách hàng, còn tự nhiên vô cùng ngoan ngoãn tôi lại gần. Tôi làm mặt lạnh đứng cạnh hấn, hỏi:

— Dừng gì?

— Cà phê đen không đường. — giọng hấn lạnh te.

Lúc này quán chẳng còn khách nào ngoài hấn, khiến không khí ở đây càng trầm lắng hơn, càng lạnh lẽo hơn. Cả chị chủ quán cũng đã đi ra ngoài có chút việc, nhân viên chẳng có ai ngoài tôi. Cả quán chỉ có mình tôi và Ren... ôi cái số phận thật là nhò nòi chết được!!! Bây giờ thì khó xử rồi. Dù tôi đã định sẽ làm hòa lại với hấn, nhưng mà chẳng biết bây giờ nên cư xử thế nào cho đúng đây.

Cái cách cư xử của hấn ta là như thế nào? Ý hấn là đang muốn đối xử với tôi như người dưng lần đầu gặp mặt... hay là lạnh lùng boy xem tôi như một con nhò phục vụ tầm thường...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: CHÍNH LÀ CÁI CẢM GIÁC ĐI VỤNG TRỘM BÊN NGOÀI SỢ BỊ CHỒNG BẮT GẶP.

Tôi giả vờ ghi chép ly cà phê của hấn vào giấy note, sau đó định quay đi, đã bị một bàn tay đặt lên eo. Tôi khó hiểu quay lại nhìn Ren.

Hấn cười khẩy:

– Em tên gì?!

– Anh làm cái trò gì thế? – tôi chau mày lườm hắn, gạt tay hắn ra, nhưng cánh tay còn lại của hắn đột nhiên luồn sang ôm lấy eo tôi.

– Anh là Ren.

– Anh tên gì cần tôi quan tâm không? Buông ra! – tôi lại đẩy hắn ra.

Nhưng vòng tay của Ren hơi siết lại, kéo tôi về phía hắn. Tôi không kịp phản ứng nên mất thăng bằng, lọt hẳn vào lòng hắn. Ren ôm chặt tôi, hắn thì thầm:

– Anh không thích tên đó.

– ... – tôi im lặng.

Hắn hơi đẩy tôi ra, để giữa khuôn mặt tôi và hắn có một khoảng trống vừa đủ. Ren đưa tay vuốt nhẹ mặt tôi, rồi áp lòng bàn tay lên má, kéo mặt tôi gần hắn... mọi động tác đều thật nhẹ nhàng và chậm rãi khiến tôi trở nên thật ngu ngốc. Không thể thuận theo hắn mà cũng không thể đẩy hắn ra, tôi bối rối chẳng biết làm gì, ngoài ngồi im cho hắn làm gì thì làm.

Hắn hôn lên trán tôi một cách dịu dàng, sau đó nhìn tôi triu mến, ánh nhìn này khiến tôi thấy thật nhớ nhung. Tôi mím chặt môi suy nghĩ, hắn cọ mũi vào mũi tôi, nói:

– Anh sai rồi, anh xin lỗi. Chỉ là, anh rất tức giận, khi thấy em...

Tôi cười mỉm, không để hắn nói hết câu, đã chủ động vòng tay qua cổ hắn mà đặt lên môi hắn một nụ hôn... ày... đúng là không thể nhịn được a! Khuôn mặt bối rối của Ren ban này rất là dễ thương... không đỡ nổi! Làn da trắng hơi đỏ lên vì ngượng, miệng chu chu ra... quyến rũ như thế, tôi không thể kìm nén!

Ren bất ngờ đến cứng đờ người, chẳng thèm đáp trả lại nụ hôn của tôi, dù để mặc cho tôi làm những gì tôi muốn. Hắn từ từ nhắm mắt lại... ày cuối cùng thì tay nghề hắn truyền lại cho tôi cũng hữu ích. Nếu không, bây giờ tôi chẳng biết hôn hắn như thế nào để Ren có thể ngồi hưởng thụ thế kia.

Tiếng chuông reo lên đột ngột khiến tôi giật mình buông hắn ra, nhưng vẫn không thể đứng lên vì hắn còn đang giữ lấy eo tôi. Tôi nhìn vội ra cửa... àch... thôi rồi... là Ryuu...

– Cho tôi một cà phê đen đem về.

Ryuu quét ánh nhìn qua tôi một lượt rồi thân nhiên nói, sau đó ngồi xuống ghế chờ... hơ... cậu ấy cũng là khách quen ở đây sao?

Cậu ta vốn lạnh lùng thế à?! Gặp bạn bè đang đi làm thêm cũng chẳng tỏ ra quen biết mà hờ hững thật.

Tôi véo vào tay Ren, hắn cũng không làm nũng, ngoan ngoãn lẹ thướt thả tay ra, tôi vào trong pha hai ly cà phê một dùng ở đây, hai để mang về. Tôi liếc nhìn Ren, hắn đang lạnh nhạt nhìn Ryuu, còn Ryuu, cậu ta tỏ vẻ không hề quen biết tôi, nhưng từ đầu chí cuối cứ mãi nhìn theo bóng dáng tôi.

Tôi ngượng ngùng cúi gằm xuống pha cà phê tiếp.

– Đây, Ryuu. – tôi mỉm cười đưa cho cậu ta ly cà phê sau khi đưa ly còn lại cho Ren.

– Y... Yuki? – Ryuu hỏi, hơi nhú mày, cảm xúc trên khuôn mặt cậu ta có hơi bối rối nhưng cũng như không, gần như không có gì thay đổi. Thì ra không phải cậu ta bơ tôi... mà là không nhận ra tôi nên nhìn chằm chằm quan sát nét thần thuộc trên khuôn mặt tôi.

– Tớ lạ đến vậy à? – tôi thích thú với tính cách đặc biệt của Ryuu, không để ý người phía trước mình đang bị lườm lườm liếc liếc kịch liệt.

– Kính sát trùng của tôi bị rơi. Tại sao... sáng nay cô... – Kyuu nói, rồi đứng lên, nhận lấy ly cà phê từ tay tôi, sau đó liếc mắt sang Ren đang khó chịu nhìn mình, cậu ta nói tiếp – Không có gì. Tôi về đây, tạm biệt.

Vốn Ryuu định hỏi xem tại sao sáng nay tôi lại nghỉ học chẳng? Kệ đi vậy, tôi sang ngồi đối diện Ren. Hắn đang nhìn tôi chằm chằm, câu hỏi không chút suy nghĩ bật ra từ miệng tôi:

– Nay... anh thích cậu ta hả sao cứ nhìn người ta mãi như vậy?

Ren lườm tôi, hắn đáp:

– Người đó là... bạn cùng lớp với em?

– Đến tận vài hôm trước em mới biết.

Ren im lặng, hắn lại rơi vào suy nghĩ...

...

Lời kể của Ren.

Lần trước, tôi và Ajita đã nhận ra ngay cái kiểu cười gượng gạo của Yuki, cả người dính đầy bụi phấn thể kia thì chắc chắn đã bị ăn hiếp rồi.

Tôi và anh ta chẳng hẹn nhau mà đi thẳng đến lớp của Yuki, đập phẳng cánh cửa ra, tôi liếc quanh một vòng lớp. Lũ con gái đã đành, con trai cũng nhìn hai chúng tôi với ánh mắt trái tim long lanh sáng chói. Gì đây?! Cứ làm như chúng tôi là sinh vật lạ không bằng.

– Cả ba hoàng tử đều ở trong lớp kia... Aaa!!

Tôi lừ mắt, giọng thấp xuống hết cỡ:

– Ai... là ai đã bắt nạt Yuki?!

Cả căn phòng im lặng nhìn chúng tôi... không ai dám nhúc nhích cử động, tiếng bàn tán ban nãy cũng biến mất hẳn.

– Tôi lặp lại lần nữa, là ai đã bắt nạt Yuki của tôi?! – tôi tức giận hét lớn, chân đạp mạnh vào cái bàn gần đấy khiến nó kêu một tiếng thật lớn rồi dịch xa một khoảng.

Lại im lặng! Chết tiệt! Tôi không có thời gian ở đây ngắm nhìn các người như vậy?! Có gan làm mà không có gan nhận trách nhiệm ư?! Đúng là một lũ hèn nhát! Tôi hậm hực:

– Tôi cảnh báo các người, nếu sau này còn dám làm gì cô ấy. Tôi tuyệt đối sẽ không để yên đâu. Nếu không có ai dám nhận tội, tôi sẽ đến từng nhà các người thổi sạch tất cả. Có nghe chưa! Mau chóng đi mà kết bạn với cô ấy! Chết tiệt!

Tôi đá ngã luôn cái ghế. Một cậu con trai đẹp hút hồn với đôi mắt tím và mái tóc cũng cùng màu lại gần tôi, cậu ta đứng trước mặt tôi, lạnh lùng nói:

– Nếu muốn bảo vệ cô ấy,... thì lo mà làm tốt nhiệm vụ của mình. Không phải cứ đến làm loạn cả lên là được. Người ta bị bắt nạt từ lúc nào rồi mà giờ mới mò tới giải cứu. Vô dụng.

Đang tức giận còn bị cậu ta đụng trúng chỗ đau, tôi nghiêng rằng đứng như trời trồng.

Cái tên đó sau khi chửi tôi xong thì lướt qua tôi bỏ ra ngoài. Cái chết tiệt gì thế này!!!

Nhưng quả thật... điều cậu ta nói... không sai lấy một chữ. Không thể ngày ngày ở cạnh cô ấy, cũng không thể bảo vệ cô ấy đúng lúc. Vô dụng thật!

Tôi tức giận bản thân, tại sao tôi lại là DW, cô ấy là WW? Tại sao thế giới này phải chia làm nhiều loại như thế... nếu không, tôi đã có thể bảo vệ Yuki. Tôi... có nên chuyển lớp không?

– Đừng có nghĩ đến chuyện sẽ chuyển sang lớp này. Hội đồng cấp cao sẽ nghi ngờ quan hệ của cậu và Yuki.

– Sao? – anh ta biết suy nghĩ của tôi?

– Ngu ngốc thì chúc họa cho bản thân thôi, đừng ảnh hưởng đến cả Yuki.

Ajita phun cho tôi một câu rồi cũng quay lưng đi về phía nhà ăn. Cái tên tóc tím mắt tím ấy... chẳng phải là người bạn nãy sao?

Tên nhóc đó cũng biết cách bảo vệ Yuki lắm. Được lắm... thì ra tôi lại có thêm một tên tình địch mà không biết.

Ngày hôm nay nhìn kĩ lại khuôn mặt tên đó quả là rất đẹp.

– Chết tiệt... mình lại... cái cảm giác đó... ghen.

Nếu tôi nhớ không lầm thì... Yuki thuộc dạng thích trai đẹp, làm sao tôi yên tâm để cái tên đó ngày ngày trong tầm mắt của Yuki. Nếu tôi không thể chuyển sang lớp của cô ấy, có lẽ phải để cái tên đó chuyển khỏi lớp của Yuki.

Tôi ngược nhìn Yuki, cô nàng đang mỉm cười nhìn tia nắng nhảy nhót trên ô cửa kính trông lấp lánh như ánh sao.

...

Lời kể của Yuki.

– Chào Yuki. Hôm nay cậu xinh thật. – con nhỏ nổi tiếng là căm ghét tôi đến tận xương tủy đã nói như thế... nghe thật là chướng tai.

– Ồ. – tôi gật đầu, đáp bừa.

– Lát nữa cậu ăn trưa với tụi này nhé. – cô ta tiếp tục níu tay tôi.

Hớ... có phải cô ta nhầm tôi với hotboy hotgirl nào đó không?! Tự nhiên quan tâm chăm sóc tôi như đúng rồi thế này, khiến tôi có chút sợ hãi a.

– Ca... Cảm ơn, nhưng... tôi... tôi có hẹn rồi. – tôi bắt đầu dè chừng. Lần trước nữa, món quà của bọn họ khiến tôi thấy rùng mình a. Hay là đang lấy lòng tôi, nuôi tôi để sau này giết thịt?!

Cô ta ngượng ngập gật đầu rồi buông tôi ra. Cả lớp bắt đầu nhìn tôi chăm chăm, cứ như thể chờ bất cứ một sai sót nào của tôi sẽ nhào đến để mà cầu xé.

Tôi không chịu nổi!! Tôi bỏ ra ngoài, sau đó ngẫm nghĩ gì đó, quay lại lớp học, giơ tay lên định đẩy cửa ra, đã nghe bên trong phát ra những tiếng thật chói tai.

– Con nhỏ đó nghĩ nó là ai mà chảnh chó vậy!

– Chỉ vì Ren đã xuống nước hạ mình tới cái lớp này để năn nỉ cho nó, xin cho nó. Tụi mình cũng chỉ thương cảm nó thôi.

– Chó chết! Nó bơ mình nữa chứ! Cái mặt nghênh nghênh của nó lúc này chỉ khiến mình muốn tát cho vài cái.

– ...

Tôi hiểu rồi... không phải nuôi để mần thịt mà là nuôi để không phụ lòng kì vọng của hotboy... chính là để lấy lòng hotboy, rồi người bị mần thịt chính là người ta chứ không phải tôi.

Haha...cười nhạt một tiếng, tôi quay lưng đi thẳng... mà không hề hay biết có một người đang đi theo tôi.

Tôi ra sân sau ngồi tựa lưng vào gốc cây, nhắm hờ mắt lại, định đánh một giấc thì có tiếng cò sột soạt cạnh bên.

Tôi mở mắt, hơi liếc sang bên, nhưng như là không có.

Ryuu lạnh lùng ngồi tựa lưng vào gốc cây, anh chàng cầm cuốn sách trên tay, nhìn từng trang một lật qua lật lại, không có vẻ gì là sẽ bắt chuyện với tôi.

Tôi cũng chẳng quan tâm, cho là cậu ta ngồi đó đọc sách. Đây là khu vực công cộng, mình suy nghĩ lung tung kéo lại ảo tưởng.

Nhưng mà...

– Ryuu... này.

– Gì? – giọng cậu ta thốt ra nhẹ nhàng như lông hồng.

– Ừm... cái áo của cậu, tớ sẽ trả lại vào ngày mai nhé. Tớ đã giặt rồi và đang phơi ở nhà.

– Ừ. – cậu ta đáp rồi gấp cuốn sách lại một cách lạnh lùng, tôi giật mình, cứ như cậu ta khó chịu với tôi vậy. Tôi đành ngậm miệng lại.

– Đừng để người khác đánh thức tôi. Nhờ cậu. – Ryuu nói giọng lạnh lùng rồi gối đầu lên cuốn sách, một tay của cậu ta nắm lấy cổ tay tôi – Cảm ơn.

Tôi tròn mắt nhìn bàn tay cậu ta đang yên vị trên cổ tay mình.

– Cậu... cậu... buông ra.

– Xem như trả tiền cái áo cũng được. Cứ giữ nó đi. – cậu ta nói giọng thều thào, như sắp gục tới nơi.

– Nhưng mà... Ryuu... không được. – tôi rút tay lại, nhưng cậu ta xem ra đã ngủ mất rồi. Tôi có rút tay ra cậu ta cũng chỉ cố gắng nắm lấy con tay út của tôi.

Cái tên này... sở thích kì lạ và quái dị, nhưng là người tốt.

Ren mà thấy cảnh này, thật không biết hẳn ta sẽ hành hạ tôi tới mức nào cho bỏ giận nữa. Cảm giác giống như mình vừa làm chuyện gì đó mờ ám kì quái lắm vậy.

Chính xác là đi vụng trộm bên ngoài sợ bị chồng phát hiện a.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: TỰ TIỆN ÁP ĐẶT NGƯỜI KHÁC, CHỈ CÓ THỂ LÀ ĐÀN ÔNG...!!!

Tôi cảm một con dao dính đầy thứ nhót nhót màu đỏ sẫm, với ánh mắt đầy căm hận. Toàn thân tôi như đang bùng cháy.

Trước mặt tôi là một xác người, vì ánh sáng quá yếu nên tôi không thể nhìn ra được đó là ai. Một bóng đen ập đến trước mắt tôi, cả người tôi cứng đờ lại, cứ như bị cái gì đó trói chặt. Tôi như một con thú hoang muốn gào lên, nhưng miệng cũng không thể mở ra...

Cảm giác như muốn bùng cháy nhưng cứ bị kiềm nén... tôi trở nên hoang mang.

— Yuki... Yuki! Cậu làm gì ở đây vậy?! — giọng của Chito kéo tôi ra khỏi một màu đen u ám.

— Aaaaaa!!! — tôi hét lớn, ngồi bật dậy.

Nhìn xung quanh, tôi đang nằm trên giường trong phòng y tế. Tôi thờ dốc... cái cảm giác quái gở!!! Tại sao dạo gần đây, tôi cứ mơ thấy những thứ đáng sợ như vậy.

— Cậu làm cái gì vậy?! Không học lại vào đây nằm?! — Chito ngồi xuống cạnh tôi.

— Ban nãy có một bạn trai bé cô bé này vào đây nằm, còn dặn dò kĩ lưỡng không được để ai bắt nạt cô bé. Bạn trai à? — cô giáo ở phòng y tế nói.

(Lưu ý: cái trường to tổ bố này có tới vài cái phòng y tế, mà mỗi phòng là một giáo viên quản lý khác nhau, nên bạn đọc đừng thắc mắc tại sao Ajita lại không ngồi đây lờm lờm Yuki)

— Ryuu... sao?! — tôi lầm bầm.

— Há? — nhò ngạc nhiên hỏi tôi.

— Sao cậu biết tớ ở đây?!

— Tình cò, tớ đi ngang đây, thấy cậu.

Tôi im lặng... thật là mất mặt!

Là người ta nhờ mình trông chừng giúp, còn tin tưởng đến nỗi vừa đặt lưng xuống đã ngủ ngay, trong khi tôi lại để làn gió hiu hiu đưa vào giấc ngủ.

Thật là... mất mặt!!! Quá là mất mặt mà!!!

— Cậu sao lại đau khổ thế? — Chito thương cảm nhìn tôi.

— Khuôn mặt tớ đáng thương vậy sao?

— Càng nhìn càng đáng thương.

Thật thảm hại!

...

— Cảm ơn.

Ryuu nói thế... khiến sự ngượng ngùng của tôi dâng lên tột cùng...!!! Ôi... trời!

Tôi trở lại lớp học cũng là lúc chuông reo hết giờ được nửa tiếng. Vậy mà Ryuu vẫn ngồi chờ... tôi?

Cậu ta ngồi lên bàn, mắt lơ đãng nhìn về phía xa ngoài cửa sổ. Biết tôi bước vào, mà không nhìn sang cửa... lại một thánh?!

— Cảm ơn... gì chứ?

— Chuyện tôi đã nhờ cậu. — phập... một mũi tên đâm thẳng vào tim tôi — Cậu đã không bỏ tôi nằm một mình ở đó — phập... mũi thứ hai — ... dù cậu rất buồn ngủ. — phập... mũi tên thứ ba... hạ đo ván tôi.

Ryuu đang báo thù tôi à?! Vô tình hay cố ý thế này!?

Tôi nuốt bước bọt, liếc nhìn Ryuu. Cậu ta vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt bình thản hết sức... tôi có thể kết luận một cậu: “Ryuu không phải dạng vừa đâu. Hức...”

...

Ren với khuôn mặt hằm hằm đứng ngay cổng trường chờ tôi ra, tôi tròn mắt hỏi:

– Sao hôm nay anh ở đây?!

– Trong lớp em có tên đẹp mã nào đấy, mà trưa hôm nay nằm ngủ cạnh em. Anh không muốn ở cạnh hắn.

Ach... hắn biết rồi... biết mất rồi...

– Anh... em chỉ là...

– Được rồi, về thôi. — Ren nắm tay tôi kéo đi.

– Đừng suy nghĩ lung tung. — Ryuu đi lướt qua chúng tôi.

Ban này tôi lấy ba lô trong lớp rồi tạm biệt Ryuu, không ngờ cậu ta cũng rời khỏi chỗ ngồi chậm rãi đi sau lưng tôi... vậy là thật rồi, cậu ta chờ tôi!

Bây giờ còn để Ryuu bắt gặp tay mình đang trong tay của một DW... mà lại còn là DW nổi tiếng nhất trường học này... tôi cảm thấy thật là bối rối... Nên phản ứng như thế nào đây...!? Tôi chưa kịp nói gì, Ren đã cất tiếng:

– Nếu không muốn người khác hiểu lầm thì đừng làm những chuyện mờ ám như vậy.

Ryuu dừng bước, để mặc Ren kéo tay tôi đi lướt qua cậu ta, chỉ đưa ánh mắt vô cảm nhìn về phía trước.

...

– Ren... anh có giận em không? — tôi làm nũng.

Vừa về nhà, Ren đã bỏ tôi qua một xó, đem quần áo, khăn bông vào nhà tắm. Sau đó bước nhẹ nhàng ra nằm dài trên ghế sofa mở ti vi xem. Tôi cũng ngậm ngùi đi tắm rồi lết ra sofa với hắn.

Ren vẫn im lặng xem ti vi.

– Ren à... đừng giận mà, em đâu có làm gì đâu.

– Đang cố gắng.

– Đừng để những chuyện nhảm nhí như vậy khiến em và anh lại phải có thêm một cuộc cãi vã chứ. — tôi nhướn mày, tỏ vẻ đáng yêu.

– Chuyện nhảm nhí đối với em, nhưng rất khó chịu đối với anh, sao em lại để hắn ta nắm tay mình như vậy.

– Ren. — tôi nhúu mày.

– Được rồi, lần này anh bỏ qua, xem như không có, nhưng xin em... — Ren kéo tôi lên ghế ngồi, sát lại gần hắn, hắn cúi đầu tựa lên vai tôi — Đừng có khiến anh phải đau khổ nữa. Đêm trước đã là quá đủ rồi.

– Em xin lỗi. — tôi cúi xuống, cầm chạm vào mái tóc Ren, tay cũng vòng sang ôm hắn.

Ren đột nhiên siết eo tôi, hắn hôn lên cổ tôi.

– A! Ren!!! Anh làm cái gì thế?

Tôi đẩy hắn ra, cuối cùng cũng buông ra, nhưng Ren ngược lên, hắn liếm môi, sau đó cười khẩy:

– Đánh dấu chủ quyền, cậu ta không được động vào nữa.

Tôi đẩy hắn ra chạy vào nhìn bản thân mình trong chiếc gương ở nhà vệ sinh... Đầu tôi hơi nghiêng sang bên, vết hôn đỏ ửng xuất hiện trên cổ... cái tên chết tiệt này dám lấy vẻ mặt tội nghiệp đáng thương của mình ra để hại tôi!!!

Tôi trừng mắt... hình ảnh của Ren đang đứng sau lưng tôi xuất hiện trong gương.

– Anh... — tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

– Nhìn quyền rũ thế. — hấn phun cho một câu rồi quay lưng, hai tay bỏ vào túi quần.

Tâm trạng của hấn có vẻ tốt lên... mặc kệ vậy... cái tên trẻ con!

...

– Đi theo tôi một chút.

– Aaa...! Này! Ryuu à! Ryuu!

Tôi giật mình hoảng hốt không phản ứng kịp chuỗi hành động kì lạ của Ryuu. Tôi đang ngồi trong lớp, chăm chú lắng nghe cô giáo giảng bài, tiếng chuông reo hết giờ học vang lên, cậu ta ngay lập tức đứng dậy, nắm lấy cổ tay tôi kéo đi te te.

– Này!! Cậu mau buông ra!

Nhất định phải tránh lặp lại tình cảnh giống như hôm qua.

Tôi có một phát hiện, có phải con trai thời bây giờ lúc nào cũng thích ép người ta vào khuôn, tự quyết định rồi mặc kệ suy nghĩ của người khác.

Cho vậy là đúng đi, tại sao cuộc đời lại phải thiên vị con trai đến vậy, dáng vóc đã cao hơn người ta, cơ thể còn cường tráng, lực kéo mạnh quá, tôi không tài nào địch lại nổi... Chẳng lẽ sống tới tuổi này tôi phải đi học quyền anh... để phòng hờ những khi Ren nổi điên lên, hay khi bị người ta lôi đi như thế này.

Ryuu kéo tôi ra sân sau, ép tôi ngồi xuống cạnh gốc cây, cậu ta ngay lập tức nằm xuống cạnh tôi. Tôi chưa kịp lên tiếng làm gì, cậu ta đã nói với chất giọng trầm trầm khàn khàn nhỏ nhỏ như mất hết sức sống rồi vậy:

– Vì không có tay của cậu mà đêm qua tôi không ngủ được, giờ thì nằm yên đó cho tôi. — cậu ta nắm lấy tay tôi... đúng chính là lần này nắm luôn bàn tay tôi, cậu ta luồn những ngón tay của mình vào tay tôi.

– Ryuu. — tôi khó khăn lay cậu ta, tay ra sức rút... nhưng càng rút càng chặt, hoàn toàn không thể buông ra...

Thấy chưa... con trai bây giờ thật quá quái! Gì đây chứ! Lần trước là do cậu ta tự động nắm lấy cổ tay tôi, sau đó lại thành thói quen ư?! Không có tay tôi không thể nào ngủ được?! Rồi bây giờ việc cậu ta mất ngủ cả đêm hôm qua là lỗi của tôi?! Thật là ngang ngược!!

Hơn nữa, hôm nay còn chuyển xuống nắm tới tay tôi... cảnh tượng mờ ám này là gì đây?! Tôi và cậu ta đâu có cái quan hệ gì gọi là... yêu đương?! Bạn thân còn không phải nữa.

Đến một người tốt bụng như Ryuu còn thích thú khi thấy người ta phải khó xử!? Lần này nếu Ren nhìn thấy, tôi quý lay cạnh hấn cả ngày chắc cũng không thể khiến hấn bớt giận một chút.

Tôi giật tay ra:

– Xin lỗi, nhưng cậu làm ơn...

– Nếu muốn nắm thì dùng thứ này mà nắm. — Ren vứt vào người Ryuu một chai nước hình trụ, kích cỡ kiểu dáng có vẻ giống một cổ tay.

Tay còn lại, Ren kéo mạnh tôi ngã vào người hấn... thôi rồi! Bị thấy rồi... tôi sợ hãi không dám ngẩng lên nhìn Ren. Còn hấn tay dần thả lỏng, có lẽ vì ban nãy nóng giận tức thời nên hấn mới nắm chặt như thế, sợ tôi đau nên hơi nói ra.

– Tạm biệt. — Ren nói rồi kéo tôi đi một mạch.

Ryuu hơi ngẩng mặt lên, bình thần nắm lấy cái chai rồi gục xuống nền cỏ.

Hấn kéo tôi vào thư viện, ép sát người tôi vào một giá sách, vì sợ cái giá sẽ ngã nên tôi chẳng thể tựa vào nó, lại tự mình đứng, nên người tôi càng gần Ren hơn nữa.

– Bây giờ em đang chọc điên anh đấy à?!

Ren cúi xuống sát người tôi, hơi ấm từ người hấn phả vào tai tôi nóng rực. Tôi nuốt nước bọt, có phải hấn định giết người giầu xác?!

– Chuyện đó... em không...

– Anh biết hấn ta là người chủ động, nhưng... — Ren ngập ngừng — Thấy cảnh đó... anh, thật sự...

– Em xin lỗi. — tôi cụp mắt xuống, không còn mặt mũi nhìn Ren, hấn chắc phải kiềm nén lắm mới không tấn cho Ryuu vài cái.

Hai tay Ren từ hai bên vòng qua ôm tôi, hấn nói nhỏ:

- Sau này tránh xa cậu ta ra cho anh.
- Anh nói thì dễ lắm, em và cậu ta ở cùng một lớp... và lại...
- Vậy chỉ cần khác lớp là được đúng không? — Ren nghiêng đầu hỏi... một câu rất chi là nguy hiểm.
- Anh định làm gì?

Ren không nói không rằng, buông tôi ra, hần quay lưng đi thẳng.

- Ren! Ren! — tôi gọi với theo.
- Suyt. — bà cô thủ thư cau mày nhìn tôi...

Quên béng đây là thư viện... mất mặt...!

...

Ren đi thẳng đến phòng hiệu trưởng, hần hiên ngang đập cửa bước vào. Ông thầy hiệu trưởng hỏi lúc nào cũng cười xuề xòa thể hiện sự vui vẻ nhã nhặn, thấy Ren lập tức nghiêm mặt.

- Cậu... cậu... Ren...
- Ryuu WW A1, chuyển lớp cậu ta cho tôi.

– Cậu ấy đã đắc tội gì với cậu?

Ren không nói gì, chỉ trừng mắt.

– Dạ... vâng... vâng.

Tôi tròn mắt nhìn ông thầy rậm rạp nghe theo lệnh của Ren... cái trò gì thế này?!! Ren là boss?!!

Ông thầy xanh mặt, lắp bắp:

- Cậu... cậu Ryuu, gia đình cũng góp tài sản rất nhiều cho trường... nên... nên nếu chuyển lớp thì...
- Vậy Yuki của WW A1, chuyển cô ấy đi. Chắc là không có vấn đề gì chứ?! — Ren nói cho một câu rồi lạnh lùng bỏ đi.

Tôi nghiêng đầu còn chưa hiểu gì... Ồ... Ren túm lấy tay tôi kéo đi một mạch, mặc ông thầy hiệu trưởng có thấy hay không... OMG!!!

Ren càng ngày càng tự tiện, chẳng thèm quan tâm gì đến người khác, mặc dù tôi và hần đang cùng nhau dính vào tội lỗi... hần tự nhiên thể hiện tội lỗi của mình không màng mọi người xung quanh...

Ren ời là Ren...

Lại thêm một điển hình... đàn ông bây giờ chỉ toàn tự tiện áp đặt người khác.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: TÔI SẮP TRỞ THÀNH NGƯỜI NỔI TIẾNG!

Tôi tròn mắt... lại cái trò gì đây?! Trêu đùa tôi vui lắm à?!

Tôi vừa bước vào lớp, đã không khỏi bất ngờ, mém tí nữa đã té bật ngửa.

Hai bên cửa là những trần pháo rầm rộ, kim tuyến tung bay phấp phới, trên bảng trang hoàng đủ các thứ nào bong bóng, nào gấu bông... những nét vẽ bằng phấn tạo thành dòng chữ “BYE BYE BẠN TỐT”

Bàn ghế kê thành vòng tròn quanh lớp, để lại khoảng trống ở giữa, dành cho cả chục đứa đứng đó nhìn tôi, đứa cười toe toét, đứa sắp khóc đến nơi...

Tôi... thật sự không thể nào chịu được cái không khí này! Giả tạo!!!! Giả tạo!! Cảm giác thật buồn nôn!

Tôi vرت luôn cái ba lô ở lại, chạy ù ra ngoài, ở đây thêm giây phút nào nữa, chắc tôi ngất đi luôn quá.

...

Đã chuyển lớp rồi... tên của tôi nằm một đồng trên bảng thông báo ở sảnh lớn... chiếm một khoảng to tướng, còn được in trên giấy vàng gây chú ý kinh khủng... hèn gì lũ lớp tôi biết sớm như vậy... chuyển sang... DW?!!!! Tại sao?!

– Thầy làm gì vậy? Sao lại chuyển em sang lớp của DW?!

Tôi chẳng thèm gõ cửa, học hỏi Ren mà tự mở cửa xông thẳng vào trong.

– Do cậu Ren yêu cầu. Cậu ấy nói sức mạnh của em thiên về DW hơn, mặc dù em là WW, vậy nên, trường nên tạo điều kiện cho em mở mang kiến thức theo cách mình thích, có thể phát huy sức mạnh tiềm năng của mình.

– Ren...! – tôi bặm môi tròn mắt nhìn thầy hiệu trưởng – Vậy là thầy nghe lời cậu ta răm rắp?!

– Chịu thôi, gia đình cậu ta rất có quyền, thầy muốn không nghe theo cũng không được. Quyền lực của cậu Ren dư sức đá thầy ra khỏi trường này, vì vậy, thầy xin lỗi em nếu điều đó làm em thấy khó chịu.

– Thầy không có lỗi gì hết. – tôi nói rồi quay lưng đi.

Ren này hấn lại tự tiện quyết định tương lai người khác.

Nhưng mà, tôi tò mò quay lại:

– Thầy nói Ren rất có quyền... gia đình cậu ta làm gì vậy?!

– Em không biết à? – thầy hỏi tôi vẻ mặt nghiêm túc.

– Vâng.

– Vậy thầy càng không có lý do để nói cho em biết.

– Thầy...

– Tại sao em không tự hỏi cậu Ren?! Xem ra quan hệ giữa hai người cũng rất tốt.

Tôi nghe thầy nói hết câu liền đi ra ngoài.

Lần trước Ren có kể về gia đình hấn, một câu chuyện bi thương khiến tâm trạng tôi cũng buồn thâm gằn chết, cuối cùng lại phán cho một câu, chỉ là đùa thôi. Nhưng bây giờ, mối quan hệ giữa tôi và hấn đã khác, không biết nếu hỏi, hấn có trả lời thật không nhỉ?!

...

Tôi trở lại lớp, đeo ba lô lên, phun cho một câu với nụ cười khẩy:

– Tạm biệt... bạn tốt.

Sau khi tôi đã rời lớp học, hình như bên trong có tiếng bàn ghế bị đập cho ngã ngửa.

...

Tôi đi thẳng qua khu của DW, ai cũng nhìn tôi chăm chăm... xem xem Ren đã làm gì tôi, chẳng lẽ muốn tôi trở thành nhân vật nổi tiếng bị ghét nhiều nhất trong ngôi trường này?

Tôi tiến thẳng lớp DW A1... tại sao không phải A2, A3 gì đó, tôi ngu ngốc thế này, mãi vẫn dính vào A1, có phải muốn thể hiện đẳng cấp khác biệt của tôi và họ?! Lại mất mặt.

Tôi bước vào lớp, cả lớp nhìn tôi chăm chăm như sinh vật lạ... tôi giật mình...

Giờ mới nhớ ra, lớp của Ren là DW A1...

– Yuki!!! Ai cho phép cậu chuyển sang lớp tớ mà tuyệt vời thế? – Chito từ trong đám đông nhảy xổ ra ôm chầm lấy tôi...

Chết tiệt! Cái lớp này, không những toàn những thành phần tài năng, gia đình không phải dạng vừa, lại còn có nhan sắc trên trời dưới biển, tôi hoàn toàn lạc lõng...

– Em lâu quá. – Ren cười khẩy ngồi trên bàn sau lưng tôi...

Lần đầu tiên tôi thấy hấn trong lớp hấn. Ánh sáng bên khu DW khác với WW, vậy nên bỗng dưng hôm nay, mái tóc và ánh mắt hấn lấp lánh khác thường... đẹp trai cũng khác thường.

Cả người hấn toát ra vẻ đẹp lạnh lùng, khó gần, nhưng rất chất, ánh mắt tôi không tài nào rời khỏi khuôn mặt hấn... cho đến khi Ren rời chỗ ngồi đi sang chỗ tôi, hấn cười khẩy:

– Thấy anh sắp xếp thế nào?! Tuyệt chứ?

Tôi chỉ chớp mắt nhìn hấn, rồi liếc nhìn những người xung quanh, có vẻ vẫn còn sốc khi thấy tôi là WW... hơn nữa còn thân thiết với hotboy và hotgirl của lớp.

– Anh... đang làm cái trò gì thế?! – tôi nhấn mạnh từng chữ.

– Làm gì là làm gì?! Ý em là sao? – hấn giả ngốc, tay vớ ra giắt lấy cái ba lô của tôi ném lên bàn mình, bàn tay trượt trên tay tôi xuống cổ tay, hấn kéo tôi ra ngoài. Chito mỉm cười chạy theo chúng tôi.

– Loạn rồi... – giọng cô nàng đánh đá nào đó trong lớp.

...

– Tại sao anh lại chuyển em sang đó. – tôi trừng mắt nhìn hấn. Ren chỉ nhún vai. Chito thay lời hấn đáp.

– Cậu chuyển sang lớp này không thấy vui sao?! Ngày nào cũng được gặp cậu, tớ thấy rất vui. – Chito cười tươi, với ánh mắt tròn xoe ấy, tôi không thể nào nhớ nhỏ được nữa.

– Hừ... sau này còn tự mình quyết định nữa đi. – tôi bĩu môi với Ren. Hấn chỉ nhếch mép, tựa người vào lang cang.

...

Làm càng!!! Được nước làm tới!!!

Rõ ràng Ren chẳng thêm quan tâm gì đến lời cảnh báo của tôi lúc này!!! Hấn nghĩ gì lại nói với ông thầy chủ nhiệm cho tôi ngồi ở cái vị trí đặc biệt gây chú ý nhất trong lớp?!!! Ngay giữa Ren và Chito...!!! Ôi... tôi đi chết thì hấn mới vừa lòng?!!!

Tôi lườm Ren, hấn chỉ giả vờ ngó lơ chỗ khác... Chết tiệt! Tôi có cảm giác mình bị xoay vòng theo ý muốn của Ren.

Tiết học đầu tiên của tôi ở lớp DW là về phép thuật... ày... học những phép thuật tấn công lúc trước Ajita đã chỉ cho tôi hết rồi, nên cảm thấy hơi chán. Tôi chẳng buồn nghe giảng, đưa mắt ra ngoài cửa sổ, tránh toét cái ánh nhìn của Ren.

Hấn rốt cuộc có đang học không?! Từ khi tôi ngồi vào đây, hấn cứ nhìn tôi suốt, chính là ánh nhìn chòng chọc như thiêu sống người ta.

Chito vút sang bàn tôi một mảnh giấy nhỏ, trên đó có ghi dòng chữ.

“Ren nhà cậu dễ thương thật đó.” Thêm cái icon thú vị của cô nàng.

Tôi ngay lập tức viết lại: “Dễ thương cái đầu cậu ấy!! Hấn ta xem tớ như con ngốc, chẳng bao giờ hỏi ý tớ trước khi làm những chuyện điên rồ.”

“Tớ thấy cậu ta rất đẹp trai đó chứ.” Cô nàng nhấn lại như thế... Khoan đã... tại sao tự nhiên Chito lại khen hấn... bằng cái giọng điệu của hấn như thế. Tôi run run nhìn sang phải... ực... Ren... vừa vút tờ giấy sang cho tôi.

Thôi rồi... ban nãy quăng nhầm sang Ren... Tôi chỉ có thể đào mồ chôn bản thân.

Tôi len lén liếc nhìn Ren, hấn rất thân nhiên chống tay lên bàn nhìn tôi chăm chú, hơi nhếch mép.

Hức...

Nhìn xung quanh một chút đi Ren à... cả lớp đang nhìn anh chăm chăm từ đầu giờ đến giờ đây.

Phải rồi, Ren có bao giờ cười với ai, lại còn thể hiện tình cảm công khai như thế. Đó là lần đầu tiên cái lớp này được chứng kiến cảnh tượng kì lạ có một không hai này.

– Anh...

– Em... sau này mọi việc anh làm đều phải báo cáo trước với em nhỉ? – Ren mỉm cười cắt ngang câu nói của tôi.

– Em không...

– Được rồi, anh không dám cãi lời... – hai từ sau đó hẳn không nói thành tiếng, tôi chỉ dựa vào khẩu hình mà hiểu – ... bả xả.

Tôi tròn mắt... không còn gì để nói.

...

– Nhưng chuyển sang lớp tớ vậy cũng tiện, đến giờ ăn không cần phải chạy sang lớp cậu... rất tốn calo.

– Cậu không muốn giảm cân à? – tôi nghiêng đầu hỏi.

– Ajita nói không cần, nên tớ không quan tâm nữa. – Chito mỉm cười, ánh mắt nhỏ lấp lánh vài tia sáng.

– Giảm cân?! Không lẽ em cũng... – Ren căng tròn mắt nhìn tôi.

– Ai là người suốt ngày bảo em mập?! – tôi nói dứt câu, vừa vặn đến căn tin, hôm nay cả ba chúng tôi đều không chuẩn bị cơm trưa ở nhà sẵn, có phải quá trùng hợp không – Em phải giảm cân thôi...

– ... – cả hai im lặng, tôi cũng chẳng thêm bận tâm nữa.

– Cho cháu một suất này, một suất này, hai phần này... ừm... cái này nữa thôi. Cảm ơn cô.

Đội cô ấy bỏ thức ăn vào mâm cho tôi, tôi mới chú ý tới cái nhìn kì lạ của hai người kia, đuôi mắt có vẻ như cong cong lên thích thú.

Tôi trẻ môi bỏ đi trước vào bàn ăn ngồi.

Ryuu từ đâu xuất hiện trước mặt tôi, cậu ta điềm tĩnh nói:

– Cậu chuyển lớp rồi?

– Ừ.

– Tôi từ đầu đã định sẽ không nói, nhưng vì cậu đã chuyển đi nên dù có nói cũng chẳng mất gì.

– Ý cậu là...?! – tôi khó hiểu ngưng đưa ngược nhìn Ryuu.

Tôi giật mình khi thấy ánh mắt của Ryuu, hoàn toàn tập trung lên khuôn mặt mình, với ý tứ gì đó, khiến tôi cảm thấy khuôn mặt nóng ran.

– Tôi...

– Bạn cũ tìm à? – chất giọng ngang phè phè của Ren cắt đứt mạch cảm xúc của người ra – Cũng tốt nhỉ?

Ren nói xong thì bầu không khí giữa ba chúng tôi đột nhiên trở nên rất quái dị... nói là im lặng cũng không hẳn, mà dày đặc sát khí thì đúng hơn.

– Tôi sẽ chọn lúc khác nói chuyện với cậu. – Ryuu nói rồi đứng dậy... khó hiểu thật!!!

Tôi trơ mắt nhìn Ryuu bỏ đi một nước, nhìn sang Ren thấy hẳn đang cau mày nhìn theo Ryuu... chẳng lẽ Ren thích cậu ta thật! Thế hóa ra từ trước đến giờ hẳn lấy tôi làm bia đỡ đạn vờ à?

– Đây... nhìn gì nhìn mãi vậy? Anh có vấn đề về giới tính à?!

Tôi khó chịu huych tay hẳn, Ren quay sang tôi:

– Em là người khó chịu sao?! Trong tình huống này ai mới là người phải khó chịu đây. Anh bảo em tránh xa cậu ta ra mà?

– Em ngồi đây trước! Chẳng lẽ khi thấy Ryuu tới, em phải bỏ chạy?! – tôi yếu ớt phản kháng lại.

– Bỏ chạy cũng được, trốn đi cũng được, dịch chuyển đi cũng được! Anh sẽ đi tìm em, nhưng... tuyệt đối không được để cậu ta mở miệng nói bất cứ một lời nào hết.

– ... – tôi phải đáp trả làm sao với cái kiểu ngang bướng kia?

Ren cũng không nói gì nữa, hẳn thở hắt ra, một tay cầm cái mâm thức ăn của tôi, tay còn lại cầm đĩa đồ ăn của hẳn... hẳn ăn có một phần thể thôi?!!

Hắn gọi Chito, cô nàng đem theo đĩa thức ăn của mình lon ton đến gần, mỉm cười hỏi:

– Hai người xong rồi?!

– Đi thôi. – hắn đáp gọn.

– Máy đưa đi ăn à? – giọng nói trầm trầm của Ajita vang lên.

– Vâng. – Chito mỉm cười quay lại nhìn anh. Ajita đặt hai tay mình lên hai vai Chito khiến cô nàng hơi khựng người lại một chút.

– Ăn ở đâu vậy, anh muốn đi cùng.

...

– Biết gì chưa?! Con nhỏ đó, trưa nay cùng ăn với Ren, Chito, cả Ajita nữa.

– Xi... Đúng là đồ mặt dày.

Ày, tuy đã chuyển ra khỏi cái lớp kia rồi, những lời bàn tán đầy ác ý về tôi vẫn không biến mất... cứ thế này thì quả thật, chẳng mấy chốc tôi sẽ trở thành người nổi tiếng rồi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: NGỦ Ở KHÁCH SẠN KHÁC GÌ VỚI KÍ TÚC XÁ?

“Leng keng...”

Là tôi vô ý hay vì lý do gì nhỉ?! Mẹ của Tokio là khách hàng thường xuyên đến tiệm mà tôi không hề hay biết? Thật kì lạ.

Ren đang nằm dài trong phòng thay quần áo... ngủ. Hắn mệt mỏi gì đây?! Suốt ngày ngủ, hèn gì da hắn đẹp vậy.

– Bác dùng gì ạ?!

– Cà phê sữa, ít sữa một chút. – bà ấy cười đáp.

– Vâng, bác chờ chút. – tôi hơi cúi đầu rồi bỏ vào trong...

Nếu như tôi không làm, thì từ khi ngồi xuống cái ghế đó, bà ta cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Hự... chẳng lẽ tôi lại phải điều tiết hành động bản thân từ trường học về tới nơi làm việc?! Tại sao đi đâu cũng bị người khác nhòm ngó? Bản thân cuộc sống của tôi vẫn chưa đủ phức tạp hay sao?!

Tôi thở dài, đừng nói bà ấy đến đây để Tokio không đến được? Là một bà mẹ hay là trẻ con thế này!?

...

Tôi và Ren trở về nhà khi trời đã tối đen. Trước cửa phòng chúng tôi là một hộp giấy khá lớn. Ren bê nó lên, còn tôi mở cửa cho hắn vào.

– Gì thế? Nặng không? Có phải bom không vậy?

– Đầu óc em sao lúc nào cũng nghĩ đến những thứ kinh dị!? – Ren nhú mày nhìn tôi.

– Được rồi, đừng nhìn em với ánh mắt đó, em im ngay.

– Em nói cứ như...

Ren im bặt, tôi ngẩng nhìn hắn. Ánh mắt Ren đang dừng trên một biểu tượng được in trên thùng giấy... hình như nó chính là nguyên nhân khiến hắn đột nhiên ngừng nói.

– Em đi tắm trước đi, tí nữa nói chuyện sau.

Ren xốc mạnh cái thùng đem nó bước thẳng ra phòng khách. Tôi liếc nhìn biểu tượng ấy. Một con rắn hổ mang, đúng hơn là phần đầu, được cách điệu rất tinh tế, từng chi tiết một đều toát ra sự lạnh lùng nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Tôi thôi không tò mò nữa, vội đại khái cái khăn với bộ quần áo đơn giản mặc ở nhà.

...

Sau khi tôi tắm xong, đã không thấy cái thùng đâu nữa, cách cư xử của Ren cũng lạnh nhạt kinh khủng. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tôi nhìn Ren, nhưng hắn chỉ đi một mạch vào nhà tắm, đem theo mỗi cái khăn tắm... ơ... còn quần áo?!

Lâu rồi tôi mới thấy vẻ mặt này của Ren... sa sầm xuống! Là đen thui luôn. Rốt cuộc trong cái thùng đó có gì, hắn vừa nhìn thấy cái vỏ đã phản ứng kịch liệt như thế?

Càng giấu tôi càng tò mò... chẳng lẽ có liên quan đến gia đình hắn?

Nhưng mà, tò mò thì tò mò, tôi không thể táy máy tay chân đi tìm nó được.

Tôi đành bất lực ngồi một chỗ xem ti vi, nhưng tâm hồn thì bay đi đâu đâu tìm cái thùng rồi. Giống như đang ngồi trên ổ kiến lửa vậy.

Tiếng mở cửa phòng tắm kéo tôi trở về hiện tại, Ren từ trong quần mỗi cái khăn đi ra... tôi rất muốn... xị máu.

Không biết hắn cố ý hay cố tình?! Không chịu lau cho khô nước trên người, tóc cũng ướt mềm... lại không mặc quần áo mà thản nhiên quần cái khăn ngang eo, đi ra với khuôn mặt rất tỉnh. Cứ như việc hắn làm là rất bình thường. Chẳng lẽ tôi phải túm Ren lại giải thích với hắn, tôi cũng rất là háu sắc?!!

Tôi vội quay mặt đi cố gắng chăm chú nhìn vào ti vi, nhưng khuôn mặt đỏ bừng của mình là không thể giấu diếm.

Tôi trề môi... hắn đang làm gì thế? Quyến rũ tôi à?

“Mau mau lên lấy quần áo mặc vào! Đồ ngốc.”

Suy nghĩ này lướt qua trong đầu tôi, càng khiến mặt tôi nóng hơn...

Không ngờ Ren chẳng những không biết ý tứ, lại đột nhiên ngăn trở đọc ý nghĩ của người khác, hoàn toàn không biết tôi đang nghĩ gì, dè chừng ra sao, hất cúi người, môi hắn kề sát tai tôi... gần đến nỗi, hơi thở của hắn làm tôi cảm thấy nhồn nhột, cộng hưởng với cảm giác đó, mặt tôi nóng bừng bừng, con nóng lan tỏa khắp người, đến thở tôi còn không dám.

– Thay quần áo, dảy một chút, đi ra ngoài với anh.

– Đi đâu? – tôi quay sang hỏi hắn, bất ngờ hắn cũng đang cúi xuống nhìn tôi...

Tôi tròn mắt... vì môi tôi vừa sượt qua cái gì đó, mềm mềm, êm êm, ẩm ẩm, còn hơi ướt... hình như đó là môi hắn.

Ren cau mày nhìn tôi khi thấy tôi đứng hình, hắn cười khẩy:

– Em và anh đã đến nước nào rồi, chỉ vì một nụ hôn phớt như thế, có cần phải đến mức thành tượng đá không?

– Đ... Đến nước nào là như thế nào chứ?! Đồ ngốc! Em đi thay quần áo. – tôi lắp bắp đứng dậy, mắt không dám đảo sang hắn, bỏ chạy vào nhà tắm... nơi hơi ẩm của hắn vẫn còn... cả mùi hương của Ren.

...

– Anh... đưa em tới đây làm cái...?

– Anh và em vào đây ngủ một đêm.

– Cái... gì?! Tại sao?!

– Cứ ngoan ngoãn làm theo lời của anh thì em chết à? – Ren nắm lấy tay tôi kéo vào trong... khách sạn.

– Khoan! Có chỗ ở bình thường không ngủ, tại sao lại chạy tới đây? – tôi hét lớn.

– Bởi vậy mới nói là, anh và em bình thường ngủ cùng có sao đâu, tại sao vào khách sạn lại không được... – và câu nói ngây thơ trong sáng của Ren thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của những người đang ngồi trong cái sảnh khách sạn lớn như cái công viên mini này.

– Anh nói cái gì vậy?! Mau qua đây! – tôi túm lấy tay áo Ren kéo hắn sang một góc nhỏ – Đó là hai việc hoàn toàn khác nhau đấy.

– Có gì khác?! Thôi được rồi, dù gì tối này anh cũng không ngủ lại, em lên phòng đi, anh ra ngoài có việc, sáng mai anh đem ba lô và đồng phục sang đây cho em.

– O, Ren.

– Nghe anh này, tuyệt đối không được về kí túc xá, hiểu chưa?

– Nhưng tại sao đột nhiên lại ra khỏi kí túc, tại sao lại phải đến khách sạn, anh lại phải ra ngoài?

– Khi nào có dịp anh sẽ giải thích với em, bây giờ đừng thắc mắc gì hết, ngoan, lên phòng ngủ đi. Phải ngủ đây, đừng đợi anh về, chắc anh không về đâu.
– Ren nói giọng nhẹ nhàng, hần cúi xuống hôn lên trán tôi rồi quay lưng đi.

– O... Ren!! Đây! Ren!! – tôi hét lớn, giọng tôi vang vọng khắp nơi... ạch... cả sảnh lại nhìn tôi... hức! Đạo gần đây đúng là rất gây chú ý a.

Bây giờ ai cũng nhìn tôi với ánh mắt thương cảm. Cứ như thể chúng tôi vừa... thì thì đó đó... sau đó tôi bị hần đá sang một bên, để hần có thể tìm tới những cô nàng tươi mát khác. Ầy...

Và giờ thì tôi đang níu kéo hần... hần phun cho một câu miến cường không có hạnh phúc rồi dứt áo ra đi.

Tôi cúi gằm mặt, đi thẳng lên phòng ngủ...

...

Tôi nằm lăn qua lăn lại, rồi bật dậy. Tại sao thế này?! Bình thường thì tôi hay than giường chật, lại còn bị con heo kia đè cho bẹp dí. Bây giờ, một mình tôi cả một cái giường to tướng, không khéo còn to hơn cái nhà tắm ở kí túc... cũng không bị ai chèn ép, gò bó, hay bị đè... nhưng tại sao tôi không thoải mái ngủ được.

Hai nguyên nhân to tổ chẳng...

Thứ nhất, lâu lắm rồi, tôi mới có cảm giác một mình một giường, độc chiếm hết như vậy... không có hơi ấm bên cạnh, tôi cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, cụ thể hơn là thiếu mùi hương của Ren. Ren à, xin lỗi vì bình thường tôi luôn cố gắng đẩy hần ra!!!s

Thứ hai, trong lòng tôi đang nơm nớp lo sợ, không biết lý do gì khiến cho khuôn mặt Ren trở nên đáng sợ như vậy, vừa lạnh lùng vừa vô cảm, từ ánh mắt cũng không có chút xúc cảm nào, nhìn đã rùng mình. Chẳng lẽ có gì đó nguy hiểm đang rình rập hần?

Tôi ngược nhìn đồng hồ... 3h sáng.

Ren không về, giờ này mà không về chắc cả đêm hần cũng không về thật.

Tôi nằm ườn ra giường, chẳng ngủ được, đến buồn ngủ còn chẳng cảm thấy, đành mở ti vi xem.

Tin tức trên ti vi khiến tôi giật mình. (vốn bài phóng sự này đã được chiếu từ hồi chiều, đây chỉ là chiếu lại, không phải trực tiếp)

“Dòng họ Kisuwazu vừa đóng góp cho The East, trại trẻ mồ côi, bệnh viện, trường học lân cận,... một khoản tiền không nhỏ.”

Mà họ này, hình như là họ của Ren mà?! Gia đình hần...

“Sau đây, ông Kisuwazu có đôi lời muốn phát biểu.”

“Tôi làm những điều này cũng chỉ vì con trai duy nhất của mình. Người đời có câu, cha ăn mặn con uống nước, vậy nên, tôi làm việc tốt góp đức, có lẽ cuộc sống của thằng bé sẽ hạnh phúc hơn. Chuyện gia đình tôi cũng không tiện kể ra, nhưng tôi muốn gửi lời đến đứa con của mình, hy vọng con sớm trở về nhà, đừng bướng bỉnh nữa. Con bỏ đi bao lâu rồi, cha và mẹ ai cũng nhớ con. Tôi cũng chỉ muốn nói với nó, cha mẹ đã suy nghĩ lại rồi, đang có rất nhiều điều cần nói với con.”

“Cạch...” – tiếng cửa mở, tôi nhìn ra ngoài.

– Ren.

Tôi cười tươi rói. Nhưng trái ngược với tôi, ánh mắt của Ren lạnh băng. Hần đặt cái ba lô của tôi và hần lên giường, với tay tắt ti vi, rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Tiếng nước xối xả.

– Ren. Tắm đêm không tốt đâu, anh mau mau lên. – tôi gọi với vào.

Hần không ừ hử gì, chỉ im lặng... ngâm mình dưới dòng nước mát cho nguội bớt cái đầu đang sắp bốc khói đến nơi.

Cứ đà này không ổn!!! Hần phải kiếm cái gì đó để trút giận. Ren tắm xong, tóc cũng chẳng thềm lau khô, lại vớt cho tôi một câu:

– Em đừng tò mò, ngủ đi.

Ở này... từ này giờ tôi kiên nhẫn chờ hấn tắm xong, cũng có nguyên nhân của nó, tôi muốn hỏi chuyện này giờ hấn đi đâu mà?!! Bao nhiêu tò mò chất chứa trong lòng tôi phải làm sao đây?! Hấn còn quay lưng định bước ra ngoài.

– Ren!

– Hửm? – hấn nhướn mày quay lại nhìn tôi.

– Qua đây. – tôi hạ giọng..

Ren ngồi xuống giường cạnh tôi. Tôi đứng lên, lấy cái khăn tắm của hấn vò đầu Ren, nói:

– Để tóc ướt là không tốt.

– Cảm ơn. – chân mày hấn giãn ra, có vẻ dễ chịu hơn.

Hấn mặc áo sơ mi trắng, quần jean đen, màu sắc đối lập khiến người hấn càng cao hơn, ốm hơn... đáng chuẩn khỏi bàn. Nước từ tóc hấn rơi xuống vai áo, khiến hấn trông...

– Gez... Hôm nay anh lạ quá. Có chuyện gì sao?!

– Không... Không có gì.

– Anh còn định đi đâu vậy? – tôi nhẹ nhàng lau tóc cho Ren, tôi có cảm giác hấn hơi dụi đầu vào tay tôi... đúng hơn là qua một lớp khăn bông dày.

Ren nói nhỏ:

– Bar... ở tầng dưới.

– Ừm

– Không đòi theo à?

– Em biết anh đang khó chịu vấn đề gì đó, để anh đi một mình xả stress.

Ren ngẩng người nhìn tôi, sau đó cười mỉm. Hấn đột nhiên đứng lên, ôm tôi. Tôi đứng im re, bàn này tay đặt trên chiếc khăn, bây giờ lơ lửng giữa không trung.

Tay Ren đột nhiên trượt xuống siết lấy eo tôi, tay kia đặt sau gáy tôi. Hấn kéo tôi áp sát người hấn.

– Không đi nữa.

– Tại sao?! – tôi ngẩng đầu hỏi.

– Ha... đây là lý do khiến anh thích em. – hấn cười khẩy rồi cúi xuống hôn tôi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: NGƯỜI PHỤ NỮ ÁO ĐỎ KÌ LẠ...

Rất cực, tối hôm qua, Ren hôn tôi dồn dập, sau đó kéo tôi xuống giường ngủ luôn. Ren không rời tôi nửa bước.

Hấn vừa ôm tôi một lát, có lẽ vì quá mệt, Ren đã ngủ luôn, tiếng thở của hấn đều đều trên đầu. Nhưng cũng tuyệt thật! Có hấn nằm cạnh bên, tôi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tôi còn đang định hỏi hấn tại sao lại hành động kì lạ như thế mà... Ayz... thôi mặc kệ hấn vậy... có lẽ khi nào đúng lúc, hấn sẽ kể hết mọi thứ cho tôi

nghe. Nhưng tôi không nghĩ... lúc đó cũng chẳng xa bao nhiêu.

...

– Yuki, dậy đi.

– Không, hôm nay em nghỉ học... tối hôm qua ngủ trễ quá, bây giờ rất buồn ngủ. – tôi vùi mặt vào chăn ngủ tiếp.

– Yuki. Hôm nay ngoài đi học, em còn phải cùng anh đến một nơi. – Ren nói, giọng hần nghiêm túc, chứ chẳng cợt nhả như hôm qua.

– Được rồi, em dậy đây.

– Hôm nay nghỉ Tiffa đi, hôm qua anh đã sắp xếp rồi.

– Đừng nói với em đêm qua anh đã chạy đến nhà bà la sát đó?

Ren không nói, quay lưng đứng trước gương chỉnh lại cà vạt, nói đúng hơn là kéo cho nó trễ xuống. Tôi nhìn hần trong gương, hôm nay hần chẳng chặc vô cùng với áo sơ mi trắng, quần jean đen muôn thuở khiến chân hần càng dài thượt. Cà vạt xanh da trời sọc trắng, đen thất hò, ánh sáng lấp lánh từ khuyên tai bên trái nhìn vô cùng nổi loạn.

Tôi ngo ra... dạo gần đây Ren quyến rũ lạ thường.

– Em còn ở đó?

– Ừ, đi thay đồ đây.

Tôi lấp ba lấp bắp rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Chỉnh chu xong nhan sắc, tôi ngắm mình trước gương... ơ... ơ... tôi cũng đẹp ra mà... có hợp với Ren không?

– Yuki! Em chui vào đó ngủ tiếp rồi hả?

Giọng Ren vang lên bên ngoài, cả tiếng mở cửa.

– Em ra liền.

Tôi phóng ra ngoài, tôi và Ren rời khách sạn... nhưng mà...

...

– Biết gì không? Sáng nay tớ thấy Yuki và Ren cùng bước ra từ khách sạn. Ren còn khoác vai Yuki vô cùng thân thiết nữa.

– Cái gì?! Thật sao? Ban nãy tớ cũng nghe nhỏ kia nói vậy...

Họ không thèm quan tâm, hoặc có thể do mãi nói nên không thấy tôi và Ren đã bước vào lớp, vẫn tiếp tục thỏa mãn như câu ăn nói của mình.

– Gì vậy chứ?! Nhỏ đó là WW mà, sao lại có thể đeo bám DW được?

Tôi mím môi, nhắm tịt mắt, thế nào Ren cũng gây họa cho xem...

“Rầm! Rầm!!!”

Hắn đá ngã một cái bàn, xếp cạnh cái bàn khác nên cả dãy bàn cùng ngã theo dây chuyền domino.

– Câm miệng. – Ren nói với chất giọng lạnh lùng, tuy không gào lên, nhưng ai cũng có thể thấy được sự tức giận trong đó.

Tôi liếc cả lớp một lượt rồi ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Ren ngồi lên bàn tôi, cúi đầu nhìn tôi. Tôi ngẩng lên nhìn hần mỉm cười. Thấy nụ cười của tôi, ánh mắt hần có dịu đi một chút, nhưng hàn khí từ người hần vẫn khiến cả lớp rùng mình.

– Yuki. Kí túc xá bị sập à? – Chító hỏi nhỏ tôi.

– Không, đột nhiên hần kéo tớ ra khách sạn ngủ, còn bản thân thì đi đâu đó gần sáng mới quay về.

– Cái gì?! Đêm đầu tiên mà hần dám bỏ người ta ở đó cô quạnh một mình?

– Đêm đầu tiên gì chứ? Cậu nói cái gì thế? – tôi nhú mày.

– Được rồi, không đùa nữa. Nhưng tại sao lại như vậy?!

– Hình như do cái thùng. – tôi lăm bằm.

– Thùng gì?

– Lúc từ Tiffa về, trước cửa phòng tụi tớ có một cái thùng giấy, không để địa chỉ người gửi, tớ cũng chưa kịp soi thì Ren đem giấu rồi.

Chuông reng vào lớp cắt đứt cuộc nói chuyện của tôi. Tôi ngồi lại đúng vị trí, liếc sang Ren thì thấy mặt hần hằm hằm, kiểu như sắp giết người đến nơi. Nhưng môi hần hơi chu ra như con nít giận dỗi. Tôi kêu hần hồi nhỏ:

– Sao thế?

– Bỏ anh một mình mà đi nói chuyện với Chito.

...

– Mời em Yuki DW A1 lên phòng hiệu trưởng có chuyện cần.

Hình như tên tôi được phát trên loa trường kia...

Thôi rồi, vậy là đi luôn giờ ăn trưa của tôi... nhưng mời tôi lên có chuyện là chuyện gì?

Tôi rào bước về phòng hiệu trưởng mà trong đầu không ngừng suy đoán.

– Em đã quen với lớp mới chưa?

– Dạ rồi, các bạn rất tốt với em. Nhưng mà... một WW như em vào lớp của DW... có ảnh hưởng gì đến nhà trường không ạ?

– Em đang lo cho thầy đấy hả? Chẳng chặc ghê nhỉ?

– Kh... Không phải, chỉ là em... hỏi vậy thôi.

– Thật ra cũng không có vấn đề gì, lớp DW và WW, phân loại như vậy, thực chất ra cũng chính là phân loại nội dung học thôi, không phải phân loại thành phần học sinh. Lớp DW học phép thuật tấn công nhiều hơn và ngược lại. Vậy nên em không cần lo.

– Vâng.

– Thầy chỉ gọi em lên hỏi thăm vậy thôi. Em có thể về lớp rồi.

– D... Dạ?! Dạ, em về lớp. – tôi khó hiểu đứng lên cúi chào thầy rồi ra khỏi phòng.

Gì thế này? Rảnh rồi quá nên kiếm chuyện, bắt tôi bỏ bữa ăn trưa, đi một quãng dài đến đây, chỉ để thầy hỏi thăm?! Trong khi từ khi bị gọi, thần kinh tôi căng như dây đàn, cứ tưởng mình quên đóng tiền học hay chuyện của Ren bị phát hiện, hay đại loại thế... thì ra chỉ là vấn đề nhảm nhí...

Vớ vẩn thật!

Ngoài lời kể...

Thật ra, mọi chuyện không vớ vẩn như Yuki tưởng.

Sau khi nó ra khỏi phòng, một người phụ nữ bước ra từ tấm rèm cửa... bà ta thông thả bước lại gần ông hiệu trưởng hỏi. Ông ta ngay lập tức đứng lên cung kính người đàn bà có vẻ đẹp kinh người, hàn khí bà ta tỏa ra vô cùng mạnh mẽ, đàn áp người đối diện, khuôn mặt xinh đẹp nửa cười nửa không. Bà tay mặc một cái đầm đỏ, kim cương đính khắp nơi tôn lên vẻ sang trọng của nó, cũng như của người mặc nó.

Bà ta ngồi xuống chiếc ghế nơi nó vừa ngồi, nhếch môi:

– Con bé quê mùa đó à?

– Vâng...

– Bảo ông gọi nó đến, việc đơn giản như thế cũng tốn nhiều thời gian của tôi. – giọng bà ta thấp xuống, hơi gần từng chữ một.

– Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi. – ông hiệu trưởng tội nghiệp chỉ biết cúi gập người không dám chống cự hay phản kháng.

Bà ta cười khẩy:

– Con nhỏ xấu xí đó... dám bì với tôi?

– Chẳng phải bà là mẹ của cậu Ren? – trong ngày hôm nay, câu nói ngu ngốc nhất ông hiệu trưởng thốt ra là câu này.

– Im ngay.

Bà ta quát một tiếng, một làn gió mạnh thổi đến, cuốn bay đồ đạc trong phòng, đến khi gió lặng, cả căn phòng trở nên bừa bộn. Và người phụ nữ đáng sợ ấy cũng biến mất. Để lại ông hiệu trưởng tự mắng chửi mình ngu bên căn phòng xem tí là đồ nát.

...

– Có chuyện gì vậy? – Chito ngay lập tức hỏi tôi khi tôi trở về lớp.

– Không... có gì.

Tôi ậm ừ rồi ngồi ăn, trước ánh mắt kì quái của Chito, Ren và Ajita.

...

Tôi lại một lần nữa trở thành thành phần bị cô lập trong lớp, chỉ vì có quan hệ quá thân thiết với hai người nổi tiếng nhất lớp, bị cho là học đòi...

Ày... số phận tôi sinh ra hình như là để bị ghét bỏ.

Lại tới giờ thực hành, tôi bị sắp cùng nhóm với một con nhỏ, trông khá là yếu đuối.

Luật rất đơn giản, tôi và nhỏ, ai làm người kia ngã trước thì thắng... có thể dùng bất cứ loại phép thuật nào, chỉ cần không đã thương quá lớn chẳng hạn bị gãy tay chân hay đứt lia tứ chi... dạng vậy.

Tôi cứ ngỡ mình sẽ thắng một cách đơn giản, nhưng ai ngờ...

Tôi dùng một đòn, khiến cô ta ngã ra đất, tức là vắng ra khỏi tầm đệm thi đấu, nhưng bà cô chủ nhiệm liếc tôi một cái, rồi nói là:

– Không hợp lệ, đấu lại.

– Cái gì? – tôi và Chito đồng thanh. Ren không nói gì, chỉ lạnh lùng bắn cho bà ta một tia lửa từ ánh mắt.

– Đấu lại.

Tôi văng tục, tiến lại gần, chia tay đỡ cô nàng kia đứng lên.

Xem xem con người ta yếu ớt run rẩy như vậy, còn bắt tôi đánh cô nàng thêm một cái nữa? Ở đâu ra giáo viên chết tiệt thế này.

Đấu lại bắt đầu, tôi chần chừ mãi không thể động thủ, nhìn khuôn mặt sợ sệt của cô nàng, có vẻ sợ cảm giác bay trong không trung rồi ngã xuống đất lắm rồi.

Tôi phải làm sao?! Giả vờ ngã cho cô nàng thắng vậy.

Bên ngoài thảm đấu đột nhiên có một luồng sáng phóng thẳng vào trong... người nào đó từ đám đông quan sát vừa tấn công tôi?!

Tôi phát tay, một màn sương mỏng chắn trước tôi, tia sáng đó bị dội ra ngoài. Nhân lúc tôi đang ngỡ ngàng với thứ sáng sáng tím tím kia, có cái gì đó kéo chân tôi, nhìn xuống...

OMG!!!! Bàn tay người ta kia... còn là bàn tay dính đầy máu đỏ...!!!!

Ừc... không ổn!!! Nội tâm của tôi đang rất không ổn.

Tôi hét lên một tiếng, nhảy ra khỏi chỗ đó... chính xác hơn là bay luôn ra khỏi thảm nhưng bàn tay đó cứ bám dính lấy chân tôi không chịu buông.

– Ma...!! Ma...! – tôi ngồi bệt xuống đất, đưa tay gạt cái tay ra, nhưng vừa chạm tay vào thì bàn tay kia đã biến mất không dấu vết.

Tôi ngỡ ngàng nhìn bản thân đang ngồi bệt dưới đất, trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người đang ở đây.

– Yuki thua. – cô giáo cắt ngang suy nghĩ của tôi.

– Hà? Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy? – xung quanh rộ lên những lời bàn tán.

– Nhưng cậu ấy chỉ mới ngồi. – Chito lên tiếng.

– Cặp kế tiếp lên đi, đừng làm tổn thời gian của tôi. – bà cô lạnh lùng nói.

Chito mỉm môi không nói, nhưng hàng chân mày nhíu lại. Ren không nói gì, hấn tiến tới chìa tay ra trước mặt tôi. Tôi nắm tay hấn đứng lên. Hấn kéo tôi sang bên, tôi vốn định buông tay, nhưng hấn cứ giữ lấy, kết quả hấn (cưỡng ép) tôi nắm tay hấn trong lớp... may là chẳng ai để ý.

Chito vừa lườm bà cô vừa tiến lại gần tôi:

– Sao rồi? Có bị thương không?

– Không.

– Nhưng tại sao ban nãy, đột nhiên ánh mắt cậu hướng đi nơi khác như thế? Trong chiến đấu chỉ cần một phút lơ là cũng dẫn tới cái chết. – cô nàng nói, tôi giật mình.

– Cậu không thấy tia sáng kì lạ kia?

– Tia sáng nào? Có thấy gì đâu? – khuôn mặt cô nàng trở nên ngốc nghếch, tôi biết Chito không giả vờ.

– Không thấy... cả con ma kia? – tôi run run hỏi, nhớ lại cảm giác có cái gì đó lạnh lạnh nắm lấy chân mình, tôi ớn lạnh.

– Cậu... cậu nói gì vậy Yuki? – mặt Chito xanh xao thấy rõ – Cậu... trong người có cảm giác gì kì lạ không?! Cậu sốt à?

Cái... cái quái gì đang xảy ra?! Chẳng lẽ không ai thấy những thứ kì lạ đó?! Vậy ai là người tấn công tôi?! Tôi liếc mắt nhìn Ren, hấn không để ý. Tay thì siết chặt tay tôi, còn mắt đang hướng về một nơi vô định nào đó... nhìn thật chăm chú.

Trong đáy mắt của hấn có một cảm xúc gì đó, tôi không thể thấy rõ.

Bên cạnh đó, tôi có chút sai lầm. Việc không ai thấy tôi và Ren nắm tay nhau ngoài Chito, đó chỉ là suy nghĩ của tôi...

Một người phụ nữ khoát trên người chiếc đầm đỏ kiêu sa với nhiều viên kim cương đính vòng quanh ngực nhìn về phía chúng tôi nở một nụ cười mỉa mai:

– Thật vô dụng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: MỐI QUAN HỆ CỦA CHÚNG TA KHÔNG KHÉO ĐÃ BẠI LỘ RỒI.

Hết giờ học, Ren kéo tôi đi một nước, tôi còn chưa kịp chào tạm biệt Chito... cái tên phát xít!!

Đi một quãng ngắn, hấn đưa tôi tới trước một căn biệt thự... rộng... thật là rộng...

– Nhà... ai vậy?

Ren mở cửa thán nhiên bước vào, tay vẫn nắm chặt tay tôi không buông. Từ lúc trưa đến giờ, hấn cứ làm làm lì lì, im im lạng lạng, chẳng hiểu hấn đang nghĩ gì.

Ren à... em không có khả năng đọc được suy nghĩ giống anh, anh muốn gì mà không nói làm sao em hiểu được...? Cứ im im như vậy có trời mới biết anh đang suy nghĩ cái gì.

– Này!!! Này, đây là nhà của ai mà anh tự tiện như vậy hả??

– Em cứ ngoan ngoãn đi theo anh, đây sẽ là căn nhà sau này chúng ta ở đến già.

– Cái gì?

– Anh vừa mua tới hôm qua, nghĩ lại, con gái như em ngủ ở khách sạn cũng không hay cho lắm.

– Ý em không phải như thế, nhưng mà...

– Anh sẽ dẫn em đi xem nhà, nếu thấy không thích thì đêm nay ở tạm khách sạn đi, ngày mai nghỉ học đi mua nhà mới.

– ...

Không thể nói ra suy nghĩ của mình cho cái tên này...!

Hắn nắm tay tôi rào bước một vòng quanh ngôi nhà, hết như vợ chồng mới cưới cùng nhau đi chọn nhà ở vậy... cảm giác này cũng không đến nỗi tệ.

Căn nhà nằm trong một cái vườn rộng kinh khủng, có khi sân vườn rộng còn hơn khuôn viên trường học của tôi.

Vườn có rất nhiều cây cảnh, cây đại thụ cũng không chiếm ít diện tích, không phải trồng bừa bãi như trong rừng mà rất ngay hàng thẳng lối.

Bước vào trong nhà, tôi choáng ngợp với vẻ xa xỉ của nó. Phòng khách trang hoàng đầy đủ tiện nghi. Hai ghế dài, hai ghế ngắn và một cái bàn cùng kiểu đáng hoa văn được kê chính giữa phòng. Bên cạnh có hai cái ti vi màn hình phẳng cỡ lớn... đúng là thừa tiền, xem một cái không hết con mắt còn mua thêm một cái trưng tự? Hay phòng khách với hai ti vi cho hợp phong thủy?

Chậu hoa, bể cá, đèn đóm trang trí khắp phòng, điều khiến tôi chú ý nhất chính là cái đồng hồ quả lắc lớn đặt một góc phòng. Hoa văn tinh tế, cuốn hút người nhìn, nó mang lại cảm giác bí ẩn.

Cạnh phòng khách là nhà bếp, to hơn phòng kí túc xá của tôi và Ren. Bàn bếp, tủ lạnh... bố trí khá giống với phòng bếp ở kí túc, khiến tôi thấy khá thân thuộc.

Tầng một là phòng ngủ lớn thật lớn, cùng với nhà tắm to thật to, bên cạnh là một phòng ngủ nhỏ khác, nhưng Ren chẳng mấy quan tâm, nên trang trí cũng như cho có, hẳn nghĩ có lẽ không cần đến, sau này có con rồi tính. Dưới tầng trệt cũng có phòng tắm, nhưng không lớn như thế này. Bồn tắm cũng không thể gọi nó là bồn tắm được, cách bày trí như thể có một con suối đổ thẳng xuống đó, rất tự nhiên, rất hoang dã. Phòng ngủ bày trí gọn gàng sạch sẽ, màu sắc phối hợp rất chuẩn, từng gam màu đều thể hiện nét riêng của nó. Màu Ren thích, cũng có màu tôi thích. Chiếc giường rất rộng, thể là sau này có thể thoải mái lăn lộn mà không sợ bị chèn ép...

Trong vô thức, Yuki à... mà đang nghĩ tới cái gì thế?

Tương lai của mày và Ren có thể có không?!

Ren lại kéo tay tôi đi lên lầu hai, một thư phòng khá nhiều sách, tất nhiên không thể bì bới thư viện nhà Chito, nhưng vẫn rất rộng, sách có lẽ nhiều hơn cả trong thư viện trường tôi.

Có cả phòng tập thể dục... cạnh đó là hồ bơi, vừa bơi có thể vừa ngắm trời ngắm mây trôi qua bay lại. Bên góc là nhà tắm thứ ba.

Nói tóm lại, tôi rất vừa ý căn nhà này.

– Được không?

– Tôi qua anh chạy đi mua nhà? – tôi ngược mặt hỏi Ren.

– Ừ. Xin lỗi vì không đưa em theo, nhưng anh nghĩ em đã mệt cả ngày. – Ren nói – Anh cũng đã tự quyết định nội thất. Anh biết con gái mấy em rất thích lựa đồ dùng cho ngôi nhà mình ở.

– Không cần, em thích thế này. – tôi cười tí mắt luôn tay qua ôm eo hắn – Nhưng mà... tiền ở đâu anh lấy đi mua căn biệt thự này?

Chà... cuối cùng điều mà tôi thắc mắc này giờ cũng đã hỏi ra được. Vấn đề người ta đặt ra hàng đầu, Ren lại dừng dừng coi nó là rác đá thẳng ra phía sau, chỉ quan tâm tới sở thích của tôi thì quả là hết nói.

– Tiền của anh.

– Há?

– Anh mới chỉ dùng ¼ tiền để mua nó, em không cần bận tâm.

– Anh... là tài phiệt à?

– Không hẳn.

Chúng tôi đang đứng cạnh hồ bơi, hướng ban công thẳng về phía mặt trời lặn. Tôi không nói, hơi siết eo hắn. Thì ra... bạn trai tôi là tỷ phú... hơn nữa còn là tỷ phú không quan tâm đến việc túi tiền của mình vui đi bao nhiêu... chà... bất ngờ thật.

– Quần áo của chúng ta sẽ sớm được chuyển sang đây.

– Nhưng tại sao lại phải chuyển đi đột ngột như vậy?

– Hừm... em không thích căn nhà này?

– Không, thích mà. – tôi lập tức gật gật đầu, chẳng quan tâm hần có nhìn thấy không.

– Vậy tại sao em cứ thắc mắc chuyện nhà ở? – hần thờ dài một hơi.

– ...

Những câu hần nói... liên quan gì đến câu tôi hỏi? Tôi buông hần ra nhìn hần chăm chăm. Ren nhìn thấy có vài bóng người đứng trước cổng biệt thự, thì buông tôi ra đi xuống, không quên để lại lời dặn dò:

– Em đi tham quan lại căn biệt thự đi. Anh đi xuống lấy quần áo đồ dùng.

...

Tôi tắm xong nằm lăn ra giường xem ti vi, một lát sau, Ren cũng từ nhà tắm khác bước ra. Mặc dù nhà tắm chính rất rộng, nhưng nó quá hầm hố, nên cả tôi và Ren đều dị ứng với nó, cuối cùng cả hai đành tắm ở hai cái còn lại.

– Xuống nấu đồ ăn.

Ren nói.

– Ờ.

Tôi đáp rồi lon ton theo hần chạy xuống nhà bếp.

Ờ... giống cuộc sống gia đình thật.

...

– Mời Ren và Yuki DW A1 lên phòng hiệu trưởng có việc cần.

Cái gì đây... hôm qua thì mời tôi lên chỉ để hỏi thăm vợ vắn, bây giờ thêm cả Ren à? Chẳng lẽ hỏi hần để tôi ở cạnh hần với khoảng cách như vậy thì có ổn chưa, hần đã quen chưa, hay chuyển tôi và hần sang lớp học đặc biệt chỉ gồm có hai người?

– Hai đứa đang yêu nhau?

Thầy hiệu trưởng ngồi trên chiếc ghế bành trướng giữa phòng. Xung quanh căn phòng là những đại pháp sư cao cấp... cấp trên của cấp trên. Họ diện vest, mang bộ mặt hình sự, lạnh lùng, nhìn chúng tôi.

Sau câu hỏi của ông hiệu trưởng, tôi đứng như chết đứng, đành đưa ra bộ mặt lạnh lùng nhìn mọi người. Trái ngược với tôi, Ren rất thản nhiên, như hần đã biết trước, đại pháp sư phát hiện ra họ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà... cái tên này chẳng phải bình thường cũng rất quái dị sao?! Cứ công khai thể hiện tình cảm của mình ở chốn công cộng như đúng rồi, khiến tôi rất là... rất là thê thảm khi phải tự mình đẩy hần ra xa, cuối cùng, tôi cũng bị cuốn theo hần... chẳng còn tí kiên dè.

Giờ thì bị phát hiện rồi...

– Tôi và cô ấy hẹn hò? – Ren hỏi lại, chất giọng lạnh lùng, không lên không xuống, không cao không thấp.

– Có... có tin đồn như vậy.

– Có gì không ổn?

– Há?

– Tôi hỏi nếu tôi và cô ấy thích nhau thì có gì không ổn?! Còn... đây là thái độ gì? – Ren đảo mắt một vòng quanh căn phòng. Ý hần là các đại pháp sư mặt lạnh như tiền này đang làm cái trò gì ở đây.

– Chuyện đó... mẹ của cậu đã báo cáo với họ mối quan hệ của cậu và Yuki. Tôi... cùng vừa biết sáng nay. – ông hiệu trưởng lau mồ hôi lạnh.

Có ai thấy tội nghiệp ông không?! Ông cũng là người làm công ăn lương bình thường thôi, tại sao cứ phải đứng giữa hai con người này? Một bên là cậu chủ, một bên là mẹ của cậu ta... lúc nào cũng bị kẹp giữa, hết như bánh mì kẹp thịt, kẹp đến nỗi xì hết mỡ của ông.

– Mẹ... tôi... bà ấy chết rồi. – Ren lạnh nhạt nói, hần liếc sang mấy đại pháp sư – Mấy người nói lại với hồn ma đó đừng lớn vồn quanh tôi nữa.

Hắn nói xong thì tỉnh như ruồi nằm lấy cổ tay tôi kéo đi.

– O... khoan đã.

Ren kéo tôi về lớp rồi nhả nhó ngồi im cạnh tôi. Hắn không có ý định giải thích, dù tôi rất tò mò, nhưng tôi vẫn nghĩ mình không nên hỏi, kéo hắn lại nổi điên thì người thiệt chỉ có tôi.

Chito ngồi vào chỗ cạnh tôi còn lại, hỏi:

– Lại có chuyện gì vậy?

– Hừm... đại pháp sư bắt đầu nghi ngờ tớ và Ren.

Tôi lướt Chito không nói gì hết.

Thế là cả ba chúng tôi ngồi im phăng phắc nhìn đầu đầu... mỗi người chìm vào suy nghĩ riêng.

...

Tan học, tôi và Ren đi bộ đến Tiffa, chính là đi song song cạnh nhau, mà không ai nói với ai câu nào, Ren vẫn còn trầm mặc từ trưa. Tôi cũng không nói.

Ren đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến cái bàn trong góc ngồi xuống. Tôi liếc qua hắn rồi đi vào phòng thay quần áo. Lần này... có vẻ không ổn! Trông Ren khó chịu ra mặt như vậy.

Chẳng lẽ... mẹ tôi đã thế, tôi cũng vậy... cũng bỏ đi cùng với một pháp sư khác loại, lên núi ở?! Đẻ một đứa con? Rồi lịch sử lặp lại?! Việc hiệu trưởng hỏi chúng tôi, đã gợi nhớ lại lúc trước tôi tự kiểm hãm mình. Nếu tôi vẫn một mực không để rơi vào lưới tình của hắn, thì đâu có xảy ra chuyện như ngày hôm nay...?

Mãi suy nghĩ, tôi không hề hay biết mình đã đứng trong phòng thay đồ hết nửa tiếng. Ren dù đang trầm mặc nhưng vẫn chú ý đến cánh cửa nơi tôi đã vào mà mãi không ra. Hắn mở toang ra, chẳng thèm gõ cửa gì cả... lúc này... tôi vẫn đang... thay... áo.

– Aaaaa!!! Anh vào đây làm gì?!! Đi ra ngay!

– Hừm... em làm gì mà lâu thế? – hắn không những không đỏ mặt, nói lấp bắp rồi đóng cửa lại, còn thần nhiên đứng bành trướng ngay cửa, nhử mày nhìn tôi... cái người này chẳng lẽ không hiểu bầu không khí đang ngày càng kì dị?!

– Thay quần áo... mau ra ngoài! – tôi lớn tiếng.

– Lâu thế? Tay em bị đau à? Có cần anh thay giúp không? – hắn nói, cái chất giọng rõ ràng là giễu cợt tôi... nhưng chân mày của hắn đã giãn ra, khuôn mặt cũng không còn căng thẳng nữa.

– ...

...

Ren tắm xong nằm ra giường. Hắn thở dài một hơi. Tôi vừa lau tóc vừa ngồi xuống cạnh hắn, Ren nói:

– Yuki, em có sợ không?

– Không, tại sao phải sợ?

– Anh muốn thay đổi luật lệ của thế giới này. – hắn nói, mắt nhắm hờ, khuôn mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, làm tôi thấy trái tim mình rung động mạnh.

– Đó là một chuyện không tưởng.

– ...

Ren mở mắt, hơi hướng sang nhìn tôi. Tôi chỉ biết thở dài:

– Anh phải cố gắng lên.

(Còn tiếp)

Chương 100: GIA ĐÌNH REN.

~~ Góc tác giả ~~

Haha! Chap 100 kia!! 100 đó!! *chỉ chỉ* *hào hứng* *cười toe toét*

Thành thật mà nói, lúc mới viết, Mi không nghĩ ý tưởng dồi dào đến mức này, ai ngờ vừa viết ý vừa tuôn, vậy nên đa tạ các nàng ủng hộ truyện của Mi *cười lớn*.

Nhân dịp cán mốc 100 :) Mi hôm nay up một lượt hai chap :) các nàng thấy thế nào?? Thích hay không thích Mi cũng sẽ up hai chap :) Haha!

Tối nay Mi up chap 101 nhaaa :)

~~ ~~~

Tôi đang trong lớp học, thì bị gọi lên văn phòng. Ren cũng tần ngần mãi mới cho tôi đi. Tôi đứng trước cửa phòng lưỡng lự không dám vào trong. Không lẽ tôi bị đuổi học vì gây nhiều chuyện quá...

Tôi nhìn vào trong phòng qua khe hở, thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với một quý bà trẻ đẹp, cách ăn mặc tôn lên dáng chuẩn không lệch một mm, phong thái toát ra vẻ quý tộc. Ày, tôi ghét nhất như thế! Trông có vẻ khó chịu và chật chội. Nhưng mà... bây giờ tôi chắc chắn một điều là... thầy hiệu trưởng không gọi tôi lên để đuổi học. Không lẽ lại đuổi học học sinh trước mặt khách của trường à.

Tôi đưa tay gõ cửa.

– Mời vào.

– Thầy gọi em – chắc, tôi tự cảm thấy sao hôm nay tôi ngoan hiền quá a.

– Mẹ của em tìm em này. – thầy cười nói với tôi.

– Dạ... Hả?! – tôi giật mình nhìn ông thầy, rồi nhanh chóng liếc nhìn bà cô kia. Mẹ á? Nực cười! Mẹ tôi mất lâu rồi mà?

– Con gái... con thật là... có giận dỗi ba mẹ cũng đừng bỏ nhà ra đi như vậy, còn sang tận lục địa này để học nữa.

– Cô nói cái gì? Cô là ai? – tôi nhú mày, thận trọng quan sát và đánh giá bà cô này từ đầu xuống chân.

– Con trông gầy đi nhiều rồi, xem này, gò má hóp vào hết rồi, có phải con ở đây không ăn uống đầy đủ. Trước kia mẹ chăm sóc con bao nhiêu, ở nhà không phải tốt hơn à, có mẹ quan tâm như thế, con lại bỏ đến nơi này học, có phải khó khăn lắm không con?

– Bà... bà... – tôi lắp bắp không nói nên lời.

– Có thể cho phép con bé nghỉ học ngày hôm nay không? – bà ta bơ tôi quay sang nói với hiệu trưởng.

– Được... được. – ông hiệu trưởng khép nép nói, nhìn biểu hiện này của ông ta, hình như tôi đã thấy ở đâu đó... như lúc ông ta hành xử với Ren vậy. Chúng tôi bà cô này là người có sức ảnh hưởng rất lớn.

Khuôn mặt ông thầy đau khổ nhìn tôi, với ý muốn nói, nếu tôi không đi theo bà, thì việc ông giả vờ thuận theo vở kịch của bà cô này sẽ thất bại... lúc đó chắc ông sẽ thành người bị hại đáng thương. Dù gì, tôi cũng cứ ngoan ngoãn đi theo bà ta xem đã.

...

Tại quán cà phê gần đây...

– Được rồi, vào vấn đề chính luôn, tôi là mẹ của Ren, có thể cô chưa biết.

– ... – “Cô trông có già hơn anh ấy là bao nhiêu đâu. Mẹ cái nỗi gì?” tất nhiên, suy nghĩ này tôi không thể nói ra. Nhưng, ông thầy hiệu trưởng lại cư xử như thể rất sợ bà ta... vậy rốt cuộc bà ta có phải mẹ Ren không?!

– Như cô thấy đấy, những khó khăn gần đây trong cuộc sống của cô đều do tôi tạo ra. Tôi chính là người gửi thùng giấy đó đến khiến hai đứa phải chuyển nhà, cũng là người báo cho đại pháp sư.

– ... – “Chết tiệt! Biết đến những việc bí mật như vậy, chúng tôi bà ấy là mẹ Ren thật rồi.”

– Tôi muốn cô đưa Ren về nhà ăn tối.

– Tại sao tôi phải làm theo lời cô? – tôi nhúm mày.

– Cô vẫn thấy vậy là chưa đủ à? Có cần tôi cho cô thêm vài ‘cú đánh’ nữa?

– Tôi thấy những trò của cô không ảnh hưởng gì đến tôi và Ren. – tôi nói, thật sự tôi vẫn không có cảm giác bà cô này là mẹ của Ren...

– Vậy là cô thừa nhận việc hai người yêu nhau? – cô ta nghiêng răng, người tự xưng là mẹ của Ren đã nghiêng răng ken két, hình như cô ta đang ghen!?

– Ừm... nếu cô đã tự nhận mình là mẹ của Ren, vậy tôi cũng không giấu làm gì. – tôi cố tình nhấn mạnh từ ‘mẹ’, cũng như khẳng định lại mối quan hệ của bà ta với Ren. Tôi mới là người yêu của Ren, cô ta là mẹ hán thì có quyền gì ghen tuông với tôi? Nhưng trẻ thế này, rốt cuộc sinh ra hán khi nào chứ?!

Hôm nay về nhà nhất định tôi phải bắt hán kể ra hết!!

Như đụng trúng nỗi đau làm mẹ của cô ta, người ta lại nghiêng răng... dường như bà ta không cam lòng.

– Cô...cứng đầu bướng bỉnh. Sống ở đời phải biết dựa vào những người có chức quyền một chút. Cứ mãi hất mặt lên trời, xem người khác không ra gì, cuối cùng bị vấp chân người ta ngã lúc nào không hay.

– ... – tôi nở nụ cười nhàn nhạt trên tức bà ta... tỏ vẻ không quan tâm nhưng thực chất đang rất hoang mang. Nói chuyện với những người như bà này phải cẩn trọng lời ăn tiếng nói a... từng câu từng chữ của bà ta đều có ý nghĩa riêng.

– Tôi cho cô một ân huệ cuối cùng. Thông minh một chút, nếu không, đây sẽ trở thành lời đe dọa.

– ... – tôi vẫn im lặng chăm chú nhìn biểu hiện của cô ta.

– Tôi nay cô hãy đưa Ren về nhà ăn cơm. Địa chỉ đây. – cô ta chìa ra một mảnh giấy nhỏ trên bàn – Nếu cô đưa được Ren về nhà, tôi sẽ tiết lộ cho cô một thông tin nhỏ về tổ chức G... chính là tổ chức đã khiến cô được sống trong thời đại này.

– Cái gì? – tôi tròn mắt nhưng vì quá sốc nên không kịp phản ứng gì đã để bà ta đi mất.

Cuối cùng chỉ còn lại tôi ngồi bơ phờ nhìn mảnh giấy nhỏ đặt trên bàn ở trước mặt mình... nếu không có tờ giấy này làm vật chứng, có lẽ tôi đã nghĩ cuộc trò chuyện này đều là tưởng tượng của bản thân.

...

Tôi ủ oải về tới trường cũng là thời gian nghỉ trưa, thấy Ren chạy ra khỏi cổng trường, tôi giật mình. Hán đã thấy tôi đang đi lại, lập tức túm tay tôi kéo vào trong trường, vừa đi hán vừa hỏi:

– Đó là ai?! Tại sao em lại đi theo bà ta? Em có biết em đang đối mặt với rất nhiều nguy hiểm hay không?! Em có biết...

– Được rồi Ren. Bùng học mấy tiết chiều luôn đi, em muốn anh kể cho em nghe về gia đình của anh... – tôi nghiêm mặt nói – một cách đàng hoàng, không có hai chữ “đùa thôi” ở cuối câu.

– Tại sao em lại...

– Vì em muốn biết mình đang phải đối mặt với cái gì.

– Ừm... được. – hán suy nghĩ một hồi lâu – Dù gì anh cũng đã định kể cho em nghe.

...

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trong một góc khuất của thư viện trường, trên đầu là cửa sổ hẹp duy nhất trong thư viện. Tôi tựa đầu vào vai hán, hán tựa lưng vào tường. Bên ngoài trời bắt đầu mưa lất phất rồi ngày càng lớn, hán mở miệng, tôi đã trông chờ bao nhiêu cái ký ức của hán, ai ngờ chính là một câu không liên quan:

– Em đã ăn trưa chưa?

– Rồi. – tôi mất kiên nhẫn gật đầu.

– Ừm... gia đình anh thật sự không phải là một gia đình. – Ren đột ngột bắt đầu câu chuyện làm tim tôi đập mạnh một cái, tôi hít sâu và thở ra – Đó chỉ là một trại huấn luyện để đào tạo ra những thứ phi thường. Anh em họ, chị em ruột,... của anh, tất cả đều trở thành những cỗ máy làm việc, là đem sức mình cống hiến hết cho tập đoàn nhà anh. Em biết đó, gia tộc nhà anh có một tập đoàn rất lớn, có thể nói đã bành trướng ra khắp các lục địa lớn nhỏ, cùng với một số gia tộc lớn khác gần như trở thành một chế độ phong kiến. Những gia tộc lớn có quyền hiếp đáp người dân. Anh tất nhiên cũng là một sản phẩm của họ. Nhưng anh lại không muốn mình phải khổ tâm dính vào lịch làm việc chồng chất ấy. Thực chất ra đó là điều không ai muốn, nhưng

chống lại gia tộc là một việc... không tưởng. Cuối cùng anh đã bỏ đi. Họ đuổi theo anh khắp nơi, cuối cùng anh đến đây. Lý do quan trọng nhất khiến anh bỏ đi, chính là việc ông già đưa anh đến lục địa này, đến nhà cô ta... Izumo.

– Là lúc ép hôn?

– Ừ. Anh đã bỏ đi, anh muốn tự do của mình. Khi thấy cô nàng cũng bỏ nhà ra đi với anh, anh đã có ấn tượng tốt với cô ta... nhưng tính cách của cô ta không tốt cho lắm. Cho đến khi anh gặp em – nói tới đây giọng hắn mềm mại hẳn – Người mẹ sinh ra anh, đã chết rồi, chết vì bị mẹ kế giết hại. Người cha thì vô cùng thân thiện cho rằng bà ấy chết vì áp lực tâm lý.

– ... – tôi có cảm giác hắn nghiến chặt răng.

– Ông ta tiếp tục nuôi bà cô kia trong căn nhà của anh. Thật sự không thể chịu nổi, bà ta chỉ già hơn anh có hai tuổi. Lúc nào đi ngang cũng liếc mắt đưa tình với anh. Nổi hết cả da gà.

– ... – vậy chẳng lẽ bà cô đó đúng thật là mẹ kế của Ren.

– Lần đầu gặp cô ta anh đã cảm thấy ghê tởm và khinh bỉ, nhìn cứ như mấy con đĩa quần lấy cha anh. Không còn lời gì để diễn tả loại phụ nữ là loại như vậy. Cha anh và cô ta ở lục địa trung tâm, nhưng không hiểu sao, dạo gần đây, cô ta bắt đầu hành động. Anh cũng không biết cô ta đã đến đây lúc nào, chỉ biết lần đầu tiên thấy dấu hiệu của cô ta chính là khi cái thùng được đặt trước nhà mình. Trên cái thùng có dấu hiệu của gia tộc.

– ... – thì ra con rắn hổ mang chính là dấu hiệu của gia tộc hắn.

– Cô ta làm vậy chính là để đe dọa, thông báo rằng cô ta đã biết được nơi ở của chúng ta, nhất định sẽ không để yên chuyện này. Đó chính là lý do anh phải vội chuyển nhà. Ban này khi tìm em ở phòng hiệu trưởng, anh đã rất sợ khi nghe ông nói em ra ngoài với mẹ. Mẹ gì chứ?! Nực cười. Nhìn đã biết ông ta đang che giấu gì đó. Anh vội chạy ra ngoài thì thấy em, máu nóng không biết ở đâu ủa tới. Em thật là làm người khác lo chết mất.

– Hình như... người em vừa gặp chính là mẹ kế của anh.

– Bà ta nói gì? – Ren trở nên khản trương.

– Bà ta... biết về tổ chức đó, cái tổ chức đã nghiên cứu em. Bà ta nói đó là G. Bà ta... nếu anh cùng em về nhà ăn cơm, bà ta sẽ cho em biết một ít thông tin về tổ chức đó.

– Hừm... – hắn nhận lấy mảnh giấy địa chỉ trong tay tôi, trầm ngâm một lát, hắn hỏi – Khi nào?

– Em không muốn đi.

– Tại sao? – hắn tròn mắt nhìn tôi.

– Em có cảm giác nếu anh đến đó,... em sẽ mất anh. Em không tự tin. – tôi thở dài. Ren choàng vai qua vai tôi, hắn cười nhẹ.

– Em nghĩ anh là ai?

– R... Ren.

– Hừm... anh chính là thủ khoa khối, tất nhiên sức mạnh cũng không phải tầm thường, trí óc cũng không phải dạng vừa. Em nghĩ anh sẽ bị đám người tầm thường đó không chế sao?

– ... – Ren à, anh là đang cố an ủi, trấn an em, hay đang tự sướng sẵn tiện đề cao bản thân thế?

– Khi nào? – Ren đột nhiên đưa ngón trỏ lên má, giống như đang làm dáng chụp hình.

– Tối nay. – tôi phì cười.

– Được. Tối nay. – Ren cười khẩy nhìn vào tờ giấy – để xem bà ta có thể làm gì được anh.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: LẦN ĐẦU ĐẾN THĂM NHÀ REN.

~~ Tèn ten ~~

Chap mới ra lò!!!!

~~ ~~~

Sau khi tan học, tôi tạm biệt vội Chito rồi bị hấn kéo đi một mạch. Ren không ngần ngại tiễn thẳng tới căn biệt thự trong địa chỉ.

Tôi đi theo hấn mà tim đập chân run... sâu trong thâm tâm tôi cho rằng, đây chính là lần đầu tiên Ren đem tôi về ra mắt ba mẹ hấn... tâm trạng của tôi như thế nào, thì Ren vô cảm như thế đấy.

Trên khuôn mặt lạnh băng của hấn không có chút cảm xúc, đến một cái nhíu môi nhỏ, hay cái khẽ nhủu mày cũng không dấu tích. Hấn tỏa ra hàn khí khiến tôi hơi rét. Tôi im im vì hấn cũng chẳng nói gì.

Đứng trước cái cổng to lớn, hấn lạnh lùng nhấn chuông, không một chút do dự hay suy nghĩ gì. Tay còn lại vẫn siết chặt lấy tay tôi... từ nãy đến giờ vẫn một lực tương đương, không tăng không giảm, không mạnh không nhẹ... mãi rồi không còn cảm giác tay tôi đang bị nắm nữa.

Một người hầu trong bộ đồng phục khá giản dị bước ra mở cửa, cúi gập người chào tôi và Ren. Hấn đi lướt qua không nhìn lại người ta lấy một lần. Sang sảnh?!

Căn biệt thự có thể nói rộng ngang giữa căn của Ren vừa mua, nhưng nhìn bao quát, sự lạnh lẽo âm u tràn ngập khắp nơi, khiến cây cối cũng như héo úa. Vừa bước vào nhà, một cảm giác gì đó thật kì dị đã đè nặng lên hai vai, đến nỗi khó có thể bước đi một cách tự tin và bình tĩnh... một gánh nặng gì đó thật đáng sợ.

Tôi vô thức siết lấy tay Ren, hấn hơi khựng lại quay sang nhìn tôi. Ren mỉm cười dịu dàng trấn an rồi cùng tôi bước vào phòng khách. Hấn và tôi cùng ngồi xuống ghế.

Cách bày trí của căn nhà này khác hoàn toàn so với cách của Ren. Ở đây mang nét sang trọng, nhưng là huênh hoang, thể hiện, còn Ren lại theo nét tinh tế, giản dị... ngoại trừ việc bỏ ra số tiền vớ vẩn để mua hai cái ti vi đặt hai bên căn phòng.

– Cậu Ren về rồi, chúng tôi sẽ mau chóng báo cho phu nhân và ông chủ.

Ren không nói, chỉ khẽ gật đầu... Những người không thân thuộc với hấn sẽ không nhận ra lúc nhắc đến ba mẹ Ren, trong đôi mắt của hấn có lóe lên tia thù hận. Tôi thờ dãi, Ren phải đến đây... liệu có phải vì tôi? Nếu hấn vì chút thông tin còn con con ấy mà đến đây, tôi sẽ ngay lúc này kéo hấn về thẳng nhà.

Quá khứ của tôi...? Đến đâu thì đến, tôi cũng không muốn vì cố gắng tìm ra sự thật trong quá khứ mà tổn hại đến những người tôi yêu quý ở hiện tại... nhất là những con người sẽ cùng tôi bước đến tương lai.

– Biết đường mò về nhà rồi?! Dù cha mẹ mày phải chuyển nhà đến tận đây... theo mày? – từ trên tầng một, một ông già trung niên cầm gậy, chậm rãi bước xuống, cách ăn mặc của ông ta toát ra vẻ quyền quý, khuôn mặt và ánh nhìn của ông ta khiến tôi giật thót... cứ như ánh mắt ấy xuyên sâu vào tâm hồn tôi. Tôi gần như nấp vào người hấn để không phải đối diện với áp lực từ con người này.

– Cô ta đâu? – Ren hỏi, giọng hấn nhẹ nhàng nhưng cũng tỏa ra lực đè nén cực lớn. Lâu lâu thấy hấn nghiêm túc thế này cũng hay hay. Nhìn ngầu kinh khủng.

– Cô ta? Mấy gọi mẹ mày như thế à? – ông ta tỏ vẻ tức giận, đi nhanh xuống phòng khách.

– Mẹ kè. – Ren chỉnh lại với chất giọng bình thản cùng khuôn mặt không chút cảm xúc. Ông già đó... có lẽ là ba Ren đã ngồi xuống cái ghế đối diện tôi và Ren, hàng chân mày vẫn nhíu lại nhìn vào bàn tay đang nắm chặt tay tôi.

– Ch... Chào...

– Bà ta đâu? – Ren cắt ngang câu chào của tôi... ơ... hấn có biết tôi phải cực khổ vất vả... cố gắng biết bao nhiêu mới dám mở miệng thốt ra hai chữ “chào bác”? hấn ta chen ngang... chen ngang... làm bao nhiêu can đảm của tôi bị sút cái vèo văng đi mất không chút dấu tích.

– Mẹ mày vừa ra ngoài, sắp về rồi. – ông ta thờ dãi... có lẽ hết thuốc với con trai mình rồi. Vừa cứng đầu vừa bướng bỉnh, quả không dễ nuôi, cũng không dễ dạy, cuối cùng đành phải không chấp mà bỏ qua.

Câu nói của ba hấn xem như chấm dứt đoạn hội thoại tại đây. Ren chỉ im lặng, tôi cũng không nói gì nữa. Bầu không khí trở nên kì lạ hết sức.

Vì xung quanh tôi chỉ toàn những con người khác thường, hay tất cả những gia đình trên thế giới này đều như vậy?

Gia đình Chito thì bạo lực... Gia đình Ren, mỗi một thành viên là một mảnh ghép, tính cả đàn người giúp việc hùng hậu trong nhà cũng chẳng trở thành một bức tranh hoàn chỉnh được... vì mảnh ghép của mẹ hấn đã mãi mãi biến mất.

Vậy ra, người không gia đình như tôi... có cuộc sống nhẹ nhàng tự do nhất?! Buồn cười thật.

Ren thấy tôi trầm ngâm, hần tỉnh như ruồi quay sang vuốt nhẹ tóc tôi... trước mặt ba hần. Tôi tròn mắt hơi liếc nhìn về phía trước mặt mình... tôi có cảm giác khuôn mặt lạnh như tiền của ông ta đang hướng thẳng vào tôi mà nhìn chăm chăm với ánh mắt lạnh lẽo nhất có thể...

Cả người tôi run nhẹ... cảm giác này thật là rợn người mà... Ren hần vẫn thần nhiên như vậy, không phải đã qua huấn luyện rồi chứ? Bản thân thì sung sướng rồi, mệt mỏi là tôi đây... từ trước đến giờ chịu ánh mắt kì thị thì có thật, nhưng ít khi nào tôi bị chiếu tướng như thế này.

Hai vai tôi trong vô thức gồng lại, cả cơ thể không dám nhúc nhích.

– Đừng nhìn bạn gái tôi chòng chọc như thế, bà ta ghen đấy. – Ren đột nhiên cất giọng. Có lẽ hần biết áp lực tôi đang chịu... đúng là chu đáo a. Một công hai chuyện có thể giúp tôi thoát nạn, còn có thể sẵn tiện cửa cho ông ta một nhát sáu.

– Mày... thẳng hồn xược. – ông ấy giằng mạnh cây gậy xuống nền nhà. Tôi vô thức nheo mắt lại. Ren liếc mắt sang ông ta... một ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ.

Ông ấy cũng lườm lại hần, tôi ngồi ở giữa cảm thấy run, hần khí... dày đặc...!!! Những lúc này mới thấu câu nói “Trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết!!!” Tôi chết mà không biết mình chết vì sao!

– Ren đấy à?! – một giọng nữ quen quen vang lên... hình như chính là người đàn bà bán sáng đến gặp tôi... tuy cách ăn mặc có gọi cảm hơn một chút, tôi vẫn không quên được khuôn mặt kinh dị đầy phấn son này. Nhưng... cái người này lại gọi tên Ren bằng giọng nói dịu dàng đó, nghe thật rợn người.

– Em về rồi à? Ren có chuyện cần tìm em này. – ba Ren bắt đầu đi thờ dài, rồi nói với... mẹ Ren.

– Hôm nay thẳng bé về nhà ăn tối với chúng ta. – bà ta vui mừng nói, cười tít mắt nhảy bổ tới ôm chầm lấy cánh tay của ba Ren, ra sức tựa vào... nhìn... muốn ói thật! Tôi nhanh chóng đưa tầm nhìn ra nơi khác.

– Ăn tối? Nhanh dọn ra. Đừng ở đó diễn trò. – Ren nói, người hơi tựa ra sau lưng ghế. Từ đầu đến cuối không hề rời tay khỏi tay tôi.

Cảm thấy ánh mắt đâm chọt của bà... chị đầm đìa, tôi thấy nhồn nhột, đành quay lại nhìn, thấy ánh mắt chị ta quả thật đang chăm chăm vào tôi, chị ta gần như liếc tôi. Hừ... chị ta thì tôi không sợ gì, nhưng... chị ta có ba của Ren bảo kê, tôi dám làm gì...?

– Hừm... buông tay ra. – chị ta liếc tôi... ơ... rõ ràng là yêu thương con chồng quá mức. Người nắm là hần chứ có phải tôi đâu...? Măng chửi cũng không nở mắng hần, kết quả người hứng lại là tôi?!! Quá đáng.

– Không thích, tôi nói dọn cơm ra mà? Người làm ở đây chết hết rồi? – Ren găng giọng... chút cảm xúc tức giận đã xuất hiện... thà hần cứ như vậy, chứ lạnh như tiền thì cho tôi xin.

– Được rồi, dọn cơm ra. – ba của Ren nhanh chóng dập tắt lửa chiến tranh sắp bùng phát.

...

Tất cả đều im lặng, chỉ còn lại tiếng đồng hồ kêu tích tắc, đến cả tiếng dao nĩa va chạm nhau cũng không có.

Tất nhiên, bữa ăn này tôi không thể động đũa... những món ăn ở đây toàn sơn hào hải vị... chính xác là những thứ không thuộc về thế giới của tôi, và tôi cũng không biết làm sao để xử lý chúng.

Nhìn cách ăn thanh lịch của hai người ngồi trước mặt _ ba, mẹ Ren, nhìn sang Ren, hần cũng đang rất nho nhã dùng dao cắt thịt... từng động tác một đều rất nhã nhặn, thật chẳng giống với tính cách bình thường của hần.

Nói chung thì, tôi không biết gì cả, tốt nhất cứ lặng lẽ gặm nhấm ly nước lọc trước mặt rồi tối nay về nhà sẽ lục lọi trong tủ lạnh tìm thức ăn. Ai ngờ, Ren đẩy cái đĩa này giờ hần loay hoay sang cho tôi.

– Ăn đi. – giọng nói trầm ấm của Ren làm dịu đi phần nào bầu không khí đáng sợ này... những âm thanh đầu tiên.

Hic... hần biết tôi rất thiếu năng nên cắt thịt cho tôi ăn ư...? Cảm động chết mất. Tôi mỉm cười nhìn Ren với ánh mắt long lanh lung linh:

– Cảm ơn anh.

– Hai đứa... đủ chưa? – bà chị đầm đìa lên tiếng.

– Chướng mắt à? Hay ghen? – Ren cười khẩy, chẳng thèm ngẩng đầu lên mà nói. Hần tiếp tục xẻ thịt cho mình.

– Con... con... – bà chị tức run – Dám nói như thế?

– Ăn đi Yuki. – Ren bỡ bà ta nói với tôi.

– À... ừ. – tôi nuốt nước bọt, trở về từ nơi xa xôi, ngay lập tức ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

– Được rồi, hai đứa đang quen nhau à? – chị ta nói.

– Ủ. – Ren đáp lời... chị ta hơi run...

Con người này cũng khó hiểu thật, không trả lời cũng giận, cơ mà trả lời rồi cũng giận dỗi, bảo chúng tôi phải làm sao đây?

– Nhưng cô... cô là WW. – chị ta trừng mắt nhìn tôi... bàn tay đang cầm cái nĩa của tôi run lên, áp lực này... thực chất là từ ánh mắt của ba Ren. Tôi ngẩng đầu, không khẳng định câu nói của chị ta mà nhìn ba Ren... có thể nói tôi đang bơ bà chị này.

– Thì sao? – Ren hừ giọng.

– Hai người định làm sao đây? DW và WW không thể nào... – đây... chị ta chạm vào ngay nỗi đau, cũng như điểm yếu của chúng tôi... ạch.

– Chuyện đó sớm thôi... sẽ thay đổi. – Ren nói chắc nịch. Tôi... cũng như bà chị, ba Ren cũng không ngoại trừ, cả ba người chúng tôi cùng quay lại nhìn hần với ánh mắt... “Cái gì thế?! Anh/Con vừa mới nói cái gì thế?”

– Chuyện đó...

– Nói được làm được. – hần phán thêm một câu như đúng rồi, tiếp tục cho thịt đà điều trong đĩa hần vào đĩa tôi vẫn còn đang ăn dở. Từ nãy đến giờ, hần lại xẻ thịt cho tôi.

– Vậy thì... con... gia cảnh như thế nào?! – chị ta nói với chất giọng như thể tạm thời chấp nhận cho tôi bước một ngón chân vào căn nhà này... tiếp tục đào bới quá khứ của tôi... với một nụ cười mỉa mai.

Rồi... hiểu luôn... mục đích gọi Ren đến đây thì tôi không biết, nhưng bản thân mình mò đến đây, thứ nhất để cảm nhận được sự chênh lệch giữa gia đình Ren và gia đình tôi, thứ hai chính là để mình bị làm khó làm dễ mà. Bà chị này xem ra cũng cao tay thật.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: BOSS.

– Vậy, gia cảnh của con?!

– Chuyện đó cần bà quan tâm? – Ren lạnh giọng, khuôn mặt hần đen đi vài phần, hần mở lời thay cho tôi... chuẩn lăm Ren!! Câu này tôi rất muốn nói ra, nhưng không dám rồi.

– Hừm... mẹ đang hỏi con bé, tại sao con cứ chen vào? Con bé đâu có cần. – chị ta hừ giọng... gì đây? Chị ta rõ ràng biết quá khứ của tôi, Ren cũng biết, vậy thì hỏi câu này, chủ yếu để tôi mất mặt trước mặt ba của Ren... cũng chính là người trụ cột trong gia đình...

Chưa chắc... có thể ông ấy đã biết rồi, nhưng vẫn để yên cho chị ta làm mưa làm gió... có khi còn biết về tổ chức đó tường tận hơn bà chị đầm đả này.

– Tôi mò còi từ nhỏ. – tôi đáp, mắt đảo một lượt nhìn phản ứng của hai người đối diện.

Bà chị nhếch mép, còn ba Ren từ đầu đến cuối ngoại trừ lúc đầu tức giận thì không có chút phản ứng gì với trận chiến của chúng tôi. Độ lạnh của ông ta phải nói là ngang ngửa với Ren... đúng là cùng một dòng máu.

– Mò còi? – bà chị tỏ vẻ ngạc nhiên lăm.

– Mò còi mà có thể trở thành một người tuyệt vời như thế thì... còn ai có thể tốt hơn? – Ren nhảy vào miệng chị ta ngồi trước khi chị ta bồi cho tôi thêm một câu phủ đầu nữa.

– Hừm... được. Vậy mẹ chuyển câu hỏi. Con ở trên trường học hành thế nào.

– Vâng... toàn đầu bảng không ạ. – tôi cười tươi đáp.

– Từ dưới lên... nói trắng ra là... he he... đội sổ chạy loanh quanh. – Ren cười cười nói, hần đưa tay vò rối mái tóc của tôi.

– O... vậy là em ngốc nhất khối à? – tôi tròn mắt nhìn hần... ban nãy còn tự hào khoe nữa chứ.

– Ủ. – trong mắt hần có ý cười.

– Vậy tại sao lần trước đứng trước bảng xếp hạng, anh lại cười với em bảo “Hay lắm, em giỏi đấy Yuki.”? – tôi khó hiểu hỏi Ren. ... rõ ràng hẳn đã khen em.

– Em vừa đủ điểm để không phải học hè, hơn nữa... anh ở đầu này bảng, em ở đầu kia bảng... chẳng phải rất hợp nhau sao? – Ren nói đều đều, cả câu đều có ý trêu tôi, nghe chất giọng có vẻ vui vẻ, thoải mái hơn.

– ...

Thật là... mất mặt quá! Không còn gì để nói nữa.

Chị ta cười phì:

– Con bé này cũng ngốc nghếch ngây thơ thật.

– ...

Tôi lại không biết nói gì hơn. Trên môi Ren vẫn là nụ cười nhàn nhạt vì trêu chọc được tôi.

– Học lực nhu vậy cũng vào được The East... cũng thật là chuyện hy hữu. – chị ta xoáy tôi.

Nghe tới đây, tôi buồn ngẩn, hơi liếc nhìn, chị ta nuốt nước bọt trước luồng sát khí của tôi. Ren nhận ra tâm trạng của tôi đang khác, nhanh chóng nói:

– Ăn đi.

Tôi không ăn nữa, lặng lẽ uống nước.

Bữa ăn sau đó hoàn toàn im lặng. Tôi chỉ ngồi im không nói, cũng không động đậy, kí ức của tôi lúc này như một luồng xoáy đen, nhanh chóng nhấn chìm tinh thần của tôi...

– Con học ở đó... phải cố gắng lên... mẹ... đã lo liệu hết cho con... cố gắng lên con... mẹ... xin lỗi.

Tôi rùng mình xua tan những kỉ niệm đau thương.

Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc, người giúp việc cũng nhanh nhẹn dọn hết tất cả.

Chị ta nhẹ giọng nói với tôi:

– Con vào phòng nói chuyện với tôi một chút được chứ? Chỉ là vấn đề giữa phụ nữ trong nhà với nhau mà thôi.

– Không được. – Ren nhảy vào trả lời thay tôi, tay hẳn lại tiến đến nắm tay tôi.

– Được thôi. – tôi nói với chị ta rồi quay sang cười với Ren – Em đi với cô ấy, một lát thôi.

– ... – Ren vẫn cau mày nắm chặt tay tôi, hẳn đang suy nghĩ – Được rồi.

Tôi theo chị ta đi lướt qua Ren, hẳn nói nhẹ nhàng như gió:

– Cô dám làm gì Yuki thì đừng trách tôi.

– Hừ, con cũng sang phòng cha, cha có chuyện muốn nói.

...

– Yuki à... tôi không hiểu... cô đang muốn làm gì?

Chị ta kéo tôi vào phòng ngủ của mình và ba Ren, rồi hỏi tôi một câu như thế. Tôi trầm lặng quan sát căn phòng... quả thật không phải dạng vừa a.

– Ý cô là gì? Tôi mới là người phải hỏi câu đó. – tôi đáp mà không suy nghĩ.

Tôi đang chú ý tới cây đèn chùm treo trên đầu... chắc chắn... đúng là hàng xa xỉ, chỉ cần bán nó đi là tôi có đủ tiền học cả cho cả năm... không cần phải vất vả ở Tiffa nữa. Tôi lặng lẽ thờ dài.

– Cô đang ve vãn Ren đấy à?! Cô nghĩ một WW như cô có thể làm gì? Xét về mặt luật pháp, cô đã không thể ở bên cạnh người ta. Về ngoại hình cũng không cân xứng, về tài năng càng chênh lệch rõ ràng. Vậy cô dựa vào cái gì mà suốt ngày lẻo đẻo theo anh ấy.

Anh... ấy? Cô ta gọi con của mình là anh ấy?!! Chà... chà...

– Vậy thì... bây giờ cô đang nói chuyện với tôi trên danh nghĩa gì? Là mẹ... kế, hay là người thâm thương trộm nhớ Ren.

‘Chát’ – một bàn tay tát thẳng vào mặt tôi. Móng tay chị ta để dài cửa vào má tôi một đường đỏ ửng.

– Mày nói gì? Nói lại tao xem! – chị ta gào lên.

– Thật sự muốn tôi nói lại? – tôi liếc chị ta, mắt bắt đầu xuất hiện những lần máu đỏ.

‘Chát’ – thêm một cái nữa ở má còn lại.

– Đồ mất dạy! Đúng là đồ không có cha mẹ! Tao nhìn mày từ nãy đến giờ là vì nể mặt chồng tao và Ren thôi. Từ khi mày theo tao bước vào đây chính là bước vào con đường chết rồi!!! Mày nghĩ tao cao thượng đến mức để yên cho mày hạnh phúc bên người tao yêu ư?

– Hừm? Bà yêu Ren? Thừa nhận rồi à? – tôi quệt ngón cái ngang gò má đau rát – Tôi còn tưởng cô sẽ quanh co. Tôi biết thừa cái lí do khiến cô ghét tôi như vậy.

– Mày nói cứ như biết hết mọi thứ! Mày nghĩ mày là ai?! – chị ta nói, tung vào người tôi một đòn tấn công. Do không kịp phản ứng nên tôi bị đánh bay về phía sau, may mắn là rơi trúng chiếc giường lớn êm ái.

Bụng tôi đau thắt lại, hơi thở cũng trở nên khó khăn... tôi ngồi trên giường nhìn chị ta, thở dốc, nhưng cố tỏ vẻ bình thường:

– Được rồi, tôi đã vì những gì cô nói với tôi mà nhẫn nhịn. Bây giờ tôi không chịu thêm bất cứ một lời sỉ vả nào nữa. Cô mau nói đi.

– Mày ngu thật hay vờ ngu vậy? – chị ta cười khẩy – À,... quên mất! Một con nhỏ đội sổ như mày thì luôn tin tưởng người ta tuyệt đối, dù người ta chỉ mới gặp mình có một lần!? Đúng là ngu ngốc.

– Cái gì?! Cô... cô nuốt lời?

– Chẳng phải tao đã cho mày thông tin ngay từ lúc nói chuyện sao?! – chị ta ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt trong phòng chậm rãi nói, như đang trêu tức tôi.

– ... – tôi khó hiểu, vẫn nhìn chị ta chằm chằm.

– Ồ... đồ ngu! Chẳng phải tao đã nói rồi? Tên của tổ chức đó chính là G. Đó chẳng phải là một thông tin?

– Hừm... – tôi suy nghĩ một lát – Thì ra... cô cũng chẳng biết gì ngoài cái tên của nó.

– Cái gì? Ai bảo mày thế!? – tất nhiên, theo suy luận của tôi, chị ta bắt đầu kích động.

– Chẳng phải vậy sao?! – tôi tiếp tục nói khích.

– Mày mới chính là đứa không biết gì hết! Gia đình này cũng tham gia vào tổ chức đó. Lẽ nào người trong nhà là tao lại không biết gì hết?!!

– Cô... vừa nói cái gì?

– Gia tộc Kisuwazu có đóng góp lớn trong tổ chức G, hơn nữa, chồng tao còn có mối quan hệ thân thiết đặc biệt với người lãnh đạo tổ chức đó... lát nữa thôi, người ấy sẽ đến đây... theo đúng như lịch trình hàng tuần. Mày thấy không?! Người ta còn phải đến đây, chứng tỏ tầm quan trọng của gia tộc này rất lớn. – chị ta nói một tràng dài mà khuôn mặt có vẻ đắc chí.

– ... – tôi chết đứng tại chỗ...

Tổ chức G... đã bắt tôi rời xa cha mẹ, làm vậy khác nào giết chết họ... trong lòng tôi. Tôi... đứa con bất hiếu này đến mặt mũi cha mẹ mình ra sao còn chẳng biết... tất cả chẳng phải vì cái tổ chức quái dị đó sao? Muốn nghiền cứu gì chứ? Nực cười!!! Thích thì tự đi sinh ra một đứa mà nghiền mà ngắm, có sao lại đem tôi ra làm thí nghiệm...?!

Lạc đề!!!... chỉ do một phút nông nổi mà cảm xúc của tôi trào dâng mãnh liệt quá. Cơ mà cái tổ chức biến thái đó... gia đình Ren... lại có mối quan hệ thân thiết với nó...! Thật trớ trêu.

Liệu hán có biết đến sự tồn tại của G? Tôi nghĩ là không.

Hừm... hơn nữa, một lát nữa, boss sẽ đến đây?

Thấy tôi trầm ngâm suy nghĩ, có lẽ bà chị tưởng tôi đang đau khổ này kia,... nên vô cùng đắc chí nói:

– Haha, giờ thì biết thân biết phận rồi chứ? Mau mau tránh xa Ren, để cậu ta có thể đính hôn với tiểu thư Izumo.

– Không phải,... cô... thích Ren?!

– Mày nghĩ họ sẽ bên nhau được bao lâu. Với tính cách của Ren, họ sẽ chia tay không sớm cũng muộn, nhưng khi ấy, gạo đã nấu thành com, tập đoàn

hai gia đình cũng đã xác nhập thành một. Vậy thì... không còn gì phải sợ. Sau khi họ chia tay, tao có thể tiếp cận Ren.

Tôi nhếch mép khinh bỉ chị ta rồi quay lưng bước ra khỏi phòng... tôi tiến thẳng đến phòng khách ngồi chờ sự hiện diện của boss...

...

Lời kể của Ren.

– Có chuyện gì? – tôi nhẹ giọng.

– Con bé đó... con thật lòng với nó à? – ông già hỏi tôi.

– Nhìn chúng tôi giống giả tạo lắm? – tôi nhướn mày, thả mình lên sofa trong phòng, còn ông ta tiến thẳng tới bàn làm việc ngồi xuống.

– Hừm... không hẳn, nhưng ta biết, con không tầm thường chút nào.

– Quá khen. Có gì nói đi. – tôi chau mày nói với ông ta, sau đó làm bầm – Tôi còn phải về nhà nấu cho cô ấy ăn tiếp, ban nãy vì cô vợ của ông mà nuốt không trôi, chắc vẫn còn đói bụng.

– Hừm... nếu con và Yuki thật sự yêu nhau, phận làm cha, ta cũng không có ý kiến gì. Bên cạnh đó, ta cũng muốn giúp cho hai đứa có thể ở bên nhau... nói trắng ra, chính là ta muốn thay đổi luật lệ của thế giới này. Ta muốn con có thể đường đường chính chính ở bên cạnh con bé. – ông già nói... nghe phát tò mò... chắc chắn đằng sau câu nói này có ý đồ gì đó, không đơn thuần mà ông ta đi giúp tôi.

– Ông muốn gì?

– Nói vậy khác nào con đang nghi ngờ ta? Ta chỉ muốn gợi ý cho con cách để có thể thay đổi luật lệ của thế giới này.

– Không cần. – tôi chau mày tuyên bố thẳng thừng. Tôi đã nói trước mặt Yuki, cả ông già và bà vợ ông ta rằng tự tay tôi sẽ thay đổi luật lệ thế giới. Bởi vì tôi đã có cách, bây giờ tại sao phải đánh cược với ông ta vì những vấn đề tôi đã có cách giải quyết?

– Chỉ cần con đưa Yuki cho chính phủ, à không, có thể là một tổ chức nào đó nghiên cứu, chẳng phải có thể chứng minh, đứa con do WW và DW sinh ra vẫn rất khỏe mạnh và bình thường sao? Vậy là hai đứa vẫn có thể cùng nhau...

– Hừm... vậy là ông cũng có mặt trong G. – tôi cười khẩy, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của ông ta.

– ... – ngay lập tức mặt của cha già biến sắc, nhìn khó coi kinh khủng... tuyệt thật – Mày... sao mày biết?

– Hừ... đúng thật à? – tôi hơi nghiêng đầu khinh khỉnh cười với ông ta.

– Cái... quái gì? Mày, đang điều tra tao? – ông ta không còn kiên dè chút nào, bực tức cũng đã lộ hết ra ngoài.

– Ông là cái gì mà tôi phải điều tra ông, chỉ là... ông có dính dáng đến tổ chức đó... – tôi nhún vai. Ông ta chau mày.

– Vậy, mày không giao con bé cho tổ chức, và chống lại ba mày?

– Hừm... câu trả lời ông đã biết, đừng phí công hỏi làm gì. – tôi đáp, ánh mắt bắt đầu lia sang các nơi khác trong phòng.

– Được, vậy tao sẽ cùng tổ chức tiêu diệt mày, sau đó ép buộc con nhỏ đó về tổ chức. – ông ta đập bàn.

– Haha... – tôi cười nhàn nhạt, nói chuyện với những người không cùng đẳng cấp với mình đúng là phí thời gian thật, nhưng có cảm giác rất tốt – Đừng chỉ lo nhìn về phía trước mà quên mất sau lưng... bản thân bị gì thì đừng trách đời. Bị đâm một nhát mới từ từ phát hiện ra thì... ông tiêu chắc.

Tôi nói ra câu đó rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Ông chính là người khai chiến, tôi chắc chắn sẽ đáp trả. Nhờ ông mà kế hoạch của tôi đã bắt đầu.

Tôi mở cửa bước ra phòng khách, thấy Yuki đang ngồi đó, nhâm nhi tách trà, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước, có lẽ còn chẳng biết tôi đã xuất hiện trước mặt cô ấy.

Ngay lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Lời kể của Yuki.

“Kính cong, kính cong” _ tiếng chuông cửa vang lên. Trí óc tôi bây giờ căng như dây đàn, chỉ chút tác động nhỏ sẽ đứt ngay. Tôi nhìn chăm chăm ra cửa.

Một người giúp việc nhanh chóng chạy ra mở cửa...

Nhanh lên... nhanh lên! Boss!

– Yuki, em ngồi đó làm gì vậy, chúng ta đi về thôi. – giọng của Ren bất chợt vang lên làm tôi giật mình, quay lại thì thấy hắn đang nhìn tôi chăm chăm... Ren đã đứng ở đó từ lúc nào?

Ánh đèn yếu ớt vàng rực ở căn phòng khiến không gian trở nên thật kì dị.

Tiếng chân của ai đó, tôi quay sang. Người giúp việc ban nãy trở lại với một người phụ nữ...

– Ô... cô...

Người đó có vẻ giật mình khi thấy tôi... vì... tôi chỉ vừa nói chuyện với người đó mấy ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: LỜI NGUYỄN.

– Ô cô... – tôi tròn mắt nhìn người phụ nữ kia.

Bà ta mặc áo sơ mi trắng bên trong, khoác bên ngoài áo vest đen, mặc váy da cừu, khoác hờ thêm bên ngoài áo da thú, tóc xoăn từng lọn sang trọng. Bà ta cũng nhìn tôi, nhưng trên mặt không có chút cảm xúc nào, chỉ gật nhẹ đầu rồi đi thẳng vào trong.

– Em... quen bà ta à? – Ren ngồi xuống cạnh tôi.

– A... bà ta... – là boss!!!?

– Bà ta làm sao? – Ren chau mày.

– Không... không có gì, mình về đi. – tôi níu vạt áo Ren, bắt giác thở dài một hơi.

– Ừ, về thôi. – Ren mỉm cười, chất giọng dịu dàng, đầy vẻ cung chiều.

Tôi và hắn rời căn nhà, với những suy nghĩ rắc rối trong đầu.

Về tới nhà, tôi đã nằm vật ra giường:

– Bà ta... chính là mẹ của Tokio.

– Mẹ của Tokio, tại sao lại đến nhà anh? – Ren cũng chau mày khó hiểu... thì ra người thông minh phản ứng cũng chẳng khác tôi là bao nhiêu.

– Có thể, chỉ là có thể thôi, người phụ nữ đó chính là boss... là người đứng đầu tổ chức G. – tôi im lặng một lát, rồi nói.

– Tại sao?

– Mẹ kế của anh nói, boss thường đến nhà anh vào thời điểm đó... vậy nên em đã ngồi chờ. – tôi ngồi thẳng người dậy nhìn Ren.

– Mẹ kế? Bà đi đó? – Ren cao giọng hỏi.

– Ừm – tôi xê dịch trên giường.

– Cái gì vậy? – hàng chân mày của Ren đột nhiên xô vào nhau, trông còn khó chịu hơn ban nãy. Hắn nhìn chăm chăm vào tôi tỏ vẻ khó chịu. Tôi làm gì sai?

– Cái... gì? Là cái gì? Anh nói gì vậy? – tôi vừa dứt câu, hắn đã xông tới, chụp lấy tay kéo tôi đứng dậy trước mặt hắn.

– Cái này là sao? – hắn dùng ngón trỏ quệt qua một đường trên má tôi, tới lúc này tôi mới cảm thấy rất rát.

– A... – tôi reo lên một tiếng rồi khẽ rên rỉ – Đau đau!!! Đau mà!

– Hừ. – hắn đẩy tôi ngã xuống giường rồi quay lưng đi ra khỏi phòng.

Tôi nuốt nước bọt trước khuôn mặt tức giận của Ren. Bình thường hắn thương yêu tôi, cũng như cưng trứng, hứng như hứng hoa, mà vào những khi hắn đang tức giận, tôi chẳng biết hắn có thể làm gì.

Rốt cuộc hắn bỏ tôi ngồi đây một mình để đi đâu làm gì? Tôi ngồi im lặng lẽ suy tính hết những hành động biến thái hắn có thể làm để chọc cho tôi tức điên lên như hắn.

Đột nhiên cửa phòng bật mở, tôi ngược nhìn Ren cầm một hộp thiếc màu trắng, có in hình dấu cộng màu đỏ, hắn tiến tới quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi chớp chớp mắt nhìn hắn. Hắn không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng chứ không còn đáng sợ như ban nãy nữa, môi hắn từ từ hé mở:

– Cái hộp này anh để ở phòng khách, nếu em bị thương thì lấy ra dùng.

– Cảm ơn anh. – tôi gật nhẹ đầu phì cười, khuôn mặt hắn dù có lạnh thế nào đi nữa cũng không thể giấu được sự lo lắng và dịu dàng vốn có.

– Cười gì? Vui lắm à? – hắn cau có khó chịu, nhưng nhìn đáng yêu phết. Hắn mở hộp ra, bắt đầu cho thuốc vào bông gòn rồi thoa lên mặt cho tôi.

– A... đau! – tôi rên rỉ... rất chết được!!!

– Ai bảo để bị thương thế này? – Ren trầm ngâm một lát – Ai làm? – hắn cuối cùng cũng găg hời lý do.

Tôi cười khi:

– Bà chị đầm đồ.

– Bà... chị đầm đồ? – hắn nhướn mày, tưởng tượng ra bà chị đầm đồ là... con mụ nào.

– Mẹ kế của anh đấy ngốc xít. – tôi bĩu môi – Aaaa!! Đau!!

– Cho đáng. – hắn cố tình!!! Chính là hắn cố tình, giết tôi đi!

– Để em tự làm. – tôi chớp lấy tay hắn, trừng trừng mắt. Ren gạt tay tôi ra, tiếp tục chăm chỉ làm.

Tôi ngồi im vì hắn đã dịu dàng hơn nhiều... từng động tác một cũng thật nhẹ nhàng mà cẩn thận. Rõ ràng là rất sợ tôi đau, vậy mà cứ thích đùa.

Ngắm Ren ở góc độ này... quả không hổ danh là bạn trai truyền thuyết của tôi.

Lông mi dài, chân mày rậm, đôi mắt sâu thẳm, mũi cao, môi mỏng đo đo hơi nhếch lên, làn da trắng không tì vết. (có cảm giác Mi đang tả một người con gái==")

– Nhìn nữa tí trả công người mẫu. – Ren đột nhiên nói, giọng hắn cười cười.

– Gì... chứ?

– Xong.

Hắn hoàn thành công đoạn bằng cách dán một miếng băng keo cá nhân lên má tôi, sau đó hắn lại hỏi:

– Còn bị ở đâu nữa không?

Tôi lắc đầu, nhưng cái bụng phản chủ vẫn cứ đau âm ỉ... Ren tất nhiên không thể nhận ra điều đó.

Hắn thở dài một hơi thu dọn mọi thứ lại vào trong hộp, rồi đứng lên, một tay cầm hộp, một tay nắm tay tôi đi thẳng xuống tầng. Hắn đẩy tôi vào bếp, còn mình cầm cái hộp ra phòng khách đi cắt.

Tôi khó hiểu chau mày... vào nhà bếp... làm gì?

– Ngồi xuống.

Giọng Ren đột ngột vang lên. Tôi tất nhiên vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế... bụng gập lại khiến tôi hơi đau.

Chắc... bà di này dù ghét tôi cách mấy cũng có cần phải chơi mạnh tay như thế này không? Đau chết được! Chẳng biết có tổn thương gì đến nội tạng bên trong không, có khi bết nhầy hết rồi không chừng?

Hắn mở tủ lạnh, lấy một số thức ăn tươi rồi đem ra nấu... à... hắn vào bếp để nấu ăn... lạ ghê.

Tôi ngồi chăm chú quan sát hắn. Ren thật đảm đang, hệt như mấy bà vợ ý.

Nghĩ tới đây, môi tôi bất giác nhếch lên, tạo thành một nụ cười hạnh phúc. Có lẽ ban nãy hắn thấy tôi ăn ít quá, nên nghĩ tôi vẫn còn đói chăng?

Ren... có cần phải đáng yêu đến thế không?

...

– Yuki, mau dậy đi học. Yuki. – Ren lằm bằm lềm bềm... khiến tai tôi lúng búng.

– Không thích. – tôi dụi mặt vào gối ngủ tiếp – Hôm nay em muốn nghỉ học.

Bụng tôi đau dai dẳng từ hôm qua đến giờ... thật là khó chịu a. Bây giờ nếu ngồi dậy, chắc tôi sẽ không kiềm chế nổi mà nhăn mặt. Hic... ra tay ác độc! Ta sẽ trả thù...!

A... nhưng bây giờ đau quá! Không thể nói với Ren, mà hần thì cứ bắt tôi dậy đi học... Tiến thoái lưỡng nan.

Tôi đành chống tay bò dậy, cúi gằm mặt nhăn nhó để hần không thấy. Sau đó loạng choạng đi vào nhà vệ sinh, hy vọng hần không để ý.

...

– Yuki. Em sao vậy, sắc mặt của em không tốt chút nào. – bà cô chau mày nói khi thấy tôi nằm dài ra bàn... bụng tôi quả thật rất là khó chịu... không những không thuyên giảm mà còn ngày càng tăng.

Tôi sắp không chịu nổi rồi.

Chito và Ren đồng loạt đứng lên rồi đồng thanh:

– Để em đưa bạn ấy xuống phòng y tế.

– Ừ. Hai em mau đi đi.

Không để bà cô nói thêm gì nữa, Ren nhanh chóng cõng tôi lên lưng rồi bước đi.

...

Phòng y tế...

Ajita ngược nhìn ba chúng tôi:

– Chuyện gì vậy?

– Cô ấy có chuyện gì đó. – Chito đáp, còn Ren nhanh chóng đặt tôi nằm trên giường.

Tôi đau đến bặm chặt môi suýt chảy máu. Ba người họ vây quanh giường tôi. Ajita hỏi:

– Em cảm thấy thế nào?

– Đau... quá. – tôi rên rỉ, tay ôm bụng, tay còn lại bị Ren nắm chặt.

– Đau bụng à? Cho anh xem – anh nghiêm mặt nói, trông có vẻ rất lo lắng.

– Xem... gì? – tôi nhú mày.

– ... – Ren không nói không rằng, nhẹ nhàng kéo tay tôi ra, rồi vén áo tôi lên... ách! Dù gì thì gì... hoàn cảnh này cũng thật quá chi là...

– Cái gì thế? – tiếng của Chito vang lên, có vẻ hoảng hốt và sợ hãi.

Tôi run run nhìn xuống bụng mình...

Đáng sợ!! Những vết đen trông như hình con rắn hiện ra đen ngòm... giống xăm hình, nhưng tất nhiên không phải. Chúng đang nuốt tôi!!!

– Có ai đã chạm vào bụng em.

– ... – nhìn khuôn mặt nghiêm trọng đến đáng sợ của họ, tôi không dám nói dối, nhưng lại sợ Ren sẽ tức điên mà giết chết bà.

– Ai? – Ren gằn giọng.

– Bà chị đầm đò. – tôi giật mình nói nhanh.

– Bà ta... tại sao tối qua em nói...

– Em x... xin lỗi... a...

– Chết tiệt! Con bé bị bà ta đặt lời nguyền rồi. Là pháp thuật đen. Phải bắt bà ta đến đây ngay. – Ajita thở dài, hàng chân mày nhíu lại.

– ... – Ren không nói gì, cơ thể mờ dần rồi tan biến mất... hấn dịch chuyển đến đó rồi.

Tôi tiếp tục bấm môi chịu trận.

– Bà ta ác độc thật. – Chito hừ giọng, cô nàng ngồi bên cạnh nắm lấy tay tôi.

– Đừng để con bé ngủ. – Ajita nói – Anh đi tìm tư liệu giải phép.

Anh nói rồi lục tung những cuốn sách trên bàn làm việc của mình, sau đó chuyển sang lật hết sách trên chiếc kệ, bắt đầu ngồi xuống sàn nghiên cứu. Anh đọc sách với tốc độ siêu thanh, trong khi con buồn ngủ của tôi bắt đầu kéo đến.

Chito cứ tiếp tục nguyên rủa bà chị đầm đìa bên cạnh tôi... cách dùng từ và ngữ điệu của cô ấy thật thú vị. Nhưng mà hiện tại tôi quá đau...

– Đây rồi. – Ajita đột nhiên reo lên, khiến tâm trí đang mơ màng của tôi giật mình.

– Sao rồi? – Chito nhanh chóng sà xuống cạnh anh.

– Hừm... Đúng như anh nhớ, nhất định phải do người đặt lời nguyền tự hóa giải.

– Vậy chỉ còn trông chờ vào Ren.

Chito vừa dứt lời, một cơn gió kéo đến, Ren xuất hiện cùng với bà mẹ kế. Vừa đến nơi, sắc mặt hấn tệ đi trông thấy.

Đừng nói tên ngốc này đã dịch chuyển lần thứ hai, hơn nữa còn đem thêm một người!!!

Ren thở dốc, hấn một tay đẩy bà ta ra phía trước, còn mình thì loạng choạng đến chiếc giường cạnh giường của tôi nằm xuống. Cả người hấn ướt đầm mồ hôi... cơ mà... Ren không ngất đi đã là kì tích lắm rồi.

– Anh có sao không?

– Em... học... nghĩ anh là ai? – hấn nhếch mép – Ren của em... thì có thể bị gì?

– Vậy thì tốt rồi. – tôi thở dài, dù đang rất đau, nhưng cũng phải phì cười vì cái bộ dạng kiêu ngạo của hấn.

Giường bên đó cách giường tôi một quãng khá xa. Hấn đột ngột nhảy xuống giường, đẩy giường hấn lại gần giường tôi, cả hai cái gần như dính sát vào nhau, rồi leo lên giường nằm tiếp. Hấn thò tay sang nắm lấy tay tôi... Thật là bá đạo a!

– Bà mau hóa giải lời nguyền cho tôi. – Ajita cau mày siết chặt cổ tay bà ta.

Chito tiến thẳng đến tát cho bà ta hai cái:

– Con mụ này thật quá đáng! Bà nghĩ gì lại đi hại Yuki như vậy?! Chết tiệt! Để xem tôi sẽ làm gì bà!!! Xấu còn thích đóng vai phản diện à?

– Cô... – bà chị lấp bắp, rất tức giận nhưng vì bị Ajita giữ mất một tay, nên không dám manh động. Bà ta nhìn sang tôi đang nằm thờ hòng học trên giường, môi bà ta nhếch lên – Hừ, chịu mỗi một cú đấm mà đã thê thảm đến thế sao? Đồ vô dụng.

Câu nói này khiến tôi quay sang bà ta theo phản xạ. Khuôn mặt bà ta ngoài đồ ửng vì hai cái tát của Chito, còn có rất nhiều vết bầm tím, trên tay cũng vậy, tôi quay sang lườm Ren, cũng có thể xem là tôi bơ bà ta, nhưng bụng thì vẫn đau, có thể nói đã giảm đi một chút:

– Anh đánh bà ta?

– Không, anh chỉ đem bà ta đến đây... có dùng chút vũ lực nhưng... chẳng lẽ cơ thể bà ta vô dụng thế, anh chỉ nắm bà ta đi thôi cũng thương tích đầy mình như thế. – yup... Ren đang đá xoáy bà kia giúp tôi.

– Ren... – giọng bà ta chua xót, ừ nhỉ, bà ta thích Ren... hehe.

– Bà có mau giải lời nguyền cho Yuki không? – Chito gằn giọng.

– Ha... tội mày làm gì được tao? Tại sao tao phải làm theo lời tội bây nói. Nếu tao không giải thì sao?

– Tội này sẽ giết bà. – Chito hăm he.

– ... – bà ta hoảng sợ thấy rõ, rồi lấp bắp – Haha... phép thuật này... cái này chẳng phải cần có tao giải lời nguyền cho nó sao? Tao chết rồi thì nó cũng

chết theo! Tụi bây muốn tụi tao chết chung à.

– Bà chỉ mới biết điều đó thôi đúng chứ. – Ajita nhếch mép đầy tự tin. Rõ ràng câu nói của anh chính là một lời khẳng định chứ không phải là câu hỏi.

– ... – đúng như dự đoán, bà ta tái xanh mặt.

– Đừng nói với tôi, bà chỉ vô tình đặt lời nguyên lên con bé chứ không hề biết gì đến nó? – khuôn mặt kiêu ngạo của anh nhanh chóng trở thành một khuôn mặt tức giận đến đáng sợ.

– Tao... tao... chuyện đó, tất nhiên là không phải.

– Bà đừng nói dối! – anh thét lớn, làm tôi giật cả mình, bà ta cũng không khác chi là mất, hai vai theo phản xạ cao lên.

– Đúng vậy! Tao không biết cách phá giải nó! – bà ta cuối cũng cũng bị áp lực tâm lý mà hét lớn lên.

– Được, vậy bà phải chết. – Ren nói giọng lạnh tanh với khuôn mặt lạnh te... Hắn đã đứng lên từ đời nào, cảm giác một tay của mình trống vắng tôi bắt đầu cảm nhận được.

– Con trai đánh con gái không tốt cho lắm, để tôi. – Chito trừng mắt, nhếch mép đứng lên trước mặt chị ta.

– Đừng giết, còn phải đưa về nhà Ren nguyên vẹn. – Ajita dằn dò.

Sau đó... một tràn những tiếng van xin vang lên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: RÒNG CON BÉ NHỎ, HÃY VỀ ĐỘI ANH.

Xử xong bà chị đầm đìa, bà ta đã được đưa về nhà ‘an toàn’. Sau khi tôi đã cảm thấy đỡ đau hơn, chúng tôi chia ra tìm những cuốn sách cổ, biết đâu được chúng có ghi chép gì đó về lời nguyên chết tiết khó chịu này.

Thư viện trường do Ren và tôi đảm nhiệm, còn Chito và Ajita đang lục tung khu vực sách phép thuật cổ đại về lời nguyên trong thư viện của thành phố.

Thật sự... như mò kim đáy bể, bụng của tôi chốc lát lại nhói lên.

Chúng tôi liên lạc với nhau bằng một cái hộp, do Ajita thiết kế ra... khá là tiện lợi a.

– Rẻ... rẻ... tìm ra chưa? – giọng của Chito bên kia.

– Chưa. Có quá nhiều thứ... – tôi đáp lại.

– Ừm, tiếp... rẻ rẻ... tục tìm thôi.

– Uwah!! Tìm ra rồi!! Tìm ra rồi!! Có một chương nói về lời nguyên đó. – giọng của Ajita vui vẻ vang lên.

– Thật sao?

...

Cuốn sách đầy bụi bặm, những trang sách vàng ố, những dòng chữ cũng đã bắt đầu nhòe đi, tuy vẫn có thể đọc được chữ, nhưng rất mờ mắt, Ajita chỉ liếc sơ đã có thể nhận ra cũng thật là thần kì a.

– Thật ra, may mắn là đây không phải một lời nguyên chết người, tuy nhiên, xui xẻo là... người bị nguyên sẽ cảm thấy rất đau đớn cho đến khi lời nguyên biến mất. – anh nói khi chúng tôi đã tụ họp đầy đủ trong một quán cafe gần trường.

– Không có cách giải lời nguyên sao? – Ren cau mày, làm sao hắn chịu được khi thấy người con gái hắn yêu thương phải chịu đau đớn trong khi bản thân không làm gì hết.

– Có hai cách. Cách thứ nhất chính là để cho người đặt lời nguyên gỡ bỏ nó, nhưng sách không đề cập đến việc làm thế nào. Cách thứ hai chính là tìm ra cây illpie (chém đầy J chém tắt), đây là một loài cây dại thường mọc trong những hang đá, nơi không có ánh sáng mặt trời, tuy nhiên, nó rất hiếm. Lần cuối cùng người ta nhìn thấy nó chính là ở trong khu rừng ở sau kí túc xá của trường mình. – anh dừng một chút rồi nói – Thật ra... cuốn sách này đã được viết từ rất lâu rồi, địa điểm của nó cũng rất mơ hồ, anh chỉ có thể đoán như vậy... cũng không thể biết được, liệu rằng hang đá đó đã bị lấp chưa.

– Còn nước còn tát, đi thôi. – Chito đứng dậy, quay lưng đi thẳng.

Chúng tôi chuẩn bị một số dụng cụ rồi lên đường. Tôi bị bắt phải ở nhà nhưng đã bon chen xin đi theo, cuối cùng khi gần đến khu rừng, bụng lại đau thối... dạ dày từng cơn khó chịu khiến tôi muốn nôn.

Cả bọn phải dừng lại nghỉ chân. Con đau bụng bình đã chấm dứt sau 30', dường như lần này đau hơn lần trước rất nhiều. Tôi cứ tưởng mình đã ngất đi luôn rồi.

Chúng tôi cuối cùng cũng đến khu rừng, trời cũng đã quá trưa, tôi thở dài:

– Hay là... thôi đi, em đau cũng được, có chết đâu mà sợ.

– Em còn nói những lời như thế thì đừng trách anh. – Ren mạnh bạo búng vào trán tôi một cái đau điếng.

– Em mà ngốc đi là nhờ anh đẩy đồ ngốc này! – tôi xoa trán nhăn nhó.

– Đi tiếp thôi, đừng có lảm nhảm. – Ren vò tóc tôi.

– Kia kia... có phải một cái hang không? – Chito đột nhiên reo lên.

Tôi theo tay chỉ của cô nàng nhìn thấy một cái miệng hang, nằm khuất dưới những tán lá. Gì đây, rõ ràng đang là giữa trưa, cái hang vẫn tối hù, âm u như vậy, có khi nào ở đó... có... có ma không?

Tôi còn đang run rẩy, khuôn mặt đen thui đi khi nghe Ren nói:

– Được rồi, vào thử rồi biết.

Chúng tôi lấy đèn pin từ trong ba lô ra đi thẳng vào trong. Tối...! Tối quá!

Tôi run run đứng sát vào người Ren. Không thấy đường phía trước mà ba con người này cứ bang bang đi, chân sãi những bước dài và nhanh nhẹn. Họ không sợ lộn hố à? Ít ra cũng phải có chút gì đó lo lắng cho bản thân chứ, hay chỉ ít cũng là chút hoang mang?

Chỉ có mình tôi sợ thôi a...!

“Roạt” – một bóng đèn vụt qua đầu tôi. Tôi giật mình hét toáng. Ren ngay lập tức bịt miệng tôi lại, rồi túm đầu tôi ngồi xổm xuống. Vai của Chito cũng không biết từ lúc nào đã ngang với vai tôi. Bên kia, Ajita cũng đang ôm lấy người Chito thấp người xuống.

Sau đó, một loạt tiếng động đáng sợ vang lên... chúng phát ra từ trên đầu tôi... cái gì thế... nghe như tiếng... đập cánh?

Tay của Ren vẫn yên vị trên miệng tôi, cho đến khi âm thanh đó trôi xa dần và biến mất.

– Đừng sợ, chỉ là dơi thôi. – Ren xoa nhẹ đầu tôi.

Ren vừa dứt câu, còn chưa để tôi kịp hoàn hồn đã lôi tôi dậy kéo đi phăng phăng. Tôi bám dính luôn vào người hấn.

Chito đột nhiên đập cái bốp vào lưng tôi, khiến tôi giật cả mình chất giọng thất thanh của tôi lại được phóng thích.

– Hahaha... cậu thú vị thật! – Chito ôm bụng cười ngặt nghẽo.

– Hai đứa này... đừng giỡn nữa đi, chúng ta đang đi dã ngoại chắc? – Ajita hơi siết bàn tay Chito... trong đêm tối... tôi thấy lờ mờ thế. Hai người này nắm tay nắm chân tình tứ thế từ khi nào vậy không biết?! Chắc chắn! Xong lần này, Chito chết chắc với tôi.

– Được rồi, chỉ vì em thấy mặt của Yuki căng thẳng quá thôi. Hahaha... nhìn vui quá. – Chito vẫn còn cười... tội nghiệp nhất chính là tôi.

– Hừ.

– Phía trước có gì đó phát sáng, cẩn thận, và... im lặng. – Ren nói, rồi quay lại cười khẩy nhìn tôi và Chito... rõ ràng là ám chỉ hai đứa tôi... xùy... ta chả thêm sợ nữa nhé, cũng chả thêm hết nhé.

“Roạt”

– Aaaaaa!!

Thật... mất mặt... quá sức mất mặt, khi chất giọng của tôi lại một lần nữa được cất lên.

– Phi. – cả ba người còn lại, dù đang rất căng thẳng cũng phải phì cười, trong khi tôi đang xệ mặt xuống hết sức có thể.

Vùng sáng đó... đẹp lung linh.

Hang động mở dần ra, tạo thành một hốc đá lớn, ở giữa là hồ nước trong veo, quanh hồ có lối mòn nhỏ bằng đá xanh, phía trên là thạch nhũ... sở dĩ có ánh sáng, là do... đom đóm.

Khắp nơi, những ánh sáng nhỏ bé của đom đóm tụ hợp lại với nhau nhìn như những vì sao lấp lánh trên nền trời đen mỗi tối.

Chúng sáng đến nỗi tôi có thể thấy rõ... những cây đại mộc ven bờ hồ bên kia... nhiều thế này, sao lại nói chính là loài cây hiếm?!! Hiếm... ở chỗ nào cơ?

– Có phải kia không? – Chito tỉnh mắt nhìn thấy, quay sang hỏi Ajita.

– Có vẻ là nó. – anh chăm chú quan sát một lát rồi mỉm cười nói – Đi vòng qua đó lấy nó thôi.

Chúng tôi tất nhiên không thể vô dụng đến nỗi mỗi việc đi trên đá cũng không xong, lại trượt chân ngã xuống hồ được. Tuy nhiên, sau khi đã an toàn nắm được một nắm cây trên tay, dưới hồ xuất hiện một bóng đen ngòm.

Một con cá lớn... đúng hơn là khổng lồ trôi lên, khiến mặt nước ban nãy tĩnh lặng giờ nhấp nhô, hai đường đi ban nãy chúng tôi dùng đột nhiên nát vụn rồi chìm hẳn xuống đáy. Cả bốn đứa tôi bị kẹt trong một vùng đất nhỏ trơ trọi... phía trước là một con quái vật khổng lồ, phía sau là bức tường, không thể biết được đây bao nhiêu, phía trên đầu là vách hang.

Nguy hiểm!

– Các người làm gì ở đây? – giọng con quái vật ồm ồm, đáng sợ vang vọng cả cái hang. Doi không biết từ đâu bay đầy trên mặt hồ.

– Dịch chuyển ra ngoài. – Ren và Ajita đồng loạt thì thầm vào tai tôi và Yuki.

– Hahaha, vô ích, khi các người còn trong hang này, các người không thể nào sử dụng phép thuật được. – con quái vật cười khẩy đáp... chất giọng của nó lọt vào tai đúng là làm người khác phải rùng mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào con quái vật một lát rồi nói:

– Tụi này muốn lấy đi vài cây đại này.

– Để làm gì? – nó lại hỏi.

– Chữa bệnh cho ta. – tôi đáp lạnh nhạt, mắt vẫn chăm chăm về nó.

– Bệnh à...? Là lời nguyện đó sao? Haha... người phải biết rằng... loài cỏ đại ấy sẽ không có ích gì nếu không được hòa trong máu của ta. – con quái vật cười cười đáp... những răng là răng lộ ra... đây đích thị là một con quái vật ăn cỏ, răng nó thẳng đều chứ không góc cạnh gai nhọn như những loài ăn thịt khác. Chỉ ít chúng tôi cũng biết nó không đáng sợ, không nguy hiểm đến con người.

– Máu của người? Có thể cho ta một ít? – tôi hỏi nó, vẫn là vẻ mặt bình thản như cũ.

– Haha... thật thú vị, lần đầu tiên ta thấy một con người như cô.

– Hừm... cảm ơn?

– Nhà người giống gì vậy?! Male or female? (vì Mi cũng không biết giống loài của con này là gì, nên cũng không biết nên dùng từ thế nào? đành dùng luôn tiếng Anh cho nghĩa nó rộng) – Ren cau mày, nắm tay tôi kéo ra phía sau hẳn... Ồ... là ghen... à? Ghen với một con chả biết là con gì này á?

– Hừm... hai người yêu nhau à? – con quái vật hỏi lại... hơ... đây là lúc nào rồi còn đứng đó tán ngẫu vậy, bụng tôi lại quặn đau rồi...

– Ồ. – hẳn đáp với chất giọng lạnh te, nhưng thấp thoáng trong ánh mắt chính là sự vui sướng khi được người... à không... được sinh vật khác nhìn ra mối quan hệ của mình... như vậy chứng tỏ, tình cảm của cả hai đã sâu sắc như thế nào.

– DW và WW... cũng được cho phép rồi?! Thế giới này cũng sắp loạn rồi? Dù ta rất ủng hộ mỗi tình huống này. – con quái lại tiếp tục nói chuyện, cuối câu hơi cười thích thú.

– Người cho là, DW và WW có thể yêu nhau. – Ren ngay lập tức hỏi ngược lại.

– Ừ, ta thấy việc đó rất đáng yêu, rất dễ thương. Nói chung, ta ủng hộ hai người. Cố lên.

Bây giờ đang là cái gì đây?!! Là hàn thuyên tâm sự, là tâm sự mỏng tâm sự dày...???!! Là cuộc trò chuyện giữa hai nhân vật tâm cơ... Tôi ngày càng

không hiểu được chủ đề đang lạc đi đâu mất.

Tôi không có hứng thú nghe, tôi đưa tay ôm bụng, cảm giác giống như có một cái gì đó đập vào, bên cạnh đó còn chèn ép ngũ tạng, khiến tôi đau đến đứng không vững, cắn chặt môi dưới đến khi nó rướm máu, cuối cùng chịu không nổi phải bật ra những tiếng rên rỉ.

– Yuki! Yuki, cậu có sao không? – Chito hét lên. Ba người họ xông đến đứng quanh tôi.

– Cho ta ít máu của ngươi. – Ren ngay lập tức thay đổi sắc mặt lạnh lẽo vô cùng – Dù ta cũng rất thích ngươi, nhưng đây là chuyện bắt buộc, vì ta thích Yuki hơn ngươi.

– Máu của ta? Sao lại căng thẳng vậy...? Ta đâu nói ta sẽ không cho, ta xuất hiện chính là để cho các ngươi một ít máu.

– Ta có thể tin ngươi?

– Hại các ngươi ta được gì?

– Được, nếu ngươi giúp Yuki, ta sẽ rất công bằng ban cho ngươi một phần thưởng, ngươi thích gì ta sẽ làm đó. Ta không phải dạng người thích lợi dụng lòng tốt. – Ren tiếp tục nói, giọng đều đều.

– Haha... quả thật ta không nhìn nhầm ngươi. Ta từ trước đến nay không yêu cầu gì người khác làm cho mình nhưng... – nói đoạn, con quái vật tự cắn vào tay mình, bóp chặt cành cây trong tay rồi xoa nó vào bụng tôi, cảm giác bàn tay lạnh ngắt của nó chạm vào mình, nhất là vùng bụng, cả người tôi run lên, nóng hừng hực, trái ngược với thân nhiệt của nó – vì ngươi đã nói vậy... thật ra, ta luôn muốn được ra ngoài thế giới trên bờ.

Con đau giảm nhanh, tuyệt thật, khuôn mặt tôi giãn ra, ba người xung quanh cũng thở phào nhẹ nhõm. Ren quay sang con quái vật, đột nhiên thấy nó thật là dễ thương:

– Được rồi, cô ấy đã hoàn toàn ổn chưa?

– Ừ, lời nguyện biến mất rồi.

– Ta tin ngươi.

Con đau chấm dứt hẳn, những vết đen vẫn vện đáng sợ trên bụng tôi cũng không còn nữa. Chito nhẹ nhàng lấy ít nước dưới hồ rửa đi vết máu cùng với xác cây trên bụng tôi.

Ren và Ajita quay đi chỗ khác. Ren khẽ tăng hắng, mỉm cười với con quái vật:

– Được rồi, làm sao để đưa ngươi ra ngoài?

– Ngươi... giúp ta thật ư? – ánh mắt... nó long lanh, đến bây giờ, tôi vẫn chưa xác định được rốt cuộc nó là male hay female hoặc việc nó là con gì.

– Tất nhiên, tại sao ngươi cứ mãi hỏi đi hỏi lại một câu vậy? Có cách nào khiến ngươi có thể ra ngoài? – hần nhủ mày đáp.

– Thật ra... ta vốn có thể tự mình ra ngoài, nhưng không biết có thể đi đâu về đâu, nên ta mới tự nhốt mình ở đây. Các ngươi... sẽ để ta đi cùng các người không? – con quái vật lặng lẽ đáp, dù không thấy rõ mặt nó nằm ở đâu, nhưng hình như có hơi ngượng ngùng. Rõ thú vị a.

– Hừm... có một... thứ như ngươi... giữ lại để canh nhà cũng không tồi. – Ren kiêu ngạo nhếch mép nói... rõ ràng rất thích... thứ này... cứ làm ra vẻ ta đây chẳng cần.

– Thứ gì là thứ gì chứ? Ta là rồng đấy nhé... à... mà... đúng hơn là dị long... ngươi không nên chọc cho ta tức điên lên.

– Haha... mau rút nước cho ta đi. Rồng con. – Ren cười nhạt, khuôn mặt lúc này thật sự khiến người ta muốn đập cho mấy phát.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: MAX GHEN TUÔNG.

– Dragon, Ren đâu rồi? – tôi chớp lấy con rồng nhỏ bé nằm trên sofa.

Hôm qua, khi Ren vừa dứt lời, dị long đã biến thành một con rồng nhỏ xíu thật đáng yêu, nhanh chóng bay đến sà vào vòng tay của tôi... Ren tròn mắt

nhìn nó, hất mặt cau mày ním môi dùng một tay chộp lấy đuôi con người ta lôi ra:

– Nhà người muốn chết à?

Cuối cùng sau khi ra khỏi hang, cũng rời khu rừng thì ai về nhà nấy. Con rồng nhỏ này sẽ theo tôi và Ren về nhà.

Tôi phải phì cười với độ trẻ con của Ren, ghen với ai không ghen chứ, con rồng còn chẳng phải là pháp sư...? Bình thường hẳn vốn đã trẻ con rồi, nay gặp thêm Dragon càng thể hiện rõ ràng hơn nữa. À... Dragon là cái tên do tôi đặt cho, nó... có vẻ rất thích.

Từ sáng tới giờ, tôi không thấy Ren đâu. Tôi gọi cho Chito bằng cái máy liên lạc mà Ajita sáng chế ra.

– Cái gì? Đi từ sáng á? – giọng Chito ngạc nhiên, tuy rề rề nhưng vẫn không giấu nổi sự thích thú.

– Ừ... cũng chẳng dặn dò gì với Dragon cả, anh ấy đang làm gì vậy?

– Dấu hiệu ngoại tình... Chito... rề rề... – giọng của Ajita cắt ngang cuộc trò chuyện của tôi và Chito – Tới giờ vào học rồi, đi thôi. – Chito đáp – Vâng. Tạm biệt Yuki nhé, tan học tớ sẽ bay ngay sang nhà cậu... chúng ta nhất định phải mở một cuộc điều tra Ren.

– Cảm ơn, vậy cậu đi học đi.

Hôm nay tôi bị bắt phải nghỉ học, Ren cũng nghỉ học, nhưng thay vì ở nhà chơi với tôi, hắn lại đi đâu đó từ sáng sớm. Tôi vừa mở mắt tỉnh ngủ đã chẳng thấy hắn đâu. Dụi đi dụi lại mắt mấy lần cũng không thấy Ren, chỉ thấy hắn viết cho tôi một tờ giấy note, vồn vện vài chữ: “Anh đi, có lẽ trưa sẽ về, em yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Nhớ ăn sáng, đừng bỏ bữa.” Mặt sau... “P/s: cấm lên phén với thằng nào, nhất là Dragon! Anh sẽ đuổi nó ra khỏi nhà nếu nó dám làm gì em”

Đọc thư Ren viết cho tôi quả thật cười không nổi, mà khóc cũng không xong. Cái giọng điệu vừa cứng rắn vừa dịu dàng, vừa ghen tuông vừa đáng yêu này là cái gì thế?

Quả thật đến trưa, Ren mò về, trên người hắn là áo sơ mi trắng, đi cùng quần tây âu, nhìn vô cùng chững chạc... đi đâu mà ăn mặc thế này?

Tôi nhào đến ôm chầm lấy hắn:

– Anh mới về...

Thực chất chỉ là đang cố gắng ngửi mùi hương trên người hắn... tốt... chỉ là mùi nước hoa quen thuộc của hắn... thoang thoảng mùi cafe. (mùi chị này thính quá...) Cơ bản là không đi với người con gái khác. Ren dịu dàng một tay ôm tôi, tay còn lại xoa đầu tôi:

– Hôm nay em sao thế? Bệnh nữa à? Dragon đâu rồi không chăm sóc em?

– Nó ngủ rồi. Vả lại, anh xem này. – tôi kéo Ren vào cái phòng nhỏ nhỏ vốn là Ren định sau này có con sẽ là phòng ngủ của con, bây giờ đã trở thành của Dragon.

– Hờ... thằng nào đây? – Ren nhủ thầm khi thấy trên giường là một đứa trẻ bụ bẫm khoảng 5, 6 tuổi. Nước da trắng, má hơi hồng lên, đôi môi đỏ tươi hơi chu ra, đôi mắt nhắm nghiền, chiếc mũi nhỏ nhỏ phù hợp với khuôn mặt vô cùng. Thằng bé cuộn mình trong chăn, nhưng đã đá văng hết gối xuống giường.

– Dragon đấy, em hỏi nó có còn hình dạng nào không, nó liên hô biến một cái trở nên đáng yêu như thế này. Em bảo nó để thế luôn.

– Hừm... anh sẽ xử lý chuyện này sau. Bây giờ anh cần ngủ. – Ren ưỡ oải đáp, hắn ngáp ngắn ngáp dài rồi rời khỏi phòng đi thẳng qua phòng ngủ chính.

Tôi không nói gì, cũng quay lưng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi sang chỗ hắn. Ren vừa nằm xuống giường đã thở đều đều, có vẻ đã ngủ. Tôi nhủ thầm... thái độ gì đây? Hắn chỉ ra ngoài uống cafe, sao vừa về nhà đã nằm lăn ra ngủ? Một mồi gì chứ? Nhưng hắn đi uống cafe với ai...? Không thể tự kỉ một mình được...! Chẳng lẽ... thật sự là đang ngoại tình?!!!

Tôi thất thần, không thèm nhìn hắn nữa, bỏ xuống bếp.

Tôi tựa vào bàn bếp, một hơi tu hết ly nước.

Gì chứ... nóng... nóng quá... nóng đến sôi máu mà.

...

Tôi nằm xem ti vi rồi ngủ quên đến tận chiều, đúng hơn là đến khi Chito đến, tôi đã đưa chìa cho cô nàng nên Chito có thể tự do ra vào, thấy tôi nằm trên ghế sofa, cô nàng đến vừa lay vừa hét:

– Yuki! Thời điểm đầu sôi lửa bỏng nào rồi cậu còn có tâm trí nằm đây nghỉ ngơi thành thói quen này ư?

– Hờ... ơ... Chito? Cậu đến rồi? Tớ sao lại ngủ quên nhỉ? – tôi mắt nhắm mắt mở hỏi với chất giọng lơ đãng... phát hiện ra trên người mình có chiếc chăn

đặt ngay ngắn, cả người tôi cũng đã nằm thẳng ra, trên đầu có kê cái gối... một cảm xúc mãnh liệt nhẹ nhàng trào dâng. Mỗi tôi không nhận được nở một nụ cười mỉm... cảm giác ấm áp xâm chiếm, tôi dường như quên mất con giận lúc này.

Tôi vui mặt vào cái chăn nồng nặc mùi hương của tôi và Ren.

– Ren đâu rồi? – Chito điên tiết lên với cái vẻ mặt bình thản còn hơi mê mẩn của tôi.

– Tôi không biết, tôi ngủ quên mất nên...

– Được rồi, hẳn đã về nhà chưa?

– Rồi, vừa về đã lăn ra ngủ, cậu có nghĩ là...

– Hừm... tớ sẽ tạm tá túc bên đây, khi nào Ren ra khỏi nhà mà không có cậu, tội mình ngay lập tức đuổi theo điều tra. Nhưng mà... nhà cậu có phòng dành cho khách không?

– Có. – tôi gật đầu đáp.

Lần trước tôi quên miêu tả thêm, căn biệt thự này còn có một tầng hầm là kho chứa đồ. Trong khoảng sân rộng lớn phía sau nhà còn có một căn nhà khác, chỉ có tầng trệt như một phòng khách, và lầu một chứa một phòng ngủ nữa cùng với nhà vệ sinh. Bên cạnh đó là ga ra để xe, tạm thời Ren chưa động đến.

– Được rồi, bây giờ tớ về nhà gom một ít quần áo. – Chito nói rồi đứng lên bỏ đi.

Sau khi Chito đi mất, tôi lớn tiếng hỏi:

– Ren ơi, anh ở đâu rồi?

– Anh đang tắm. – Ren đáp.

– Vậy em nấu bữa tối. – tôi lầm bầm, nói như không nói.

Tôi thờ dãi, thay vì đoán già đoán non như thế này, tôi nên hỏi thẳng Ren... nhưng đáp lại câu hỏi của tôi là...

– Đi làm công việc đại sự, em không cần lo.

Tôi cũng không nói gì nữa, lặng lẽ ăn, rồi lặng lẽ buồn rầu. Rốt cuộc hẳn đang làm gì...? Công việc đại sự của hẳn... không phải là cướp nhà băng hay giết người đó chứ... có lẽ cũng không phải những việc gây nguy hiểm cho hẳn đâu nhỉ...?

Thôi rồi... ngày càng yếu đuối, từ khi nào tôi phải tự an ủi bản thân như vậy...?

...Từ khi người quan trọng nhất đối với tôi xuất hiện.

Ren rõ ràng đã nhận ra sự lo lắng trong ánh mắt tôi, hẳn thờ dãi:

– Việc anh làm không phải mạn rợ hay biến thái như cướp nhà băng này nọ đâu nhỏ ngốc à.

– Hơ... anh lại làm cái trò đó?! – tôi nhàu mày, bặm môi, trợn mắt, đúng hơn là dùng ánh mắt mà tôi cho là đáng sợ nhất nhìn chăm chăm vào hẳn.

– Anh không biết đọc suy nghĩ đâu, chỉ là tất cả những gì em nghĩ đều hiện ra hết lên mặt kia. – hẳn không những không sợ mà còn phì cười, cứ như đang trêu đùa một con nhím nhỏ không có sức phản kháng, chỉ biết xù lông lên nhưng không thể làm tổn thương một ai – Anh biết em đang cảm thấy hoang mang và bất an, nhưng em tuyệt đối phải tin tưởng anh. Anh không ngu ngốc, cũng không tầm thường. Em biết mà.

– Được rồi, đừng tự sướng nữa. Em tin anh. – tôi mỉm cười. Ren biết... hẳn biết... biết tôi đang hoảng loạn. Cảm giác ấm áp lại trào dâng, hẳn biết rõ tôi như thế tôi và hẳn là một.

– Tốt. Vậy mới là Yuki của a...

– Ăn xong dọn dẹp. – tôi nói, xong kéo ghế ra đứng dậy, không nhìn hẳn mà tiếp – Em đi tắm.

– Thật biết phá hỏng khung cảnh... – tiếng hẳn lầm bầm phía sau. Tôi bất giác mỉm cười.

...

– Dragon... – tôi mở nhẹ cửa phòng Dragon sau khi tắm xong, trên tay đem theo một đĩa thức ăn – Không ăn thật sao?

– Ừm. Ta không đói, mà ta cũng không ăn mấy thứ tầm thường này. – Dragon đáp, thẳng bệ trở mình trên giường.

– Ăn thử đi rồi hần nói.

– Ta không ăn đâu.

– Ta để trên bàn. – tôi nói rồi đi ra ngoài.

Vừa đóng cửa phòng, Chito đã đến, tôi đưa nhỏ về căn phòng của mình ở căn nhà phía sau. Ren nhìn thấy Chito cũng không nói gì chỉ liếc qua một cái “Chào.” rồi thôi.

Tôi nằm trên giường với Chito suốt buổi tối tán dóc với cô nàng... cảm thấy thoải mái thật a... đúng là có tâm sự gì chỉ cần trải lòng với bạn bè thì mọi gánh nặng đều tiêu tan hết.

Nói đến tối, nhìn lại đồng hồ đã 11 giờ đêm, tôi mới mò về phòng mình. Vừa mở cửa phòng ra, eo tôi bị một bàn tay siết chặt. Cả người đột nhiên bị ai đó đè vào cánh cửa.

Eo tôi bị siết lại, tay còn lại của người ta chống lên cửa đặt cạnh đầu tôi.

– Anh làm trò gì nữa vậy? – tôi phì cười nhìn Ren.

– Em ở trong phòng của Chito đến giờ này mới về! – hần bĩu môi, trông đáng yêu tợn.

– Đừng nói với em là... đến cả Chito anh cũng ghen?

– ... – Ren không nói, chỉ im lặng, tay hần hơi siết eo tôi. Tôi mơ hồ thấy khuôn mặt của hần đỏ lên.

– Cô ấy là con gái đấy!

– Không biết, ngoại trừ anh thì em không được ở bên cạnh ai lâu đến thế. Hơn nữa trời còn rất tối. Em không chút phòng bị nào cả. – Ren vẫn bĩu môi cau mày.

– Hahaha!!! Hết thuốc rồi, em chịu thua anh luôn. – tôi cười to, hai tay vòng qua cổ hần.

Tôi kiễng chân lên hôn nhẹ vào má hần:

– Đền bù, ok?

– Vậy thôi à? – Ren vẫn bĩu môi, nhưng khuôn mặt đã giãn ra.

– Anh còn muốn sao nữa?

– Phải đánh dấu chủ quyền. – hần làm bầm rồi bế thốc tôi lên... hết nói nổi...

– Thả em xuống! – tôi vùng vẫy, nhưng Ren vẫn bình thản thả tôi xuống giường.

Một tay hần nắm lấy hai cổ tay của tôi đưa lên đầu tôi. Tay còn lại hần bắt đầu chậm rãi gỡ nút áo của tôi...

– Ren! Anh đang làm cái gì vậy? – tôi hoảng hốt thét lên.

– Đánh dấu... chủ quyền? – “Em còn muốn hỏi cái gì?” hần không nói ra suy nghĩ này mà gấp gấp cúi xuống.

Đôi môi ẩm áp của hần chạm vào cổ tôi khiến tôi rùng mình. Cả người nóng ran lên. Hần miết lấy miết để, đặt lại đó một dấu hôn đỏ ửng, hần dần dần nhìn xuống dưới.

‘Cộc cộc’ _ tiếng gõ cửa khiến hần dừng lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm... nhanh chóng vùng vẫy kịch liệt hơn:

– Buông ra, em đi mở cửa.

– Là ai? – Ren giữ nguyên tư thế mà lên tiếng... Hic... kì này không lẽ hần định làm thật...?! Trông nghiêm túc như thế...!

– Dragon đây, ta vào được chứ?

– Tất nhiên là không. – Ren lạnh lùng đáp.

– Vào đi. – tôi hét lên. Ren đang ở phía trên tròng mắt nhìn tôi. Tôi tránh ánh mắt của hần.

Tiếng mở cửa vang lên, Ren nhú mày trườn kín tôi bằng cái chân rồi ngồi cạnh tôi.

– Yuki đâu? – Dragon hỏi.

– Không biết. – Ren nói, tay hắn đang giữ chặt vai tôi không cho tôi mạnh động.

– Rõ ràng tôi vừa nghe tiếng cô ấy.

– Tai người có vấn đề rồi. – Ren lạnh lùng đáp.

– Ừm... vấn đề gì chứ?! – tôi vùng vẫy, đá chân quơ tay... tất nhiên Dragon có thể nhìn thấy và nghe được. Nó lôi tôi ra từ cái chỗ rồi lườm Ren sắc lẹm, hắn giả lơ xem như không thấy, đá tầm nhìn sang chỗ khác cứ như vừa rồi mình chẳng nói dối không chớp mắt.

Tôi thoát khỏi bàn tay Ren cũng quay lại lườm hắn sắc lẹm. Cái tên này... thật là!

– Có chuyện gì sao? – tôi ngẩng đầu hỏi Dragon.

– Ừm... – thằng bé đỏ mặt, hai tay đang đặt sau lưng đưa ra trước cái đĩa trống trơn – Cho tôi thêm một ít nữa.

– Hehe... ngon lắm đúng không? Tay nghề của tôi mà... – tôi cười toe toét.

Từ khi Dragon về nhà ở cùng tôi và Ren, tôi phát hiện ra, ở điểm này, tôi thấy Dragon và Ren thật sự rất giống nhau, lúc nào cũng ngạo mạn, hành xử kiêu mình là nhất, chẳng xem ai ra gì, thích cũng không nói mình thích, ghét cũng không dám nói là mình ghét, cứ âm thầm hành động, mà khi bị phát hiện thì tỏ vẻ không hay không biết, ta đây không có lỗi. Thật tức cười chết được.

– Được rồi, đi theo tôi. – tôi cười toe toét cầm lấy cái đĩa, sải bước dài ra cửa, như chợt nhớ ra, tôi dừng lại quay sang nhìn Ren – Anh đi cùng không?

– Anh còn lựa chọn không? – hắn nói rồi cau mày khó chịu lườm Dragon một cái, lại đi lướt qua thằng bé khoác vai tôi.

Lại trò này... Ren cũng thật là đáng yêu mà...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: TÔI KHÔNG QUAN TÂM KHI PHẢI LÀ NGƯỜI THỨ BA CHEN GIỮA EM VÀ HẮN TA.

Con đường sầm uất nhất lục địa này chính là Feeling... trên con đường này, tất nhiên sẽ xuất hiện những cửa hàng đông đúc nhất, được ưa chuộng nhất. Quán cafe ngày ngày đều đầy bàn, không có lấy một chỗ trống chính là Finder (chẳng hiểu nghĩa, Mì thấy hay hay thôi).

Tôi và Chito đang làm gì... đang rình rập trước quán cafe đó.

Tôi và nhỏ có cùng một phong cách, chính là trùm kín từ trên xuống dưới bằng một màu đen. Trên mặt càng khiến người ta kinh hãi, kính đen to bản, khẩu trang che mặt, nón rộng vành. Hai chúng tôi thấp thò lấp ló bên cạnh cột điện phía trước quán cafe, nhìn chăm chăm vào trong với ánh mắt sát thủ.

Vì đây là quán cafe ngoài trời, nên chúng tôi không nấy khó khăn khi quan sát đối tượng. Đối tượng hôm nay diện áo sơ mi màu xanh đen, cùng quần jean, mái tóc đánh rối hơi dựng ngược lên.

Tại sao lại phải vất vả bon chen ngoài này...? Chính là vì đối tượng này chơi sang quá!! Quán nào không vào, lại chui ngay vào Finder, chúng tôi không kịp đặt bàn trước sảnh đứng ngoài này chờ thôi... thật là vất vả.

Hừ... chồng thì đi ngoại tình, ngồi trong đây sung sướng, mát mẻ, lại còn chờ ‘người ta’ tới nữa. Trong khi vợ thì phải bò lăn bò càng ngoài này như cái bang, thật đau lòng a.

Ren trong kia thân nhiên gọi cafe đen, một lát sau, chiếc ghế phía trước mặt Ren có người ngồi vào.

Tôi tròn mắt nhìn... chẳng phải đó là...

– Kurai? – Chito lăm bằm cau có.

Ờ, là Kurai.

– Anh ta làm cái gì ở đó, chẳng lẽ là phá đám Ren với bạn gái, chẳng lẽ... – tôi lẩm bẩm, tới đây dừng lại, tôi nhìn sang Chito.

– Kurai thích Ren?! – cả hai đồng thanh... à... quả thật là bạn thân, đến suy nghĩ cũng giống nhau. Tuyệt thật.

– Nhưng mà... không ngờ, tình địch của cậu... lại đủ thể loại và giới tính nhỉ? – Chito nhếch mép.

– Đừng suy nghĩ lung tung, chắc chỉ là hiểu lầm thôi. – tôi cười trừ, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy... ày...

Mất tôi sáng lên khi thấy Kurai đưa sang cho Ren một bìa giấy. Hắn nói gì đó, tất nhiên chúng tôi không thể nghe thấy được, sau đó lấy bìa giấy bỏ vào ba lô trên lưng.

Cả hai đồng loạt cười khẩy...?

Ren gọi thêm một ly cafe rồi cả hai cùng nói chuyện. Chúng tôi xác định rồi...

Thì ra người mà Ren ngoại tình, bỏ mặc tôi bù lủn bù lóc ở nhà chính là Kurai...

Một người con gái tóc dài thướt tha, mắt to, mi cong, môi đỏ, mũi cao, da trắng, má hồng, ba vòng siêu chuẩn, tình tình hiền lành tốt bụng lại dịu dàng... nếu có người như thế này xuất hiện cướp mất Ren, tôi còn không nói gì. Nhưng tại sao lại là một người con trai, tuy là đẹp trai và nam tính thật, nhưng tính cách anh ta thế nào, chẳng lẽ Ren còn chưa rõ, chính là siêu cấp biến thái!!!! Sao hắn có thể cùng Kurai...

Ờ... người đó không ai khác chính là Kurai... người anh trai đáng ghét của Chito.

...

Tôi và Chito về nhà, không ai nói một tiếng, bước đi cũng nhẹ nhẹ nhàng nhàng, cố gắng để không phát ra tiếng động. Thật không biết phải làm sao... cũng không biết phải nói gì cho hết sức.

Chồng mình... lại dụ dỗ anh trai của bạn thân mình... mặc dù anh trai này có hơi quái dị, nhưng không phải cũng đem lòng yêu mến chồng mình chứ?

Hai người này quả thật không có ai bình thường... Thiên tài...?? Có lẽ suy nghĩ sẽ khác với suy nghĩ của người bình thường chẳng?

Dù cho hai người này thật sự không có gì, vậy thì có gì Ren lại giấu tôi, lại cứ nói mập mờ như thế.

Tôi muốn tin cũng không biết tin ai, tin vào đâu, tin vào cái gì.

– Tớ đi tắm đây. – tôi thở dài rồi bỏ đi, để lại Chito đang thần thờ nằm dài trên sofa... cô nàng cũng không biết phải làm gì để khuyên nhủ tôi.

Tôi xả nước lạnh lên đầu. Ôi ôi... con nhức đầu kéo đến, những gì tôi thấy trước mặt chỉ toàn hoa là hoa.

Sau khi tắm xong, tôi quần bừa cái khăn rồi bò ra ngoài, tóc ướt từng hạt rơi xuống thảm, cả người cũng li ti những giọt nước tôi chẳng thèm lau. Tôi trèo lên giường vùi đầu vào gối.

Ờ, thì ngu ngốc thật. Vừa đi nắng về nhà đã chui ngay vào phòng tắm xối nước lạnh không bệnh cũng rất là thần thánh à. Nhưng cơ bản là tôi muốn làm nguội cái đầu mình thôi.

– Dra... Dragon. – tôi thều thào, nhưng biết chắc nó sẽ nghe. Dragon có thính giác rất nhạy... hoặc do tôi hy vọng thế.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng mở ra thật. Dragon từ bên ngoài chạy ù vào trong trên đôi chân nhỏ nhắn dài có một khúc:

– Cô sao vậy?

– Sắp chết rồi, báo cho Chito cứu tôi.

– Chết thật, Chito vừa ra ngoài rồi. Cô cố gắng một chút. – Dragon cố gắng trèo lên giường nơi tôi đang nằm, nhưng mà... đó là một chuyện không tưởng, bởi vì chiều cao của thằng bé còn chẳng bằng chân giường.

Ngay lúc này, cửa phòng lại bật mở, Ren từ bên ngoài bước vào... gì đây?! Lại gặp ngay người mình không muốn gặp nhất ngay lúc này.

Tôi khó khăn chống tay ngồi dậy, cười gượng:

– Về rồi? Em... ra ngoài một chút.

– Chẳng phải cô... – Dragon ngu ngốc...!! Phát ngôn bừa bãi không suy nghĩ!

– Tôi chỉ đùa thôi. – tôi đưa tay bịt miệng thằng bé rồi kéo nó đi ra ngoài lướt qua Ren.

Hắn túm vai tôi lại...

Thôi xong, bị phát hiện rồi à?

– Sao ướt mềm thế, còn quần có mỗi cái khăn, em đang... dụ dỗ anh?

Hắn đã nói một câu hoàn toàn không chạm đến nỗi sợ hãi của tôi.

Nhưng ngay lập tức Ren nhú mày. Gạt Dragon ra khỏi tay tôi, hắn bế bổng tôi lên vút lên giường.

Ren thờ hất ra, hắn cúi xuống khẽ cụng trán hắn vào trán tôi... một lúc lâu, trước mắt tôi là ánh mắt ấm áp của hắn... trái tim tôi đập vừa nhanh vừa mạnh. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Ren đã có thể biết được tình cảm chân thành của hắn rõ ràng dành cho tôi, vậy thì tôi còn lo lắng gì nữa.

Không thể tin được tôi lại đi nghi ngờ Ren.

– Em sốt rồi? Lại làm cái trò ngốc nghếch gì mới sốt phải không? – Ren buông tôi ra, kéo tôi ngồi dậy – Đầu tiên vào nhà tắm lau khô người rồi mặc quần áo vào. Nhanh lên một chút.

Tôi ôm chặt lấy Ren, dụi mặt vào người hắn rồi mới buông Ren ra, vui vẻ bước đi chậm rãi vào phòng tắm.

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời hắn rồi bước ra ngoài, nằm dài ra giường. Con chóng mặt vẫn còn... tôi cứ tưởng mình sắp ngất đến nơi. Tôi thể... từ nay về sau dù cho tức giận hay gì đại loại vậy cũng không chơi ngu nữa.

– Ngồi. – Ren từ đâu bước ra.

Đợi tôi ngồi lên, hắn lấy khăn lau tóc cho tôi. Dường như Ren rất thích làm việc này.

Lau xong hắn đặt tôi nằm ngay ngắn trên giường, kéo chăn, chỉnh gối... vô cùng kỹ lưỡng. Hắn đắp cho tôi cái khăn lên trán rồi hỏi:

– Em đói không? Anh nấu gì đó cho em ăn.

– Không... ngồi... cạnh em – tôi nói.

Phát hiện ra, hôm nay bản thân mình quá bánh bèo, tôi xấu hổ, đỏ mặt kéo chăn lên che trán. Hức... bẽ mặt quá.

– Hôm nay dễ thương thế? – Ren phì cười, hắn kéo cái chăn xuống bẹo má tôi. Giọng nói của hắn chứa chất cười sáng khoái thoải mái vô cùng.

– Im đi. – tôi lại lặn xuống đồng gấu bông tôi mới đem về mấy ngày trước.

– Sau này nên đáng yêu một chút... – Ren mỉm cười nhúng cái khăn trên trán tôi vào nước lạnh, vắt khô rồi lại đặt lên trán tôi.

– Nếu không anh sẽ bỏ nhà theo trai chứ gì? – tôi trêu hắn.

Ai ngờ Ren nhú mày:

– Em theo dõi anh?

– Ừ. Nói thật với em đi, anh và Kurai có chuyện gì vậy? – tôi tất nhiên không phủ định mà thẳng thừng hỏi.

– Được, vậy anh sẽ kể cho em nghe.

– Em biết đó, xin lỗi vì đã hợp tác với Kurai, mà không hỏi ý kiến của em hay của Chito. Anh ta dù có dễ tính và biến thái thật, nhưng thực ra đó là một thiên tài. Anh ta rất giỏi trong nhiều lĩnh vực, vậy nên... anh đã nhờ anh ta cùng anh và Ajita thực hiện một kế hoạch.

– Kế hoạch gì?

– Em không cần quan tâm đến quá trình mà chỉ cần hưởng thụ kết quả. – Ren nói rồi xoa đầu tôi một cách dịu dàng, ánh mắt của hắn đầy sự chờ che bảo vệ... ờ, tôi tin tưởng hắn tuyệt đối – Em nằm ngủ một lát, anh nấu cháo cho em ăn rồi uống thuốc, bệnh sẽ sớm hết thôi.

Tôi gật đầu. Hắn bỏ ra khỏi phòng.

Dù cho có tin tưởng hắn tuyệt đối đi chăng nữa, tôi vẫn rất muốn biết kế hoạch đó là gì... Đây không phải là mất lòng tin ở hắn, mà nguyên nhân chính là tò mò.

Sau đó tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ, khi cảm thấy cơ thể hơi bị lay lay tôi giật mình tỉnh dậy. Ren đút cho tôi hết tô cháo thịt băm rồi đưa cho tôi mấy viên thuốc cùng một ly nước.

Tôi ngoan ngoãn uống hết, Ren gật đầu hài lòng. Hắn sau đó đắp lại khăn cho tôi rồi dọn dẹp.

...

Sáng hôm sau, con sốt của tôi biến mất.

Tôi chạy đi kể cho Chito nghe, cô nàng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thì ra là vậy...

Sau đó, Chito rơi vào im lặng, tôi cũng không nói gì thêm.

Ba đứa chúng tôi cùng đến trường, Dragon ở lại biệt thự một mình canh chừng... hy vọng thằng nhóc không đốt nhà.

...

Giờ ăn trưa hôm nay,...

– Hôm nay anh có hẹn với Ajita và Kurai rồi, xin lỗi em nhé. – Ren quay sang tôi nói ngay lập tức sau khi tiếng chuông báo hiệu hết giờ học vang lên.

– Hôm nay tớ phải đi họp rồi... cái chức lớp trưởng chết tiệt, xin lỗi cậu nhé. – sau khi tiếng chuông báo hiệu hết giờ học vang lên, Chito ngay lập tức quay sang tôi nói.

– Ờ... không sao. – tôi chớp chớp mắt vì còn đang ngây người ra đáp trả bừa bãi.

– Xin lỗi nhé. – cả hai lại đồng thanh... chuyện này thật là... Nếu tôi xuất hiện trước mặt Ren sau Chito, thì liệu Ren và Chito hai người này có đến với nhau không nhỉ? Họp nhau thế còn gì.

– Không sao, vậy, đi đây. – tôi vội lấy hộp cơm trong ngăn bàn rồi bay thẳng ra sân sau.

...

Lâu lắm rồi tôi mới có một bữa ăn trưa yên tĩnh thế này. Bình thường, không bởi tiếng kể chuyện của Chito, thì tới những câu nói bá đạo của Ren, có khi lại là tiếng cãi vã của hai người. Hôm nay chỉ một mình tôi ngồi đây,... ngẫm nghĩ lại cũng buồn thật.

Gió vuốt nhẹ những chiếc lá cánh hoa trên cành cây, kéo nó xuống. Một cơn gió mạnh thổi đến tạo thành một cơn mưa lá. Tôi bị cái gì đó bay vào mắt khiến nó đau rất kinh khủng.

Đặt hộp cơm xuống thềm cỏ, tôi đưa tay dụi mắt kịch liệt... không có chút tác dụng nào! Không những không đỡ đau mà còn thêm nhói. Cảm giác nóng rát khiến tôi nhắm tịt mắt, không thể mở ra được nữa.

Một bàn tay nào đó đột nhiên chụp lấy tay tôi, giọng nói trầm ấm vang lên:

– Bỏ tay ra xem.

Tôi thật sự rất muốn bỏ ra để nhờ vả người ta giúp đỡ, nhưng phản xạ tự nhiên khiến tay tôi không thể rời mắt.

Người đó không hề tức giận mà vô cùng bình thản dùng một tay của mình kéo cả hai tay của tôi xuống, tay còn lại kéo mí mắt của tôi nhẹ nhàng thổi vào. Tôi đến giờ vẫn còn chưa thấy rõ, hoàn toàn không biết người đang ngồi trước mặt mình là ai, nhưng giọng nói này thật sự rất quen.

Một lát sau, mắt tôi đã không còn cảm giác cộm nữa mới có thể từ từ mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên trong mắt tôi chính là sự nổi bật của mái tóc màu tím đen đặc biệt.

– Ryuu?

– ... – cậu ta không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt không cảm xúc.

– Cảm ơn. – tôi mỉm cười nói, tay vô thức dụi mắt thêm mấy lần.

– Đừng dụi. – Ryuu nắm hai tay của tôi lại.

Lần này là... lần này chính là nắm lấy bàn tay của tôi. Cậu ta hai tay hai bàn tay tôi, ánh mắt cũng không hề tránh né mà nhìn thẳng vào mắt tôi. Bị đôi mắt nó xoáy sâu vào mình khiến tôi chốc lát lại thấy chột dạ.

Ánh mắt màu tím đượm buồn ấy có lẽ sẽ ám ảnh tôi một thời gian, tôi vốn rất ghét khi thấy người khác đau lòng.

Nhưng mà giờ tôi mới phát hiện tư thế này quả thật có gì đó không ổn a. Nắm tay nắm chân tình cảm thế này bị Ren thấy thì chỉ có chết đến bị thương. Hơn nữa, cái tên này không hiểu tại sao dạo gần đây lại trẻ con đến đáng sợ. Hẳn cứ ghen tuông bừa bãi, đến cả Chito là bạn thân của tôi hẳn cũng không tha.

– Yuki. – Ryu đột nhiên gọi tên tôi.

– H... Hà...? – tôi lắp bắp. Không hiểu sao tôi cảm thấy bản thân mình sắp gặp nguy hiểm.

– Tôi không quan tâm khi mình phải làm người thứ ba chen giữa cuộc tình của em và hắn ta.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: TRỞ VỀ WW.

“Viu... cốc”

– Au... Đau... – tôi than thở – Thằng nào chơi đây?

Tôi lớn tiếng cau có hỏi, khi mà bản thân mình còn chưa nhận ra giáo viên đã vào lớp và tiết học đã sắp hết một nửa. Tôi đang bận suy nghĩ...

Một viên phấn, khiến con đầu đầu của tôi ập đến là một viên phấn! Chết tiệt! Thằng nào con nào ném phấn giấu chân không dám ra mặt.

Cảm giác cả lớp đột nhiên im bật, đến đáng sợ...

Chito và Ren bên cạnh nhìn tôi chăm chăm rồi cả hai phì cười, sau đó còn cười lớn đến không thể kiềm chế được.

Gi đây?

– Thằng này này. – cô giáo dạy Toán tròn mắt nhìn tôi – Yuki! Theo tôi nhớ thì vừa rồi em là người đội sổ... điểm tệ nhất là môn Toán còn không tập trung trong giờ tôi?

– Tập trung gì cô? Sắp nghỉ hè rồi mà? Đạo gần đây vào lớp cũng chỉ điểm danh cho đủ chứ có cần học hành gì đâu? – tôi trả lời. Sau đó lại có cảm giác Chito cười lớn hơn, Ren bặm môi không thể cười lớn, cả lớp cũng bắt đầu cười ầm lên.

–Ồ hay nhỉ? Em muốn gây sự á? – cô ấy vô cùng trẻ trâu xắn tay áo lên – Được rồi, gồng tay thi với cô, nếu em thắng thì cô cho lớp nghỉ học tiết cô, từ giờ đến hết năm. Mau lên đây.

– Haha... được thôi, chỉ ít thì cũng có gì đó thú vị trong lớp. – tôi nhếch mép.

Tôi chậm rãi vô cùng tự tin tiến lên bàn giáo viên. Cô Toán đã ngồi sẵn trên đó khiêu khích tôi.

Cô Toán là cô tôi thích nhất trong dàn giáo viên dạy ở DW A1. Cô ấy vẫn còn trẻ, tính cách vô cùng bá đạo, hết con nít, nói chuyện rất hợp rơ với chúng tôi, cũng rất hay đùa giỡn, dù tò về giận dữ nhưng thật ra cũng chẳng có ác ý gì, hơn nữa, cô dạy rất dễ hiểu... đây là phần do Chito nhận xét chứ không phải một con nhỏ đã mất căn bản toán như tôi.

– Yuki cố lên! Yuki cố lên!

Lớp tôi dù là lớp chuyên lớp chọn nhưng thật ra ai cũng lười... vậy nên có cơ hội để được cúp tiết thì có thằng nào con nào không vui cho được.

Tôi đứng trước mặt cô, cười khẩy:

– Cô không hối hận chứ?

– Nếu em thua cũng phải chịu hình phạt thích đáng nghe chưa.

– Tất nhiên ạ. – tôi tất nhiên nhếch mép.

Chúng tôi bắt đầu sau tiếng thổi còi của lớp trưởng là Chito... và tôi thắng trong 3s.

– La... Lại lần nữa. – cô ấy cau có, nhìn khuôn mặt hệt con nít.

– Được thôi. – tôi nhún vai.

Cô ấy tất nhiên lại thua, lần này còn thảm hại hơn, chỉ vừa bắt đầu đã thua cuộc.

Haha... thì gì không thì lại chọn ngay gồng tay? Tôi từ nhỏ dù rất được cưng chiều, nhưng vẫn thường thích chế cùi giúp gia đình cùng với Ajita... hay là Ren (cứ không nhắc đến có khi quên luôn tên thật của người ta a) vậy nên tay chân cũng rất là khỏe mạnh.

Cô Toán chúng tôi vừa nhìn đã thấy tri thức, có lẽ suốt ngày chỉ cầm mỗi cây bút, thể lực đâu mà đấu lại tôi chứ.

– Yeh!!! Nghỉ học!!! Nghỉ học thôi.

Cả lớp reo mừng. Tôi cũng chỉ mỉm cười:

– Hẹn cô hôm khác đấu tiếp nhé.

Cô giáo trẻ môi rồi giận dỗi ngồi yên trên ghế giáo viên không nhúc nhích, mặc cho lớp tôi làm loạn.

Tôi lại có thời gian rồi suy nghĩ đến câu nói của Ryuu.

Cái gì mà... làm người thứ ba? Ý của cậu ta là sao?

Tôi lúc đó vì quá bất ngờ nên đẩy Ryuu ra cầm theo hộp cơm chạy mất, không hỏi rõ ý của cậu ta, nghĩ lại thấy hành động của tôi cũng thật ngốc nghếch.

– Yuki.

– Hả? – tôi giật mình quay sang Chito.

– Cậu mơ màng gì thế, ban nãy lúc ăn trưa gặp chuyện gì sao?

– Không. Tôi chỉ đang buồn ngủ thôi. – tôi cười trừ đáp qua loa... ai ngờ Ren vác tôi lên vai đi thẳng.

Chito chỉ cười cười không nói. Cả lớp lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

...

Hắn đem tôi lên sân thượng rồi cho tôi nằm dài, gác đầu lên đùi hắn. Lưng Ren tựa vào lan can bằng sắt.

– Em ngủ một chút đi.

Giọng hắn trầm trầm.

Tôi khóc không ra nước mắt. Ôi trời tôi có buồn ngủ tẹo nào đâu, chỉ là trả lời cho Chito thôi mà.

– Mời em Ren và Yuki DW A1 lên phòng hiệu trưởng. – giọng thầy hiệu trưởng mệt mỏi vang lên, có vẻ ông đã quá mệt mỏi với cặp đôi này, gần như tuần nào cũng kêu lên gặp ông mấy lần.

Thấy tôi định ngồi dậy, Ren nói:

– Em cứ nằm ngủ ở đây, anh đi gặp ông ta.

– Được rồi mà, em cũng không còn buồn ngủ nữa. Em đi với anh.

Ren lưỡng lự một hồi cũng gật đầu, vô cùng ngang nhiên lỏng tay hắn vào tay tôi kéo đi.

Như thường lệ hắn chẳng thèm gõ cửa thân nhiên đi vào. Tôi nhắm mắt một lát cũng để yên tay mình trong tay Ren, ai ngờ trong phòng ngoài ông hiệu trưởng già còn có sự góp mặt của một người khác.

Người này tôi thấy rất quen, chính là vì tôi đã gặp người này mấy ngày trước.

Ba của Ren... làm gì ở đây?

...

Trong căn phòng lúc này chỉ còn lại tôi, Ren ngồi một bên, ba của Ren ngồi trên cái sofa ở đối diện.

– Ba nghe nói dạo gần đây bà vợ ngu ngốc của ba đã đến đây gây không ít phiền phức cho hai đứa, nên hôm nay ba muốn thay mặt bà xin lỗi hai con.

Tôi quay sang nói chuyện với Ren bằng ánh mắt “Ba anh dễ thương quá.” Ren đáp “Ông không tốt như em nghĩ đâu.” (hai anh chị này thần thánh quá)

– Nhân tiện Ren, con nghĩ gì lại chuyển một WW như Yuki sang lớp DW của con? Hơn nữa còn là A1. Con nghĩ cái trường này là chốn không người chắc? Ngay lập tức con... – ông nhìn tôi – Về lại WW A1 cho bác.

– Chuyện này còn đến lượt ông quản sao? Đặt cô ấy ở đâu là quyền của tôi. – Ren nghiêng răng lườm người đàn ông trước mặt. Ừm... cái tình hình căng thẳng giữa hai bố con này có phải do tôi mà ra không vậy?

– Nếu mày không nghe tao sẽ phải ép buộc...

– Được rồi Ren, em trở về WW A1 cũng được. – tôi nhanh chóng chen vào câu nói của ông ta. Quay sang nhìn Ren với ánh mắt “Em đã thấy được sự nguy hiểm của ba anh.”

– Nhưng mà...

– Đây là yêu cầu của em chứ không phải của ba anh. – tôi khò rỗng trong lòng. Của tôi gì chứ? Đến những người ngốc nghếch ngu xuẩn nhất cũng biết lý do tôi chuyển về lại WW A1.

– Hừ... được. Anh cũng chẳng muốn ép em. – Ren vừa nói vừa lườm ba mình, đích thị câu nói này có chủ đích là xia xói mĩa mai đâm chọc người ta. Ba có thấy không, bạn gái con vô cùng hiểu chuyện lại rất ngoan hiền như thế sẵn sàng chiều theo yêu cầu nhảm nhí của ba, ba còn dám ý kiến làm khó làm dễ ép buộc tụi con nữa không?

– Tốt. Vậy ba về nhà. Ren, con đừng thấy ba hiền rồi làm tới. Có thể con đang ở tuổi nổi loạn, ba cũng có thể tha thứ khi con làm loạn như thế, nhưng không lâu nữa đâu.

– Hừm... tuổi nổi loạn? – hần cười khẩy – Những đứa trẻ ở tuổi nổi loạn có một sức mạnh rất thần kì đấy. Lần trước tôi đã cảnh báo, ông không những không nghe còn chẳng thèm đếm xỉa tới, sau này đừng trách tại sao tôi không báo trước.

Ren nói rồi lại nắm tay tôi đi lướt qua ông ta bước thẳng ra ngoài không một cái ngoái đầu, cũng chẳng một bước ngập ngừng.

– Ren... nói chuyện như thế với ba của anh cũng được à?

Tôi nín vạt áo cù hần hỏi. Ren lập tức dừng bước. Hần quay sang nhìn tôi với khuôn mặt đen xì lùì... ời... ờ... tôi có cảm giác bản thân đang nguy hiểm, hải đối mặt với con bão cấp cao.

Ren đột nhiên túm lấy tôi đẩy tôi vào tường, hần cúi sát mặt tôi, chau mày, hỏi:

– Em không tin tưởng anh sao?

– Sao lại không? Tất nhiên là có. – tôi nhủ mày cũng khó chịu hỏi, tôi đang nói về vấn đề nào, hần đột nhiên chuyển sang cái này?

– Vậy tại sao không biết, em chỉ cần im lặng trông cậy vào anh. Em nghĩ anh không thể đối phó với lão già đó à? Nghe theo lời ông ta làm cái gì?

– Em...

– Em có biết từ khi em chuyển sang lớp anh học, anh đã vui đến mức nào không? Bình thường lớp học thực sự rất nhàm chán, nhưng nhờ có em mà nó đã thú vị hơn rồi! Em nghĩ cái gì lại chuyển về lớp cũ. Về cái lớp rác rưởi đó, bọn họ sẽ có có trên chọc bắt nạt em, cái tên tóc tím nào đó cũng sẽ có cơ hội tiếp cận em. Em nghĩ anh sẽ có tâm trạng đến lớp sao? – Ren nổi đóa lên.

– Em chỉ là... không muốn anh và ba anh phải cãi nhau. Muốn làm vậy có gì sai chứ? Em cũng đâu cố tình.

Ren thờ dốt, hần nhủ mày đến nhắm mắt lại, khuôn mặt hơi khở sở, hần ôm tôi vào lòng, tay siết chặt eo tôi.

– Anh xin lỗi. Anh sai rồi. Anh nhất thời nóng giận.

Tôi nhướn mày... gì đây?

Hành động dễ thương quá.

...

Thế là tôi lại đem cặp lên lốc cốc trở về lớp cũ với sự hộ tống của cả lớp DW A1.

Không ngờ tôi lại được quý trọng như thế ở lớp này. Tôi mỉm cười hạnh phúc, nhưng mà khuôn mặt tôi lại trở nên lạnh lẽo khi đứng trước cửa lớp WW A1. DW vẫn chưa kéo về lớp mình, vẫn đứng sau tôi hỗ trợ. Tôi vừa mở cửa, bọn trong lớp chẳng hề thấy cái đám lo chơi lóc cóc phía sau nên vô cùng ngênh ngang hất mặt lên với tôi.

– Mày vừa trở về từ bãi rác đấy à? Giờ mới thấy lớp này là thiên đường phải không?

– Đeo bên bãi đó được mấy thằng rồi? Haha!!

Vài đứa ngu ngốc phát ngôn. Tuyệt thật.

Phía sau tôi sát khí tràn ngập, tụi nó đẩy tôi qua một bên xông thẳng vào WW A1.

– Tụi mày nói gì? Bãi rác gì hả? – một đứa con trai lên tiếng. Học được vài ngày ở lớp này, tôi có một phát hiện ra, con trai lớp này rất ga lăng, có chuyện gì không ổn là ngay lập tức đứng ra bên vực cho các bạn nữ, luôn là điểm tựa vững chãi. Mà con gái lớp này cũng mạnh mẽ kiên cường, không phải dạng vừa. Hơn nữa, tập thể lớp này học giỏi, quây giỏi, mà ngoại hình cũng vượt trội. Lần đầu tiên tôi gặp một tập thể đoàn kết như vậy. Thật là... khiến tôi cảm thấy tiếc nuối khi phải rời xa.

– Ủ. Bãi rác! Cả lũ tụi bây là một bãi rác.

– Bãi phân biệt nói chuyện kia. – tiếng của Chito vang lên. Cô nàng nhếch mép bước ra từ trong đám đông, khí phách hơn người.

– Mày... – lớp trưởng WW A1 cũng bước ra phía trước.

Lúc đầu tôi đã nhận xét sau rồi, thật ra không phải chỉ có DW mới hiếu chiến, WW cũng chính là thể loại thích gây sự với người ta.

Tôi ngoài mặt thờ dài, nhưng trong lòng đang cười rất hưng phấn, có vẻ sắp có phim hay để xem rồi.

Để xem nào, trang nhất tờ báo trường ngày mai sẽ là DW A1 đại chiến WW A1 chẳng?

– Mày nói ai là bãi phân hả con kia? – chất giọng đánh đả the thé... của lớp trưởng WW... là một thằng con trai! Ồ, thật đáng sợ.

– Thôi đi! Mày dám quát hot girl khối hả? – đám con trai WW bắt đầu đứng ra bên vực cho Chito.

– Ren kia... là Ren đó. Lâu lâu mới thấy được cảnh tượng hiếm hoi này, trong một lớp học có sự hiện diện của cả Ren và Ryuu luôn. Tuyệt quá! – một đám nữ sinh bắt đầu hò hét, vờ bịt miệng có vẻ thù mị nết na.

– Haha! Cái chất giọng gì thế này? – Chito cười nghiêng ngả, nhưng nhanh chóng quay lại trạng thái trang nghiêm đáng sợ – Tao cảnh cáo mày, cái lớp của mày mà dám động đến Yuki của lớp tao thì đừng trách tao ra tay nặng nề.

– Mày nói gì? Mày nghĩ mày là ai? Tụi tao phải nghe theo lời mày chắc? – tụi con trai WW tất nhiên đang mờ mắt vì đám con gái DW nên chẳng làm gì, nhưng ngược lại, tụi con gái thấy mình bị sỉ nhục với cả bị quát nạt càng hung hăng hơn.

– He... tao chỉ nói vậy thôi, tụi bây mà không biết điều thì đừng trách. – Chito cười khẩy với khuôn mặt đàng đàng sát khí, nên chỉ với một câu nói đơn giản như thế này cũng đủ khiến cả lớp bây giờ lâm vào tình trạng im lặng, không một tiếng động nhỏ.

Lũ con gái WW chỉ có thể lờ mờ Chito, bởi tụi nó biết, động vào Chito cả đám chết chắc. Cô nàng nổi tiếng toàn trường với vẻ đẹp hoàn hảo, cộng thêm khả năng vận động thiên phú, chẳng gì có thể địch lại được.

Tụi nó đơn giản chỉ là một lũ WW ăn hại, chắc chắn không thể động vào cái móng tay của Chito.

– Ồ lại vui vẻ nhé Yuki. – Chito sau đó quay sang mỉm cười với tôi rồi quay đi.

Ren không nói gì, hần dụ dằng tạm biệt tôi bằng ánh mắt sau đó cho hai tay vào túi quần, quay lưng đi thẳng. Đám DW lờ mờ tụi WW rồi cũng đi theo sau.

Ày... thế là chẳng có phim chiến tranh xem cho đỡ chán rồi.

Nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện ra một điều...

Khi trở lại lớp học này, tôi phải ngồi phía trên một hot boy... mà hình như hot boy này vài ngày trước đã nói những câu khiến tôi không hiểu đến bối rối, bối rối đến co giò chạy mất.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: NÔ CHỦ ĐỀ Ở GEN :)

– Trường chúng ta vào tuần sau sẽ có một chuyến tham quan hai ngày một đêm. Đây là thông báo cụ thể, các em chuyển xuống cho các bạn cùng xem, mỗi em lấy một tờ. – tiếng cô giáo chủ nhiệm đều đều.

Những xấp giấy có ghi cụ thể lịch trình địa điểm này nọ được chuyển từ trên xuống, tôi cũng lấy một tờ và cầm xấp giấy hơi xoay người về phía sau... ách...

Tôi phát hiện ra Ryuu đang nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt dịu dàng hiếm thấy, trên môi cậu ta dường như có sự hiện hữu của một nụ cười nhẹ, mép hơi nhếch lên, nhưng như có như không.

– C... của cậu. – tôi bối rối vút xấp giấy lên bàn Ryuu rồi quay lên.

Đây là gì chứ!? Cả người tôi nóng bừng lên... vì cái cảm giác có người nhìn mình chăm chăm, đến những cử động nhỏ nhất cũng khiến tôi cảm thấy thật khó khăn.

Tôi thờ dãi. Biết phải đối mặt với cậu ta như thế nào đây?

...

Giờ thực hành môn mô xê động vật, nói trắng ra là môn học giết sinh vật mà không phạm tội... chúng tôi di chuyển xuống phòng bộ môn.

Xếp thế nào mà tôi, Ryuu cùng với một con nhò đánh đá nào đó cùng một nhóm.

Tất nhiên, khi phân nhóm xong, hai người còn lại của cái nhóm này cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

Ryuu thì nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng, còn con nhò kia, tên gì nhỉ... hình như là Hina lại nhìn tôi với ánh mắt sát thủ. Gez. Tôi đã phạm phải tội lỗi tày trời gì thế này?

Bài học hôm nay chính là tìm hiểu nội tạng của ếch, chính xác là mô ếch. Tôi ngay lập tức quay sang nói:

– Hai người mô đi, tôi viết báo cáo.

Ờ, tôi thừa nhận là tôi rất sợ con ếch. Chỉ việc thấy nó nhìn chăm chăm vào tôi thôi, tôi sẽ có cảm giác choáng váng mắt thẳng băng, có khi dẫn đến ngã ngựa mà không biết.

– A... Ryuu, tớ sẽ giúp Yuki viết báo cáo, cậu... ừm... mô nó nhé. Tớ không muốn giết con vật đáng yêu này. – Hina nhăn nhó vờ thương cảm lắm. Đáng yêu gì chứ? Tôi thừa biết, cô ta cũng chẳng ưa gì loại động vật này giống tôi.

– Được. – Ryuu đáp gọn, cậu ta nhanh chóng rạch bụng con ếch ra.

Ồi... những động tác dùng dao và xiên nhanh, gọn, dứt khoát, nhìn vô cùng đẹp mắt. Hina mê mẩn nhìn Ryuu, một chút quan tâm đến đám ruột hay trái tim còn đang đập của con ếch cũng không có.

Trái ngược cô ta, tôi chỉ nhìn chăm chăm vào con ếch để có thể mô tả thật chi tiết, kéo lại phí đi một sinh mạng, chốc chốc ngược lên nhìn khuôn mặt cô ta ngu ngốc đến đáng thương.

Tôi cười khẩy.

Ryuu mô với tốc độ kinh hoàng, kết hợp với tôi cũng ghi ghi chép chép lại với tốc độ kinh dị, nên khi hoàn thành công việc, tim con ếch vẫn còn đập, nó vẫn còn sống.

Ryuu nhanh chóng trị thương cho nó. Một vầng sáng bao quanh con ếch, sau đó bụng của nó trở lại bình thường. Nó giương đôi mắt đục ngầu đen láy nhìn tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng, đầu óc tôi bắt đầu lơ lửng trên mây. Con ếch đột nhiên thoát khỏi tay của Ryuu nhảy vào người của Hina. Cô nàng hét toáng lên, mạnh bạo nắm lấy chân con vật ném nó sang tôi. Trước mặt tôi là một màu tối đen.

‘Bộp’ – con ếch yên vị trên mặt tôi.

‘Phịch’ – tôi yên vị trên mặt đất.

...

Đến khi tôi tỉnh lại, tôi đã thấy một màu trắng xóa.

Tôi cố gắng ngồi dậy, một bàn tay mạnh mẽ đặt vào lưng tôi đẩy tôi ngồi lên. Tôi chớp mắt nhìn người đó, sau đó chỉ biết đứng hình, đến một câu cảm

on đơn giản cũng không nói được.

Ryuu vẫn đang nhìn tôi chăm chăm. Nụ cười như có như không trên môi dần xuất hiện.

– Không sao chứ? – cậu ta đột ngột hỏi tôi, khi tay vẫn không rời lưng tôi mà chuyển xuống eo, kéo tôi ngồi sát cậu ta. Lúc này, khuôn mặt Ryuu thật sự rất gần với mặt tôi.

– Cậu... tôi không sao. – tôi hơi đẩy Ryuu ra, nhưng chẳng những không buông, cậu ta còn kéo tôi lại gần hơn.

– Em đang tránh mặt tôi? – Ryuu nói giọng đều đều với vẻ mặt vô cảm.

– Tôi... đâu c... có. – tôi chỉ lắp bắp trả lời.

– Còn nói dối? – Ryuu càng đưa mặt cậu ta sát tôi.

Tôi hoảng hồn cho cậu ta một cú. Ryuu ngã ra khỏi ghế.

Tôi giật thót mình ngồi trên giường nhìn xuống. Cậu ta đang nằm dài trên sàn, với vẻ mặt vô cùng bình thản, không chút cảm xúc như thường lệ, miệng mấp máy mấp máy từ:

– Vẫn ổn là tốt.

Ôi trời... lo cho bản thân trước đi đồ ngốc.

...

Tôi nằm dài giả vờ ngủ ở phòng y tế đến cuối giờ, trong khi Ryuu cũng viện cớ chăm sóc tôi mà ngồi lì ở phòng y tế đọc một cuốn sách... lười học cả lũ thôi.

Hết giờ học, Ren hùng hổ xông vào, bên cạnh là Chito với vẻ mặt hớt ha hớt hải.

– Tớ nghe nói cậu bị con ếch chộp phải. – Chito thay ngay vẻ mặt hình sự bằng một nụ cười thoải mái.

Ban nãy khi nghe tin tôi phải vào y tế nằm, có lẽ Ren và Chito đã rất lo lắng cho đến khi thấy tôi đang nằm mắt mở to nhìn trần nhà.

Ren bắt đầu để ý đến sự hiện diện của Ryuu. Cậu ta đang ngồi trên chiếc ghế ngay sát giường tôi.

– Cậu làm gì ở đây?

– Không cảm ơn tôi à? Tôi là người đã đưa Yuki xuống đây. – Ryuu không hề dời mắt khỏi những cuốn sách, tay còn đưa lên lật trang.

– Đâu có ai mượn cậu. – Ren cau mày đáp lại. Ày... hai người này định làm loạn chắc?

– Được, lần sau thay vì đem Yuki xuống đây, tôi sẽ đưa cô ấy đến một nơi chỉ mình tôi biết. – Ryuu gấp cuốn sách lại rồi bỏ đi.

Ren im lặng nhìn tôi... chăm chăm... cái cảm giác ngứa ngáy khắp người lại xuất hiện rồi.

Ực...

Mặc dù Ren không nói gì, nhưng tôi cứ có cảm giác hấn đang tức giận.

– Cậu... sợ ếch à?

– Ừm... – tôi ngập ngừng vì ngượng – Hầu hết những thứ nhầy nhầy.

– Không ngờ Yuki lại trẻ con như vậy. – Chito cười cười đến bên cạnh tôi, cô nàng nói nhỏ vào tai tôi – Dù sao cũng biết tên Ren nhà cậu ngoan ngoãn trung thành rồi, vậy nên tớ chuyển về lại nhà Ajita nhé. Hôm nay hai người cùng nhau về đi.

‘Lộp bộp’ _ cơn mưa bắt đầu kéo đến.

Tôi và Ren đứng ở phòng y tế nhìn ra sân trường ngập trong những bọt nước qua ô cửa sổ nhỏ.

Chito đã về trước cùng với Ajita. Cô y tá cũng đi đâu đó chưa thấy tăm hơi. Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi tôi và Ren.

Hắn ban nãy đứng ở phía sau tôi từ bao giờ, luồn tay qua ôm eo tôi, ôm... thật chặt, kéo tôi tựa hẳn vào người hắn. Cầm hấn gác lên đỉnh đầu tôi.

– Mưa rồi.

– Em có đem ô, về thôi. – tôi nói chậm

– Ừm – Ren gật đầu, nhưng vẫn không buông tôi ra, cho đến khi cửa phòng bật mở.

– Hai đứa chưa về à? – cô y tá ngạc nhiên, không, phải nói là hoảng hốt khi thấy một DW như hắn đang ôm trọn một WW như tôi.

– Về đây. Tạm biệt. – Ren lạnh lùng nói rồi một tay khoác vai tôi, một tay đeo hai cái ba lô lên vai, bước đi lướt qua cô.

– À... ờ... tạm... tạm biệt.

Tội nghiệp, chắc cô ấy vẫn còn đang sốc lắm. Biết sao được, Ren là cái tên trời không sợ, đất không sợ. Hắn chính là điển hình cho dạng người vô cảm vô tâm với những diễn biến cuộc sống xảy ra quanh mình a.

Tôi và hắn bước cạnh nhau dưới cái ô sọc vàng sọc đen của tôi dưới mưa.

Trên đường chỉ chút những bóng nước, trông như những giọt nước biết nhảy múa vậy. Chẳng hiểu sao tôi lại chợt nhớ đến Kurai, ngay lập tức quay sang hỏi Ren câu hỏi mà tôi đã thắc mắc từ lâu lắm rồi:

– Rốt cuộc lần đó anh đã làm gì mà Kurai và Yokai đề Chito sang nhà Ajita vậy? Em rất thắc mắc.

– Một người hoàn hảo như anh không bao giờ chấp nhận thất bại. – Ồi... hắn còn nhấn mạnh hai chữ hoàn hảo cơ – Vậy nên, mỗi khi làm gì, anh sẽ luôn chuẩn bị thật kĩ. Sau khi gặp Kurai lần đầu tiên, anh đã có dự cảm một ngày nào đó mình sẽ phải đối đầu với anh ta, nên anh đã cho người điều tra.

– Ồi trời...

– Anh đã biết, gia đình đó thật ra có bốn anh chị em, và tất cả những diễn biến trong đó. Kurai anh ta, và đứa em trai của Chito ngoài quấy rối cô ấy còn ăn chơi trác táng, không biết đường về nhà, bên cạnh đó, tất nhiên hai người họ có một điểm yếu chết người.

– Là gì?

– Chito. – Ren dừng một lát, thấy khuôn mặt ngu ngơ của tôi thấy rõ tôi vẫn chưa hiểu gì, hắn kiên nhẫn giải thích tiếp – Anh đã đánh đòn tâm lý. Thật ra, cũng vì họ thật sự yêu Chito mà thôi, nếu không thì kế hoạch của anh đã chẳng có tác dụng gì. Anh nói với anh ta nếu muốn Chito hạnh phúc, hãy để cô ấy được ở bên cạnh Ajita. Thật không ngờ họ lại đồng ý.

– Thật à? Không dễ dàng vậy chứ? – tôi tròn mắt hỏi lại, Ren cười khẩy.

– Thật đấy. Anh cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy. Lúc đầu anh đã định, nếu hắn ta không đồng ý, anh sẽ giết người diệt khẩu, đem chôn ở đâu đó, xóa hết mọi bằng chứng, lấy hết mọi vật dụng có giá trên người họ, cho dù gia đình có tìm ra cái xác đó cũng chẳng biết được là ai đã làm chuyện này, cuối cùng chỉ có thể kết luận là giết người cướp của.

Nghe xong câu này, tôi... chẳng biết phải phản ứng như thế nào nữa. Ren à... anh có cần phải cao tay đến thế không?

Ren cười nhạo, có vẻ rất vui vì kế hoạch hoàn mĩ hắn đặt ra, cuối cùng lại thành công nhờ ăn hên.

Chúng tôi về đến nhà... trước cổng nhà lúc này là hàng dài xe ô tô màu đen, còn có nhiều người mặc vest đứng dưới những chiếc ô màu đen trông cực kì nghiêm trang và... nguy hiểm.

– Yuki, đó là đại pháp sư. – Ren thì thầm

Chúng tôi chậm rãi di chuyển về phía đó.

– Hai người là Ren và Yuki? – một ông trung niên, trên khuôn mặt có một vết sẹo dọc theo trán nhìn có vẻ đáng sợ tiến ra trước tôi và Ren hỏi.

– Ừ. – Ren đáp trông không có trật tự tôn ti trước sau gì cả. Đúng là điển hình của kiểu ngạo mà.

– Mời hai người về đồn, chúng ta có chuyện cần giải quyết với nhau. – ông ta chẳng thèm quan tâm đến phong thái của Ren lại cất giọng nói đều đều như vậy, hệt như câu nói này đã được ông học thuộc từ lâu.

– Được. – Ren gật đầu, hắn chẳng có vẻ gì đang khấn trương hay sợ hãi, chẳng lẽ đối với hắn, việc lên đồn ngồi là chuyện không sớm cũng muộn nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý? Nhưng mà... tôi đang rất run đấy Ren à...

– Vậy, đi thôi. – ông ta nói rồi leo lên một chiếc xe ngồi.

– Nói không với mọi câu hỏi. – Ren nói nhỏ vào tai tôi – Anh có linh cảm họ sẽ tách riêng chúng ta ra để tra hỏi.

– Tr... tra hỏi? – tôi tròn mắt hỏi lại. Nếu là tra hỏi thì thôi rồi. Tôi từ trước đến nay vốn rất dở trong việc nói dối.

– Không sao đâu. Sẽ ổn thôi. – hắn thản nhiên hôn nhẹ lên trán tôi – Tuy nhiên nếu họ không đưa em đến đồn, thì ngay lập tức dịch chuyển đi nơi khác.

– Mời cậu sang xe này. – một người đàn ông khác, có vẻ trẻ hơn ông già ban nãy nói với Ren.

– Mời cô. – một người khác nữa lại nói với tôi, sau đó đẩy tôi chui tọt vào xe.

Tôi thở dài. Tôi tuyệt đối tin tưởng Ren, hẳn đã để chúng tôi bị đưa đi thế này, chắc hẳn họ sẽ không làm khó gì tôi hay hẳn. Ren vừa mới nhận định, hẳn là người hoàn hảo, làm gì cũng có kế hoạch rõ ràng, có lẽ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tôi nhìn ra cửa sổ, từng ngôi nhà lần lượt lướt qua. Màn mưa ngày càng trắng xóa, bầu trời cũng xám xịt. Khung cảnh ảm đạm này tôi rất thích, nhưng bây giờ chẳng còn tâm trạng đâu để ngắm cảnh, khi mà mọi thứ cứ chạy qua vùn vụt với vận tốc đáng sợ.

Đoàn xe dừng lại trước đồn... những người này đúng là đại pháp sư.

Chúng tôi tiến vào trong, tôi bị đưa đến một căn phòng nhỏ, bốn phía đều là bức tường, trên đầu là những ánh đèn huỳnh quang trắng chói hết cả mắt. Nhưng theo như tôi biết, bức tường đối diện tôi thật ra là một tấm kính đặc biệt, người bên kia có thể quan sát phản ứng của tôi, nhưng ngược lại, tôi không thể biết bên đây có bao nhiêu người đang ngắm tôi, và ngắm tôi với khuôn mặt như thế nào.

Sau khi đưa tôi vào đây, họ đều đi đâu mất, chỉ vớt lại cho tôi một câu nói:

– Cô có thể ở yên đây chứ?

Tôi không đáp chỉ gật đầu. Họ xem tôi là gì?! Con nít à?

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, năm phút... hay mười phút gì đó, một người đàn ông mặc vest đen với khuôn mặt lạnh lùng vô cảm bước vào.

Mưa ngày càng lớn.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: ĐỘT NHẬP NHÀ... MÌNH.

– Chuyện mối quan hệ của hai đứa là thế nào? Nói cho chú cụ thể tình hình. – ông ta lật lật giờ giờ tờ giấy trước mặt.

– Không ạ. – tôi lúng túng một lát rồi nói.

– Cái gì? – ông ta ngẩng đầu nhìn tôi.

– Cháu nói là... không ạ.

– Nhìn cháu ngoan ngoãn thế cũng cứng đầu thật. – ông ta lạnh nhạt nhìn tôi một lát, với ánh mắt tra tấn tinh thần người ngồi đối diện – Được rồi, chú đổi câu hỏi, hai đứa đang quen nhau?

– Không ạ. – tôi rất ngoan ngoãn mà... nghe lời Ren. Ban nãy hẳn đã bảo tôi nói không với mọi câu hỏi.

– Hừm... cháu đang nói dối à? Lần trước đứng trước một căn phòng toàn đại pháp sư, em và Ren vô cùng tỉnh táo chẳng quan tâm có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình, vậy mà bây giờ lại chối bay chối biến như thế? – ông ta thu sấp hồ sơ lại giằn mạnh nó xuống bàn bằng một cái đập.

– Không ạ. – tôi kiên nhẫn lặp lại câu nói Ren bảo tôi trả lời. Nhưng “Không ạ” để trả lời cho câu nói dài dòng đó có vẻ không ổn cho lắm.

– Cháu đang chọc tức chú đấy à? – ông chú nổi nóng, tia máu hằn lên trong mắt ông... có vẻ đáng sợ?

– Không ạ. – tôi lặp lại.

Ông ta trợn mắt nhìn tôi một hồi, rồi thở dốc, sau đó tự vuốt vuốt ngực cho thoải mái một lát, rồi ngồi lại xuống cái ghế trước mặt lại nhìn tôi chằm chằm.

Tôi có thể kiện ông ta tội ngắm tôi công khai không?

Tôi có thể kiện một lũ đại pháp sư ngồi bên kia tấm kính ngắm tôi lén lút không?

...

Sau một hồi lâu vòng vo tam quốc, cuối cùng ông ta cũng bỏ đi với khuôn mặt đỏ ửng vì giận dữ.

Tôi từ đầu chỉ cười “Không ạ.” khiến ông ấy bất lực bỏ ra ngoài.

Lại để tôi ngồi im một mình trong căn phòng chật hẹp ấy.

Tôi thờ dài... làm theo lời Ren, tôi có cảm giác không giải quyết được gì, lại chỉ gây thêm rắc rối, chuốc họa vào thân, chọc tức người khác... không khéo còn khiến bản thân phải ăn đập.

– Được rồi, cháu về đi. Hôm khác chúng ta sẽ lại mời cháu đến. – một ông già mặc vest khác bước vào, ông ta thờ dài nói với tôi.

Tôi im lặng đi theo ông ta, đi hết vài hành lang lại ra đến cổng chính, tôi thấy Ren đang ở đó, hắn đã ngồi trong chiếc xe hơi màu đen từ khi nào. Tôi cũng chui vào ngồi kế Ren. Chiếc xe vừa chạy đi, hắn ngay lập tức nắm tay tôi. Trong xe lúc này chỉ có tôi, Ren và tài xế, mà ông ta đang bận chăm chú lái xe, hoàn toàn không để ý đến chúng tôi đang làm gì.

Ren quay sang nhìn tôi với ánh mắt “Em có sao không?”

Tôi lắc đầu mỉm cười, Ren cũng không biểu thị gì nữa.

...

Về tới nhà, Ren xoa đầu tôi dịu dàng nói:

– Em đi tắm trước đi, anh có một chút việc.

– Ừ. – tôi gạt đầu lấy quần áo rồi đi tắm.

Sau khi tâm trạng tốt hơn một chút bởi dòng nước ấm thì tôi thấy vô cùng thoải mái. Tôi về phòng, đưa tay chưa kịp mở cửa đã nghe thấy tiếng của Ren điên tiết:

– Anh làm cái trò gì mà từ nãy đến giờ tôi gọi không được?

– Xin lỗi, tôi rề... đi tắm – giọng nam... nhưng hình như không phải giọng của Ajita.

Cái quái gì...? Rõ ràng mấy cái hộp liên lạc này chỉ có tôi, Ren, Chito và Ajita mới có. Người đàn ông này là như thế nào?

– Đây nhanh tiến độ kế hoạch. Tôi cần nhanh chóng chiến thắng.

– Tại sao cậu lại đột nhiên khẩn trương như vậy? – giọng bên kia hỏi ngược lại, tôi có cảm giác rất quen, mà cũng rất... hãi.

– Hôm nay tôi và cô ấy bị đưa lên đồn tra hỏi rồi, dù họ thả chúng tôi về không có nghĩa ngày mai chúng tôi không bị gọi lên đây tiếp. Càng ngày càng phức tạp. – Ren thờ dài, hàng chân mày của hắn cũng giãn dần ra. Hắn ngồi xuống giường, tay day day ấn đường nói tiếp – Hơn nữa, có thể cô ấy sẽ bị gọi riêng ra hỏi.

– Haha... hai người có cần phải thể hiện tình cảm gần bó thế không? Làm tôi cảm thấy ganh tị đấy. Chito của tôi chắc chẳng bao giờ quan tâm được tôi như thế. – bên kia cười cười. Tôi dù không nhìn thấy mặt người con trai đó nhưng vẫn có thể cảm giác thấy nụ cười đó đầy chua xót... và tôi đã biết đó là ai...

– Kurai, hẹn anh ngày mai.

– Ừ. Sáng mai chỗ cũ. – Kurai lại cười nói, giọng cười nhạt nhẽo đến giả tạo.

Ren tắt máy. Tôi bước vào, chỉ hỏi một câu cũng đủ khiến Ren giật mình quay lại nhìn tôi:

– Anh làm thế nào mà Kurai đồng ý hợp tác với anh vậy?

– He... em ghen với anh ta? – hắn cười khẩy... cái hành động này là gì đây? Là đang đánh trống lảng à?

– Hừm... Anh học đánh trống ở đâu mà dở tệ. Mau nói em nghe, tại sao anh ấy đồng ý hợp tác với anh.

– Được rồi... anh kể. – hắn bĩu môi, Ren nhà ta hôm nay có một cảm giác rất kì quái, cứ như thể mình bị dắt mũi ấy. Lúc nãy trên đường đi học về cũng đã tiết lộ kế hoạch của mình lần trước, về đến nhà lại sắp khai ra thêm một sự thật nữa à. Từ khi nào mà hành tung bí ẩn của hắn bị phát hiện sạch sành sanh thế này?

– Mau đi. – tôi nhú mày ngồi xuống giường cạnh hắn. Ren lơ đãng nhìn tôi một hồi, hắn đứng lên trước mặt tôi, lấy tay giữ lấy cái khăn lông tôi vắt lên cổ

kéo nó phủ đầu tôi. Hấn bắt đầu lau. Bàn tay hấn dịu dàng làm tôi mê mẩn.

Hấn chậm rãi lau, chậm rãi nói:

– Thật ra thì... lúc đầu, Kurai là người tìm đến anh trước. Em biết đó, anh ta thật ra cũng đang điều hành một công ty. Lúc đó công ty anh ta đang gặp khó khăn, biết đến khả năng của anh và Ajita nên đã nhờ tụi anh giúp đỡ.

– Và...

– Sau khi giúp anh ta giải quyết vấn đề, anh đã sẵn tiện nhờ anh ta giúp đỡ, với câu nói có qua có lại. Kurai cũng không tỏ vẻ gì là phản đối, cũng không có vẻ gì là khó chịu. Anh ta rất thoải mái gạt đầu.

– Hừm... khả năng của anh ngoài trời chọc em và làm khó em thì còn có khả năng khác à? – tôi lò đầu ra khỏi cái khăn lẻ lười trên hấn.

Ren khựng người lại. Hấn tức giận đến vậy à?

Ren đột nhiên nhú mồm, hấn kéo khăn che mắt trán rồi tiếp tục trượt xuống che luôn hai con mắt của tôi... chỉ chừa lại mũi, má và miệng. (giờ Mi mới để ý... sao bộ phận trên mặt toàn bắt đầu bằng chữ ‘m’ vậy? =’)

Trước mặt tôi chỉ toàn màu trắng. Hoang mang...?! Hấn đang làm trò gì vậy?

Môi tôi đột nhiên bị gì đó mềm mềm ẩm ẩm hơi ẩm ướt chạm vào.

Gì vậy?

Hình như là... à... môi hấn. Ren đã quỳ xuống nên thấp hơn tôi.

Hấn một tay chạm vào chiếc khăn bên ngoài mắt tôi, một tay hấn đặt lên gáy tôi kéo lại gần.

He... Ren này dạo này có nhiều thú vui mới thật.

Nụ hôn của hấn dịu dàng như xoa dịu trái tim tôi.

Hôn xong hấn buông gáy tôi ra, nhưng bàn tay đặt trên mắt tôi vẫn không di dời. Hấn nói:

– Anh cảm ơn vì em đã không hoảng sợ.

Nói xong một câu khó hiểu như thế thì Ren bước đi luôn một mạch. Đến lúc tôi định thần lại và kéo khăn xuống thì hấn đã đi đâu mất tiêu. Tôi nghe tiếng nước chảy... hình như hấn đi tắm.

Tôi thần thờ... hấn nói gì vậy?

Khó hiểu... tôi vô thức đưa tay vò đầu rồi nằm ngửa ra sau.

– Yuki, lấy giúp anh cái khăn. – Ren đột nhiên tắt nước rồi nói.

Tôi giật mình ngồi dậy lật đật chạy đi lấy cái khăn cho Ren.

...

– Thật ra... tớ nghĩ... Chito à, Ren và Ajita đang hợp tác với Kurai đấy.

Tôi thở dài nói. Tôi gặp Chito đang một mình đi học, liền chạy lại.

– Cái gì? – tôi còn thấy rõ nỗi bàng hoàng của nhỏ – Hôm nay Ren nghỉ học đừng nói là vì...

– Hôm nay anh ấy đi gặp Kurai... không biết hôm nay Ajita có đi làm không.

– Không. Sáng nay anh ấy bảo tớ đi học một mình cẩn thận.

– Hừm... bùng học đi rình đi. Tớ biết họ gặp nhau ở đâu.

– Đi thôi. – Chito cười nói, đồng thời lôi tôi ra khỏi trường.

...

Chito nhìn Kurai ngồi đối diện Ren và Ajita. Sắc mặt không thay đổi gì, có lẽ không còn ám ảnh nữa. Tôi hỏi nhỏ:

– Cậu hết sợ... rồi?

– Ừ.

– Vay vào trong đi. – tôi nói rồi nắm cổ tay Chito xông thẳng vào trong ngôi ngay bàn của họ.

Tất nhiên Ajita và Kurai rất ngạc nhiên khi có sự xuất hiện của tôi và Chito. Còn Ren thì... biểu cảm trên mặt hẳn chẳng có gì khác với ban đầu, vẫn lạnh lùng nhưng nghiêm túc khiến tôi thấy hẳn chừng chặc hẳn.

– Sao hai đứa lại...? – Ajita là người hỏi, trong khi Kurai tròn mắt nhìn Chito, cô nàng có vẻ chẳng quan tâm gì đến anh mình.

– Ren kể cho em nghe hết rồi. Cho em tham gia vào kế hoạch của ba người đi. – tôi mè nheo.

– Thôi được. – Ren gật đầu rồi liếc sang tôi – Dù sao hai người này cũng không phải tầm thường. Họ sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

– Vậy... tối nay... – Kurai vừa nói vừa liếc nhìn Chito dè chừng. Anh ta đến lúc Ren nói nếu muốn Chito hạnh phúc phải để nhỏ bên cạnh Ajita, Kurai mới hiểu ra trước tới giờ chỉ là anh lừa dối bản thân để ép buộc Chito bên cạnh mình, rằng buộc cô ấy như vậy cũng chỉ vì không muốn mình cô đơn mà thôi. Anh ta hiểu ra thì ra mình đã gây cho Chito tổn thương nhiều đến vậy... bây giờ anh không có đủ dũng cảm để đối diện với người ta – hành động?

– Ừm Hai em... – Ajita quay sang chu mỏ, tất nhiên tôi hiểu anh ấy định cầm tức bắt hai đứa tôi ở nhà, tôi vốn định nhảy vào miệng anh ta chặn lại đã có người làm điều đó trước tôi.

– Tất nhiên là cũng đi. – Chito cười hớn hở cắt ngang.

Tôi quay sang nhìn nhỏ với ánh mắt cảm động, nhỏ cũng nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh, chúng tôi đồng loạt cười khanh khách... khiến ba người còn lại đang có mặt ở đây không thể nói được gì.

...

Tối hôm đó,...

Ren mặc áo thun đen, quần jean đen, áo khoác đen xắn tay đến khuỷu, dây kéo kéo đến ngang bụng, trông rất năng động và khỏe khoắn.

Hắn trùm cho tôi áo thun đen, legging đen, và đôi bata đen tuốt... cứ như góa phụ áo đen ý.

Ren không nói không rằng kéo tôi đi một mạch ra khỏi nhà.

Chúng tôi hẹn nhau ở cổng trường. Khi tôi và Ren đến đã thấy Chito và Ajita cũng đen thui lui một màu từ trên xuống đứng ở đó từ lúc nào.

Bên cạnh... cách đó khoảng 10m là Kurai cũng đen thui đang đứng liếc nhìn Chito cứ mãi mê cười đùa với Ajita, trên tay cầm theo một hộp đen lớn (chính là laptop của MS J).

– Anh làm trò gì ở đó? – tôi nhú mày hét toáng lên, anh ta liếc tôi một cái rồi vờ ung dung tiến lại gần bốn đứa tôi. Điều bộ đáng ghét của anh ta những ngày đầu đã quay về rồi... Tuyệt thật! Ngày hôm qua gặp lại Kurai thấy anh ta tàn tạ, sắc mặt thật khó coi, lại cứ lén lút liếc nhìn Chito với ánh mắt dục dăng... trông đáng thương kinh khủng... nhưng biểu hiện kiểu ấy khiến tôi chẳng mấy dễ chịu. Thà Kurai cứ như bây giờ còn tốt hơn gấp trăm lần.

– Mọi người đông đủ rồi, đi thôi. – Ren nhẹ nhàng buông một câu sực mùi ra lệnh. Hinh như hẳn đang cầm quyền?! Tôi cứ tưởng là Ajita mới là người làm chuyện đó?

Chúng tôi chậm rãi bước đi... được một lúc thì tôi phát hiện ra... con đường này... quen quen.

À... là đường tôi ngày ngày đi học về. Thật là trót quót.

Đi một lát, Ren dừng lại, hẳn ra hiệu mọi người im lặng. Tôi nghiêng đầu ngẩng mặt nhìn hẳn... rõ cuộc kế hoạch của ba người này là làm gì?

Hắn phẩy tay lên, trên bức tường hiện ra một lỗ hổng khá lớn. Hẳn hỏi Kurai bằng giọng thì thầm:

– Anh xem căn nhà này có rào chắn không?

Kurai không nói không rằng ngồi bệt ngay xuống đất mở cái hộp ra bên trong có một tờ giấy bằng da bò.

Anh ta lăm bằm gì đó, một tia sáng xanh hiện lên, tạo ra hình ảnh 3D của một căn nhà... chính xác hơn là căn biệt thự... nói chính xác hơn nữa là căn biệt thự của gia tộc nhà Ren ở lục địa phía đông.

Chúng tôi đang đứng ở phía sau của căn biệt thự.

– Có.

– Giải quyết.

– Một lớp chất nổ là chuyện nhỏ. – Kurai nói, tay lướt thoăn thoắt trên một hình ảnh kì quái khác vừa hiện ra, môi anh ta nhếch lên một đường cong hoàn hảo.

Ôi trời, ôi trời... đẹp trai như này tại sao cứ luôn tự hành hạ mình mà theo đuổi Chito làm gì không biết. Anh ta cứ việc cười một cái là gái đẹp, gay xinh xin đi theo xếp lớp xếp khối.

Thật là uống phí cả một tạo hóa...

– Yuki, giờ này mà mơ mộng gì vậy, mau vào trong. – tiếng thì thảo của Chito kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ linh tinh. Tôi giật mình gật đầu một cái rồi theo bước nhỏ vào trong.

Kurai cũng chỉ lặng lẽ ôm cái hộp đen theo sau tôi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: ẢO GIÁC.

Trăng đã lên cao. Hôm nay trăng tròn vành vạnh rọi những tia sáng trắng xuống nền đất. Những đám mây lơ lửng trên bầu trời trông cũng thật rõ nét. Hơi ẩm còn vương lại trong không khí từ trận mưa lớn ngày trước tạo thành những vệt sương mờ mờ ảo ảo. Mọi thứ... thật là hư cấu.

Biệt thự này... đúng thật là một thứ quá hư cấu!!!

Biệt thự gì chứ?!! Rộng trời oi đất hồi cứ như một đất nước ấy. Mỗi việc đứng trong khoảnh sân sau thôi, nếu không có Ren dẫn đường, chúng tôi lạc là cái chắc! Sân thì rộng như sân golf, nhìn quanh chẳng biết đâu là đâu. Nền đất không trần tụi mà là một bãi cỏ xanh có lẽ thường xuyên được người chăm sóc, mọc rậm rạp nhưng không um tùm, độ cao vừa phải không đâm vào chân.

Lần trước tôi đến đây, vào bằng cửa trước, có Ren dẫn dắt, và lại lúc đó tôi đang rất tâm trạng nên không thèm nhòm ngó gì xung quanh, có lẽ vì vậy mà không phát hiện ra đây chính là một tòa lâu đài... đích thị là một tòa lâu đài.

Chỉ mỗi việc chiêm ngưỡng sân sau cũng đủ thể hiện được đẳng cấp của căn biệt thự này.

Chito thần nhiên. Ajita thần nhiên. Kurai thần nhiên. Ren cũng thần nhiên.

Ồ... chẳng lẽ trong nhóm năm người này chỉ có mình tôi bình thường, có suy nghĩ bình thường, hành động bình thường, và gia thế bình thường?

Ajita lúc nhỏ rõ ràng ở cùng tôi tại căn nhà gỗ nhỏ xù đó, anh nhờ đâu mà thích nghi được hết với những thứ... như vậy? Chẳng lẽ đây thật ra là cái hiện tượng gọi là vô cảm với mọi thứ xung quanh... thật là siêu nhân.

Tôi chép miệng. Ren đột nhiên dừng lại, làm tôi tông cái ‘bốp’ vào lưng hắn. Hắn quay lại trợn mắt nhìn tôi, rồi quay sang Kurai:

– Kiểm tra.

Anh ta lại ngồi bệt xuống đất bầm bầm, giật giật, cuối cùng lắc nhẹ mái tóc, lại một nụ cười khẩy:

– Mạng điện tử, tên lửa, bom từ trường... nhà cậu cũng đầu tư bảo vệ kinh thật. Rõ ràng là có tật giật mình.

– Đó chỉ mới là vài lớp bảo vệ đơn giản ở phía ngoài. – hắn thờ dài, quay đầu nhìn về căn nhà xa xa. Chúng tôi đang đứng giữa cánh đồng cây thưa thớt, may là ánh sáng từ mặt trăng chi đủ để chúng tôi thấy rõ mặt nhau và những thứ xung quanh, nếu không có lẽ đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Ren còn rất bình tĩnh bảo Ajita kiểm tra cơ mà... có lẽ đây là điểm mù của căn biệt thự hoành tráng này.

– Xong. – Kurai cười khẩy nói – Đi thôi.

Ren đột ngột nắm tay tôi kéo đi ngang hàng với hắn. Tôi hơi giật mình, ngạc nhiên quay sang nhìn hắn, Ren chả thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một lần, ánh mắt luôn hướng về phía trước.

Cả đám bắt đầu đi tiếp. Tôi cười cười. Hấn chạy mồ hôi lạnh bừa bãi trên trán. ... cái này có phải ngưng không đây? Rõ ràng là đang bảo vệ tôi mà còn ngại ngần.

Đứng an toàn trước cánh cửa sau của căn nhà, Ren đột nhiên vòng sang bên cạnh. Hấn thoát một cái đã đứng trên lang thang lâu một.

Tôi trở mắt nhìn... cái gì đây... buông tay tôi mà không nói một lời nào, còn tự tiện rời bỏ tôi bay nhảy lên trên đó... có chút hụt hẫng a... ít ra cũng phải kéo tôi lên đó chứ?!

– Kurai. – không ngờ Ren lại thì thầm.

Kurai lại ngồi bệt xuống đất lôi cái hộp đen thần kì ra. Một số hình ảnh lại hiện lên. Anh ta lại làm những hành động tôi thấy thật khó hiểu. Sau đó mặt Kurai đen lại, anh ngoắc ngoắc tay về phía Ren.

Hấn nhủ mảy thoát cái lại đứng bên cạnh Kurai.

– Không ổn rồi. Bên trong là cả một hệ thống phức tạp. Tôi có thể tạm dừng nó chứ không thể chấm dứt.

– Chúng tôi có bao lâu? – Ajita cúi thấp nhìn vào đồng hồ nhúng mà tôi có nhìn chăm chú cũng chẳng hiểu gì.

– Khoảng 5'. – tay của Kurai vẫn lướt liên tục.

– Dư sức. – Ren cười khẩy.

Lần này hấn bế ngang người tôi nhảy một phát lên đến lầu một.

Hừm... thực tế thì... ban này hình như hấn mò lên đây để thăm dò trước.

Vậy mà tôi lại trách hấn...! Bây giờ chẳng biết nói gì hơn ngoài ngoan ngoãn nắm vạt áo hấn một cách thật cẩn thận.

Ren thấy bộ dạng nhút nhát như mèo con của tôi vô cùng ngạc nhiên, mà cũng rất thích thú, trên môi không giấu nổi nụ cười khi nhìn tôi chăm chăm.

Ajita cũng đem Chito lên đến nơi. Để lại Kurai tự mình phóng lên.

Đứng trên lan can, Kurai vì quá chăm chú vào cái... hình nên vô ý trượt chân. Chito nhanh chóng chụp lấy tay Kurai, kéo anh ta lên, theo đà kéo mà Kurai bay lên tạo thành một vòng cung tuyệt vời.

Sau khi tất cả đã hoàn hồn thì Kurai quay sang cảm động nhìn Chito trân trân.

Ren tất nhiên nhận ra không khí kì quái ở đây, nhưng hấn nhất định không để những cảm xúc cá nhân (của người ta) len vào kế hoạch của mình. Hấn hắng giọng:

– Đi thôi.

Ren nói rồi nắm tay tôi chuẩn bị. Đến khi Kurai gạt đầu một cái, hấn mới nhẹ nhàng đeo bao tay vào dây cửa ra.

Một tiếng click vang lên làm tim tôi giật mạnh một cái, có lẽ sẽ có vài tên lửa được bắn ra nếu Kurai chưa tạm dừng được hệ thống.

Tôi liếc mắt, Ren vẫn thản nhiên, khuôn mặt không chút biến sắc... thật đáng sợ.

Hấn hừ một tiếng bước nhanh hơn, nhẹ hơn. Chúng tôi đi vòng qua một cái hành lang vừa dài vừa ngoằn ngoèo, giữa đường có rất nhiều ngã rẽ, bởi mới nói, may là có Ren, nếu không có hấn đi cùng là một thảm họa thảm hại.

Cứ tại mỗi ngã rẽ, Ren lại ra hiệu cho Kurai, anh ta lại quẹt quẹt.

Thấy Kurai hài lòng gạt đầu, Ren mới đi tiếp.

Hấn đi lòng vòng một lát rồi dừng lại trước một căn phòng. Hấn áp tai lên cửa nghe rồi quay sang Kurai.

– Sau lớp cửa này có rất nhiều bẫy, đây chắc chắn là căn phòng đó.

Tôi đứng là vô dụng chỉ biết ngó mặt ra nhìn.

Tôi và Chito có đi theo cũng thật vô dụng, không giúp được gì, cuối cùng chỉ làm cho Ren và Ajita phải chặn thêm hai người cứ như trông trẻ. Thật sự mà nói, đến giờ này tôi còn không biết được mục đích cái kế hoạch của hấn là để làm gì. Ôi trời.

Không biết hấn chui vào căn biệt thự khủng bố này để làm gì. Cũng không biết thứ chúng tôi đang tìm kiếm là căn phòng như thế nào, cũng chẳng biết trong căn phòng đó đang tồn tại thứ gì? Cũng không hiểu được tầm quan trọng của đêm nay đến mức nào.

Cuối cùng cũng chỉ biết ăn hại. Quả thật... ăn hại cộng với nhiệt tình luôn luôn trở thành phá hoại. Tôi bắt giác thờ dài một hơi.

Kurai lướt tay một hồi, trên cánh cửa đột nhiên lóe sáng. Những vệt sáng nối nhau tạo thành một cái đầu rần cách điệu cầu kì. Con rắn từ từ mở miệng, trông khuôn mặt đau khổ như đang gào thét, rồi cánh cửa từ từ tự mình mở ra tạo nên những tiếng kêu kẹt.

Bên trong vụt ra một tia sáng chói mắt.

Tôi vô thức nhắm tịt mắt. Khi mở mắt đã thấy mình đang đứng ở một đồng cỏ bao la bất tận, trên đầu là ánh sáng mặt trời chói lóa với những đám mây hình con cua. Từng đàn chim bay vụt qua, gió thổi mùi oải hương thoang thoang. Bên cạnh tôi là Ren, Kurai, Chito và Ajita. Năm đứa chúng tôi nhủ mảy nhìn nhau khó hiểu. Ren lặng lẽ nhìn xung quanh rồi đột nhiên trợn mắt lên văng tục vài từ. Ajita thờ dài một cái nảo nề rồi nhẹ nhàng nói:

– Đây là ảo giác, thực ra nó là một dạng bẫy ngầm. Phép thuật này đưa người đã xâm nhập vào khu vực do nó phụ trách đến một không gian ảo, đồng thời cấp báo đến hệ thống. Nếu không mau thoát khỏi đây, hệ thống khi đã hoạt động lại chắc chắn sẽ nướng chín tất cả.

– Có cách nào để thoát không? – Chito lo lắng, tay vô thức hơi siết lại. Ajita nhướn mày một mòi, khẽ vuốt mái tóc đen dài bị gió đánh rối của Chito.

– Chết tiệt. Là tại tôi vô dụng.

– Thực ra, hệ thống bẫy của căn nhà này vốn do những chuyên gia trên khắp thế giới thiết kế, những cái bẫy ngầm như thế này tất nhiên không thể dễ dàng tìm ra. Tuy nhiên, đây cũng chỉ là những phép thuật cơ bản, nếu đã có thể tìm ra được thì có thể dễ dàng phá hủy... nếu đã dễ tìm như thế thì sẽ không có từ ‘ngầm’. – Ren cau mày nói một hơi dài... nghe như hắn đang tự hào khoe khoang về căn biệt thự được đầu tư của gia tộc hắn, nhưng nghĩ kĩ thì, thật ra cái tên thích ngưng ngưng này chính là đang an ủi Kurai theo cái cách vụng về của hắn mà thôi. Tôi cười mỉm.

– Lúc nào rồi mà cậu vẫn còn có thể cười, Yuki? – Chito nhủ mảy.

– Phép thuật này... – tôi lẩm bầm lẩm bầm, nghe quen quen – ...hình như tớ vừa mới học cách hóa giải.

– Thật sao? – bốn người còn lại đồng loạt nhìn về phía tôi.

– Nhưng nó rất rắc rối nên hình như tớ quên rồi.

– Hình như là thế nào? – Chito cười khở.

– Được rồi, để tớ thử. – tôi nhắm mắt mơ hồ nhớ về vòng tròn phá giải rồi đi tìm một cành cây.

Tôi bắt đầu vẽ ra đất những hình tròn lớn bao quanh những hình tròn nhỏ.

Sau đó tôi vẽ một số kí tự đặc biệt mà tôi nhớ man máng.

Những hình tròn nhỏ hơn nữa xếp thành một đường thẳng, bên cạnh là một số hình vẽ nguệch ngoạc không ra đầu ra đuôi. Cuối cùng là một cái đầu với ba con mắt và một cái miệng cười toe toét. Thật ra khi nhìn tám hình vẽ pháp thuật này đã vô cùng ấn tượng bởi cái đầu không giống ai ở chính giữa nên mới nhớ man máng như thế.

– Xong rồi, hy vọng nó đúng.

– H... hy vọng à? Ý cậu là gì? – Chito nuốt nước bọt nhìn về mặt lãnh đạm của tôi.

– Tớ không tự tin vào trí nhớ của mình.

– Chắc là đúng, nếu không thì cả đám chết chung, không buồn đâu. – Ren nói chuyện tỉnh bơ như đúng rồi, khuôn mặt hắn lúc này còn vô cảm hơn lúc nãy nhiều. Hắn liếc mắt sang tôi – Bây giờ làm gì nữa?

– Đứng vào vòng tròn. – tôi lặp lại những gì mình nhớ được.

Sau khi tất cả đã yên vị ở trên cái đầu kì lạ, tôi bắt đầu nói một tràng ngôn ngữ quái dị đến tôi còn không hiểu mình đang nói gì, chỉ là chúng tự bật ra khỏi miệng. Thật không ngờ trí nhớ của tôi lại tốt đến vậy.

Nhưng kì thực, từ nhỏ đến lớn, những thứ về phép thuật, bất kể của DW hay WW, chỉ cần liếc sơ một lần, tôi sẽ nhớ rất kĩ, nảo tôi chỉ vô dụng khi tôi không tập trung thôi.

Sau khi tôi dứt lời, cái đầu đó trôi ra khỏi mặt đất... ơ... WTF!!!!

Miệng nó càng chành ra lớn hơn nữa nuốt trọn chúng tôi vào trong... ẶC!!! Chẳng lẽ đây là chết chung thật sao?!

Cả năm người chúng tôi khuôn mặt thất thần, kể cả người lạnh lùng như Ren hay người chững chạc như Ajita, hoặc người bệnh hoạn như Kurai. Đó có lẽ là điều tất nhiên, ai ai khi đứng trước nguy hiểm cũng đều biểu hiện như vậy.

Tôi vội lấy nắm chặt tay Ren, nhắm tịt mắt.

Cảm thấy trời đất xung quanh rung chuyển, dù không mở mắt nhưng tôi vẫn cảm giác có một luồng sáng rất mạnh, mặt đất hình như đang nhún nhúm lại.

Cuối cùng xung quanh cũng trở nên yên tĩnh hơn, không rung lắc gì nữa.

Tôi cảm thấy bàn tay mà tôi đang nắm chặt cũng hơi siết lại. Tôi từ từ hé mắt...

Phù... tất cả chúng tôi đều đang ở trong căn phòng lúc đầu.

Căn phòng cũng chưa có ai hay bất kì động tĩnh gì. Hần nhanh chóng bước đến giữa phòng, đeo găng mở hộp kính màu đen rồi lấy ra một tờ giấy bằng da.

Tôi lặng câm... chẳng lẽ thứ chúng tôi lấy chính là một tờ giấy cũ kĩ thế này?

— Mau dịch chuyển ra ngoài. — Ren thì thầm ra lệnh.

— Từ khi bước vào khuôn viên biệt thự này, mọi phép thuật di chuyển hay tấn công đều không thể sử dụng, ngoại trừ người của gia tộc chúng ta ra. — chất giọng quen thuộc của người đàn ông trung niên chừng chạc tôi vừa gặp mấy hôm trước.

— ... — Ren im lặng nhìn người cha đáng kính của mình, cùng với bà vợ khuôn mặt hơi xanh xao khi gặp lại tại tôi. Bà ta đứng sát người ông ta, nhìn có vẻ trơ trẽn...

Đến tận bây giờ tôi mới chú ý đến một điều. Chẳng lẽ ngay từ lúc đầu, lí do bà ta chịu chấp nhận một người già như ba Ren vào căn biệt thự u ám này chỉ để tiếp cận hẳn?! Ôi... sự thật đau lòng và trớ trêu. Nhưng theo như tôi thấy, Ren chẳng có vẻ gì là quan tâm đến thứ tình cảm chết tiệt nhảm nhí của cô ta.

Tôi nhìn hai con người đang ôm nhau tình tứ ở cửa phòng, thật sự chỉ có cảm giác khinh bỉ. Nói ra thì có vẻ bất lịch sự và có hơi... động chạm vì đó là ba mẹ (kể) của Ren.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: TRỐN THOÁT THÀNH CÔNG.

— Từ khi bước vào khuôn viên biệt thự này, mọi phép thuật di chuyển hay tấn công đều không thể sử dụng, ngoại trừ người của gia tộc chúng ta ra.

Sau câu nói của cha Ren, không khí trong phòng trùng xuống. Sát khí bắt đầu lan tỏa. Ren và Ajita không hẹn đứng trước mặt tôi và Chito. Ajita nói:

— Chào ông.

— Chào cậu. Hình như cậu là giáo viên của chúng. Một giáo viên lại dẫn đầu đám học sinh của mình đột nhập vào căn phòng kho báu của một căn biệt thự? — ba Ren hơi tựa người vào cánh cửa, ông ta nhếch mép. Dù không muốn thừa nhận, nhưng nụ cười này quả thật có gì đó rất giống Ren... tất nhiên ông ta không thể đẹp bằng một nửa hẳn, nhưng cũng không thể nói là xấu được.

— Chân thực mà nói, hôm nay tôi không đến đây dưới danh nghĩa một giáo viên. — Ajita vô cùng tự tin cười nửa miệng với ánh mắt lạnh lẽo.

— Hừm... — nụ cười trên mặt ông ta biến mất, ngay lập tức quay sang Ren đang đứng cạnh Ajita — Con lại dẫn cô bé xinh xắn này đến nhà ăn tối à?

— Nào ông bị bẹp sao? Câu nói vô nghĩa đó cũng thốt ra được? — Ren lại tung ra một nụ cười khẩy gây mất máu gái nhìn... ặc ặc. Khốn khổ hơn nữa, tôi đang đứng nhìn hẳn từ một bên. Tôi không biết mình bị kéo lên đứng cạnh Ren từ bao giờ, nhưng bây giờ thứ tôi thấy chính là khuôn mặt nghiêng nghiêng cười khẩy truyền thuyết. Đẹp trai quá a!!

— Mày nói chuyện với ba như thế trước mặt bạn bè? Tao biết mày chỉ muốn thể hiện bản lĩnh ở cái tuổi này, nhưng thôi đi được rồi đấy. Tao vô cùng rõ mày hiểu kĩ càng những cái bẫy ở căn nhà này và đưa được cái đám tạp nham này vào được đây là một chuyện đơn giản đối với mày, nhưng đủ rồi. Tao không nhìn nữa, bỏ tờ giấy xuống cho tao. Sau đó đưa đám này cắt đi khỏi mắt tao, còn mày nhanh trở về đây cho tao. Ăn chơi thì được, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn của nó. — ông ta gần giọng chửi bới một hồi rồi thở hồng hộc nhìn Ren đang bơ ông ta.

Đây chính xác là bơ không ngần ngại. Hần chẳng thèm nhìn lấy ông ta một cái, đang thì thầm gì đó với Kurai.

Đề thu hút sự chú ý của hắn, ông ta đưa tay lên trước, một quả cầu ánh sáng từ từ hiện ra rồi bay thẳng về phía chúng tôi. Ren còn không thèm liếc qua thân nhiên phẩy tay, tất cả tan biến tung bay nhìn cực kì bất mắt, hết như bụi phấn nhiều màu đang bay từ tung trong không khí.

Kurai, Ren và Ajita đột nhiên đồng loạt nhếch mép đầy tự tin.

Tôi và Chito bị hai người kia kéo đứng gần nhau. Tôi tròn mắt nhìn Chito, cô nàng cũng chỉ nhún vai hướng ánh nhìn khó hiểu về ba cái tên kia đang chụm đầu vào nhau cười khúc khích.

Lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt đắc thắng trên khuôn mặt Ajita. Anh từ trước đến giờ đâu có háu thắng như vậy? Từ khi nào mà anh trai tôi thay đổi rồi? Có phải vì tiếp xúc nhiều với Chito không nhỉ?

– Mau bỏ xuống. – ba của Ren lại lạnh lùng – Không thì đừng trách ta mạnh tay.

– Thích thì nhích. – Ren cười khẩy, cái răng khểnh lộ ra trông duyên hết sức. Phải nói là trong tình huống căng thẳng như vậy, tôi vẫn có thể thần phục vẻ đẹp hoàn hảo của hắn, và thân nhiên rung động thêm một chút nữa.

Ông ta trừng mắt liếc nhìn tôi và Chito khiến tôi giật mình, làm rơi nụ cười tủm tỉm đi đâu mất.

– Được, đây là mày ép tao. – ông ta tức điên hất tay bà vợ mình ra, xung quanh người bao trùm một tia sáng xanh lung linh cực đẹp.

– Ông không hề nghi ngờ gì tôi... thật đáng thương. Thấy tôi muốn cướp thứ này, có lẽ ông đã biết mục đích thực sự của tôi. – Ren nói đều đều với một nụ cười khinh bỉ đầy mỉa mai.

– Ý mày là muốn mở di chúc sớm hơn?

– Rồi ông sẽ biết. – Ren nói rồi lùi lại vài bước – Tôi đã nhiều lần cảnh báo nhưng ông vô cùng tự cao cho qua, nhất định ông sẽ rất ngạc nhiên trước khả năng của tôi.

Tôi nhận ra rằng, cả Ajita và Kurai cũng đồng thời lùi xuống. Ba người họ tiến gần nơi tôi và Chito đang mờ mịt thế sự.

– Tạm biệt, hẹn gặp sau. – Ren lên giọng phá vỡ không khí im lặng đến căng thẳng.

Một tiếng ‘cạch’ vang lên, nền nhà lại một hồi rung chuyển.

Tôi có cảm giác hơi thở ấm nóng của Ren phủ kín vành tai mình.

– Dịch chuyển ra cổng sau.

Dù không hiểu gì mấy, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn và tin tưởng Ren dùng thuật dịch chuyển ra cửa sân sau.

Ánh sáng xung quanh tắt dần, rồi mọi thứ rơi vào bóng tối. Cánh cổng to lớn, hàng cây bên kia con đường, hàng rào cao vút, với những bức tượng tạo hình,... tất cả đều chìm trong bóng tối, pha chút ánh sáng nhẹ dịu của mặt trăng và những ngọn đèn đường.

Bên cạnh tôi là Chito đang ngơ ngác xen lẫn tức giận và bất lực:

– Rốt cuộc tụi mình đang làm cái gì thế? Hoàn toàn vô dụng mà.

– Cậu đừng nói vậy. – tôi thở mạnh – Dù tớ cũng cảm thấy thế.

– Bọn họ đi đâu rồi?

Tôi không tiếp lời. Một cơn gió lạnh buốt thổi qua, tôi lại thở dài, chậm rãi tiến đến chiếc ghế đá chễm chệ bên kia đường.

Chito nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh tôi. Cô nàng cười cười:

– Lớp học đạo này không có cậu chán lắm.

– Hi. Tớ nghe nói tuần sau có chuyến dã ngoại.

– Ừ. Cậu cứ yên tâm, hôm đấy tớ sẽ bỏ lớp theo tiếng gọi con tim.

– Hả?

– Đi theo cậu đấy. He. – Chito vừa cười vừa bẹo má tôi... ơ... hành động manly gì thế này?

– Bớt đùa, người ta nghe thấy lại nghĩ cậu...

– Hừ, ai cho cậu lấy đi vợ của tôi? – Ren từ đâu vòng tay ra từ phía sau ôm cổ tôi.

– Mọi người làm gì từ nãy đến giờ vậy? – tôi ngược nhìn. Ajita và Kurai cũng xuất hiện trước mặt Chito.

– Đầu võ mồm với ông ta một chút... chính xác hơn là thương thức bộ mặt thảm hại của ông già đó... khi... khi thấy mình bị thằng con trai qua mặt. – Ren nói với giọng trầm trầm, không giấu nổi sự thích thú.

– Vui đến vậy à? – tôi phì cười trước vẻ trẻ con của Ren – Vậy... về hả?

– Không. – Ajita cười hiền.

– Vậy... làm gì nữa? – đến lượt Chito thắc mắc.

Hôm nay tôi và Chito được miêu tả bằng hai tính từ. Thứ nhất là vô dụng. Thứ hai chính là lơ ngơ như bò đeo nơ, bị họ dẫn dắt đi lòng vòng mà chẳng hiểu cái mô tê gì cả.

– Đi chơi. – Kurai cười khẩy đáp lại câu hỏi của Chito.

Anh ta hi vọng nếu mình có thể chuộc lại lỗi lầm của mình từ xưa đến nay với Chito thì cô nàng có thể bỏ qua cho anh, sau đó, họ có thể trở thành anh em thân thiết như những bộ phim về anh em anh nghiên cứu hôm nay. Đến tận bây giờ anh mới biết anh em thực sự là đối xử với nhau như thế. Thì ra trước giờ anh đã làm bậy rồi.

Hy vọng Chito có thể tha thứ cho anh, khi ấy anh mới có thể tự tin tìm kiếm một tình yêu mới.

– Đi đâu cơ? – tôi và Chito tròn mắt đồng thanh.

...

Tiếng nhạc inh ỏi vọng vào đầu tôi, cùng với ánh đèn nhiều màu chớp tắt lập lòe rọi khắp mọi ngõ ngách khiến tôi có hơi choáng. Phải ngồi một lúc tôi mới trở lại dáng vẻ bình thường.

Bình rượu trên bàn đã vơi đi một nửa. Tôi ngồi cạnh Ren, Chito ngồi cạnh Ajita, còn Kurai ngồi cùng bàn với chúng tôi, trên khuôn mặt là một vẻ gì đó điềm tĩnh. Anh ta đang suy nghĩ về cái gì đó... một cách rất nghiêm túc và chân thành.

Ly rượu trước mặt chúng tôi cạn rồi lại đầy, vơi rồi lại như cũ, uống rồi châm thêm, rót đầy tiếng cười nói đắc thắng và ăn mừng hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch.

Ren chằm chằm liếc mắt nhìn dòng người xô bồ ở chôn mà hấn cho là dơ bẩn này. Bình thường mỗi khi đến đây là do tâm trạng của hấn chán nản muốn mượn rượu để giải sầu... nên những kỉ ức của hấn về nơi này cũng không tốt đẹp gì cho lắm.

Nhưng hôm nay là một ngoại lệ, kéo đến đây ăn mừng với tâm trạng thoải mái khiến hấn phần nào thấy thích nơi này thêm một chút... chỉ một chút thôi cũng đủ vẽ ra trên môi Ren một đường cong hoàn hảo lúc ẩn lúc hiện.

Cùng với người yêu và những người bạn thân thiết, những cộng sự tuyệt vời cùng nhau tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ như thế này để chúc mừng việc đã hoàn thành bước đầu tiên, cũng là bước gần như quan trọng nhất của kế hoạch đã thành công... đây là lần đầu tiên hấn có được cảm giác này, được những người hấn yêu quý và tin tưởng vây quanh san sẻ niềm vui.

Một lần nữa nốc cạn ly rượu nhỏ, hấn mỉm cười tự mình châm thêm, tự mình tu thêm một hơi không sót một giọt.

Tôi nhắc nhở:

– Anh uống nhiều quá cẩn thận lát nữa không biết đường về.

Ren chỉ cười châm thêm rượu vào ly của tôi. Tôi tức anh ách, cũng cầm ly rượu lên tu một hơi.

Ren lại cười. Không như tên thác loạn này, Ajita uống rượu rất nho nhã, cách cầm ly lên hay nốc rượu cũng thuộc hàng quý tộc. Chito không có gì để nói, nên chỉ ngồi im cười cười, cuối cùng chịu không nổi tò mò hỏi:

– Ừm... em từ nãy đến giờ có suy nghĩ cũng không hiểu, rốt cuộc các người lấy di chúc để làm gì?

– Bí mật. – Ajita tinh nghịch nháy mắt, còn tiện tay đưa ngón trỏ lên miệng lém lỉnh cười – Sau chuyến ngoại khóa ở trường, em sẽ biết mục đích của tụi anh.

Ren đã từng nói, những kế hoạch hấn tạo ra và thực hiện chính là để tôi và hấn có thể đường đường chính chính ở bên nhau, về mặt lý thuyết mà nói, chính là thay đổi luật lệ của toàn MS, vậy thì... việc ăn cướp di chúc của cha mình và chọn điền ông lên sẽ giúp gì cho việc thay đổi luật lệ???

Tôi suy nghĩ mãi vẫn không hiểu ra, mỗi lần hỏi hấn đều bị hấn quăng cho ánh mắt khinh thường, với nụ cười nhếch mép “Em nói xem. Thấy sự việc rành rành như thế này, em còn không hiểu kế hoạch của anh. Vậy thì dù anh có giải thích cũng chẳng có tác dụng gì. Em cũng chẳng thể hiểu đâu.” Tôi đành chờ hấn tự mình giải thích... theo lời Ajita nói, thì sau khi đi ngoại khóa về, tôi sẽ biết được câu trả lời.

...

– Mặc đi. – Ơ... ‘cô nàng’ lớp trưởng đánh đá WW A1 đã vút vào mặt tôi một cái áo thun và nói.

Sáng sớm hôm nay, cả The East tập trung tại sân trường để chuẩn bị lên xe tham gia chuyến ngoại khóa hai ngày một đêm do trường tổ chức nhằm thư giãn cho học sinh sau kì kiểm tra đầy áp lực.

Các lớp tập trung thành các cụm để di chuyển lên xe. Tôi đứng một mình lạnh lùng ở trong đám loì chơi xô bồ WW A1. Và... tôi có để ý một điều...

Tất cả những thành viên lớp này đều mặc áo thun, hơn hết là cùng màu, cùng kiểu, cùng họa tiết. Phía sau lưng có in dòng chữ lớn “WW A1 is NO.1”. Phía trước ngực có hình một con bò chibi vô cùng đáng yêu với dòng chữ phía trên “Your class is...” và một mũi tên chia vào con bò. Nền áo màu vàng nhạt khá nổi bật.

Và tôi cảm thấy mình vừa lạc lõng vừa nổi bật... đứng trong một tập thể với phần trên y hệt nhau, tôi trở nên khác biệt.

Không ngờ cậu ta vút cho tôi cái áo... Ồ, cái lớp này hôm nay uống lộn thuốc tập thể hay sao, rõ ràng đâu có ưa gì tôi. Phong tục mặc áo lớp như vậy để làm gì? Chính là thể hiện sự đoàn kết và yêu thương tin tưởng nhau giữa những người bạn. Thế thì chẳng phải nên loại tôi ra? Sau đó tôi nghe thấy những tiếng bàn tán trong nội bộ lớp như sau:

– Con nhỏ đó trông ngứa mắt chết đi được! Nó nghĩ nó là ai chứ?! Xi! – con nhỏ son phấn là loì một.

– Hừm! Nó biết điều thì nên cút đi cho khuất mắt, một lớp hoàn hảo như mình tại sao lại phải chứa cái thành phần trở trên như cô ta chứ? – con nhỏ son phấn là loì hai.

– Lần trước cô ta bị chuyển sang DW A1 tớ mừng muốn dâng gà cho trời đất, vậy mà đột ngột chuyển về đây. Rác rưởi đã cút đi thì đừng nên trở lại chứ? – con nhỏ son phấn là loì ba.

– Tại sao cô ta lại có cái áo đó, chẳng phải từ đầu đã nói sẽ gạt cô ta ra sao? – con nhỏ son phấn là loì bốn.

– Hừ. Cậu không biết suy nghĩ kĩ càng gì hết. Tí nữa, trong mấy trò chơi tập thể, nếu nó không có áo lớp, chẳng phải sẽ rất nổi bật sao? Vô tình đám tụi mình sẽ trở thành nền cho nó chảnh?! Mơ đi! Tớ đẹp chứ tớ đâu có ngu. – con nhỏ son phấn là loì năm.

– Ủ, cậu nói có lý. – con nhỏ son phấn là loì một tiếp lời.

– ... – con nhỏ son phấn là loì hai cười nói.

– ... – con nhỏ son phấn là loì ba cười khanh khách.

– ... – con nhỏ son phấn là loì bốn nhếch mép liếc tôi.

– ... – con nhỏ son phấn là loì năm cười khinh bỉ kéo cả đám đi trước.

À... ha... hiểu rồi, hiểu rồi... ra là vậy...!

Thật hết nói nổi mức độ trẻ con của mấy người này.

Tôi lạnh lùng nhếch mép.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: CHUYẾN NGOẠI KHÓA THỨ HAI.

Con gió nhẹ nhàng mang theo mùi hoa hồng ở sân sau trường thổi qua khiến tóc tôi hơi rối. Một bàn tay dịu dàng đưa lên vuốt tóc tôi. Tôi cứ nghĩ là Ren nên quay lại mỉm cười. Tất nhiên nụ cười trở nên gượng gạo khi người đang đứng trước mặt vuốt nhẹ mái tóc tôi lại có một đôi mắt tím buồn hút hồn.

Mép môi tôi ngay lập tức hạ xuống, theo phản xạ tự nhiên tôi né đầu ra lùi về phía sau vài bước.

– Tóc rồi rồi, tôi gỡ cho.

Ryuu không nhường nhịn tiếp tục lần tới, tôi lùi một thì cậu ta tiến một bước... nhưng là bước dài gấp đôi tôi!

“Này!!! Ăn gian quá!! Ryuu cậu nghĩ cậu chân dài nên tỏ vẻ à?”

– Không cần. – tôi vội từ chối thành lời khi thấy cậu ta cứ liên tục áp sát mình.

– Nhưng tôi cần. Tôi cần lí do đó để chạm vào em – Ryuu nói ra một câu đậm chất... ba chấm với khuôn mặt không cảm xúc, cũng không biến đổi lấy một cái, trong khi khuôn mặt tôi bỗng thấy rõ.

Ch... Chọt... chọt...?!! Tôi có cảm giác có ai đó đang chọt sau lưng mình.

Nhìn xung quanh mới thấy, tất cả mọi người đều đang nhìn tôi và cậu ta chăm chăm, nhưng là nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt và tức giận, bên cạnh đó lại nhìn Ryuu với ánh mắt thèm khát và妒 dàng.

Công nhận một điều, hôm nay cậu ta rất đẹp trai. Mái tóc tím và làn da trắng hợp với áo lớp nền vàng cùng quần jean đen hơi ôm một cách đáng sợ.

Hèn gì con người ta là hotboy.

Thì ra tôi đang ‘thân mật’ với hotboy trước toàn dân thiên hạ... chính xác hơn là một đám gấu núi đôi luôn chực chờ vồ lấy tôi.

Tôi thờ dài một tiếng, chậm rãi và kiên nhẫn nói:

– Cậu... đừng nói những lời như...

– Yuki. Em đang làm gì vậy? – giọng của Ren đầy sát khí vang lên... ặc ặc...

– E... em... – tôi bất nhiên giật mình đến lấp ba lấp bắp.

– Khoác vào. – hấn cắt ngang lời tôi, thân nhiên đặt tay lên vai tôi kéo tôi về phía hấn, đồng thời đưa mắt ra lườm Ryuu đứng trước mặt ánh mắt vô hồn, khuôn mặt vô cảm – Anh chỉ vừa rời em một chút.

Tôi nhìn chiếc áo sơ mi trên tay mình, rồi nhìn lại Ren.

Hấn mặc áo thun trơn đen với quần jean đen. Khoác bên ngoài là một chiếc áo sơ mi ca rô tay dài được xắn gọn gàng... cơ mà... cái ca rô đó hết như ca rô của chiếc áo tôi đang cầm trên tay.

Tôi liếc nhìn về phía lớp Ren, mọi người cũng mặc áo lớp, chính là áo thun trơn màu đen.

Chito đã nói với tôi mấy ngày trước. Cô nàng cũng muốn cả lớp có thể mặc áo lớp nên đã đưa ra đề nghị đặt may, tuy nhiên, Ren lại lạnh lùng phun ra hai từ khiến cả lớp chết đứng “Ấu trĩ.” Cuối cùng, vì cái tính trẻ con của Ren khi nhất quyết không chịu cùng lớp mặc áo giống nhau thể hiện tình cảm, cuối cùng cả lớp đành nhờ vả Chito, cô nàng lại đi nhờ vả tôi. Tôi đã đắn đo trước với Chito sáng nay chọn giúp hấn áo thun trơn đen đó. Vậy nên cả lớp cũng đặt may áo thun trơn đen.

Ren sáng nay đến lớp thấy cả lớp mặc áo giống mình, cũng chỉ lạnh lùng im lặng mà không nói, hấn đột nhiên khoác bên ngoài áo sơ mi rồi tiến thẳng đến khu vực lớp tôi.

Tôi suy nghĩ một lát rồi mặc vào.

Ren đáng yêu thật.

Tôi mặc áo lớp, hấn cũng mặc áo lớp... vậy mà có thể nghĩ ra trò này để hai đứa tôi mặc đồ đôi.

...

Gió núi lùa qua khe cửa sổ xe. Tôi rùng mình rồi đóng cửa lại.

– Em không ngủ đi. – Ren thờ mặt nói.

– Em không buồn ngủ. – tôi cười cười.

Ồ... tại sao tôi lại có mặt cạnh Ren trên chiếc xe buýt của DW A1?!!

Chính là vì trò chơi khăm vớ vẩn của đám WW A1. Bỏ tôi lại với một lí do ấu trĩ mà tôi biết thừa đó chỉ là nói dối “Xe hết chỗ ngồi.”

Ren vô cùng mừng rỡ lon ton kéo tôi lên xe ngồi cạnh hấn.

– Yuki!!!! Mau lên đây hát cho tui này nghe. Phải đền bù thiệt hại, lần trước sang WW A1 tui này đã bị xúc phạm cá nhân... híc híc... – tiếng của cô nàng vàng đầu vang vọng khắp xe buýt.

– Ặc... Cái trò gì thế này? – tôi đen mặt lại, bắt đầu lắp bắp đáp lời – Gì chứ, tớ không biết hát.

– Thôi nào, lên đi. – bọn họ đem tôi ra làm trò tiêu khiển để đốt thời gian khi đi đến đó... hay thật.

– Không. – Ren nhẹ nhàng thả ra một từ, khiến không gian trên xe trở nên thật quái dị – Cô ấy là của tôi ai cho mấy người yêu cầu cô ấy làm những gì mấy người thích?

– Được rồi, không muốn cũng không ép gì. Haha... – đây điển hình chính là cười trừ... cười vì hấn sẽ điên lên thật... cái điệu bộ của hấn cũng thật là...

– Ren... – tôi liếc Ren một cái sắc lém, nhưng cũng không khỏi mỉm cười dịu dàng với hấn vì hấn đã cứu tôi một phen. Gì chứ tôi hận cái vụ hát hò này.

– Không cảm ơn à? – hấn nhếch mép đầy gian tà.

– Không. – tôi hất tóc vào mặt hấn rồi quay ra cửa sổ nhìn hàng cây vùn vụt chạy qua.

Eo tôi có cảm giác bị siết chặt, cả người tôi bị kéo lại gần ai đó, lưng tôi cảm thấy ấm nóng. Tôi ngay lập tức quay người ra sau theo phản xạ, thì môi tôi chạm phải cái gì đó mềm mềm ẩm ẩm. Tôi tròn tròn mắt.

Ren buông tôi ra, nhưng lại bấu môi với về mặt buống bình như con nít, hấn lèm bèm:

– Đáng ghét, biết vậy ban nãy anh quay sang trái một chút là được rồi.

Hấn phồng má tròn mắt chu mỏ...?!!

Ồ cái tên này... ở đây ai mới là người cần phải giận?!! Rõ ràng là lợi dụng tôi mà!!

Ban nãy chỉ cần tôi hơi nghiêng đầu sang một tí nữa là hôn trúng môi hấn rồi. May mà môi tôi chỉ đập lên gò má trắng hồng của Ren.

Vậy mà hấn còn dỗi...?!! Đồ con nít!!!

Thấy tôi lừa giận phùng phùng vẫn tròn mắt nhìn mình, Ren mới thôi làm cái trò giận dỗi trẻ con ấy liếc mắt sang tôi. Hấn cười nhẹ nhưng cũng đủ để khoe chiếc răng khểnh duyên. Ren luôn tay sang ôm lấy eo tôi. Hấn lại cười.

Quả thật... tôi không thể giận hấn quá lâu.

...

Từng cơn gió thổi lá rụng tạo thành những tiếng xào xạc, tôi lơ đãng nhìn về đám mây trôi lênh bênh phía xa. Vì chúng tôi đang ở trên núi, nên đến tận giữa trưa thế này, xung quanh vẫn còn một lớp sương mỏng mà xúc giác có thể mơ hồ nhận thấy.

Cảm giác mát mẻ khiến tôi vô cùng thoải mái, hít một hơi sâu cho không khí trong lành tràn lồng ngực, tôi quay về với thực tế là...

Trường này ngu quá!!!!!!

Tối nay chúng tôi sẽ ngủ trong lều... cơ mà là lều đôi... Lều đôi là gì? Tức là lều có không gian chỉ đủ để dành cho hai người.

Tôi giải thích cho bạn biết cách chia lều ngủ ngược vớ vẩn. Học sinh các lớp tập trung thành các khu vực riêng, nên học sinh các lớp sẽ tự bắt cặp dựng lều. Lớp tôi si số lẻ, vậy nên một đứa bị tẩy chay như tôi ngay lập tức bị đá ra một góc... ngồi nhìn dân chúng dựng lều.

Tôi... tối nay về đâu...?

Tôi thoáng thấy bóng dáng của Ryuu đi về phía tôi, nhưng giờ tôi không quan tâm nữa. Tôi đang nhìn chăm chăm vào đàn kiến đang bò dưới đất thăm chử rùa. Mấy con này ngu ghê, bò thành một đường thẳng chẳng phải sẽ nhanh hơn sao, bò lòng vòng thế này vui hơn à? Vậy mà con sau nới đuôi con trước cứ bò nghiêng bên đây nghiêng bên kia... thật ngu ngốc.

– Yuki. – một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi nuốt nước bọt cái ực trước khi ngược nhìn, bởi vì mỗi lần nói chuyện và tiếp xúc với cái người này cũng đều cực kì hại não.

– Ryuu. Cậu sang đây làm gì?

– Tối nay vào lều tôi ngủ. – cậu ta thản nhiên tuyên bố.

– Nhưng tôi và cậu... giới tính của chúng ta... – tôi tròn mắt lắp bắp, chộp lấy cổ tay cậu ta níu lại khi Ryuu quay lưng chuẩn bị bước đi.

– Thì sao? – Ryuu dừng bước, nhưng cũng không quay lại nhìn tôi.

– Làm sao ở cùng một lều?

– Ồ... rồi sao nữa? – cậu ta lại nói đều đều.

– Ro... Rồi sao nữa?! Cậu có suy nghĩ không vậy? Tôi và cậu làm sao ngủ cùng được?

Ryuu đột ngột quay lại, tôi thấy khuôn mặt cậu ta sa sầm xuống, đen đi vài bậc. Cậu ta cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi:

– Em và Ren... vẫn ngủ cùng đây thôi.

Tìm tôi đập cái thích một cái. Tôi nuốt nước bọt cái ực. Ryuu đứng dậy, tiếp tục nói:

– Vậy... em định thế nào?

– ...

– Được rồi, không đùa với em nữa, tối nay em cứ vào đó ngủ. Tôi đã đuổi cái tên lẻo đẻo đi theo đòi vào lều tôi ngủ rồi. Cả tôi cũng không lại gần cái lều đó đâu. Yên tâm đi được chưa?

– Tôi sẽ không. – tôi đáp một cách kiên quyết.

– Có.

– Không.

– Có.

– Không.

– Có.

– Không. Nhưng tại... sao... t... tốt vậy? – tôi đẩy dè chừng. Có một lời nói, tôi không nhớ nó từ đâu ra, trong một cuốn sách chẳng...? ‘Không ai cho không ai điều gì. Mọi thứ trên đời này không có thứ gì tự nhiên thuộc về bạn, phải có một cái giá nhất định.’ Ryuu tốt với tôi như thế, chẳng lẽ có việc gì muốn ở tôi?

– Đừng đa nghi quá. – Ryuu cười nhẹ rồi bỏ đi...

Cười nhẹ kìa...?! Cậu ta vừa cười sao? Ôi trời.

– Yuki. – một giọng nói khác lại vang lên. Ừc... cái giọng này còn khủng bố hơn giọng ban nãy.

Ren từ sau lưng tôi bước đến thản nhiên ngồi xuống cạnh tôi.

Mọi người trong lớp tôi này giờ cứ lườm lườm tôi. Họ cho rằng tôi vì chảnh chọe không thèm cùng họ mặc áo lớp nên mới cố gắng khoác thêm cái áo sơ mi bên ngoài. Nhưng giờ đây khi tôi ngồi cạnh Ren như thế này, ai ai cũng biết thì ra hai đứa này mặc đồ đôi.

Ánh mắt họ nhìn tôi càng đáng sợ hơn nữa. Tôi đúng là tội đáng muôn chết. Trở về làm tôi như mọi ngày, chính là bỏ đi cơ sự, thoải mái tự nhiên sống theo ý thích, không quan tâm mọi người nghĩ gì về mình.

Có vài giáo viên đi ngang để ý đến lườm liếc tôi và Ren chứ chẳng dám nói gì. Tôi cũng không quan tâm quay sang Ren mỉm cười:

– Anh trốn dựng lều qua đây à?

– Xong rồi. – hấn gạt gù, tay hấn tự khi nào đã mò sang nắm lấy tay tôi.

– Lười nhác như anh cũng làm việc? – tôi đưa khuôn mặt thản thót ra.

– Tối nay sang lều anh ngủ. – Ren nói, hấn lồng tay tôi vào tay hấn.

– Em...

– Yuki. Tối nay ngủ với tớ nhé. – Chito ôm lấy cổ tôi. Vì quá bất ngờ nên tôi mém tí té xuống khỏi hòn đá.

– Ôi!

– Nhé...! Nhé!!! Yuki!!!

– Chuyện này...

– Cô ấy ở cùng tôi.

– Cùng tôi.

– Cùng tôi.

– Cô ấy là của tôi.

– Đủ rồi. Em sẽ ở đây, ở khu vực của WW A1.

Tôi không muốn phải gây chú ý khi mình mò sang khu vực của DW A1 sau khi đã tự mình rời khỏi lớp đó.

– Vậy nhé.

...

– Sau kì thi căng thẳng vừa rồi, trường chúng ta tổ chức buổi hoạt động hôm nay để tăng tính đoàn kết cho các em. Vui vẻ nhé. Các em có thể tự do hoạt động, nhưng đến giờ phải về trường để ăn uống đấy, mỗi cử ăn sẽ có người điểm danh, hy vọng các em sẽ không quá ham chơi mà quên mất thời gian...

Ông thầy hiệu trưởng hói lèm bèm. Tôi chẳng thèm nghe phần sau mà rụt rè mở dây kéo của căn lều ra rồi vứt hết ba lô vào... Ryuu...!

...

– Yuki. – Chito chạy ủa sang kéo tay tôi – Đi chùa!!! Đi chùa!!

– Ừ.

Tôi, Chito, Ren và Ajita cùng đi chùa.

Như thường lệ, chỉ có tôi và Chito tung ta tung tãng, trong khi Ren và Ajita đang đi chậm rãi cạnh nhau phía sau.

Chito cười cười gian tà:

– Này này,... hai người mặc áo đôi sao?

– Ừ... thì...

– Để đánh dấu chủ quyền. – Ren chen vào câu nói của tôi.

– Ren. – tôi lườm Ren, chỉ thấy nụ cười duyên của hắn.

– Dễ thương quá. Tớ cũng muốn mặc áo đôi với cậu mà. – Chito vừa dứt lời, chúng tôi đã đến cổng chùa.

Cô nàng lía mắt đến ngay gian hàng bên cạnh cổng rồi kéo tôi đi một mạch sang đấy.

Chito liếc một lượt những thứ bày ra trên miếng gỗ lớn, rồi vươn tay lấy một thứ. Cô nàng đưa lên trước mặt. Đây là một lá bùa được bọc kín trong một vỏ nhựa, có sợi dây để móc vào dây đó cho tiện đem theo, phía dưới có cái chuông nhỏ. Nhìn chung rất dễ thương, mà còn có ý nghĩa sâu xa cầu nguyện cho người đeo nó được hạnh phúc.

– Cho tôi hai cái. – Chito mỉm cười trả tiền. Rồi nhét một cái vào tai tôi.

– Cái đấy chưa đủ à? – tôi giờ lá bùa ra trước mặt, nói vu vu. Tôi là đang ám chỉ sợi hai dây chuyền lần trước đi công viên giải trí mà có. Tôi và Chito đã đeo cùng nhau, hôm nay nó vẫn nằm trên cổ tôi.

– Ừ. Càng nhiều kỷ niệm càng tốt mà không phải sao. Hehe. – Chito vừa đi vừa nói vừa cười tít mắt, rốt cục vấp phải cục đá – Á!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: THÁC NƯỚC.

Tôi vô thức đưa tay ra tóm lấy eo Chito.

Cả bốn đứa tôi thót cả tim... ực...

Chito bị kéo lên đứng gọn trong lòng tôi. Tôi liếc sang hai người con trai còn lại... có hai khuôn mặt rất buồn cười.

Ren đang liếc Chito vì nhỏ đang trong lòng tôi... cái vị trí mà hắn muốn còn không được, suốt ngày tìm cách để thân thiết với tôi. Ajita thì đen mặt lại vì mình không kịp cứu cô nàng... bị tôi cuồn mắt cái danh hiệu anh hùng cứu mỹ nhân.

Chito bám vào vai tôi, cô nàng đột nhiên ngóc đầu lên với đôi mắt long lanh sáng rỡ:

– Yuki... cậu ngầu quá!! Tớ yêu cậu mất!!

– Tớ không muốn bị đánh ghen đâu. – tôi cười khẩy nói vừa đủ cho nhỏ nghe.

Chito chỉ cười khoe răng, chúng tôi dạo một vòng quanh chùa tháp nhang... rồi chuyển sang thám hiểm hang động.

Thật ra hang động này cũng chẳng phải vẫn còn hoang sơ tự nhiên gì cho cam, đều bị bàn tay của con người và pháp sư phá cho tan tành, cuối cùng cái hang này vẫn chẳng có gì là mới mẻ và nguy hiểm... không có gì kích thích cả.

Chỉ có một đường thẳng, trải dài từ miệng hang bên đây đến hang bên kia. Vào bên trong, ngoài cầm theo cây đuốc thì không còn một ánh sáng gì hết. Ban đầu tôi có hơi hãi, nhưng sau đó thì không chút cảm xúc nào.

Ra khỏi cái hang, khuôn mặt của bốn đứa chúng tôi chính là không có một chút hứng thú nào.

Chúng tôi thở dài một hơi, thế là hết một buổi sáng... nhạt nhẽo.

Bốn đứa tôi trở về trại để ăn trưa.

Tôi... bị kẹp... kẹp giữa Ryuu và Ren, ngồi đối diện tôi là Chito. Cạnh Chito là Ajita...

Cả năm con người này đang nhìn tôi chằm chằm... à không, đỉnh chính lại là nhìn cái mâm thức ăn trên tay tôi.

Bữa ăn của trường giống một bữa tiệc buffet, chúng tôi tự do lấy thức ăn... nên tôi chỉ đơn giản là lấy những gì tôi thích.

Những gì tôi thích là gì...? Chính là hai cái đùi gà, một cái đùi heo, vài lát thịt bò, hai phần khoai tây chiên lên, vài miếng bánh mì, một phần cà ri, vài con tôm chiên bột, hình như... có một chén súp nữa.

Tôi khác người lắm hay sao mà nhìn?!! Tôi tròn mắt lướt một lượt.

Ren ăn gì nào? Ăn giống Ajita... Vậy hai người đó ăn gì nào? Một phần khoai và hai cái đùi gà.

Chito ăn gì nào? Bánh mì và cà ri.

Ryuu ăn gì nào? Một phần khoai và một lát thịt bò...

Tôi nhìn họ với ánh mắt ngưng ngừng, cùng khuôn mặt đỏ ửng... ạch...

Tôi đã quá gây chú ý với cái mâm khủng bố mình đang cầm trên tay. Hơn nữa, bên cạnh tôi đang là Ren, Ryuu, Chito, Ajita... toàn là thành phần nổi trội trong trường, nên tất cả mọi ánh mắt ở đây đều hướng vào chúng tôi và tập trung vào bàn tôi... ạch...

Cơ mà, hình như... tôi và Ren đang mặc áo đôi, chính xác hơn là khoác bên ngoài áo lớp. Vậy nên, những lời bàn ra tiếng vào lại đâm thẳng vào tôi:

– Con nhỏ đó lại gây chú ý kia. Cậu thấy không?

– Nó không thấy ngại sao? Ngồi với những hotboy hotgirl như thế. Đã vậy còn mặc áo đôi với Ren nữa.

– Con nhỏ chết tiệt! Ren của tôi!!

– Đúng là cái đồ mặt dày.

– Mãi mãi về sau... – hả? – ...anh sẽ tìm em – Hờ?!

Tôi giật mình cảm giác hai tai mình cộm cộm. Liếc ngang liếc dọc mới biết là tai nghe do Ren nhét vào.

Hắn mở max âm lượng là để tôi không nghe được bọn người kia đang nói xiềng nói xỏ... rõ ràng là quan tâm tôi vậy mà cái mặt Ren cứ bơ bơ... hắn vừa xiên nĩa vào một miếng cà rốt đỏ cam mềm mại. Trái tim tôi không khỏi ầm lên.

Tôi mỉm cười.

...

– Bây giờ chúng ta đi đâu đây? – Ajita cầm bản đồ khu vực tham quan hỏi sau khi chúng tôi đã ăn xong.

– Thác nước. – tôi và Chito đồng thanh không hẹn trước.

Thác nước vốn là nơi tôi chưa đến bao giờ, chỉ mới nhìn thấy qua tranh ảnh và sách báo. Bây giờ tận hưởng vẻ đẹp của nó, tôi mới phát hiện ra, chưa đến thác nước bao giờ chính là đã đánh mất tuổi thơ.

Từng giọt nước từ trên cao đổ xuống đập vào phiến đá rồi rơi thẳng xuống mặt nước lăn tăn bóng nước. Tiếng rì rào khá giống tiếng sóng biển, nhưng nó nhẹ nhàng hơn, mang chút âm hưởng gì đó thật dịu dàng... giống như đang vuốt ve lấy tâm hồn con người ta.

Dòng nước dày đặc khiến màu nâu xám xám có hơi xanh rêu của đá thoát ẩn thoát hiện thật huyền bí, bên cạnh là màu xanh tươi mát của lá cây, phía dưới là màu trắng của bọt nước.

Khóe miệng tôi nhếch lên trong vô thức và không có dấu hiệu sẽ đi xuống. Ren đột nhiên luồn tay sang ôm eo tôi, giọng hắn trầm trầm ra lệnh như thánh phán:

– Sau này sẽ tuần trăng mật ở những nơi có thác nước.

– C... cái gì? – tôi tất nhiên lắp bắp nhìn Ren tròn tròn mắt.

– Anh nói, sau này tuần trăng mật của chúng ta sẽ ở những nơi có thác nước.

– ... – nếu tôi lại lắp bắp thân thốt, chắc chắn hắn sẽ phun thêm một câu gây sốc nữa, vậy nên... im lặng là vàng.

Tôi im lặng rồi mới phát hiện, xung quanh mình lúc này đang có rất nhiều người. Cả Chito và Ajita cũng đang mỉm cười đầy gian tà nhìn hai đứa tôi. Tôi nhanh chóng nghĩ ra trò khác để đánh trống lảng, tất nhiên câu nói này là tôi bịa hoàn toàn:

– Tổ đọc truyện thấy ở sau lớp nước này thường có một hang động bí mật, muốn xem quá.

– Được, đi xem. – không ngờ một tên lạnh lùng biến sắc như Ren lại hào hứng kéo tôi đi trước.

– Đó là hiện tượng nước bào mòn đá. – Ajita nhún vai nói, dùng một trần thuật ngữ khoa học làm đầu óc tôi ong ong cả lên, ơ... tôi chém gió... mà không ngờ trình cao đến nỗi thành bão thật – Đi vòng qua phía bên của thác nước sẽ xuất hiện một hốc đá, có khi nó đã phát triển ra thành một hẻm đá nhỏ rồi không chừng.

Cơ mà đúng như tôi chém và hết như những gì nãy giờ Ajita đã phân tích. Phía sau lớp nước liên tục đổ xuống có một hẻm đá nhỏ, trần khá thấp, chúng tôi phải cúi người hết cỡ mới chen vào được. Ánh sáng trong này rất đẹp à. Nặng đầu giờ chiều chói chang xuyên qua lớp nước dày chỉ còn lại những ánh sáng nhàn nhạt, hơi nước lan tỏa khắp nơi, những giọt nước li ti bị bắn lên sau khi va chạm quá mạnh với mặt nước khiến không gian trong đây rất ẩm ướt. Nước chạm vào da thịt mang lại cảm giác mát lạnh sáng khoái.

Tôi bỏ giày ra, ngồi xuống đá, thò chân ra ngoài, cho dòng nước đổ xuống chân mình... hơi bị đau à... nhưng một lát sau thì không còn cảm giác luôn.

– Haha! Vui thật. – tôi bất giác cười lớn.

– Thật à? – Chito nghe vậy cũng giống tôi, thò hai chân ra cho nước đổ xuống.

– Trẻ con. – Ren nói, không ngờ lại đồng thanh với Ajita...?! Anh mà cũng có lúc nhận xét hành động của người khác vậy sao?! Tất nhiên, trong lúc này, ngoài tôi đang ngạc nhiên ra thì cả Ren và Chito đều rất... ngạc nhiên. Ba chúng tôi không hẹn đồng loạt ngoái đầu lại nhìn Ajita. Trong khi anh vô cùng thân nhiên lập lại như để khẳng định ban nãy chúng tôi không hề nghe nhầm – Trẻ con.

– Gì chứ! – tôi và Chito cũng không kém cạnh đồng thanh phản ứng kịch liệt sau một hồi đờ tập thể.

Tôi thò tay ra ngoài, làm nước bắn tung tóe, ướt hết cả người tôi, lẫn Chito. Ren hay Ajita cũng không ngoại lệ, cả đám bây giờ ướt như chuột lột.

Vậy mà tiếng cười vẫn vang vọng khắp nơi.

Chúng tôi quậy phá trong cái hang nhỏ bé đó đến tận khi bụng đói cồn cào, mới mò về trại ăn tối. Cả người bốn chúng tôi đều ướt mềm, nhưng trên môi

ai cũng là một nụ cười. Kể cả lạnh lùng như Ren cũng là một cái nhếch môi đầy kiêu ngạo, kể cả chừng chạc như Ajita cũng là một nụ cười đầy quý tộc. Tôi với Chito thì khỏi phải miêu tả thêm, chính là ngoác miệng ra mà cười thôi.

Vừa đến trại thì Ren với Ajita biến đâu mất tăm. Tôi mặc kệ đi lấy mâm chuẩn bị một bữa ăn tối thịnh soạn khác thì một cái khăn lông từ đâu bay ra đáp gọn trên đầu tôi.

– Lau đi. – tiếng Ren vang lên. Tôi quay sang nhìn theo phản xạ thì thấy hấn chớp lấy cái mâm trên tay tôi đi trước.

Tôi nhìn sang cạnh mình, thấy một cảnh tượng rất chi là hường phấn. Ajita nhẹ nhàng lau tóc cho Chito, mặc cô nàng có đang ngượng đến đâu, bối rối đến đâu, mặt đỏ đến đâu, run rẩy đến đâu. Chito lúc này cứ như có thể nhũn người ra gả vào người anh bất cứ lúc nào.

Được rồi, được rồi... Yuki à... nếu có vui mừng đến mấy cũng đừng có cười ngoác miệng như thế, thật chẳng biết giữ hình tượng gì cả.

Không giống những khi tôi bên cạnh Ren, cảnh tượng thân mật ban này giữa Chito và Ajita như một bộ phim tình cảm được đánh giá trên năm sao. Những người xung quanh lại bắt đầu bàn tán, nhưng lại là những lời mặt ngọt đáng sợ. Nào là khen họ thật đẹp đôi này nọ... ày...

Tôi nghĩ rằng... bản thân tôi bị cho là không hợp với một người luôn ở cao hơn tầm với của mọi người như Ren, nhưng thực chất, tôi chính là không phù hợp để sống trong một xã hội hạ đẳng như thế này.

Nói ra có vẻ mình quá kiêu ngạo, nhưng tôi nghĩ như vậy, chẳng phải vì họ không thích hợp với tôi, nên mới thường xuyên chọc điên tôi lên như thế sao.

Tôi thờ dãi một hồi, chưa kịp đưa tay lên lau tóc thì cái khăn đã tự mình chuyển động. Tôi ngẩng lên, thì thấy ánh mắt màu tím dịu dàng. Bàn tay xương xẩu nhưng cũng vô cùng đầy đặn của Ryuu vô cùng dịu dàng lấy khăn lau tóc cho tôi... ơ cơ mà... giữa thanh thiên bạch nhật thế này... thì...

– Xem con nhỏ đó còn quyến rũ cả Ryuu kìa.

– Trời ạ!! Đúng là trời trẻ hết mức.

Hơ hơ... tôi cười nhạt, tại sao đối với tôi thì mấy người lại như thế, trong khi Chito và Ajita thì hết mực khen ngợi, hành động của hai người đó có khác gì so với những gì tôi và Ryuu đang làm hay không!

Tôi gạt phăng tay Ryuu ra:

– Xin lỗi, tôi không cần. – tôi tự lau trong im lặng. Ánh mắt và khuôn mặt buồn bã của Ryuu ẩn hiện sau lớp khăn trắng, khiến tim tôi đột nhiên thật khó chịu, chính là cảm giác mình vừa làm tổn thương người ta. Tôi suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp – Cảm ơn.

Khóe môi Ryuu khẽ nhếch lên. Ánh mắt cậu ta trở nên lấp lánh như trẻ con vừa được cho quà. Lòng tôi đột nhiên nặng trĩu, thì ra mỗi hành động đơn giản của tôi cũng khiến cho tâm trạng Ryuu thay đổi vùn vụt như chong chóng thế này. Vậy nên bây giờ, tôi cảm thấy vô cùng áp lực a, cứ sợ chỉ cần mình làm sai điều gì sẽ khiến cậu ấy tổn thương. Ryuu nói nhỏ chỉ để mình tôi nghe rồi quay đi mất:

– Tôi sẽ thích em hơn mất, có được không?

Đây là một câu hỏi sao...? Nếu đó là một câu hỏi, thì tại sao không để tôi trả lời đã chạy đi mất thế kia?! Vậy đó là câu khẳng định à?

Ryuu không ngờ những thành phần cá biệt xung quanh tôi có tai rất thính... Chito không những chỉ nghe loáng thoáng mà là nghe rất rõ từng lời từng chữ Ryuu nói.

Cậu ta vừa đi khuất, cô nàng đã đá Ajita sang một bên rồi bay thẳng đến bên tôi, hỏi rí rít mà xoay tôi lòng vòng:

– Này này!! Cậu ta thích cậu à? Cậu ta tỏ tình chưa? Cậu nói cho Ren nghe chưa?! Tớ nói có được không? Tớ muốn thấy cái vẻ mặt khó chịu đầy đau đớn của Ren, nhé? Cậu ta là Ryuu phải không? Cậu chuyển về lại lớp của cậu ta chắc Ryuu vui lắm nhì? Cậu...

– Đủ rồi. Trời ạ. Tớ chóng cả mặt đây này!

Cuối cùng Chito cũng buông tha cho tôi. Việc về Ryuu cô nàng cũng (giả vờ) không tò mò nữa. Tôi thở hắt ra, việc này có gì vui mà đi chia sẻ với người khác không biết.

Hết bữa tối, thay vì bảo học sinh đi ngủ cho ngon giấc để ngày mai tiếp tục quấy thì nhà trường biến thái này lại tổ chức một bữa tiệc.

Xung quanh đồng lửa ở trung tâm các trại, cả trường tôi ngồi thành hình vòng tròn để tham gia trò chơi tập thể.

Ha... trò chơi tập thể gì chứ?! Chơi nó chính là cái hành động cầm bút lên vạch ra một ranh giới rõ ràng hơn giữa thứ ích kỉ bọn họ và những đứa bị tẩy chay như tôi? Cạnh tôi bây giờ là hai khoảng trống.

Tôi thờ nhẹ, một lần khỏi mong bay ra. Ren tự khi nào đã ngồi xuống cạnh tôi. Hấn choàng tay sang vai tôi làm bầm:

– Cái trò vớ vẩn này tham gia làm gì, đi thôi.

– Đi... đi đâu?

– Bí mật. – Ren cười mỉm đưa ngón trỏ lên trước môi đầy tình nghich.

Ren nói rồi lẳng lẳng kéo tôi chạy vào rừng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: TỐI MUỘN.

– Đi thôi.

Hắn kéo tôi vào rừng.

Tôi mặc kệ Ren để hắn nắm tay mình kéo đi. Nhưng đi chưa được bao lâu thì Ren đột ngột dừng lại, hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay tôi đang trong tay hắn.

– Lạnh vậy?

Hắn nói xong liền cởi bỏ áo khoác ngoài khoác cho tôi.

Phải rồi... tôi quên mất trời hôm nay khá lạnh... ban nãy còn thờ ra khói.

Tôi chỉ cười cười nhìn người trước mặt mình đang loay hoay khoác áo cho tôi.

Hắn mặc xong thì tiếp tục nắm tay đưa tôi đi... hơi thở của hắn nhàn nhạt mùi khói vì lạnh.

Mưa lất phất, không lớn, hết như sương vì lạnh mà ngưng tụ thành nước khê khàng rơi xuống.

Tôi nghe tiếng Ren ngâm nga bài gì đó rất quen, hình như tôi đã từng nghe bài này trong mp3 của hắn một lần rồi.

Ren đưa tôi đến một bờ suối. Con suối nhỏ tí tách tiếng nước chảy trôi vào đêm trông thật mơ hồ. Hắn bảo tôi ngồi xuống một phiến đá có thể thò chân xuống dòng nước, nhưng lại nói:

– Anh định bảo em đến đây ngâm chân, nhưng không ngờ ở đây vào buổi tối lại lạnh đến vậy. – hắn đưa khuôn mặt buồn hiu nhìn tôi, ngồi xuống cạnh tôi – Gez... thật là... kế hoạch của anh...

– Anh không nhận ra nhiệt độ đã bắt đầu giảm nhanh từ chiều sao?

– Hồi chiều nhờ em mà nước bắn tung tóe ướt mềm thì thấy nóng nổi gì. – hắn luồn tay sang tay tôi siết chặt.

– Ủ nhì... hehe... Anh có lạnh không? Chúng ta về.

– Câu đó phải là anh hỏi em chứ? – Ren phì cười siết mạnh hơn tay tôi.

– Vì em đang dùng áo khoác của anh mà. – tôi cười cười tránh ánh nhìn của Ren. Hắn cứ nhìn tôi với cái ánh mắt thiêu đốt đấy... chắc chết tôi.

– Sau này nếu người khác chạm vào phải gạt ra ngay. Nghe không? – Ren đột nhiên chuyển chủ đề, hắn nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc của tôi đưa lên.

Tôi chết trân khi hắn hôn nó... hơn nữa còn rất lâu, như thể trân quý nó lắm. Thú thực là... tôi có một chút GATO! Nhưng mà...

– Anh nói vậy... là sao?

– Chiều nay... em không gạt hắn ta ra ngay lập tức. – Ren nói với vẻ mặt lạnh lùng đến vô vị, tuy trong đôi mắt là sự giận dữ nhưng cố kiềm nén. Ánh mắt đó của hắn khiến tôi mê mẩn.

Ờ, hắn thấy rồi, thấy tất cả mà cố kiềm nén giận dữ chỉ đứng đó nhìn chứ không làm gì, chờ một phản ứng của tôi. Vậy mà tôi cứ đứng đó để mặc Ryuu lau tóc, chỉ cần một chút nữa thôi hắn đã bùng nổ rồi! May mà lúc đó tôi kịp thời gạt tay ra.

– Anh... anh thấy rồi?

– Tay hấn đã chạm vào đâu? – Ren hỏi với chất giọng đều đều.

– Ở đâu chứ... cậu ta...

– E hèm.

– Ồ, hấn ta... được chưa? Hấn ta chỉ đặt tay lên chiếc khăn bông của anh thôi. – tôi bịu môi.

– Hừm... thật không? – tôi ngơ ra trước vẻ mặt trẻ trâu... nhầm, trẻ con của hấn. Cái con người này rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế này?!

– Ủ. Được chưa?! – tôi cười phì... cái tên này đáng yêu hết mức.

Ren có vẻ vẫn chưa tin tưởng tôi, hấn nghiêng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hàng chân mày nhíu lại, môi mím lại để bình tĩnh hơn.

Tôi vươn tay ra choàng lên cổ Ren, hấn cả người cứng lại, ánh mắt chuyển vào ánh mắt tôi. Tôi cười cười.

Ren hấn bình thường thích tấn công tôi bất ngờ như thế, vậy mà mỗi lần bị tôi xử lại thì lại cứng đờ, không biết phản ứng thế nào, chỉ biết đưa ra bộ mặt (có lẽ là) yếu đuối và bất lực.

Tôi nhếch mép tiến sát hấn. Ren theo quán tính hơi ngửa người ra sau nhưng bị tay tôi giữ lại, hơn nữa tôi còn kéo hấn lại gần mình. Tôi hôn phớt lên trán hấn rồi cười tươi rói.

– Vậy là đủ để anh hết tò mò chưa?

– ... – ờ, hấn vẫn rất đơ.

– Nay. – tôi quơ quơ tay trước mặt Ren.

Ren thờ hất một cái, hấn chớp lấy hai tay của tôi đang còn yên vị trên cổ hấn một cách bất thành linh làm tôi giật cả mình. Ren từ từ mở miệng, ánh mắt hấn xoáy sâu vào tôi:

– Đừng khiến anh làm em tối nay không thể về lều của mình.

– Hà? Chẳng phải em đang cố gắng làm cho anh hết giận sao? Sao lại biến thành tức giận hơn như vậy? – tôi nhíu mày tuôn một tràn.

– ... – hấn im lặng một hồi – Đồ ngốc. – lại im lặng một hồi – Về thôi, lạnh rồi.

– Ủ. – tôi chớp chớp mắt khó hiểu, nhưng cũng tay trong tay với hấn về lại khu vực trại.

Hấn đứng sẫm soi cái lều của tôi một hồi rồi hỏi:

– Ở cùng ai?

– M... Một mình. – tôi gật gù nói bừa, dù tôi đã định sau khi Ren rời khỏi đây mình sẽ đi tìm Ryuu. Trời lạnh mà để cậu ta ngủ ở ngoài thật không có lương tâm a. Dù sao ngủ với con trai... tôi cũng đã quá quen với việc đó rồi.

– Ủ. – hấn mỉm cười rồi hôn lên trán tôi thật dịu dàng. Hành động, ánh mắt và nụ cười của hấn khiến tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi a...

– Anh ngủ ngon. – tôi cười gượng gạo... dùng giọng nói ngọt ngào dịu dàng nhất.

– Ngủ ngon. – Ren phì cười, rồi khuôn mặt đột nhiên lạnh lại, tôi giật thót... chẳng lẽ khả năng đọc được suy nghĩ người ta của hấn lại phát huy a? Ai ngờ hấn lại làm một bộ mặt hết sức đáng thương hại mà nói – Nhưng anh thật sự... không muốn để em ngủ một mình. Cô đơn lắm.

– ... – là tôi hay hấn cô đơn chứ??? Ren nhà tôi thật là nói chuyện như đúng rồi.

– Anh sang đây ngủ cùng em nhé... dù sao bên kia anh cũng chỉ ngủ có một mình. – Ren nói với vẻ mặt cún con cùng chất giọng năn nỉ đáng thương.

Ở bên kia, hấn chỉ ngủ có một mình...? Ở sao trường này thiên vị cho DW thế. Khu vực DW thì thừa lều đến nỗi Ren một mình một cũi, trong khi khu vực WW chúng tôi phải ở hai người một cái, mà tôi còn là đứa bị đá ra một bên, chẳng phải nên đưa cho lớp tôi thêm một cái lều nữa???

Thôi bỏ đi, bây giờ tôi không phải nên suy nghĩ về vấn đề khác sao.

– Em không muốn sáng mai mình lại trở thành tâm điểm của hội xả xối. – tôi nói, mà cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đó chèn ép. Hình như tôi phũ quá...?

– ... – hấn không nói gì, tiu nghỉu quay lưng bỏ đi.

Tôi bấm môi, suy nghĩ thật kĩ rồi quyết định sẽ không sang lều hấn... nhưng trái tim tôi đang chiếm quyền điều khiển, nó sợ nó sẽ nhớ hơi ấm của hấn, dù chỉ một đêm cũng không thể buông. Tay tôi tự nhiên đưa lên nắm lấy vạt áo của Ren.

– R... Re...n. – tôi lắp bắp.

– Em... sẽ... qua lều của anh. – tôi cuối cùng cũng dứt câu... thôi rồi...

Yuki à... cái đồ mê trai!!! Sáng mai lo mà chuẩn bị bông gòn bịt vào tai để không phải nghe thấy mấy tiếng bàn ra bàn vào đi a.

– Vậy đi thôi. – khuôn mặt Ren như bừng sáng trong bóng tối, đôi mắt hấn lấp lánh ánh cười. Điều này không khỏi khiến trái tim tôi ầm ập lạ thường.

– Anh cứ sang đây trước, em vào lấy ít quần áo sẽ sang liền.

Tôi nói rồi đi thẳng vào trong lều.

Thật ra tôi chỉ vào lấy cái áo khoác ngoài và chăn bông, bàn chải... để sáng mai có mà vệ sinh, sau đó bước ra ngoài, khẽ run một cái vì lạnh, tôi chạy khắp nơi tìm Ryuu... cuối cùng, việc phát hiện ra cậu ta đang nằm tỉnh bơ trên cành cây ngủ thì đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Tôi dùng mọi cách cũng không làm cậu ta tỉnh ngủ được, đành tự thân vận động, cúi húi nhìn ngó dưới chân tìm cục đá. Tôi... một, hai, ba,... chọn.

– A...

Một bóng người lồm cồm ngồi dậy, cậu ta theo phản xạ nhìn xuống, tôi liền mỉm cười:

– Xin lỗi vì đã phải dùng cách này, nhưng cậu ngủ say quá, tôi xin lỗi nhé.

– Em tìm tôi? – Ryuu nhảy xuống đứng trước mặt tôi, nhưng mà không biết là cố tình hay vô ý mà khoảng cách giữa hai chúng tôi gần như bằng không. Tôi theo phản xạ lùi về sau.

– Cậu về lều ngủ đi, tôi sang lều bạn. Dù sao cũng cảm ơn vì đã nhường lều cho tôi rồi... ra đây ngủ. – tôi cười cười nói cho hết một mạch rồi lượn...

Nhưng vai tôi bị túm lại... Ryuu nói với chất giọng nhẹ nhàng, có hơi khàn, hình như cậu ta đã ở ngoài trời lạnh quá lâu:

– Em cứ ngủ đi. Tại sao phải làm khổ mình? – tay Ryuu vẫn yên vị trên vai tôi.

– Cậu mới là người đang làm khổ mình. Tối nay lạnh lắm, cậu vào lều đi. Tôi đi đây. – tôi lạnh nhạt hất tay Ryuu ra, vội giật dỗi rồi chạy thẳng về khu vực DW A1... không làm vậy thì cứ phải đứng gần co với Ryuu ở đây mà bị Ren bắt gặp thì... ày...

Tôi nghe tiếng Ryuu loảng thoảng phía sau nhưng cố gắng... phải cố gắng chạy...!!! Cho đến khi tôi thấy phía sau không còn ai đuổi theo nữa mới từ từ chạy chậm lại, vừa đi vừa thở dốc.

Cứ đà này chắc tuổi thọ của tôi bị giảm mất... Chết tiệt. Tôi nhìn quanh, chỉ còn một cái lều duy nhất còn đang mở khóa. Tôi liếc vào trong, quả thật là Ren đang ngồi co ro trong chăn... bên cạnh là ba lô,... đồ đạc,... vô cùng gọn gàng, chăn bông trải ra làm nệm cũng vô cùng ngay ngắn... có vẻ Ren đã chuẩn bị hết rồi, chỉ còn chờ tôi thôi.

Tôi cúi xuống bước vào lều, kéo khóa lên rồi ngồi xuống. Tôi cứ nghĩ hấn sẽ giận vì tôi để hấn đợi quá lâu, ai ngờ, cái tên này...

Ren không biết là thần thánh phương nào, chẳng thèm nhìn ra ngoài cũng có thể biết được tôi đã vào, hấn lên tiếng, với một vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, làm tôi giật thót:

– Tình hình ngày càng nghiêm trọng rồi đây, anh không thể ngừng suy nghĩ về em.

– Anh... – tôi chớp mắt đầy đê phòng.

– Làm sao đây? – hấn ngược lên nhìn tôi – Mới nửa tiếng mà anh cứ nhớ về em.

– ...

– Không ổn. Anh hiện đang rất muốn hôn em. – Ren vừa nói vừa tiến lại gần tôi.

Ồ,... ơ... hấn bị trúng gió hay ma nhập vậy?!!!

Đôi mắt hấn khép hờ lại, còn cả người thì tiếp tục đổ về phía tôi.

Tôi nhắm mắt theo phản xạ, chờ đợi... một nụ hôn thì... ‘bốp’... ặc... một cảm giác đau nhức ủa đến.

Trán tôi... đau quá!

– Anh làm cái gì vậy?! – tôi xoa trán cau mày... – Muốn giết người chắc?

– Em...!!! Từ giờ không được nói chuyện với Ryuu nữa!! – Ren trừng mắt nhìn tôi. Tôi trừng mắt nhìn lại hắn, không biết hôm nay lấy ở đâu ra cái gan đó...?! Ren thấy tôi nhìn hắn với thái độ thù địch lập tức dịu lại, hắn nói với vẻ mặt vô cùng đáng thương – Có được không?

– Tất nhiên là không! Cậu ta là người bạn duy nhất của em ở WW A1. – tôi giãn cơ mặt ra, nói giọng đều đều. Trước vẻ mặt cún con đáng thương của Ren, tôi thật không thể kiềm lòng, tí nữa đã gạt đầu.

– Hừ... chuyện em đi tìm hắn thì ok, bởi vì anh hiểu lý do, nhưng mà anh đã bảo em phải gạt hắn ra rồi, tại sao còn cho hắn đặt tay lên vai mình thế kia? – Ren bấu mỗi nắm vật ra sau. Hai tay hai chân hắn quơ quào như con nít đòi kẹo.

– Haha... anh có thể bớt ghen vì những thứ nhảm nhí thế không?! – tôi cười sặc sụa trước biểu hiện đáng yêu kia. Tôi túm lấy cái chặn ban nãy hắn quần kín người chèn lên mặt hắn, không cho Ren thở. Hắn phát ra mấy tiếng ú ớ, tay chân còn loạn xạ hơn ban nãy, đột nhiên hắn buông xuôi, không cử động nữa. Tôi giật mình, không phải đã chết rồi đó chứ?!

Tôi theo phản xạ đá tung cái chặn đi. Màu trắng thuần khiết của nó trước mắt tôi còn chưa biến mất hẳn thì tôi đột ngột ngã xuống vì ai đó đã túm lấy cả hai tay tôi... mà trong lều này ngoài tôi ra thì ai đó chỉ có thể là cái người còn lại.

Tôi nằm gọn trên người Ren, không sai lệch dù chỉ một ly. Khuôn mặt tôi cách mặt hắn chưa đến 10 cm. Tôi tròn mắt đơ ra vì vẫn chưa kịp tiêu hóa hết những gì đang xảy ra.

Ren nhếch mép, tay hắn đặt lên gáy tôi kéo tôi xuống. Lúc này tôi mới hoàn hồn, nhanh chóng chống tay xuống đẩy người mình lên. Hắn vẫn cười cười, mà tay không hề buông tha cho tôi. Bàn tay còn lại kia không biết tự lúc nào đã đặt lên eo tôi. Tôi hoàn toàn trong tình trạng bị động.

– Em thấy thế nào?! Cảm giác rất khó chịu đúng không? – Ren hỏi một câu chẳng liên quan, hắn nhếch môi, một nụ cười ma mị xuất hiện.

– Tất nhiên, thế này thì làm sao dễ chịu được! Mau buông em ra. – tôi vẫn chống cự không ngừng...

– Cảm giác này anh cũng có khi thấy em ở bên Ryuu mà không đề phòng gì.

Hắn nói xong kéo mạnh tôi một cái nằm luôn lên người hắn. Ren vòng tay ôm chặt tôi vào lòng.

– Vậy nên,... chỉ ít... em hãy nhận thức được một chút thôi... rằng em dễ thương đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: CUỘC THI VỐ VẦN.

Sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, dù Ren đã nói một câu khiến mặt tôi đỏ ửng như quả cà chua, sau đó hắn lại lần ra ngủ thẳng cẳng như không có chuyện gì, thì hôm nay hắn vẫn lẻo đẻo theo tôi hết như dân đeo bám chuyên nghiệp, dứt mãi cũng không chịu buông ra... nói một cách khác, hắn đã trở thành một con đĩa siêu cấp. Phải nhấn mạnh tính từ siêu cấp!! Thật đáng sợ...

Tôi đi rửa mặt đánh răng, hắn cũng đi theo. Tôi đi tắm, hắn đứng bên ngoài ca đi ca lại điệp khúc “Xong chưa??” không dứt. Tôi đi ăn, hắn cũng kè kè bên tôi, vai trái của hắn và vai phải của tôi có thể nói lúc nào cũng dính vào nhau.

– Nay anh... đang làm gì thế? – tôi tức nước vỡ bờ, không thể chịu nổi cái hành động vô tư này của Ren. Từ sáng đến giờ, không biết áo tôi đã lũng mảy lỗ khi cứ phải chịu những ánh nhìn đăm chiêu thế kia. Ren à, anh nên nhớ là xung quanh đây toàn là fan của anh cũng là quân địch chống đối lại em! Có thể suy nghĩ cho em một chút trước khi hạnh động không?

– Theo bảo vệ em chứ làm gì? Em nhìn đi, không những con trai mà bây giờ ngay cả con gái cũng nhìn em chằm chằm như thế, em chẳng phải ngày càng quyến rũ sao, thì anh phải ngày càng đề phòng giúp em. – Ren cố tình không hiểu... không hiểu câu hỏi của tôi, cũng không hiểu ý nghĩa của mấy ánh mắt căm thù ấy... lại còn có ý trả lời cái kiểu... khiến tôi chỉ có thể im lặng.

Ồ. Cái tên này càng ngày càng bá đạo, còn tôi thì ngày càng bị dìm... dìm đến tận cùng vì quá vô dụng và ăn hại... cuối cùng đành ngoan ngoãn để hắn làm gì thì làm. Tốt nhất không nên động đến những người có IQ ba chữ số như hắn.

Tôi liên tục thờ dài khi đi đâu cũng có những ánh mắt soi mói đến chân răng kẽ tóc khiến tôi không khỏi chóng mặt. Không khéo sau vụ này, lực lượng anti fan của tôi có thể nói là tăng vùn vụt.

– Chito!!! – tôi vui mừng cười hớn hở vẫy vẫy tay chào cô bạn.

– Ôi! Yuki! Tớ nghe nói tối qua cậu ngủ với Ren à?

–Ặc!! Nhỏ nhỏ tiếng thôi. – tôi hoảng hốt bật mồm Chito – Sao cậu biết.

– Sáng nay ở khu làm vệ sinh tập thể của con gái DW A1, ai cũng nói về lều của Ren cả đêm hôm qua không tắt đèn. Mà sáng nay lại mở khóa rất sớm. Ai cũng nghĩ đêm qua đã có... vấn đề đó phát sinh. Sáng nay cô gái đó vì quá ngượng ngùng nên mới đi thật sớm.

– Àch... ỉ kì vậy. Vấn đề phát sinh gì chứ, tớ ngủ thẳng căng có biết trời trăng gì đâu. – tôi thờ ắt ra một tiếng.

– Ren thật đáng thương. – Chito lăm băm gì đó.

– Sao cơ?

– K... Không có gì. – cô nàng đỏ mặt lấp liếm.

– Cậu hiểu tôi thật đấy Chito. – Ren tí cầm lên đầu tôi, đưa mắt liếc một lượt những người đang nhìn chúng tôi với ánh mắt tức tối.

– Hiểu gì? Hai người nói gì vậy? – tôi khó hiểu cau mày, nhìn Chito rồi đến Ren, vậy mà cả hai chẳng ai có ý định sẽ giải đáp thắc mắc cho tôi.

– Đi ăn sáng. – Ren nói một câu cụt ngắn rồi nắm tay tôi lôi đi.

Trong khi dùng bữa sáng, ông thầy hiệu trưởng đã phổ biến về một trò chơi giữa các nhóm bốn người với nhau, điều đặc biệt là không giới hạn độ tuổi, loại pháp sư hay giới tính. Tức là... bạn có thể ở cùng một đội với ba người bạn yêu quý...

Haha... tuyệt thật! Cứ như cuộc thi này được đặt ra là dành cho bốn người chúng tôi vậy. Vừa vặn bốn người.

Cứ thế chúng tôi tiến vào trò chơi hay chính xác hơn chính là cuộc thi truy tìm kho báu.

Một nhóm xuất sắc cả về thông minh lẫn thể lực chúng tôi không gặp mấy khó khăn nên nhanh chóng có thể tìm thấy cái kho báu biến thái nhà trường này sắp đặt.

Dựa theo một tấm bản đồ mục nát mỗi nhóm một kiểu, tôi nhanh chóng dự đoán được hướng đi... thực ra... ngoài biến thái thì trò chơi này còn rất là ngốc xít. Không hề yêu cầu thu thập đồng dấu hay đại loại vậy trên đường đi, vậy mà con đường được vẽ ra lại cố gắng vòng vèo hết sức cụ thể để học sinh tốn thời gian và mất sức a.

Chúng tôi vẽ một đường thẳng từ điểm xuất phát đến đích đến rồi theo thẳng hướng đó mà tiến... trong khi những nhóm khác lại đo góc rồi vẽ đủ thứ hướng lên tấm bản đồ đáng thương.

Chúng tôi cười thầm trong lòng rồi lướt qua họ đi trước. Tất nhiên không phải ai cũng ngu ngốc như đám học sinh gương mẫu nhưng não nhỏ như hột nho tuân thủ luật chơi một cách đáng sợ, một số nhóm khác thấy chúng tôi xuất phát đã nhanh chóng theo đuôi.

Nhóm của tôi là nhóm duy nhất có giáo viên tham gia... dù chỉ là giáo viên trực phòng y tế, nhưng anh cũng chính là giáo viên trẻ nhất trường với IQ cao ngất ngưởng, ai cũng nghĩ một giáo viên như anh đã biết trước mọi thứ.

Thật ra trường tôi giáo viên thì rất nhiều, nhưng trẻ và hòa đồng như Ajita thì chỉ có một, vậy nên anh vô cùng nổi tiếng, ai cũng rất mong đợi những đột phá mới từ anh... họ tin tưởng anh là một điều đương nhiên. Hơn nữa, trong nhóm của chúng tôi còn có Ren... chính là một hiện tượng thần đồng khác của DW.

Vậy nên, bám theo một nhóm hoàn hảo như thế chính là quyết định thông minh nhất.

Đã thông minh đến mức được người khác tin tưởng vô điều kiện như thế thì Ren không thể nào không nhận ra bản thân mình đang bị theo đuôi, hần cười khẩy phun ra một từ thật rùn rợn:

– Cắt.

– Được. – Ajita cười đều.

Cả hai đột nhiên nắm tay tôi và Chito. Ren bỗng dưng kéo tôi chạy sang một bên, Ajita cùng Chito chạy sang hướng ngược lại.

Nhất thời không kịp phản ứng, mấy nhóm còn lại không biết nên theo ai, đành ngậm ngùi ăn may người nhóm này người theo nhóm kia.

Ren rẽ khúc vài lần rồi kéo tôi phóng lên cây. Họ đã mất dấu.

Ngồi trên cây nhìn bộ mặt ngờ ngác đến đáng thương của họ khiến tôi rất muốn cười. Ren bên cạnh cũng chỉ nở nụ cười nhạt đầy khinh bỉ. Đợi họ đi hết, hần đỡ tôi nhảy xuống. Thật là một trò chơi nhạt nhẽo.

Chúng tôi nhanh chóng trở về con đường cũ và gặp lại nhau. Trên mặt Chito cũng xuất hiện một nụ cười khinh bỉ vô cùng kiêu ngạo. Bốn chúng tôi sau đó nhanh chóng đến được ‘kho báu’...

mặt ngu x4.

Các bạn có biết kho báu chúng tôi vất vả hướng đến là gì?!

Chính là một ông già ham hố bụng mỡ mặt phệ đầu hói mắt hí đeo kính râm to tổ chẳng với nón rộng vành áo đỏ hoa trắng với quần trắng phong cách Hawaii chính hiệu nằm ườn trên chiếc ghế dài đọc báo...

Ờ... cái kho báu này chẳng quá biến thái là gì...

Chúng tôi đến đầu tiên, ngồi vào chiếc ghế dài đối diện ông ta... đưa ra vẻ mặt khinh bỉ nhất có thể. Ông thầy hiệu trưởng trông thấy chúng tôi chỉ cười khi khi rồi tiếp tục xem báo.

Ngay sau đó, nhóm của Ryuu cũng đến nơi. Cậu nhìn một lượt bốn đứa tôi rồi im lặng. Tôi có cảm giác ai đó đang nhìn mình... hình như là Ryuu... và Ren.

Tôi nuốt nước bọt cúi gằm mặt xuống. Gì thế này, tôi đâu phải thủ phạm giết người hay gì đó đâu, bị cả hai người này cùng nhìn chăm chăm như thế tất nhiên sẽ khó chịu.

Tôi lừ mắt Ryuu rồi liếc Ren. Vậy mà cả hai chẳng có vẻ gì sẽ sợ, vẫn tiếp tục nhìn tôi chăm chăm. Tôi bị nhìn đến bối rối đành lại cúi gằm mặt xuống.

Một bàn tay to lớn đặt lên bàn tay tôi, một hơi ấm phủ lên vành tai tôi, chất giọng quen thuộc cất lên:

– Em đừng nhìn hấn nữa được không? Hấn sẽ ngộ nhận.

Ờ... bây giờ thì quản lý đến cả việc tôi đang nhìn ai... chắc chắc... Ren ời là Ren. Hấn ghen đến những chi tiết nhỏ nhất nhât!!!

Tôi thờ dãi không thèm đáp. Hấn siết tay tôi. Chẳng biết Ren lòi đâu ra trái quyết đã bóc vỏ, hấn đưa cho tôi.

Tôi tròn mắt nhìn, sau đó mới phát hiện, trên chiếc bàn giữa hai cái ghế dài chính là một rổ quyết, bên cạnh là vò nước rửa tay. Ha... cũng chu đáo gớm.

Tôi lắc đầu mỉm cười. Ren lạnh lùng ra lệnh:

– Ăn đi.

– Có thể không ăn không?

– Không.

– Chưa lắm.

– Chỉ cần là anh đưa thì đều rất ngọt. – Ren nói một câu như thánh phán. Ách...

– Ăn đi Yuki, đặc quyền của người đến trước. – Chito nói rồi kín đáo liếc nhìn biểu hiện của Ryuu... khuôn mặt khó coi hết sức. Quả thật Ryuu ‘cảm nắng’ mất rồi... Chito cũng kín đáo thờ dãi... cảm thấy thương cảm cho cậu ta. Ở cạnh cái cặp đôi này... là một người (có lẽ) cũng đang hưởng thụ cảm giác màu hồng của tình yêu như nhỏ còn cảm thấy... hai cái kẻ này thể hiện tình cảm quá công khai dù một người là DW, một người là WW... bản thân không khỏi cảm thấy tủi thân. Đàng này, Ryuu chính là điển hình của công dân độc thân vui tính, còn là người thầm thương trộm nhớ nữ chính.

Ryuu... cái người này sẽ cảm thấy khó chịu đến cỡ nào chứ?! Mặc kệ vậy, chẳng phải nỗi đau đó là do tự cậu ta chuốc lấy ư? Tự mình làm người thứ ba xen vào mối tình của người khác thì tất nhiên sẽ phải chịu hình phạt thích đáng.

Bỏ qua! Bỏ qua! Mặc kệ Ryuu! Trở lại kết quả của cái trò chơi vớ vẩn này.

Đơn giản thế thôi, vậy mà đến tận trưa mới có vài người lết xác đến.

Khi tất cả đều đã hoàn thành trò chơi cũng đã hơn đầu giờ chiều.

Chúng tôi lục đục theo ông già hiệu trưởng rồi hơi đang bỏ ló ba la phía trước với cái loa mini rằng trò chơi này ngoài vận dụng thể lực còn phải quan tâm đến trí óc... vân vân mây mây.

Cuối cùng cũng về đến trại rồi dùng bữa trưa.

...

Sau bữa ăn trưa, chúng tôi có một hoạt động khá là... hoang dã.

– Cuộc tranh tài vừa rồi khá vất vả phải không, các em bây giờ có lẽ nóng lắm, vậy nên hãy thoải mái tận hưởng làn nước mát và trong lành của thiên nhiên. Ý thầy là mấy đứa đi tắm thác đi. Tuy nhiên, hãy nhớ cho kĩ và đừng bơi đi giờ về. – thầy hiệu trưởng vẫn khoác trên người áo sơ mi cụt tay nền đỏ, in hình loài hoa gì đó màu trắng nổi lên, thêm quần sọt trắng ngang gối... một phong cách vô cùng phóng khoáng...

Cả trường đáp lại với vẻ mặt phấn khởi.

Tôi thờ dài một tiếng... chẳng phải nước rất bẩn? Tắm gì chứ...?

– Đi không?! – Chito bĩu môi hỏi tôi.

Đúng là bạn thân có khác, chưa than vãn cô nàng đã hiểu cái tiêu cực của việc tắm thác.

– Ủ. Chơi gì đi. – Ajita gật gù nói.

– Gì đây? Dắt vợ anh đi chỗ khác. Chúng tôi đi hẹn hò. – Ren lạnh nhạt nói rồi nắm lấy tay tôi...

Tất cả mọi người vẫn còn đang hào hứng với hoạt động của trường lon ton đi lấy quần áo... ngay lập tức đứng hình khi thấy cảnh tượng... theo họ thấy là ngựa mất này... và rồi... hàng ngàn con mắt xối lại hướng về phía tôi mà soi... hức... Cái tên này đúng là mặt dày... suốt ngày làm những hành động gây chú ý như vậy! Thật đáng ghét mà!

– Gì đây, tụi này đi hẹn hò, hai người đi chơi đi. – tôi nhanh chóng túm lấy cánh tay Chito rồi khoát qua.

Tay đang trong tay Ren bị tôi văng ra không thương tiếc. Mặc hấn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn chúng tôi.

Tôi và Chito bỏ đi một mạch. Tôi không nhìn lại, nhưng hình như Ren và Ajita ngờ đến mức không biết phải cư xử thế nào. Chito kéo tôi lên nguồn thác... leo lên biết bao nhiêu bậc thang khiến chân tôi mỏi nhừ.

Chúng tôi leo lên một cành cây hơi ngả ra dòng nước mà ngồi, thả hai chân xuống dòng đưa.

Gió thổi bình yên mang theo hơi nước mát mẻ, tiếng róc rách nước chảy nghe thật tuyệt, giống một bức tranh với điệu nhạc du dương.

Chân tôi có hơi chạm vào dòng nước, cảm giác vô cùng sáng khoái, không làm ướt cả bàn chân, nhưng mang lại cảm giác man mát.

– Yuki... cậu bỏ tở sang lều của Ren như thế à? Rõ ràng hôm qua tớ đã rủ cậu...

– Cậu biết đó... chuyện bất đắc dĩ thôi.

– Ủ... tớ biết Ren hấn ta vô sỉ đến mức nào.

– Haha... đúng đấy!! Đúng đấy!! – tôi liên tục gật đầu với nụ cười đều trên môi. Nhận định của Chito cậu là vô cùng chuẩn xác a...!!

– Thật ra thì... tớ thấy đó cũng chính là điểm đáng yêu của cậu ta. – Chito nói, huyếch huyếch tay tôi.

– ... – tôi không nói, chỉ cười bên lên cùng với cái gật đầu đầy ngượng ngùng. Chito à... nhận định của cậu lại hoàn toàn đúng nữa rồi. Thôi hãy chuyển chủ đề đi, nếu còn nói về hấn nữa, có khi lát nữa đem cái mặt tôi đi chiến trứng cũng được a.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: RẪN CĂN.

Chúng tôi ngồi nói chuyện cười đùa, phần lớn chủ đề liên quan đến cái bụng béo của ông thầy hiệu trưởng cùng với cái đầu hói của ông ta. Tiếng cười khúc khích của chúng tôi có thể nói là vang vọng cả một khúc suối nhỏ.

Khi nhảy xuống đất mới giật mình thần thốt khi thấy hai người con trai kia... Ặc...!!! May mà chúng tôi không chửi rửa gì nhiều hai người họ... cơ mà... đoạn đầu của cuộc nói chuyện, Ren hấn có nghe thấy không đấy? Thôi rồi...!!! Hức!!!

Ren và Ajita ngồi bệt dưới đất, tựa người vào gốc của cái cây mà chúng tôi leo lên ngồi, với khoảng cách gần như thế, thì mọi điều chúng tôi nói, không

phải họ đã nghe thấy hết rồi sao? Ừc... Hai cái người này rốt cuộc đã nghe thấy từ đoạn nào rồi?!

– Này...! Hai người ngồi đây không lên tiếng, chẳng phải là nghe lén sao?

– Nghe lén? Hai người nói xấu người khác sao mà sợ? – Ajita cười cười, đôi mắt tịt lại chẳng thấy được anh đang nghĩ gì, nhưng nụ cười này chẳng phải là đang chế giễu chúng tôi à?

– Hừ. Không phản đối à? – Chito trẻ môi nom rất đáng yêu. Tôi cũng chỉ đưa mắt lờm Ren một cái.

– Được rồi, được rồi, về thôi. – Ren tươi cười sáng khoái, hất choàng tay qua ôm lấy vai tôi kéo đi, tôi vùng vẫy, thì hấn lại chặn miệng tôi bằng câu nói – Em hôm nay dễ thương quá.

Tôi im bật với khuôn mặt ngày càng đỏ còn cả người thì đơ ra. Ồ... lại bị hấn quay mòng mòng. Đúng là... Ren vô sỉ thật.

– A! – tiếng của Chito ở sau lưng làm tôi giật mình, quay phắt lại theo phản xạ.

Cảnh tượng này khiến tôi rùng mình.

Chito nằm dưới cò, đầu được Ajita kéo lên, nhô tựa đầu vào ngực anh, đôi mắt nhỏ trở nên mơ hồ, hàng chân mày nhíu lại, đôi môi màu anh đào mọng nước mím chặt lại, hai gò má hồng hào bắt đầu trắng bệch dưới bấp chân trắng nõn xuất hiện dấu vết gì đó.

Khuôn mặt Ajita phút chốc cũng chuyển thành màu xanh, anh đuổi thẳng chân nhỏ ra, liên tục gọi tên Chito:

– Chito! Chito! Có nghe anh nói gì không? Chito! Bình tĩnh lại. Anh sẽ nhanh chóng đưa em về trại. Tuyệt đối em đừng cử động mạnh. Nghe chưa.

Ajita nói một lượt, xong cả hai cùng biến mất.

– Có chuyện gì vậy??

– Chito bị rấn cần rồi, chúng ta cũng phải mau chóng trở về đi. – khuôn mặt Ren từ cười đùa đã trở nên nghiêm túc hơn, từ đáy mắt toát ra vẻ lo lắng.

Tôi không nói mà dịch chuyển đi trước... không ngờ khi đến nơi hấn đã ở đó từ khi nào, còn vô cùng bình thản đứng đó khoanh hai tay trước ngực.

Từ đầu truyện đến giờ, hình như tôi chưa giải thích cho các bạn về phép thuật dịch chuyển nhỉ?! Để dịch chuyển được, ta phải xác định được hướng và tọa độ hoặc cự li của điểm ta cần tới, vì vậy khi dịch chuyển từ những nơi thân quen như nhà hay trường học,... đến những nơi hoàn toàn lạ lẫm, rất có thể bạn sẽ nhận định sai tọa độ dẫn đến nhầm lẫn rồi lạc từ khi nào không hay. Chính vì vậy, dịch chuyển đến nơi mình chưa đến bao giờ là việc vô cùng liều mạng.

Về tốc độ dịch chuyển, nó phụ thuộc vào thể lực của pháp sư, vậy nên tôi mới đến đây sau Ren... làm sao thể lực của tôi bằng được cái tên vô sỉ là hấn?

Ầy... lại lạc đề đi đâu mất. Phải nhanh chóng đi tìm Ajita và Chito.

– Ren, họ đang ở đâu?

Vấn đề ở đây là gì? Chúng tôi cùng dịch chuyển đến khu trung tâm của cả trại, cơ mà nói về phòng y tế thì cái trại này có tận ba cái, ở ba góc khác nhau, chúng tôi hoàn toàn không biết hai người kia đã đi đâu...??

– Đi thôi.

Đang hoang mang thì Ren đột nhiên nói, rồi hấn vô cùng thân thiện nắm lấy tay tôi chạy đi.

Hấn kéo tôi đến một cái lều có dấu thập màu đỏ thể hiện đó là phòng y tế, quả nhiên hai người kia đang ở đó.

Nhìn một y tá WW chăm sóc cho Chito tôi đã yên tâm hơn nhiều, bên cạnh là Ajita nhìn nhỏ chăm chú. Tôi thì thầm hỏi Ren:

– Sao anh biết họ ở đây?

– Ngoài việc biết họ ở đây, thì anh còn biết em sẽ không biết điều đó. – hấn im lặng một chút nhìn phản ứng của tôi... tôi hoàn toàn không nhận thức được điều này nhưng Ren thì trông thấy tất cả... khuôn mặt tôi đang đen lại bởi vì quá nhục nhã – Vậy nên anh đã đứng đó chờ em.

– Đồ ngạo mạn! – tôi bĩu môi.

– Nhưng đó là điều khiến anh thật đáng yêu đúng chứ? – hấn hỏi... như khẳng định... tôi chết lâm sàng!!

Tôi chỉ có thể hừ giọng rồi lặng lẽ gục đầu xuống lặng lẽ đỏ mặt. Vậy là xong... hấn nghe thấy hết rồi. Tôi nhìn chăm chăm Chito đang từ từ mở mắt, sắc mặt cô nàng cũng đã tốt hơn.

– Chito, cậu ổn chứ? – tôi đẩy Ren qua một bên chạy lại gần nhỏ.

– Ủ. Chỉ hơi chóng mặt thôi.

– Con bé không sao rồi, chỉ là hơi sốt. Hãy để Chito nghỉ ngơi. May là độc chưa lan rộng, nhưng yên tâm là tôi đã lấy ra hết rồi. – cô y tá nói vậy rồi bỏ ra ngoài.

Ajita thờ dài một tiếng rồi bỏ ra ngoài. Ren tiến lại cái ghế nhựa đặt ở một góc phòng nhìn hai đứa tôi. Tôi ngồi xuống chiếc đệm trắng nơi Chito đang nằm.

– Có sao không?

– ... – Chito khẽ lắc đầu mỉm cười – Làm phiền mọi người rồi.

– Vậy cậu nghỉ ngơi đi nhé. – tôi cười cười với Chito rồi quay sang Ren, khuôn mặt hần bây giờ đang lạnh hết cỡ – Anh ở đây với Chito nhé.

Tôi nói xong thì bỏ ra ngoài. Vừa lò mặt khỏi lều, tôi đã trông thấy Ajita trầm mặc ngồi trên một tảng đá lớn. Khuôn mặt anh lạnh lẽo hết một tảng băng mỏng.

– Anh sao vậy, tại sao không ở trong đó chăm sóc Chito? – tôi lên tiếng. ... chất giọng dịu nhẹ. Tôi không ngờ bản thân mình cũng có một giọng nói dịu dàng như vậy.

– Ủ. – anh chỉ nói vậy, rồi bản thân lại rơi vào trầm mặc.

– Ủ là sao? Vào đó đi, em và Ren đi thu dọn quần áo cho cả bốn người chúng ta. – tôi lại gần, ngồi lên tảng đá cạnh anh.

– Lúc Chito bị rấn cần, anh đã ở ngay bên cạnh cô ấy... vậy mà không thể làm gì được. Anh đúng là rất vô dụng. Khi thấy cô ấy la lên một tiếng, tim của anh như bị bóp chặt. Cảm giác mình không thể phát giác sớm hơn để cứu Chito... thật sự rất khó chịu, khó chịu đến mức cả người muốn nổ tung ra. – anh nói, giọng càng ngày càng cao như thể nổi tức giận cũng theo tiếng nói mà phát ra ngoài. Hai bàn tay anh đặt trên gối cũng vô thức cuộn chặt lại.

– Anh đừng nói như thể cô ấy bị rấn cần là lỗi của anh. – tôi ngay lập tức đáp lời – Cô ấy cũng đâu bị gì, sự việc cũng không hề nghiêm trọng như những gì anh đã nói.

– ... – Ajita chỉ im lặng nghe tôi nói.

– Dù... có lỗi hay không thì, anh cũng mau mau vào đó đi. Lúc này không bảo vệ được, thì sau này hãy ở bên cạnh để bảo vệ Chito cho tốt. Anh cứ tự dằn vặt mình ngồi ở đây mà trầm mặc, lỡ như trong kia Ren đang tấn công Chito yếu đuối của anh thì phải làm sao chứ? – tôi vừa dứt câu, anh đã đứng dậy. Ajita quay sang mỉm cười với tôi.

– Cảm ơn em

Anh nói xong liền sải bước dài vào trong lều y tế. Tôi mỉm cười.

– Ngọt ngào rồi nhé, Chito.

Tôi ngồi bên ngoài chờ Ren, ngược mặt lên nhìn mây, những tia nắng cũng vô tình lọt qua kẽ lá đập lên mặt tôi mang lại cảm giác nhồn nhột. Tôi ngửa mặt nhắm mắt cảm nhận thiên nhiên, làn gió mát rượi trượt qua má tôi, nhưng đột nhiên, chớp mũi tôi chạm phải cái gì đó.

Tôi mở mắt theo phản xạ. Khuôn mặt ở cự ly gần của Ren khiến tôi giật mình, còn mặt lại đỏ ửng lên.

Tôi chợt nhận ra, mũi hần đang chạm vào mũi tôi... chính xác hơn là chóp mũi.

Tôi không đẩy hần ra, cũng không ngã người ra sau tránh né, chỉ giữ nguyên tư thế cười khẩy:

– Anh đang làm gì thế?

– Khuôn mặt em ban này... trông như cầu xin một nụ hôn ấy. – hần nói xong thì hôn lên môi tôi một cái cực nhanh như không có... mũi hần vẫn yên vị trên mũi tôi.

– Ai... anh nói cái...

Hần cười thành tiếng nhẹ một cái. Eo tôi đột nhiên bị siết chặt, hần kéo tôi đứng dậy. Một tay ôm lấy lưng tôi, một tay hần siết eo tôi. Ren lại cúi xuống hôn tôi một hồi dài. Dài đến nỗi, tôi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng không thể nhận thức được, chúng tôi đang ở nơi công cộng... cũng không biết Chito đang trên tay của Ajita đứng đó cười đều nhìn chúng tôi bao lâu... và... thực tế thì... tôi bị hôn đến choáng váng, kỹ thuật của hần thì ngày càng tốt, còn tôi thì sao... gez... càng nhắc đến tôi càng thấy bản thân thảm hại. Tôi không tài nào quen được với những hành vi bất thành lình của Ren... càng không thể thích nghi được với con người ngày càng tiến lên, hoàn toàn không chịu ngồi yên một chỗ như hần.

Ren đúng là có khả năng thích nghi nhanh chóng đến đáng sợ.

Khi chân tôi không còn cảm giác gì nữa, tức là không thể đứng vững được, tôi nhanh chóng đẩy Ren ra, nhưng hắn không buông, còn kéo tôi sát người hắn. Tôi phải đưa tay ra nắm lấy vai hắn. Ren nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Chito khẽ tăng hăng:

– Hai người... e hèm...

Tôi đá hắn sang một bên, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt phảng phất chút gì đó, khuôn mặt phờ phạc đáng thương.

– Chito, cậu đã ổn thật sự rồi chứ? – cố tình bơ hắn, tôi quay sang hỏi thăm Chito. Sắc hồng đã trở lại trên khuôn mặt khả ái của cô nàng.

– Ừ. Cậu biết đấy... – Chito ngượng ngùng cười cười nhìn tôi. Ajita bé nhỏ trên tay cũng có một khuôn mặt đỏ ửng, với một vẻ mặt khó coi.

Àch... thì ra... mặt Chito hồng hào trở lại là do tôi và Ren...

Một cảm xúc gì đó nổ tung trong người tôi. Xấu hổ chết mất...!!! Chết mất!!!

...

Cuối cùng cả trường cũng đã hoàn thành một chiều tắm thác, chúng tôi lên đường trở về The East. Ren bắt tôi mặc lại cái áo sơ mi đôi với hắn... như để đánh dấu chủ quyền... nên lại một lần nữa chúng tôi trở thành trung tâm của sự chú ý.

Vừa hay lúc chúng tôi thu dọn quần áo trong lều chuẩn bị ra về thì trời bắt đầu mưa.

Ban đầu chỉ là mưa lất phất, nhưng sau đó là nặng hạt dần rồi trở thành mưa tầm tã. Không khí lạnh lạnh gặp hơi nước khiến mọi thứ trở nên mờ mờ ảo ảo. Làn sương mỏng xuất hiện, khung cảnh đột ngột trở nên thật âm đạm. Cái mát mẻ cũng phút chốc trở thành lạnh lẽo.

Chúng tôi nhanh chóng đem đồ lên xe.

Phân xe như nào...? Ren và Chito kéo tôi lên xe của DW A1. Kết quả là, hàng ghế sau cùng của chiếc xe lúc này gồm Ren cạnh cửa sổ, tôi ngồi cạnh bên, đến Chito, Ajita, và một cậu bạn khá điềm tĩnh. Cậu này có vẻ rất im lặng, khoảng thời gian tôi học ở DW A1 cũng không thấy cậu ta có hoạt động gì với lớp.

Khi chúng tôi đã lên xe, bên ngoài màn mưa trắng xóa.

– Yuki, tờ báo này, ban này Ren hôn cậu ấy...

–Ặc... – tôi bịt miệng Chito... dù biết là cô nàng đã nói rất nhỏ, nhưng tôi vẫn thấy giật mình.

Không phải tôi sợ những người bạn ở lớp sẽ có ý kiến gì với chuyện đó, nhưng cái tôi sợ chính là... Ren sẽ nghe thấy và cái bộ mặt của hắn khi người ta lấy hành động âu yếm của hắn bàn ra bàn vào.

Bên ngoài, trời đột nhiên ngừng mưa, khiến cho không gian càng trở nên yên tĩnh, từng từ Chito nói như vang dội khắp ngọn núi này.

Nắng cũng đột ngột nổi tiếp mưa mà tràn ngập... thời tiết ở đây... lạ thật.

– Nụ hôn của hai người ban này... trông rất lãng mạn a. – Chito kẻ sát tai tôi nói lí nhí – Nhưng mà có một vấn đề.

– Là gì? – tôi ngay lập tức quay sang theo phản xạ để có thể nhìn thẳng vào Chito.

– Tớ trông thấy Ryuu. Cậu ta đứng nhìn hai người không chớp mắt. – Chito nói... tôi cứng đờ người.

Một cảm xúc gì đó len lỏi trong tim tôi vụt thẳng ra ngoài lan tỏa khắp cơ thể... chính là cảm thấy tội lỗi và bất lực khi không thể giúp gì được. Tình cảm của Ryuu có lẽ là dành cho tôi, nhưng thật sự... tôi không thể đáp trả bởi trong tim tôi đã có một người bành trướng ích kỉ chẳng để lại chỗ cho ai vào thêm được nữa.

Hai bàn tay tôi để trên đùi vô thức nắm chặt. Bên tai trái tôi đột nhiên xuất hiện một luồng khí nóng. Luồng khí ấy lan tỏa khắp người tôi. Một giọng nói quen thuộc cất lên:

– Nhìn này Yuki.

Ren nói, hắn đưa tay kéo đầu tôi nhìn sang hắn, chính xác hơn là nhìn ra cửa sổ.

Một cầu vồng cong cong đủ màu sắc xuất hiện trên nền trời, trông thật lấp lánh.

– Tuyệt thật.

Thế này thì trái tim tôi làm sao còn chỗ cho người khác đây?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: WHISHKY.

Nhìn cầu vồng cong cong đủ màu sắc, trái tim tôi ấm áp lạ thường, cảm xúc đột nhiên dâng tràn.

Ren và tôi cùng ngắm cầu vồng cho đến khi nó biến mất khỏi tầm nhìn mới mỉm cười. Bỗng nhiên chúng tôi đồng loạt quay sang nhìn nhau. Ánh mắt của Ren trở nên sáng rực.

– Lát nữa đừng về nhà, qua kí túc xá đi.

– Tại sao?

Hắn chỉ cười.

...

Chúng tôi ngồi xe khoảng vài giờ đồng hồ đã trở về The East, tay xách tay mang, tôi và Ren còn phải khuôn đồ về kí túc. Nhưng Ren đột nhiên gửi hết chúng về trước rồi bảo tôi cứ từ từ đi bộ về, hắn có việc phải đi một lát.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, hắn đã chạy một mạch đi mất dạng. Tôi khó hiểu nhìn theo, nhưng sau đó ngoan ngoãn theo lời hắn nói. Ren dạo này thật sự khiến tôi không thể nào hiểu được, hành tung thì mờ ám, hành động thì đột ngột, hành vi thì khó hiểu.

Tôi thở một hơi mạnh, làn khói trắng bay ra... thì ra mùa hè ở lục địa phía đông lại lạnh như vậy.

Đèn đường bắt đầu được thấp lên, một mình tôi bước đi trên đường đến kí túc xá...

Thật hoài niệm, nó đột nhiên khiến tôi nhớ đến lần đầu tiên đến đó... cũng chính là lần đầu tiên tôi gặp Ren.

Đứng trước cổng kí túc... tôi giật cả mình khi thấy mọi người xì xầm bàn tán loạn cả lên. Người người bu lại một thành tụ xì xào, gần như chấn hết cả lối ra vào. Tôi cũng chẳng quan tâm gì lắm, chỉ là... tại sao ấy nhỉ, họ cũng xuống xe cùng lúc với tôi, vậy mà tôi lại về đến kí túc sau họ... chẳng lẽ tốc độ của tôi tàn tạ đến vậy? Nhưng ban nãy trên đường từ trường đến đây, tôi cũng có thấy học sinh nào đâu...? Quái lạ thật. Họ về đây bằng đường cao tốc?

Tôi khó khăn lắm mới chen vào được, chui qua cổng kí túc, tôi cố gắng len lỏi vào hành lang dẫn vào căn nhà nhiều tầng nơi chúng tôi ở.

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi sững sờ.

Hai bên đường đi là những bông hoa hồng to bằng một bàn tay. Thực tế mà nói, đó không phải là những bông hoa thật. Chúng nên hình dạng từ những vệt sáng lung linh, hòa hợp với nhau tạo thành một bông hồng. Ánh sáng ấy luôn chuyển động, khiến bông hoa trở nên thật sinh động, cả một góc đường đột nhiên được thấp sáng. Những bông hoa cứ như thay nhau nhảy múa trên đường, nhiều đến nỗi hoàn toàn không thể đếm được.

Trên đầu là cũng là những vệt sáng, nhưng chúng cong cong trông như cái cầu vồng mà tôi và Ren vừa thấy lúc trưa. Những vệt sáng khác màu xoắn tít vào nhau tạo thành một cái máng cong, trông giống mái nhà vậy. Giống với hoa hồng, những vệt sáng lấp lánh cứ vô tư chuyển động khiến cái máng cong cũng vô cùng kì ảo.

Chắc... ngôi trường này cũng thật là đầu tư a... không ngờ còn có màn chào hỏi khi học sinh ngoại khóa về như thế. Đã được chào đón như vậy, thì tại sao đám lũ nhố kia không vào nhỉ? Chơi đùa cả hai ngày rồi vẫn còn chưa mệt hay sao... thì ra vẫn còn năng lượng ở đó già chuyện.

Tôi trung ra về mặt vô cảm bước vào trong. Những bông hoa hồng cứ như nhảy múa dưới chân tôi... nhưng mà... kì lạ là... chúng theo tôi lên lầu... theo tôi đến phòng 13. Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn. Cứ như ai đó đã chuẩn bị thứ này, chính là để chào tôi vậy.

Tôi rụt rè mở cửa. Bên trong tối om, tôi đưa tay mò công tắc đèn thì đầu ngón tay tôi chạm phải thứ gì đó ấm áp. Tôi giật mình rụt tay lại, đồng thời co người lại theo phản xạ. Nhưng bàn tay tôi nhanh chóng bị nắm lại.

Tôi nuốt nước bọt. Trộm à?

– Ai vậy? – tôi lắp bắp hỏi.

Bàn tay đang siết chặt tay tôi đột nhiên kéo mạnh tôi vào trong phòng, theo đó là cánh cửa đóng lại nhanh chóng. Ngay lập tức tôi bị ép vào cánh cửa. Một hơi ấm chậm chậm lan tỏa khắp người tôi. ... cảm giác thật quen thuộc.

– Ai vậy? – tôi run run hỏi lại. ... nhưng tôi đã chắc chắn khoảng 90% kết quả... – Ren?!

– Excellent. (tự nhiên thấy từ này hay hay nên Mi dùng luôn :)) cơ mà tự nhiên dùng tiếng Anh nên thấy cũng kì :) cơ mà tự nhiên thôi mà) – giọng nói quen thuộc của Ren đã một lần nữa khẳng định thay cho câu trả lời.

– Anh tự nhiên làm gì...? – tôi nhú mày hỏi, chưa hết câu thì hắn đã nuốt trọn lời nói của tôi bằng một ngụm. Tôi thần nhiên nhắm mắt tận hưởng, còn khó khăn đáp trả hắn.

Dù có nhắm mắt đi chăng nữa, thì khi ánh sáng trước mặt đột ngột thay đổi, mắt bạn sẽ cảm nhận được gì đó (điều này hình như khoa học chưa chứng minh, kinh nghiệm của Mi thôi).

Tôi có cảm giác mọi thứ đang sáng lên. Tôi mơ hồ nhận ra, hắn đã mở đèn.

Sau một hồi, hắn mới buông tôi ra. Tôi từ từ mở mắt. Căn phòng lúc này làm tôi hoàn toàn hoảng hốt... đúng hơn là ngạc nhiên.

Tôi ngo ngắc, khuôn mặt tôi lúc này chắc đang... ngu ra...

Ren cười nhẹ, hắn véo má tôi, rồi nắm tay tôi kéo đi.

Cả căn phòng tràn ngập gấu bông và hoa hồng, chính là những bông hoa bằng ánh sáng ban nãy. Giữa phòng xuất hiện một bàn ăn... hình như do hắn khiêng ra từ trong bếp. Trên bàn ăn có một bó hoa hồng lớn... là hoa thật... rất lớn... rất là lớn...

Nhớ lại lần trước sau chuyến đi ngoại khóa, hắn cũng dành tặng cho tôi một bất ngờ như vậy.

Tôi cười cười. Tuy nhiên, tôi có một phát hiện... hôm nay trên bàn còn có một chai rượu vang...??

Tôi ngay lập tức hỏi Ren:

– Cái này... là rượu phải không?

– Ừ. – hắn đáp gọn lỏn rồi tiếp lời – Đi tắm đi.

Tôi khẽ gật đầu rồi vơ lấy áo sơ mi cột tay cổ rộng, quần sọt ngăn với khăn tắm đi thẳng. Ren bên ngoài lục đục gì đó, hình như đang chuẩn bị bữa tối.

Tôi tắm xong, hắn gạt đầu vui vẻ, nói:

– Thức ăn anh đã chuẩn bị hết rồi, chỉ còn nồi canh thôi. Em thấy sôi thì tắt bếp đem xuống bỏ ra tô. Careful. – hắn xoa đầu tôi, tay còn lại cũng vơ lấy cái áo pull đen với quần đùi mặc trong nhà.

– Ừm. Em làm được mà. Đừng có xem em như con nít như vậy.

– Haha... rồi rồi. – hắn cười... khuôn mặt đầy kiêu ngạo, nụ cười đầy chế giễu. Cái tên đáng ghét này... không thể nào làm tôi ngừng thích hắn được.

Hắn tắm nhanh hơn tôi. Khi tôi vừa dọn tô canh ra bàn, hắn cũng đã khóa nước. Khi tôi yên vị trên ghế, hắn đã bước ra ngoài. Mái tóc đen tuyền vẫn còn ẩm ướt bám sát hai bên thái dương, phủ lên vành tai, tóc mái thì bị hắn đánh cho rối bù lên. Cả người hắn đột nhiên trông thật cao lớn trong chiếc áo đen. Khuôn mặt hắn hơi hồng, vẫn còn lấm tấm nước.

Tôi ngo ngắc nhìn hắn chăm chăm.

– Đừng nhìn nữa. – Ren không thèm nhìn tôi mà phán.

– A... Ai nhìn anh! – tôi ngay lập tức lên tiếng phản bác.

– Em – hắn cười khẩy – Đừng khiêu khích khả năng kiềm chế của anh nữa.

– Anh nói cái... gì... – tôi lại lắp bắp, nghe xong câu nói của hắn, cả người tôi đột nhiên nóng bừng lên, hai tay vô thức nắm chặt nhau. Con nóng lan tỏa khắp nơi, đến cả từng đầu ngón tay.

– Anh không chắc mình sẽ không điên lên. – hắn vẫn nói, trên môi xuất hiện điệu cười nhàn nhạt tôi đã quá quen thuộc.

Ch... Chẳng biết phải phản ứng lại thế nào với cái thái độ này a.

Tôi chỉ có thể thở dài đánh trống lảng:

– Được rồi, không nhìn nữa là được chứ gì. Ăn thôi.

Ren cười cười... ôi cái nụ cười đầy mê hoặc này... tôi phải làm sao đây? Hắn đưa tay mở chai rượu vang rót một ít vào ly của tôi. Nhìn dòng nước sóng sánh ánh đỏ, trái tim tôi cũng đột nhiên như đang trên một con thuyền ra khơi, sóng biển dồn dập vào mạn thuyền tạo cảm giác lắc lư không chân thực.

Ren nâng ly rượu mỉm cười âm áp:

– Cạn ly.

Tôi không nói, chỉ cười cười đưa ly của mình lên chạm nhẹ ly hắn. Nhấp môi một cái, tôi hỏi Ren:

– Từ lượng của anh thế nào?

– Em nghĩ thế nào?

– Không tôi.

– ... – hắn không nói chỉ cười nhạt, không hiểu sao... tôi thấy nụ cười này khinh bỉ tôi quá... mặt tôi đen sì lại.

– Uống thi không? – tôi ngênh mặt nhếch mép.

– Được, trong tủ lạnh có vài chai ấy, lấy mấy chai đó đi. – hắn vừa nói vừa tách xương và thịt cho tôi.

Tôi gạt đầu chạy vào bếp mở tủ lạnh... giờ tôi mới chú ý đến sự hiện diện của mấy chai rượu ở một góc. Tôi cầm lên ngắm nghía:

– Dalmore King Alexander 50% độ cồn? Anh lấy ở đâu ra mấy chai thế này? Bình thường chỉ có 40% thôi mà? Tuyệt thật.

Hắn không trả lời, tôi chỉ nghe tiếng hắn cười nhẹ.

Tôi đem chai rượu ra đặt lên bàn. Hắn liếc sơ qua rồi cười cười nói:

– Em cũng gan thật, dám lấy cả chai này.

Tôi im lặng... đúng là tôi gan thật... Từ lượng của tôi không phải dạng vừa, nhưng thật ra cũng không được xem là cao. Lần trước cùng Chito uống đến say khướt chẳng biết trời trăng gì, cuối cùng chút nữa đã đi lạc như một đứa con nít, may là khi tôi vô vọng nhất lại gặp được Ren.

Lần này... tôi lại liều mạng uống để thi đua với hắn... có cần phải tự hành hạ mình như vậy không?

– Không sao, em sẽ tự mình dừng lại khi không thể uống nổi nữa, sẽ không ép buột bản thân đâu.

– Anh không nói em. Vấn đề ở đây là anh.

– ... – tôi bất chợt hiểu ra một điều...

Trai đơn gái chiếc trong một căn phòng, đã vậy cả hai còn say khướt thì... không thể lường trước hậu quả.

– Vậy tại sao còn đồng ý uống thi với em – tôi bĩu môi.

Ren chỉ nhún vai đưa đĩa đồ ăn sang cho tôi.

– Cảm ơn.

Chúng tôi nhanh chóng oanh tạc hết thức ăn trên bàn, rồi đem dọn dẹp. Sau đó, tôi và Ren ngồi đối diện nhau, trên bàn chỉ còn hai ly rượu và chai Whisky ban nãy.

Đúng là rượu nặng. Từng ngụm từng ngụm như đốt cháy họng tôi... cả người tôi cũng nóng hừng hực. Tôi đi lấy chun buộc tóc búi cao cho thoáng.

Cả người tôi qua từng ngụm rượu càng nóng dần lên, mà nóng hơn hết là vì Ren hắn cứ nhìn tôi chăm chăm... nhìn như soi từng ngóc ngách trên người tôi. Nhưng tôi chính là loại người không muốn nhường, cũng rất ghét thua cuộc, vậy nên tiếp tục uống.

Tôi và hắn uống hết ly này đến ly khác, đến khi mặt hắn hơi ửng đỏ, và đầu óc tôi đã mơ mơ màng màng.

– Được rồi, em thắng... anh không uống nữa. – hắn day day trán thở dài nãy nê.

– Vậy... em... dọn dẹp. Anh ngồi đó đi, em rửa chén. – tôi nói đều đều rồi bắt đầu thu dọn.

Tôi đem mọi thứ sang bàn bếp, xắn tay áo, búi gọn lại tóc, đeo bao tay, tiến hành công việc.

Tôi bắt đầu rửa chén... nhưng cái cảm giác có người đang nhìn mình chăm chăm thật không dễ chịu tí nào.

Chốc chốc tôi lại khó chịu quay sang Ren lườm hất một cái, chủ yếu để cảnh cáo, nhưng lần nào cũng như lần nào, cứ thấy hất đang nhìn tôi chăm chú với khuôn mặt vô cảm.

Hắn kê ghế ngồi đối diện bàn bếp, cả người lười nhác dựa ra sau thành ghế, giương mắt nhìn tôi. Dù cho tôi có nhìn lại Ren, hắn cũng không hề bối rối hay tránh ánh mắt của tôi.

Tôi cảm giác cả người nóng ran, cái nóng của rượu vẫn còn thiêu đốt tôi?

— Ren... bảo em đừng nhìn anh. Anh lại nhìn người ta chăm chăm như thế... — tôi lèm bèm.

Đột nhiên eo tôi bị siết chặt, cả người tôi bị kéo về phía sau. Gáy của tôi cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Ren.

— Này... anh... anh đột nhiên làm gì vậy? — tôi lắp ba lắp bắp hỏi. Tôi có thể cảm thấy cả người mình nóng ran. Không biết do thân nhiệt từ cơ thể Ren truyền qua, hay do bản thân tôi tự nóng đến vậy.

Ren không trả lời, hắn cúi đầu hôn lên gáy tôi... làm tôi chết điếng. Cái chén trên tay tôi rơi xuống.

— Aa!! Ren!!

Eo tôi bị hắn siết lại, môi hắn từ gáy tôi di chuyển đến bên vành tai. Hơi thở hắn phả ra nóng hổi. Tay còn lại ban nãy buông thông giờ cũng chuyển vị trí lên eo tôi. Giọng hắn thì thầm sát bên tai khiến tôi khẽ rùng mình.

— Đừng gọi tên anh.

Tôi nuốt nước bọt...

Thôi rồi... thôi rồi... cái viễn cảnh tôi vẽ ra trước khi uống rượu ban nãy đã xảy ra rồi!!!

Do tôi vẫn còn ngấm rượu nên động tác không được dứt khoát, đầu óc không được minh mẫn, hơn nữa sức lực cũng bị rút cạn... mọi thứ trước mắt bắt đầu nhòe đi.

Hơi thở của Ren từng chút từng chút khiến cả người tôi run lên. Hắn có vẻ chẳng muốn buông ra, nhưng bên cạnh đó cũng không có hành động gì... đen tối hơn. Tôi đành đưa bàn tay vẫn còn run rẩy của mình lấy cái chén ban nãy đang rửa dở.

— Yuki. — chất giọng ấm áp quen thuộc của hắn lại cất lên ngay bên cạnh tai tôi... nhưng lần này sao cảm giác khác quá.

Tôi ngượng ngùng quay đầu nhìn sang Ren, bên trong đôi mắt đó... xuất hiện ngọn lửa phừng phừng sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: TÒA SOẠN BÁO.

— Yuki.

Giọng nói của hắn vang lên, cả người tôi cứng đờ ra.

— Há?

— Ừ. Anh muốn. — hắn đột nhiên nói một câu không ra đầu ra đuôi gì hết.

— Anh say à? — tôi nuốt nước bọt, nhanh chóng gỡ bao tay.

— Ừ. Say. — hắn lại vô thức nói những câu không đầu đuôi.

Thật ra thì... không phải từ lượng của hắn kém... mà chính là vì tôi đã ăn gian. Hắn uống hai ly, tôi mới uống có một ly. Ren cũng không cho tôi uống

nhiều, vậy nên cuối cùng, hấn chính là uống gấp đôi tôi. Rõ ràng ban nãy trông hấn vẫn còn rất tỉnh táo, ngoại trừ cái mặt đỏ đơ lên.

– Vậy anh vào giường ngủ trước đi. Em dọn dẹp xong sẽ...

– Đi với anh. – giọng hấn có hơi nũng nịu, nhưng khuôn mặt thì vô cùng đều.

– Đi đâu? – tôi tất nhiên đang giả ngơ, quay đầu nhìn thẳng vào mặt hấn.

Ren đột ngột cúi đầu hôn tôi ngẫu nhiên. Hấn vòng tay sang nhắc tôi lên... tình hình bây giờ là tôi đang ngồi trên cánh tay Ren. Biết là hấn khỏe, nhưng không ngờ hấn có thể nhắc cả người tôi lên chỉ bằng một cánh tay... hơn nữa bây giờ, tôi cao hơn hấn. Việc đẩy hấn ra là vô cùng dễ dàng, nhưng bản thân tôi cũng không kiềm chế được.

Đến khi trận mưa hôn của hấn dịu lại, tôi mới phát hiện chúng tôi đang ở trong phòng ngủ. Hấn đặt tôi ngồi lên giường, còn mình thì nửa quỳ xuống trước mặt tôi. Hai tay hấn từ khi nào đã nắm chặt hai tay tôi. Hấn nhìn tôi với vẻ mặt mơ màng:

– Anh muốn em

Mặt tôi lại nóng hơn trước, cả người ngay lập tức cứng đờ.

Ren lại đột nhiên tiến mặt gần tôi, hấn nhắm hờ mắt. Đôi môi ấm áp của hấn lại chạm vào tôi, hấn nhẹ nhàng tách môi tôi luôn lưỡi vào. Tay hấn luôn xuồng vạt áo của tôi.

Tôi chết ngời, cả người cứng lại. Ren hấn đang dẫn dắt tôi đi đâu? Chính là đi vào con đường đen tối như hấn.

Chuyện này... có lẽ là không ổn... nhất là vào lúc này a.

Nụ hôn của hấn ngày càng gấp gáp. Còn hơi thở của tôi thì ngày càng trì trệ. Tôi hoàn toàn không còn sức để chống cự. Mùi rượu vẫn còn ám lại trên từng thớ vải người hấn, còn quán quít trong hơi thở hấn khiến tôi càng ngây ngất.

Hấn cúi xuống hôn lên hõm vai tôi, mái tóc mềm mại của hấn chạm nhẹ lên má và vai khiến tôi thấy nhồn nhột.

Vạt áo của tôi đã đi lên cao quá bụng... không ổn!!!!

– Rê... rê... Ren... cậu có nghe không? Có chuyện không ổn... rê... rồi.

Tiếng của Ajita đột nhiên vang lên khiến tôi giật cả mình. Cứ như tôi và hấn đang làm chuyện không ra gì để bị anh tận mắt bắt gặp ấy. Tôi cau mày đẩy hấn ra, không ngờ bản thân mình bị cuốn theo hấn. Cả người Ren mềm nhũn, hấn nhanh chóng ngã vật ra phía sau, đôi mắt lơ đãng như sắp ngủ.

– Ren! Mau lên tiếng... rê. – tiếng của Ajita bên kia bắt đầu mất hết kiên nhẫn.

Tôi thay anh ấy lay Ren bảo hấn dậy, nhưng tuyệt nhiên không một động tĩnh, còn hai mắt của hấn đã nhắm nghiền.

Hừ... cái tên này càng ngày càng buông thả a!!!

– Ajita, là em đây. Có chuyện gì vậy? – tôi nhanh chóng nói chuyện với Ajita.

– Yuki hả? Ren đâu, bảo cậu ta nói chuyện với anh.

– Hà... Ren... anh ấy đang... tắm rồi, có gì quan trọng không anh? Nói với em để em nói lại với Ren. – tôi nói, đồng thời thờ dãi một cái. Ren à... dậy mà xem này. Anh thành công rồi đây. Em biết nói dối vì anh rồi đây, để giữ thể diện cho anh đấy. Em đúng là càng ngày càng không trong sáng... có phải càng ngày càng giống anh rồi không?

– Anh nói ra em sẽ không hiểu, nhưng cứ bảo với cậu ta, bên phía nhà báo có vấn đề rồi, hình như họ bị gì đó. – Ajita nói. Đúng thật là tôi không hiểu gì cả.

– Cái gì? – giọng nói của Ren đầy sát khí đột ngột vang lên bên cạnh tôi. Hơi thở của hấn tiếp tục phả lên vành tai tôi nóng hổi, khiến tôi nổi hết da gà, cả người cũng nóng dần lên.

Hấn không giật lấy cái ‘điện thoại’ mà để yên nó trên tay tôi... thay vào đó, hấn cứ phả hơi nóng vào vành tai tôi... hức... tư thế này thật hại tim.

– Ren à... rê rê... bên nhà báo lật lọng rồi, tôi liên hệ bên đó không được. – Ajita càu bần... giọng nói vô cùng tức giận và mất kiên nhẫn.

– Cái chết tiệt gì thế này? – hấn siết chặt tay – Được rồi, tôi và anh đi.

– Được. – Ajita nhanh chóng đáp lời, có tiếng lục đục xen tiếng rê rê quen thuộc.

Ren rời khỏi tôi, hấn đi thẳng qua tủ quần áo vợ lấy quần jean dài và áo hoodie cũng đen luôn một màu bước thẳng vào nhà tắm.

– Có chuyện gì vậy anh?

Tôi hỏi khi hấn vẫn còn ở trong. Có tiếng nước chảy. Tôi vô cùng tự nhiên mở cánh cửa phòng tắm.

Ren liên tục tạt nước vào mặt cho tỉnh ngủ rồi lấy khăn mặt lau.

Thật không ngờ, bây giờ chúng tôi đã chuyển sang biệt thự kia sống, ở đây vẫn đầy đủ tiện nghi và không hề bám bụi.

– Kế hoạch của tụi anh có vấn đề rồi.

– Tụi em... có thể giúp gì không?

– ... – hấn ngừng động tác một lát rồi nói – Đi theo anh.

...

Chúng tôi hẹn nhau ở cổng trường như mọi khi.

Trên đường đi đến địa điểm cuối cùng, hấn đã giải thích cho tôi và Chito nghe sơ lược về kế hoạch của mình.

– Chuyện anh lấy bản di chúc đều có nguyên nhân. Anh đã thông báo với bên luật sư di chúc sẽ được mở sớm hơn dự kiến. Vậy nên, từ khi bản di chúc được công bố, toàn bộ tài sản, chính xác hơn là tập đoàn của gia tộc anh đã một nửa thuộc về anh. Cổ phần của ông già trong tập đoàn rất lớn, vậy nên có thể nói, bây giờ anh là chủ tịch của tập đoàn Kisuwazu. Với những cổ đông khác, anh sẽ sớm có biện pháp đối phó. Thật ra, đây chỉ là bước đầu để anh đạt được mục đích của mình. Việc quan trọng nhưng cực kì đơn giản kế tiếp chính là thông báo cho toàn thể MS biết được điều này. Anh đã cho người tung tin bên tòa soạn, hẹn họ sáng mai sẽ công bố vấn đề anh đã trở thành chủ tịch. Nhưng bên phía nhà báo đã có trục trặc, vậy nên chúng ta phải đích thân đi gặp họ nói chuyện. (MS khác với thế giới loài người ở điểm, trên một lục địa chỉ có duy nhất một tòa soạn báo, cũng như chỉ có duy nhất một trường học dành cho pháp sư)

– Để làm gì? – tôi vẫn còn mơ màng vì chưa hiểu gì.

– Em biết thế giới này hoạt động dựa trên cái gì? Không còn vua, nên quyền lực tập trung phần lớn vào tay của những tài phiệt lắm của... nói trắng ra chính là những người có cổ phần lớn trong số những đại cổ đông của tập đoàn đứng đầu thế giới, chính là tập đoàn nhà anh. Chỉ cần anh có thể nắm được chức vụ đó trong tay và đứng lên thành người lãnh đạo thì trên khắp thế giới sẽ có không ít tài phiệt đứng về phía anh... chủ yếu là để tạo lòng tin... nói trắng ra là đút lót sau lưng nhân dân.

– Thì... – tôi vẫn còn ngu ngơ không hiểu.

– Thì ra... em lại ngốc đến vậy. – Ren thở dài một hơi, hấn vừa đi vừa nghiêng người sang đóng kín cổ áo lại cho tôi.

– Trong cái thành phần xem chồng cậu là vua ấy chắc chắn sẽ có những người trong tập đoàn đại pháp sư (dạng như những người đưa ra luật lệ ở MS vậy, và có thêm một điểm khác biệt ở MS là luật lệ trên toàn thế giới là giống nhau chứ không phải mỗi nước mỗi khác, vậy nên, chỉ cần thuyết phục được tập đoàn này là có thể thay đổi luật lệ của toàn thế giới) vậy nên chỉ cần có được chức vụ chủ tịch trong tay, xem ra có thể nắm được 50% thắng lợi trong việc thay đổi luật lệ ở MS. – tôi vẫn ngu ra... Chito đang nói gì vậy??? Tất nhiên thông minh và nhạy bén như cô nàng sẽ biết được tôi vẫn chưa hiểu cái mô tê gì cả, nhờ đành chờ dài nói tiếp – Chồng cậu đang muốn thay đổi cái luật lệ cấm không cho DW có thể cùng với WW yêu nhau đấy cô nương à.

– Tầm vóc thế giới quá... phải để từ từ cho tớ ngấm đã. – tôi lăm bằm, trong đầu không ngừng vẽ ra những điều từ nãy đến giờ họ đang nói.

– Vợ anh và vợ tôi xem ra IQ cách nhau một trời một vực rồi. – Ren thở dài, nhưng trên môi hấn vẫn là nụ cười nhạt.

– Ừ... – Ajita cũng cười nhẹ một cái. Chẳng biết cái khẳng định này của anh là vô tình hay có chủ ý ngầm trong đó, và cũng chẳng biết anh có để ý hay không, nhưng hiện tại khuôn mặt bình thường vốn rất trắng của Chito đang đỏ như cà chua.

...

Chúng tôi tiến thẳng đến tòa soạn.

Hai bảo vệ chặn bốn đứa tôi lại:

– Mấy đứa đi đâu? Khuya rồi không về nhà ngủ?

– Cho tôi gặp người phụ trách.

– Chuyện đó... không thể được. Bốn đứa về nhà với người lớn đi.

Ren trừng mắt, cả hai rét run, nhưng vẫn phải cố gắng làm đúng trách nhiệm của mình:

– Mấy đứa đi về đi mà.

Ajita nhúc nhích ngón trỏ, cả hai ngay lập tức văng ra hai phía dính chặt lưng vào bức tường không thể di chuyển.

Bọn họ tấn công chúng tôi bằng những ngọn lửa đỏ, nhưng Ren ngay lập tức tạo kết giới bảo vệ, đồng thời phản phép, khiến những ngọn lửa bay tứ tung khắp nơi.

Chito giật mình lập tức dội nước vào những nơi đang bốc cháy. Tôi nhanh chóng khiến những nơi cháy đen trở lại như bình thường.

Bốn chúng tôi phối hợp ăn ý thật đấy!!

Hai người bảo vệ cùng lúc đắc những người đi đường đều trở mắt nhìn.

Không phải là an ninh của tòa nhà này quá kém đấy chứ??? Hay thật sự hai người bảo vệ hoàn toàn không thể làm gì trước sức mạnh áp đảo của bốn người chúng tôi. Ờ thì... hai đánh bốn... chúng tôi cũng có chút...

Thôi bỏ đi. Ren nhanh chóng kéo tôi vào trong nhân lúc họ đang lơ là. Thế này thì những tổ chức khủng bố có thể đột nhập vào đây một cách dễ dàng rồi.

Bước vào sảnh chính, Ren lườm mấy cô nhân viên đang nhìn mình, rồi bỗng dừng hết lớn:

– Gọi quản chủ tòa soạn ra đây cho tôi.

– Chuyện này không thể được. – một cô nhân viên có vẻ ngoài khá xinh bước đến trước mặt Ren cười trừ.

Hắn lạnh lùng, ánh mắt còn chẳng buồn liếc qua bà cô đó mà đi luôn một nước. Bà cô á khẩu tròn mắt nhìn theo bóng lưng của Ren, trong khi tôi cảm thấy vô cùng thương cảm cho bà ta. Gez... cảm giác này khó chịu lắm phải không...?

– Này. Không được. – nhưng mà bà cô đó không những không cảm thấy nhục nhã mà bỏ cuộc, còn cố gắng gọi với lại – Mấy đứa...

– Cứ để họ vào. Có lệnh từ cấp trên. – một cô nhân viên khác bước đến, đưa ánh mắt dè chừng nhìn chúng tôi một hồi – Mấy đứa theo chị.

Bốn chúng tôi sau đó không nói một tiếng nào, theo bà chị đó bước vào thang máy. Suốt quãng đường đi, chị ta cũng không hé răng thêm một lời nào nữa.

Chúng tôi lên tầng cao nhất. Chị ta mới chậm rãi giải thích:

– Đây được xem là phòng tiếp khách. Sếp đã bảo chị đưa mấy đứa đến đây. Chờ ông ấy một chút.

Bốn chúng tôi vẫn im lặng, chỉ liếc chị ta một cái, yêu cầu chị ta ra ngoài.

Sau khi cánh cửa đã đóng lại, tôi mới thở nhẹ một hơi:

– Ày... làm gì căng thế.

– Ngốc. – trên môi Ren là nụ cười nhàn nhạt như có như không, hắn đưa tay xoa đầu tôi.

Tôi ngồi cạnh hắn ở một bên ghế dài của bộ sofa, đối diện tôi, ngồi trên ghế dài còn lại là Chito và Ajita.

Tôi khẽ cười khi để ý thấy. Chito thì ngồi khẹp nép sát bên mình, trong khi Ajita cứ được nước lấn tới, sấn sang phần ghế của Chito. Theo ý muốn của anh thì khoảng cách giữa hai người càng hẹp càng tốt.

Mặt Chito đỏ ửng lên.

– Hờ hờ... – tôi nhếch mép cười gian. Chito nhảy bèn ngay lập tức thấy vẻ mặt có lẽ là dễ chịu của tôi, sẵn tiện lợi dụng điều đó để đánh trống lảng.

– Cậu cười cái gì vậy? – cô nàng lườm lườm, hai má phồng lên hơi đỏ trông vô cùng dễ thương.

– Hờ hờ... – tôi vẫn giữ nụ cười gian vô đối. Tôi liếc liếc nhìn Ajita đang ngồi kế bên, anh chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, môi nhếch lên nhẹ nhàng ám áp. Đối với anh mà nói, chỉ cần cô gái của anh hơi kích động lên một chút, thì đó đã là niềm vui. Không biết từ bao giờ, anh đã có hứng thú với việc chọc tức cô gái bé nhỏ xinh đẹp kia.

– Cười gì hả? – Chito trề môi.

– Cậu ấy... dễ thương chết được. – tôi cười cười. Chito cũng đúng là thú vị thật a. Lúc thì trầm lặng chững chạc như người trưởng thành, lúc thì cứng đầu bướng bỉnh như một đứa trẻ, lúc thì ngoan ngoãn nghe lời hệt một em bé.

‘Cạch’ – tiếng cửa mở. Bốn đứa chúng tôi tâm trạng ban nãy vẫn đang rất tốt đột ngột trở nên nghiêm túc yên tĩnh, tám mắt cùng nhìn về người đàn ông mặc vest vừa bước vào phòng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: HẮN ĐI CÔNG TÁC.

‘Cạch’ – một người đàn ông trung niên mặc vest bước vào phòng, giương đôi mắt ngai ngùng nhìn một lượt bốn đứa tôi rồi dừng lại trên khuôn mặt nghiêm nghị của Ren.

Ông ta không để chúng tôi lên tiếng mà nói:

– Ren à. Cậu biết đấy, không phải là tôi không muốn giúp cậu, nhưng vì bố cậu đã lên tiếng, tôi thật không biết phải làm sao. Ông ấy chính là người bạn lâu năm của tôi.

Ren trầm mặc một lát... thì ra ba của hắn đã biết được kế hoạch này... hắn mới cất giọng:

– Ông ấy là bạn thân của chú, thì chú cần phải biết ông ấy đang bảo vệ điều gì... chẳng phải chính là cái công ty gây dựng nên bằng xương máu của ông ta... yêu quý nó đến nỗi... ngày vợ mình chết cũng không thêm về nhà. Tình hình bây giờ chú biết đấy. Ông ta đã già lắm rồi, chẳng phải khi tuyên bố ra khắp thế giới tập đoàn Kisuwaza đã được quản lý bởi một chủ tịch trẻ tuổi tài năng thì giá trị của nó sẽ được nâng lên đáng kể? – Ren nói dối không chớp mắt. Nguyên một câu dài không một từ nào là sự thật, vậy mà hắn phun như bắn rap, không biết đã chuẩn bị sẵn hay tự nhiên suy nghĩ ra mà đối phó như vậy. Gì mà nói chuyện cứ như hắn đang ra sức bảo vệ cái tập đoàn mà hắn cho là thói ừa.

– ... – ông ta trầm mặc. Hắn nhanh chóng nhận ra sự thay đổi trong suy nghĩ của ông, liền nói tiếp.

– Hiện tại thì ngày mai chú cứ đưa tin này lên trang nhất báo cho tôi. Về vấn đề của ba tôi, tôi có thể tự xử lý.

– Chuyện này... vẫn là không được. Đừng làm tôi phải khó xử.

Hai hàng chân mày Ren gần như dính lại với nhau, hắn trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

– Được. Tôi không ép chú nữa.

...

Sau câu nói của Ren, chúng tôi ra về...

Trời đã về khuya, gió khẽ lay động tán lá xào xạc. Trước cổng lớn của tòa soạn gần như không có người qua lại. Cảnh đêm càng thêm hiu quạnh với màu vàng nhạt sáng lúc mờ lúc tỏ của đèn đường. Lúc này, chỉ còn hai ông bảo vệ vẫn còn giương ánh mắt dè chừng nhìn chúng tôi cảnh cáo.

Ờ... lạ thật. Từ khi nào mà Ren trở nên dễ bị đánh bại như vậy? Một tên cứng đầu như hắn mà thế này thì cũng lạ thật.

Tuy nhiên, khi vừa bước chân ra khỏi tòa soạn, Ren ngay lập tức kéo cả bọn vào một quán cafe vẫn còn gần đó. Chọn một bàn khuất ngồi xuống, hắn thấp giọng nói:

– Bây giờ, Yuki và Chito tạm thời hãy sang biệt thự ở... buổi sáng cũng... ừm hạn chế đi học, nếu đến trường thì phải ở cạnh nhau càng nhiều càng tốt, dù sao cũng cuối năm học rồi, có cúp cũng chẳng bị gì đâu. Anh và Ajita sẽ có một chuyến đến lục địa trung tâm, thuyết phục tòa soạn bên đó. Chuyến đi có lẽ chừng vài ngày thôi. Hy vọng là ba của anh chưa thâm đến nỗi có thể tính toán hết tất cả mà giải quyết trước vấn đề.

– Ừ. Hai đứa ở lại nhớ chăm sóc bản thân. Anh có quen ông chủ tòa soạn ở đó. – Ajita cười dịu dàng nói, đồng thời đưa tay xoa đầu cô nàng ngồi kế bên, khiến mặt cô nàng ửng đỏ cả lên.

Thật tình, tôi rất muốn hỏi thẳng Chito, hai người này có chính thức quen nhau chưa? Cứ mãi mập mờ mà bán tim cho nhau thế à? Phải xác định đi chứ nhỉ?

Nhưng hãy tạm thời bỏ qua vấn đề này, ý của tôi bây giờ là:

– Nhưng có cần thiết phải đi gấp như vậy không?

– Sớm chừng nào hay chừng đó, khi tầm quan trọng của anh đối với thế giới này chưa đủ lớn, thì anh không tự tin mình có thể chống lại những trò kẻ tiếp

của ông già.

Tôi liếc ngang liếc dọc, cả quán cafe lúc này chẳng còn ai ngoài chúng tôi, nhanh chóng lên tiếng:

– Thôi được rồi, vậy hai người đi cẩn thận.

– Giữ sức khỏe nhé. – Chito cười cười nói, nhưng trong đáy mắt là sự lo lắng khôn cùng.

– Ừ. Tụi này đi luôn đây. – Ajita gật đầu.

Ren giữ khuôn mặt lạnh tanh tạm biệt tôi, hần bước lại gần, dịu dàng hôn lên trán tôi.

– Ngủ ngon. Tạm biệt.

– Nhưng mà không cần đi lấy quần áo sao? – tôi hỏi.

– Sang đó sẽ mua sau.

Gez... tên này đôi khi thẳng như ruột ngựa ấy... ý tôi chính là muốn ở cạnh hần thêm một tí... ai ngờ bị hần phủ phàng có tổ chức như thế.

– Được rồi, đi mạnh khỏe. – tôi cười cười, nhưng khuôn mặt có thể nói là đen như Bao Công.

Ren nhếch mép, hần cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi:

– Trong lúc anh đi, em mà hó hê với thằng nào... với cái kiểu quyến rũ người khác như thế này... thì đừng trách anh. Ok?

Tôi á khẩu. Ồ, rõ ràng là hần biết... nhưng lại cố tình làm cái vẻ không biết.

– Khoan đã. – Ren đột ngột nói, hần nắm lấy vai tôi tron mắt lên – Theo anh.

Hần vô cùng... thần nhiên, nắm lấy tay tôi kéo đi một cách mạnh bạo, chẳng có tí nào dịu dàng. Hần hỏi một người phục vụ nhà vệ sinh, rồi kéo luôn tôi vào cùng. Chito và Ajita bên ngoài chỉ biết đứng nhìn thắc mắc.

Hần ép tôi vào cánh cửa sắt nặng nề, đưa mặt sát mặt tôi, hơi thở hần phả ra nóng hổi phủ đều lên khuôn mặt tôi, khiến nó cũng nóng bừng lên.

Ren đột ngột đưa tay sờ nút áo tôi. Hôm nay tôi mặc sơ mi trắng tay dài, hàng nút tinh tế cùng dải lụa hồng thắt ngang eo là điểm nhấn của trang phục, đang bị hần tháo tung rồi.

Đến nút thứ ba, tay hần ngừng lại. Ren tức giận, gần như rít lên:

– Nói xem, cái vết này là của thằng nào? Anh đến xối tung nhà nó lên.

Vừa nói xong, hần kéo cổ áo tôi, né sang một bên, cho tôi nhìn vào tấm gương đối diện mình. Trên vai tôi xuất hiện một dấu hôn đỏ choét, nó càng nổi bật trên nền da (có lẽ là) trắng của tôi.

– Anh tức giận cái gì chứ? Không phải cái này là do anh làm hay sao?! – tôi trừng mắt lại với hần.

Hần không xấu hổ còn nhắc lại chuyện đó, tôi vẫn chưa tính sổ với hần. Đã gây chuyện, còn bản thân lại không nhớ gì hết.

Hần làm tôi thấy mình bị tổn thương.

Tôi liền tiếp lời.

– Anh không hề trân trọng em, cũng không thèm suy nghĩ cho em... chỉ biết thỏa mãn mình thôi.

– Chuyện đó... anh...

– Anh giải thích cái gì? Nếu không có cuộc gọi đến của Ajita thì em đã không đẩy được anh ra. – tôi bĩu môi giận dữ – Đừng đổ thừa cho con say. Chẳng lẽ mỗi khi say, thú tính của anh lại nổi lên như thế à? Sau này em tuyệt đối không để anh uống rượu bia gì hết.

– Yuki. – hần gọi tên tôi, chấm dứt tràn dài chửi rủa của tôi, hần không những không thấy sợ hãi con giận dữ của tôi, mà còn vô cùng kiêu ngạo cười khẩy – Thứ nhất, em nói không đẩy được anh ra, vậy tức là em cũng không hề phản kháng, cũng không hề từ chối anh.

– ... – tôi im lặng... chuyện này... hình như hần nói đúng. Thấy vẻ mặt đỏ ửng với đôi môi mím chặt căm lạnh của tôi, Ren cười cười nói tiếp.

– Thứ hai, không phải là anh không trân trọng em. Mà chính là anh đã quá cưng chiều em rồi. Em nghĩ xem, chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi, tối nào cũng nằm cạnh em mà không thể làm gì hết... em có biết việc đó còn hơn nằm trên một ngọn lửa không? – Ren vừa dứt lời, cả người tôi nóng ran lên...

Những lời hân nói... là quá sức chịu đựng của tôi... dây thần kinh của tôi đang căng ra.

Thấy tôi run run trong vòng tay mình, hân cười đều, để lộ răng khểnh, mà ở góc nhìn của tôi, chính là quá sức đẹp trai. Ren nói:

– Anh xin lỗi vì đã nổi nóng, chỉ là anh... tưởng tượng đến việc có thằng con trai nào đó... chạm vào em... – chỉ mỗi việc nói ra câu này, tôi có thể thấy được trong ánh mắt của hân... một ngọn lửa bùng bùng cháy. Không khéo hân có thể thổi bay luôn cả ngôi nhà đến mồ mã nhà tên xấu số nào đó thật.

Trái tim tôi cứ như vừa được nhúng vào nước ấm trong tiết trời lạnh lẽo mùa đông. Cái cảm giác bị tổn thương ban nãy cũng biến mất hoàn toàn. Tất cả cảm xúc trong tôi lúc này, chỉ toàn là yên tâm, hạnh phúc, ấm áp,... đặc biệt nhất là cảm động. Trên môi tôi vô thức là một nụ cười.

Ren đột nhiên cúi xuống, lại hôn lên vết cũ. Tôi giật mình đẩy hân ra, nhưng Ren bất chấp tất cả siết eo tôi, vẫn miết môi lên vùng da vốn đã đỏ ửng. Sau đó hân cười rất tươi, vẻ mặt đầy thỏa mãn:

– Khi anh đi phải đánh dấu chủ quyền không để thằng nào động vào em.

– Em thích anh... nên em sẽ không để thằng nào chạm vào mình đâu.

– Yuki... anh vừa nói với em... mỗi khi phải kiềm chế bản thân, anh cảm thấy rất khó khăn, nhưng đã vì em mà cố gắng rồi. Em... cần phải hạn chế nói những câu đáng yêu như vậy. Nghe chưa? Lúc này... anh thật sự rất muốn hôn em, nhưng... không phải ở một nơi như thế này.

Tôi im bặt... chỉ có khuôn mặt đỏ ửng đã tố cáo hết những diễn biến từ nãy đến giờ cho người người cùng thấy.

Chito và Ajita nhìn thấy chúng tôi trở ra ngoài... Ren khoát vai tôi đầy thân mật, trên mặt hân là nụ cười nhàn nhạt như chế giễu tôi, còn bản thân tôi, mím chặt môi với khuôn mặt đỏ ửng... họ cũng đủ hiểu từ nãy đến giờ bên trong nhà vệ sinh kia đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó, Ren và Ajita rời đi. Để lại tôi và Chito vẫn còn đang trầm mặc.

Một lát sau, chúng tôi mới thở dài về lại căn biệt thự.

Đến cuối thì tôi vẫn bị hân quay mò mò. Cứ thế thì cho hân đi tới vài tháng tôi cũng chẳng thêm nhớ! Chết tiệt!!! Hừ.

– Đi ngủ thôi, sáng mai còn đi học sớm. – Chito cười nói, rồi bước thẳng vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Tôi gạt đầu ngồi xuống giường, liếc nhìn cái gối trắng tinh của Ren, tâm trí tôi đột ngột trống rỗng, trái tim tôi như thất lại... một nỗi nhớ đột nhiên dâng lên, cảm giác cô đơn và trống rỗng cũng thi nhau kéo đến, bao nhiêu kỉ niệm cũng bỗng dưng ủa về.

Mới mấy đêm trước... chúng tôi đã có một... trận chiến.

Hôm đó cũng như mọi hôm, chúng tôi sau một ngày... đại loại là vật lộn với cuộc sống, tôi vô cùng mệt mỏi, chỉ mong muốn giấc ngủ có thể đến nhanh... vậy mà cái tên kia... Ren hân chưa buồn ngủ.

Ờ... không buồn ngủ thì mặc kệ hân, đó vốn là chuyện không liên quan gì đến tôi... nhưng quan trọng là hân không chịu thức một mình, liên tục chọc cho tôi tức điên lên.

Tôi đang cuộn mình trong chăn ấm áp vốn đã thiêu thiêu ngủ, đột nhiên bên cạnh có tiếng sột soạt khiến tôi giật mình.

Tôi quay sang lờm Ren, hân chỉ cười cười như mình vô tội, áp sát người tôi. Hân nâng đầu tôi lên để tay hân làm gối. Tay còn lại hân ôm ngang eo tôi, chân hân cũng vô cùng tự nhiên một gác lên chân tôi, một đặt phía dưới, kẹp chặt chân tôi. Chúng tôi đang chơi đầu vật à?

Tôi mặc kệ hân muốn làm gì thì làm, quay sang hân, dựa đầu vào người hân cho ấm. Càng ấm càng dễ ngủ, tôi ngay lập tức trở về với giấc ngủ thì cánh tay tôi đang gối trên đột nhiên cử động. Hân kéo người tôi dính chặt vào người hân. Cả người tôi bị ép vào Ren, khiến tôi bây giờ tư thế của tôi chính là nửa sấp nửa nghiêng, phải tựa vào người hân nếu không muốn úp mặt xuống gối. Tôi điên máu ngẩng lên nhìn Ren, hân chỉ nhìn tôi cười cười... .

Hừ... cái tên chết bầm!!! Rõ ràng là đang phá giấc ngủ của tôi.

Tôi véo nhẹ vào eo hân, Ren khẽ rung mình. Nụ cười trên môi hân tắt hân. Tôi mới yên tâm dựa đầu vào người hân ngủ tiếp. Không ngờ khi tôi lại sấp chồm vào giấc mơ thì hân đột ngột buông tay ra, khiến tôi lăn ra ngoài, trở thành cái tư thế nằm nghiêng. Tôi lập tức chống tay ngồi dậy, nhưng chân tôi bị hân kẹp chặt, hoàn toàn bất lực, phải hét lên:

– Anh đang làm cái gì thế?

– Hôm nay anh sẽ không để em ngủ sớm đâu. – Ren cười gian, hân đặt tay lên eo tôi kéo tôi xuống.

– Cái gì? Mau buông ra!! Em mệt rồi để em ngủ!

Hân không nói gì nữa, lật người một cái, trời đất lại xoay mò mò một cái, đến khi tôi đã yên vị thì phát hiện mình đang nằm trên người hân rồi... tôi nằm gọn gàng không một chút sai lệch, hoàn toàn ngay ngắn.

– Ngủ đi. – giọng hần thăm thẳm thì, hơi ẩm phà ra trên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngóc đầu lên nhìn Ren, tình cờ đúng lúc hần cũng cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt tôi chạm mắt hần như có luồng điện xẹt ngang. Hần kéo tôi nằm cao hơn, mặt tôi lúc này vừa vịn nằm phía trên mặt Ren.

– Sao không ngủ? Còn cố gắng nhìn anh làm gì? Anh sẽ cho là em đang muốn quyến rũ anh.

– Cái gì? Anh...

Ren không để tôi nói hết câu mà kéo đầu tôi xuống, vừa vịn khiến môi tôi chạm môi hần.

Tôi vùng vẫy, chống tay ngồi dậy, nhưng hần nhanh chóng kiểm cả hai tay tôi lại, đồng thời... liếm môi tôi.

Hành động đơn giản như vậy thôi, cũng khiến tim tôi đập loạn xạ... cả người tôi nóng bừng lên.

Có lẽ là do chúng tôi đang nằm trên giường... chẳng?

Ren cuối cùng cũng bỏ ra. Tôi nhú mồm nhìn hần. Ren chỉ nhếch môi:

– Được rồi ngủ thôi.

Nói xong hần cho tôi nằm xuống giường, đầu gác lên tay hần.

Kết quả là Ren ngủ... thẳng cẳng... còn tôi thức... trắng đêm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: MỘT NGÀY CUỐI NĂM HỌC.

– Yuki... dậy thôi.

– Cho em ngủ thêm xíu nữa. Đi mà... – tôi mè nheo, túm lấy tay của người đang lay mình.

– Chắc... thì ra đây là cách cậu làm nũng với hần ta mỗi sáng à? – một giọng nói thích thú vang lên.

– Sặc. – tôi mở to mắt, lật đặt ngồi dậy – Chito... không phải như cậu nghĩ đâu.

– Được rồi, cậu có thể giải thích trên đường đến trường, chúng ta sắp trễ rồi. – Chito cười cười chặn ngang câu giải thích của tôi.

– Ồ... tại mình đi học à? Tớ thật sự rất muốn nghỉ. – tôi nhướn mày thờ dãi, nhưng cũng rất ngoan ngoãn bò xuống giường.

– Hehe... thật ra tớ cũng lười... có thể nói là cực lười đến trường, nhưng bản thân là lớp trưởng, tớ không nghĩ là tớ nên nghỉ học. Cái lớp của tớ sẽ loạn hết cả lên mất. – Chito vỗ vai tôi rồi đẩy tôi vào nhà vệ sinh, nơi đã treo sẵn bộ đồng phục của tôi.

Tôi mỉm cười với Chito.

Cô nàng đúng là một người vợ tốt.

...

Cả ngày hôm nay giáo viên cho chúng tôi ngồi chơi thật. Nếu Chito không đến trường, có khi cả lũ DW A1 xúm nhau đốt trường không chừng. Nghĩ đến cảnh tượng đó thấy cũng thật là hãi hùng. Tôi bắt gác nờ nụ cười nhạt sau đó xin giáo viên ra ngoài.

Tôi vào thư viện mượn một cuốn sách, rồi bò xuống sân sau nằm dài ra cỏ dưới bóng râm. Tôi đặt cuốn sách ngay ngắn trên mặt rồi ngủ. Tới hôm qua chúng tôi về nhà muộn quá, nên tôi ngủ không đủ giấc.

Làn gió thoảng vuốt ve làn da tôi mát rượi... tuy có đấm xuyên lớp áo mỏng hơi ngứa, nhưng tạm thời cái khó chịu này không đáng kể. Mùi hương của

trang sách ngập hai cánh mũi, tôi yên tâm chìn vào giấc mơ.

Lúc tôi tỉnh dậy... có lẽ đã là vài giờ sau. Tiếng chuông trường làm tôi giật mình... tôi đang mơ thấy mình solo với một con mực đen khổng lồ trên núi...

Tôi giờ cuốn sách, mới phát hiện đầu mình đang kê lên cái gì đó rất êm chứ không phải là cỏ.

Lập tức đập vào mắt tôi là khuôn mặt hoàn hảo với mái tóc và đôi mắt màu tím.

Tôi lồm cồm bò dậy, đồng thời trợn mắt kinh ngạc vì cái tên... vô tư kia, trong khi cậu ta vô cùng bình thản, mắt không hề rời khỏi trang sách mà nói:

– Con mắt sắp rớt ra rồi.

Rõ ràng câu nói này là để chế giễu tôi, nhưng chất giọng trầm ổn khiến tôi có cảm giác như Ryuu đang nghiêm túc nhắc nhở tôi nhanh chóng giữ con mắt lại kéo nó lên đi mắt.

Nhưng mà tại sao tôi lại trợn mắt to như thế? Chẳng phải vì quá ngạc nhiên sao? Con người này đúng là... hết thuốc.

Cậu ta đặt đầu tôi lên đùi cậu ta từ khi nào tôi không hay biết... hơn nữa đáng về Ryuu cũng rất bình thản a. Cậu ta dựa lưng vào thân cây nhìn cuốn sách mình đang cầm chăm chú như muốn xé nát từng trang giấy một.

Tôi đỏ mặt hơi lạnh.

– Tôi và cậu đâu có quan hệ thân thiết gì. Sau này đừng làm vậy nữa... – tôi vốn định chấm dứt câu nói ở đây, nhưng ngón tay đang giữ sách của Ryuu đột ngột dừng lại, sắc mặt cậu ta tẻ đi trông thấy, tôi hoảng hồn thêm vào, giọng cũng dịu hẳn xuống – ... có được không?

Giờ đây... từ khi nào tôi đã trở nên ủy mị như thế? Rõ ràng ở đây, xét về tình hình thì tôi là người bị hại, vậy mà cậu ta trông như thể chính bản thân mới bị cường ép.

Tôi bắt giác thở dài. Mái tóc tím đen dài mượt, rũ xuống làm đôi mắt tím của cậu ta trở nên thật bí ẩn... dù vậy, tôi vẫn thấp thoáng thấy tia cười lấp lánh. Ryuu sau một lúc im lặng mới từ tốn gấp cuốn sách mình đang cầm trên tay, nhẹ giọng:

– Tôi thích em.

– ... – tôi lại chỉ biết trợn mắt.

– Như vậy còn chưa đủ? – Ryuu đột nhiên nhìn sâu vào mắt tôi. Tầng tầng phòng bị của tôi dường như tan nát sạch sành sanh không còn lại gì.

– Chuyện này... khác nhau. – tôi liền lấp bấp đáp lời, và về mặt bối rối thì hoàn toàn không thể giấu được.

– Khác... nhau? – cậu ta rướn mày.

– Xin lỗi. Nhưng tôi không có thích cậu. – tôi lí nhí đáp, mặt cúi gằm xuống cỏ.

Ryuu không nói gì, tôi chỉ nghe tiếng xào xạc từ ngọn cỏ lá cây... Một cơn gió nhẹ thổi tóc tôi rối tung hết lên.

Đến khi tôi ngẩng đầu nhìn quanh đã không thấy Ryuu đâu nữa.

Tôi thở hắt ra, vuốt nhẹ mái tóc cho mình trông bớt... khùng một chút rồi sang DW A1 tìm Chito. Dù sao đây cũng là tiết cuối của buổi sáng, mà tôi lại không thể tiếp tục ngủ, đành tìm chỗ nhỏ yên tĩnh vậy.

Vừa mở cửa lớp đã thấy một cái ghế bay đến tôi với tốc độ chóng mặt. Tôi ngay lập tức né ra theo phản xạ. Cái ghế đập bốp vào bức tường phía sau tôi, khiến bụi phấn bay tứ tung cả lên. Tôi lại một lần nữa trợn mắt lên trước cảnh tượng đáng sợ trong lớp...

Giờ đây... chuông lợn... không phải... vựa ve chai... à không... chính xác nhất chính là bãi rác!

Bàn ghế xô dịch lung tung, bị đẩy ra phía ngoài hết để phần lớp ở giữa rộng rãi tha hồ quậy phá nhảy múa. Tấm bảng đen bây giờ đã trở thành bảng trắng bởi phấn không là phấn.

Điều đặc biệt khiến tôi gây chú ý là... trên tường, trên tấm rèm cửa, trên bục giảng, trên từng bàn học chiếc ghế... toàn bụi phấn. Giáo viên thì không thấy đâu, còn Chito đang đứng trên cái bàn duy nhất vẫn còn ở giữa lớp, cầm chai nước vỗ làm micro hét âm lên. Đám quỷ xung quanh bắt đầu bu lại phía dưới nhảy múa.

Giờ mà không có tớ thì lớp sẽ loạn lên mất... Chito còn nói câu đó bằng chất giọng hết sức nghiêm túc và khuôn mặt chững chạc khó tin... bây giờ lại đứng ra cầm đầu cả đám quậy phá.

Tôi đơ... Từ khi thấy cảnh tượng hùng vĩ của cái... chuông này. Tôi chỉ có thể trợn mắt nhìn lũ quỷ nhảy nhót và lắng tai nghe giọng hét trời ban của Chito.

Một cậu bạn đã trông thấy tôi, nhanh chóng hét âm lên:

– Là Yuki kia!

Ngay lập tức... tôi bị cái lũ quỷ dư năng lượng này trông thấy. Cả đám cười toe toét xúm vào nâng cả người tôi lên, mặc tôi la oai oái như gà sắp đẻ ý. Mặc dù có chút hoảng loạn và hoảng sợ, nhưng suy cho cùng, thấy cũng vui vui. Tôi lại cười toe toét hết cả lũ tội nó. Tuy nhiên... rút lại... rút lại hết!!!

– Ấy da... cái đám này!!!

Tôi hét lên. Cả đám nâng tôi khỏi cửa rồi vứt tôi nằm dài ra bụi giảng, hiện tại thì cả người tôi toàn bụi phấn.

– Này!!! Đứng lại đó hết!!! – tôi lồm cồm bò dậy, cả đám như bắt được vàng cười còn lớn hơn ban nãy, đến cả Chito cũng cười ngoác miệng hết lớn.

– Mau chạy đi đồng bào.

– Đồng bào cái khi gì! Đứng lại đó hết!!! – tôi cũng cười toe toét mà hét lớn, đứng phắt dậy.

– Chạy đi. Chia nhau ra chạy đi. Chúng ta sẽ chơi trốn tìm nhé. – Chito hét lớn rồi nhảy xuống khỏi bàn, vừa chạy, vừa cười, vừa hét... thật chẳng còn chút xíu nào hình tượng thực nữ ngoan hiền.

– Haha! Để xem tớ sẽ bắt hết các cậu. – tôi chạy ra ngoài với cả người toàn phấn. Mái tóc tôi vừa rối vừa trắng... trông như tinh tinh xổng chuồng.

Mọi người túa ra khỏi lớp, chia thành hai nhóm chạy về hai phía hành lang. Tôi phải rượt theo nhóm có cậu bạn ban nãy đã hét lớn tên tôi... mà ném vào mặt thẳng đó một nắm cát!!!

Ày... thật ra tôi cũng nhận thấy đạo gần đây cách nói chuyện của tôi rất giang hồ... nhưng tất cả cũng là tại con nhỏ tác giả thôi.

Thở dài một hồi, tôi lật đật chạy theo đám quỷ đang hò hét um sùm kia. Cả lớp chúng tôi... à không... cả DW A1 hiện đang gây chấn động toàn trường, náo loạn quốc gia.

Không biết đã phân chia thế nào và từ lúc nào mà các nhóm chạy khắp các khu. Không một phòng học nào không giật mình bởi tiếng hét của một tốp người không biết ở đâu náo loạn chạy ngang cửa phòng học. Cả trường dường như nhộn nhịp hẳn lên... ai cũng lò đầu ra khỏi lớp để xem chính xác có chuyện gì đang xảy ra.

Tôi đuổi theo... thật sự mệt đứt hơi. Vậy mà cái đám này có thể vừa chạy vừa hét, như thể năng lượng có thể sản sinh một triệu mỗi giây.

– Học... học... mệt... quá... học... cái đám kia... mau... m... mau đứng... đứng lại...

Tôi dừng lại thở dốc, cong người chống hai tay lên gối... ôi... thể lực của tôi đúng là không bằng một con kiến.

– Được rồi Yuki, tớ sẽ theo phe của cậu. – Chito vô cùng vui vẻ từ đâu chạy đến, đánh bộp vào vai tôi tỏ vẻ là đồng bào của cậu rồi đấy.

Tôi vốn định sạc cho nhỏ một hồi... nhưng hồi để thở còn không có, huống chi đem đi phân phát.

Chito vô cùng vui vẻ, còn thừa năng lượng nhảy chân sáo đi mất.

Tôi thở hồng hộc, tựa lưng vào bức tường bên cạnh ngẫm nghĩ: “Lớp mình thì xem mình như hủi, đuổi như đuổi tà, tránh như tránh ma. Trong khi lớp người ta thì thân thiết với mình như thế... thật là... chẳng hiểu vị trí của mình bây giờ đang ở đâu nữa...”

Tóc của tôi lay nhẹ... ở một nơi kín thế này cũng có gió ư? Chắc tường có khe nứt hay gì đó đại loại vậy rồi...

Nhưng mà... làn gió này có hơi ẩm.

Tôi giật mình quay sang nhìn, Ryuu đang đứng tựa vai vào tường ở sát tôi, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chăm chú vào tay mình... mà tay cậu ta đang nâng một chùm tóc (dùng từ thô thiển...? cái chùm tóc gọi là gì nhỉ?) của tôi. Tay còn lại cậu ta cầm một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau phần trên tóc tôi.

– Cậu... đang... làm cái...

– Suyt.

Hơ... suyt... ư?

Tôi lại không yên vị mà lắp bắp:

– Cậu...

Ryuu ngược mặt lên, ánh mắt vô tình (hay cố tình gì đó) chạm ngay ánh mắt tôi. Cái nhìn như lượn của cậu ta làm tôi cảm nín.

Ồ. Hình như cậu ta mới tỏ tình với tôi và bị tôi từ chối ban nãy mà nhỉ? Đột nhiên biến mất đã khiến tôi không kịp trở tay, bây giờ còn vô cùng vô tư sẵn sóc cho tôi như thế...?

Tôi đột nhiên rùng mình một cái.

– Làm gì để dính đầy phần thể này? – Ryuu chuyển vị trí thành đứng trước mặt tôi, dịu dàng hỏi, đồng thời ngón tay trở chạm lên má tôi.

– Cậu... ban nãy... có xuống sân sau không vậy? – tôi không trả lời câu hỏi của cậu ta mà ngập ngừng hỏi, cũng biết điều mà né về phía sau, không để cậu ta chạm vào mình nữa.

– Có... thì sao, mà không thì sao? Có vấn đề gì? – Ryuu đáp, bàn tay đang trở ra trong không khí lập tức hạ xuống, song song với đôi chân thẳng tắp. Hừm... cậu ta nói nhiều hơn mọi lần. Nhưng mà bây giờ nó không quan trọng!!

– Không có gì. – không có gì cái đầu khi ấy!!! Làm sao không có gì được.

Ryuu cứ cư xử như thể cậu ta chưa hề xuống sân sau, cũng chưa hề tỏ tình với tôi. Nếu thật thế, vậy ban nãy... tôi đã gồi đầu lên đùi ai... tôi đã nói chuyện với ai... chứ?

Tôi nuốt nước bọt, sống lưng đột nhiên lạnh toát, cả người bắt giắc run lên.

Không phải là ma đó chứ?? Hức... Đúng là ghét của nào trời trao của đấy... ghét mà sao cứ phải dính vào cái chữ cái đó.

– Sao vậy? – Ryuu hỏi, khi thấy vẻ mặt của tôi tệ đi trông thấy.

– Không sao. – tôi thở dài. Hy vọng là ban nãy cậu ta có xuống, chỉ là đang giả vờ không sao.

Ryuu không nói gì, nhét khăn tay của cậu ta vào tay tôi rồi quay lưng bỏ đi lạnh lùng. Nhìn cậu ta từ phía sau, hai tay bỏ vào túi, tấm lưng dài và rộng, đáng vẻ bất cần đời đầy kiêu ngạo, tôi mới chợt nhận ra rằng... cả cái hành lang này đang nhìn tôi với ánh mắt... xẹt điện.

Người người trong lớp lò đầu ra khỏi những ô cửa sổ nhìn tôi chăm chú.

Đội Ryuu đi khuất một giọng nữ vang lên:

– Con khôn nạn!! Mày vừa quen Ren vừa quyến rũ Ryuu như vậy hả? Cả hoàng tử DW hay WW đều bị mày cướp đi hết!

Những người khác như giọt nước tràn ly, được câu nói của cô gái kia cổ vũ, ra sức gào thét lên tấn công tinh thần tôi.

– Con nhỏ kia!! Phần khôi trường này đi!

– Phần đi. Lượn nhanh luôn đi! Con nhỏ mặt dày! Tao ghét mày!

– Thôi bình tĩnh... đừng phí lời với con nhỏ này. Ngày mai Izumo đi học lại, con nhỏ này sẽ biết tay.

Ồ. Sau vụ lần trước thì Izumo biến mất tăm, tôi nghe đồn cô ta sang lục địa khác nghỉ dưỡng, cũng chẳng thấy hẹn ngày tái ngộ. Vậy mà bây giờ, cái dùng một cái, lại tung tin sẽ quay về trong ngày mai... bảo tôi phải đối phó làm sao.

Một làn gió lạnh thổi qua gáy khiến tôi khẽ run.

Tôi cười nhạt, siết chặt cái khăn của Ryuu trong tay hướng về nhà vệ sinh. Tôi giặt sạch cái khăn, rồi tát nước vào mặt, đồng thời rửa trôi phần trên tóc, sau đó tóc tôi ướt mềm một loạt.

Không hiểu sao tôi có cảm giác ngày mai sẽ rất...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: THẨM KHỐC.

Sau khi tan học, Chito có một cuộc họp giữa các lớp trưởng nên tôi về trước, chính xác hơn là tôi đến Tiffa... lâu lắm rồi không đến đây.

Bà chủ quán lờm tôi một lượt từ trên xuống, nhếch môi:

– Hai người kia đâu rồi?

— Ren và Chito ạ?

– Ủ. – bà ta khinh khỉnh... Ồ... rõ ràng là mướn tôi, sao lại xem hai người kia như nhân viên tiêu biểu thế nhỉ?

— Ren hôm nay có việc không đến, còn Chito lát nữa sẽ đến ạ. Vậy... tôi đi thay đồng phục. — tôi cúi đầu, để bà ta không thấy cái nghiêng răng kèn kẹt của tôi.

– Ủ. – bà ta gật đầu thả trôi đi.

Ít ra cũng không dã man như là bắt tôi quỳ xuống rồi xạc cho một trận vì đã vui chơi quá lâu mà không chịu quay lại làm việc. Tự nhiên thấy bà ta thật dễ thương a.

– Khoan đã... – bà ta đột ngột giữ vai tôi.

– Dạ? – tôi ngơ ngác quay đầu nhìn.

– Lương tháng này còn một nửa.

Bà nói xong buông tay ra bước đi thẳng...

Ồ... tôi sẽ rút lại hết những lời ban nãy. Bà ta đích thị là dã man hơn cả dã man!!!

...

“Leng keng” _ tiếng chuông đã lâu rồi tôi không nghe thấy. Tôi lật đật quay đầu lại... luật lệ này bà chủ quán vừa nói với tôi:

– Chào quý khách...

Thấy dáng vẻ quen thuộc của người đó, tôi đứng hình, cả người tôi đông cứng...

Con người đó... tàn độc, lạnh lùng và đáng sợ nhất.

...

— Tôi đến thăm chị.

Người ngồi trước mặt tôi đột nhiên cất tiếng nói, làm tôi giật bắn người.

– Cháu không dám làm phiền một người bận rộn như bác ạ. – tôi cười cười lấy lệ. Chính là nụ cười gương gao nhất từ trước đến giờ của tôi.

— Chị đang cố tình chọc tức tôi đấy à? Nhờ phước của thằng chồng nhà chị, hình như cũng là thằng con trai ngổ ngáo của tôi mà tôi thất nghiệp rồi... còn việc gì dễ làm mà bận với chả rộn. — giọng nói lạnh lùng sắc như băng, mắt ông ta hướng lên, trông như đang liếc tôi làm tôi không dám nhúc nhích, cũng không dám nói gì nữa, ông ta tiếp lời — Vợ tôi bảo hai anh chị không còn ơ kí tức cũ nữa. Thật chẳng biết hai người đã chạy đi đâu, nên không thể đến nhà chào hỏi... thật ngại hết sức.

— Không... đâu ạ. — giọng nói của ông ta rõ ràng là đều đều, nhưng không hiểu sao tôi có thể cảm nhận luồng sát khí nồng nặc đang từ từ hòa quyện vào không gian. Cuộc trò chuyện của chúng tôi... hình như ngày càng căng thẳng.

Nhưng nhờ ông ta, tôi mới hiểu cụ thể tại sao Ren lại chuyển sang biệt thự ở.

—Được rồi, dù tôi có thất nghiệp cũng không rảnh đến nỗi đi lòng vòng quanh phố rồi vô tình gặp cô. Tôi muốn cô báo cho nó một tin, nếu nó đồng ý cưới Izumo, tôi sẽ để yên cho nó lòng hành, chiếm cả tập đoàn cũng được. Ngày mai con bé sẽ trở về, bảo nó về nhà ăn cơm.

– Chuyện đó... Anh ấy sẽ không về đâu a. – tôi nghiêm túc nói. Bàn tay đang gõ gõ trên tay cầm cốc cafe đột nhiên dừng lại, ông ta trừng mắt nhìn tôi.

– Tại sao?

— ... — tại sao bây giờ, tôi không thể nói cho ông ta biết chuyện Ren đã sang lục địa khác được. Thấy tôi từ im lặng, ông ta gần như gầm lên.

– Tai sao?!

Mọi người xung quanh bắt đầu hướng hết ánh nhìn về phía chúng tôi.

Tiếng xì xầm vang lên. Ông ta tặc lưỡi, đưa ngón tay ra trước mặt tôi, đột ngột búng tay một cái. Tôi cảm giác như toàn bộ sức lực của mình đều bị lấy đi hết... cả người đông cứng lại... hoàn toàn không thể cử động. Ông ta nhếch mép lạnh lùng đứng đây:

– Tôi mượn phép thuật của cô vài ngày, khi nào Ren đến ăn tối tôi sẽ trả lại.

Chỉ biết trừng mắt nhìn ông ta quay lưng bỏ đi, toàn thân tôi không thể nhúc nhích, thậm chí đến miệng cũng không thể mở được...

Đây là thứ cảm giác gì chứ...???

Sợ hãi... hoảng loạn... thất vọng... hoang mang... bất lực...

Dù đã xem qua rất nhiều sách phép thuật, lần đầu tiên tôi biết đến thứ phép thuật đông cứng cơ thể, và cả nắm giữ phép thuật của người khác...

Đến tận một phút sau đó, tôi mới có thể cử động đầu ngón tay, và đến tận vài phút sau đó, khi bà chủ quán quát vào mặt tôi, tôi mới có thể đứng bật dậy. Bà ta nhìn tôi lo lắng, đột nhiên quan tâm:

– Sao thế...? Sắc mặt tệ thế kia?

– Tôi không sao. – tôi nuốt nước bọt – Cảm ơn đã quan tâm, tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút.

– Ừ. Không khỏe thì nghỉ đi...

Bà ta dễ thương thật.

– Rồi khỏi nhận lương tháng này luôn cũng được. – bà ta nói tiếp khi tôi đã quay đi.

– Không lâu đâu ạ. – tôi cười khổ.

Chạy vội vào nhà vệ sinh, tôi đứng trước gương thờ dốc, tôi thử thi triển một phép thuật... tuyệt nhiên, không có chút phản ứng... thôi rồi... vậy là ông ta nói thật... tôi cứ ngỡ chỉ là đe dọa thôi.

Xong...

...

– Cậu sao vậy? – Chito gấp một miếng thịt vào chén com của tôi – Cậu chẳng tập trung gì hết. Tớ nói gì cậu còn chẳng thèm bận tâm.

– Làm gì có. – tôi cười trừ. Tôi không nghĩ mình nên nói cho Chito biết chuyện bản thân tôi bây giờ đã mất hết phép thuật, trở thành một con người hoàn toàn bình thường. Không khéo, cô nàng một thân một mình đến nhà Ren làm loạn hết cả lên thì khổ.

– Rõ ràng là có. – Dragon dưới hình dạng một đĩa nhóc lên mặt nói. Nó bĩu môi nhìn tôi.

– Nhóc nói cái gì... – tôi trừng mắt, Dragon lặng lẽ quay đi chỗ khác, không can dự vào vấn đề của chúng tôi.

– Nhưng họ sẽ đi đến khi nào chứ? – Chito rầu rĩ, chống cằm – Tớ rất nhớ anh ấy... dù tụi này chẳng là gì.

– ... – đúng là nhớ thật.

– Tại sao mấy người không bảo tôi một tiếng. Tôi có thể bay mà... tôi sẽ đưa hai người đó đến nơi và đi về an toàn... có khi còn nhanh hơn tên lửa.

– Đúng nhì? – tôi gật gù... – Họ đi lâu quá... lần đầu tiên, họ phải đi bằng thuyền đến đó, đường về mới dịch chuyển được.

– Những chiếc thuyền thật sự... thật sự rất chậm. – Chito thờ dãi nảo nề, cô nàng gục đầu xuống bàn.

– Chito, nếu có học sinh mới vào lớp, thì một lớp trưởng như cậu sẽ được báo trước chứ? – tôi ngẩng đầu hỏi Chito, đồng thời cho một miếng thịt vào miệng.

– Ừ. Tất nhiên. Đó cũng chính là đặc quyền của lớp trưởng.

– Vậy... cậu có nhận được thông báo gì không?

– Không. Sao cậu hỏi vậy? – Chito nhú mày nhìn tôi, ánh mắt cô nàng như xoáy sâu vào người tôi... thật lạnh cả người.

– Không có gì.

– Nhưng Yuki này... thật ra thì... luồng khí từ người cậu bình thường vốn đã rất lạ... hôm nay... còn lạ hơn cả bình thường. – Chito buông đĩa chống cằm nhìn thẳng vào tôi. (hình như cái này Mi cũng chưa giải thích, các pháp sư nhận ra loại của nhau nhờ luồng khí phát ra từ cơ thể. DW có màu xanh nhạt còn WW màu trắng, con người không có màu, loại khí này khi người pháp sư đối diện đó muốn thấy mới xuất hiện. Đó là lý do, mọi người chỉ biết

Yuki là một WW trong khi cô nàng toàn dùng phép thuật tấn công)

– Là gì... – tôi lại cười trừ... hức... cô nàng này tinh ý quá.

– Hình như... bây giờ không có màu...

– Có lẽ vì hôm nay tớ hơi mệt.

– Haha... cậu giải thích kiểu gì vậy, cứ một thì sẽ trở thành con người sao? Lần đầu tiên tớ nghe điều gì đó lạ như vậy. – Chito cười cười.

– À... ừ... tớ... no rồi. Cậu cứ ăn tiếp nhé. – tôi cười gượng... nụ cười gượng thứ hai trong ngày.

– Ồ...

Mặc Chito đang ngơ ngác, tôi kéo ghế đứng dậy quay lưng đi.

...

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm hơn bình thường. Cơ bản là vì tôi không thể ngủ được. Cái cảm giác khi phép thuật của mình đột nhiên biến mất hết chính là bất an và bất lực... tôi hoàn toàn không thể nhắm mắt.

Nói trắng ra là bình thường pháp sư chúng tôi vốn đã quen được bao bọc trong một vòng tròn bảo vệ, chính là phép thuật của bản thân, rồi đột nhiên, vòng tròn mờ dần rồi biến mất, phép thuật đột nhiên bị cướp đi, cả người không còn được bảo vệ nữa, đem đến cảm giác không an toàn.

Đúng là tra tấn tinh thần... ba của Ren chính là một mũi tên trúng hai con nhạn... có thể vừa ép buộc hắn về nhà, còn có thể vừa khiến tôi sống không bằng chết, cảm thấy tinh thần kiệt quệ, nói chính xác hơn chính là đang đe dọa tôi, buộc tôi rời xa Ren. Đối với một con heo ngu như tôi mà nói, thì việc không thể ngủ được chính là một đại cực hình.

Chito tất nhiên nhận ra những kì lạ trong cách cư xử của tôi, liền nghi ngờ nhưng vẫn không nói gì.

Tôi thở dài một hơi... hôm nay tôi có nên nghỉ học không? Không.

...

– Dù là cuối năm, nhưng hôm nay chúng ta có bạn mới chuyển sang từ DW A1.

Đây rồi... giác quan của tôi đôi khi cũng đúng phết.

– Các em hãy chào Izumo. – cô chủ nhiệm mỉm cười thân thiện nói – Em hãy chọn chỗ ngồi.

Izumo đứng thẳng người, nở nụ cười thiên thần thương hiệu, quét qua một lượt quanh lớp, rồi tươi cười bước xuống bàn của tôi. Cô ta chỉ vào chiếc ghế trống cạnh tôi rồi nói:

– Em muốn ngồi đây.

– Được, vậy các em hãy ổn định chỗ ngồi. – cô chủ nhiệm nói rồi bỏ ra ngoài.

– Trời ơi. Còn bao nhiêu chỗ trống không ngồi lại chọn ngồi cạnh con nhỏ đó. Thật tội nghiệp Izumo. – một đứa con gái lớn tiếng lèm bèm. Thật ra cái lớp này cũng chẳng ưa gì Izumo cho cam, chả là tại nó ghét tôi hơn ghét Izumo nên mới thể hiện thái độ như vậy.

– Ngồi cạnh người giật chùng mình thế cũng được à? – một người khác lại nói.

Tôi cúi gầm mặt mỉm cười. Yuki à... dù mày có bức xúc thế nào đi chăng nữa, thì hôm nay cũng phải cố gắng nhịn nhục. Mày nên biết bây giờ mày không có phép thuật, chẳng thể làm gì cả. Hãy tin tưởng và đợi đến khi Ren về.

Răng tôi cắn chặt đến mức chảy máu. Đột nhiên cả lớp im bật, một hơi ẩm phủ lên hai tai tôi... một thứ gì đó được nhét vào.

Tôi ngẩng đầu theo phản xạ, nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Ryuu tôi giật mình.

Hai tay cậu ta nhét tai nghe vào tai tôi, đồng thời nhẹ nhàng dùng cả lòng bàn tay che đi lỗ tai tôi, nhẹ nhàng vuốt vuốt. Sâu trong ánh mắt màu tím đượm buồn là cả một khoảng rộng mênh mông mà cả đời này có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu được.

Cậu ta nhếch môi, liếc Izumo bên cạnh tôi một cái khiến mặt cô ta nhăn nhó khó coi hết sức rồi vút cái mp3 lên bàn cho tôi, sau đó quay lưng về lại chỗ mình nằm dài ra bàn úp mặt xuống ngủ.

Một chuỗi động tác lạ lùng của Ryuu khiến cả lớp vẫn chưa nuốt nổi và bản thân tôi cũng chưa kịp tiêu hóa. Tôi vô thức đưa cái mp3 lên xem... toàn thể loại EDM.

Hai người con trai thích tôi, một người nghe nhạc nhẹ nhưng có tính tình nóng nảy khó ưa, một người nghe nhạc EDM mạnh bạo nhưng lại vô cùng ‘trong đũa đàng ngoài lạnh lùng’.

Tình cảm của tôi chỉ có thể dành cho một người... người còn lại, tôi không nên nhận sự quan tâm của cậu ấy. Lạnh lùng với Ryuu là cách đơn giản nhất để khiến cậu ta nhanh chóng quên tôi, có thể đến với một cô gái khác.

Tôi nhếch mép, gờ tai nghe ra vút cái mp3 lên bàn của Ryuu rồi lặng lẽ bỏ ra khỏi lớp... tôi muốn sang DW A1. Bây giờ tôi chỉ muốn nhìn thấy Chito và lũ quỷ hôm qua đã cùng tôi khủng bố cả trường.

Tuy nói là ra khỏi lớp một cách lặng lẽ, nhưng tôi đã bước rất nhanh, như thể đang trốn tránh vậy. Tôi không muốn thấy Ryuu ngược mặt lên, liếc qua cái mp3 trên bàn mình rồi nhìn tôi bằng ánh mắt đầy tổn thương kia.

Tôi đi nhanh đến mức, không thèm quan tâm đến những lời bàn ra tiếng vào xung quanh:

– Con nó kia. Nhìn churóng mắt quá đi.

– Nó nghĩ nó là ai!!! Thiệt bực mình, sau lưng tội mình thì dẹo trai, đến khi người ta quan tâm thì lại vờ như không muốn. Thật đáng ghét. – một con nhỏ khác lại nói.

... và cũng không biết đến sự hiện diện của con người đi theo mình.

Đến cuối hành lang, cô ta lên tiếng:

– Yuki à... ngày càng cao tay rồi nhỉ?

– Sao? – tôi giật mình quay lại.

– Tôi xin lỗi vì đã đối xử với cô không tốt. – ờ, câu này chẳng có liên quan gì tới câu trước cô ta nói – Chỉ là vì tôi thích Ren quá. Nên mới ích kỉ muốn hại cô.

– ... – tôi dè chừng nhìn Izumo, khuôn mặt cô ta hơi đỏ lên cứ như sắp khóc. Tôi cũng thấy tội tội... ai ngờ đâu.

– Nhưng tiếc là... đến tận bây giờ tôi vẫn còn thích Ren, nên hy vọng cô phần khỏi anh ấy.

Izumo cười nói, cô ta hất tay một cái. Cả người tôi bị nhấc bổng lên, bay thẳng ra khỏi cửa sổ, lưng tôi va chạm vào cửa kính khiến nó vỡ kêu loảng xoảng... mà tôi cũng nghe thấy tiếng xương mình vỡ răng rắc.

Tôi bay thẳng xuống từ lầu ba...

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: REN À, EM ĐÃ LỖ LÀM XẤU MẶT ANH.

Tôi bay một cái vèo ra khỏi cửa sổ. Gió hiu hiu thổi mát quá... từng cơn gió vuốt nhẹ mái tóc tôi, chạm nhẹ lên gò má nhột chết được.

Ồ nhưng mà... sao tôi tỉnh vậy? Tôi mất hết phép thuật rồi làm sao đây?! Chết tiệt!

Tôi chỉ kịp hét lên:

– Cứu.

Thì lưng tôi đã cảm nhận được một cú đập mạnh. Sau đó tôi mất đi ý thức.

...

Tôi đang đứng trên một cánh đồng cỏ bao la bát ngát, sương mù dày đặc đến nỗi mắt thường không thể nhìn xa hơn 30m, tầm nhìn bị hạn chế khiến tôi thấy rất hoang mang, trên đầu, không có mặt trời, cũng không có mặt trăng, một cơn mây trắng nhỏ cũng không tồn tại.

Ồi... tôi đang ở đâu? Trước đó đã có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Tôi ngắm nghĩ một hồi quyết định đi lòng vòng xem sao. Đi thẳng một lát, tôi gặp một dòng sông, nước sông đục ngầu, mà mờ mờ ảo ảo bởi làn sương dày. Tôi thở dài... đi men theo con sông, đột nhiên nghe tiếng chó sủa.

Tôi cười hớn hở nhìn về phía đó... chính là ở bờ bên kia dòng sông... cơ mà con chó này rất quen... hình như nó là...

– Pochi!!!! – tôi hét lớn.

Nó là con chó tôi nuôi lúc nhỏ. Nó đã chết rất lâu rồi.

Pochi được tôi nhặt đem về khi thấy nó co ro ngoài chợ vào một chiều mưa lớn. Hôm ấy tôi và Ajita lúc nhỏ phải xuống chợ mua một ít thức ăn để ‘mẹ’ tôi chuẩn bị cho bữa tối, nhìn thấy nó nằm cuộn mình một góc dơ bẩn, tôi chạy ra khỏi ô ôm lấy nó vào lòng. Ajita nhanh chóng đến bên cạnh tôi.

Sau đó chúng tôi đem nó về nhà, ‘mẹ’ tôi không cho nuôi. Tôi và Ajita đành lên giữ nó ở phía sau nhà thờ trong thị trấn, ngày ngày đến chơi, thăm và cho nó thức ăn. Nó lớn rất nhanh và vô cùng quấn quít tôi. Tôi yêu nó...

Cũng như ngày thường, tôi đến thăm nó cùng với Ajita, chẳng thấy nó chạy ra quấn quít như mọi ngày, tôi đã thấy thật bất an.

Tôi thiếu chút nữa đã lật cái nhà thờ lên mà tìm Pochi, cuối cùng là Ajita phát hiện nó đang nằm cứng đờ ở một góc... cũng là ngày nó chết. Tôi nằm lăn ra khóc, liên tục gào lên tên nó, và liên tục bảo Ajita trả lại nó cho tôi.

Vậy sao bây giờ lại xuất hiện ở đây nhỉ?

– Pochi.

– Qua đây chơi với em – nó hét lớn.

Tôi mém xiu rút luôn xuống sông... cơ mà không rút thì hàm dưới cũng văng xa 3m.

– Em biết nói từ hồi nào vậy?

– Vì đây là cổng xuống thiên đàng, nên mọi thứ đều có thể theo ý muốn của chị.

– Tạm biệt em. Hẹn gặp lại. – tôi không do dự giơ tay chào Pochi một cái rồi nhắm tịt mắt lại.

...

Đến khi tôi tỉnh lại thì thấy phía trước mặt mình một màu trắng xóa. Tôi ngẩng đầu nhìn quanh... hình như đây là phòng y tế của trường.

Izumo đang đứng kế bên, cô ta nhăn nhó lườm tôi.

Có chuyện gì vậy?? Sao cô ta ở cạnh tôi. Tôi liền mặt dày hỏi:

– Tôi bị gì vậy?

– Cô ngu vậy? Tại sao không dịch chuyển, hay bay gì đó. – Izumo lớn tiếng chửi.

– Hả? – tôi tròn mắt... tự nhiên vừa tỉnh dậy, kí ức trong đầu vẫn còn lộn xộn, bây giờ tôi chỉ nhớ đến mỗi Pochi, vậy mà bị cô ta chửi ngu?! – Ô cô...

– Cô bị tôi đá ra khỏi tầng ba rơi xuống đất đấy! Vậy mà không chịu thi triển phép thuật! Cô cố tình hả? Cô đang tỏ vẻ đáng thương phải không? Cô vừa phải thôi chứ? Định để mình thân tàn ma dại rồi chạy đến thủ thi mách lại với Ren ư? Cô đúng là rắn độc. Tôi vốn chỉ vì thích Ren nên mới muốn đe dọa cô, thì ra trong phút chốc cô có thể trở tay, biến nó thành lợi cho cô. Đúng là đồ đáng ghét. May cho tôi là cô rơi xuống ngay bồn cây nên không ảnh hưởng gì mấy, cô y tá cũng đã chữa trị cho cô. Vậy nên cô không thể thắng tôi ở trận này đâu Yuki à... ha ha... – cô ta tự biên tự diễn cho một hơi rồi bỏ ra khỏi phòng.

Dù thân hình bé nhỏ của Izumo đã biến mất, tôi vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cười vang của cô ta.

Tôi nuốt nước bọt... sau đó ngắm nghĩ lại câu nói của Izumo, nhếch môi.

Cô nàng này cũng thú vị thật, tôi ngã xuống bồn cây, vậy mà chẳng hiểu sao lại trở thành may mắn cho cô ta?? Chẳng phải tôi mới là người phải đốt hương cảm tạ vì trời đất phù hộ tôi thoát khỏi cái chết cực nhảm ấy. Ôi trời... thần kinh của Izumo rõ có vấn đề. Nhưng mà cô ta là người đưa tôi vào đây...?!

Thật chẳng biết nên xem Izumo là bạn hay thù đây.

– Yuki!!!!

Tối rồi... người mà tôi không bao giờ phải lưỡng lự, tự hỏi mình đây là bạn hay là thù mà ngay lập tức gạt đầu mỉm cười “Bạn tốt của tôi” tối rồi.

Chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng.

– Chito đây à? – tôi lên tiếng hỏi.

– Tớ nghe nói cậu đang tập bay. – giọng cô nàng lại vang lên oang oang, trong khi bản thân thì chẳng thấy đâu.

– ... – đây chính là biểu cảm của tôi ==”

Vạch đen xuất hiện đầy trên trán tôi.

‘Xoạch’ – cánh cửa phòng bật mở. Tôi ngẩng đầu nhìn.

Chito thở hồng hộc nhìn tôi, tôi chưa kịp nói gì, cô nàng đã hét lên:

– Cái trường chết tiệt có cần phải to đến vậy không?? Tớ nguyên rửa cả gia đình cái người xây nó. Mỗi việc chạy từ lớp tớ xuống đây đã đủ giảm được 2kg.

Chito à... nguyên rửa cả gia đình người xây nó, gián tiếp mà nói, là hình như nguyên rửa cả Ren... sau này nếu tôi được gả về nhà hần... thế chẳng khác nào cũng là đang nguyên rửa tôi sao?

Ờ... tôi lại suy nghĩ linh tinh.

Tôi cười toe toét với Chito, tự chữa ngược cho bản thân:

– Đó là lý do ngôi trường này có tới mấy phòng y tế.

– Ừ. Nhưng mà cậu không sao chứ? – Chito nhủ mày nhìn tôi từ đầu đến chân – Sao tự nhiên lại muốn bay như vậy? Cậu làm tớ sợ gần chết. Ngoài lo cho cậu ra thì tớ còn muốn sống lắm.

– Hả? Muốn sống...? Thì liên quan gì.

– Ren sẽ giết tớ nếu một cọng tóc của cậu biến mất còn gì. – Chito lèm bèm, đồng thời cô nàng xoa xoa tay chân tôi xem có gì bất thường không.

– Hehe... – tôi cười khì... đúng là Chito, dù bản thân đang lo lắng vẫn có thể khiến người khác cảm thấy vui vẻ – Nhưng sao cậu biết tớ...

– Bây giờ cả trường ai mà chẳng biết, cậu trở thành đề tài hot nhất rồi đây. Cậu nằm dài trên bồn cây, hai mắt nhắm nghiền. Cơ mà sức công phá của cậu thật sự quá lớn. May là cậu đã bất tỉnh, không còn ý thức, vậy mà vẫn có thể đè nát hết mớ hoa ông bảo vệ mới trồng, cả trường đều nhìn cậu chăm chăm như thú lạ. Một lát sau, Izumo ở đâu chạy tới cùng một bạn nam vác cậu vào phòng y tế đấy. – như chợt nhận ra điều gì, Chito ngẩng đầu liếc tôi – Nhưng mà này, tại sao cậu lại bay xuống từ tầng ba? Chắc chắn con mụ Izumo có liên quan đúng chứ? Nó đi học lại từ khi nào vậy?

– ... – tôi mỉm cười với Chito... suy nghĩ một hồi, tôi nói – Không liên quan đến cô ta, thật ra hôm nay tớ muốn thử cảm giác của những người nhảy lầu tự tử.

...

– Này... cô y tá dặn dò là cậu vẫn phải nghỉ ngơi một chút, dù cậu không còn thương tích, nhưng không phải cậu có thể xem nhẹ tình trạng sức khỏe của bản thân. – Chito liên tục dặn dò tôi trên đường đến Tiffa.

– Được rồi được rồi. Tớ ổn rồi mà.

Chito không nói gì nữa, tôi cũng rơi vào trầm mặc.

Bữa ăn tối mà ba Ren nói sắp đến rồi... tôi phải làm sao đây trong khi hần đang ở đâu tôi còn không biết.

Dù biết là khi Ren về mà phát hiện ra phép thuật của tôi đã không đuôi mà bơi mất thì hần cũng sẽ đến đập tan căn biệt thự của ba hần ra, nhưng tôi vẫn muốn bản thân mình có ích một chút. Đạo gần đây hần đã bận đến vậy, tôi không muốn trở thành gánh nặng cho Ren.

Có cách nào để tôi tự mình giải quyết vụ này??

Đột nhiên một bóng đèn huỳnh quang sáng rực trên đầu tôi kêu cái tong... nghĩ ra rồi!!!

– Chito... này. – tôi quay sang gương đôi mắt cún con long lanh trêu mến, với chất giọng ngọt ngào ngay kéo dài cả trăm cây số.

– Hả? – Chito nhăn mặt – Nổi da gà.

– Giúp tớ một chút. Tớ sẽ đền bù xứng đáng... nhé.

– Thôi được rồi. Tớ có từ chối cậu bao giờ... làm ơn đừng dùng ngữ điệu đó nói chuyện với tớ. – Chito rùng mình một cái. Tôi cười cười.

- Tí nữa tan làm, biến tó thành Ren, dùng phép biến dạng ấy. – tôi cười nói.
- Phép đó cậu tự dùng được mà? – Chito lại nhíu mày... hy vọng cậu ấy đừng nghi ngờ gì cả.
- Tớ quên mất nên mới nhờ cậu.
- Nhưng có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên cậu lại muốn trở thành Ren? – Chito thờ dãi trước khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương của tôi.
- Ừ thì... tớ có chút việc phải giả dạng anh ấy để đến nhà Ren ăn cơm.
- Cậu... có chuyện gì giấu tớ đúng không??
- Không. Tất nhiên là không rồi.

Ày... Yuki à mày thật vô dụng quá! Muốn tự mình giải quyết mọi chuyện, cũng đã tự nghĩ ra cách, nhưng tại sao lại không biết cách ăn nói, bây giờ lại khiến Chito phải lo lắng cho mày. Đúng là không còn gì để nói. Với cả cái câu phủ định của mày không những không giúp được gì, mà chẳng phải lại khiến cho Chito thêm lo lắng ư.

Nhưng Chito không nói gì nữa, chỉ cùng tôi đến Tiffa.

Tôi cảm thấy cái gì đó cộm cộm nổi lên trong lòng, khiến tôi thấy vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Tôi từ trước đến nay nhìn nhận mọi thứ xung quanh bằng con mắt đơn giản, nhưng bây giờ... thật sự không thể xem nhẹ cái thử thách mà cuộc đời dồn đẩy cho mình. Quả thật cuộc sống không bao giờ toàn màu hồng, luôn luôn... mình phải tự đứng lên khi vấp ngã, phải tự biết chạy theo mọi người khi mình bị tuột lại phía sau...

...

- Cà phê đen. – Tokio mỉm cười nhìn tôi – Đạo gần đây thật khó để tìm gặp em.
- Quý khách vui lòng chờ một lát. – tôi gật đầu rồi quay lưng bỏ đi, chẳng thèm bận tâm đến vẻ sau cậu ta nói. Nhưng cổ tay tôi đột nhiên bị giữ lại.
- Em thật lạnh lùng.

Tôi chép miệng khinh bỉ rồi giật ra bỏ đi.

Lạnh lùng với người này có gì sai... cái người mà... mẹ của người này đã đến cảnh cáo tôi.

Tôi giần mạnh ly nước lên bàn nhưng đủ nhẹ để nước bên trong không văng tung tóe ra ngoài.

- Quý khách ngon miệng. – tôi kiên nhẫn và nghiêm túc nói.

Cái nội quy chết tiệt ấy...

- Đây, anh mượn em một chút đi. – anh ta cọt nhả.
- Không thích. Buông ra. – tôi lại kiên nhẫn giần tay ra.
- Em làm anh thấy tổn thương quá. Dù không thích cũng đừng đối xử với anh như con chó thể chứ. – anh ta làm mặt cún với tôi... ày... thật là vô sỉ...
- Anh bỏ ngay cái vẻ mặt đó cho tôi. Muốn gì nói nhanh. – tôi nhíu mày lạnh lùng đáp. Nói người ta đừng xem mình là chó, mà mình thì tự nguyện làm mặt cún... thật khó nói.
- Làm bạn gái anh đi.

Tôi quay lưng bỏ đi một mạch. Lâu rồi không gặp... Tokio vẫn biến thái như hồi đó.

...

Tôi nhìn bản thân mình trong gương.

- Nhìn đẹp trai quá. – Chito cười cười.

Tất nhiên, Ren của tôi lại không đẹp trai chắc.

Tôi phồng mũi vênh môi:

– Tạm biệt nhé. Cậu cứ về nhà trước, tớ đi đây, sẽ về sớm thôi.

– Ủ. Tạm biệt. – cô ấy cười tươi vẫy tay chào tôi.

– Ủ. Cứ ngủ trước đi. – tôi nói rồi quay đi... nhưng sau đó mới chợt nhớ ra quay lại cảnh cáo – Yêu cầu cậu không theo dõi tớ.

– Ủ ừ, biết rồi. Đi đi. Nói mãi. – cô nàng gần như muốn đá tôi văng đi.

– Vậy đi đây. – tôi gật đầu yên tâm bước ra...

Tôi sẽ giả dạng Ren đến ăn tối ở nhà hấn, sau đó có thể đường hoàng lấy lại phép thuật của mình rồi... tuyệt!! Tôi thông minh thật.

Tuy vậy, tôi vẫn thấy có lỗi vì đã nói dối Chito... quên cách làm gì chứ... là tại tôi không còn phép thuật nữa, nhưng nếu nói ra điều đó, có khi cô ấy quýnh cả lên đòi theo thì khổ.

Thôi sau khi về tôi kể với cô ấy cũng được, còn giờ thì... tôi cười cười.

Tôi thấy vô cùng thích thú khi bản thân mình bây giờ đang là Ren... cũng chính là bạn trai tôi. Cái cảm giác mình đang cố gắng bắt chước đến từng thói quen và hành động của Ren chẳng hiểu sao lại khiến tôi thấy rất hạnh phúc a.

Nhưng thấy ai ai cũng nhìn bạn trai mình... cũng chính là mình... tâm trạng tôi rối bời. Vừa tự hào là Ren quá hot, có thể thu hút mọi ánh nhìn, vừa thấy tức tức vì ghen.

Cơ mà... sau đó tôi ngay lập tức phát hiện ra một điều... hình như tôi vừa bước ra từ nhà vệ sinh nữ... một cách vô cùng tự nhiên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: ĐẾN NHÀ REN DÙNG BỮA TỐI.

Tôi đứng trước cổng nhà Ren với vẻ mặt lo lắng. Không phải tôi lo sợ bản thân không hiểu rõ Ren, chỉ là... lỡ như... ông ba xảo quyết của Ren kéo cả một gia đình dòng họ về nhà... tôi biết ai là chú, ai là bác?!

Hấn vốn rất ít khi kể về gia đình mình, nên đối với tôi mà nói... đó chính là khó khăn lớn nhất lần giả dạng này.

Có lần tôi bảo Ren kể tôi nghe về dòng họ hấn, vậy mà cái tên lạnh lùng đó chỉ xoa đầu tôi rồi cười cười:

– Em tò mò lắm gì, đi xem tí vi đi.

Hấn đúng là một tên nổi loạn điển hình!!!

Xem tí vi con khi mớ!! Bây giờ thì tôi phải đối phó thế nào?!! Tôi cũng thật thâm, đến tận đây mới phát hiện ra điều này.

Nhưng không sao, chỉ cần lạnh lùng và im lặng là... chắc ổn.

Mối lo này qua đi, mối lo khác nhanh chóng xách dép chạy đến.

– Anh Ren. – tiếng của Izumo vang lên – Anh chịu về sao?

– ... – tôi lạnh lùng liếc cô ta một cái.

Hôm nay cô ta mặc một cái đầm dài khá kín đáo, tóc cũng chỉ xõa dài hơi xoắn nhẹ, trang điểm nhẹ một chút... đúng là khi ra mắt bố mẹ chồng thì phong thái khác hẳn bình thường. Cô ta cười cười, ép sát ngực vào tay tôi:

– Anh về thật sao? Em vốn chỉ đến đây để tỏ vẻ con dâu ngoan ăn tối, vốn không vui về gì vì nghĩ anh chẳng chịu về đâu, nhưng không ngờ anh lại quan tâm đến hôn nhân của chúng ta như vậy... làm người ta cảm động quá đi. – cô ta nũng nịu.

Được rồi, tôi thừa nhận. Lúc này đây, tôi rất muốn đẩy cô ta ra để nôn thốc tháo vào góc tường bên cạnh.

Nhìn cười khiến tôi quặn cả ruột, vai giật giật liên hồi.

– Anh không vào mà đứng đây làm gì vậy? – cô ta ôm tôi.

Tôi lạnh nhạt rút tay mình ra khỏi cô ta, lạnh lùng đẩy cửa bước thẳng vào trong.

Phải nói sao đây nhỉ, cái cảm giác khi lơ người khác rất thú vị à. Hơn nữa, đối tượng còn là con nhỏ tôi khinh bỉ nhất... thật tuyệt! Cảm giác này rất chi là có tính gây nghiện, hèn gì những tên lạnh lùng có đánh chết cũng không bỏ.

Cô ta không nói gì, vẫn lẻo đẻo theo sau tôi, cố gắng với tay ôm cánh tay tôi. Nhưng cô ta còn lâu mới đuổi kịp bởi chân tôi dài mà... à, đúng chính lại là chân Ren dài... ày... lâu lâu tôi mới có thể sở hữu cặp chân người mẫu như thế này, cũng phải biết hưởng thụ một chút, cũng nên phồng mũi khen bản thân một chút.

Khi vào đến nhà, cái không khí âm ỉ đến tận tận ngộp thở. Tôi đi thẳng vào bếp, lạnh lùng nhìn những đầu bếp khét tiếng đang chuẩn bị bữa ăn.

Được... tuy chuyển đi này rất hại tim, nhưng bù lại, tôi được ăn ngon.

– Ren.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên như một chùy mạnh đánh thẳng vào tim tôi.

Tôi hơi giật mình, nhưng nhanh chóng vờ như không có. Tuy tôi đang sơn hết tóc gáy, nhưng sắc mặt vẫn lạnh tanh như Ren mọi khi.

Tôi không vội vàng quay lại, mà quay người bước ra phòng khách, thả mình xuống ghế sofa.

Tất nhiên, tôi biết đó là ba của Ren.

Ông ta cũng chậm rãi đi ra, ngồi xuống đối diện tôi, Izumo cười toe toét từ phía sau ông ta cũng chạy tới ngồi sát bên tôi, không đứng, phải nói là cô ta đang nằm luôn lên người tôi thì chính xác hơn. Tôi đen mặt lại, sắc mặt khó coi hết sức, lên tiếng:

– Tránh ra một chút.

– Anh hôm nay dễ thương thật nha... – cô ta che miệng cười khúc khích, không những không tránh ra mà còn ngang nhiên ôm chặt hơn.

Tôi không nói gì nữa, chỉ nhủ mày thẳng tay đẩy cô ta ra.

Hôm nay dễ thương...? Vậy là tiêu rồi, tôi đang hành động khác với Ren của mọi khi.

– Về thật à. Đúng là thằng đại gái. – ba của Ren cất giọng từ tốn.

– Ô. Anh ấy có đại gì đâu ba. Hôm nay ảnh về chắc là nhớ con đấy ạ. – tôi chưa kịp lên tiếng thì Izumo đã chen vào, cô ta lại dè tôi ra. Tôi nhủ mày lại đây Izumo.

Ôi... lần thứ hai tôi muốn xô cô ta ra chạy vào bếp nôn hết thức ăn trưa còn sót lại trong bụng.

Tôi không thích gì Izumo đã đánh, mà bản thân Ren cũng đâu hề ưa gì cô ta... ở đâu ra việc hấn nhó nên mới về... đây là một 'tám gương' ảo tưởng sức mạnh điển hình à.

Hơn nữa, điều thứ hai khiến tôi muốn nôn mửa chính là cách xưng hô của cô ta... ba... con??? Đã cưới nhau đâu mà... gia phả nhà Ren có tên cô rồi chậc?? Nói mà không ngượng mồm... thật chỉ muốn cầm dép tát cho vài cái.

Cuối cùng... con người cô ta đúng là hai mặt nha... Đối xử với ba chồng thì ăn nói ngọt ngào, cách ăn mặc trang điểm cũng có phần tùy mị hơn, thử hỏi, Izumo khi nói chuyện với tình địch sẽ như thế nào, khi nói chuyện với người con gái nào xinh hơn mình sẽ như thế nào. Không cần chứng kiến, tôi cũng có thể tự mình dựa vào tính cách của cô ta mà phán đoán ra... thật đúng là đồ trợ trên.

Ày... bảo sao cô ta theo đuổi Ren lâu đến vậy mà hấn chẳng những không yêu thích, còn ngày càng xa lánh hất hủi Izumo. Càng tiếp xúc với cô ta, tôi càng thấy rõ bản chất thật sự bên trong Izumo... thật sự thối rửa như xác chết! Thối đến nỗi ruồi còn chẳng buồn liếc đến.

– Ừ... con gái ngoan. Xinh xắn đáng yêu như thế này thì ai mà không yêu cho được. – ông ta nhìn Izumo mỉm cười.

Từ lần đầu gặp cha Ren đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ta cười hiền như vậy, trước đây dù có cười cũng là cười mỉa mai, cười khinh bỉ. Hay thật! Nếu đã khen ngợi cô ta hết lòng như thế, vậy thì tự mình cưới cô ta đi, việc gì phải bắt ép Ren nhà tôi?!

Hai người này, cha Ren và Izumo nói chuyện cứ như mèo khen mèo dài đuôi, tôi chỉ muốn ăn cho xong, lấy lại phép thuật rồi ra về. Cuộc trò chuyện trông rối như thế... có cần thiết?

– Xin lỗi, hôm nay tôi về đây không phải để nói chuyện. – tôi dùng chất giọng lạnh lùng của Ren lên tiếng, phun ra câu nói không dài không ngắn, không mạnh không yếu mà ra lệnh.

– Vậy được được!! Mình đi ăn thôi. Con cũng đói lắm rồi. – Izumo cười cười, lại sà vào lòng tôi.

Aaaaa!!! Con nhỏ này thật quá quắt mà! Bảo sao Ren bình thường không muốn về nhà. Đối phó với cha hẳn đã là chuyện khó, đối phó với con rấn hai mặt này còn khó hơn lên trời!! Cách tôi dùng để nói chuyện với hai người này cũng đúng là nghệ thuật, không thể đơn thuần, mỗi câu mỗi chữ đều phải có ý nghĩa riêng, hoàn toàn không thể nghĩ gì nói vậy.

Tôi lại phải vất vả đẩy cô ta ra, vậy mà Izumo vẫn có thể mặt dày đeo theo tôi vào đến tận phòng ăn. Đến khi ngồi xuống bàn, cô ta mới chịu buông tôi ra.

Nhưng có một chuyện khiến tôi thấy rất thỏa mãn, tình cảnh hài hước này cũng đều xuất phát từ cái tính cách kênh kiệu bảnh bèo của Izumo.

Lúc cô ta đeo theo tôi đến bàn ăn, đột nhiên cô ta rời tôi ra, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, tự nhiên kéo ghế ra ngồi xuống. Lúc này tôi mới để ý, bên cạnh mình bây giờ, có một tượng đá.

Izumo cô ta đứng phía sau chiếc ghế cạnh tôi, rồi nhìn tôi chăm chăm, như chờ đợi điều gì đó. À rồi... hiểu rồi! Ý muốn tôi kéo ghế cho cô ta ngồi.

Tôi khinh! Cuối cùng tôi chỉ liếc qua cô ta một cái, rồi sự chú ý chuyển sang bàn ăn.

Tôi đã và đang yên vị ở trên ghế, đang cố gắng giấu vẻ mặt thèm ăn, nên hoàn toàn bơ cô ta. Izumo ngượng ngùng tự kéo ghế ngồi xuống.

Cha của Ren cũng chỉ liếc nhìn chúng tôi một cái rồi nói nhỏ với một cô giúp việc:

– Gọi bà ấy xuống đây.

– Vâng. – cô nàng kính cẩn cúi đầu rồi quay lưng bước lên tầng.

Tôi lạnh lùng, hoàn toàn im lặng... thật ra đang cố gắng giấu đi đôi mắt long lanh.

Izumo và cha Ren lại cùng nhau trò chuyện... những câu nói sáo rỗng, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa quen được với cái kiểu chó khen chó nhiều lông của hai người này... nghe thấy chỉ muốn nôn. Cách tốt nhất chính là đừng quan tâm đến nữa.

Tôi nhìn băng quơ thế nào đó lại nhìn trúng bà mẹ kinh dị của Ren.

– Hai đứa đến rồi à? – bà ta giả tạo nhìn chúng tôi cười.

Ày... con người này... hay pháp sư này... ày... cách chọn lọc từ ngữ này... thật là một mồi.

Túm lại là bà cô này... thích Ren, nhưng là vợ của ba Ren, còn cười tươi chào tình địch mình...

Gia đình Ren rõ thú vị... chẳng ai giống ai. Vai trò thì lộn xộn cả lên, chẳng ai rõ ràng... không úp mở cũng mập mờ, khiến một người ngoài như tôi không khỏi ngưỡng mộ. Một ngôi nhà như thế này chưa sập sớm cũng còn may mắn thật.

– Chào mẹ. – Izumo cũng tươi cười chào bà ta... gọi một người hơn mình chỉ vài tuổi là mẹ, mà không chút ngập ngừng, cũng không chút ngượng ngùng, cảm xúc chai lỳ này thật khiến tôi thấy thật ngưỡng mộ a.

Mặt dày cũng phải có mức độ cơ mà... tại sao cô ta trơ trên đến mức khiến người khác buồn nôn, không thể trơ trên hơn được nữa.

Tôi kín đáo thở dài một hơi. Ren à... đến hôm nay em mới biết được anh đã phải vất vả như thế nào trong những năm khi chưa đến đây.

Được rồi... tôi thừa nhận gia đình của tôi cũng phức tạp không kém... nhưng ít ra cũng không đến nỗi phải khiến đứa con phải khó xử.

– Được rồi, ăn thôi. – Izumo lại nói, cô ta đang độc thoại ư.

Để tôi nhớ lại xem nào, bình thường hẳn ăn thế nào nhỉ?

Từ tốn, chậm rãi, nhẹ nhàng gấp từng chút một... đúng là con nhà gia giáo có khác a... chẳng bù cho tôi, đã ăn thì không còn biết trời đất gì nữa. Nhưng mà...

– Khi nào hai đứa cưới?

Một giọng nữ vang lên, câu hỏi... đây trêu chọc.

Ồ... hai đứa nào sắp cưới nhanh nhanh trả lời người lớn đi. Sao lại im lặng vậy, bất lịch sự thế.

Tôi chợt nhớ ra... hình như đó là mình. Vừa phát hiện ra điều này, tôi như bùng cháy.

Này này... Ren là của tôi nhé! Mấy người ở đâu nhảy ra sắp đặt chuyện hôn sự của người ta!!

Tôi nhanh chóng lấy lại quyền chủ động về mình, lạnh lùng nói, giọng không cao không thấp, nhưng gây áp lực lên người nghe. Tôi đã học được cái điệu nói này từ Ren nhà tôi:

– Tôi nói lại lần cuối. Tôi sẽ không cưới ai hết. – vốn định thêm vào về sau là “Ngoại trừ người tôi yêu...” nhưng tôi lại nghĩ câu nói này với hình tượng của Ren là hoàn toàn không phù hợp... đành nuốt lại câu này vào trong bụng, khóa chặt lại không để nó bay nhảy lung tung a.

– Còn nói gì vậy. – ông ta lườm lườm tôi với ánh mắt đầy ngụ ý... gì đây... đang đe dọa tôi?

– Hôm nay tôi chỉ về đây để ăn tối và nói chuyện với ông... – tôi cố tình nhấn mạnh bốn chữ “nói chuyện với ông” để Izumo đang hoang tưởng nhanh chóng trở về với thực tế, bay cao quá kéo lại vướng phải dây điện cao thế, sau khi rớt xuống lại hóa khùng khùng điên điên mà đi cắn người thì thật xui xẻo cho những người bị cô ta nhắm phải – Hon nữa, chuyện cưới hỏi tôi vốn đã nói với ông từ lâu rồi còn gì. Tuyệt đối sẽ không có bất cứ...

– Con chắc chứ? Đừng quên mình đang ở thế bị động. – ông ta vẫn kiên nhẫn trừng mắt nhìn tôi.

Này nhé... thật sự tôi rất muốn nói thẳng với ông. Tôi chẳng cần phép thuật của mình nữa. Từ nay về sau dù tôi có là con người cũng được, chỉ cần tôi được bên cạnh Ren!!

Bây giờ nghe theo lời ông đính hôn với Izumo, ông sẽ trả phép thuật cho tôi, nhưng rồi cả nữa thế kỉ sau đó, tôi và Ren phải xa nhau à...

Rõ vớ vẩn! Một cuộc trao đổi nhảm chán, nhìn vào đã biết ai hời ai hụt, vậy bên hụt cần gì phải giữ quan hệ tốt đẹp với đối tác của mình?!

– Tôi không quan tâm. Ông nghĩ chút khó khăn đó có thể làm gì được tôi? – tôi nhếch mép, tựa người vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bất cần đời hết sức có thể.

– Mày... mày muốn nhìn nó chết lâm à? – ông ta bắt đầu mất hết kiên nhẫn gào lên, lúc này đã không còn bình tĩnh nữa, nên ông ta cũng chẳng để ý đến hai người phụ nữ bên kia chẳng hiểu cái mô tê gì, chỉ biết giương mắt ếch nhìn vào cuộc trò chuyện của hai người đàn ông.

– Ông nghĩ ông có khả năng giết chết cô ấy không? – tôi tức điên lên, lần đầu tiên tôi muốn đánh người già hơn ba mẹ mình.

Có lẽ vì đang ở trong cơ thể của Ren nên tôi có chút ngông cuồng. Nhưng mà chọc giận ông ta xong, tôi mới phát hiện ra... bản thân tôi hình như không có phép thuật, lỡ như ông ta nổi điên lên tấn công tôi thì chỉ có nước lên bàn thờ mà ngồi ngắm gà khỏa thân.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: THÂN PHẬN BẠI LỘ.

– Ông nghĩ ông có khả năng giết cô ấy?

– Mày nghĩ là không à? – ông ta nhếch mép – Mày đến đây mà không suy nghĩ, cũng không đề phòng! Tao biết mày sẽ không yên vị chịu cưới Izumo, nên tao đã sai người đến căn biệt thự mày đang ở. Yuki hiện đang là con tin trong tay tao! Mày nghĩ một con nhỏ vô dụng như nó bây giờ có thể chống lại tao?

Tôi giật mình, khuôn mặt hơi tái đi một chút. Không phải tôi lo lắng cho tôi, mà là lo cho Chito đang một mình ở đó.

Tuy phép thuật của Chito cũng không phải dạng vừa, nhưng nếu ông ta phái cả đội quân đến thì biết làm sao?!

– Ông thật ngây thơ... vẫn nghĩ mình có khả năng hại được người tôi muốn bảo vệ? – tôi dù rất hoang mang, nhưng vẫn giả vờ như đang rất bình tĩnh.

– Mày vẫn tự tin đến vậy? Để một lát nữa, tao đưa mày đến thăm nó lần cuối. – ông ta cười đều, cuối xuống gấp cho Izumo một miếng thịt – Ăn đi con.

Tôi trừng mắt đá vào chân bàn một cái, khiến cái chân bàn gãy đôi, mà cái chân tôi cũng nhứt nhứt, may là tôi có mạng giày. Thức ăn trên bàn đồ hết xuống đất, trước ánh mắt đáng sợ của ông ta và ánh mắt ngạc nhiên của hai người còn lại.

Tôi đứng phắt dậy, lườm một lượt ba người còn lại trên bàn.

– Kia anh! – Izumo lo lắng cũng đứng lên cạnh tôi, tranh thủ dựa vào người tôi.

– Ông sẽ chết với tôi. – tôi nói giọng đều đều, ánh mắt không ngừng đâm thẳng vào ông ta...

Ồ. Xả stress xong, tôi đã bình tĩnh hơn ban nãy nhiều. Chito của tôi tuyệt đối không đơn giản... cô ấy chắc chắn không sao. Nhưng bây giờ, tốt nhất vẫn là tôi nên đánh nhanh rút nhanh, không nên chần chừ làm gì.

Tôi nhìn chăm chăm cha Ren. Ông ta chỉ cười nhạt nhìn tôi, vẻ mặt như là đang vô cùng thương thức khuôn mặt lo lắng của tôi vậy.

– Mau lên trả nó đây. Đừng khiến tôi phải giết ông. – tôi cười nhạt.

– Đừng kích động vậy, tao đi lấy trả nó cho mày. – ông ta cười khẩy – Nhưng trước tiên hãy thư phòng đợi tao.

Tôi nhìn ông ta đề phòng. Vào thư phòng của ông ta, chẳng phải là vào ngay hang ổ của địch sao, ông ta đã sắp xếp bẫy gì đó sẵn trong đó rồi thì làm sao tôi biết được đề mà đề phòng chứ?

– Không cần, mau đi lấy, tôi ngồi đây chờ. – tôi lại ngồi xuống ghế, vẻ mặt đầy tĩnh lặng.

– Đừng chống đối khi mình ở thế bị động chứ? Chẳng lẽ mày sợ?

– Ông đừng hòng khiêu khích tôi. Vô ích thôi. – tôi liền thờ dài nói.

– Được được, nhưng cũng đừng để người ngoài nhìn vào nói tao đối xử với con trai mình không tốt. Lâu lâu mày mới về nhà, vậy mà tao lại để mày lăn lóc lóc ra à? – ông ta nói đều đều.

Càng nói tôi càng thấy nghi ngờ cái thư phòng gì đấy... tôi ngồi đây để ông ta đi lấy thì có ảnh hưởng gì, lại phải bỏ hơi ra gần như năn nỉ tôi đến ngồi chơi ở cái thư phòng đấy... chẳng đáng nghi còn gì.

Một con cáo già như ông ta không thể nào chỉ đơn giản bảo tôi về nhà ăn tối liền trả cho tôi thứ quan trọng như vậy. Không khéo ông ta còn nhẩy nhẩy cả lên.

Lúc đầu là tôi quá tin người, không hề nghĩ đến trường hợp này. Nhưng mà suy đi nghĩ lại thì... dẫn đến tình huống này cũng bởi vì sự vô dụng của tôi. Từ đầu đừng quá mất đề phòng là được rồi.

Tôi thờ hất ra.

– Ông đừng khiến tôi phải nghi ngờ như vậy.

Ông ta cười nhạt, sau đó không nói gì bỏ đi trước.

– Con lên phòng khách ngồi đi vậy. – ‘mẹ’ của Ren nói rồi đi theo cha Ren, không quên quay lại ra lệnh mấy cô giúp việc – Mau dọn dẹp đồng này rồi cắt đi.

– Em đi với anh. – Izumo cười tí mắt, bám vào cánh tay tôi.

Tôi thờ dài đẩy cô ta ra. Nhưng Izumo không những không buông còn siết chặt hơn, liên tục bám ngực mình vào tay tôi.

Ày... tình huống này thật trớ trêu a.

Nếu cô ta biết tôi là con gái... hơn nữa lại là đứa con gái mà cô ta căm ghét nhất, thì Izumo sẽ phản ứng thế nào đây, chắc thú vị lắm. Lúc này tôi chỉ biết khóc không ra nước mắt.

Đến ngồi xuống ghế, Izumo cũng bám chặt vào tôi... hình như thiếu hơi đàn ông một ngày, đứa con gái lẳng lơ này sẽ chết?!

– Mau buông tôi ra. Tôi không muốn dùng vũ lực với cô. – tôi chau mày nói nhẹ nhàng, nhưng hàn khí tỏa ra không hề ít... đây cũng là một kiểu nói tôi học được từ Ren.

Dù bản thân không để lộ một chút nào về thích thú, nhưng trong thâm tâm tôi thấy rất vui vì mình hiểu Ren đến vậy, đóng giả hấn cả tôi, vậy mà một người luôn dè chừng, quan sát từng cử động một của Ren là ba hấn, hai người con gái thích hấn đến phát cuồng là Izumo và bà đi đâm đồ ấy cũng không hề hay biết, hay thậm chí nghi ngờ. (đây là chị này nghĩ thế thôi ==))

– Đó là điểm em thích ở anh Ren à, luôn luôn đối xử tử tế và dịu dàng với con gái. – cô ta nói.

Izumo đột ngột đẩy tôi nằm dài ra ghế sofa.

Tôi giật mình nên cũng chưa kịp phản ứng, kế tiếp, cô ta nằm dài luôn lên người tôi, vô cùng trơ trẽn cúi sát mặt mình xuống mặt tôi.

Cái ghế chật cứng khiến tôi thấy rất khó chịu, liền đưa tay đẩy Izumo, nhưng cô ta lại thản nhiên giữ được hai tay tôi, tiếp tục ép sát tôi.

Ày... là tại thế giới này quá đáng sợ, hay vì bản thân tôi quá vô dụng, mang giới tính hay thân phận nào thì người bị hại, bị ép buộc, chịu thiệt thòi vẫn là

tôi.

Khi tôi còn là Yuki thì ngày ngày bị Ren đè, bây giờ tôi đã trở thành một nam tử hán đầu đội nón chân đạp giày thì lại bị Izumo đè. Số phận có phải thật trớ trêu.

– Cô đang làm cái trò gì? – tôi thấp giọng lườm Izumo. Cô ta không những không sợ còn mặt dày trả lời câu hỏi của tôi.

– Đang quyến rũ anh không thấy à?

Ờ thì quyến rũ anh ở đây là quyến rũ Ren, nhưng hiện tại là tôi... chứ đâu phải là Ren.

Thử hỏi nếu một ngày đẹp trời nào đó, cô ta biết Ren mà cô ta đã kì công sắp xếp để quyến rũ, lại là tôi... tôi rùng mình một cái, thật chẳng dám tưởng tượng.

Nhưng tôi chợt phát hiện ra, dù là ở tình huống này, thì điều đầu tiên tôi nghĩ... lại là nghĩ đến một ngày cô ta sẽ đánh ghen tôi. Tại sao tôi lại không hề ghen lấy chỉ một chút, dù người con gái trước mặt rõ ràng về cơ bản là đang quyến rũ bạn trai tôi?

Tất nhiên... chính là vì tôi hoàn toàn tin tưởng Ren, hẳn ta dù có luôn cột nhà và trêu chọc tôi đi nữa thì chỉ vì đó là sở thích biến thái của hắn mà thôi... tôi biết trái tim của hắn mãi thuộc về tôi!! Dù cho đến một ngày nào đó hắn thay lòng đổi dạ, thì tôi nhất định sẽ không để yên, chắc chắn sẽ đến mọi tìm hắn ra bỏ vào hộp kính để trong phòng mình để trái tim Ren đời đời kiếp kiếp bên cạnh tôi. (máu yande nổi lên hehe)

Izumo à... cô so với mối quan hệ giữa chúng tôi chính là con kiến giữa đại dương, dù có làm gì cũng không thể lay chuyển được đâu nhé.

– Mau đứng dậy. – tôi lạnh lùng ra lệnh cho Izumo, đừng nói cô ta mặt dày đến nỗi không cảm thấy nhục nhã khi bị tôi khước từ?

– Em sẽ làm anh yêu em – Izumo cười khẩy.

Tôi điếng người, hất cô ta lăn xuống sàn. Tôi từ từ ngồi dậy, bình thần chỉnh trang y phục, như thể từ nãy giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

– Anh... sao lại?

– Đừng khiến tôi phải khinh cô Izumo. – tôi nhẹ giọng nói, nhưng ánh mắt quét một đường lạnh lẽo về phía cô ta.

Izumo không ngờ đến mức không nghĩ thấy mùi sát khí nồng nặc từ câu nói trên, ngay lập tức cả người cô ta run lên, khuôn mặt cũng khó coi hết mức.

– Nhưng em yêu anh! – cô ta hét lên.

– Dù cho cô có yêu tôi, thì tôi cũng không bao giờ yêu cô được. – tôi thờ dãi nói.

– Có phải vì Yuki không? – cô ta có vẻ đã mất bình tĩnh đứng phắt dậy nhìn thẳng vào tôi.

– ... – tôi không biết nên trả lời thế nào đối với những câu hỏi có liên quan đến mình, chỉ biết đưa đôi mắt tĩnh lặng lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt đầy phần nộ kia... người con gái trước mặt tôi có lẽ vốn không hề xấu xa ích kỉ, nhưng vì tình yêu đã trở nên mù quáng.

Khi dính vào tình yêu, từ một người trưởng thành chừng chạc đến những đứa trẻ trâu vẫn còn rất thích thử thách đều trở nên thật hồ đồ, suy nghĩ cũng trở nên không thực tế và ấu trĩ, luôn ương bướng cứng đầu thích làm mọi điều mình muốn, cũng vô cùng ích kỉ chỉ muốn chiếm người ta làm của riêng.

– Em không cần anh phải yêu em! Chỉ cần ở cạnh em như trước kia thôi!

– Tôi...

– Chỉ cần như trước khi Yuki xuất hiện là được rồi. – cô ta khản khoản van nài.

– Thành thật xin lỗi, nhưng tôi không thể. – tôi chỉ biết cúi đầu tạ lỗi.

Izumo tái mặt đi một chút, cô ta không nói gì, sau đó bình tĩnh ngồi xuống ghế cạnh tôi thật im lặng. Tôi hơi liếc sang nhìn Izumo, cô ta chẳng có vẻ gì đau khổ, chỉ đưa ra khuôn mặt vô cảm. Lần đầu tiên từ khi tôi bước chân vào căn nhà này với thân phận của Ren mà cô ta không đeo bám vào tôi.

Tình địch của tôi đã từ bỏ, vậy mà tôi lại tốt bụng cảm thấy lo lắng và xót xa cho cô ta. Nhưng không sao, giải quyết xong.

– Ren. – một giọng nữ khác lại cất lên. Cái giọng này cũng một thời làm tôi chết ngất!

Ren à... tại sao những người phụ nữ dính vào anh ngoài em và Chito ra thì đều rất kinh khủng, phải nói là đáng sợ đến mức không bỏ người khác, chính là khiến tinh thần người ta kiệt quệ hoàn toàn, không thể ngẩng đầu lên được!

Tôi thờ dãi một hồi. Lại gì nữa đây?

Mẹ Ren từ trên lầu chạy xuống... nhìn khuôn mặt bà ta lúc này, thật sự khiến cái cảm giác bất an len lỏi khắp cơ thể tôi.

Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt mơ hồ, hàng chân mày nhíu lại, bà ta bước đi một cách quờ quạng với nhịp thở gấp gáp cứ như đã ngộp nước vài năm.

Cái biểu hiện khát tình này là gì nữa??

– Ren...

Cô ta rên rí tên của bạn trai tôi... ày... bảo xem giờ phút này đây tôi phải phản ứng làm sao cho được đây?

– Chết tiết!! Ông ta... mau cứu tôi. – bà ta bám vào tôi khẩn khoản. Dù tôi có không ưa mụ này thật, nhưng gặp người đang hoạn nạn mà không đưa tay ra cứu thì không phải là Yuki.

– Có chuyện gì? – tôi đỡ bà ta ngồi xuống ghế. Izumo chỉ nhếch môi một cái khinh bỉ.

– Đây là biểu hiện khi sử dụng thuốc kích dục. – Izumo phán một câu làm tôi chết đứng. Tôi nhíu mày nhìn sang cô ta.

– Thuốc kích dục? – tôi chờ một câu khẳng định.

– Hón nữa, còn là số lượng lớn. – cô ta tỏ vẻ hiểu biết, sau đó ngồi xuống ghế cạnh tôi nhìn bà chị đang ngồi cạnh tôi với vẻ khinh bỉ, phun ra ba chữ – Đồ lăng lợ.

– Trong thư phòng... là ông ta đã làm... trong thư phòng đầy hơi thuốc. – bà ta dùng chút tỉnh táo còn lại của mình để báo cáo cho tôi kế hoạch của ông bố cáo già nhà Ren.

Ban nãy khi cùng ông ta lên tầng, bà ta đã hỏi trong thư phòng rốt cuộc có gì mà ông cứ liên tục bảo tôi vào. Thấy bà ta phát giác được kế hoạch của mình, ông ta nhíu mày suy tư một lát, chẳng lẽ mình lại thể hiện ra rõ ràng đến vậy, sau đó mới cười khẩy nói bà ta nếu muốn biết thì cứ vào đó xem thử.

Cuối cùng bà ta vào chưa đến một phút đã hốt hoảng chạy ra, nhưng vẫn không kịp đã bị dính thuốc, bây giờ trong người đang rất khó chịu, như bị thiêu đốt vậy.

Bây giờ thì tôi đã biết tính cách kiêu ngạo khó chiều luôn làm người khác tức chết của Ren từ đâu ra... không học hỏi từ ông bố răn độc này cũng thật uổng phí.

Tôi lạnh lùng hỏi:

– Ông ta đang ở đâu?

Tôi nhất định một ngày nào đó sẽ tống ông ta vào ngục! Tên pháp sư khốn kiếp! Suy tính đến nỗi trở nên hèn nhát, dùng đến những kẻ sách chết tiết nhất để thỏa mãn bản thân, để đạt được mục đích.

Trên đời này... loại súc vật như thế tồn tại chính là khiến cho xã hội ngày càng suy thoái.

Xin lỗi Ren, nhưng em tuyệt đối sẽ không thể nào tha thứ cho loại người này được, dù cho anh có là cốt nhục của hần ta đi chăng nữa! Đừng trách em nặng lời. Nếu sau này anh ngăn cản em, em nhất định sẽ không nể mặt đâu!

Tôi đưa khuôn mặt hăm hăm đi tìm ông ta... tên chết tiết ấy!

– Không cần tìm tao đâu. Yuki à... Haha... – bà Ren từ trên tầng bước xuống với vẻ mặt đều đặn nhìn tôi, thích thú lặp lại một lần nữa tên thật của tôi – Yuki!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: TÌNH CẢM CHÂN THÀNH CỦA KURAI.

– Yuki...

Bà Ren gọi tên thật của tôi. Tôi gần như đứng hình. Gì chứ? Ông ta nhận ra rồi? Biết được tôi không phải Ren rồi?

Tôi nhìn quanh, ông ta thì cười đều, trong khi Izumo và mẹ Ren vẫn đang mơ màng nhìn tôi chăm chăm như chờ đợi một lời giải thích, một câu khẳng định rõ ràng cho lời nói của ba Ren.

Phải làm thế nào...? Không được không được... Những lúc như vậy không được kích động a, phải cố gắng bình tĩnh.

Tôi liền cười nhạt:

– Ông bị ảo tưởng à? Có phải các kế hoạch hèn hạ của ông tẩy não ông rồi?

– Chắc... mây cũng gan dạ ghê nhỉ? Dám tự thân đến đây tìm tao, trong khi bản thân không có chút phép thuật?

– Ông đang diễn trò gì...

– Mây đừng giả vờ làm gì. Tao biết mây là Yuki. Hành động của mây lộ liễu quá rồi.

– ... – tôi không nói gì nữa, lại tiếp tục dè chừng mọi hành động của ông ta, không khéo phang cho tôi một cái lại đi ngấm gà luộc.

– Tao đã bao phủ hết quanh căn nhà này bằng kết giới, sẽ không có con kiến nào có thể lọt vào.

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Chẳng lẽ cuộc đời tôi chấm dứt từ đây.

Bây giờ nên tiếp tục giả ngu từ chối hay chấp nhận lời ông ta nói là hoàn toàn chính xác? Nhưng tôi sơ suất ở điểm nào, rõ ràng tôi mô phỏng vô cùng chính xác Ren.

Đêm nay sẽ có một sinh linh nhỏ bé lặng lẽ chết đi mà không ai biết. Ông ta sẽ cột tôi vào trong một cái bọc lớn rồi vứt xuống sông? Hay sẽ xé tôi ra thành từng mảnh một để vào tủ lạnh ăn dần?

Sương xống của tôi nhất thời lạnh lẽo u ám. Ngoài chết dưới tay ông ta, thì tôi còn hai cục nợ lớn...

Izumo và mẹ Ren... tại sao đâu đâu cũng thấy địch thế này?

– Lúc Ren còn nhỏ, tao đã từng dạy nó cách cướp đi phép thuật của người khác. – ông ta cười đều – Phép thuật đã bị cướp đi sẽ vĩnh viễn không lấy lại được. Nó chẳng lẽ không biết? Nếu mây thật sự là Ren, thì tao nghĩ từ lúc biết tin tao cướp đi phép thuật của mây, nó đã đến đây lật tung mọi thứ lên rồi... không đợi đến bữa tối đâu.

Tôi bàng hoàng sửng sốt.

Ông ta vừa nói, phép thuật bị cướp đi sẽ không thể trở về với tôi nữa? Từ khi câu nói đó chấm dứt, mọi thứ đã xoay vòng trong tôi, cảm giác chân mình sắp không còn chút sức lực nào nữa rồi.

Dù ban nãy mạnh miệng cho là mình sẽ ổn khi sống mà không có phép thuật, nhưng đối với pháp sư chúng tôi thì phép thuật là nguồn sống!!

Bây giờ tôi đã mất đi phép thuật thì làm sao... làm sao...

Không được. Tôi không thể hoàn toàn tin lời ông ta được. Tên này rất cáo già a. Đừng chỉ vì vài lời của ông ta mà làm tâm trí lay động... phải bình tĩnh một chút.

Hức... nhưng biết làm sao đây, tôi vốn rất mềm yếu, rất dễ lung lay a... cơ mà suy nghĩ kĩ một chút thì...

Nếu chuyện này là sự thật, nếu ông ta đã biết Ren sẽ đến đây khủng bố mình, thì tại sao ông ta còn chuẩn bị một căn phòng đầy thuốc kích dục như vậy, rõ ràng ông ta rất tự tin với suy nghĩ Ren sẽ đến ăn tối, ông ta sẽ kiểm cách đưa hấn lên đây với Izumo? Nếu chuyện này là giả, khi tôi mơ hồ ậm à ậm ừ, ông ta sẽ lại nhếch mép đầy kiêu ngạo “Trong quá khứ tao chưa bao giờ dạy cho Ren trò này. Vậy cái kí ức mây thừa nhận từ đâu ra...” vậy thì tôi lại rơi vào trùng rồi.

Tôi phải làm sao nhỉ?

– Ren. Anh nói gì đi! Anh không phải Yuki đúng không? – Izumo trừng mắt nhìn tôi, cô nàng ra sức lay lay cánh tay tôi.

– Để tao xem hôm nay mây trốn đi đằng trời. – ông ta cười khinh bỉ với tôi.

Này thì... ít ra tôi cũng là con dâu của ông (theo công nhận của Ren), có cần thiết phải đẩy tôi đến bước đường cùng như thế này hay không? Tôi nhìn khuôn mặt ông ta một cách lạnh lùng.

Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với pháp sư này là gì? Chính là một người đàn ông đứng tuổi nghiêm khắc, lạnh lùng nhưng vô cùng dễ nổi nóng, bị Ren chọc điên lên mãi thôi. Bên cạnh đó, ông ta cũng là một người tàn nhẫn, cũng vô cùng độc đoán, kiêu ngạo, chẳng xem ai ra gì. Ở điểm này có thể thấy rõ Ren nhà tôi giống ai...

Nhưng bây giờ, hình tượng cha chồng thông minh tài giỏi đang dần sụp đổ trong tôi, chỉ để lại đó một con rắn độc cô đơn.

– Tôi muốn hỏi ông một câu. – tôi mở miệng, giọng thấp hết mức có thể. Tôi muốn ra về nghiêm trang một chút.

– Được.

– Công ty của ông đã bị tôi chiếm lấy, nhiệm vụ của ông đã hoàn toàn chấm hết, bổn phận của ông chính là ngoan ngoãn ở nhà, vậy ông đang cố gắng làm gì? Tôi thật sự không hiểu. Làm khó tôi?

Đáp lại ánh mắt kiên định của tôi là một hồi im lặng của ông ta... người mà Ren đã phải miễn cưỡng gọi bố, gọi cha trong hơn mười mấy năm... người cha lạnh lùng ích kỉ. Ông ta khẽ mở miệng:

– Đó là chuyện gia đình tao, cần mày xía vào?

Ồ, tôi vốn đã biết ông ta sẽ nói câu này, nhưng không ngờ lại nói với khuôn mặt vô cảm như thế. Tôi chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo ban nãy nhìn lại ông ta, là cố tình nhìn sâu vào đôi mắt đáng sợ kia, nhưng kết quả chỉ là số không.

Con người này quá giỏi giấu diếm cảm xúc thật sự của mình, thì tôi phải làm sao?

Tay tôi bị lay mạnh.

– Ren... – Izumo cô ta gần như nài nỉ tôi trả lời – Là Ren mà... đúng không?

Lại cái tình cảnh trở trêu này?! Tôi nhất định phải nghĩ cách giải quyết.

Đang lúc tôi lo sợ và hoang mang nhất thì...

– Ren!!! Anh Ren ơi... – một giọng nói trong trẻo vang lên... cơ mà chất giọng này... tôi năm nay 17 thì nó đã gắn liền với tôi đến 15 năm.

Chẳng phải là giọng của tôi sao? Nhưng mà... nhưng mà... tôi đang ở đây thì cái giọng đó từ đâu ra?

Hoang mang chồng chất hoang mang... sao tôi lại xuất hiện ở đây, hơn nữa là với khuôn mặt hốt hải lo lắng.

Tất cả những người trong nhà bây giờ đều đang tập trung ánh mắt hướng về người con gái xinh đẹp như thiên thần (khụ khụ) vừa mới chạy vào.

Yu... Yuki ôm chầm lấy tôi, rồi nhủ mày nhìn thẳng vào mắt tôi:

– Tại sao lại đến đây? Đã bảo đừng mà! Mau về thôi. Em không cần đâu!

Tôi kịp nhìn thấy cái nháy mắt đầy quen thuộc của Chito trong cô nàng Yuki này. Tôi mơ hồ hiểu ra kế hoạch của cô nàng.

– Cái gì? Yuki? – Izumo và ba Ren đồng thanh, đồng loạt trợn ngược mắt lên nhìn cho kĩ Yuki mới chạy vào. Trong khi mẹ Ren đã nằm dài ra ngủ thiếp đi. (đây đích thị là một tiểu tiết hư cấu)

Sau khi soi đến từng chi tiết một, cảm xúc của hai người chính xác là đi ngược nhau.

Ông ta trợn mắt... “Không thể nào cô ta có thể vào đây được?” Vì quá kiêu ngạo và tự tin vào thành tựu của mình mà giờ đây, ông ta đã hoàn toàn quên mất sự thật mà mình đã tìm ra, tôi mới thật sự là Yuki.

Izumo lại cảm thấy thật thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy thật may mắn khi tôi là Ren, nếu không, từ nay về sau, cô ta sẽ chẳng còn mặt mũi nào để gặp tôi nữa. Hoặc là nếu có gặp đi nữa thì cô ta sẽ thẳng tay giết chết tôi để bịt miệng, ngăn chặn những tin đồn xấu về cô ta lan ra ngoài.

Chưa kịp để mọi người bình tâm lại, một tiếng nổ lớn phát ra từ bên ngoài sân.

Theo phản xạ, tất nhiên mọi người sẽ cùng chạy ra ngoài. Tôi và Chito cũng vậy.

Cảnh tượng ngoài sân thật sự rất... mờ ảo. Khói bụi mịt mù chẳng thấy gì nữa, sau tiếng nổ ban nãy, đóm lửa lập lòe khiến cả thấy khiếp đảm, tất cả nhanh chóng trở thành một mớ hỗn độn.

Chito nhanh chóng nhân lúc hỗn loạn kéo tôi lẫn vào đám khói chuồn mất.

Tôi nhìn thấy Kurai ngồi đó, điềm nhiên nhìn chúng tôi mỉm cười, sau đó thấy dấu hiệu của Chito cũng nhanh chóng chạy thoát ra ngoài.

Chito kéo tôi chạy thẳng về nhà của Ajita. Tôi thờ hồng học vì đã phải chạy một quãng khá xa với vận tốc lớn. Đến nơi, hai chân rã rời như nó không còn tồn tại nữa, tôi tựa vào tường mà thở lấy thở để, mồ hôi nhễ nhại.

Chito bên cạnh cũng thở không kém.

Chúng tôi nhanh chóng trở lại hình dáng bình thường.

Ngay lúc này, hình dáng lẻ loi của ai đó cũng đứng trước cổng nhà Ajita nhanh chóng được thu vào mắt tôi. Anh ta đang tựa lưng vào tường, hai tay đút túi quần, lặng lẽ ngược lên trời nhìn những ngôi sao lấp lánh, đôi mắt cũng đột nhiên sáng lên.

Lúc này tôi mới nhớ ra quay sang nhìn Chito với ánh mắt thắc mắc và tò mò... ban nãy anh ta cũng xuất hiện ở nhà Ren? Cô nàng khẽ gật đầu như khẳng định tầm quan trọng của Kurai.

Nhìn anh ta nhàn nhã như vậy, Kurai có lẽ đã dịch chuyển về đây từ lúc nào. Bây giờ, anh ta đã nhận ra sự hiện diện của tôi và Chito.

Anh ta nhanh chóng quay sang nhìn chúng tôi, đưa mắt về phía Chito, cô nàng nhanh chóng bước đến trước Kurai.

– Anh vào nhà chơi không?

– Anh sẽ dùng ít trà rồi về. Sẵn tiện, anh muốn lập kết giới quanh căn nhà này. – Kurai từ tốn trả lời, hơn nữa còn nhìn Chito với ánh mắt rất dịu dàng.

Ồ... anh ta bị tâm thần phân liệt? Lần đầu gặp, anh ta rõ ràng là một tên ngốc cuồng em gái chính hiệu, có tính độc chiếm mãnh liệt, thậm chí không để nhỏ chạm vào một tên con trai nào đó, vậy mà giờ đây, đứng trước Chito lại nhỏ nhẹ như vậy, cứ như sợ cô nàng sẽ tan biến mất, thậm chí còn rất bình thản khi bước vào căn nhà nơi nhỏ cùng một người đàn ông khác chung sống.

Rốt cuộc tên này là tâm thần phân liệt hay anh ta đã thực sự thay đổi... nhưng mà thay đổi đến vậy cũng quả thật là đáng sợ. Lúc này tôi phải thừa nhận, khả năng tẩy não người khác của Ren quả là đáng sợ.

– Được rồi, vào thôi. – Chito nói rồi kéo tôi vào nhà.

Kurai lưỡng lự đi theo phía sau. Anh ta trầm lặng không nói gì, trên khuôn mặt cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ chậm rãi nhìn ngắm căn nhà. Cuối cùng, anh ta thở hắt ra rồi ngồi xuống sofa trong phòng khách. Tôi ngồi đối diện Kurai để Chito vào trong pha trà.

Con người trước mặt tôi đã phải trải qua bao nhiêu đau đớn trong cuộc đời. Cuộc sống gia đình không đâu vào đâu, yêu điên cuồng đứa em gái, cố gắng hết sức thể hiện tình cảm với nó, vậy mà cách thể hiện sai lầm ấy lại khiến nó hận anh ta đến điên đảo. Ày... Cuộc đời thật là bất công.

Lúc đầu, vì tôi rất ghét Kurai, nên cảm thấy anh ta phải chịu khổ như vậy là do ăn ở, nhưng dù sao, bây giờ anh ta cũng đã thay đổi, cảm tình của tôi đối với Kurai ngày một tăng. Tôi vui vẻ bắt chuyện:

– Anh... đã giúp Chito cứu tôi?

– Ừ. Có vấn đề gì không? – học máu... tức học máu mà.

Tôi rõ ràng đã có thành ý muốn nói chuyện với anh ta để cải thiện được mối quan hệ, vậy mà cái tên này lại tỏ vẻ thờ ơ không quan tâm như thể tôi đang nói chuyện với không khí. Trả lời câu hỏi của tôi, cũng như là miễn cưỡng cho có, hoàn toàn không có ý định muốn giữ hòa khí. Chết tiệt! Tôi làm trò cười cho anh xem chắc?!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi ken két, trong lòng không ngừng thầm nguyền rủa Kurai.

Tôi đang nhìn chăm chăm anh ta với đôi mắt hằn học chết người, anh ta nhanh chóng nhận ra, quay sang nhíu mày hỏi tôi:

– Khuôn mặt em như thế là...?

– Tôi ghét anh. – tôi gật đầu nói luôn không kiêng dè sợ hãi gì.

– Ừ. Không cần em yêu tôi làm gì... chỉ cần Chito thôi. – anh ta cũng gật đầu nói thẳng... chắc, thẳng thắn nhỉ? Ánh mắt Kurai bắt đầu đánh về phía nhà bếp, nơi Chito đang cầm cúi pha trà.

– Anh... còn yêu Chito?

– ... – câu hỏi của tôi như đã kích trầm trọng tinh thần của Kurai, sắc mặt anh ta tệ đi trông thấy, đôi mắt cũng lia sang tôi đang đầy ngượng ngùng. Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, anh ta vô cùng bình thản khẽ mở miệng đáp – Tất nhiên.

– Anh không sợ đau khổ sao? – câu hỏi này là xuất phát từ tấm lòng chân thành của tôi, là tôi sợ anh ta sẽ buồn... cuộc đời anh ta đã quá khốn nạn rồi (ban nãy còn chửi người ta đến chết lên chết xuống)

– Em nói vậy có ý gì? Khi nào hai người họ chưa công khai hẹn hò, tôi chưa chính thức thua cuộc, vậy nên, em đừng nói như thể họ đã yêu nhau được vài năm như thế.

– ...

Đồ cứng đầu!!! Tôi đây chẳng thèm nói nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: TÀI NĂNG LÀM BÁNH CỦA CHITO.

– Yuki? Dậy đi Yuki. – tiếng Chito lại réo gọi tôi dậy từ giấc mơ...

Lần này lại là nằm mơ thấy mình được đưa đi tham quan cung điện của ma cà rồng... ày... thật là kì lạ! Giấc mơ của tôi đang ngày trở nên quái dị hơn.

– Ừm... Chito?? Hôm nay tớ muốn nghỉ học. – tôi lèm bèm rồi lại ôm lấy cái gối ngồi ngủ.

– Yuki? Ngủ nữa hả? – cô nàng ra sức lay tôi. Nhưng trái với mong muốn của Chito, tôi lại bị đẩy đến nằm dài ra giường, cả cơ thể yếu ớt như cọng bún. Tôi lèm bèm

– Hôm nay ở nhà làm bánh đi, vài ngày nữa Ren và Ajita về, chúng ta sẽ ăn mừng thắng lợi của họ. – một lý do tuyệt vời để hôm nay tôi được nghỉ học. Thật ra, tôi chỉ là nhất thời nghĩ ra điều này, không ngờ Chito lại vô cùng hào hứng.

– Được đó! Được đó!! Mau lên! Dậy đi, tụi mình đi mua nguyên liệu. – cô nàng lại ra sức lay tôi.

– Ừ ừ... – tôi nói bừa vài từ rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Đừng trách tôi ngủ như heo, hãy trách Kurai ấy!!! Tôi qua, viện cớ tạo kết giới cho căn nhà mà anh ta ở đây đến hơn nửa đêm. (dù hôm qua lúc cả bọn về đến nhà Ajita đã là nửa đêm ==”) Anh ta còn bảo nếu về biệt thự của Ren thì không nói làm gì, ở đó cũng có cả một hệ thống bảo vệ, nhưng gia đình Ren đã phát hiện ra chúng tôi đang ở căn nhà đó, sợ rằng ông bố cáo già ấy sẽ không chịu buông tha mà đuổi theo đến.

Hơn nữa, anh ta rốt cuộc có suy nghĩ trước khi nói hay không? Trước khi ngủ mà uống trà, anh ta muốn thức cả đêm cũng đừng lôi tôi và Chito theo chứ! Nhờ anh ta mà đêm qua tôi trằn trọc mãi, lăn qua lăn lại, quần quai, quần quai trên giường đến gần sáng mới ngủ được. Mí mắt tôi bây giờ đang mở không lên, nặng như đeo chì vậy.

Vậy Chito vẫn còn ngồi ngồi sức sống, năng lượng tràn trề như không bao giờ cạn. Thật ngưỡng mộ.

Ở cạnh Chito suốt, tôi lại có cảm giác mình là một người già... ngày ngày chỉ muốn ngồi đan len đọc sách ngắm cảnh gì đó, cơ thể vô dụng, thể lực kiệt quệ... tự ti chứ!

– Này!! Dậy mau! – Chito dùng hết sức, nện gối vào tôi.

– Vâng vâng... – tôi lèm bèm rồi ngồi dậy bò vào nhà vệ sinh.

Đến lúc giật mình tỉnh lại đã thấy mình đang đứng cạnh Chito trong siêu thị gần nhà Ajita. Tôi hoàn toàn không biết mình đã đến đây bằng cách nào.

Ờ. Chúng tôi mặc kệ lời dẫn dò của Kurai đi mua sắm. Tối hôm qua, anh ta rất kiên quyết a, cứ luôn miệng dẫn đi dẫn lại chúng tôi phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không được manh động, không được ló mặt ra đường. Chúng tôi cũng chỉ gật gật cho có... chẳng thêm để tâm. Làm sao hai cô gái xinh đẹp đầy năng lượng như chúng tôi có thể ngoan ngoãn ru rú trong nhà?

Chito đang toe toét bên cạnh, nói với tôi nên mua loại nào cho tiết kiệm, loại nào giá tốt mà chất lượng cũng tốt.

Thực chất tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ biết đứng bên cạnh nhìn nhìn rồi ậm ừ cho có lệ.

– Cái này nhé! Yuki! Yuki! Cậu có nghe tớ nói không hả? – Chito gào lên. Lúc này tôi mới giật mình quay sang nhìn nhỏ với đôi mắt khiếp đảm.

Chito à... cậu có biết giọng hét của cậu có sức công phá lớn đến cỡ nào hay không? Không thấy mọi người trong siêu thị đều đang đưa mắt nhìn cậu chăm chăm à?

Có vẻ cô nàng chẳng quan tâm đến việc mình đang là tâm điểm của sự chú ý, rất là bình thản thờ dài và nói với tôi:

– Người đề xuất ý tưởng này là cậu, mà sao nhìn cậu chẳng có vẻ gì muốn làm nhĩ?

– Ừ... tớ không biết làm – tôi cúi đầu nhận tội,

– Vậy mà ban đầu cũng đòi làm cơ. – cô nàng cười cười rồi bỏ gói bột vào xe đẩy, nhanh chóng đi trước.

Tôi lại lẻo đẻo theo sau như một con nô tì không hơn không kém.

– Cái này nhìn đẹp hơn, hay cái này nhìn đẹp hơn? – Chito đưa cho tôi hai cái khuôn bánh rồi hỏi.

Một khuôn tạo thành hình ngôi sao năm cánh đều đặn, kích cỡ bằng nhau đến từng milimét. Một khuôn tạo thành hình trái tim tròn tròn xinh xắn.

Tôi và Chito gần như ngay lập tức đồng thanh:

– Cái hình ngôi sao.

Ờ, đã biết đáp án còn hỏi tôi? Cái khuôn trái tim trông tệ hết sức... tưởng tượng xem bánh được làm từ cái khuôn này sẽ có hình gì? Là hình trái tim đấy! Sên chết được!!

Tiếp theo, chúng tôi đi mua thêm trứng và một số thứ nữa để làm bánh gato khổng lồ. Đến quầy sữa, tôi và Chito trông thấy một cặp tình nhân đang cãi nhau rất quyết liệt.

Tôi ý mà... vừa thích vừa ghét những cảnh như thế này a.

Vì sao tôi ghét? Vì họ quá phô trương. Thích cãi nhau thì về nhà đóng cửa rồi tha hồ đánh đập nhau, sao lại đứng giữa siêu thị gây ồn ào náo loạn như thế ở nơi công cộng! Vừa gây chú ý còn gây tắc nghẽn giao thông. Nhưng cũng vì thế tôi mới thích.

Hi hi... một buổi sáng đẹp trời bị bắt dậy sớm ra ngoài mua đồ làm bánh đột nhiên được xem hài kịch a.

Hai người đó có thể nói là vút bỏ sĩ diện, người rống, kẻ hét, um sùm cả lên, mất hết hình tượng, chẳng ai chịu nhường ai. Chẳng lẽ tôi chứng kiến mà cười ha hả thì thật chẳng ra thể thống gì nữa, lúc ấy không chỉ những người đi ngang nhìn tôi, mà có khi hai nhân vật chính còn quay sang trợn mắt rồi trút hết giận dữ vào người tôi a... kết quả cuối cùng, xem như không thấy gì là tốt nhất.

Tôi liền kéo Chito len qua làn người lấy sữa, nhưng một điều không ngờ là lúc tôi vừa đi đến, cũng là lúc cô nàng đó lùi về phía sau, khiến tôi mất đà suýt ngã, nhưng may mắn đứng lại được. Ai ngờ người ngã lại là cô gái ấy.

Tên con trai đứng cãi nhau với cô ấy từ nãy đến giờ trợn mắt lên, nhanh chóng xin lỗi tôi rồi cúi người đỡ cô người yêu, lo lắng liên tục hỏi “Em có sao không? Có đau không? Có bị gì không?”

Và kết quả... nhờ tôi nên cả hai người họ làm lành với nhau. Nhìn hai người này âu yếm nhau... thật là...

Ày... là tôi xui xẻo hay cuộc đời của tôi chỉ tồn tại mỗi một màu đen?

Sau cả buổi sáng đi lòng vòng trong siêu thị, cuối cùng tôi và Chito cũng về đến nhà. May mắn thay, nhà của Ajita đã có đầy đủ dụng cụ nên chúng tôi không phải tốn kém thêm một khoảng.

Tôi mạn phép được thắc mắc một điều a. Ajita rõ ràng là một người đàn ông bận rộn, hơn nữa ở nhà một mình, vậy tại sao nhà bếp lại có đầy đủ dụng cụ để làm bánh, thậm chí đến dao cũng đủ một bộ hai mươi cây, đầy đủ kích cỡ lớn bé đủ kiểu. Lưỡi dao sắc bén, từng chút một đều thật tinh tế.

Xin lỗi nhưng tôi có chút hoang mang về sở thích cũng như giới tính của Ajita a... dù anh ấy có thích Chito đi nữa...

Tôi nhăn nhó nhìn đồng bột văng lung tung một cách thô thiển trên bàn bếp... thật sự nhìn căn bếp bây giờ không khác nào một bãi chiến trường đáng sợ... cứ nước biển đã tràn qua đây oanh tạc mọi thứ.

Tôi nói với Chito:

– Cậu chắc là ăn được?

– Có lẽ vậy, tớ đã xem rất kĩ cách làm trong sách cơ mà. Với đầu óc thiên tài như tớ thì không thể nào nhầm lẫn được. – Chito gật đầu khẳng định khả năng làm bánh đất phú của mình. Gì đây??? Cái sự tự tin quá đáng này làm tôi thấy rợn cả người a.

– Được. Vậy tại sao cậu lại cho đường nhiều hơn bột. Công thức bánh cái kiểu gì thế? – tôi chỉ chỉ vào cái thau nhỏ bằng inox đang yên vị trên tay Chito. Cô nàng đang khuấy lấy khuấy để.

– Ờ... nhĩ?? He he... là tớ nhìn nhầm, nhìn nhầm thôi mà. Bình thường tớ cũng rất có khiếu nấu nướng. – Chito chữa ngượng, đổ hết thau đường đó rồi bắt tay vào làm lại từ đầu.

Cứ thế này thì tôi bị giữ lại trong căn bếp này đến chiều mát.

Không thể trách Chito được. Tôi biết cô nàng đã quen sống một cuộc sống tiểu thư, lần trước cùng cô ấy làm bữa trưa cho cả bốn, cũng toàn tôi làm là chính, Chito chỉ có thể loay hoay ở mấy món đơn giản. Tôi thật sự rất đau đầu... rất đau đầu!

Tôi nói:

– Đưa cuốn sách đây, rồi làm theo những gì tớ nói.

– Được! Được!! Chuyện này tất nhiên là được!! – đôi mắt Chito lúc này lấp lánh như sao, mà miệng thì nhe răng cười toe. Thật hết nói nổi. Vậy mà ai là người hào hứng hơn?

Chúng tôi loay hoay trong bếp đến chiều thật. Cuối cùng thành quả cũng... không khiến chúng tôi thất vọng mấy. Ít ra nó vẫn ra hình ra dạng, nhưng ngón tay trở của Chito bị bỏng nhẹ do bạn nãy sợ ý đã làm đổ ít nước sôi vào, để Ajita thấy nó không khéo cho tôi tắm bằng nước sôi mát. Tôi thờ dài chán chừng, biết vậy hôm nay thả đi học còn hơn, còn không thì ở luôn trong nhà như lời dặn của Kurai cũng được.

Sau khi hoàn thành mớ bánh, tôi vác ba lô lên vai chạy thẳng đến Tiffa, hét lên:

– Cậu ở nhà nhé, tớ đến Tiffa làm việc.

– Ó!! Khoan đã! Chờ tớ đi cùng đi. – Chito lại hét lên đáp lời tôi.

– Không! Cậu nấu bữa tối đi, tối tớ sẽ về sớm. – tôi nói, đồng thời đưa tay đóng cửa cái rầm để ra hiệu cho Chito thấy tôi đã rời khỏi nhà, cô ấy có đuổi theo cũng không kịp... đóng xong mới nhớ ra đây là cửa kính, mạnh tay quá có khi nứt kính không chừng. Thế là tôi lại phải bỏ ra một đồng thời gian đứng soi tấm kính trong suốt trước mặt mới có thể rời nhà đi làm. Mà ngất nổi... vừa bước ra khỏi nhà, trời bắt đầu mưa...

Ờ... ngày hôm nay của tôi đúng là hết sức đen đủi.

Tôi lại phải vòng vào nhà lấy ô, đến lúc bước ra ngoài lại bị kẹt cửa, đẩy mãi không được. Tôi thật sự... không biết nói gì nữa. Vạch đen trên trán tôi ngày càng rõ rệt.

Tôi đá mạnh một cái, cánh cửa bung ra tôi thờ hồng hộc như con sói đói, hàng chân mày cứ như dính chặt vào nhau. Tôi tức tối đi ra, không quên đập cửa mạnh thêm một cái để trút giận... một tiếng rắc vang lên. Ờ... quên mất đây là cửa kính... cơ mà theo tôi nhớ không lầm thì đây là kính cường lực... mà. Dễ vỡ thế này thì chỉ có thể là hàng dỏm. Phải báo lại cho Ajita, em vừa chạm nhẹ một cái, cánh cửa này đã nứt ra mất. Vậy nên, anh đến kiện chỗ bán cửa cho em...!

Sau những tình tiết gây cản ở cổng nhà, cuối cùng tôi cũng đến được Tiffa.

Thay xong đồng phục tôi bước ra, nhìn bên ngoài, mưa càng ngày càng lớn, thế này thì tuyệt rồi.

Những ngày mưa thế này, tôi rất rảnh rỗi a. Khách hàng ai cũng trú mưa ở nhà, đâu có ai rảnh rỗi đến quán cafe ngồi ngắm mưa, vậy nên xem như tôi không có việc để làm.

Tôi chui vào một góc nằm dài ra bàn ngủ.

Trong mơ, tôi thấy mình nằm gọn trên một đám mây nhỏ, trôi đi khắp nơi. Đám mây này chạm vào rất thoải mái, vừa êm vừa mịn, giống mấy cái bánh chúng tôi vừa làm xong. Tôi nhìn xuống phía dưới, tôi đang rời khỏi đất liền, nhanh chóng đến một lục địa khác, không biết sao, trong thâm tâm tôi nghĩ đây là lục địa trung tâm, nơi Ren đang ở. Tôi khẽ cười. Đám mây bay đến một con đường nhỏ, nhưng phong cảnh ở đây rất đẹp.

Hai bên đường là những dãy nhà xây dựng theo phong cách mới lạ, nhưng cũng rất cổ kính. Cái mới và cái cũ phối hợp hài hòa nhìn thật trang nhã. Con đường lát gạch đá đen hết sức sang trọng, khu này người người tấp nập, trẻ con nô đùa, người lớn dạo phố, không khí hết sức tươi vui và nhộn nhịp. Nhiều gian hàng mở ra dọc theo lối đi càng khiến nơi đây trở nên thật vui vẻ. Tôi cứ trầm trồ khen ngợi, trên môi thường trực nụ cười.

Phía cuối con đường là một công viên nhỏ, ở trung tâm có một đài phun nước khổng lồ. Những giọt nước rơi xuống như đang nhảy múa theo tiếng nhạc từ đầu đổ phát ra vang vọng khắp nơi. Tôi được thả xuống đây.

Tôi ngơ ngác nhìn quanh. Trong dòng người tấp nập, tôi nhanh chóng nhận ra một người... người con trai khiến tôi nhớ mong suốt mấy ngày qua.

Tôi thừa nhận, kể từ khi hắn đi, tôi rất nhớ hắn nên thường mơ thấy hắn.

Ren của tôi đứng đối diện tôi mỉm cười dịu dàng. Hắn tiến lại gần tôi, trong khung cảnh nhộn nhịp lúc này, chỉ còn lại những hành động của Ren là thu vào tầm mắt tôi. Xung quanh, mọi thứ như đứng lại. Cả tiếng nhạc cũng dần trôi đi xa.

Hắn khẽ cười đưa tay chạm má tôi, hơi ấm từ bàn tay hắn lan tỏa khắp mặt tôi. Tôi khẽ cười.

Ờ khoan, đang mơ thì làm sao có cảm giác thật như thế?!

Tôi giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra có một bàn tay thật sự đang đặt trên má tôi.

(Còn tiếp)

Chương 127: TOKIO...

Tôi mở mắt thì cái cảm giác một bàn tay áp trên má tôi vẫn còn. Tôi liên tục chớp mắt. Ờ... tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng tại sao nó vẫn còn?

Tôi bật người dậy. Chỉ thấy Tokio đang ngồi trước mặt mình, dịu dàng nhìn tôi, còn tay hắn ta còn đang lơ lửng ở vị trí má tôi lúc đang nằm. Tôi tròn mắt nhìn hắn ta, Tokio cũng ngờ ngác nhìn lại tôi, nhưng nhanh chóng rút tay về, làm như ban nãy hắn không lên lút làm gì, phì cười:

– Em dậy rồi? Ngủ ngon thật đấy.

Tôi bơ hắn ta, đưa mắt nhìn quanh, thấy cả quán không có ai, khách hàng chỉ có mỗi Tokio.

Bên ngoài, trời tối hù như ban đêm, mặc dù lúc này chỉ mới năm giờ rưỡi chiều. Mưa vẫn như trút nước.

Ở đây, không chỉ không có khách nào ngoài Tokio, mà là hoàn toàn không có ai ngoài tôi. Chủ quán cũng không thấy tăm hơi. Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo thực thực hư hư, tiếng mưa bên ngoài càng đem đến sự tĩnh lặng lạ thường. Không gian lúc này ở đây trở nên thật quái lạ. Tôi liền đứng lên, bỏ chuyện tên này dám chạm vào tôi lúc ngủ sang một bên, thực hiện một cách nghiêm túc nội quy của quán. Tôi sẽ xử lý hắn sau:

– Quý khách dùng gì?

– À... ờ... – tất nhiên hắn ta không phản ứng kịp thời, có lẽ Tokio nghĩ tôi sẽ quay sang tát cho hắn vài cái rồi – Cho... cho ly cafe đen.

Tôi lạnh lùng quay bước vào trong pha cafe. Ánh đèn trên quầy hắt lên mặt tôi càng khiến nó trở nên lạnh lẽo đầy hàn khí. Trong lúc chờ nước sôi, tôi đảo mắt một vòng quanh quán. Tokio đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi khó chịu lườm cho hắn ta một cái.

Nhận ra cái lườm của tôi, vậy mà Tokio chỉ phì cười. O cái tên thiếu năng. Tôi chẳng nên quan tâm, bây giờ nên nghĩ cách xử lý hắn mới đúng.

Liếc thấy khay đựng ô trong góc, bên cạnh chiếc ô màu trắng của tôi là cái màu vàng của ai đó... mà theo tôi đoán là của Tokio, tôi nhếch mép.

Tôi đưa cafe cho Tokio, nói câu chúc quý khách ngon miệng nhạt tẹt, rồi lén lén lấy cái ô đó vào nhà vệ sinh.

Bên tay phải là cái kéo, tôi bung dù ra, bắt đầu cắt. Đầu tiên, cắt ra một ngôi sao nhỏ, tiếp theo là hình trái tim... .

– Ý... Lỡ tay.

Là tôi có ý lỡ tay cắt thành một con quái vật. Tiếp theo là bông hoa, nhưng nó đã sớm biến thành thảm họa. Và một đám mây thật to...

Tôi mỉm cười hài lòng, gấp dù lại, thủ táng hết đồng rác kia rồi bình tĩnh bước ra ngoài, đặt lại cây dù về chỗ cũ.

Tokio đang đọc báo, hoàn toàn không hay biết tôi đang âm mưu gì.

Tâm trạng tôi tốt hẳn lên. Thật là... một niềm vui trong cái ngày xui xẻo như hôm nay giống một liều thuốc bổ vậy. Tôi vừa ngân nga vừa quét sàn. Tokio thấy tôi rời nhà vệ sinh cũng hạ tờ báo xuống, ngồi đó quan sát từng cử động một của tôi.

Ly cafe của hắn ta đã tan gần hết đá. Uống vào chắc là nhạt chết. Gọi một ly cafe mà từ kkhi gọi đến giờ đã gần một tiếng đồng hồ, hắn ta chẳng thèm động đến, chỉ ngồi im lặng nhìn tôi. Trong thời gian nhàn rỗi này, tôi quét sàn, lau sàn, sắp xếp lại bàn ghế, sau đó còn có thời gian lau cửa kính.

Tokio dường như không hề thấy việc nhìn tôi rất nhàm chán. Hắn ta thản nhiên như không, chăm chú nhìn không chút ngưng ngừng. Nhiều lần tôi quay sang lườm Tokio, nhưng hắn ta chỉ mỉm cười đáp lại, rồi tiếp tục nhìn, cứ như thể tôi vừa trao cho hắn ánh mắt tình thương mến thương nhất.

Ày... Tokio à... anh có biết là anh mặt dày đến nỗi khiến người ta phải ngao ngán mà không thể đắc tội với pháp luật, không thể giết chết anh?

Tôi thờ dãi rồi quay đi, không nhìn Tokio nữa, không khéo hắn ta lại cho là tôi đang liếc mắt đưa tình với mình thì khổ.

Tokio đúng là có khả năng khiến cho người ta bị ức chế, khó chịu chết được. Bây giờ, việc duy nhất có thể khiến tôi thấy vui trở lại chính là việc hắn ta mặt mày xám xịt nhìn chiếc ô của mình, nhưng lại không thể không đi ra ngoài. Tôi lúc này chỉ cầu cho hắn ta có chuyện gì đó mà rời khỏi đây. Càng nhìn càng thấy ức chế!

Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn hơn.

Tôi thờ dãi một hồi, một ý nghĩ điên rồ khác lại đột nhiên xuất hiện. Ôi ôi... hôm nay tôi thông minh thật cơ!!

Tôi kéo xô nước lau nhà về phía bàn chỗ hấn ta đang ngồi. Tokio trông thấy vẻ mặt gian tà và ánh mắt đáng sợ của tôi, hơn nữa, dựa vào giác quan thứ bảy của mình, hấn ta rút cổ, nhìn tôi dè chừng. Nhưng tất nhiên người chủ động bây giờ là tôi, thấp bé như hấn ta làm sao biết được tôi đang nghĩ gì. Tôi vờ như lỡ tay trút cả xô nước lên đôi giày ba ta của Tokio. Hấn ta trợn mắt đứng hình.

Tôi liền rời rít xin lỗi:

– Tôi... tôi vô ý quá. Anh có sao không? Chắc chưa chết đâu nhỉ? – thật ra suy nghĩ của tôi lúc này là... “Về đi! Anh đi về nhà ngay cho tôi! Anh không có sĩ diện chắc? Nếu mà anh vẫn còn mặt dày ngồi đây, tôi thật không còn gì để nói. Thành thật thương tiếc gia đình anh có một thằng con hết sức... ba chấm”

– ... – Tokio vô cảm ngược lên nhìn tôi – Em... được lắm

– Cảm ơn quá khen. – tôi không hề chối bỏ mà đáp thẳng.

Tokio cũng không hề tỏ ra tức giận mà kiên nhẫn mỉm cười với tôi:

– Có lẽ hôm nay tôi phải về sớm rồi, không thể ở cạnh em nữa.

– ... – Ờ... về đi. Có ai thèm níu kéo đâu.

– Thật ngại quá, mỗi ngày tôi chỉ gặp em được vài tiếng đồng hồ, chắc em nhớ tôi lắm.

– ... – ảo tưởng...! Từ lần đầu gặp đến giờ, hấn ta không chỉ bớt bệnh mà còn ngày càng nặng. Thật tội nghiệp gia đình hấn ta...

Nhưng nhắc tới gia đình Tokio, tôi lại nhớ đến người phụ nữ đó. Là boss thật ư? Vậy thì tên này có dính líu gì đến cái tổ chức đó không nhỉ? Đạo gần đây gặp nhiều chuyện quá, tôi cũng quên mất.

Tôi liền ngồi xuống ghế đối diện Tokio, hỏi:

– Anh... mẹ anh đó mà...

– Mẹ tôi? – hấn ta đực mặt ra một lát mới cười gượng – Mẹ tôi thế nào?

– ... – rõ ràng có gì đó mờ ám ở đây. Có phải boss thật ra không phải là mẹ của Tokio nên hấn ta mới không kịp phản ứng, tôi chém bừa – Ủ. Lần trước tôi thấy mẹ anh đi với một đoàn người mặc áo đen, mà họ nhìn cứ như dân xã hội đen ấy. Mẹ anh... có sao không?

– Gì chứ? Chắc em nhìn nhầm thôi. – hấn ta cười cười, bối rối đưa tay khuấy ly cafe. Rõ ràng là có vấn đề a.

– Ủ. – tôi nhú mày – Bà ấy là mẹ ruột của anh?

Mặt Tokio biến sắc, hấn ta nhú mày nhìn tôi đầy dè phòng, lại thấy vẻ mặt tôi cũng không tỏ vẻ gì là tò mò, nhưng tôi lại hỏi vậy, khiến hấn ta có chút giật mình, liền lớn giọng đáp:

– T... tất nhiên. Em đang tưởng tượng lung tung cái gì thế? Mà chuyện gia đình tôi, em... – đột nhiên Tokio nhẹ giọng lại, kèm với cái thờ hắt ra thể hiện sự hời hợt vì đã nổi nóng – Em không cần quan tâm đâu.

Tôi nhìn hấn ta một hồi rồi gật đầu, đứng dậy bỏ đi, nhưng bị hấn ta gọi với lại:

– Vậy, tôi về đây, ngày mai sẽ đến nói chuyện với em tiếp nhé.

Tôi gật đầu, nhìn bên ngoài, trời vẫn còn mưa, tôi nhếch mép chui vào một góc khuất quan sát tình hình bên ngoài.

Đúng như tôi dự đoán, cái ô màu vàng đó là của Tokio. Nụ cười trên môi tôi càng rõ rệt hơn. Chưa thấy được vẻ mặt tiu ngui của Tokio mà tôi đã thấy hả dạ thế này.

Vừa bung dù ra, hấn ta cứng đờ, khuôn mặt vốn trắng trẻo mịn màng đen thui đi trông thấy, rồi đôi môi nở ra một nụ cười méo xẹo, hấn ta cứ như nói với bản thân mình nhưng lại dùng âm lượng lớn đủ để tôi nghe thấy:

– Ai cắt mà xấu tệ thế này?

Tôi thật sự rất muốn cười lớn, nhưng không được làm lộ tội trạng của mình a.

Tokio thờ dài một cái, bỏ lại chiếc dù lên khay đựng ô rồi mở cửa bước ra ngoài. Tôi lật đật bước ra. Hấn ta bị ngu chắc? Tầm mưa thế này...

Nhìn qua tấm kính mờ cam do nước mưa tạt vào, tôi đột nhiên thấy đáng vẻ của Tokio thật đáng thương. Hai vai hấn ta rũ xuống, cả mái tóc màu đỏ nổi bật cũng nhanh chóng ướt mềm, ôm sát vào hai má, dính cả vào vành tai. Chiếc áo sơ mi mỏng tênh màu trắng ướt hết, bám dính vào cơ thể Tokio đầy quyến rũ. Bây giờ mới thấy thân hình hấn sẵn chắc cân đối. Tên này mà trẻ thêm vài tuổi, vào nhập học ở trường tôi có khi trở thành hotboy.

Tôi nhìn hần bước đi chậm rãi trong mưa, không hề có vẻ gì sẽ vội vã, khuôn mặt vô cảm, đôi mắt u buồn hết như mình đang bước đến địa ngục... cứ như cả ngày hần không muốn làm gì ngoài ngồi nhìn tôi.

Đôi mắt của Tokio như vậy chính là đôi mắt vô hồn không có mục đích sống, không biết bản thân sống làm gì thật sự rất chán nản, cảm thấy rất lạc lõng, cũng thấy vô cùng cơ đôn hiu quạnh trong cuộc đời tấp nập này.

Bản thân tôi trước đó cũng đã từng trải qua một thời gian dài như vậy. Từ sau khi rời khỏi căn nhà ở cánh đồng mênh mông, rời xa căn nhà êm ấm mỗi tối có bốn người cùng bên nhau ăn tối thật hạnh phúc ấy, đột nhiên tự mình bước vào đường đời, tôi có chút không thích nghi được.

Vào những ngày tháng địa ngục ấy, thậm chí tôi còn nghĩ đến cái chết. Sống làm gì khi ngày ngày phải vất vả, mà mình cố gắng cũng không vì cái gì cả. Mỗi tối lại chui vào một góc chịu rét chịu đói, không có ai mong chờ, không có ai quan tâm, mỗi khi nhiễm bệnh phải nằm một chỗ càng thấy tuyệt vọng hơn.

Nhìn về cô đơn của Tokio, tâm trạng tôi ban nãy đang rất háu hức nhanh chóng chìm xuống, chìm đến tận cùng của lớp bùn lầy ở đáy sông.

Hần ta đang làm cái trò gì thế, thông minh như hần tại sao không dịch chuyển về nhà cho rồi. Một chiều trời mưa mà gặp ngay lúc rảnh rỗi nên tắm mưa thường thức cảm giác mới lạ?

Tôi quay vào trong thờ dài, lau dọn đồng nước lau sàn dơ bẩn ban nãy tôi làm đổ ra.

...

Tối, lúc tôi rời Tiffa về nhà, ngoài trời vẫn còn mưa, bà chủ quán la sát tiến lại gần tôi, tôi mỉm cười. Đạo gần đây bà ấy rất tốt bụng, quan tâm đến tôi rất nhiều, thấy tôi cảm ô ra về, bà ta dặn dò:

– Về nhà cẩn thận. Đi đứng cho dềnh dàng.

– Vâng, cảm ơn... chị – tôi cười toe toét rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Tôi đi dưới cơn mưa. Khung cảnh xung quanh thật mờ ảo trong mưa. Những làn gió rít lạnh buốt. Tôi rút cổ bước vội về biệt thự. Định đẩy cửa bước vào nhà, nhưng mà đẩy mãi không được.

Tôi quên mất cửa bị hỏng. Tôi đành leo vào trong bằng... cửa sổ rồi đem treo cây dù lên, chậm rãi bước vào trong nhà. Căn nhà tối thui không có một ánh đèn nào. Tôi mở đèn rồi nhìn đồng hồ, bảy giờ tối. Tôi lớn tiếng gọi:

– Chito. Cậu đâu rồi?

– ... – hoàn toàn im ắng. Tâm trạng tôi trở nên nặng nề. Trái tim tôi như bị một quả tạ lớn đè lên.

Tôi hối hả chạy vào trong bếp. Căn bếp tan hoang, trứng, sữa, bột, rau, củ... cả bánh chúng tôi vất vả làm cũng rơi vãi lung tung dưới đất, hoàn toàn lộn xộn. Trông thật sự rất dơ bẩn mà hỗn tạp. Cả trên tường cũng dính đầy thức ăn. Tôi giật mình chạy khắp căn nhà. Đến cả hai phòng ngủ cũng cực kì lộn xộn, ra giường rách tuốt, gối cũng lòi hết bông ra, chăn, màn... cũng rách nát, riêng bàn trang điểm của Chito chi chút vết nhor, không biết rõ là thứ gì chần chịt dính đây.

Nhà vệ sinh cũng vô cùng bừa bộn, nước tràn lênh láng, gương cũng vỡ tan nát. Mặt tôi khó coi hết sức. Cả căn nhà, ngoài trừ phòng khách vẫn còn bình thường, thì tất cả mọi thứ đều rất kinh dị. Nhưng tuyệt nhiên không thấy Chito đâu. Trong lòng tôi lúc này thật sự rất khó tả. Vừa lo lắng cho Chito, vừa hoang mang, vừa cảm thấy cô đơn và lạc lõng, có chút hoảng sợ vì không biết ai đã phá hỏng cả căn nhà... là trộm cướp bình thường, hay người của tổ chức G, hay người của gia tộc nhà Ren.

Đã từ khi nào, tôi quen với việc dựa dẫm vào người khác, quen dựa vào Ren, dựa vào bạn bè. Mà bây giờ, Ren đang ở lục địa khác, Chito thì mất tích. Tôi thật sự cảm thấy bản thân rất vô dụng, cũng rất bối rối không biết phải làm gì, chỉ biết gào tên Chito trong vô vọng... gào đến giọng bắt đầu khàn đi. Mà cũng tự khi nào, một pháp sư đơn độc như tôi lại có nhiều kẻ thù đến vậy. Bây giờ nhà mình bị đột nhập mà đối tượng tình nghi thì nhiều như cá ở đại dương, vì sự mất tích của Chito, tôi càng không có đủ bình tĩnh để suy đoán. Tôi chạy khắp nhà mở tung hết các cửa phòng, đúng lúc chạy xuống phòng khách định đá bay cửa sổ ra ngoài tìm Chito thì nghe thấy tiếng ghịch cửa. Tôi giật mình, nép vào một góc.

Cánh cửa đã hư liên tục kêu lên những tiếng cạch cạch. Mưa đã tạnh khiến tiếng động này càng rõ rệt hơn.

Tìm tôi đáp ngay càng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: TRỘM CƯỚP SIÊU CẤP.

~~ Huhu... dạo gần đây cmt ít quá, mọi người xôm xôm lên tí nào :((

Quốc Khánh nước nhà mà Mi cố gắng ở nhà viết chap đây ọ :((

ủng hộ Mi tí đi :((~~

Tìm tôi đập ngay càng nhanh, nhanh đến mức tưởng chừng như đã dừng lại.

Là ai... là bạn hay thù? Có phải đám người ban nãy quay lại hay không? Bây giờ tôi không có phép thuật, bọn chúng có thể dễ dàng đập chết tôi như đập một con kiến.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên, khiến bao nhiêu nặng nề trong trái tim tôi từ nãy đến giờ bị bị sút bay mất hết:

– Chết tiệt cái cửa chết tiệt! Chết đi!

Chito bạo lực đá mạnh vào cánh cửa, rồi tức tốc dịch chuyển vào trong nhà. Đột nhiên, cánh cửa... nó tự mở ra sau lưng Chito. Khuôn mặt cô nàng đen đi, quay lại liếc nó một cái rồi lại đá mạnh cho nó đóng lại.

Tôi chạy đến không chút lưỡng lự hay bối rối mà ôm chặt cô ấy vào lòng. Chiếc ô trên tay Chito rơi xuống chân tôi nhưng tôi chẳng thèm quan tâm nữa.

Chito đơ ra không hiểu tôi đang làm gì, nhưng cũng chậm rãi vòng tay qua ôm tôi, càng ngày càng siết chặt, cô nàng nhẹ giọng hỏi:

– Sao thế?

– Không... không sao. – tôi đẩy cô nàng ra nhìn thẳng vào mắt Chito – Chỉ là, chúng ta đến nhà tớ và Ren ở đưa Dragon đến đây ngủ cùng đi, để nó một mình ở đó, tớ thật sự thấy không yên tâm.

– Cũng được, vậy tiện thể ra ngoài, chúng ta cùng đi ăn tối luôn. – Chito không chút nghi ngờ gật đầu mỉm cười, rồi khoác tay tôi kéo ra ngoài.

Tôi lẳng lặng đi theo Chito. Trong đầu đầy những suy nghĩ phức tạp. Thật ra nói là đưa Dragon sang đây, nhưng ý định của tôi chính là sang đó rồi viện cớ trời tối, ngủ lại luôn, không cần về đây.

Dù gì cũng đang là buổi tối, để Chito nhìn thấy căn nhà mình ở bị xói tung lên như vậy, dù có cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng không tránh khỏi lo lắng và sợ hãi, bởi không biết mục tiêu chúng đang nhắm đến là ai.

Nhưng thật sự bây giờ... trên đường sang biệt thự, tôi không thể đảm bảo là không có người theo đuôi, hay chúng tôi sẽ không bị đánh úp, nên dây thần kinh tôi đang căng tột độ. Tôi cứ mãi mê nhìn trước ngõ sau nên chẳng để ý đến vẻ mặt kì lạ của Chito. Cô ấy nhìn tôi đầy nghi ngờ, nhưng chỉ mỉm môi mà không hỏi gì.

Cho đến khi an toàn đứng ở cổng nhà, tôi bấm chuông chờ Dragon ra mở cửa thì sẵn tiện hỏi Chito:

– Cậu đi đâu mà về trễ vậy?

– À. Tớ ra ngoài mua cái này. – cô nàng giơ ra phía trước một chồng sách – Tớ nghĩ là những ngày sắp tới sẽ rất nhật nên mới mua về găm đó mà.

Chito vẫn còn cười tươi như vậy thì tốt rồi. Đột nhiên trong tôi trào lên một cảm xúc lạ lẫm. Tôi rất muốn bảo vệ nụ cười của Chito, bằng tất cả khả năng của mình, để cô nàng không phải lo lắng dù chỉ một chút. (nghĩ vẩn bách hợp)

Tôi chờ mãi vẫn không thấy Dragon xuất hiện, bắt đầu cảm thấy lo lắng. Một cái gì đó thật nặng nề đè xuống trái tim tôi. Tôi bấm chuông liên hồi, đến mức Chito phải gào lên:

– Bình tĩnh đi Yuki, cậu muốn nó hỏng luôn hay sao?

– Chết tiệt! Dragon! Mau ra đây cho tôi! – tôi hét lớn, khuôn mặt khó coi hết sức. Sắc mặt cũng rất tệ.

– Cậu sao thế? Bình tĩnh đi. Nhiều khi chẳng nhóc đang ngủ. – Chito nhú mày lo lắng nhìn tôi.

Đúng thật, có lẽ tôi lo xa quá rồi. Hy vọng mọi chuyện như lời Chito nói, chẳng bé chi đang ngủ mà thôi.

Tôi lền đi vòng ra phía sau căn nhà, ở đó có một cánh cổng không cần chìa vẫn mở được, nhưng cánh cửa đó nhận dạng khuôn mặt và giọng nói, chỉ cần là tôi, Ren hoặc Chito và Ajita, cánh cửa sẽ tự mở.

Tôi vào nhà trước, Chito vẫn còn ở bên ngoài đóng cửa nên vào nhà sau. Tôi chạy vào trong, hoàn toàn sững sờ.

Lần đầu là lo sợ, đến lần thứ hai chính là tức giận. Hai tay tôi siết chặt, những lần đó bắt đầu xuất hiện trong lòng bàn tay tôi.

Khắp nơi bừa bộn không kém căn nhà của Ajita. Cái lũ chết tiệt! Chết nhát! Chết bầm! Chết đập!

Bọn người này... chắc chắn là bọn người có hiềm khích rõ ràng với chúng tôi, hoàn toàn không phải lũ trộm cướp vặt vãnh rẻ tiền. Hơn nữa, chúng có thể xuyên qua lớp bảo vệ của căn nhà do chính Ren và Kurai thiết kế thì có thể biết được chúng hiểu quá rõ tính tình kỹ lưỡng của hai người đàn ông này mà mời chuyên gia giải quyết tấm màn bảo vệ ấy trước. Chứng tỏ một điều, bọn này hiểu rất rõ mối quan hệ và tính cách của chúng tôi.

Bây giờ tôi nhiều phần chắc chắn, đây là việc do gia đình Ren gây ra.

Tôi nghiêm mặt chạy đi khắp căn nhà, lớn tiếng gọi Dragon. Nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng sừng sột của Chito:

– Cái quái gì thế này? Yuki! Cậu đâu rồi? Yuki!

– Tôi ở đây. – tôi lớn tiếng nói để trấn an tinh thần của Chito. Một lát sau, cô nàng đã xuất hiện bên tôi với vẻ mặt hết sức khó coi. Đôi mắt ấy vừa lo lắng vừa sợ hãi, lại có chút hoang mang... toàn những cảm xúc tiêu cực – Mau cùng tôi đi tìm Dragon. Không biết có gặp nguy hiểm gì không!

– Được. – Chito gật đầu rồi chúng tôi chia nhau ra.

Cuối cùng, Chito phát hiện ra thằng bé Dragon đang bị trói trong một cái chăn ở trong nhà vệ sinh, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt.

Tôi xót xa cởi trói rồi bế bổng thằng nhóc lên chạy thẳng ra ngoài. Chito cũng hốt hả chạy theo tôi.

Tôi bảo Chito cùng Dragon dịch chuyển đến bệnh viện, còn mình thì chạy bộ đến đó.

– Phòng cấp cứu ở đâu ạ?

– Đi thẳng quẹo phải, để tôi đi cùng em – cô y tá vội vã bước theo tôi.

Sau khi Dragon đã được đưa vào phòng, tôi thở dốc. Cơ bản là cả ngày nay tôi không có một phút yên thân, toàn dính vào những rắc rối, là tột cùng của xui xẻo.

Tôi và Chito lo lắng ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, trên dãy ghế nhựa nhiều màu sứt tường. Chito nắm chặt hai tay đặt trên đùi, đôi mắt chăm chú hướng về cửa phòng cấp cứu.

Tôi cũng lo lắng không kém, vết móng tay đỏ ửng trong lòng bàn tay càng rõ rệt hơn.

Tôi bắt đầu hối hận vì ban đầu đã không đưa Dragon theo cùng đến nhà Ajita. Thằng bé cứ kiên quyết đòi ở lại căn biệt thự đó. Tôi cũng chỉ có thể bó tay trước vẻ cứng đầu ương ngạnh của Dragon. Giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế.

Cơ mà trong lúc hoảng loạn, tôi đã rất tự cao cho rằng mình vẫn rất minh mẫn, vẫn còn tỉnh táo đưa thằng nhóc đến đây, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy đây là quyết định ngu ngốc nhất từ trước đến giờ. Dragon không phải con người, cũng không phải pháp sư. Thằng bé cơ bản là một con rồng... là một sinh vật bí ẩn kì lạ! Đưa thằng bé đến đây, khác nào giao nộp Dragon cho viện nghiên cứu bảo hộ cứ việc mổ xẻ để tìm hiểu loài rồng?

Nghĩ đến đây, tôi càng lo hơn. Gì chứ! Tôi là WW mà không thể chữa trị cho Dragon lúc thằng bé bị thương như vậy, lại còn ngu ngốc đưa thằng bé cho người ta...

Aa!! Chắc tôi stress đến chết mất thôi!

Vừa lo không biết thằng bé có thể khỏe lại không, vừa lo không biết họ có dối trá tuyên bố cho một câu xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi lên lên lút lút như ăn trộm đưa cơ thể của Dragon đi nghiên cứu.

Tôi đúng là ngu hết thuốc chữa. Càng nghĩ càng thấy hận bản thân mình quá. Nhưng Dragon là rồng, có lẽ không dễ chết đến vậy.

– Nhưng mà Yuki, đưa Dragon đến đây có ổn không? – Chito nhăn nhó quay sang hỏi tôi.

Tôi không trả lời chỉ nhìn lại Chito, khẽ nuốt nước bọt, còn kín đáo nhủ mày, nhất thời tôi không biết nên nói gì.

Chito mím môi, liếc mắt về cánh cửa đang đóng chặt, phía trên là ánh đèn màu đỏ chói hết cả mắt.

Tôi ngẩng đầu nhìn chăm chăm về cánh cửa, thỉnh thoảng nhip nhip chân theo thói quen.

Chỉ mười lăm phút sau, bác sĩ bước ra, gỡ khẩu trang nói:

– Thằng bé chỉ bị ngất vì sốt cao. Đã chuyển sang phòng hồi sức, sẽ ổn thôi.

– Vâng. Cảm ơn bác sĩ.

– Không có gì.

Tôi và Chito không hẹn trước đồng loạt nhìn nhau mỉm cười.

...

– A... Các người... – Dragon đột nhiên ngồi bật dậy hết lớn.

Tôi và Chito đang ngủ gục bên cạnh chiếc giường nơi thằng bé đang nằm, vì nghe tiếng hét mà giật cả mình đứng phắt dậy nhìn quanh theo phản xạ. Dragon trừng mắt nhìn xung quanh, thờ hồng hộc, trông thấy tôi vội vàng níu tay tôi:

– Bọn chúng... bọn...

– Được rồi. Bình tĩnh. Có chuyện gì thì từ từ kể. – tôi ân cần nắm tay Dragon, thằng bé thờ dốc ngược nhìn tôi, rồi yên tâm hơn nằm thẳng ra.

Gió đêm đập mạnh vào cửa sổ phòng bệnh. Tôi và Chito ngồi yên trên hai chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, lắng nghe Dragon nói.

– Lúc đó tôi đang rửa chén đĩa thì nghe chuông cửa, chạy ra ngoài xem thì chẳng thấy ai cả, nghĩ là bọn trẻ đùa giỡn nên lại chạy vào bếp tiếp tục công việc, nhưng không ngờ, vừa đến phòng khách đã thấy một đoàn người mặc áo đen, trùm mũ cho kín mặt. Thấy tôi, bọn chúng có vẻ khá ngạc nhiên. Lúc đó tôi chỉ kịp trừng mắt đã thấy chóng mặt vì bị sốt từ sáng, kết quả chưa kịp làm gì đã bị đánh ngất từ phía sau. Cứ tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ bọn chúng còn có chút lương tâm.

Dragon vừa nói vừa nhú mồm ra chiều khó chịu lắm, có lẽ thằng nhóc thấy có lỗi vì không thể bảo vệ chu toàn căn nhà của mình.

– Được rồi, không sao đâu, em đừng cảm thấy có áp lực.

Chito nhẹ giọng vỗ đầu thằng nhóc, rồi lại hơi chau mày khó chịu:

– Bị sốt từ sáng sao không chạy sang tụi này nói, ít ra cũng phải uống chút thuốc.

– Tôi chạy sang đó nhờ như bọn chúng theo dõi thì sao? – Dragon nói với khuôn mặt nghiêm túc – Không bảo vệ được bản thân đã đành, tôi không thể liên lụy cả hai người.

– Thôi không nói nữa, nghỉ ngơi đi, sáng mai rồi nói. – tôi nói đều đều, giọng lạnh hẩn đi. Hai người họ tất nhiên nhận ra thái độ của tôi đã thay đổi, liền im lặng không nói gì nữa mà lẳng lặng đi ngủ.

Tôi bước đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đường. Làn sương khiến ngọn đèn đường trở nên mờ ảo. Tôi thờ dài một hơi cũng lẩn ra ngủ. Có lẽ hôm nay sẽ không cần phải lo lắng. Bọn chúng chắc chưa nắm bắt thông tin nhanh đến nỗi biết chúng tôi đang ở phòng này, hơn nữa ở bệnh viện chẳng lẽ an ninh lại không tốt, nên tôi yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi và Chito đi học bình thường, Dragon vẫn nằm trong bệnh viện tịnh dưỡng.

Thật ra mà nói, tôi cũng chẳng muốn đi học, nhưng Chito nói hôm nay cô nàng có cuộc họp ban cán sự đành phải đi.

Họp gì họp mãi. Tính cách của Chito vốn không hợp với những nơi yên tĩnh mà nghiêm trang như phòng họp. Và tất nhiên tôi cũng thế. Chính vì vậy, tôi rút kinh nghiệm từ Chito, thế từ nay về sau sẽ không bao giờ dám nhận bất cứ chức vụ nào.

Chúng tôi đi học mà thật sự thấy mệt mỏi, nói đi học chỉ cho xa vời, thật ra chỉ là lên lớp ngồi cho đủ mặt, cái lũ còn lại thì mặc sức quẩy bất kể đang bị giáo viên lườm nguych đủ kiểu.

Tôi lại chuồn xuống sân sau nằm ngủ, nhưng trước khi đi tôi đã quan sát kĩ lưỡng trước sau rồi a. Sẽ không có ai theo tôi nữa a.

Lần nào tôi có ý định bùng học cũng toàn gặp xui xẻo. Lần trước gặp Izumo, được cô ta cho vé máy bay miễn phí, còn vô cùng hào phóng đem tôi vào phòng y tế. Lần trước nữa gặp Ryuu, bị cậu ta quay mòng mòng như đế, nào tôi không kịp thích ứng, tôi vốn không quen đối phó với loại người cao cấp như vậy. Vài lần trước nữa cũng toàn rước họa vào thân. Bây giờ ngẫm nghĩ lại mới thấy số tôi xui thật!

Tôi nằm dài ra cỏ nhất thời thờ dài một hơi. Hôm nay tôi rất mệt, chỉ muốn ngủ, nếu không phải vì sự cố mấy ngày hôm nay, tôi đã bay thẳng qua DW A1 để quẩy cùng tụi nó rồi. Haha... tôi rõ ràng là thành viên của WW A1, nhưng trong trái tim lúc nào cũng hướng về lớp người ta. Đúng là tội đồ! Bởi vậy mới không thể trách được khi tụi nó cứ lôi tôi ra làm đối tượng bắt nạt.

Đêm hôm trước nhờ Kurai mà chỉ ngủ được vài tiếng, đêm hôm qua cũng chật vật ngủ ngồi nên giấc ngủ không được trọn vẹn. Đối với một con heo ngủ như tôi mà nói, thì có thể xem đây là cực hình! Chính là cực hình a!!!

Vậy nên tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chuông trường vang lên khiến tôi giật mình. Chuông hôm nay sao thế, vang lên cứ như tiếng chuông báo tử ấy! Thật là giật cả mình.

Tôi ngồi dậy nhìn quanh, không có ai hết, tôi thờ phào.

Mãi rồi có cảm giác mình như người nổi tiếng ấy, đi đến đâu cũng phải dè chừng đám paparazi, thật sâu nào mà!

– Em ngủ ngon thật.

– Em ngủ ngon thật.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: LẠI MỘT NGÀY KHÔNG CÓ REN.

Tiếng chuông vang lên khiến tôi giật mình tỉnh dậy, nhìn quanh... không có một bóng người, trời nắng thế này chứng tỏ bây giờ đang là giữa trưa, có lẽ tôi nên đi ăn trưa, thế là tôi đứng dậy. Nhưng một giọng nói bất chợt vang lên:

– Em ngủ ngon thật đấy.

Với đầu óc căng thẳng xuyên suốt mấy ngày qua như dạo gần đây, dây thần kinh của tôi lúc nào cũng căng như dây đàn, vì vậy mỗi tác động nhỏ đều có ảnh hưởng đáng kể đối với tôi. Nghe giọng nói không biết từ đâu phát ra ấy, tôi kinh hãi không kim hết lên một tiếng.

Tôi hét xong thì tâm trạng ổn định hơn nhìn quanh tìm kiếm. Tôi lại nghe tiếng cười khẽ của Ryuu. Phải! Lời nói ban nãy rõ ràng là giọng của Ryuu, nhưng không thấy cậu ta đâu.

– Ở trên đây.

Tôi theo phản xạ ngược nhìn thì thấy Ryuu đang nằm trên cành cây, một tay cầm quyển sách đóng kín, tay còn lại chống lên đầu nằm nghiêng nhìn tôi chăm chăm.

– A!! – tôi giật mình lại hét toáng lên. Lùi lại phía sau mà không chú ý nên ngã ngựa lăn luôn ra cỏ.

Ryuu lo lắng nhảy xuống chạy đến bên tôi, nhanh chóng kéo tay tôi đứng dậy, còn miệng hỏi:

– Có sao không?

Tôi lắc đầu, nhưng cái mông ê ẩm cứ liên tục đau nhức.

– Làm gì cả mình, cậu làm cái gì trên đó?

– Ngủ. – cậu ta đáp gọn, nhưng tay vẫn đang nắm tay tôi không buông. Tôi tất nhiên nhận ra điều này, liền buông tay Ryuu ra.

– Ừ. Vậy tạm biệt. – tôi nhanh chóng quay lưng bước đi. Ở riêng với cái người này nhất định là không ổn.

– Chờ đã. – Ryuu níu tay tôi lại.

– Có chuyện gì sao? – tôi tròn mắt nhìn đầy ngạc nhiên. Khuôn mặt lạnh lùng của cậu ta cuối cùng cũng có tí cảm xúc rồi. Tôi còn lo là Ryuu bị liệt cơ mặt, thật không ngờ, cậu ta cũng biết nhăn nhó a.

– Hôm qua, tại sao em lại nghỉ học. – Ryuu hỏi, khuôn mặt đầy đau khổ.

Sau đây là một đoạn ngoài lời kể của Yuki a~

Sáng hôm qua, Ryuu đến lớp muộn không thấy Yuki đâu, vốn cứ nghĩ cô nàng còn đi trễ hơn mình, nhưng rốt cuộc đến tận khi hết tiết một cũng chẳng thấy đâu.

Ryuu liền tức tốc chạy đi tìm. Anh gần như chạy khắp cả trường, từ sân sau đến thư viện, mấy phòng y tế anh cũng đều đến... ngoại trừ nhà vệ sinh.

Ryuu chợt nghĩ ra một người có thể biết Yuki đang ở đâu, liền chạy sang dãy lớp của DW.

– Có Ren ở đây không? – Ryuu túm bừa một cô bạn đang đứng gần cửa lớp mà hỏi. Phái nữ DW A1 cũng không khỏi mắc phải bệnh hám trai. Bị bàn tay thần thánh của một hotboy trường chạm vào vai mình, cô nàng nhất thời bất động, không dám nhúc nhích, chỉ có cơ miệng là liên tục hoạt động, trên môi vô thức nở ra nụ cười ngốc nghếch, Ryuu vẫn đưa ra khuôn mặt lạnh lùng hỏi – Có cậu ta ở đây không?

– Này này. – một bạn nam từ trong lớp bước ra, nhanh chóng đưa ra ánh mắt khiêu chiến, gạt tay Ryuu, tay cậu ta cũng vô cùng tự nhiên khoác lên vai cô bạn kia ra chiều bảo vệ, giống như tuyên bố là, con gái lớp tôi là bông hoa của riêng con trai lớp tôi, người ngoài như anh đừng có hòng mà chạm vào, không chút thân thiện hỏi – Có chuyện gì?

– Ren có đây không? – một câu hỏi mà phải hỏi đến ba lần, Ryuu có chút khó chịu. Anh kiên nhẫn... ok, anh thừa nhận. Nhưng kiên nhẫn cũng có giới hạn, sức chịu đựng của anh chỉ là tốt hơn người khác một chút, không có nghĩa là nó sẽ không bao giờ cạn.

– O... cậu có ý với Ren nhà tôi à? – cậu trai đó cười gian, vẻ mặt tươi tắn hẳn lên. Ồ. “Tên này là gay, thì hẳn sẽ không đụng chạm gì đến con gái lớp mình, được được. Anh thích!”

– ... – cơ mặt Ryuu giật liên hồi.

– Ren nó nghỉ học được mấy hôm rồi. Có chuyện gì sao? – cậu ta vô cùng thân thiện nói, hơn nữa còn tỏ ra thân thiết với Ryuu khiến anh có chút khó chịu.

– Chito thì sao?

– Hôm nay cô ấy cũng nghỉ học. Ày... cuối năm mà. Phải xả một chút. Đồi học sinh đâu có bao nhiêu. – cậu ta tiếp tục nói, nói và nói, nói không ngừng nghỉ, trong khi cô nàng bên cạnh chỉ trơ ra ngẩn ngơ nhan tuyệt vời của hotboy ở cự ly gần, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng quyến rũ trên người Ryuu, cô nàng thấy chân mình không còn ở mặt đất nữa. ày... hotboy đúng là có sức công phá quá lớn a.

Ryuu không nói gì nữa mà quay lưng bỏ đi.

Không hiểu sao, anh thờ phào một cái.

Anh cứ nghĩ Ren và Yuki cùng bùng học để hẹn hò, tưởng tượng ra cảnh tượng hai người đó thân mật, trái tim anh lại nhói lên một cái. Từ khi nào mà hình bóng của Yuki trong lòng anh lại khắc sâu đến rõ rệt như vậy.

Nhưng khi biết Ren đã nghỉ được vài ngày, trong khi hôm nay, Yuki và Chito mới nghỉ học, anh lập tức biết được ngày hôm nay là Yuki và Chito cùng nghỉ để làm gì đó. Chính vì vậy tâm trạng anh mới thoải mái hơn một chút.

Ryuu anh ích kỉ như vậy, nhưng là vì tình yêu nên mới thế, không thể trách anh. Tuy biết Yuki không hẹn hò với Ren, nhưng vì cả một ngày không được gặp Yuki, anh cũng có khó chịu vì nhớ nhung.

Ày... biết là người ta đã có đôi có cặp, anh cũng không muốn làm người thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người ta mà mang danh tiếng là người thứ ba phá hoại gia đình, nhưng biết làm sao được khi tình cảm anh dành cho Yuki cứ ngày một tăng chứ không thể giảm. Dù không tiếp xúc nhiều với Yuki, nhưng ánh mắt anh cứ không thể điều khiển được mà vô thức liếc sang nhìn ngắm cô nàng, càng ngắm càng thấy Yuki thật sự rất đáng yêu. Từ hành động đến ngoại hình của cô nàng đều rất thu hút ánh nhìn của anh. Vì vậy càng nhìn càng nghiện, anh không thể dứt được.

Nếu bạn được hỏi, giữa người yêu bạn và người bạn yêu, bạn sẽ chọn ai. Hầu như tất cả mọi người đều sẽ chọn người yêu mình. Tuy nhiên, nếu bạn thật sự rơi vào trường hợp như vậy, chắc chắn một điều bạn sẽ chọn người bạn yêu. Vì tình yêu nó ích kỉ như thế. Mặc dù lựa chọn này có khiến cả hai cùng đau khổ, nhưng vì trái tim con người ta vốn yếu đuối, không cho phép người mình yêu có thể sánh bước bên người họ yêu.

Cảm giác của Ryuu bây giờ chính là như vậy. Biết làm như vậy rất tội lỗi, nhưng không thể kiềm chế bản thân.

Cả ngày đi học mà không có Yuki rất chán... không biết từ khi nào, mỗi ngày Ryuu đi học đều chỉ để nhìn thấy Yuki, nhìn thấy từ xa thôi cũng được, chỉ là mỗi lần nhìn thấy nụ cười kia, Ryuu rất muốn đem trái tim mình ra bóp cho nó chết ngạt đi, vì nó quá đau đớn.

Hôm nay Ryuu cố tình đi học thật sớm để có thể nhìn thấy Yuki sớm hơn. Thấy cô nàng bước vào cổng trường, anh nở nụ cười dịu dàng rồi ngay lập tức trở lại vẻ mặt lạnh lùng bình thường. Cứ như nụ cười ấy chưa hề xuất hiện.

Sau đó anh kín đáo theo chân Yuki đến sân sau, thấy cô nàng đã ngủ say, anh leo lên cây nhìn ngắm Yuki.

Khuôn mặt của Yuki lúc ngủ trông thật đáng yêu. Nhan sắc của cô nàng vốn không phải sắc sảo như Chito, nhưng cũng không hề tầm thường... nét khiến Yuki thật nổi bật chính là vẻ dễ thương đáng yêu, khi ngủ càng trở nên trong sáng như một thiên thần. Anh ngắm mãi không chán, đến khi Yuki tỉnh dậy mới giật mình thức giấc.

Vốn hôm nay anh leo lên đây là để nhìn lên, nhưng không ngờ khi Yuki vừa tỉnh dậy định bỏ đi, anh đã không kiềm được mà gọi cô ấy lại. Kết quả khi bị hỏi anh lên đây làm gì, đã bí bách quá mà nói là đi ngủ. May là cô nàng này vừa trong sáng vừa ngây thơ, nói ra là tin ngay.

Ryuu thầm thở dài trong lòng. Dễ tin thế này thì càng cần Ren phải thay anh bảo vệ thật kĩ Yuki.

Cô ấy lại định bỏ chạy thì anh lại không thể kiềm được nỗi nhớ. Lại gọi Yuki quay lại, bằng quơ hỏi tại sao hôm qua cô nghỉ.

Gì chứ? Đây vốn không phải là anh. Anh từ trước đến giờ có bao giờ quan tâm đến người khác, câu hỏi kiểu như em làm gì, em ở đâu, em có sao không... đều là lần đầu của anh. Nhưng dù sao thì, cái anh muốn chính là được nói chuyện với Yuki... dù chỉ một chút thôi cũng được... nhân những lúc Ren không bên cạnh Yuki, hãy cho anh bên cạnh cô nàng yên bình một chút... một chút thôi.

Anh biết làm vậy rất chi là hèn, nhưng bản thân anh không thể điều khiển được con tim mình nữa rồi.

Kết quả là...

Trở lại lời kể của Yuki nào.

– Chuyện gia đình thôi. Cậu thắc mắc làm gì? – tôi nhún mày đáp.

– À... ừ. Không có gì đâu. – Ryuu cười nhạt rồi buông tay ra, cậu ta quay người đi trước.

Ồ... chuyện gì đang xảy ra? Tôi cũng chẳng để tâm nhiều, nhún vai vào căn tin ăn trưa. Sáng nay đi vội quá tôi cũng quên mất làm bữa trưa. Tôi và Chito đã hẹn nhau sẽ mua thức ăn rồi cùng ra sân sau.

Nhưng tôi vấp phải gì đó, chỉ kịp hét lên một tiếng, đang chờ cái cảm giác cỏ chia vào mặt, nhưng chờ hoài không thấy, hơn nữa, eo tôi đang bị siết chặt đến nỗi cảm thấy đau. Nhưng có lẽ nhờ nó mà tôi không ngã.

Vòng tay ở eo tôi lại càng siết chặt, kéo tôi đứng thẳng trở lại.

Tôi liền quay ra sau, vô tình khiến khuôn mặt tôi và khuôn mặt người đó ngay sát nhau. Ryuu nhìn tôi chăm chú, tay cũng chưa dịch đi. Ở độ cao và khoảng cách này, tôi còn nghe thấy rõ tiếng tim cậu ấy đập thật mạnh, thật nhanh. Hai chúng tôi đứng nhìn nhau một lát, Ryuu mới thản nhiên nói:

– Em nhẹ hơn rồi.

– Nhẹ hơn... gì cơ?

– Lần trước đem em vào phòng y tế... em nặng hơn bây giờ nhiều. – Ryuu nói. (Dù tính cách bình thường của anh chàng này chính là bảo vệ người ta một cách thầm kín, cũng không hay kể lể gì cả, nhưng lần này là ngoại lệ, Ryuu muốn gợi ý cho Yuki một chút về tình cảm đơn phương của mình...)

– Vậy lần đó... là cậu? – tôi tròn mắt hỏi lại.

Ryuu không nói, chỉ khe khẽ gật đầu rồi buông tay:

– Xin lỗi.

– Tại sao phải xin lỗi, tớ còn phải cảm ơn cậu. Cả chuyện ban nãy lẫn chuyện lần trước nữa.

– À... ừ. Không có gì. – Ryuu cười dịu dàng, đôi mắt lấp lánh lạ thường. Anh chàng cười nói rồi quay lưng bỏ đi trước.

Tôi mò lên căn tin thì thấy nó đông nghịt. Tôi chỉ biết nuốt nước bọt giương mắt tìm Chito. May là đầu năm đến giờ tôi đã chuẩn bị sẵn thức ăn ở nhà. Thử nghĩ ngày nào cũng chen vào đây chỉ có chết ngạt!

– Yuki. – bàn tay tôi đột ngột bị nắm lại, kéo giật tôi về phía sau.

– Hử? – tôi ngạc nhiên.

– Cậu ở đâu từ trưa đến giờ hả? – Chito trừng mắt – Làm tớ lo muốn chết, cứ nghĩ cậu bị bắt cóc hay gì đó.

– Thôi, đi ăn trưa.

...

– Ừm... Yuki. – Chito đột nhiên ngập ngừng.

Tôi nằm lẩn ra cỏ sau khi xử xong hộp cơm, không nói gì mà giương mắt nhìn Chito, ý hỏi cậu có chuyện gì, mau nói đi, tớ đang nghe đây.

– Hôm qua... Ryuu sang lớp tụi mình, tìm tớ và Ren.

– Thì sao? – tôi nhún mày, chuyện này thì ảnh hưởng gì?

– Cậu đúng là chậm hiểu, người như cậu ta tìm tớ và Ren làm gì? Chính là đang tìm cậu đó đồ ngốc à. – Chito cười nhạt, đồng thời khẽ nhún mày.

– Tìm tớ làm gì? – tôi lại nhún mày. Chito dường như đang nói một ngôn ngữ khác, tôi hoàn toàn không thể hiểu được.

– Ừ. Tớ bó tay rồi, cậu tự tìm hiểu đi. – Chito đột nhiên lắc đầu rồi đứng dậy đem vứt mấy hộp rỗng, để mặc tôi nằm dài trên cỏ vẫn chẳng hiểu cái mô tê gì.

Ryuu ban nãy hỏi tôi tại sao hôm qua nghỉ, mà hôm qua còn đi tìm tôi? Không lẽ cậu ta nhớ tôi đến vậy à? (đoán trúng rồi cưng ời)

Tôi nhìn mây trôi trên đầu, lặng lẽ nhắm mắt. Con buồn ngủ kéo đến. Đây đích thực là hiện tượng căng da bụng trùng da mắt a.

Chito lay tôi một hồi không có phản ứng gì cũng nằm dài kể bên. Đến khi tôi thức dậy một lần nữa đã là tan học. Nhìn Chito nằm kể vẫn còn say ngủ, tôi cười cười. Cô nàng này còn ngủ say hơn cả tôi, vậy mà sáng nào cũng có thể dậy sớm được. Đúng là bá phúc.

Sau đó chúng tôi cũng ra về, một ngày nhạt như nước ốc. Chẳng bù cho những ngày trước, khi Ren còn ở bên cạnh tôi. Mỗi ngày ở cạnh hần là một ngày vui, dù tôi thường xuyên trở thành đối tượng cho hần trêu chọc, nhưng bù lại, sự quan tâm và tình cảm của hần khiến tôi thấy rất ấm áp.

Ren à... khi nào anh mới trở về bên em?

|ع

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: KHÁCH SẠN... LẦN THỨ HAI.

~~ Hình như Mi càng quạu thì view với vote càng tăng nhaaaa

Bạn đọc của ta máu S hết hay sao vậy??

Mi quạu quạu cho xem nhé *quạu quạu*

Nói vậy thôi chứ yêu các nàng không hết (bạn nào là chàng thì cứ việc sửa sao cho hợp :)), cơ mà các nàng ơi... Ren còn mắt tích dài dài :)), các bạn cứ tha hồ hưởng thụ nhé

Chúc các bạn đọc vui :) ~~

Chiều nay lại mưa... mỗi lần mưa tôi đều nhớ đến Ren.

Tôi thở dài đến Tiffa. Chito đang ở trong bệnh viện để tiện chăm sóc Dragon, có lẽ tối nay thằng bé có thể xuất viện.

Và một câu hỏi khác được đặt ra... tối nay chúng tôi ngủ ở đâu? Có lẽ tôi sẽ đến khách sạn.

Sáng hôm nay khi trở về nhà Ajita lấy đồng phục, thấy cả căn nhà tan hoang như thế, trái ngược với sự sợ hãi của tôi hôm qua, Chito tức giận đập phá cho nó nát thêm, vừa đập vừa chửi:

– Đây là đâu chứ? Căn nhà này của tôi và người tôi yêu nhất, do chính chúng tôi trang trí nhà cửa! Thằng nào con nào dám phá phách như vậy, chị mày đập cho nát đầu! Có phá cũng phải do chị mày phá, ở đâu ra cái lũ khốn khiếp chúng mày chạy đến xối tung mọi thứ lên như vậy! Thật là một lũ khốn khiếp không ra gì! Một lũ chết tiệt!

Tôi hoàn toàn sững sốt trước cơn nóng giận của Chito... vốn không nghĩ cô ấy có thể chửi một cách... phóng khoáng như vậy... Đây là Chito tôi quen ư? Hay ai đó đã dùng thuật hóa trang giả dạng cô ấy.

Chito chửi cho bớt stress rồi nhìn tôi, cô ấy nhẹ giọng lại:

– Cậu... hôm qua cậu đã thấy nó như vậy nên mới bảo tớ sang biệt thự của Ren?

Tôi gật đầu. Chito cười mỉm, rồi vỗ vai tôi sau đó chạy đi tìm quần áo, may là chúng vẫn còn nguyên vẹn.

Trở lại lúc này, một chiếc xe hơi chạy ngang bắn nước lên người tôi khiến tôi bừng tỉnh. Tôi giật mình nhìn xuống chân mình ướt đẫm.

Tôi lại nhớ đến Ren, lần nào đi ngoài đường những lúc trời mưa như thế này, Ren lại tống tôi vào phía trong, còn vô cùng ân cần chia ô sang phía tôi, để mặc mình bị ướt.

Nỗi nhớ anh đang giày vò em Ren ạ! Ai đó đã từng nói với tôi. Yêu và được yêu chính là hạnh phúc, vậy nên, nhớ thương và đau khổ trong tình yêu cũng là một loại hạnh phúc khác nữa.

Nhưng tôi không hề thấy vậy nhé. Chỉ mới mấy ngày mà hình ảnh của hần lấp đầy tất cả. Nơi nào tôi nhìn đến cũng có những kỉ niệm với hần. Hần cứ

như một hồn ma ám ảnh tôi, nhìn đâu cũng thấy Ren đang mỉm cười với tôi, lại làm tim tôi hồi hộp, nhưng rồi phát hiện ra, tất cả chỉ là những mảnh ký ức không đầu không đuôi liên tục suốt ngang đầu mình.

Tôi thở dài. Thì ra nhớ chính là cảm giác này, nhưng hình như đây không đơn thuần là nhớ nữa, tôi đã chuyển sang chế độ bị ám ảnh. Ren chỉ mới đi có vài ngày, mà tôi đã mê mẩn như thế này, đầu óc suốt ngày bay đi đâu khắp nơi, làm việc hoàn toàn không thể tập trung được, không sai sót thì đổ vỡ, không có việc nào có thể trọn vẹn... nếu một ngày nào đó, tôi và hân phải chia tay, đến khi đó tôi phải làm thế nào? Ngày ngày chui trong chăn tưởng nhớ đến hân...? Thật thảm hại! Bây giờ hân chỉ có thể được xem là đi công tác, còn có thể gặp lại, nhưng nếu đã chia tay thì sẽ không thể ôm hôn hân nữa. Tôi đâm sợ thêm hai từ chia tay.

Ày... giờ thì hay rồi, nhớ đến nỗi trong ngày hôm nay tôi đã làm vỡ ba cái tách, bị mắng đến tối tăm mặt mày. Tôi cũng thật là đáng thương, tại sao cuộc đời tôi cứ phải nhọc nhằn thế này chứ.

Nhưng trong cái rủi có cái may, điều đáng ngạc nhiên hôm nay là Tokio không hề đến. Không phải là tôi thấy trống vắng gì đó khi không thấy hân ta, chỉ là tôi có hơi lo cho hân. Hôm qua hân đã nói hôm nay sẽ đến, nhưng lại không thấy đâu. Tokio dù có biến thái và không lúc nào nghiêm túc nhưng hân ta không phải dạng người vô trách nhiệm, đã nói thì sẽ làm.

Hơn nữa, hôm qua hân ta vì trò đùa của tôi mà dầm mưa như thế, thật sự khiến tôi có chút không yên tâm.

Tuy nhiên, Ryuu xuất hiện. Cậu ấy đến bên tôi như một làn gió thoảng, khiến tôi giật mình khi phát hiện đôi mắt tím ấy đang dịu dàng quan sát mình ở một góc. Cậu ta gọi một ly cafe đen rồi ngồi khuấy, không chạm đến dù chỉ một giọt.

Ryuu hôm nay cứ như Tokio phiên bản im lặng hơn, chỉ ngồi đó nhìn tôi... nhìn đến hết giờ.

Những lúc vắng khách, tôi đến ngồi cạnh nói chuyện với Ryuu. Dù sao, tình cảm mà tôi dành cho Ryuu là tình bạn, đến nói chuyện chắc cũng chẳng sao, giờ mà trốn cậu ta mới là đang thể hiện thái độ ngại ngùng ngượng ngập hậu tố tình thất bại a.

– Cậu đến uống cafe à? – tôi hỏi bừa. Ai nhìn vào chẳng biết. Tôi đúng là ngốc nghếch hết thuốc chữa. Bình thường nói nhiều là thế, nhưng không hiểu sao khi đối mặt với đôi mắt tím sẫm hút hồn ấy, da đầu tôi tê tê, cả người tôi tê tê, cứ như thể não đang bị hút hết ra, nên chẳng biết nói gì ngoài ngượng ngập nhìn ra ngoài trời.

– Ừ. – vậy mà Ryuu dịu dàng đáp – Em làm việc cực khổ quá.

–

Tôi đến bệnh viện thì thấy Chito đang làm thủ tục xuất viện cho Dragon, nên tôi đến băng ghế chờ ngồi cạnh thằng bé. Dragon không nói gì, từ hôm qua đến giờ, thằng bé vẫn còn tự trách mình khi không bảo vệ được căn nhà tôi đã giao phó.

Tôi vốn không biết cách an ủi người khác, nên chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Dragon, thằng bé không thèm nhìn tôi, không nói gì, cũng không thèm rút tay ra. Thái độ này khiến tôi thấy rất xót xa. Đâu có ai trách gì em ấy... tại sao lại tự mình làm khổ mình? Dragon có máu M?

Tôi biết, với thân phận thật và tính cách tự cao của Dragon, nó khó có thể chấp nhận mình đã thua những con người tầm thường.

Một hình bóng đột nhiên lọt vào mắt tôi. Không phải là tình cảm giữa tôi và người đó có tốt đẹp gì mà có thể nhận ra ngay lập tức hân ta giữa chốn đông người như trong phim ảnh, chẳng qua là... cái đầu đỏ đỏ quá chói, quá sáng, khiến tôi không thể không chú ý.

Tôi vô thức gọi tên:

– Tokio... sặc.

Gọi xong, thấy hân ta quay lại nhìn mình, tôi mới giật mình mà lồm lũi cúi đầu.

Hức... hân ta không trông thấy tôi thì thôi, tại sao tôi lại phải gây chú ý tới Tokio làm gì? Hân lại chạy sang đây thì tôi phát khổ. Đời không như mơ... mà trong cuộc đời ấy, ngu nhất là mấy đứa tự rước họa vào thân... như tôi.

– Yuki? – Tokio tiến lại phía tôi... thôi rồi. Có ai ngu như tôi không? Aa!! Đánh chết cái tật mồm miệng thích ăn nói lung tung đi a! Không gặp hân ta đáng ra phải rất vui, tự nhiên vô tình gặp hân ở đây, đã không bị thấy còn gọi người ta.

– Ồ. Chào. – tôi lạnh lùng nói. Nhưng lại len lén nhìn Tokio. Nghĩ kĩ lại thì đây là bệnh viện, hân ta đang ở bệnh viện? Tại sao chứ?

– Tại sao em ở đây? – Tokio vô cùng tự nhiên ngồi xuống cái ghế cạnh tôi cười tí mắt. Mà cơ bản là vì đang cười tí mắt nên chẳng thấy Dragon đang dành tặng cho mình ánh mắt nghi ngờ.

– Đưa thằng nhóc đi khám bệnh. – tôi nói, nhưng nhìn một loạt từ trên xuống dưới của Tokio mà đánh giá. Rõ ràng là không có vết thương ngoài da, vậy hôm nay đến đây không phải vì cảm nặng quá mà phải nhập viện đấy chứ – Anh... đừng nói là hôm qua đi mưa về nên...

– Không... không có. Làm gì có. – anh ta cười gượng, ánh mắt đá ra xa, chẳng dám nhìn thẳng vào tôi. Rồi... hiểu luôn, vì cảm nên mới có mặt ở đây – Anh đến thăm người quen.

Tôi không nói gì. Không vạch trần cũng không phản ứng...

Chúng tôi cứ thế ngồi im lặng bên nhau, còn Dragon thì không ngừng nghỉ liếc Tokio, cho đến khi Chito trở lại.

Nhìn thấy Tokio, Chito cũng chỉ trở mắt nhìn chứ không biết phải phản ứng như thế nào.

Một bầu không khí ngưng ngập... tôi nhanh chóng lên tiếng:

– A... tôi... tôi về đây. Tạm biệt anh.

– À... để anh đưa... mấy em về. – Tokio cũng vội đứng dậy, hơi ngập ngừng ở từ ‘mấy’. Thật ra lúc đầu hẳn ta chỉ định nói “đưa em về”?

– Không cần đâu. Khu chúng tôi ở cũng gần đây thôi. – tôi liền nói dối.

– Nhưng mà...

– Tạm biệt. – tôi kéo tay Dragon rồi quay lưng bỏ đi luôn.

Kết quả là ba chúng tôi tay xách tay mang một ít hành lý đến khách sạn, dự định cư trú ở đây vài ngày, đợi Ren và Ajita về rồi tính tiếp.

Vì ngủ riêng rất buồn, nên tôi chỉ thuê một phòng... kết quả... cả ba cùng chen chúc trên một chiếc giường. Tôi thì khó chịu gần chết, cứ nghĩ Ren đi rồi sẽ không còn ai giành giường với mình, không ngờ tránh vỏ dưa gặp vỏ sầu riêng!! Tôi khóc không ra nước mắt. Không phải chỉ chia giường cho một mà là tới hai nhân vật tâm cỡ thế giới. Tôi không thể không nhượng bộ nằm thu lại một góc.

– Oa... sung sướng quá. – Chito vừa tắm xong đã nằm lăn ra giường.

– Hai người ăn tối chưa? – tôi lẳng lặng lau tóc hỏi.

– Rồi. Ừ phải rồi, cậu chưa ăn phải không? – Chito ngồi dậy mỉm cười.

– Ừ.

– Vậy xuống nhà hàng ở tầng một ấy.

– Ừ. Tớ cũng định vậy. Lau khô tóc tớ đi ngay. – tôi gật đầu rồi đứng dậy – Vậy hai người cứ ngủ trước, lát nữa tớ về.

– Ừ. Mua cho tớ cái bánh ngọt nhé. – Chito nháy mắt đầy lém lỉnh. Ôi trời ạ...

Tôi mò xuống nhà hàng ăn tối, nhưng gặp phải người tôi không muốn gặp... Tại sao tôi lại xui xẻo đến vậy! Cái lục địa này có bao nhiêu cái khách sạn không ở, tôi lại đâm đầu vào nơi này? Hức... lại một tình huống khóc không ra nước mắt. Ngồi vào bàn gọi món rồi, tôi mới phát hiện ra người ngồi cạnh bàn tôi là ai... Izumo hôm nay cô ta rất đẹp. Dù là tình địch nhưng tôi vẫn không thể nói dối về nhan sắc của cô nàng.

Mái tóc dài óng ả hơi xoắn búi lên cách điệu rất đẹp, hôm nay cách trang điểm cũng khá cầu kì, cả kiểu ăn mặc cũng rất phóng khoáng, rõ ràng đối tượng đang ngồi đối diện cô ta là kiểu người khiến Izumo không phải giả tạo trước họ.

Tôi thăm thò dài, hy vọng cô ta không nhận ra mình... nhưng bây giờ tốt nhất là quay mặt đi chỗ khác, kéo cô ta lại trông thấy tôi như Tokio lúc này thì...

Tôi rùng mình. Thức ăn dọn ra, tôi cầm cúi ăn lấy ăn để, thì thoảng vẫn không giấu nổi tò mò mà ngược lên nhìn.

Người phụ nữ nói chuyện với Izumo là ai nhỉ?? Tôi thấy quen quen, mà không biết đã gặp ở đâu rồi.

Đúng thật... tò mò rất hại cái thân, nhưng nếu tôi không biết được sự thật thì tôi thấy rất khó chịu. Thôi thì cứ nghe ngóng.

– Được rồi mẹ. Con không muốn nghe nữa. – cô nàng nhún mày.

– Chuyện này mẹ không ép con, nhưng thân con là con gái. Cứ mãi theo đuổi người ta trong khi người ta chẳng đoái hoài gì đến mình cũng thật mất mặt dòng họ nhà này. Con nghĩ nhà mình là ai? Nếu đơn giản chỉ là một gia đình bình thường, mẹ cũng không muốn can thiệp làm gì, nhưng bây giờ, những việc con làm đều sẽ có ảnh hưởng lớn đến nhà chúng ta.

– Nhà chúng ta nhà chúng ta, mở miệng ra là nhà chúng ta. Mẹ cũng biết hy sinh quá nhỉ? Lần trước bắt con cưới Ren cũng đưa lý do là nhà chúng ta. Bây giờ con thật sự yêu anh ấy, mẹ lại dùng cái lý do nhà chúng ta ra mà bảo con bỏ cuộc. Ren anh ấy dù có không thích con đi nữa, nhưng chẳng lẽ nếu con làm đến cùng, anh ấy cũng mặc kệ sao?

– Nhưng con không thấy con đã quá cứng đầu rồi sao? Nó không thích con thì việc gì con cứ phải đeo bám theo nó. Trên đời này có bao nhiêu thằng nguyên vì con mà...

– Tính cách anh ấy con hiểu rõ nhất, trái tim Ren cũng không phải là sắt đá. Nếu không anh ấy đã thẳng tay đá con đi ngay từ đầu rồi. Nếu con cứ kiên

trì bên cạnh Ren, con tin là một ngày nào đó, anh ấy cũng sẽ động lòng.

Nghe xong câu này, tôi không có chút cảm giác ghen tuông, ngược lại còn thấy thương cảm Izumo...

Suy nghĩ trước kia của tôi không sai. Cô ấy bản chất không xấu, chỉ là vì quá yêu Ren nên trở nên mù quáng. Mù quáng vì tình yêu thì không thể trách được.

– Được rồi được rồi! Mẹ chỉ là lo cho con thôi. Nhìn thấy con cứ khổ sở vì thằng đó mẹ cũng không đành. Nhưng mẹ nghe nói thằng nhóc đã có người yêu?

– Người yêu gì chứ? Con nhỏ đó chỉ là bám theo anh ấy. – Izumo bĩu môi khinh bỉ. Ồ... câu nói này khiến tôi có tức giận thật. Cô nàng này đôi khi cũng có chút quá đáng. Lần trước tôi thấy cô ta thật đáng thương vì nghĩ cô ta là người đưa tôi vào phòng y tế, nhưng thật là...

– Dù sao con cũng mang trên người cái danh là hôn thê của Ren, xem như hơn con nhỏ đó một bậc.

– Đó là lý do con tiếp tục cố gắng. Mẹ, mẹ đừng quan tâm đến con nữa.

Izumo đúng là một cô gái dũng cảm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: MỘT CHỦ NHẬT ĐẸP TRỜI...

Đến tận khi tôi về phòng, vẫn không ngừng suy nghĩ về câu nói của Izumo.

Cô gái mạnh mẽ này tại sao lại dính phải một tên lạnh lùng như Ren...?

Quả thật như mẹ Izumo nói, với gia thế và nhan sắc cũng như tài năng đó thì có hàng khối hàng khối người theo cô ấy, tại sao lại đâm đầu vào ngõ cụt, để bị tổn thương, để bị đau khổ...?

Tôi tắc lưỡi. Trời ạ... tôi rảnh rồi nhì? Khó khăn của mình thì đầy ra, vẫn chưa được giải quyết, vậy mà có thể lo lắng cho người khác.

Không biết đây gọi là ngốc nghếch hay bao đồng a.

Tôi mặc kệ leo lên giường. Tôi có diện tích nằm là hai mét vuông... ách... biết nó chật thế này từ đầu tôi đã lấy hai phòng, giờ này còn hối hận mà chạy xuống dưới thì còn đâu phòng nữa.

Thật là ngốc xít.

Cả đêm hôm đó tôi toàn nằm mơ thấy mình bị trói, cả người bị ép chặt, hai tay ép sát người, thật sự rất khó chịu.

Đã vậy tôi còn có cảm giác mình bị gác chân lên người... thật là ác mộng. Tôi thề là ngày sáng mai mình sẽ đi đặt thêm một phòng nữa.

Và sáng hôm sau... khi tôi thức dậy đã là chín giờ sáng. Chito đang loay hoay đem quần áo ra treo vào tủ. Xem ra cô nàng dự định ba chúng tôi sẽ ở đây dài dài.

Nhưng mà quan trọng hơn... tại sao tôi lại đang nằm ở dưới sàn. Một cái chăn dày phủ lên người tôi cứ như đắp xác chết. Có một cái gối chặn ngang bụng tôi... hèn gì thấy ngọt ngọt. Cả cái lưng tôi ê ẩm, đến ngồi dậy cũng khó khăn.

Th... Thật là thê thảm mà!!!

Tôi trèo lên giường. Dragon đi đâu mất tiêu, nhưng tôi nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, có lẽ em ấy đang ở đó.

Tôi nhắm mắt định ngủ tiếp vì hôm nay là chủ nhật, nhưng Chito lên tiếng:

– Này này, mau dậy đi. Chúng ta đi tìm cái gì đó mua cho Ren và Ajita, đồng bánh làm bị hỏng hết rồi.

– Tôi không muốn. Tôi đi ngủ đây. – tôi gạt gạt tay rồi nhắm mắt lèm bèm.

– Này! Dậy!

– Thôi mà... tha cho tớ, chiều nay tớ còn phải đến Tiffa làm việc đấy! Cho tớ nghỉ ngơi chút đi. – tôi viện cớ.

– Đá cho chị ta một cái. – giọng nói lạnh lùng của Dragon vang lên.

Tôi không chờ gọi nữa mà lập tức ngẩng đầu dậy, trừng mắt quay sang thằng bé:

– Này! Là do ai mà tôi bay xuống sàn ngủ hả? Ê hết cả người này! Cậu còn có quyền phát ngôn ư?

– Tối hôm qua, chị quơ quào đấm đá, không để tôi đập chị xuống thì cái mặt tôi hôm nay đâu có còn nguyên vẹn. – Dragon nhú mày nói, thẳng nhóc vò tóc bằng chiếc khăn lông trắng ở khách sạn.

– Cái gì...? Cậu nói thế mà nghe được! – tôi chống nạnh đứng trên giường – Đồ vô tâm! Chỉ nghĩ cho cái mặt cậu thôi à? Còn tôi thì sao? Tôi bị ê ẩm cả người đây, đến đứng còn không đứng vững được! Cậu xem! Tôi đã thế thảm thế nào rồi!

– Phi... là đang cãi nhau với tôi hay đang chọc cho tôi cười thế? Hành động của chị đúng là khác lạ so với đồng loại. – thẳng nhóc cúi kính đáp, nhưng trên môi vẫn là nụ cười nhạt nhẽo. Thằng nhóc có vẻ rất khó chịu.

Haha... Thử nghĩ xem, người ta mới bị bệnh từ bệnh viện trở về mệt muốn chết, chỉ muốn nằm ngủ cho một giấc thoải mái. Vậy mà chỉ mới từ từ chìm vào giấc ngủ đã bị tôi đá cho không thương tiếc, khiến cả người Dragon theo phản xạ co tròn lại. Thằng nhóc đã khó chịu quay sang lườm nguýt cái mặt thảm hại đang nằm ngủ ngon lành kia, còn chẳng biết bản thân mình vừa làm gì a. Thôi thì mình quân tử không chấp nhặt con gái... nhưng không ngờ tôi lại quá đáng đến vậy, đá con người ta đến ba lần, đâm vào khuôn mặt xinh trai của thằng nhóc đến năm sáu lần... bị hành hạ đến mức nổi điên lên, thẳng chân đá cho tôi một cái lăn thẳng xuống giường.

Dragon có hơi tội tôi nên lò đầu xuống xem... không ngờ tôi đã lăn khỏi chăn êm nệm ấm vẫn còn ngủ ngon lành, trên môi vẫn tức tưng nụ cười ngốc nghếch. Thằng bé tức điên trừng mắt vút cho tôi cái chân và cái gối, sau đó bành trướng ra ngủ.

Dù sao nghĩ lại thì người gây ra lỗi là tôi, người kiếm chuyện trước là tôi, người gây hấn trước cũng là tôi... thằng nhóc có là rỗng đi nữa thì cũng mới ra viện... tôi như vậy là không phải rồi. Nhưng mà cái tật xấu của tôi nó vậy... ầy chết! Bình thường ngủ cạnh Ren không biết tôi có làm gì không? Không khéo tổn hại đến khuôn mặt đẹp trai của Ren thì hấn lại kì kèo đòi tôi bồi thường.

Có khi hấn đã... bị rồi nên sau đó mới rút kinh nghiệm khi ngủ ôm tôi cứng ngắc như thế. (Yup! Chị đoán quá chuẩn! Lâu lâu thông minh ghê.)

Tôi nhất thời không kiềm được khổ sở thở dài một tiếng... nhưng mà...

– Này! Không giống đồng loại là như thế nào? – tôi hét toáng lên.

– Haha... chị đúng là tức cười. Bị tôi chửi từ nửa thế kỉ trước bây giờ mới nhận ra à? – Dragon lè lưỡi trêu tôi.

– Ô cái thằng nhóc này! Mày nghĩ chị mày sẽ nhường cho mày chắc? – tôi nói rồi nhảy phốc xuống giường, đuổi theo Dragon. Không bao lâu sau đã tóm được nó. Tôi cười gian vút nó lên giường, ra sức cù.

– Haha!! Đừng... Haha! Đồ con nít! Có vậy cũng chấp tôi! Há há... – vừa cười vừa nói, tức là tôi vẫn chưa ra tay hết sức... phải tăng cường độ – Hahaha!!

Tôi vừa cù vừa cười... đem nụ cười gian nhất có thể ra đặt trên môi. Chito liền thở dài nhìn tôi:

– Không ngờ đêm qua trên chiếc giường tôi đang nằm xảy ra thế chiến thứ ba.

– Vậy mà cậu vẫn có thể ngủ ngon lành. – tôi chột.

– ... – Chito im lặng một hồi – Biết là không gây thẳng cậu. Nhưng mà Dragon nói đúng đó, cậu trẻ con quá đi thôi. Mau lên! Chúng ta đi ăn sáng.

– Hừ... được! Vậy chờ tớ một chút.

Tôi làm vệ sinh cá nhân, chải chuốt lại một chút rồi cùng Chito và Dragon xuống nhà hàng.

Gọi ra một bàn thức ăn, chúng tôi nhanh chóng dọn sạch không chừa dù chỉ một chút. Sau đó, còn gọi thêm một bàn khác...

...

– Vậy cậu định mua cái gì tặng cho họ? – tôi nói rồi liếm cây kem trên tay.

– Tớ cũng chưa biết. Nhưng cứ đến trung tâm thương mại đi đã. – Chito cười nói rồi quay sang Dragon – Em có chắc muốn đi với tụi chị không? Sẽ rất vất vả đấy.

– Xùy... một mình ở lại khách sạn chán lắm. – thằng nhóc nói giọng ngang phè phè.

– Chứ không phải nhóc sợ ma à? – tôi nhếch mép.

– Cái gì? Tôi cho chị nói lại ấy. – Dragon trừng mắt.

– Cái đồ sợ ma. – tôi lè lưỡi trêu mà không biết mình đã dính bẫy.

– Ôi... nghe lời thế. Ngoan. – Dragon cười đều... cái thẳng.

– Cái thẳng kia! – tôi lao đến nó.

– Này này... dừng lại ngay! – Chito vừa can tôi vừa can Dragon. Tính ra cũng tội cô nàng, phải đứng giữa nghe chúng tôi cãi nhau.

– Hừ. – tôi và Dragon đồng loạt quay đi chỗ khác. Chito khẽ mỉm cười lắc đầu.

Xem xem bây giờ cả con đường đều đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi... chết tiệt thật.

Ba chúng tôi dạo hết cả cái trung tâm thương mại mà chẳng thấy có gì phù hợp để mua tặng hai người kia.

– Nè nè,... tụi mình... mua cốc đôi đi. – Chito đột nhiên hớn hờ cười nói.

– Cốc... đôi?

– Ừ. Cốc đôi.

– Rõ sến. – Dragon nhếch mép.

– Cái thẳng im đi! – tôi cốc đầu thẳng bé một cái... cho chừa cái tật nói leo mà còn nói bừa.

– Xi. Chị chờ đó. Tôi nhất định sẽ trả thù. – Dragon lại bịu môi tức tối. Lùn quá cũng là một cái tội... Haha! Tôi đã hiểu cái cảm giác thỏa mãn khi chọc ghẹo xong người khác, hèn chi Ren cứ hay trêu cho tôi tức điên lên!!

Chúng tôi đến quầy cốc. Đi lòng vòng một hồi, tôi quyết định chọn một cặp cốc khá đơn giản. Một cái nền đen, một cái nền trắng, trên ly có in hình icon mặt cười nhẹ nhàng có màu tương phản với màu nền. Trên quai cầm có in chữ, nhưng chữ gì thì tôi chẳng buồn đọc.

Chito chọn hai cái ly, trông... không giống cốc đôi cho lắm, vì cả hai cùng có màu xanh da trời, trên đó là những gợn mây trắng sáng lên rất đẹp. Ở một góc ly có dòng chữ nhỏ xíu... Forever be cyour... cũng những cảnh cây mảnh mai trang trí rất bắt mắt.

Cái này trông nghệ thuật thật, chẳng bù cho cái của tôi, nhìn thật chẳng giống ai.

Chúng tôi gói lại, nhưng Chito chỉ gói một cái, cái còn lại cô ấy cẩn thận cất ở trong vali. Có lẽ cô nàng chưa thể thừa nhận đây là cốc đôi... nhìn như thế giống như Chito chỉ đơn thuần tặng một món quà cho anh vậy. Tại sao họ chưa thể hiện luôn tình cảm của mình cho rồi... ày... dù sao cũng biết rõ hết tình cảm của nhau rồi còn gì.

Tôi nhất thời thờ dài giúp họ.

Mua xong cũng đã đến giờ ăn trưa, Chito cười nói:

– Đi ăn trưa thôi. Tớ đói quá.

– Ừ.

– Sang kia đi. – cô nàng chỉ tay vào một quán ăn ven đường.

– Ăn xong tớ sẽ đến Tiffa, nên cậu và Dragon về khách sạn trước nhé, tớ sẽ về sau.

– Ừ.

...

– Kính chào quý khách. Sặc... – tôi chép miệng, thể hiện rõ ràng luôn thái độ khinh bỉ của mình. Là Tokio...

– Thấy anh mà tránh như tránh tà thế này có hơi đau thật đấy. – hần ta cười cợt nhả bước đến ngồi xuống ghế.

– Hừ. – tôi chỉ biết trừng mắt liếc Tokio.

– Hôm qua vì bận chút việc mà không gặp được em, nhớ muốn chết, không ngờ tối qua còn có thể gặp em ở đó. Tuyệt thật! Tụi mình đúng là duyên trời

định.

– Duyên duyên con khi! – tôi bấu môi ‘bốp’... ách... đau nhé! Tôi tức giận quay vòng, vừa chửi – Thằng nào?

– Thằng này. – bà la sát đứng sát sau lưng tôi, bà ta tay cầm cuốn menu vừa trừng mắt nhìn tôi – Nói chuyện với khách hàng thế à?

Tôi tặc lưỡi, quay lại lườm Tokio một cái:

– Anh dùng gì?

– Haha... hôm nay hết lơ anh rồi nhĩ? Bình thường sẽ không có về con khi phía trước đâu. – Tokio phì cười, hất ta chống tay lên bàn, gác cằm vô cùng thành thoi nhếch mép... oh shit! Tôi sao thế nhĩ? Hắn ta nói tôi mới để ý nhé. Hình như vì hôm qua thấy hắn ta phải nhập viện vì trò đùa quái gở của mình nên tôi có chút... thương xót hắn... vậy nên sâu trong thâm tâm đã xem hắn là bạn rồi.

Bà la sát thấy Tokio cười cười đầy hài lòng cũng gật đầu rồi quay đi. Hừ...

– Dùng gì? – tôi lại cộc cằn.

– Như cũ. – hắn ta nhún vai.

Tôi không nói gì quay lưng vào quầy pha chế nói với nhân viên phụ trách. Chỉ những khi nào chỉ có mình tôi trong quán, tôi mới làm luôn phần công việc này... nên có thể nói, những ngày đông khách, tôi vẫn rất rảnh rang.

Tôi nhìn dòng người tấp nập ngoài cửa tiệm, bất giác thở dài... tại sao tuổi thơ tôi bất hạnh thế nhĩ? Lúc còn nhỏ thì phải lang thang khắp các con ngõ, vừa đói vừa lạnh. Đến lúc lớn rồi cũng phải tự lực cánh sinh nuôi sống bản thân. Nhìn xem, người ta vào một ngày chủ nhật đẹp trời như thế này cùng nhau đi chơi... tại sao tôi lại vui tuổi xuân của tôi vào cái chốn thế này...?!

Chưa đủ thảm hay sao, ông trời còn phải đến một tên biến thái quan sát từng cử động một của tôi. Đến cả cái nhếch mép đơn giản cũng bị người ta chú ý đến... thật là đáng sợ, thật là bức bối mà không biết nên trách ai. Có khi nên trách bản thân tôi có khả năng thu hút những con người lạ lùng a.

Tôi liếc Tokio với ánh mắt, tôi cảm anh nhìn tôi. Hắn ta không hề sợ hãi, còn mặt dày cười khẩy.

Tôi mím môi siết chặt tay... thật là...

Tôi bỏ lơ hắn ta vội đi tiếp người khách vừa bước vào, tôi tung ra nụ cười thương hiệu:

– Anh dùng gì?

– Cho anh một espresso.

– Anh một cappuccino, và một latte. – người còn lại mỉm cười nói.

– Hai anh chờ chút. – tôi gật đầu rồi quay vào trong.

Ày... phải chi người khách nào cũng nho nhả, lịch sự và thư sinh như hai người này có phải tốt không? Vậy mà tại sao tôi cứ chạm phải những người vừa vô sỉ vừa mặt dày... chẳng hạn Tokio.

Tôi vẫn rất thắc mắc tại sao chỉ có hai người lại gọi đến ba ly. Nhưng mặc kệ đi vậy, dù họ có gọi mấy ly thì cũng là tăng thêm doanh thu cho quán, tại sao tôi lại phải tò mò thắc mắc nhiều làm gì?

Một lát sau, tôi đem thức uống ra.

Sau đây là lời kể của tác giả nhé =]]]

Yuki đặt hai ly cafe bốc khói nghi ngút lên bàn, đồng thời mỉm cười, và nói:

– Hai anh dùng ngon miệng.

– Khoan đã... Em...

– Dạ?

– Ngồi xuống uống giúp tui anh ly này. – một người mỉm cười dịu dàng nói.

Yuki đứng trơ ra như tượng, vẫn giữ tư thế hơi cúi người đặt cafe xuống bàn, tay vẫn còn trên quai cầm... thầm than thở trong lòng mình. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a. Nhưng mà ít ra thì họ cũng là... tán gái một cách có văn hóa.

Yuki đột nhiên cảm thấy có hơi ấm ở mu bàn tay, nhìn xuống mới thấy một người đang thản nhiên nắm lấy tay mình, trên môi hắn ta vẫn đang thường trực

nụ cười dịu dàng. Hơn nữa, một bàn tay của người đó đang mò đến eo Yuki mà cô nàng không hề hay biết.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: SỰ CỐ TÂM HÌNH TÔI VÀ TOKIO.

~~ Muahhaaa ta hành hạ các nàng đây giải tỏa căng thẳng đây, dạo này vào năm học rồi là stress không thể chịu nổi luôn ý

Chỉ có thể bật mí là Ren còn rất lâu rất lâu mới về nhé

Các nàng cứ chờ mong đi nhé

Haha!! ~~

Vẫn là lời kể của tác giả nhé =]

Yuki đứng hình khi thấy bàn tay nhỏ bé vẫn còn cầm cốc lotte của mình bị chạm vào, liền liếc cái tên vô lại đó, vậy mà trên môi hắn ta vẫn là một nụ cười hiền... nhưng không hiểu sao ngay lúc đó, bản thân cô nàng thấy nó rất tò mò! Đồ giả tạo!

Đột nhiên sau lưng Yuki vang lên tiếng động lạ, gần như ngay sau đó, cô bị kéo ngược ra phía sau, sa vào lòng của ai đó. Khi lưng cảm thấy hơi ấm, Yuki ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chứ không quay lại. Khuôn mặt kẻ sát của Tokio khiến cô giật mình thán thốt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Hắn ta liền mỉm cười dịu dàng nói:

– Nếu cứ nhìn anh với ánh mắt đó, anh sẽ không kiềm được mà hôn em

Nghe hắn ta nói xong câu này, Yuki tròn tròn mắt, trông đen càng long lanh hơn, sao câu này giống của Ren nói thế?! Thế là cô bối rối liền lên tiếng:

– Anh...

Ngay lập tức, miệng cô bị bàn tay ai đó bịt lại. Tokio tạm thời che miệng cô, quay sang mỉm cười thân thiện với hai người kia:

– Ly này tôi uống giúp cô ấy, được chứ? Hy vọng hai người không phiền.

– Anh là... – một người cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt.

– Tùy anh nghĩ. – Tokio cười khẩy nói. Yuki thầm nghĩ trong lòng, hắn ta nói vậy là rất chính xác nhé, nếu dám manh động mà nói cô là người yêu hắn, chắc chắn sau khi được thả ra, Tokio sẽ không yên đâu.

– Chắc... Nhưng mà này, hai người một người là DW, một người là WW, thân thiết như thế... không sao chứ?

– Cảm ơn lời khuyên của anh, nhưng tôi cũng muốn cho hai anh một lời khuyên. – Tokio nói xong thì sắc mặt sa sầm xuống, nụ cười cũng nhanh chóng tắt ngúm – Sau này có đi thưởng thức cafe ở bất cứ đâu... thì nên chú ý cái tay một chút.

Hai người đó không dám nói gì nữa, lẳng lặng cúi xuống uống ly cafe của mình.

Tokio sau đó lôi Yuki ra một góc, lên tiếng dạy bảo:

– Sao em đột nhiên hiền thế? Cứ dùng phép thuật cho chúng vài cái...

– Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng tôi ổn.

Dù trong lòng có chút cảm kích, nhưng cô vẫn nghĩ nên giữ khoảng cách với Tokio.

– Em... thật không nói nổi nữa!

Tokio giận dữ bỏ về ghế ngồi của mình, tiếp tục quan sát Yuki.

Hắn ta lúc này thật sự rất tức giận. Nhìn thấy tên đó định chạm bàn tay bẩn thỉu đó vào người Yuki, trong người anh đã trào lên một cảm giác tức giận

mạnh mẽ, liền xông đến hất văng bàn tay nham nhở kia, rồi ôm lấy cô đánh dấu chủ quyền với cái đám kia... còn thẳng tiếng mắng chúng. Vậy mà cô lại phán cho một câu dừng quan tâm đến cô?

Anh là gì chứ, là một người đàn ông có sĩ diện, có tự trọng? Cái cảm giác tức tối lúc thằng kia định chạm vào Yuki còn không bằng lúc cô nói ra câu đó. Anh cảm thấy rất tổn thương.

Bật mí luôn một điều, lúc đầu anh tiếp cận cô là có mục đích (mục đích này là gì sẽ xuất hiện ở những chap sau nhé), nhưng sau khi tiếp xúc, anh lại không thể ghét cô, chỉ có thể xem cô là em gái mà nâng niu chiều chuộng, không muốn để cô phải tổn thương... phải đau khổ.

Vậy mà cô lại bảo anh đừng quan tâm cô, tránh xa cô ra như thể anh là vi khuẩn truyền bệnh vậy. Cách cư xử như thế khác nào bảo với anh là cô không muốn tiếp xúc với anh, muốn anh giữ một khoảng cách với cô? Thật đáng giận! Anh đã phải từ bỏ nhiều thứ, phải đưa ra hết lời nói dối này đến lời nói dối khác, nhằm bảo vệ cô. Vậy mà cô lại...

Tokio thể là mang theo tâm trạng chán ghét nhâm nhi ly cafe, mắt vẫn dõi theo Yuki.

Quay lại lời kể của Yuki nhé.

Tokio cũng có chút đáng thương. Trong phút chốc, tôi có thể cảm nhận được sự quan tâm của hắn ta dành cho mình là thật sự chân thành, nhưng nghĩ đi vẫn phải nghĩ lại. Bản thân tôi không có gì tốt để người ta phải dính vào, chỉ tổ chuốc thêm phiền phức cho họ a... tốt nhất cứ giữ một khoảng cách an toàn với họ vậy.

Tôi nhanh chóng quay trở lại làm việc, khi hai người kia tính tiền, tôi cũng chỉ mỉm cười, xem như này giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

Họ nhìn nhìn tôi, thánh toán rồi bỏ đi. Tôi bủi môi khinh bỉ, quay lại công việc.

Đến tận khi tan làm, Tokio mới mỉm cười với tôi:

– Để anh đưa em về. Em đang ở đâu?

– Không cần. – tôi lắc đầu rồi mỉm cười – Tạm biệt.

– Ừ. Tạm biệt, vậy em về cẩn thận. – Tokio cười gượng rồi bỏ đi.

Hình như... tôi sai rồi.

– Na... Đây. – tôi nhú mày gọi Tokio, căng thẳng đến mức khuôn mặt trở nên biến dạng.

– Có chuyện gì sao? – Tokio lo lắng hỏi.

Tôi gần như tắt thở.

– À... ờ... tôi ở gần đây.

– Ừ. Vậy ta đi thôi. – Tokio mỉm cười dịu dàng, hắn ta khẽ nói, giọng nói ấy như xoa dịu trái tim tôi vậy. Tôi thấy được sự quan tâm trong đôi mắt đó.

Sau đó, suốt quãng đường về, chúng tôi không mở miệng nói với nhau bất cứ một lời nào. Dù không nói gì nhưng tôi có thể cảm nhận thấy hắn ta đang rất vui. Ày...

Tokio nhú mày nhìn tôi bước vào khách sạn, lên tiếng hỏi:

– Em đang ở đây?

– Ừ. Có vấn đề gì?

– Ta... Tại sao?

– Chỉ là chút vấn đề cá nhân thôi. – tôi lạnh lùng nói – Anh về đi. Tôi vào trong.

– Lại nữa... – Tokio khe khẽ chau mày – Em giấu anh?

– Đủ rồi! Tại sao tôi lại phải khai báo hết cho anh nghe những gì xảy ra trong cuộc sống tôi? – tôi trừng mắt.

– Em... em được lắm. Chờ đó! – Tokio thờ dãi một hơi rồi quay lưng bỏ đi.

Thật là... phiền phức! Đờ được nước làm tới.

...

– Yuki. Dậy đi. Đi học thôi. – Chito dịu dàng lay người tôi.

– Ừm... – tôi dụi mắt ngồi dậy.

Nhìn bên cạnh thấy Dragon vẫn cuộn mình trong chăn, tôi mỉm cười hạnh phúc. Thằng nhóc hôm qua không đá tôi xuống giường... dù đêm qua tôi thấy mình đang tham gia một giải đấu quyền anh hạng nặng. Hehe... (ặc ặc)

Chúng tôi để Dragon lại khách sạn rồi cùng nhau đến trường.

Vừa bước vào trường, mọi người lại nhìn tôi chăm chăm... cái quái gì nữa đây? Tôi lại phạm phải tội lỗi gì rồi?

Ai cũng chỉ chỉ trỏ vào tôi và Chito, tôi thờ dãi rồi lên lớp. Vừa bước vào lớp, tôi đã đứng hình. Trên tấm bảng của lớp tôi là một tấm hình phóng to, thu rõ hình ảnh tôi và Tokio đang đi cạnh nhau trước cửa khách sạn nơi tôi và Chito đang ở, hình như đây là tối hôm qua lúc hắn ta đưa tôi về khách sạn. Bên dưới còn có dòng chữ “Con nhỏ lẳng lơ này theo trai vào khách sạn.”

Ai chụp mà rõ nét thế nhỉ? Nói gì thì nói, trong hình nhìn tôi dễ thương hết sức.

Một con nhỏ từ đâu xông ra, kéo mạnh tôi ra sân trường, kéo đến bảng tin của trường, nó đẩy tôi ngã ra đất rồi chỉ tay lên tấm bảng. Tấm hình ở đó phóng to còn hơn cả tấm hình trong lớp. Bên dưới vẫn là dòng chữ quen thuộc “Con nhỏ lẳng lơ này theo trai vào khách sạn.”

Tôi liếc nhìn tấm hình... phải công nhận là, có phóng to đến đâu đi nữa thì tôi vẫn rất xinh.

– Mau mau trả lời đi. Thế này là sao? – con nhỏ đó mia mai.

Mọi người bắt đầu túa ra từ các lớp xuống xem kịch hay, nhưng Chito thì không thấy đâu. Không phải tôi trông chờ nhỏ ra mặt giúp mình hay gì, chỉ là tôi sợ nhỏ bị liên lụy vì nhò thân với tôi. Mà giờ không thấy nhỏ đâu càng khiến tôi thấy lo lắng hơn.

– Này đủ rồi đấy. – Ryuu từ trong đám đông bước ra, vẫn mang một bộ mặt lạnh lùng vô cảm.

– Không cần bảo vệ tôi. – tôi cũng lạnh lùng đứng dậy, đưa tay phui phui mũi, sau đó im lặng đứng ngắm nghía tấm hình.

– Mau mau nói đi! Đồ lẳng lơ. Ryuu cậu thấy rồi chứ? Con nhỏ này theo người con trai khác vào khách sạn! Cậu còn lên tiếng bảo vệ nó? – một con nhỏ trong đám đông hét lên.

– Cô ấy vào khách sạn... hay cô ấy bảo mấy người vào cùng cô ấy? Việc này có liên quan gì đến mọi người? – Ryuu vẫn một bộ mặt lạnh lùng.

– ... – tôi vẫn không hé răng, chỉ liếc nhìn Ryuu ý nói đừng ra mặt giúp tôi... chỉ tổ khiến tôi bị ghét thêm a.

– Cậu còn bênh cho nó? Không thấy mặt nó còn tinh bơ như vậy! Vậy tấm hình này là thật rồi!

– Tất nhiên là thật. – tôi bây giờ mới mở miệng nói.

Dù gì thì, việc vỡ lở ra thế này, có chửi cũng chỉ thêm nguy hiểm, người ta sẽ cho là tôi đang biện hộ. Cứ nhận luôn cho lành đời. Đồng cùi khô khi cháy với lửa nhỏ sẽ âm ỉ lâu dài, thả rằng đốt sạch nó bằng ngọn lửa lớn nhất, cháy xong sẽ không còn gì nữa. Giống như chuyện này, cứ để mọi người bùng nổ một thời gian, sau đó ắt sẽ bỏ qua, nếu cứ một mực chối, họ sẽ lại bàn ra bàn vào, khi đó phiền nhất chính là tôi.

Nói gì thì nói, tôi rõ ràng là một nữ WW hoàn toàn bình thường, tại sao chỉ trong năm nay mà tôi lại trở nên nổi tiếng như thế này... còn có nhiếp ảnh gia theo dõi. Tại sao tôi lại thê thảm như thế này chứ?

Tôi vừa dứt lời, một làn sóng dư luận nổi lên:

– Mau còn dám nói nó là sự thật?

– Con này đúng là trơ trẽn thật mà!

– Ai đó đuổi nó ra khỏi trường đi.

Ày... tôi nhìn sang Ryuu. Dù khuôn mặt cậu ta vẫn là lạnh lùng vô cảm, nhưng ánh mắt lấp lánh đó đang rất tức giận, liên tục gửi thông điệp cho tôi “Ai bảo em nói như vậy hả? Sự thật con khỉ gì?”

Tôi ngó lơ, vờ như không thấy.

– Tất nhiên nó là sự thật. – Ryuu lên tiếng, khuôn mặt đầy vẻ... cưỡng ép, bất lực và khó chịu – Vì người đàn ông này... là tôi.

Tôi tròn tròn mắt. Thật không ngờ Ryuu lại nói vậy a.

Tấm hình này chỉ có khuôn mặt tôi là rõ rệt nhất, còn Tokio chỉ có một phần ba khuôn mặt thôi, mà với ánh sáng lấp lờ lúc đó thì mái tóc vốn màu đỏ của Tokio trông rất giống màu tím... chính là giống màu tóc của Ryuu.

Thật không ngờ có sự trùng hợp này... càng không ngờ Ryuu lại nói như thế.

Không chỉ tôi mà cả trường đều tròn mắt, lè lưỡi đầy kinh ngạc nhìn Ryuu, xong lại quay sang nhìn tôi.

Ryuu phát ngôn gây sốc rồi khó chịu quay đi. Anh tự than phiền trong lòng mình quá ngu ngốc rồi. Tính cách vốn có của anh chính là không thích bản thân quá nổi bật, chính vì vậy luôn lạnh lùng với mọi người, không ngờ lần này, chỉ vì thấy tôi bị bao vây lại, khuôn mặt vô cùng đáng thương nên không thể tự chủ ra tay giúp đỡ. Mà vì tình thế quá gấp rút nên anh đã nói bừa mình chính là nhân vật nam chính kia... kết quả thu hút ánh nhìn của cả trường mất rồi.

Anh là đang tự trách mình ngu quá là ngu! Có bao nhiêu cách để giúp tôi, tự nhiên lại tự đặt mình vào tình thế oái oăm như thế... chỉ là... khi thấy khuôn mặt đen kịt vì tức giận nhưng lại giả vờ không có gì của tôi, đầu óc Ryuu trống rỗng, và chưa kịp để não xử lý thông tin, cơ thể đã tự động di chuyển.

Giờ thì hay rồi... cả trường đều đang ngẩn nhìn anh. Anh giận không thể cho mình vài cú đấm. Nên tốt nhất bây giờ là lượn đi chỗ khác, anh rất là vô cùng khó chịu khi mọi người cứ soi mói mình. Dù sao có lẽ vấn đề đã tạm thời lắng xuống rồi... nhưng Ryuu không hề biết, sau khi phun ra câu nói đáng sợ đó, phản ứng của mọi người lại trái với suy nghĩ của anh. Sau khi Ryuu đi rồi, người hứng chịu mọi thứ là tôi.

(dùng ngôi kể này mà nói về suy nghĩ của Ryuu có chút kì quái nhỉ)

Đến khi Ryuu đã khuất dạng, mọi người mới thoát khỏi tình trạng đơ tập thể.

– Con nhỏ này đúng là lằng lơ đến hết thuốc rồi!

– Đang quen Ren mà còn có thể vào khách sạn với Ryuu?

– Đồ lằng lơ! Biến khỏi ngôi trường này đi!

Ryuu à... cậu hại tôi rồi. Tôi biết cậu là muốn giúp tôi, nhưng tại sao phát ngôn gây sốc xong lại chạy đi mất, khiến bao nhiêu bức tức bị đổ hết lên đầu tôi...

– Câm miệng hết cho tôi. – tôi quát lớn.

Cả trường im bật. Tôi vốn nổi tiếng có nhiều phép thuật tấn công cao cấp, nên tất nhiên bọn chúng cũng có chút sợ hãi tôi. Nhưng dù sao thì bây giờ, tôi cũng như một con người ấy, làm gì còn phép thuật nữa. May mắn là chưa ai biết, nếu không... tôi thắng chắc luôn. Vậy nên bây giờ, tôi giống như anh hùng giấy điện hình, chỉ được cái danh và cái miệng, nếu bọn họ mạnh động, tôi chỉ có nước chết.

Izumo đột nhiên từ đâu văng ra nằm dài trước mặt tôi. Tôi tròn mắt nhìn, quay sang theo phản xạ thì thấy Chito đứng đó mặt hầm hầm sát khí.

Chito ra là đi tìm Izumo, kéo cô ta đến cho tôi hỏi tội.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: BẮT NẠT.

Chito thì ra đi tìm Izumo, lôi cô ta đến trước mặt tôi.

Không để tôi kịp nói gì, Chito đã nói trước, hơn nữa còn nói bằng chất giọng đáng sợ... những người thần tượng Chito không khỏi một phen giật mình, vậy mà cô nàng chẳng thèm quan tâm. Bây giờ trong mắt Chito chỉ còn lại tôi, cô ấy, những tấm hình, và Izumo.

– Cô nói xem, những thứ này là do cô làm đúng chứ?

– Gì... mà nói thế có bằng chứng không? – Izumo rất tự tin hất hàm cười khẩy – Tao thấy hình như là mày làm mới đúng. Bạn bè như vậy thì không nên chơi với nhau đâu.

– Vậy hôm qua cô lén lút lút trước khách sạn này làm gì?

Chito trừng mắt nói. Tôi liền quay sang nhìn nhỏ với ý hỏi “Sao cậu biết.” Chito tất nhiên rất hiểu tôi, chỉ thấy ánh mắt của tôi đã không để tôi hỏi thành lời mà giải thích luôn.

– Hôm qua lúc tớ và Dragon xuống nhà hàng ăn tối thì tớ đột nhiên thấy thèm mì, mà trong nhà hàng lại không có, nên tụi tớ mới ra ngoài ăn, thấy Izumo

thập thò ở sảnh. Nghi ngờ cô ta lắm mà... cái góc chụp này chính xác ở vị trí cô ta ngồi.

Cả trường bây giờ bu thành một cục xung quanh chúng tôi bàn ra bàn vào. Sự xuất hiện của Chito và Izumo không những không làm giảm nhiệt mà còn khiến mọi người bàn tán càng sôi nổi hơn. Họ giống như đang bàn tán về những tình tiết trong một bộ phim đang nổi.

– Đó chỉ là mày nói vậy thôi. Làm gì có bằng chứng.

– Cô nghĩ khách sạn đó không có bảo vệ sao? Tôi xem như có nhân chứng chứng minh cô có mặt ở đó đến tận khuya.

– Bao nhiêu người ra vào khách sạn, mày nghĩ họ nhớ đến tao không?

– Vậy là thừa nhận rồi? Mà này... cô có gì cứ phải theo làm phiền chúng tôi như vậy? Cô và chúng tôi mỗi người có một cuộc sống riêng thì hãy tận hưởng đi, tại sao phải cố gắng dính vào chúng tôi? Cô thích tôi à? – Chito cười khẩy đầy khinh bỉ. Về mặt khinh miệt đó khiến tôi thấy rất hả dạ a...

Cả trường này như thế nào không quan trọng, chỉ cần những người tôi tin tưởng cũng tin tưởng tôi là được.

– Mày cố gắng chứng minh việc này do tao làm làm gì? Ở đó mà bênh vực cho con bạn mày đi. Dù người chụp tấm hình này có là tao đi nữa, thì cũng không có thay đổi việc con nhỏ này vào khách sạn với trai.

– Nếu cô đã ngồi đó, thì con mắt nào của cô nhìn thấy tôi thật sự làm vậy? – tôi giờ mới lên tiếng chất vấn.

– Chẳng phải mày vừa thừa nhận đó là sự thật sao? Kể cả Ryu cũng...

– Xin lỗi. Nhưng tôi cần đính chính lại. Tôi nói đây là sự thật... vì nó chính là sự thật. Người trong hình quả thật là tôi. Tuy nhiên... tôi chưa hề lên tiếng nói, tôi đã vào khách sạn với trai. – tôi liền nhún vai giải thích. Ý đồ của tôi chính là như vậy.

– Cái con này! Giải thích kiểu đó cũng giải thích được! Tao nói mày lằng lơ không phải à? – giọng một con nhỏ gào lên, một cuốn sách dày như từ điển văng đến chỗ tôi. Tôi giật mình lách người sang một bên... nếu gáy cuốn sách đó mà đập vào đầu tôi thì có mà đi khâu mấy chục mũi a.

Cái trường này thật là quá đáng hết sức a! Giải tòa áp lực của mình bằng cách trút giận lên người khác. Mà cách trút giận lại chính là bạo lực! Ở đây không có bụi phấn cũng chẳng có giẻ lau, bên tay chỉ có cuốn sách cũ sắp vứt đi đến nơi vì đã hết năm học, liền thẳng tay vứt đi luôn không thương tiếc.

Sau đó thì... tập, vở, sách... bay thẳng đến người tôi như trong phim ấy. Tôi lúc này chỉ biết đứng nhìn, chờ đợi mọi thứ trút lên đầu mình thì Chito đứng chắn trước tôi, thẳng tay tung hết mọi thứ ngược về phía họ, khiến cả trường bây giờ đã nháo nhào nay còn bát nháo hơn.

– Rê... rê... yêu cầu... rê... yêu cầu các em trở về lớp học! Rê... mau lên. Những ai còn ở lại... rê... trên sân trường sẽ có hình phạt thích đáng. – tiếng ông hiệu trưởng hời vang lên. Tôi mỉm cười. Lần đầu tiên tôi thấy yêu cái tiếng của ông.

Tuy vậy, một cảm giác khó chịu dâng lên trong tôi. Rõ ràng, vấn đề này chưa được giải quyết gì cả, tôi vẫn chưa thể minh oan, mà thật ra ngay giờ phút này, tôi cũng không biết, bản thân mình có thật sự muốn giải thích cho những người... không liên quan gì đến tôi này.

Thật ra mà nói, chỉ cần Chito hiểu tôi không làm gì sai. Nhưng cảm giác thất bại vẫn khiến tôi thấy rất bức bối.

Cả trường tặng cho tôi cái nhìn hằn học nhất rồi nháo nhào lên chạy về lớp, cả Izumo cũng chỉ liếc tôi một cái rồi quay lưng đi, trong khi Chito mặc kệ, chẳng quan tâm quay sang hỏi tôi:

– Không sao chứ? Có bị thương không?

– Không. Tớ ổn mà! Không sao đâu.

– Nhưng mà... người đó là ai vậy? Tên con trai đó... – Chito dè chừng nhìn về người con trai trong tấm hình, suy nghĩ một chút lại nói – Nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy giống ai cả. Là ai vậy?

– Tokio... tên biến thái ở quán cafe, và cũng là cánh tay đắc lực của boss trong tổ chức G.

– Là cánh tay đắc lực của boss... nhưng hắn ta có chức vụ gì trong tổ chức chứ?

– Đó là điều tớ vẫn rất băn khoăn... thật ra thì... dạo này hắn ta hay cố gắng thiết lập mối quan hệ với tớ, không biết đó là lệnh của boss... hay sao... dù tớ cũng đang định kết bạn với hắn ta để thăm dò.

– Nguy hiểm quá... cậu...

– Không sao. Dù gì thì đây cũng là vấn đề về gia thế của tớ. Tớ... muốn biết thêm. Cơ mà... tớ nghĩ tớ nên nói cho cậu.

– Chuyện gì?

– Lần trước có một người phụ nữ tự nhận là mẹ của Tokio đến nói chuyện riêng với tớ, cái kiểu muốn tớ cắt đứt mọi quan hệ với hắn ta ấy... sau đó bà ta lại xuất hiện ở nhà Ren... mà tớ nghi ngờ bà ta là boss. Sau này nghĩ lại mới thấy mọi thứ thật sự rất trùng hợp.

– Hừm,...

– Từ dạo đó tớ cũng không còn gặp lại người phụ nữ đó nữa. – tôi nói ra... nhưng giống như đang ngẫm nghĩ hơn.

– Cậu sang lớp tớ đi.

– Để làm gì? – tôi tạm gác vấn đề tổ chức sang một bên, mỉm cười với Chito.

– Cậu còn dám về cái lớp đó à? Mà bây giờ cậu còn không có phép thuật nữa, làm sao tự mình bảo vệ mình được? Ít ra hãy sang DW A1.

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói:

– Không cần đâu, tớ sẽ xuống sân sau ngủ, sẽ chẳng ai biết cả.

– Chuyện này...

– Đã nói không sao mà. Cậu không tin tưởng khả năng ứng biến của tớ ư? – tôi mỉm cười, vỗ vai trấn an Chito rồi quay lưng bước đi.

– Bực quá! Nếu hôm nay tớ không có buổi họp thì có thể cùng cậu rồi. Năm sau tớ nhất định không làm lớp trưởng nữa. – Chito hần học nói.

– Không cần lo mà. Cậu cứ làm việc của cậu. Tớ sẽ ổn thôi. Mạng tớ lớn lắm.

– Mạng lớn đến nỗi ngã từ tầng ba xuống vẫn không sao đúng chứ?

– Hehe... ừ. Lớn đến vậy cơ mà, nên sẽ ổn thôi.

Nói rồi tôi phóng ra sân sau, nằm dài trên cỏ.

Gì thì gì, nhưng tôi vẫn có cảm giác thua cuộc... cái cảm giác này rất khó chịu a. Bây giờ thật sự tôi cũng không biết bản thân mình muốn gì, hay mình sẽ phải đối mặt như thế nào với việc này...

Tôi tức giận vò tóc rồi nằm lẩn sang một bên... sau lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng nói của Izumo:

– Haha... biết ngay mày đang ở đây mà.

Tôi theo phản xạ ngồi dậy, nhìn xung quanh mới phát hiện mình bị bao vây... phải nói là bao vây tuyệt đối.

– Tao đã cho người theo dõi mày mấy ngày nay. Mày thường xuyên cúp học xuống đây thân mật với Ryuu... mà bên cạnh đó... tao còn phát hiện ra một sự thật khác.

Izumo phẩy tay một cái, xung quanh tôi kín người... toàn là nữ sinh. Ai cũng nhìn tôi với ánh mắt tức giận, như thể tôi đã giết người yêu của họ vậy.

– Ren đã nghỉ học gần cả tuần... à không... sau một thời gian theo dõi mày, tao mới phát hiện, dạo gần đây anh ấy hoàn toàn biến mất chứ không đơn thuần là nghỉ học nữa. Mà ý của tao chính xác hơn là trong cái đêm Ren về nhà ăn cơm, anh ấy đã biến mất từ mấy hôm trước rồi.

– Cô đã nói chuyện này cho ba Ren? – tôi không quan tâm những lời nhe nhảm múa vuốt của cô ta.

– Tất nhiên là chưa. – tôi thở phào ra một hơi, khiến cô ta rất khó chịu, nghĩ là tôi không hề sợ lực lượng đánh ghen đông đảo này mà vẫn ngênh mặt – Mày quan tâm chuyện đó làm gì? Nếu đã như tao điều tra ra, thì cái đêm đó, mày đã giả Ren đến nhà ăn tối. Tao không biết con Yuki kia là ai, nhưng tao có thể tin chắc đêm đó, Ren chính là mày. Mà tao còn chắc chắn thêm một chuyện... điều ba Ren nói là hoàn toàn chính xác. Mày lúc đó không có phép thuật... cả bây giờ cũng vậy.

Vừa dứt lời, Izumo hất tay một cái, một luồng khí chết người tiến thẳng người tôi, tôi nhanh chóng né sang bên, nhưng tay tôi bị rách một đường khiến máu bắt đầu chảy.

– Cô nghĩ vậy nên mới kéo cả một nửa học sinh trong trường đến đây phục kích tôi? – tôi cố gắng giữ chất giọng mình sao cho lạnh lẽo nhất có thể. Dù đang rất sợ cả người tôi cũng đang run lên, nhưng tôi cố gắng gồng mình, hai tay siết chặt để không cho chúng thấy tôi đang hoảng sợ.

Thứ nhất, cô ta đã biết đêm đó Ren là tôi, mà cũng biết Ren đã biến mất, nếu cô ta báo cho ba Ren, tôi e là hẳn sẽ gặp rắc rối... vậy nên Ren à... mau chóng trở về đây. Thứ hai, cô ta biết tôi không có phép thuật, vậy nên Ren à... anh hãy mau chóng trở về đây cứu em! Phải lấy lại phép thuật cho em!

Tôi biết tôi rất vô dụng, nếu đêm đó không có sự giúp đỡ của Chito và Kurai tôi đã chết chắc rồi, mà tự lực cánh sinh thì tôi chẳng thể làm gì, kết quả chỉ có thể trông chờ vào người khác! Thật là... những lúc này tôi ghét bản thân hết sức.

Izumo thấy thần sắc tôi không hề biến đổi, liền tiếp tục công kích tinh thần... xì! Có muốn đánh thì cứ nhào vô! Việc gì phải màu mè như vậy?!

– Tao biết mày rất mạnh, nếu mày có phép thuật, tại sao có hợp sức cũng chưa chắc làm gì được mày, nhưng bây giờ, mày chẳng là cái đinh gì cả. Ngày

này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày! Haha! Chỉ cần mày chết, Ren sẽ ở bên tao!

– Cô đừng ảo tưởng nữa. Làm vậy có ích gì? Bản thân cô cũng biết, dù cô có giờ bất kì thủ đoạn nào đi nữa thì Ren sẽ không bao giờ thuộc về cô đâu!

Tôi vừa dứt lời thì tiếng chửi bới khắp nơi vang đến. Bàn tay tôi đau rất vì những vết móng tay đỏ ửng. Tôi run! Yuki đầu đội trời chân đạp đất sống tới giờ phút này mới biết con gái thật đáng sợ... nhất là những đứa con gái đang yêu còn đáng sợ gấp bội. Khó có thể hình dung ra bản chất thật của họ nếu chỉ nhìn vào bề ngoài yếu đuối đáng thương!

– Tất cả xông lên! Đừng quên hôm nay nó không có phép thuật.

Có nên chạy? Không có đường thoát!

Có nên hét lên? Thật rất mất mặt!

Izumo cô được lắm... dám dồn tôi vào thế bí như này!

Tôi thở dài ngao ngán. Đến khi nào tôi mới có thể thoát khỏi cái cảnh bị đe dọa vì đã cố tính đeo bám con trai.

Kì thực mà nói, nói tôi đeo bám tôi có khác nào sỉ nhục tôi đâu... không cần họ khích, tôi đã đủ nổi điên rồi!

– Còn làm gì vậy? Mau nhào đến!

Izumo hét lên, kéo tôi về thực tại. Tức giận gì chứ? Bây giờ tôi đang trong tình thế nguy hiểm

“Rầm!” – tôi lăn ra đất, vai đau ê ẩm... này này... mấy người định giết người à?! Sẽ bị đại pháp sư đến nhà uống trà hỏi thăm đấy! Tôi ngồi dậy khó chịu liếc một lượt cái đám đó.

Cái tình thế éo le gì thế này? Từ nhỏ đến giờ có bao giờ tôi phải khổ sở như vậy?!

Vai tôi dần mất cảm giác, không chảy máu, nhưng lại đau... không lẽ là gãy xương rồi?

Tôi hần học nhìn Izumo:

– Cô đúng là đồ hèn.

– Tụi bây thấy chưa? Nó đâu còn phép thuật nữa, yên tâm mà giết nó cho tao! – Izumo nhếch môi đầy thích thú, tiến lại gần nắm tóc tôi giật lên khiến tôi đau điếng, cả người dần là đi vì vết thương ngay vai, bây giờ còn bị lôi kéo, tôi không khác nào một con rối bị giầy vò đến đứng không vững, liền ngã ra cỏ... chưa bao giờ tôi cảm nhận thấy thâm cô này đâm đau đến vậy...

Xung quanh rộ lên những tràng cười khinh bỉ.

Izumo lùi ra sau một chút, hô lên:

– Đồng loạt tấn công! Một... hai... ba!

Tôi nhắm tịt mắt chờ chết.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: REN TRỞ VỀ...

~~ đáp ứng kì vọng của các nàng :) các nàng đừng trù ẻo Mi tội nghiệp lắm nhaaa :) ~~

– Một hai ba.

Tôi nằm trên cỏ chờ đợi... cơ mà cái đám này chỉ có tấn công thôi có cần lâu lắc đến vậy không? Để tôi chờ đến mỏi cả lưng.

Không lẽ trúng thực nằm lăn ra sùi bọt mép hết cả lũ rồi? Tôi liền ngẩng đầu nhìn thì thấy... tám lưng trước mặt khiến cả người tôi run lên. Cảm xúc mãnh

liệt dâng lên trong lòng tôi... tôi ú ớ nói không ra tiếng, tròn mắt mở to đầy kinh ngạc, trên môi vô thức vẽ ra một nụ cười, không thể tắt.

Lúc này tôi mới lia mắt ra lũ con gái, tụi nó đứa nào đứa nấy mặt tái lại, trân trân nhìn người con trai đang đứng chắn trước mặt tôi.

– Biến đi. – chất giọng trầm ấm đó... vang lên. Tim tôi như nhảy cẫng lên.

Tôi lại nhìn người đó, cũng là lúc người đó quay người nhìn tôi. Ngay lúc này, cả thế giới như dừng lại. Âm thanh của gió cũng đang trôi dần đi xa, cả mùi hương của những khóm hoa cũng biến mất, âm thanh hỗn tạp của đám con gái kéo nhau bỏ chạy cũng xa dần... những gì tôi có thể cảm nhận được lúc này chính là khuôn mặt và mùi hương quyến rũ của người con trai đó.

Miệng tôi vô thức cười toe toét. Nhưng trái ngược tôi, người con trai đó nhủu mày nhanh chóng tiến về phía tôi. Dù khoảng cách giữa hai người bây giờ không là bao nhiêu, nhưng không hiểu sao cái động tác bước đi kia cứ ngày càng chậm, khiến mọi thứ trở nên thật chậm rãi. Tôi ập a ập ứng... cảm xúc lúc này chỉ có thể nói là lẫn lộn a... vừa vui khi thấy Ren quay trở về, vừa tủi thân vì để hấn thấy về mặt thảm hại của mình, vừa sợ vì sao hấn lại nhớ như vậy?

– R... Ren.

Hấn không nói không rằng bế thốc tôi lên, bước nhanh đi đâu đó.

Điểm đến là phòng y tế. Hấn đặt tôi xuống giường, cô y tá liền chạy đến hỏi:

– Cô bé bị gì vậy?

– Tấn công bằng phép thuật, nội thương vùng vai, ngoại thương cánh tay. – Ren nhìn thẳng vào mắt tôi nói một hơi, dù là nói cho cô y tá nghe, nhưng cứ như câu này là để trách móc tôi tại sao lại để bị thương như thế vậy a. Tôi tròn mắt... câu đầu tiên hấn nói với tôi sau cả tuần không gặp là câu này... thật là trở trêu a... trong câu nói đó thậm chí còn không có sự xuất hiện của tên tôi nữa.

– Được rồi. – cô y tá khó hiểu nhìn Ren rồi tiến lại gần tôi đang nằm trên giường. Ren đứng sang một bên nhìn cô ấy chữa cái vai cho tôi, bên cạnh đó làm lành vết thương ngay cánh tay của tôi.

Cô y tá gạt đầu với tôi rồi ân cần dặn dò:

– Không sao nữa rồi, nhưng chú ý đến bản thân một chút, sao lại để bị tấn công ra nông nỗi này? Em là WW cũng phải tự phòng vệ chứ?

– Vâng. – tôi chỉ biết cười gượng gạo rồi thử cử động vai, nó không còn đau nữa – Cảm ơn cô.

– Ừ. Không có gì đâu. – cô ấy mỉm cười. Đẹp ghê cơ... không hổ danh là thiên sứ của trường tôi a.

Ren lại tiến đến bế thốc tôi lên, khiến cô ấy ngỡ ngàng, lại hơi nhủu mày. Tôi giật mình mà vô thức choàng tay qua ôm lấy cô hấn, bối rối hét lên:

– Làm gì vậy? Mau thả xuống!

Ren vẫn là không nói không rằng giữ điệu bộ lạnh lùng đem tôi lên sân thượng a.

– Ren! Anh...

Phần sau của câu nói là “mau bỏ tôi xuống!” còn chưa kịp cất lên thì Ren đã đặt tôi xuống, ngay lập tức hôn lên môi tôi. Hai tay hấn như gọng kiềm siết chặt lấy người tôi. Một tay đặt lên eo tôi siết lại, một tay hấn đặt ngang lưng tôi kéo thít tôi lại gần hấn.

Nụ hôn nồng cháy khiến cả người tôi mềm nhũn. Hấn cứ như đang chơi đùa với cái lưỡi nhỏ bé đáng yêu của tôi...

Vừa đặt môi mình lên môi tôi, hấn kiên nhẫn cảm nhận từng chút một bên ngoài, rồi mới dùng lưỡi tách môi tôi ra sau đó mới từ từ tiến vào trong.

Ren quét hết mọi thứ bên trong, tiến đến từng nơi một, dùng lưỡi đẩy đẩy kéo kéo tôi... tôi cơ bản là không theo kịp hấn. Đúng là kỹ thuật của cái tên này ngày càng tăng... sao tôi không chỉ dậm chân tại chỗ, mà còn ngày càng thụt lùi!!

Kết quả là tôi chỉ có thể ú ớ phát ra cái âm thanh khiến tôi thấy vô cùng xấu hổ:

– Ừm... Re... ừm...

Cả người tôi gần như dính vào hấn, mà đúng ra là tôi cần phải tựa vào người hấn để có thể đứng vững... Thật là... nhưng bây giờ không phải là lúc để tôi quan tâm đến chuyện này a!

Tôi cũng vòng tay ôm chặt hấn, xem như bao nhiêu nhớ nhưng cả tuần nay đều dồn hết vào cái ôm này... tôi siết ngày càng chặt, càng chặt tôi càng thấy yên tâm.

Đến khi tôi thấy khó thở, cả nhịp tim cũng dần trở nên hỗn loạn... thật ra nó vốn đã rất lung tung, nhưng đến thế này là quá sức chịu đựng của tôi, tôi đẩy hấn ra. Ren tiếc nuối hôn thêm vài cái mới chậm rãi đẩy tôi ra, nhưng gần như ngay lập tức hấn ôm tôi vào lòng.

– Vợ ơi... anh nhớ em.

Tôi có hơi nổi da gà, nhưng vẫn mỉm cười hạnh phúc đáp lời:

– Em cũng vậy.

Tôi có cảm giác Ren đang siết chặt mình hơn, hơi thở hắt phả ra trên đầu tôi khiến tôi khẽ run, Ren lại lên tiếng:

– Anh xa em lâu như vậy, mà khi trở về em lại tặng cho anh một màn trình diễn phép thuật hoành tráng như thế. Thật không biết nên nói gì nữa...

– Anh đỡ hết cho em à?

– Nếu lúc đó anh không đến kịp thì em xem ra chết chắc. Nhưng tại sao không dùng phép thuật tấn công lại bọn họ? – Ren nói, dù không nhìn mặt tôi, tôi cũng có thể tưởng tượng ra hắn đang nhàu mày một cái. Vậy là Ren chưa biết tôi đã mất phép thuật...

– ... – tôi không nói gì, chỉ khẽ dụi đầu vào người hắn làm nũng.

Ren thấy tôi im lặng thì nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, còn tôi thì cứ áp sát người hắn tìm một cảm giác an toàn.

Cái ôm này tôi đã mong chờ bao nhiêu chứ? Cả tuần rồi có bao nhiêu chuyện xảy ra, vậy mà cũng không thể làm tôi xao nhãng khỏi việc nhớ Ren. Tám cũng nhớ, ăn cũng nhớ, thậm chí ngủ cũng nhớ đến... thì ra hắn đã chiếm một chỗ rất rộng rãi thoải mái trong trái tim tôi.

Ren chỉ đi có một tuần mà cứ như hắn đã xa tôi cả năm ấy! Những ngày không có hắn thật sự rất dài... vậy mà những khi ở cạnh hắn, chưa gì đã hết ba tiết học.

Nhưng bây giờ dù đang ôm chặt hắn, tôi vẫn có cảm giác hắn sẽ dễ dàng biến mất, dù đang bên Ren, nhưng tôi vẫn thấy có gì đó thiếu thiếu... cái thiếu thiếu bất an đó sẽ mãi chẳng bao giờ có thể lấp đầy được a.

Tôi ôm hắn chặt hơn một chút, Ren đang vuốt những lọn tóc của tôi cũng khẽ siết lại. Tôi vui mừng đến muốn khóc.

Thật ra lúc này tôi rất ích kỷ muốn nói với hắn sau này dù có chuyện gì xảy ra đi nữa cũng hãy để tôi ở cạnh hắn. Dù cho có đi đến đâu nữa thì tôi vẫn là một lòng muốn ở cạnh Ren. Xa nhau một thời gian, tôi lại có cái cảm giác bất an khi gặp lại hắn... sợ là một ngày nào đó hắn lại vì công việc mà bỏ tôi lẫn lóc chẳng thèm nhớ đến. Lúc đó chắc tôi phát điên mất.

Chúng tôi chỉ đứng đó ôm nhau... hắn kết thúc việc đó bằng cách:

– He... em xem... tụi mình hôn nhau hơn mười phút đấy. Kỷ lục nha.

Tôi không còn biết nói gì hơn, ngoài ngượng ngùng đỏ mặt.

Ren hơi cười đẩy tôi ra, nhìn chằm chằm vào mặt tôi, hắn liền cất tiếng:

– Về mặt này của em rất kích thích anh hôn em thêm cái nữa.

Tôi liền mỉm môi quay đi. Ren cười khì. Sau đó chúng tôi đi sang một góc ngồi, tôi thò hai chân ra ngoài đung đưa. Ren ôm tôi từ phía sau, và chúng tôi cứ ngồi như vậy. Vòng tay của hắn cứ như sẽ ở đó mãi mãi không muốn rời. Hắn đánh lấy tôi như sam. Người mở miệng đầu tiên lại là hắn:

– Giải thích cho anh nghe cái này xem

Hắn đưa ra trước mặt tôi tấm hình tôi cùng Tokio.

– À... thật ra... người ta chụp phải lúc Tokio đưa em về khách sạn nơi em và Chito ở đấy mà?

– Cái gì? Chito và em sao lại đến khách sạn ở? – Ren quay đầu tôi lại nhìn vào hắn.

– À... ừm... để em kể cho anh nghe.

Thế là tôi tóm tắt lại một cách vô cùng thành thật và chi tiết những gì tôi đã trải qua trong khi hắn đến lục địa khác, không thiếu một chữ, không thừa một câu.

Ren chỉ im lặng lắng nghe, tay hắn vô thức nắm mê đuôi tóc của tôi... Hắn có một thói quen, mà chắc đến hắn cũng chẳng để ý, mỗi khi ôm tôi vào lòng, hắn thường vòng tay ra trước, giữ lấy một chùm tóc mỏng của tôi rồi nghịch phá, đôi khi lại thích luồn tay vào tóc tôi rồi để yên đó nghe ngứa ngáy ngón tay. Nói tóm lại là hắn rất thích nghịch tóc tôi.

Ren từ đầu đến cuối vẫn là im lặng không chút phản ứng. Sau khi tôi chấm dứt câu chuyện, hắn mới đen xì mặt lại, cả khuôn mặt méo xẹo nhìn tôi. Sau đó hắn mới từ từ ôm tôi vào lòng, hơi thở của hắn lại phả đều đều trên đầu, chẳng có gì cũng khiến tôi đỏ mặt... Hắn nói rất khẽ:

– Anh xin lỗi.

Hắn nói rồi liên tục lặp lại, tay hắn siết chặt người tôi... đến mức tôi thấy hơi khó chịu, mới khẽ cự quấy người. Ren liền giữ tôi ngồi im rồi nói:

– Trong khi em đang chiến đấu vì anh thì anh lại không thể ở bên em. Nhưng ông ta cướp phép thuật, còn đến phá nhà của người khác thì đang trở nên quá đáng rồi. Em yên tâm đi. Anh sẽ lấy lại nó cho em.

Ren vuốt nhẹ đầu tôi như dỗ dành một đứa con nít. Hắn... có vẻ đã khác nhiều với trước đây... chừng chặc hơn chăng? Nếu là trước đây, hắn sẽ điên tiết lên xông thẳng đến nhà của ông già nhà hắn mà đòi lại phép thuật cho tôi, vậy mà giờ hắn lại ân cần trấn an tôi như thế này. Tôi cá là hắn phải kiềm chế dữ lắm mới không giết chết ra mặt. Nhưng Ren à... anh lo lắng thừa rồi... cái thời tôi thấy hoang mang đã qua cách đây vài ngày rồi.

Thực ra mà nói, tôi có khả năng thích nghi khá tốt. Lúc nhỏ từ một con người trở thành một WW chuyên dùng phép thuật của DW, rồi một mình lang thang trên đường đời, tôi đã phải làm quen với việc thay đổi.

Ren ôm chặt tôi như thể nếu hắn buông ra tôi sẽ chạy mất... tất nhiên cái cảm giác lo sợ này tôi cũng có a.

Tôi không hỏi gì về kết quả, hắn cũng không hề đề cập tới, vì tôi biết hắn chắc chắn đã thành công, còn hắn cũng biết tôi rất tin tưởng mình. Xem như chủ đề này là chúng tôi thăm trao đổi với nhau chứ không hề nói ra.

– Yuki... Yuki. – hắn đột nhiên gọi tên tôi – Lúc này... anh rất kiềm chế để không dè em xuống.

– Anh cứ tự nhiên? Có vấn đề... – tôi phun ra mà không suy nghĩ... sau đó mới phát hiện mình ngu... tự đặt mình vào thế hiểm, liền hét lên – Á không!

Nhưng đã muộn... hắn nhanh chóng tóm được tôi, vật tôi ngã ra sàn rồi tiến đến nằm lên trên, hắn cười dịu dàng vuốt nhẹ mớ tóc mái của tôi để nó không rơi vào mắt tôi:

– Em thật ngây thơ.

– Ưc... chúng ta đang ở trường, anh đừng làm càn.

– Nhưng là em dụ dỗ anh.

– ... – chuyện này tôi không thể chối cãi được...

– Vậy nên đừng trách anh...

– Yuki! – giọng của Chito oang oang cất ngang hành động cúi xuống của Ren.

Ngay lập tức, cánh cửa sân thượng bật mở, Chito và Ajita chạy ra, là tôi lỡ khiến họ nhìn thấy cảnh tượng không nên thấy rồi...

Chito thấy tôi đang nằm dưới nhắm tịt mắt (là vì quá ngượng) còn Ren đang nằm trên, còn đang có xu thế cúi sát mặt tôi thì khuôn mặt nhỏ cũng bắt đầu ửng đỏ nha.

Ren xem như không có sự tồn tại của hai người kia, tiếp tục cúi xuống, nhưng tôi không có mặt dày như hắn:

– Ren... mau đứng dậy.

Hắn vẫn im lặng nhìn tôi, còn chẳng thèm liếc một cái về hai người đang đứng như trời trồng bên kia a.

Tôi liền đẩy hắn ra, Ren cũng không ép tôi nữa mà lẩn sang một bên rồi bò dậy, hắn chìa tay ra kéo tôi lên... lại một lần nữa tôi bị cái tên này xoay như chong chóng. Tôi đang đứng dậy thì hắn giật mạnh một cái khiến tôi ngã thẳng vào người hắn, Ren liền xoay người tôi lại rồi ôm chặt lấy tôi từ phía sau, hắn mở miệng:

– Làm bóng đèn sáng nhỉ?

– ... – hai người kia đơ ra như hồn đã lìa khỏi xác rồi vậy, cả khuôn mặt cũng xám xịt, khóe bốc đầy đầu.

– Nói đi... có chuyện gì? – hắn vẫn giữ chất giọng đều đều, biếng nhác có hơi tựa vào người tôi, cảm hắn yên vị ở đỉnh đầu tôi. Có lẽ hắn định nói chuyện với hai người kia bằng tư thế này...?

– Cậu không định đi lấy lại phép thuật cho Yuki? – Ajita mới nhất thời thở ra nói.

Ngay lập tức, khuôn mặt Ren sa sầm xuống... sát khí từ bốn pháp sư trên sân thượng của trường nhanh chóng lan rộng, khiến cả trường đột nhiên rùng mình một cái không hiểu vì sao.

(Còn tiếp)

Chương 135: Phép Thuật Trở Lại.

– Cậu không định đi lấy lại phép thuật cho Yuki?

– Tất nhiên là có rồi. – Ren đáp khẽ.

...

Chúng tôi đến biệt thự nhà Ren. Ba hắn đang ngồi ở phòng khách, cầm trên tay một tờ báo, khuôn mặt không chút cảm xúc, bên cạnh là ‘mẹ’ hắn đang chậm rãi gọt vỏ quả táo đầy ân cần.

Tất nhiên là vì chúng tôi vào đây có xin phép, bấm chuông đường hoàng nên họ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên khi cả bốn đứa chúng tôi mặt hầm hầm bước vào ngồi đối diện ông ta.

Đột nhiên ba hắn xe nát tờ báo, vút hén vụn lên bàn rồi gào lên:

– Mày muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết làm cái gì hả thằng khốn? Muốn thể hiện cho người khác thấy tao là một ông bố ngu dốt đầu không lại thằng con trai mình sao?

– Không hề. Đừng suy bụng ta ra bụng người. Tôi không có những suy nghĩ thấp kém như vậy.

– Vậy ý đồ của mày là gì? Sớm muộn gì tao cũng phải đưa cái tập đoàn đó cho mày quản lý, vậy tại sao mày lại phải giành giật nó từ tao?

– Từ khi nào mà ông quan tâm tôi nhiều đến vậy? Lạ thật. – Hắn cười nhạt.

– Mày... hôm nay đến đây làm gì? Không phải để chọc tức tao chứ?

– Tất nhiên là không. Tôi muốn thỏa thuận với ông. – Ren cười cười ngả người ra sau tựa vào lưng ghế vô cùng thoải mái.

Ajita liền nhìn Ren với ánh mắt cảnh báo cẩn thận đừng để bị lọt vào bẫy của ông ta dễ dàng quá... nhưng mà bây giờ tôi vẫn chưa biết rốt cuộc Ren định làm gì?

Hắn có thể cướp lấy phép thuật từ mẹ Ren để uy hiếp ông ta trả lại phép thuật cho tôi... nhưng hắn lại nói làm như vậy thật rất hèn, chẳng khác nào ông ta, nên cách này không khả thi.

Vậy rốt cuộc Ren nghĩ ra cách nào để uy hiếp hắn ta? Tôi đang rất tò mò.

– Cái chức chủ tịch tập đoàn, tôi nhường lại cho ông, chỉ cần ông trả phép thuật cho Yuki. – Ren chậm rãi nói ra câu này... cứ như thể hắn chỉ nói một câu bình thường “Đi ăn cơm thôi.” vậy.

Tôi tròn mắt đầy ngạc nhiên nhìn hắn. Ba Ren cũng giật mình khi nghe thấy câu nói này, thấy biểu hiện của tôi chứng tỏ tôi cũng không biết gì, liền nghi ngờ nói:

– Đừng nói là mày trong phút nông nổi đã nghĩ ra cái trò này.

– Ông không cần nhiều lời, chỉ việc trả lời có hay không. – Ajita lên tiếng. Chất giọng này bình thường vốn rất dịu dàng, không hiểu sao hôm nay lại trở nên lạnh lùng đến vậy.

Ông ta liếc nhìn Ajita một cái rồi im lặng suy nghĩ. Tôi cũng chìm vào dòng suy nghĩ riêng của mình.

Mẹ Ren bên cạnh bồn chồn không yên, bà ta cứ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng thấy cái lườm của tôi thì lại im lặng, ngậm ngùi nuốt hết những gì mình muốn nói vào bụng, còn phải khóa chặt cái miệng bằng miếng táo vừa cắt xong.

Ông ta sau một hồi suy nghĩ, cũng ngẩng đầu nhìn Ren:

– Được. Tao đồng ý. Ngồi đó chờ đi, tao đi lấy phép thuật trả con bé.

Ren nhếch mép đầy kiêu ngạo. Giống như thể hắn đã biết trước chuyện này thế nào cũng xảy ra, kiểu như Ren đã có thể tiên đoán trước mọi thứ... kiểu như hắn đã biết chắc chắn mình có thể nắm trong tay phần thắng.

Phép thuật của tôi được gói trong một quả cầu thủy tinh, bên trong sáng lấp lánh như thể được bôi đầy bột huỳnh quang, có rất nhiều tia sáng nhiều màu liên tục bắn qua bắn lại như đang chiến tranh hỗn loạn ấy.

– Đẹp quá.

Tôi vô thức thốt lên, lần đầu tiên tôi được chứng kiến bao quát phép thuật của một pháp sư a... Thực tế mà nói thì cả triệu pháp sư chưa chắc có thể tìm ra một người đã từng nhìn thấy phép thuật của người khác một lần trong đời.

Việc lấy đi phép thuật của người khác thật sự rất hiếm. Đây là một phép thuật cao cấp chỉ được lưu truyền trong hội đồng của đại pháp sư a, nên tất nhiên số người thấy nó cũng không quá vài chục người trên toàn thế giới.

Sau khi quả cầu được đưa vào người tôi. Cả người tôi đột nhiên tồn tại một sức sống mãnh liệt. Gánh nặng trong lòng cũng được trút bỏ. Tâm trạng tôi tốt lên rất nhiều... cảm giác như vừa gặp lại đứa em gái bỏ nhà đi biệt tích được vài chục năm ấy.

Xem ra quả thật tôi không thể thiếu Ren à... xem xem nào... cả tuần không gặp hân, tôi như người chết rồi, làm việc cũng không đâu ra đâu, còn liên tục gặp xui xẻo, dính phải những tình huống khó đỡ thật sự không biết phải giải quyết như thế nào a. Nhưng từ khi gặp lại hân vào sáng nay, tôi thỏa nỗi nhớ đã là một chuyện tốt, phép thuật hân cũng có thể lấy lại giúp tôi. Dù cho cái xui xẻo đó là do hân mà có, nhưng dù sao hân cũng đã giúp tôi giải quyết... thật không biết nên khóc hay nên cười. Nên nói Ren là khắc tinh hay là bà tiên cứu thế cho tôi đây a...?!

Sau khi tôi có được phép thuật, Chito để lại vài câu mĩa mai cho bà ‘mẹ’ Ren ức chế đến chết đi sống lại mà không thể làm gì cô nàng rồi cả bọn mới ra về.

Đến lúc ra khỏi nhà Ren thì trời đã tối. Tôi đành nghỉ làm ở Tiffa một ngày không phép, ngày mai nhờ Ren năn nỉ giúp. Với cái tinh thần mê trai tuyệt đối kia thì chắc chắn sẽ chẳng dám làm gì tôi a.

Khi trở về khách sạn thì Chito, Dragon và Ajita một phòng, tôi và Ren một phòng. Lúc nhận phòng, sắc mặt của Chito rất lạ nha... từ trắng thành đỏ, chuyển màu liên tục rất thú vị, trong khi Ajita hoàn toàn chẳng có tí nào phản ứng. Vốn lúc đầu Dragon sẽ ở phòng tôi và Ren, nhưng Chito lại một mực muốn thằng bé ở phòng cô nàng... chắc là ngại khi ngủ một mình cùng Ajita a.

Nhưng mà biểu cảm của Ajita bình tĩnh như vậy, có khi nào anh không có tí cảm xúc nào cho Chito?? Tôi bắt đầu lo lắng a. Nhưng lo lắng chưa được bao lâu thì đã bị Ren lôi tuột vào trong phòng.

– Anh tại sao lại đưa cho ông ta cái ghế chủ tịch? – tôi cau mày hỏi Ren.

– Em đến giờ vẫn chưa hiểu anh giành cái ghế đó để làm gì sao? – Ren đờ người ra một chút mới quay sang hỏi tôi.

– Làm gì?

– Yuki à... em có cần ngồi đến vậy không? – Ren đưa tay vò tóc tôi rồi lên, đến mức tôi bặm môi gạt tay hân ra, mới nói tiếp – Haha... đáng yêu chết mất!

– Gì chứ? Mau giải thích cho em! Anh thật là tốn thời gian! – tôi lấy cái gối đánh vào người hân một cái.

– Được rồi. Dịu dàng một chút sẽ chết người hay sao? – hân dùng một tay chặn cái gối bằng cách nắm lấy cổ tay tôi rồi kéo tôi ngã vào người hân – Lúc đầu, anh cố giành cái ghế đó vì muốn có một chỗ đứng vững chắc đối với thế giới nói chung, hội đồng của đại pháp sư nói riêng, vậy nên anh mới tung tin cho cả thế giới biết anh đã leo lên chức chủ tịch. Vào cái ngày ở lục địa trung tâm, anh cũng đã mở một cuộc họp và đưa ra đề nghị gỡ bỏ cái luật cấm quen nhau giữa DW và WW.

– Cái gì?

– Nhưng dù sao thì họ cũng đã chấp nhận sẽ mở một cuộc họp mở rộng trên toàn thế giới. Tuy trận chiến này sẽ rất khó khăn vì cái luật này dù có biến mất thì sự kì thị của mọi người cũng khó có thể chấm dứt. Cái việc kì thị WW và DW đã ăn sâu vào tâm thức mỗi người rồi. – hân dừng lại một chút – Nhưng mà bọn họ có vẻ rất tán thành ý kiến của anh. Chưa có bằng chứng nào cho thấy, con sinh ra từ một DW và một WW lại có gì kì lạ...

– Mà cũng chưa có bằng chứng cho thấy, con sinh ra từ một DW và một WW không có gì kì lạ... – tôi thêm vào... căn phòng rơi vào im lặng – Anh nghĩ em có bình thường không?

– Không.

– Em biết...

– Vì đối với anh, em cái gì cũng rất tốt... rất hoàn hảo, không thể bình thường được. – Ren ôm chặt tôi hơn một chút cứ như đang trấn an hay động viên tinh thần gì đó... cái thể loại động viên này cũng thật là...

– Không phải lúc đùa đâu. Em đang nghiêm túc mà. – tôi cau mày, hai tay siết chặt bàn tay hân.

– Thật ra... em đúng là bất bình thường. Nhưng không phải theo hướng tiêu cực. – hân nói. Thấy tôi im lặng, Ren liền nói thêm – Và... cũng nhờ việc

đưa ra đề nghị này, anh mới biết được một điều. Có rất nhiều viên chức cấp cao đã nói với anh thật ra các tổ chức nghiên cứu như G có rất nhiều.

– Thật sao?

– Ủ. Họ vẫn chưa phát hiện gì kì lạ ở đứa con của hai loại pháp sư khác nhau. Họ vẫn sống một cuộc sống rất bình thường... ừm... số ít là vậy. Còn số nhiều đã... chết trong bụng mẹ.

– Vậy nếu sống thì họ sống dưới dạng gì? Một pháp sư WW, hay một pháp sư DW.

– 50:50. Không có nghiên cứu chính xác. Nhưng em đừng lo anh nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

– Vậy... không lẽ bốn chúng ta cứ sống ở khách sạn thế này sao? – tôi đưa ra câu hỏi, vấn đề cấp thiết nhất hiện tại.

– Ngày mai nghỉ học dọn nhà. – Ren đáp rồi đứng dậy, hấn vào phòng tắm rửa. Tôi nằm dài ra giường suy ngẫm.

Thực ra mà nói thì Ren nhà tôi quả là thông minh nha... Ở cạnh hấn mới biết,... thật ra hấn rất lười, nhưng lại sở hữu IQ hơi bị khủng, làm tôi toàn bị bắt nạt a.

Lần này cũng vậy, hấn có thể thuận lợi dùng cái danh của ông già nhà hấn, tổ chức cuộc họp rồi lại tổng cái danh đó đi. Thử nghĩ một học sinh trung học lười biếng như hấn phải bỏ công bỏ sức ra quản lý cả một tập đoàn khổng lồ ư...? Tất nhiên là không có chuyện đó.

Vậy nên lần này là gì? Lợi dụng xong liền vứt bỏ, đùn hết mọi trách nhiệm lên đầu người khác, còn mình thì ung dung hưởng quyền lợi, còn được tiếng bị áp bức. Ngang nhiên biến ba Ren thành một người cha hám lợi, có mỗi cái danh cũng không chịu nhường cho đứa con trai duy nhất của mình.

Chẳng ai biết đây là một cuộc giao dịch, chỉ nghĩ đơn thuần hấn là người bị áp bức... Vừa tổng được cái chức vụ phiên toái ấy đi, vừa có thể lấy lại phép thuật cho tôi mà chẳng tốn tí công sức nào, đúng là một cục đá trúng cả bầy chim di trú a. Ren à... anh thật là đỉnh quá đi nha.

Tôi cười khúc khích lần qua lần lại trên giường, không ngừng tự hào về hấn. Ren nhà tôi đúng là nhân vật có khả năng khiến người ta nhìn vào mà cảm thán.

Nằm một lát thì Ren từ bên trong phòng tắm bước ra. Vì không đem theo quần áo nên Ren mặc tạm áo choàng tắm của khách sạn... nhìn làn da của hấn thoát ẩn thoát hiện sau lớp áo cầu kì khiến tôi có chút... khó thở. Ren vẫn thường như thế, không chịu lau tóc cho khô, cứ để nước nhiều lung tung, ướt hết vai hấn, cơ mà tóc cũng dính hết cả vào da mặt, sự tương phản màu sắc càng khiến hấn thêm hoàn mĩ a.

Dáng người hấn cao lớn rất phù hợp với bộ dạng này... ừc... không khỏi khiến tôi... à... phải nuốt nước bọt. Hòn nữa a... còn nữa a... hấn vừa tắm nước nóng nha... da lập tức tiếp xúc với không khí lạnh từ điều hòa trong phòng nha... khiến gò má hấn đỏ ửng lên rất khiêu khích tôi căn nha... Có phải hấn đang quyến rũ tôi không??

Hòn nữa có lẽ vì xa hấn lâu quá nên bây giờ chỉ cần thấy Ren cũng có cảm giác hấn đang tỏa sáng lấp lánh...? Hoặc là thần kinh tôi có vấn đề rồi...

Ren thấy tôi nhìn hấn chăm chăm đến sắp rớt cằm ra, liền cười khẩy, ơ... so với Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn!! Hấn ngồi xuống giường cạnh tôi, tay hấn đặt hờ lên cổ áo:

– Thật ra thì... lâu quá không gặp... Có cần anh cho em nhìn một chút?

– C... Cái gì?

– Muốn không? – Ren tiếp tục giữ nụ cười khẩy trên môi... ách... thật là hại tim... tôi sắp chết vì tim đập quá nhanh.

– Không! Tất nhiên là không! – tôi bối rối gần như gào lên. Ren hoàn toàn thừa khả năng nhận ra sự chối bỏ bay biến đầy vụng về này của tôi a.

– Là không thể không muốn đúng chứ? – Ren nói, chất giọng rõ ràng đùa tôi.

Tôi cúi gằm mặt, vơ lấy cái gối che mặt mình lại. Tôi hận! Hận bản thân... đều phản ứng lại với mỗi tác động của Ren. Hấn chỉ mới nói vậy mà mặt tôi đỏ bừng rồi, cả người cũng nóng ran lên. Cứ ở cạnh hấn là tôi như bị sốt vậy... nhờ một ngày nào đó nào tôi bị nướng chín...

– Vậy ngày mai tui mình về lại biệt thự?

– Ủ. – hấn gật đầu đáp, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn, hấn bắt đầu lấy khăn lau tóc. Tôi liền thờ dài... thế là đánh trống lảng thành công... lần đầu tiên...

– Nhắc đến biệt thự mới nhớ... – tôi bước sang giật lấy khăn trực tiếp lau tóc giúp hấn – Lần trước đi ngoại khóa về, sao anh lại đưa em về kí túc chứ không về biệt thự?

– Kí túc riêng tư hơn, anh có làm gì em cũng không sợ bị Dragon nhìn thấy.

– ... – tôi lại không biết nói gì hơn... nhưng lại ngửi thấy mùi nguy hiểm.

– Em thật biết cách khiêu khích anh, lại nhắc đến vấn đề đó.

Ren cười nói. Cả người tôi đột nhiên xoay 180 độ nằm lên giường hồi nào không hay... mà hơn nữa là Ren đang nằm trên tôi. Hấn cười khẩy:

– Được rồi... chúng ta tiếp tục tiến hành việc lúc sáng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: AJITA TRỞ VỀ.

Hỏi nhỏ là... sau truyện này các bạn thích Mi tiếp tục viết truyện viễn tưởng hay đơn thuần là tình yêu học trò thôi??

Góp ý cho Mi nhaaa

~~~~

– Được rồi... chúng ta tiếp tục tiến hành việc lúc sáng.

Hấn vừa dứt lời, cả người tôi lại nóng bừng lên... hức... cái gì đây chứ? Tình huống này là tôi tự dẫn dắt Ren á? Sao tôi lại cảm thấy lỗi không nằm ở mình? Chính là vì cái khả năng dẫn dắt của hấn quá bá đạo a.

Hấn đề tôi nằm ra giường, ở cự ly gần như thế này... quả thật khuôn mặt của Ren rất chi là... kích thích người nhìn, làm tôi cực thẹn nhắm tịt mắt... mặt tôi bây giờ có lẽ là đỏ lấm a...! Thật là xấu hổ nha.

Tôi nghe thấy tiếng hấn cười nhẹ. Cổ tôi cảm thấy một luồng khí nóng... ơ chẳng lẽ ngày này lại đến với tôi sớm như thế...?!!

Đợi sau khi luồng khí nóng ấy biến mất, thì có một thứ gì đó lạnh lạnh ngay lập tức áp vào da tôi, khiến tôi không khỏi rùng mình mà mở mắt theo phản xạ... đứng hình...

Ren đã ngồi dậy từ khi nào, hấn còn đang ngồi cạnh tôi chăm chú quan sát vẻ mặt tôi... chẳng lẽ từ nãy đến giờ là tôi đang làm tượng a...?

Tôi liền đỏ mặt ngồi dậy, liếc xéo hấn một cái thì thấy có gì đó thật bất thường. Tay tôi vô thức đưa lên chạm cổ, khi cảm nhận được gì đó thì trông mặt của tôi giãn ra một tí.

Tôi cúi xuống nhìn. Đó là một sợi dây chuyền bằng bạc rất đẹp rất lấp lánh a. Sợi dây chuyền bản nhỏ khiến cái cổ tôi càng thanh mảnh hơn, mặt dây là hình một bông hoa nhỏ xen kẽ với chiếc lá mảnh mai, có một viên kim cương đính vào sáng lấp lánh, thiết kế rất tinh xảo, từng đường nét một đều thể hiện được đây là tác phẩm của một nghệ nhân.

Tôi ngược nhìn hấn, Ren liền giải thích:

– Lúc sang đây, anh có thấy nó ở một cửa tiệm ven đường, liền nghĩ ngay đến em.

Thật ra thì tận sau này hấn mới thành thật khai báo cho tôi biết, trong lúc nghỉ ngơi ở khách sạn chờ mở cuộc họp, Ren đã trông thấy nó trên một tờ báo, liền nghĩ đến tôi mới cấp tốc liên lạc với bên công ty mà mua nó, hơn nữa còn là mua đấu giá nha, quả thật là sản phẩm có một không hai trên thế giới do chính tay một nhà thiết kế nổi tiếng làm ra.

– Em cũng có quà cho anh. – tôi cười toe toét phóng xuống giường chạy đi lấy hai cái cốc.

Mà lại tận sau đó tôi mới nghĩ đến việc này... thật ra tặng cốc tặng ly là hơi bị kị nha. Cái ly chẳng phải tượng trưng cho chia ly sao.

Ren nhìn hai cái ly mà cười dịu dàng một cái, liền ôm tôi vào lòng xoa xoa đầu tôi... hi... cảm giác này rất là thích. Thế là tôi như một con mèo nhỏ cuộn người lại nằm trong lòng cậu chủ cho người ta vuốt ve âu yếm.

Chúng tôi cứ im lặng như thế nhìn hai cái ly đặt trên bàn. Chi như vậy thôi là đủ rồi. Chi như vậy thôi tôi cũng có cảm giác rất ấm áp, rất bình yên... trái tim tôi tràn ngập hạnh phúc. Thật ra mà nói, nếu cả đời sau này của tôi chỉ ngồi yên một chỗ cạnh Ren, tôi cũng không có ý kiến. Ren đúng là rất lợi hại, tay hấn chỉ là theo thói quen nghịch tóc tôi, tôi lại có cảm giác rất thỏa mãn.

Ren siết người tôi trong lòng hấn, tôi liền ngẩng đầu thắc mắc, hấn nhanh chóng cúi người hôn nhẹ lên môi tôi. Rất nhanh, rất chính xác. Rồi hấn lại cười dịu dàng mà nhìn tôi chăm chú... cái nụ cười này rất chi là đốn tim. Tim tôi vừa ấm áp vừa run run, hết như có một thứ mềm mại gì đó vừa lướt qua. Tôi như người chủ động hôn nhẹ lên môi hấn một cái rồi cũng mỉm cười.

Ren bẹo má tôi rồi lại ôm tôi vào lòng. Chúng tôi lại hướng ánh mắt về phía hai cái ly... dường như chúng nó cũng đang tỏa sáng, cũng đang hạnh phúc theo một cách riêng.

Dù từ nãy đến giờ Ren không hề mở miệng nói lấy một từ, nhưng tôi vẫn luôn có cảm giác, câu nói “Anh yêu em” hần luôn miệng nói ra... cứ nói liên tục liên tục không ngớt, khiến tôi cũng cười ngây ngốc như bệnh nhân trốn trại. Tay tôi cũng vô thức mà đưa lên chạm nhẹ vào cái mặt đầy chuyền...

Hai cái ly chẳng có chút gì nghệ thuật kia đang đứng nhìn chúng tôi mỉm cười. Ánh sáng từ đèn chùm vàng nhạt lan tỏa khắp căn phòng, vô tình khiến hai cái ly trở nên thật nổi bật. Phải chúng nó không cần đẹp, chỉ cần người tặng là tôi, và người nhận là hần cảm thấy hạnh phúc, thì dù cho nó có như cái đui giẻ lau nhà cũng trở nên thật hoàn hảo.

...

Tôi trở mình, liền cảm thấy bụng mình có gì đó nặng nề, liền vô thức cau mày nói:

– Dragon, thà em đá chị xuống giường như mấy ngày trước còn hơn, đừng gác chân nữa mà...

Thấy không có động tĩnh gì thì hơi lạ nha... cả chân cũng không chịu bỏ xuống, cả miệng cũng không thêm mở ra cái ư??? Rõ ràng là có vấn đề, không lẽ nó đang lên kế hoạch mưu sát tôi trong đầu nên mới im hơi lặng tiếng như vậy??

Tục ngữ nói chẳng có sai a... trước khi bão đến thì gió thường rất lặng... mà lặng quá như thế này thì bão sẽ rất kinh khủng...

Tôi liền mở mắt, thì ngay lập tức khuôn mặt đang mỉm cười dịu dàng của Ren đập vào mắt tôi. Tôi bàng hoàng sững sốt một chút, hơn nữa a, bụng tôi cảm thấy nặng vì tay hần đang đặt ở đó, cơ bản là hần đang siết lấy eo tôi, để tôi có thể nắm sát người hần. Tôi liền ngẩng đầu tròn mắt, khuôn mặt chắc khó coi lắm... na ná cả mắc cạ. Ren vẫn cười cười, hần hỏi tôi:

– Ngủ ngon không bà xã?

– ... – Vâng tôi vẫn còn chưa tiêu hóa được vấn đề. Nói gì thì nói, mỗi sáng thức dậy không phải đầu óc ai cũng trĩu trệ một chút à?

– Dragon nhân lúc anh đi vắng ăn hiếp em? – Ren lại cười cười... mà sao tôi thấy nó hơi bị nguy hiểm a.

– Không! Nó không làm gì hết. Là em tự lăn xuống giường. -tôi liền chối bay chối biến. Thấy tôi có tốt không? Còn đi bệnh viện cho Dragon cơ...

– Thật không?

– Thật mà! Thật mà!!!

– Được rồi. Anh sẽ xử tội nó sau, giờ thì đi rửa mặt đi, anh sang phòng gọi hai người kia chờ em cùng đi ăn sáng.

– V... Vâng – tôi nói rồi bỏ dậy chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh không dám ngoảnh đầu dù chỉ một lần. Ày... những lời nói của Ren có sức sát thương ngày càng lớn, tôi cơ bản là không có đỡ nổi.

Đến khi gặp bốn người họ trên hành lang, tôi cảm thấy cái không khí nó rất là quái gở. Ajita thì động tác cứng đơ, Chito thì mặt đỏ ửng, Ren thì rất chi là vô cảm. Dragon thì cười cười như lưu manh.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tôi rất tò mò.

Dù có tò mò cũng không ngăn được con đói cồn cào. Chúng tôi thế là kéo nhau xuống nhà hàng. Tranh thủ lúc ăn xong, tôi liền kéo Chito vào nhà vệ sinh hỏi chuyện.

– Giữa mấy người có chuyện gì vậy?

Chỉ vừa nghe tôi hỏi, cả mặt Chito đã đỏ hết cả lên, cô nàng chậm rãi kể tôi nghe.

Lời kể của Chito.

Sáng hôm qua lúc trông thấy Ajita lặng lẽ đứng bên ngoài phòng họp... có lẽ là chờ tôi, tâm trí tôi chẳng còn trong phòng nữa. Thật sự lúc này rất muốn bỏ hết tất cả chạy đến bên anh.

Vậy nên, trong cả cuộc họp, thứ tôi có thể nghe, duy nhất chính là nhịp tim gấp gáp của mình.

Anh đứng bên ngoài trầm lặng, cả người tựa vào tường, hai tay đút túi quần, mái tóc lẳng tử phong trần, đôi mắt, cái mũi, đôi môi, làn da đó tôi nhớ biết bao nhiêu. Cái vẻ thờ ơ đầy lãnh lũng kia càng hấp dẫn tôi hơn nữa. Biết là anh đang chờ tôi, nên chỉ cần câu nói “Buổi họp đến đây là kết thúc.” vang lên, còn chưa để câu nói văng ra hết, tôi đã chạy vụt ra ngoài, phóng đến ôm chặt lấy Ajita.

Nỗi nhớ mấy ngày nay làm tôi chết lên chết xuống ngay lập tức bị văng mất. Tôi vùi mặt mình vào người anh mà hít lấy hít để cái mùi hương quyến rũ nam tính kia. Tôi có cảm giác ai đó cũng vòng tay ôm chặt lấy mình, người ta còn ngửi mùi thơm trên tóc tôi, cúi xuống dịu dàng hôn lên đỉnh đầu tôi một cái.

Cả thần trí tôi bất chợt không còn là của tôi nữa, cả người tôi cũng trở nên lâng lâng mơ hồ, cứ như đang bay vậy.

Tôi liền ngẩng đầu cười toe toét với Ajita. Chạm phải ánh mắt dịu dàng đầy mị lực kia, tôi giật mình, mới vội vàng buông anh ra, chết thật! Tội tôi đâu có là gì của nhau, một điểm liên quan còn không có, thì tư cách gì tôi ôm anh, hơn nữa còn là công khai ôm trước toàn thể lãnh đạo, trước cả tập ban cán sự toàn trường? Phải nói là lúc này ai cũng nhìn chúng tôi chăm chú với hai con mắt sáng như đèn dây tóc, miệng thì há hốc kinh ngạc tựa hồ có thể nhét lọt một quả trứng gà nha.

Nhưng lần này người kéo tôi vào lòng là anh. Ajita cất chất giọng trầm trầm mà tôi nhớ mong bao lâu:

– Anh nhớ em

Tôi nghe nhầm chăng? Anh ấy vừa nói cái gì??

– Anh nhớ em – anh cứ như có thể đọc được suy nghĩ của tôi, liền trả lời lại câu hỏi ấy.

– Em cũng rất nhớ anh. – tôi mỉm cười buông lỏng người không đẩy anh ra nữa, mà trực tiếp ôm anh. Người tôi thích đang đứng trước mặt tôi sau những ngày dài không gặp nhau, muốn ôm gần chết, muốn hôn gần đầu thai mà người ta không cự tuyệt thì ngu gì không tiến lên.

Cảm thấy tôi siết lấy mình, Ajita khẽ cười, lại nói:

– Khi nào rảnh đi ăn tối cùng anh. Anh có chuyện riêng muốn nói với em

– Vâng – tôi ôm lấy anh mà cười tít mắt.

Cả hai chúng tôi cứ đứng ôm nhau như vậy mặc kệ mọi người đang nhìn rồi bàn tán.

Sau đó tôi kéo anh đi tìm Ren và Yuki, trên đường đi đã kể vắn tắt cho anh nghe về những chuyện đã xảy ra trong tuần vừa rồi... đặc biệt là việc Yuki bị mất phép thuật.

Ajita im lặng không nói, chỉ lắng nghe tôi, mà khuôn mặt cũng không có tí nào cảm xúc, tôi liền tức giận:

– Tại sao anh lại như thế? Bạn anh bị người ta cướp hết phép thuật đấy! Một chút tức giận anh cũng không có à?

Tức giận xong tôi mới đồng cứng người lại... ơ... mình vừa nổi nóng với anh ấy?? Chết rồi...

– Anh tất nhiên rất giận. – Ajita lúc này mới mở miệng nói, sau đó anh nhìn thẳng vào mắt tôi – Nhưng anh không muốn em trông thấy bộ dạng đáng xấu hổ đó của anh.

Tôi trợn mắt ngạc nhiên, đứng đó một hồi lâu chỉ nhìn anh chăm chú, mà Ajita cũng chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Hình như mặt tôi có hơi đỏ lên...

– A... vậy... v... đi thôi.

Tôi lên tiếng trước, rồi bước đi. Anh gật đầu khẽ rồi sải bước dài lên đi cạnh tôi.

Tôi lại tiếp tục kể. Đến việc trên giường mình có thể chiến tôi cũng kể ra luôn. Ajita liền phá lên cười không chút kiêng dè. Anh cười đến cả người run lên, liền xoa đầu tôi:

– Em ngủ hay thật.

– Tại hôm ấy em mệt quá thôi. Nhưng mà... đến cả việc phá nhà mình, anh cũng không thấy tức giận ư?

– Tất nhiên là có. – Ajita đột nhiên dừng bước, anh nhìn sang tôi mỉm cười – Vậy nên ngày mai, em nghỉ học đi chúng ta cùng dọn nhà.

“Chúng ta cùng dọn nhà...” câu nói này cứ văng vẳng bên tai tôi... thật sự lúc này miệng tôi muốn rách ra luôn... phải nói là từ lúc Ajita cười nói câu đó, đầu óc tôi đã treo lủng lẳng luôn rồi... trong khi miệng thì cứ nở nụ cười ngơ ngếch.

Gì chứ... Ajita đúng là rất thần kì. Một câu của anh ấy cũng đủ khiến tôi điên lên! Là tôi tự ảo tưởng hay dạo gần đây anh ấy rất dịu dàng với tôi...? Tôi có nên hy vọng một chút...? Bấy nào, bình thường anh ấy cũng vốn rất dịu dàng, hơn nữa là tính cách dịu dàng đại trà. Ai anh ấy cũng đối xử như thế... đó cũng là lý do tôi thích anh a. Tôi lại nhất thời thờ dài.

Cơ mà, dù dọn nhà là công việc nặng nhọc, nhưng hai từ “chúng ta” ấy khiến tôi thấy rất... thích làm việc nặng đó. Có khi nhờ anh mà tôi có xu hướng tự ngược mình không nhỉ?

Yuki không có ở sân sau, chắc là ở sân thượng. Thế là tôi lại kéo Ajita đi mà tiếp tục huyền thuyên... thật không biết từ khi nào tôi có thể nói không ngừng nghỉ như vậy.

Quả thật cô nàng có ở sân thượng... hơn nữa... còn là đang ở cái tư thế rất chi là... khó có thể diễn tả.

Tôi vô thức nhìn sang Ajita thì anh ấy cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là mấy. Khuôn mặt cứng đờ lại, mà biểu cảm cũng rất là... ba chấm, chấm than a. Yuki à... cậu mạnh mẽ như vậy mà lại bị hấn đè ngay trong trường thì thật là... đỏ mặt.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: ĐỪNG QUYẾN RŨ ANH... CÓ ĐƯỢC KHÔNG?

Sau đó chúng tôi đến nhà Ren quyết đòi lại phép thuật cho Yuki. Ren đã đưa ra một thỏa thuận khiến tôi rất ngạc nhiên, nhưng im lặng một hồi mới thấy được cái độ vô sỉ của hắn. Ajita vốn đã cười nhếch từ lúc Ren nói ra câu đó... anh ấy rất thông minh đã biết rõ Ren sẽ đem vấn đề đó ra thỏa thuận, vì nếu đặt anh ở trường hợp đó, anh cũng sẽ nói như vậy.

Vậy là chúng tôi an toàn lấy lại được phép thuật cho Yuki không tốn công sức, liền trở về khách sạn. Đứng trước bàn lễ tân, chúng tôi rất khó xử... đúng hơn là bản thân tôi thấy rất khó xử, trong khi ba người kia phân phòng như đúng rồi vậy.

– Được rồi, tôi, Dragon với Yuki một phòng, hai người một phòng đi. – Ren lên tiếng, đồng thời báo với cô tiếp tân một tiếng là chúng tôi sẽ lấy hai phòng.

– Không! Ba phòng! Ba phòng đi. – tôi liền hét lên đầy phẫn nộ.

Ở cùng Ajita gì chứ... tìm tôi sẽ giãy vò tôi đến chết! Mà buổi tối nằm cạnh anh, chắc chắn sẽ rất khó ngủ.

– Xin lỗi nhưng khách sạn chúng tôi chỉ còn hai phòng đôi. Một là căn phòng hai cô đang ở, và một là căn phòng kế bên. – cô tiếp tân cười gượng... ờ... có cần phải vừa đủ hai phòng không thừa không thiếu như vậy hay không? Số tôi đứng là nhọ nòi!!!

– Vậy hai phòng đó.

– Được ạ. – cô tiếp tân cười nói... có lẽ là đang thăm thử phào vì không bị chúng tôi làm khó. Tôi cũng không nỡ làm khó cô ta. Nhưng chúng ta không thể đến khách sạn khác ư...??

Ajita nhìn tôi có chút gượng gạo, khuôn mặt anh hơi đen lại... hình như tôi đã làm gì đó sai...?

– Dragon... sang phòng tớ. – tôi nói với Yuki, hơn nữa là dùng vẻ mặt “Cậu không cho nó sang phòng tớ, đêm nay tớ thả rấn vào phòng cậu!!”

– Tại sao?

– Ngủ ba người quen rồi, ngủ hai người tớ bị khó ngủ. – tôi chém bừa. Biết là cái lý do này rất cù chuối, ai ai nghe thấy cũng nghi ngờ, cũng biết ý đồ thực sự của tôi chính là không muốn ở hai mình với Ajita. Hiểu ý đồ của tôi là vậy, Yuki là bạn tốt của tôi, ít ra hãy biết giúp tôi một chút.

Ren và Ajita tất nhiên hiểu điều cơ bản này, về mặt hai người đó như hai cực nam châm vậy. Ren thì vui vui vì tối nay có thể tình thương mến thương với Yuki mà không bị phiền. Trong khi Ajita có vẻ khá khó chịu khi trong phòng xuất hiện thêm người thứ ba. Hy vọng anh đừng cho là tôi vì ghét anh nên mới không muốn ở riêng với anh.

Hai người tôi không muốn họ hiểu thì họ lại hiểu, đến cả cô tiếp tân cũng cười cười đầy gian tà, trong khi cô nàng ngây thơ Yuki nhà tôi thì:

– Có sao? Cậu bị mất ngủ sao? Vậy thôi được rồi, để Dragon sang phòng cậu.

Thì ra cô nàng tin thật, mà là tin đến soái cổ luôn nha... thật không biết nên cười hay nên khóc. Yuki à... cậu cứ ngây thơ như chú cừ non thế này, không khéo bị con sói lưu manh Ren ăn sạch mà còn không hay không biết...!!!! Tôi thật thấy thương tâm cho cô bạn thân của mình.

Sau một hồi đấu tranh gay gắt như vậy, cuối cùng chúng tôi cũng nhận phòng.

Đứng trước cửa phòng, tôi hét với qua Yuki và Ren cũng đang ở trước cửa đưa chìa khóa vào:

– Quần áo của tớ bên phòng đó lát nữa sẽ qua lấy, cậu thu dọn giúp tớ nhé.

– Ừ. – Yuki bật ngón cái nói, sau đó cười toe toét ôm cánh tay Ren để hắn mở cửa.

Thấy nụ cười tươi rói của Yuki tôi cũng mỉm cười trong vô thức, đột nhiên cảm nhận thấy phía sau mình có một hơi ấm. Hơi ấm ấy ngày càng gần rồi

lưng tôi bỗng nhiên áp vào cái gì đó nóng ấm. Cả người tôi đông cứng lại, hai mắt tròn tròn ngạc nhiên. Hai bên người tôi đột nhiên có cái gì đó vụt qua, tôi liền quay người lại theo phản xạ, thì trước mặt tôi là khuôn ngực rắn chắc của ai đó.

Tôi liền giật mình lùi người về phía sau theo phản xạ, lưng tựa vào cánh cửa lạnh lẽo, ban nãy ấm, bây giờ lạnh, khiến tôi có chút không kịp thích nghi, hơi rùng mình một chút.

Tôi mới ngẩng đầu lên nhìn, thì khuôn mặt áp sát của Ajita khiến tôi không thể mở miệng nói gì. Anh cũng có vẻ rất ngạc nhiên cúi xuống nhìn tôi... nhưng mà Ajita à... ở cái tư thế này anh càng cúi xuống thì mặt anh sẽ càng gần tôi đấy!

Mà tư thế này là tư thế như thế nào?? Chính là tôi đang tựa lưng vào cửa, còn anh đang đứng sát cửa, hai tay vòng qua người tôi mở cửa, nhưng cứ như anh đang ôm tôi vậy, chính xác hơn là giống như anh đang tạo một hàng rào vây lấy tôi không cho tôi thoát ra, cứ mãi đứng trong lòng anh. Vậy ra ban nãy hơi ấm mà lưng tôi cảm nhận được là thân nhiệt từ người anh, còn hai cái gì đó vụt qua hai bên người tôi chính là tay anh.

Ajita lặng thinh nhìn tôi một hồi, đột nhiên khuôn mặt anh trở nên nghiêm túc, vẻ mặt ngạc nhiên kia bỗng chốc biến mất. Anh chăm chú nhìn tôi, làm tôi chỉ biết bối rối nhìn lại anh, mà ở cái vị trí đang lọt thỏm trong lòng anh thế này... tôi biết mình không thể thoát.

Ajita đột nhiên cúi xuống... một cách vô cùng chậm rãi... phải nói là vô cùng vô cùng chậm rãi.

Mặt tôi đỏ bừng, còn mắt tôi thì tròn tròn hết sức có thể, đến chớp mắt cũng quên mà thở cũng chẳng buồn làm.

Anh có phải... đang muốn hôn tôi? Chắc không?! Có lẽ có gì đó dính trên mặt tôi a, phải chuẩn bị tinh thần để bị anh cười cho.

Nhưng mà mặt anh gần quá... hơn nữa còn càng ngày càng gần, mà còn gần hơn một cách chậm rãi, thật là biết cách khủng bố tim người ta. Gần hơn một chút, tim tôi lại đập nhanh hơn một chút... Liệu trên thế giới này có bao nhiêu người đã chết vì tim đập quá nhanh? Cả người tôi co rúm lại...

Đến khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau vài cm, anh mới đột ngột dừng lại. Tôi có thể nhìn thấy rõ sự ngạc nhiên trong đôi mắt anh... anh giống như đang hỏi chính mình, rốt cuộc bản thân đang làm cái quái gì?

Thoát khỏi tình trạng này, tôi lại lâm vào tình cảnh khác... Phải làm sao đây? Anh không tiến gần nữa, nhưng cứ giữ vững khoảng cách này mà suy nghĩ gì đó. Anh bây giờ đứng im như tượng đá, chỉ là hơi thở vẫn đều đặn và cơ thể cũng rất ấm áp. Anh đứng yên không nói, cũng không nhúc nhích... nhưng mà tôi nguy cấp lắm rồi a!!

Anh rốt cuộc đang làm gì?? Muốn quyến rũ tôi?? Anh thật là độc ác! Rõ ràng giữa chúng ta chẳng có quan hệ gì? Tôi rất muốn chạm vào anh, nhưng chỉ biết kiềm chế mình, trong khi anh cứ thoải mái chạm vào tôi với vẻ mặt không cảm xúc đó...

Thật không công bằng!

— Hai người ấy... có muốn thân mật gì thì vào phòng đã rồi làm. Trên hành lang này có camera quan sát. — tiếng của Dragon vang lên, phá hỏng cái tình trạng quái dị lúc này. (tội nghiệp thằng bé đạo này bị mấy anh đá qua đá lại như bóng chuyền bãi biển)

Tôi giật mình, đẩy anh ra, liền xoay người nhanh chóng mở cửa bước vào trong.

Việc đầu tiên tôi làm chính là chạy thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt... rửa cho nó đừng nóng lên nữa... nguội bốt đi mà... nguội bốt đi... hức hức.

Sau khi tôi trở ra đã là mười phút sau. Nhìn khuôn mặt cứ đỏ ửng của mình trong gương, thật sự tôi cứ mãi suy nghĩ không biết có nên ra ngoài không, thế là tần ngần cả buổi bên trong!!

Khi ra ngoài đã nhìn thấy Dragon đang ngủ say. Tôi bước đến bên giường ngồi cạnh thằng bé, đầy ngượng ngùng nhìn anh chậm rãi bước vào nhà tắm. Sau đó tiếng nước chảy phát ra... chắc anh đang tắm.

Cứ nghĩ đến tắm tôi lại đỏ mặt vì bạn tưởng tượng xa xăm... ày...

Đêm hôm đó sau khi đi ăn về cả bọn tập trung ở phòng tôi và Ajita.

Dragon vừa về đến phòng đã lăn ra mép giường nằm ngủ. Lúc này tôi cũng chưa để ý đến, cùng với Yuki tán gẫu. Đến khi hai người kia đã tình cảm kéo nhau về phòng, tôi mới chợt nhận ra một điều. Dragon nằm sát mép giường, thì một là tôi hai là Ajita sẽ nằm giữa... mà cái quan trọng nhất không phải cái này, chính là việc dù tôi hay Ajita ai nằm giữa thì tôi vẫn là nằm cạnh anh.

Tôi vốn bảo Dragon sang đây để chèn vào giữa tôi và anh, nhưng thật không ngờ thằng nhóc lại nằm ngoài, đá hai chúng tôi về một phía. Như vậy thì em ngủ ở phòng Yuki còn hơn. Cơ mà... cơ mà... có Dragon thì cái giường sẽ hẹp đi một chút, tôi phải nằm sát Ajita hơn một chút... Đúng là gây ông đập lưng ông! Suy nghĩ cho xa xôi, tính toán cho kĩ lưỡng, rốt cuộc vẫn là mình bày kế hại mình... Không có Dragon, ít ra tôi còn có thể nằm xa anh một chút... Giờ thì hay rồi. Không được! Kế hoạch của tôi không thể đi tong như thế được!!

Tôi liền lay lay người Dragon:

— Dragon, mau dậy đi em. Nằm nhích vào trong một chút.

— Em đang làm gì vậy? — giọng của Ajita vang lên, tôi giật thót ngoảnh đầu nhìn thì thấy khuôn mặt anh có phần hơi tức giận — Cứ để thằng bé ngủ.

– Nhưng em sợ thằng bé sẽ lọt xuống sàn.

– Vậy để anh nằm cạnh Dragon là được. – Ajita thở hắt ra... có lẽ tôi đang rất quá đáng, chính là thể hiện quá rõ mục đích của mình... có lẽ nó đã khiến anh ấy tổn thương chẳng... .

Nhưng mà nếu nằm cạnh anh ấy... làm sao tôi ngủ được? Hức hức...

– Được rồi. Vậy đi ngủ thôi.

Ajita gật đầu leo lên giường, khuôn mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm đau lòng ban nãy. Tôi mới khều khều tay anh ấy:

– Thật ra... không phải em không muốn nằm cạnh anh đâu mà.

– Vậy tại sao? – Ajita chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, chỉ giăn chân mảy ra hỏi tôi, khuôn mặt anh cũng ôn hòa hơn. Biết ngay là anh nhận ra mà...

– Em xin lỗi... chỉ là... nếu nằm cạnh anh... em sợ là... – tôi nuốt nước bọt... bây giờ thì hay rồi. Tự mình đánh mình thì tôi là người giỏi nhất mà. Gọi anh ấy rồi bây giờ mới bắt đầu suy nghĩ. Nên nói thật? Làm sao tôi nói được?! Có nên chém?? Không không?? Anh ấy mà phát hiện thì có khi tôi còn bị giận hơn nữa. Nhìn khuôn mặt trông chờ của Ajita bây giờ, miệng tôi tự động mở ra – Nếu em nằm cạnh anh, em sẽ không thể ngủ được.

Ajita im lặng nhìn tôi, một chút cảm xúc gì đó vụt qua trong mắt anh, rồi nhanh chóng biến mất. Anh gật đầu:

– Anh xin lỗi. Anh sẽ ngủ ở sofa.

– Không... Em... em...

– Được mà được mà. – anh cười hiền xoa đầu tôi đầy cung chiều rồi đứng dậy, thẳng đến sofa mà tiến.

– Ajita... anh cứ ngủ trên giường được rồi. – anh đừng có đùa nha... cái sofa đó dài còn không bằng anh thì anh nằm như thế nào được?

Cái khách sạn này đúng là biến thái nha. Nơi dành để tiếp khách là một cái bàn tròn, trên cái bàn là bộ tách trà với một bình hoa nhỏ rất bắt mắt... Tuy nhiên... ghế là loại ghế đơn bốn cái đặt thành hình tròn... thật sự chỉ đủ để ngồi, không thể nằm?? Ajita anh mà ngủ ở đó không nhẽ anh ngủ ngồi ư? Thấy vẻ mặt lạ lạ của tôi, anh hơi mỉm cười trả lời những câu hỏi tôi chưa cất tiếng:

– Không sao mà, anh có thể ngủ ngồi, skill ngủ ngồi của anh cũng không tệ đâu. Dù gì trong khoảng thời gian ở tổ chức, anh chưa bao giờ nằm thẳng người trên giường mà ngủ, chỉ có thể ngủ ở phòng thí nghiệm. – anh vừa dứt lời cũng đã ngồi xuống ghế.

Tôi đột nhiên cảm thấy thật xót xa. Cứ như tôi đã vô tình khơi dậy nỗi đau thời quá khứ của anh.

Chito ơi là Chito! Ngốc thì cũng vừa vừa phải phải thôi! Sao lại dành hết cái góc của người khác vào bản thân thế này... hức!

Tôi liền đứng thẳng người, một khí thế dạt dào kéo đến. Tôi hùng dũng như một con ngựa đá ra trận, cấp tốc chạy đến chỗ Ajita mà nắm lấy cổ tay anh:

– Mau lên! Anh mau lên giường đi! Rốt cuộc anh hiểu câu em đã nói theo nghĩa gì vậy?? Em không phải ghét nằm cùng anh đâu mà!!

Ajita rùng mình một cái khi tôi chạm vào tay anh. Anh có hơi sững sốt trước hành động của tôi, ánh mắt anh dao động rõ rệt, tôi nhân lúc này kéo anh lên, lôi anh sang giường, nhưng không ngờ anh lại đề tôi xuống... phải... là đề tôi xuống giường.

Môi anh như có như không nở một nụ cười mằn nguyện, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng tôi.

Tôi cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, hoàn toàn bất lực không thể chống cự. Môi anh mấp máy vài từ:

– Đừng quyến rũ anh... có được không??

Anh lẳng lặng bò lên giường nằm xuống chỗ của mình, quay lưng lại với tôi... mà tôi thì trông thấy... tai anh đang đỏ lên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: KHÔNG THỂ ĐÀU ĐỘC TÂM HỒN TRẺ NHỎ.

“Đừng quyến rũ anh... có được không?”

Được không cái gì chứ? Anh mới là người quyến rũ em cơ mà!!

Nhớ đến câu nói và khuôn mặt gần kề, sát với mình tối hôm qua... dòng kí ức lại ủa về nha...

Anh đè tôi xuống, ngay lập tức phủ người mình lên trên. Tôi không hoảng hốt... không bàng hoàng... không hoang man... mà chính là cái cảm giác tưởng như tim mình đã giết mình rồi.

Ở khoảng cách này, da anh trắng hơn, đôi mắt anh sáng hơn, chiếc mũi anh cao hơn, đôi môi anh nhìn thấy kích thích hơn, vai anh nhìn rộng hơn... hàng tá thứ khác tốt hơn!!

Mùi hương của anh nhanh chóng ủa vào mũi tôi thật sự khiến người ta ngây ngất. Phía dưới lưng mình ầm ầm êm êm, nhưng không thể đào lỗ chui xuống được, xung quanh không có khoảng trống, không thể bò ra được... chỉ có thể mặt đối mặt với anh... thật sự còn cảm thấy kích thích hơn. Mặt tôi lúc này chắc đang đỏ như con gà tây.

Anh mới đưa mắt nhìn tôi chăm chú một hồi, thì tim đập như sắp chạy ra khỏi ngực, tay chân bủn rủn như gãy nát, toàn thân hừng hực lửa. Một câu của anh đã khiến toàn thân tôi bất động... ách...

– Anh hiểu rồi... nên đừng quyến rũ anh nữa... có được không??

Bởi mới nói, được không con khi!!!! Làm người ta tim đập chân run, đến cơ mặt cũng xém biến dạng vì phải nhin cười... ừ thì... dù có run thật, nhưng ‘bị’ người tôi thích đè xuống... khoảng cách gần như vậy không khỏi thấy vui nha.

Nói tôi biến thái cũng được... ai mà chẳng biến thái lúc đang yêu...?! Anh cúi sát như vậy, nhất thời tôi còn nghĩ anh định hôn tôi... càng phải nhin cười. Nếu lúc đó anh có định hôn tôi thật mà thấy tôi ngoác miệng cười, không phải rất phản cảm sao?

Nhưng mà nói gì thì nói, dạo gần đây tôi hình như có hơi bị ảo tưởng... lúc nào cũng chỉ biết tưởng tượng lung tung những chuyện chắc cả đời này cũng không xảy ra.

Tôi liền thờ dài nhìn sang anh. Ajita nằm co người lại một góc, không dám động trúng tôi, cũng không dám động trúng Dragon, anh nhỏ nhắn như một con giun đang cố lách mình bò đi. (cách chị này ví von... thật là có hơi...)

Tôi liền núm lưng áo anh, cổ ra hiệu cho anh nhích sang tôi một chút, dù gì phần giường của tôi là vô cùng rộng lớn, vậy mà Ajita lại xoay người rồi ôm chầm lấy tôi...

Ặc... tình huống gì đây?? Anh đang nhắm mắt, chứng tỏ đã ngủ rồi, nhưng anh vô cùng thoải mái luồn tay anh xuống đầu tôi, tôi liền nhích nhích người tựa đầu lên tay anh, tay còn lại anh kéo eo tôi sát người mình, tình bơ gác chân lên chân tôi... Hình như tôi hoàn toàn đã bị xem là cái gối ôm rồi...

Ầy ầy... thật là oái oăm nha... nằm kế anh tôi đã hồi hộp đến mức không ngủ được, thì nằm trong lòng anh... giấc ngủ của tôi sẽ đi về đâu?

Tôi cứ quây một hồi anh cũng chẳng có tí nào phản ứng, còn tôi lại thờ lên thờ xuống... đành nằm im trong lòng anh... nhưng cứ nằm gần thế này thì mùi hương của anh lại khiến tôi thấy rất nóng!! Tôi thật là te tua nha... nằm đó đến hơn nửa đêm mới ngủ được, mà sáng hôm sau cũng là tôi thức dậy trước anh.

Hình ảnh đầu tiên trước mắt tôi chính là khuôn mặt say ngủ như em bé của Ajita... tôi giật mình, theo phản xạ chống tay định ngồi dậy, nhưng cảm thấy sức nặng ở eo liền ngừng mọi hoạt động nhìn xuống.

Tôi suy nghĩ một hồi mới nhớ ra đêm hôm qua bị anh ôm ngủ. Tôi liền không nhin được mà cười tủm tỉm, hạnh phúc trào dâng dù biết anh chỉ là vô tình, và bản thân tôi bị xem như cái gối ôm. Một năm nếu cả 365 ngày khi tỉnh dậy đều là thấy anh đầu tiên, thì cuộc đời tôi chắc chắn sẽ tràn ngập hạnh phúc.

Tôi liền nằm xuống, hơn nữa còn muốn làm nũng, dính sát vào người anh, vùi đầu vào ngực anh. Anh có hơi siết tay một chút... hình như là hành động trong vô thức... nhưng mà cảm giác này rất bình yên. Bạn có thể nói tôi lợi dụng người ta, nhưng mà... tôi ích kỉ lắm, đừng chọc giận tôi, tôi liền đốt nhà bạn bịt đầu mối nha.

Tôi thỏa thích ôm lấy anh ghì chặt, hôm qua ôm chưa đã... Cả tuần anh đi tôi rất nhớ... thật sự rất nhớ, xem như anh bù đắp thiệt hại tinh thần cho tôi đi!

Tôi nằm được một lúc, lại cảm thấy trên đầu mình có tiếng gì đó... liền dụi mắt ngẩng đầu lên... sặc... tiêu tôi rồi... chết tôi rồi... chết chắc rồi!!

– A!!

Tôi hét lên một tiếng rồi đẩy anh ra, nhưng không ngờ tôi mới là đứa lặn ra vì anh quá nặng. Tôi lặn ra phía sau, đột nhiên một cảm giác trống trống dưới lưng tôi... ơ chết... hình như tôi đang nằm trên giường nha... Cứ tưởng đầu mình đã vỡ rồi nhưng tay tôi đột nhiên bị kéo mạnh.

Tôi gần như bay bổng vào trong... đến lúc nằm luôn lên người của ai đó, tôi mới phát hiện sức mạnh của anh quả không thể xem thường!! Vì pháp sư

chúng tôi chỉ thường tăng cường sức mạnh phép thuật, những sát thương vật lý hay tấn công bằng cơ thể cũng thường rất ít khi sử dụng vậy mà anh lại mạnh như thế này... Ajita của tôi thật là phi thường nha... có thể luyện tập song song giữa phép thuật và sức mạnh a.

Cơ mà cơ mà quan trọng hơn hẳn, là môi tôi vừa vặn đang dán lên môi Ajita nha... (Hư cấu!! Thật hư cấu!! Mi không đồng tình! Nếu tình huống này xảy ra ở thực tế thì sức môi như chơi nhé! Yêu cầu các bạn không thử làm tại nhà... = =”) Mi à... đừng cắt ngang tâm trạng người ta. (Dạ) thật tình mà nói, lúc này tôi muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong! (Xạo xạo! Vui thì cứ nói đại đi)

Đang nằm trên người anh, môi cũng đang áp lên môi anh đầy lãng mạn, mà tay tôi đang vặn nắp bình xăng đốt nhà con tác giả!!!!

Đùa chút thôi, tôi tròn tròn mắt nhìn anh. Ajita cũng không có phản ứng chỉ nhìn lại tôi, đột nhiên, thấy được vài tia dịu dàng trong mắt anh, lúc ổn định tinh thần lại, tôi mới phát hiện bàn tay anh vô tình đang nắm trên lưng tôi, mà chính xác hơn là nơi vòng eo tôi. Cả người tôi bất chợt run lên...

‘Cách’ hình như cửa phòng bật mở. Mà bên cạnh nơi chúng tôi đang nằm cũng có tiếng sột soạt.

Tôi chống tay đứng dậy, môi tiếc nuối rời môi anh, liền nhìn về phía tiếng động theo phản xạ.

Ren đang đứng ở cửa hoàn toàn bất động nhìn chúng tôi nha. Dragon đang ngồi trên giường cũng bất động nhìn chúng tôi nha.

Ach... thê thảm rồi!!

Tại sao lại có cơ sự này?? Đó là vì đêm qua tôi đã đưa cho Yuki cái chìa khóa thứ hai của phòng, bảo cậu ấy thích thì cứ sang chơi... thật không ngờ hành động đó của tôi lại chính là tự tay vận hành cạm bẫy tự hại bản thân...

Có phải hôm qua tôi và Ajita lỡ nhìn thấy cảnh tượng đáng xấu hổ kia nên hôm nay chúng tôi đã bị trả đũa?? Đúng là có qua có lại...

Sau khi không khí trong phòng bớt ngột ngạt, Dragon đi làm vệ sinh cá nhân, sau đó tôi và Ajita cũng vào nhà tắm đánh răng...

Đang lau mặt thì giọng của Ajita trầm trầm khàn khàn áp sát tai tôi:

– Đã nói em đừng quyến rũ anh, ngay sau đó lại ôm anh như con mèo. Em bảo anh phải làm sao?

– Em không có... em chỉ là... là...

– Thôi được rồi. – anh mỉm cười dịu dàng... cái nụ cười khiến tôi chết mê chết mệt, anh xoa đầu tôi – Và anh xin lỗi em vì nụ hôn ban nãy.

Tôi liền đỏ mặt ấp a ấp úng, bị anh đẩy ra khỏi phòng tắm. Bước ra ngoài nhìn thấy Ren đang nhìn mình đầy đều đặn, tôi lại bất giác đỏ mặt. Mạch máu ở mặt tôi sẽ sớm bị kích thích đến vỡ ra!

– Nhìn cái gì? – tôi thẹn quá hóa giận hét lên.

– Lốp trương à... thật không ngờ cậu lại bạo như vậy a. Đúng là nhìn không ra...

– Này! Quên hết những gì cậu vừa thấy đi! Là tai nạn! Tai nạn thôi! Nghe chưa! Nếu không tôi đi nói xấu cậu với Yuki!

– Gì chứ?? Cậu uy hiếp tôi!!

– Hai đứa bớt nhoi một chút, đi ăn sáng thôi. – Ajita bước ra khỏi phòng tắm, nói rồi đi trước một nước.

Sau đó bốn người chúng tôi hồ thẹn ra khỏi phòng... thật tình mà nói thì nụ hôn đó vẫn còn khiến tôi thấy rung động... cái cảm giác lúc hôn Ajita thật rất là... khó miêu tả, chỉ biết là cảm giác này rất có khả năng gây nghiện!! Cơ bản mà nói, tôi nghiện Ajita, nên mọi thứ thuộc về anh tôi cũng đều nghiện! Vậy nên khuôn mặt tôi lúc này rất là không thể giấu nổi cảm xúc của mình, đến một người ngu ngu ngơ ngơ như Yuki còn có thể nhìn ra thì thật là...

Lời kể của Yuki.

– Ngu ngu ngơ ngơ là thế nào hả? – tôi nhú mày liếc xéo Chito một cái, cô nàng chỉ cười trừ, tôi liền tiếp lời – Chưa chính thức quen nhau đã hôn mấy lần... thật là... cậu đúng là sắc nữ.

– S... sắc nữ? Tôi không có! Đó chỉ là tai nạn thôi! Cậu và tên chồng kiêu ngạo kèn kịu của cậu thật giống nhau, chẳng chịu nghe tôi nói, cứ tự suy nghĩ theo hướng mình thích thôi! Đáng ghét! – Chito nói rồi bỏ ra ngoài.

Tôi cười khi đi theo. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện:

– Này... Ren rất thích hai cái ly ấy.

– Thật sao?? Vậy thì tuyệt quá!

– Hehe. Cậu chưa tặng đúng chứ?

– Ủ. Nhiều chuyện xảy ra quá tớ quên mất, mà nè mà nè... hôm nay tớ thấy cậu có mới lạ nha.

– Cái gì cơ?

– Nè. – Chito chỉ tay thẳng vào cổ tôi. Sợi dây chuyền lấp lánh đang được trưng bày trên đó.

– Ủ thì quà của hần sau khi về.

– Hay nhỉ? Cả hai người dù có cách xa nhau vẫn nghĩ đến nhau. Thật khiến người ta ngưỡng mộ! Đến khi nào tớ mới có được một tình yêu như thế?

– Hay gì chứ? Vừa về đã bắt nạt tớ. – tôi cười cười vô cùng gian tà rồi kéo Chito chạy về phía hai người con trai đang đứng im lặng chờ đợi. Chito à... chuyện cậu có một tình yêu như thế chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cứ yên tâm chờ đợi, kiên nhẫn và luôn giữ trong mình một hy vọng mạnh mẽ.

Ren liếc tôi và Chito một lượt mới bấu môi nói:

– Hai người tắm trong đó à?

– Ha... lâu lắc quá. – Dragon cũng học hỏi Ren nha, làm mặt lạnh khoanh hai tay trước ngực mà nói. Tôi cúi xuống bẹo má nó rồi nhìn Ren.

– Xi. Đồ đáng ghét. – tôi trề môi.

– Được rồi, đi thôi. – Ajita xoa đầu tôi như đứa trẻ rồi đi trước – Bây giờ tôi và Chito đi đây, một chút gấp lại.

– Há? Chuyện gì vậy? Đi đâu? Không đi cùng nhau à? – tôi giật mình hỏi một hơi, tay lại vô thức giữ lấy cổ tay Chito.

– Hai người cứ về biệt thự trước, chúng tôi sẽ sang ngay.

Tôi nhìn một lượt bốn người họ. Dragon tỏ vẻ không quan tâm, Chito cũng như tôi vô cùng ngạc nhiên, trong khi Ren và Ajita lại nở nụ cười lưu manh bất hủ.

Dù không hiểu cái mô tê gì, nhưng cũng không thể phản kháng, tôi và Chito bị bắt ép phải làm theo họ. Chẳng biết lại đang kín đáo bày trò gì?

Khi tôi về đến nhà, thì mọi thứ càng mơ hồ hơn bao giờ hết khi căn nhà đã hoàn toàn ngăn nắp, những thứ đã vỡ được thay bằng cái mới có khi còn hoàn hảo hơn cái cũ, cả căn nhà cũng rất sạch sẽ, không khí thoáng đãng dễ chịu.

– H... Há? Vậy là sao?

– Là vậy đó. – hần nhún vai, còn Dragon ngồi lên sofa trong phòng khách đọc báo. Ở... rỗng thì quan tâm làm gì đến tin tức từ thế giới của con người và pháp sư??

– Vậy vậy con khi! Anh đã... dọn hết rồi thì còn bảo em cúp học dọn nhà làm gì? – tôi trừng mắt – Anh có ý đồ gì mau khai báo ngay!

– Anh làm sao dọn hết căn nhà này được. – Ren chậm rãi trả lời, trong khi tôi đang rất rất tò mò, hần nhìn khuôn mặt hiểu kì cực kì khó chịu của tôi càng thích thú mà tiếp tục kéo dài lời nói, còn trả lời đi đâu đâu đó – Em sao lại khẫn trương như vậy?

– Anh trả lời vào trọng tâm đi. Anh và Ajita có ý đồ gì? – tôi bặm môi giật lấy cổ áo Ren mà nắm trong vô thức.

– Haha... thật sự em muốn biết? – Ren nắm chặt hai tay tôi đang đặt ở cổ áo mình, mà tôi muốn rút cũng không được!

– T... tất nhiên.

– Anh sẽ nói cho em... – Ren đột nhiên cúi đầu sát tôi – Tất nhiên phải có thù lao. Em định cho anh cái gì?

– Anh... anh đừng ngang ngược! Em tại sao lại phải...

– Không thì thôi vậy. – hần gạt gù quay lưng đi.

– Ren anh... anh được lắm! – tôi níu lưng áo hần, tức tối giẫy đành đạch lên như cá chết – Anh muốn cái gì hả?!

Ren liền quay lại, trên môi là một nụ cười gian. Hần kéo tôi ra ngoài, không quên bỏ lại một câu:

– Ở đây không tiện, không thể đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ được.

(Còn tiếp)

Chương 139: ÉP HÔN.

Cái gì mà “Không thể đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ” vừa nghe tôi đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm a...

Ren kéo tôi ra vườn hoa... lần đầu tiên tôi biết đến sự tồn tại của nó, dù đã ở đây được khá lâu rồi. Một vườn hoa lung linh màu sắc, có con đường lát đá dẫn vào trung tâm... còn có một cái hồ nhỏ, dưới hồ nước trong veo, thấy được cả sỏi phía dưới đáy, thấy rõ những chú cá lớn nhỏ đủ kích thước đang bơi lội tung tăng như đang đùa giỡn. Điều đặc biệt khiến tôi chú ý chính là có một cây cầu bắc ngang qua. Hẳn chính là kéo tôi đứng ngay giữa cây cầu đó.

Hờ hờ... khen cho hấn biết chọn cảnh mà giờ trò biến thái.

– Anh muốn làm gì?

– Hôn anh. – hấn tiến lại đứng trước mặt tôi, hơi cúi người để chiều cao ngang bằng tôi, gác hai tay lên vai tôi, hai bàn tay sau gáy tôi đan vào nhau. Vì cánh tay hấn vẫn còn thẳng, nên khoảng cách giữa chúng tôi mà nói vẫn còn đáng kể, nhưng đủ để quan sát thật kĩ khuôn mặt đối phương.

– Cái gì? Anh đừng có làm càn! – tôi phẫn nộ hét ầm lên.

– Em muốn Dragon chạy đến đây chứng kiến à?

– Anh... chỉ biết bắt nạt em.

– Khuôn mặt em lúc bị bắt nạt rất thú vị. – Ren nhếch mép... vậy mà tôi lại bị cái nhếch mép đó khiến cho toàn thân rã rời, tâm trí trống rỗng, ngu ngu ngơ ngơ mà mặt nóng ran.

– Không công bằng... – tôi lí nhí. Thật bất công nha, hấn từ năn nỉ chuyển sang chế độ cưỡng ép, mà cưỡng ép bằng cái khuôn mặt đẹp trai đó thì tôi... xác định là sẽ thua hấn. Chắc chắn sẽ đáng hết cho hấn... tên ác quỷ!!! Đây mới đúng là bản chất của DW!!! Ren là một DW thuần chủng không nhiễm bất cứ tạp nham gì!! Bao nhiêu xấu xa, bao nhiêu hoàn hảo đều tập trung hết vào hấn...

Tại sao chứ?! Ông trời a... ông đúng là thiên vị nha!

Tôi than thốt than thở trong lòng...

– Không công bằng cái gì? Đối với anh mà nói, có qua có lại chính là công bằng tuyệt đối. Anh cung cấp thông tin cho em, em chỉ việc hôn anh một cái... mà hình như cái hôn này em còn hơi chán.

– Hời cái... – đúng thật nha... Ày... có trách thì trách tôi quá ngu, còn hấn quá cao tay. Ở nhưng mà sao tôi dễ dàng bị hấn dẫn dắt thế nhỉ? – Không cần anh nói, chốc nữa em hỏi anh Ajita cũng biết.

– Ồ... – hấn im lặng một chút mới cười đắc ý – Em thông minh ra được một chút rồi. Ở bên anh cũng học hỏi được một ít nhỉ.

– Anh! Anh lại bắt nạt em! – tôi điên tiết lên!!!

– Đâu có. Anh là đang khen em. – hấn lại cười cười... xì cười cái con khi ấy!

– Được rồi, vậy là em tuyệt tình nhất định không chủ động hôn anh? – Ren nói vừa như khẳng định vừa như một câu hỏi, hấn buồn rầu khuyu người ngồi chồm hồm. Hấn cúi gầm mặt ra chiều rất đau khổ nha. Cả người Ren cuộn lại hết như một con cuốn chiếu bị đá qua đá lại cũng không có chút nào phản ứng – Anh đi cả tuần rồi không được gặp em, cũng không được ôm em ngủ, cũng không được hôn em... năng lượng của anh sắp cạn rồi, anh còn sắp xếp dịch vụ dọn nhà lúc đêm khuya, em bảo anh tiếp tục sống sao đây?? Cạn năng lượng rồi!! Em sạc pin cho anh đi chứ!

– Ồ. Anh... – tôi cũng khẳng định, nhưng rồi nhìn thấy hấn như vậy thì không nỡ. Tôi biết là dù họ có đang làm gì mờ ám đi chăng nữa cũng là muốn tốt cho tôi và Chito, lúc nào cũng dành cho chúng tôi những bất ngờ... vậy nên... đột nhiên có chút thấy cảm động.

Hấn vì tôi làm nhiều thứ như thế, mà lại bị tôi tuyệt tình đến vậy, thì thật tội nghiệp nha.

– Anh mau đứng lên. – tôi thở dài... xem như tặng cho hấn một món quà vậy.

Ren cười toe toét đứng dậy trước mặt tôi. Tôi liền nhú mày một cái... hình như mình mới bị lừa?? Sao đột nhiên lại cảm thấy nguy hiểm thế này?

– Em hôn anh? – hấn hỏi, giương đôi mắt long lanh như mắt cú, hơn nữa tôi còn có ảo giác sau lưng hấn là một cái đuôi chó đang liên tục ngoe nguẩy.

–Ồ. Anh mau quay mặt sang bên một chút. – tôi ra lệnh. Ồ... vì tôi rất vô dụng nên chỉ có thể hôn má thôi. Nếu mà hôn môi... chắc tôi bỏ chạy tám thước mà đứng nhìn phản ứng của hân mất!

– Hehe... được được. – thế là Ren cúi đầu hơi nghiêng sang bên một chút, hân biết tôi thấp hơn hân, nên cũng chu đáo hơi khom người một chút, hai tay thì bỏ vào túi quần, nhìn vô cùng bất cần đời... mà cái dáng vẻ của hân vẫn rất là hường thụ.

– Đứng im đấy cầm mạnh động nha! – tôi phải gắng sức thể hiện cho hân biết... hôn má là cảnh giới cao nhất tôi có thể làm rồi... là cao nhất rồi!! Đừng có mà giờ trò nghe chưa!!

Hân liên tục cười cười chứ không đáp... quả thật tôi có chút lo sợ.

Tôi liền túm lấy cổ áo kéo hân gần mình rồi áp sát hôn lên má hân một cái. Không ngờ vừa hôn má xong còn chưa kịp rời đi thì hân quay đầu phất sang một cái liền chạm môi hân vào môi tôi. Tôi tròn tròn mắt... chưa kịp phản ứng thì hai tay hân từ túi quần đã tự khi nào siết lấy eo và lưng tôi kéo tôi sát người Ren.

Ồ... cái trò này rõ ràng là cũ lắm rồi... tại sao tôi còn có thể dính mà không chút đề phòng?? Chắc vì ngu. Chết vì ngu là cái chết lu xu bu mà!!! Hức... tôi không không ra nước mắt. Từ khi nào mà tôi cứ bị Ren áp bức bóc lột như giai cấp địa chủ và vô sản thế này?! Hân ép buộc tôi cũng phải làm, mà hân dùng chiêu trò mềm mại với tôi, tôi cũng vẫn phải làm... rốt cuộc đến khi nào tôi mới được leo lên đầu hân ngồi? Chết tiệt chết tiệt!!

May cho Ren hân chỉ hôn phớt bên ngoài, có ngon thì thử tiến vào trong đi, tôi cần! Tôi cần đấy!!! (thiệt là không biết có phải hai người này đã đang hẹn hò chưa... =')

Cơ mà môi hân vừa mềm vừa nóng, có hơi ươn ướt thiệt khiến người ta mê mẩn... hân nói tôi hơi cũng đúng là không sai.

Hôn một lát hân mới tiếc nuối đẩy tôi ra, trên môi vẫn là nụ cười gian tà khó tả... thôi rồi. Tôi có cảm giác tên này lại có một ý đồ gì mới.

– Em vât vả rồi. – hân xoa đầu tôi, nở nụ cười tươi nhất có thể. Những lúc thế này thấy hân thật là ngây thơ như một đứa con nít vậy.

Tôi chịu thua!! Liền đỏ mặt mà mỉm cười với hân.

Sau đó chúng tôi vào nhà. Hân liền lôi tôi lên phòng, luôn miệng nở nụ cười trẻ con mà nói:

– Anh có thứ này muốn tặng em. Mau đi xem thôi.

Xem cái gì chứ?? Tôi lại nghĩ thấy mùi nguy hiểm rồi.

Mở cửa phòng ra... tôi bàng hoàng sững sốt.

Rồi! Quyết định mới!! Sau này tôi sẽ không cho bất cứ ai ngoài tôi và Ren bước vào căn phòng này nữa nha!!! Aaa!! Giết tôi đi.

– Qu... Quà của anh... là... là... cái... – tôi lắp ba lắp bắp. Sự thiếu năng về ngôn ngữ tạm thời này là vì tôi đang vừa tức giận vừa tức cười... không biết nên thể hiện cảm xúc như thế nào mới phải.

– Ủ. Em thấy sao? Anh đẹp trai thật. – Ren gật đầu đầy thích thú. Khuôn mặt hân lại tươi cười như trẻ con... cơ mà tôi là tôi thích cái vẻ này của hân lắm nha. Nhìn mặt hân cứ như hân đang hạnh phúc đến nổi lên mây luôn rồi không chừng, mà hân hạnh phúc thì tôi cũng rất hạnh phúc a.

Cơ mà bạn biết món quà hân dành cho tôi là gì không??

Một tấm ảnh ngoại cỡ... đúng hơn là nó to oành treo kín một bức tường... mà bức tường này vừa bước vào phòng đã thấy, suy ra chỉ cần mở cánh cửa phòng, điều khiến người ta chú ý nhất trong căn phòng chính là cái tấm ảnh đáng sợ này. Tấm ảnh là cảnh lúc tôi níu áo cổ áo hân còn môi chúng tôi đang chạm nhau... cảnh vật xung quanh chính là trên cây cầu bắc ngang cái hồ lúc này, không khí thoáng đãng, một vài tia nắng sớm nhảy nhót trên tay vịn cây cầu, nắng rọi vào hồ nước trong vắt khiến mọi thứ càng như tranh vẽ, gió đung đưa nhẹ thổi bay tóc tôi một chút, nhìn vô cùng nên thơ. Nhưng chú cá dưới hồ cũng góp vui tung tăng bơi lội, hết sức thơ mộng. Bao quanh bên ngoài là hàng ngàn bông hoa đủ màu sắc hòa hợp vào nhau. Tôi và hân ở đó, là trung tâm của mọi vật càng trở nên đặc sắc và nổi bật. Chúng tôi như đang ở tiên giới, vốn không phải ở một căn biệt thự nhỏ bé nữa rồi.

Sau này lúc quét dọn nhà cửa đón năm mới, đang bắt ghế treo lên lau bức ảnh, tôi mới phát hiện ra, phía góc trên cùng bên phải bức ảnh, tức là nó cao hơn tôi hai ba cái đầu gì đó là một dòng chữ bé tí, phải nhấn mạnh từ bé tí, mà hơn nữa còn rất khó thấy “Anh yêu em Yuki, Ren.” Tôi liền bay lên giường chỗ Ren đang nằm mà hỏi hân:

– Dòng chữ trên tấm ảnh kia do anh ghi?

– Ủ. – hân tay cầm tờ báo tay, tay kia choàng qua vai kéo tôi lại nằm kê đầu lên vai hân.

– Sao anh không viết thấp hơn một chút để em có thể thấy? – tôi liền cười toe toét, trong tim cảm thấy một chút rung động mãnh liệt.

– Anh viết nó vốn không để em thấy được. Anh biết em lùn nên mới viết cao như vậy. – hân cứ như tát cái bốp vào mặt tôi vậy. Đang lâng lâng hạnh phúc mà bị hân troll cho một câu, thật rất khiến người ta thấy... tụt hứng.

– ... – tôi đưa mặt hằm hằm nhìn Ren.

– Hôn nữa, anh đã viết một chữ rất lớn, nhưng anh biết em cũng không thông minh đến mức thấy được nó. – hấn lại tát thêm cái bốp bên má còn lại của tôi. Ồ, bạn đừng ngạc nhiên, tên này càng lớn càng trưởng thành, mà cái khả năng mỉa mai người khác cũng càng hoàn thiện hơn.

– Cái gì? Anh viết ở đâu?! – tôi liền lia mắt đến bức tranh kia.

– Em cứ từ từ xem xét. Haha. – hấn cười rộ lên, nụ cười ngây thơ hết trẻ con năm xưa.

Tôi bấu môi nhíu mày rồi hấn đến trước tấm ảnh xem xét. Ảnh à mày thật là khiến người ta tổn công tổn sức. Mày quá lớn nên khi quét lau cũng rất cực, mà đến việc nhìn ngắm mày cũng lấy đi chất xám của tao... mau mau hiện nguyên hình!

Vậy mà đến tận sau đó nữa (một khoảng thời gian dài tôi năn nỉ hấn cho tôi chút gợi ý), tôi mới phát hiện ra. Sôi dưới đáy hồ vốn không cùng một màu, những viên sỏi trắng làm nền, còn viên màu sậm hơn sắp thành chữ “Thích em.” mà chỉ có ở ngay góc chụp mới thấy được. Tôi sửng sốt, không ngờ hấn cũng có tâm hồn lãng mạn như vậy! Hôn nữa, khả năng tạo ra sự lãng mạn của hấn đã đạt đến trình độ phi thường!!

Quay về hiện tại thôi...

– Em thích chứ?

– Anh giết em đi. Anh làm thế nào mà nó xuất hiện ở đây hay vậy?

– Nhà mình... anh vừa lắp camera khắp nơi để chống trộm. Tấm ảnh này là do anh chụp lại rồi rửa ngay lập tức, hôn nữa là rửa xong tấm ảnh liền chui tọt vào đây.

– Anh thật là... cao siêu quá. Em hỏi thật này! Có việc gì anh làm không được hay không?

Ren không trả lời mà cười cười xoa đầu tôi.

– Anh cười cái gì?

– Biểu hiện của em rất chọc cười người ta.

Tôi lè lưỡi rồi đứng ngấm bức tranh thêm một chút.

– Yuki... – hấn đột nhiên dịu giọng gọi tôi – Anh... công bố hình này cho toàn thế giới nhé.

– Anh... điên sao?

– Anh xin lỗi nhưng anh đã làm rồi.

– Hà? – tôi tròn mắt quay qua nhìn Ren thì hấn đã phóng chạy mất – Này! Mau đứng lại đó cho em!!! Ren!!

– Haha... – hấn vừa chạy vừa cười, mà chân dài như hấn... một đứa chân ngắn như tôi đuổi theo bằng niềm?

– Anh... mau đứng... học lại...

– Anh không có ngu. – hấn ngoái lại cười tươi rồi chạy tiếp. Tôi vừa đuổi theo vừa thở hồng hộc.

Đến cầu thang, tôi chống tay lên thanh vịn bay qua nhảy xuống Ren.

Cầu thang nhà tôi thiết kế theo kiểu gấp khúc, nên tôi xem như chỉ cách hấn về độ cao và một ít khoảng cách.

– Ren. – tôi nhếch mép hét lên.

Hấn ngược nhìn thì tròn mắt lên:

– Em điên à?!!

Nói thì nói, nhưng hấn vẫn chụp lấy tôi một cách gọn gàng. Nghĩ lại mới thấy tôi cũng liều thật! Tôi nằm yên trên tay hấn cười khi... nghe hấn chửi. Hấn lôi mọi thứ ra chửi nhá... trên phương diện y học, sinh học, vật lý học, khoa học,... mà mắng tôi... mắng đến nỗi tôi cũng không hiểu Ren đang nói gì... mà tóm lại là hấn đang rất giận. Thế là tôi co người lại nũng nịu với Ren.

Ồ tại sao nhỉ? Lúc đầu là tôi đang giận hấn mà?

Chương 140: NHÀ MỚI!!

Chito lát sau mới đến cùng Ajita, cô nàng cười tươi rói, hình như đã có gì đó rất vui... nhưng mà tình hình hiện tại của tôi khiến nụ cười của Chito phút chốc cứng đờ. Ajita đi bên cạnh cũng không khỏi cười gian... thật là nhục nhã...!!

Tôi là đang ngồi trên đùi của Ren, bị vòng tay hắn siết ngay eo cứng đờ. Còn hắn đang ngồi thoải mái trên ghế sofa với khuôn mặt hằm hằm tức giận.

– Cậu... hết chỗ ngồi sao? – Chito cười cười hỏi tôi, tiến đến ngồi đối diện cái ghế của tôi và Ren.

– Quậy quá bị phạt đấy. – Dragon vẫn cầm tờ báo mà nói, bị tôi lườm cho một cái.

– Tớ... tớ... – tôi liền ấp úng giải thích nhưng bị Ren chen vào.

– Tôi còn định xích cô ấy lại. – Ren lăm bằm giọng đều đều mà khiến mặt tôi đỏ ửng – Cho khỏi tẩy máy tay chân.

– Em... cũng đâu có sao. – tôi liền lí nhí trả treo cãi lại.

– Nói gì đó? – Ren nhử mày nhìn sang tôi.

– Không... không có gì mà. – tôi meo máo ngáp dài.

– Em đừng có bức anh. – Ren nghiêng đầu mỉm cười, cái nụ cười khiến tôi sống dở chết dở... lại có cảm giác mình đang nguy hiểm a.

– Rốt cuộc bạn ấy làm gì vậy? – Chito mới không kiềm nổi tò mò mà hỏi Ren, cơ mà nhờ cái tò mò của cô ấy mà tôi lại bị lườm một cái sắc lẹm. Thế là tôi liền lườm lại Chito.

– Nhảy xuống từ trên cao. – Ren nói mập mờ.

– Nhưng mà... – tôi lên tiếng chống chế mà chưa được nửa câu đã bị hắn chen vào.

– May là có tôi ở đó, nếu không thì vào viện mà cầm trại. – hắn nhử mày, tay siết nhẹ eo tôi... ý bảo cầm mạnh động... Tôi bị bắt nạt!!!

– Tớ không ngờ cậu đã ngốc còn thích chơi đại. – Chito đưa mắt khinh bỉ nhìn tôi và ánh mắt cảm tạ vì đã cứu sống tôi cho Ren, sau đó mới bĩu môi thở dài.

Tôi không còn sức cãi nữa, lẳng lặng gục đầu lên vai Ren. Hắn mới lặng lẽ siết tôi vào người mình.

Nói gì thì nói... ngồi kiểu này rất là nóng!

Ren hỏi Ajita:

– Sao rồi?

– Một lát nữa họ sẽ đến. – Ajita cười nhẹ nói.

– Rốt cuộc hai người đang nói đến cái gì...? – tôi mới tò mò hỏi Ren.

– Đi theo anh rồi em sẽ biết. – Ren và Ajita cười toe toét. Hắn hình như cũng quên mất vừa giận tôi như thế nào. Thật ra thấy tên này thỉnh thoảng rất giống trẻ con.

Dragon vẫn giữ nguyên vị trí ngồi đọc báo trong khi Ren và Ajita kéo tôi và Chito ra sân sau, chính là cái khoảng đất rộng rãi mà trống huơ trống hoác hệt như vùng núi mới bị san bằng không có chút văn minh nào... cơ mà bây giờ ở đó đã xuất hiện một tòa nhà... không ngoa đâu, chính xác là một tòa nhà!!!! Tôi liền ập a ập úng nói không ra tiếng, hỏi cũng không ra lời. Ren liền chặn họng tôi, hắn cười khẩy:

– Được rồi, anh biết em rất tò mò nhưng đừng làm cái vẻ mặt ngu ngốc đó, tự anh sẽ biết mà giải thích cho em.

Ngu ngốc gì chứ...? Vừa mới nghĩ hắn ngây thơ đáng yêu như trẻ con, không ngờ giây trước giây sau đã quay phắt một cái thay đổi như vậy. Hình như trên chọc tôi ăn sâu vào máu của hắn rồi!! Tôi chỉ có thể trơ mặt ra lườm Ren. Nhưng mà trái ngược với tôi, Chito bên cạnh không thắc mắc gì chỉ có suýt soa.

– Từ lâu anh và Ren đã cho người xây dựng cái này, vốn đã có kế hoạch cho bốn chúng ta ở cùng nhau. – Ajita mới mỉm cười dịu dàng xoa đầu tôi –

Lần này sẵn tiện nhà anh bị phá hỏng, vừa vặn là lúc xây xong nhà nên liền chuyển sang đây.

– Cậu biết trước rồi? – tôi quay sang hỏi Chito.

– Biết trước cậu khoảng nửa tiếng. – cô nàng gật đầu đáp lời tôi, rồi quay sang hai người con trai đang tự hào về thành quả của mình, đầy phần khích hởi – Em vào xem được chứ?

– Tất nhiên. Vào thôi. – Ren gật đầu cười xòa, rồi thản nhiên khoát vai tôi kéo vào trong – Tuy nhiên, nội thất vẫn chưa được đưa vào, nên còn hơi trống.

Chito à... thật ra mà nói, Ajita cũng đã rất cố gắng thể hiện anh ấy có tình cảm với cậu, sao cậu lại không nhận ra nhỉ?

Ban này nếu không phải vì quá hào hứng, chắc cậu cũng không bỏ qua cụm từ “bốn chúng ta ở cùng nhau” của Ajita chứ? Ngu ngốc như tớ còn nhận ra trong đó rõ ràng có ý nghĩa riêng, vậy mà cậu chỉ toe toét mong muốn đi tham quan nhà mới...??

Cô nàng liên tục thốt lên kinh ngạc, mà tôi cũng không khác gì nha. Đây đúng là một cực phẩm! Căn nhà này đúng là một cực phẩm!!! Tôi vốn đã nghĩ căn nhà tôi và Ren trước giờ ở đã rất đẹp, cách trang trí, phối hợp màu sắc, trang thiết bị... rất hòa hợp, rất tinh tế, rất nổi bật nhau lên, không ngờ căn nhà này cũng chẳng thua kém.

– Đẹp thật. Dù nội thất vẫn chưa có được đưa vào. – tôi liền ngẩng ngơ đáp.

Căn nhà nhìn chung có hai tầng, diện tích rất rộng, tầng dưới chia ra làm mấy phòng có lẽ là phòng khách nhà bếp,... tầng trên chia thành ba phòng, có lẽ hai phòng ngủ, một nhà kho? Trong hai phòng còn có hai phòng nhỏ khác... ày tôi sẽ chẳng hiểu được cho đến khi nội thất được đưa vào. Nhà vệ sinh thì tôi không đề cập đến.

– Yuki, em thích tầng nào hơn? – Ren đột nhiên khoát vai tôi mỉm cười.

– Y chang mà anh? – tôi tròn mắt hỏi.

– Thì em cứ nói đi, em thích tầng nào hơn? – hấn khấn trương.

– Tầng trên. – tôi dù sao cũng có ấn tượng với tầng trên hơn, chẳng hiểu vì sao, tôi thấy nó ảm áp lạ thường (dù chưa có cái gì hết). Thoáng một chút, tôi thấy trong đáy mắt Ren xẹt qua một tia gì đó... có hơi kênh kiệu, khoa trương? Hấn liếc nhìn Ajita cười cười.

– Chito, vậy em thích tầng nào hơn? – Ajita liền cười nhẹ hỏi.

– Tầng dưới. – cô nàng thấy thật khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp lời.

– Ngoan, em thật có con mắt thưởng thức nghệ thuật. – Ajita dịu dàng xoa đầu Chito, thấy tôi và nhỏ ai cũng trở mắt ra nhìn với vẻ mặt ngu ngu, anh mới giải thích – Thật ra thì... anh thiết kế tầng dưới còn Ren thiết kế tầng trên.

Tôi thiếu chút bật ngửa. Ren đã trẻ con như vậy, không ngờ Ajita lại hòa theo mà so bì chứ.

...

Một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên, chúng tôi mới sắp xếp nội thất vừa đến.

Khi mọi thứ đã khá ‘bình thường’ thì đã đến bữa trưa, chúng tôi liền gọi Dragon ra ngoài ăn trưa. Cơ mà tại sao hai chữ bình thường của tôi lại nằm trong dấu ngoặc đơn?

Thật ra thì quá trình sắp xếp vô cùng kì công và nan giải, tiếng cãi cọ cùng tiếng đồ vồ át hết tiếng dịch chuyển đồ dùng... thật sự rất là đáng sợ.

Ăn trưa xong, chúng tôi mới về lại nhà tiếp tục cái công việc vẫn còn dang dở từ sáng. Đến bữa chiều thì tất cả đã hoàn thành, Ajita liền nói:

– Mở tiệc tân gia thôi.

Được nha, được nha! Tôi liên tục gật đầu. Cứ nói đến ăn chơi tiệc tùng thì tôi rất có hứng thú a.

– Vậy chúng ta ra ngoài ăn à? – Chito hỏi, cũng chính là thắc mắc của tôi.

– Ừ. Tắm rửa thay quần áo chuẩn bị đi thôi! – Ren khoát vai tôi kéo đi trước, để lại Chito đang ngại ngùng còn Ajita không chút cảm giác ở lại trong căn nhà mới.

Tôi ở trong nhà tắm cứ mè nheo với hấn bên ngoài:

– Ren à... tiết lộ cho em một chút đi! Tụi mình sẽ đi đâu hả?

– ...

– Ren à... nói cho em đi mà...

– Em yên tĩnh một chút sẽ mắc bệnh mà liệt giường sao? – hần cuối cùng cũng lên tiếng.

– A! Em cứ nghĩ này giờ mình nói chuyện một mình, thì ra anh ở ngoài thật! – tôi reo lên, giọng rõ vui vẻ – Anh mau nói cho em biết đi mà! Lát nữa tụi mình sẽ đi đâu hả?

– Yuki à... lúc này đây anh nghĩ là... ở ngoài này chờ một mình rất chán, anh biết em ở trong đó mà yên tĩnh tãt cũng rất buồn, vậy nên anh vào trong đó cùng em nhé. – giọng hần ngày càng lớn, thể hiện việc hần đang ngày càng gần. Tôi kinh hãi.

– Không cần! Em sẽ yên lặng cấp tốc tãt đây! – tôi liền nói, tuy nói vậy nhưng tay vẫn vịn cánh cửa cứng ngắc đề phòng.

Tôi nghe tiếng lật báo mới yên tâm tãt tiếp. (có một điều cô nàng không biết, Ren từ đầu đến cuối không hề rời khỏi chỗ ngồi, chỉ là cố tình nói càng ngày càng lớn để Yuki thấy sợ mà thôi, cơ bản mà nói, hần rất lười a)

Hôm nay Ren và Ajita chính xác là mặc cùng một phong cách, áo thun, bên ngoài áo vest, quần jean, giày ba ta cổ cao phá cách, tay đeo một lô vòng gồm hai màu đen trắng, trước ngực Ren là sợi dây chuyền khá dài hình thánh giá bản to, Ajita có hình đầu lâu. Chỉ là màu sắc hoàn toàn trái ngược, áo thun Ren trắng Ajita đen, áo vest thì Ren đen Ajita trắng. Nhìn chung thì cả hai người đều rất nam tính và trưởng thành, khiến tôi và Chito thật chút nữa đã phụt máu mũi.

Tôi mặc đơn giản áo thun sọc trắng đen và quần jean, tóc xõa tự nhiên. Chito mặc áo thun vàng có in hình quả chanh có dây đủ mặt mũi đang vẫy tay chào, phối hợp với chân váy màu đen xếp ly, giày búp bê dây nữ tính, tóc cô nàng xõa dài hơi xoắn phần đuôi, đeo gọng kính nhựa đen to bản, sợi dây chuyền hình quả chanh dài xuống ngang eo. Cô nàng túm một ít tóc ở đỉnh đầu buộc lại bằng một sợi dây ruy băng hoa văn hình quả chanh.

Chito tròn mắt nhìn tôi, há hốc mồm, liền chửi tôi liên hồi rồi đẩy tôi vào phòng cô nàng.

– Không tin được! Cậu chọn quần áo cái kiểu gì thế hả?

– Thì... nè. – tôi tất nhiên chẳng hiểu, còn bình thần xoay một vòng cho Chito xem. Cô nàng nhất thời bị tôi dọa cho bất động, không biết phải phản ứng như thế nào cho phải, liền thờ dài một cái.

– Cậu không có cái váy nào sao?

– Ừ. Thật ra thì tớ cũng muốn thử mặc váy một lần, nhưng tiếc là tủ quần áo của tớ thật sự rất... hèo lảnh! – tôi liền thờ dài theo Chito rồi ngồi xuống mép giường, nhìn hai cái tủ hoành tráng của Chito... đột nhiên cảm thấy tủi thân.

– Được rồi, ngồi đó chờ đi, tớ đi tìm quần áo cho cậu. – Chito nói rồi gần như biến mất trong chiếc tủ...?? Đừng nói là bên ngoài lớp quần áo này còn một ngăn bên trong...

Lát sau, Chito chui ra, đưa đồ cho tôi, liền nói:

– Cậu nhanh đi thay đồ, tớ sẽ làm tóc cho cậu.

– Ừm – tôi gật đầu rồi nhìn quanh, thấy nhà vệ sinh liền chui tọt vào.

Sau một hồi quay qua quay lại, lần tới lần lui cùng Chito tôi đứng trước gương, nhìn một lượt hai đứa tôi mới mỉm cười:

– Giống quá.

Tôi mặc áo sơ mi gần như cụt tay màu xanh biển sậm, có vài hàng vải trắng may đề lên tạo điểm nhấn, phối chân váy đen xếp ly hết của Chito, vì cổ áo sơ mi nên chiếc dây chuyền Ren tặng tôi sáng lấp lánh thoát ần thoát hiện nhìn rất quyến rũ. Đi kèm một đôi giày chiến binh màu đen đinh gai nhứt óc, thêm một cái túi đeo chéo nhỏ nhắn mới có thể khiến tôi trông nữ tính một chút. Nhưng phong cách của tôi bây giờ mà nói chính là phối hợp giữa nữ tính và cá tính, chúng không nhấn chìm nhau mà còn làm điểm mạnh cho nhau nha. Chito thật sự rất tài năng ở khoản này mà.

Tóc tôi cũng được cô ấy túm lấy một chùm buộc lại bằng một sợi ruy băng màu xanh biển sẫm cùng màu áo. Tôi liền trầm trồ:

– Cậu tuyệt thật!

– Tớ cố tình khiến tụi mình giống song sinh đây! Thế nào? Xem nè. Tóc cậu buộc lệch bên phải, tớ bên trái. Kiểu phối quần áo cũng giống nhau nữa. – Chito tí mắt trong gương.

– Đẹp! Vừa hợp với tớ vừa hợp với cậu nha.

– Hehe... Cậu thích là được rồi! Thôi chúng ta xuống dưới kéo hai người kia chờ đến sốt ruột!

– Được. – tôi liền khoát vai Chito cùng bước xuống nhà, phóng thẳng lên phòng khách nhà tôi và Ren.

Ren và Ajita rất lâu đứng hình trước tôi rồi mới khẽ háng giọng:

– Đ... Đi thôi.

Tôi và Chito cứ cười khúc khích mãi cho đến khi đến nhà hàng. Thật sự thì... chúng tôi phải đi bộ, mà đôi giày này khiến chân tôi rất đau! Bởi lẽ, chân của Chito vốn nhỏ hơn chân tôi.

Nhà hàng này có tên “Biển đêm.” Đúng như cái tên, chủ đề của nhà hàng này cũng chính là quang cảnh biển vào buổi tối, khiến tôi rất hài lòng nha. Từ bên ngoài bước vào trong đã thấy những bãi cát vàng rực, tiếng sóng biển rì rào lúc xa lúc gần vang lên bất tận, những rặng dừa cao lớn, thậm chí tường và trần nhà còn được trang trí theo kiểu trời đêm đen láy với hàng nghìn ngôi sao lấp lánh.

Không tệ, không uống công tôi chịu đau! Dù đau nhưng tôi vẫn cười khi khi cho có lệ... nhưng mà... hai người cũng ác quá đi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: TIỆC TÂN GIA.

Tôi mang đôi giày nhỏ hơn chân mình đi bộ từ nhà đến đây cũng đã rất kì công rồi. Cơ mà tại sao lúc vừa mang tôi lại không có cảm giác chật mới chết!

Nói gì thì nói, chân tôi đã rất thấm rồi, bây giờ còn muốn chúng tôi leo lên tầng ba...?!!

Đặt bàn tại sao không đặt bữa ở tầng một mà phải leo lên tầng ba?? Tầng ba đã dành, còn không có thang máy, chúng tôi phải ngâm ngùi leo thang bộ!! Là thang bộ đấy!

Chân tôi gần như run rẩy khi nghe bồi bàn bảo chúng tôi hãy đi thẳng lên tầng ba...

Lý trí ơi... giờ em ở nơi đâu? Chẳng lẽ tôi phải cưa chân nơi xứ người?!!

Vừa nhắc chân đau khổ định leo thang thì cả người tôi bị nhắc bổng lên... nhắc lên một cách nhẹ nhàng, đến nỗi tôi nằm gọn trên vòng tay người ta hỏi nào còn không hay không biết.

Đến lúc hoàn hồn mới bắt đầu hoảng hốt! Thử nghĩ mà xem, bạn đang yên lành trên đất, hơn nữa là tinh thần đang hoảng loạn vì nỗi sợ cưa chân, thì đột ngột bạn phát hiện ra mình đang bay... cảm giác lúc đó thế nào... tất nhiên là hoang mang cực độ.

Tôi liền vơ bữa lấy thứ gì đó xung quanh bám vào... hiện tại vẫn chưa nhận ra mình đang ở đâu. Cho đến khi tay tôi chạm phải gò má nóng ấm của Ren.

Tôi liền giật mình nhìn hấn. Ren cũng đang nhìn tôi. Vì tôi đang bị hấn bế bổng lên, nên khuôn mặt hai đứa hoàn toàn kề sát nhau. Chito biết ý mỉm cười và bảo với bồi bàn, khiến cậu ta suýt ngất:

– Anh có thể đi được rồi.

Bồi bàn cúi người một cái cũng ngoan ngoãn rời đi.

Tôi liền vòng tay ôm lấy cổ Ren, miệng lầm bầm:

– Sao lại bế em?

– Hai người cứ lên đó trước đi. – Ren mặt lạnh nói với Chito và Ajita, còn bản thân vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn giữ tư thế như cũ. Tôi liền nuốt nước bọt, liệu hấn có thù tiêu tôi không nhỉ? Nếu thật vậy thì tôi chết chắc, chân đang đau thì làm sao mà chạy?

Cơ mà hấn giận cái gì? Ban nãy trên đường đến đây vẫn rất ân cần tình cảm nắm chặt tay tôi, chính xác hơn là lồng tay mình vào tay tôi rồi siết chặt. Cảm nhận được năm ngón tay của hấn khiến má tôi cũng nhất thời đỏ lên... vậy thì trong một khoảng thời gian ngắn như vậy... tôi đã làm gì cho hấn giận chứ?!

Đội Ajita và Chito đã rời đi, Ren mới thờ dãi nhìn thẳng vào mắt tôi:

– Bị đau tại sao không nói anh?

– Em... chỉ bị có một chút. – tôi lắp bắp, nhận thấy ánh mắt ngày càng tức giận của Ren, tôi liền nhỏ giọng xuống, mà mặt cũng vô thức cúi xuống – Một chút thôi mà... em chịu được.

– Em là đồ cứng đầu. Đừng để anh thu nhỏ em lại rồi nhét em vào túi áo! – Ren gần giọng, từng từ từng từ như dao chém trái cây, còn bản thân tôi là dưa hấu, đu đủ,...

– Em xin lỗi... – tôi lí nhí – Nhưng mà thả em xuống đi, người ta nhìn kìa...

– Em còn dám nói? – hấn trừng mắt lườm tôi... hức... dạo gần đây tại sao tôi cứ phải chịu áp bức!

Tôi thán than oán mình trong lòng. Hình như bản thân tôi đâu có để lộ gì ra ngoài chút gì đau đớn đâu, hơn nữa, toàn là hét thán trong suy nghĩ thôi mà!! Tại sao hấn có thể biết được?!

Ren trong lúc tôi tự kỉ bắt đầu bước lên cầu thang, hấn cứ làm bầm:

– Đúng là trong mọi tình huống, lúc nào em cũng có thể làm cho anh lo lắng, sau này tuyệt đối nhất cử nhất động của em đều phải do anh quản lý.

– Cả việc tắm? – tôi cười gian bắt bẻ hấn... không ngờ Ren mặt không chút bị lay động, vẫn lạnh lùng đáp cứ như đúng rồi, kiểu là hấn đã nghĩ đến cả những vấn đề như vậy.

– Cũng vậy. Nhờ như em giảm phải xả phòng ngủ đập đầu thì sao. Em là đồ ngốc mà. – câu trả lời của hấn thật khiến tôi không còn biết nói gì hơn...

Ren à... bá đạo quá đó anh! Em làm sao chống cự...?

Ren đột nhiên đứng lại khiến tôi chuyển tầm nhìn về phía mặt hấn, vốn định hỏi Ren đang làm gì thì phát hiện hấn đang nhìn mình chăm chăm, hơn nữa với ánh mắt hết sức dịu dàng, chậm rãi lên tiếng:

– Còn nữa, vì em rất ngốc nên sau này phải luôn bên cạnh anh.

Mắt tôi sáng lấp lánh nhìn hấn, miệng vô thức khoe ra nụ cười... toe toét, mắt hết hình tượng nữ tính mà Chito dày công xây dựng nên. Đây có được xem là một lời cầu hôn không??

Hấn như đọc được suy nghĩ của tôi, nét dịu dàng trên khuôn mặt hoàn toàn biến mất, hấn đập nát suy nghĩ tích cực của tôi vừa rồi:

– Đây không phải cầu hôn.

Tôi liền cúi đầu quay mặt đi chỗ khác ngấm trời nhân tạo trong nhà. Chúng tôi đã đi được đến tầng hai, tôi khẽ tựa đầu lên vai hấn.

Ren từ nãy đến giờ suy nghĩ gì đó lại nói tiếp:

– Sớm muộn gì em cũng là của anh, thì cầu hôn có cần thiết?

Ach!!! Tôi rất muốn đẩy hấn ra để tự mình lăn xuống cầu thang từ tầng hai!!!

Tôi thành của hấn gì chứ!! Đồ độc tài!!! Đồ đáng ghét! Lúc nào cũng bắt người ta làm theo ý mình, không chịu hỏi xem tôi có đồng ý hay không? Hấn nói tôi phải nghe! Tôi mà đã nghe là phải làm! Chết tiệt đi! Từ trước đến nay cũng chưa bao giờ thoát khỏi ách đô hộ của hấn, mong muốn được bắt nạt hấn dù chỉ một lần của tôi rõ nhỏ nhoi vậy mà đến giờ vẫn không thực hiện được!

Trong thâm tâm thì mắng chửi xối xả như vậy, nhưng khuôn mặt tôi lúc này phải nói là đỏ đến muốn nổ tung!

Nói gì thì nói, tôi cũng đã lỡ tim thích hấn, chống cự làm sao được! Cơ mà quen hấn đến nay, tôi mới phát hiện hình như mình có máu M...

Ren đưa tôi đến tầng ba. Cách bày trí khiến tôi rất ngạc nhiên, có cảm giác hết như mình đang lênh đênh trên biển vậy. Yên ổn trên tay Ren, tôi thỏa sức nhìn ngắm xung quanh...

Sàn nhà 3D màu xanh trong suốt của màu đại dương, dập diu một vài con sóng, những chú cá nhỏ lớn tung tăng bơi lội, có cả ánh trăng đang hắt xuống, khiến tôi chỉ có thể há hốc vì ngạc nhiên. (cái này có thiết á, nhìn cực ảo luôn) Trần nhà giống những tầng dưới, một bầu trời đêm bắt tận với hàng nghìn ngôi sao lấp lánh, thấp thoáng có vài ngôi sao băng xẹt ngang xẹt dọc, còn những đám mây mờ mờ trôi lững thững, không gian khá tối, chỉ lấp lờ những ánh đèn tròn bé tí trên sợi dây mỏng treo quanh phòng. Cả bàn ghế cũng nằm trên những bệ gỗ. Ở trung tâm căn phòng có một cái hồ bơi khá lớn, phía dưới đáy hồ là những ánh đèn màu rọi lên sáng rực.

Tôi chỉ biết há mồm nhìn quanh, Ren liền lên tiếng nhắc:

– Con ruồi kìa.

Tôi biết ý ngậm mồm lại, nhưng mặt đỏ ửng.

– Phản ứng còn hơn cả những lúc thấy trai đẹp. Tốt lắm. Thì ra đối với em, nhan sắc còn chưa bằng view đẹp. Ngoan. – Ren đột nhiên cười lớn với câu

nói mỉa mai.

Tôi liền trơ mắt ra nhìn Ren, hậm hực hứ một cái. Hắn cười khẩy nhẹ nhẹ nhếch môi,... trai có đẹp cũng không đẹp bằng anh... chẳng lẽ tôi lại thốt ra câu này...

– Yuki, đến rồi! – Chito hét vang lên.

Tôi giật mình chui đầu vào người Ren, dúi mặt vào người hắn. Ô hơ... xấu hổ chết mất, chón công cộng thế này mà cậu ấy lại hét lớn như vậy, không khác nào bảo người khác hãy nhìn chăm chăm vào hai người vừa bước lên kia...

– Em làm cái gì vậy? – Ren nhủ mảy liếc tôi một cái, cất giọng khàn khàn, mà chính là như đang nhin cười vậy.

Nhưng mà tôi ngấm nghĩ lại mới ngẩng đầu lên, nãy giờ theo tôi thấy thì tầng ba chẳng có ma nào.

– Anh... đừng nói là... tầng ba chỉ có chúng ta thôi? – tôi trợn mắt liếc Ren một cái.

– Anh bao trợn rồi. – hắn nói ra câu này với giọng điệu vô cùng bình thường, giống như bảo tôi đi xem ti vi đi...

Với tính cách của Ren thì khoa trương như vậy là chuyện bình thường... điều này tôi sớm đã biết, nhưng đôi khi lại không thể thích ứng kịp khi tiếp xúc với thực tại... nên mặt tôi lúc này khá là đỏ.

Tôi liền thờ dài một hơi, tựa đầu vào vai hắn. Ren rất hài lòng với hành động này của tôi, cười cười.

– Tới đây tới đây nào. – Chito ngoắc ngoắc tay.

Ren nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống ghế, một tay liền kéo chiếc ghế mà tôi đang ngồi trên nhích ra ngoài một chút, khiến tôi hết sức giật mình a.

Hắn khỏe như vậy...? À không... hắn kéo tôi nhích ra ngoài làm gì?

Ngay lập tức, thay cho câu trả lời, hắn cúi người xuống nửa quỳ nửa ngồi, một tay nâng cổ chân tôi lên một tay dịu dàng gỡ chiếc giày ra. Chân tôi đầy những vết ửng đỏ, tôi khẽ nhủ mảy... liền chạm phải cái lờm của Ren.

– Em sao lại phải chịu đựng?

– Em không muốn làm phiền...

– Im lặng. – hắn nhủ mảy, khuôn mặt hết sức căng thẳng, tôi nuốt nước bọt.

Ren tiếp tục nhẹ nhàng lấy chiếc còn lại ra, tôi liền ngẩng đầu yêu cầu vài sự cầu cứu từ Chito và Ajita... vậy mà hai cái người này với một cái con kia... hai cái... thôi bỏ đi.

Ajita thì dịu dàng nhìn Chito, trong khi cô nàng cứ trẻ con uống nước... đến uống nước còn thể hiện được sự ngây thơ đến ngốc nghếch đến đặc trưng. Dragon thì... bảo nó nhìn tôi một cái còn là chuyện viễn vông, huống hồ gì đây là nhò và thằng bé... thôi bỏ đi bỏ đi!

Ren cời bỏ xong hai chiếc giày cho tôi liền mở chiếc khăn lạnh trên bàn, gấp vào đó một ít đá rồi cột chặt, lại bọc một cái khăn khác bên ngoài cho nước không rỉ ra được, sau đó mới cúi xuống thoa lên chân tôi. Tôi nhất thời thấy lạnh, cả người hơi co lại, cũng vô thức chìa tay níu giữ vai hắn.

Hắn kiên trì nhẹ nhàng thoa cho tôi... cảm giác Ren cứ nhìn chăm chăm vào chân mình khiến tôi run run, tim đập dữ dội, mặt cũng nóng ran, tôi phải kiềm nén lắm mới không thẳng chân ra đá Ren một cái cho hắn lăn long lóc đi.

– Anh... để em tự làm cũng được. – tôi chớp chớp mắt chuyển tầm nhìn từ chân mình đến mặt hắn.

Ren chậm rãi ngẩng đầu:

– Em lại muốn gây chuyện? – hắn không chút cảm xúc mà nói.

– Được rồi. Em không ý kiến nữa... – tôi gật đầu ngay tắp lự lại tránh ánh mắt hắn mà nhìn chân mình – Anh cứ thoải mái tiếp tục.

Ren mới hài lòng cúi xuống lại di chuyển bọc đá trên chân tôi... lúc này mà nói thì... tay hắn dù rất lạnh, nhưng so ra với đá thì có chút ấm hơn. Lúc ấm lúc lạnh chạm vào chân tôi, thật sự khiến tôi thấy rất... rùng mình. Tôi chắc sắp không chịu nổi!

Rất lâu sau đó, hắn mới đứng lên, thờ dài nói:

– Lát nữa dịch chuyển về thôi, em đúng là không thể tin được.

Không thể tin được gì cơ?

Hắn đẩy ghế tôi vào trong rồi mới ung dung đến ngồi chiếc ghế cạnh tôi, hắn rung rung chiếc chuông nhỏ đặt trên bàn rồi ngồi nhìn một lượt Chito, Ajita

và Dragon, hấn lên tiếng:

– Chito, là cậu cố tình đúng không?

Chito không nói gì, chỉ cười nhẹ hai tiếng.

Tôi tròn mắt nhìn nhỏ... thật không ngờ... không ngờ bạn bè lâu năm (lâu năm hồi nào) lại có thể bày mưu hãm hại tôi a!!!

– Cậu... sao lại...

– Hi hi... Hai người lãng mạn thế còn gì?

Muốn lãng mạn không? Tớ xô cậu ngã cầu thang để Ajita công cậu đến bệnh viện?!! Đối với tớ mà nói thì khung cảnh đó hết sức lãng mạn a!

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi, nếu tôi làm như vậy không khéo đã phải đi bóc lịch chứ chẳng thể rảnh rang ngồi nhìn anh trời chết lo lắng cho Chito. Tôi chỉ biết cầm phần bậm môi tặng thêm cái lườm đến cô bạn ‘đáng yêu’ của mình.

Một lát sau, thức ăn được dọn lên đầy bàn. Tôi liền ăn lấy ăn để không hề kiêng dè, cũng không hề quan tâm đến người phục vụ đang trở mặt ra nhìn tôi, nhìn đến nỗi bị Ren lườm cho một cái rồi đuối thẳng xuống bếp, bảo không cần phục vụ nữa.

Tôi tưởng tượng mình đang nhai đầu những thành phần ngồi trước mặt và ngồi cạnh a... nhai nhai... nuốt!!

Ren không hề động đũa, chỉ chậm rãi bóc tôm bỏ vào chén cho tôi... cơ mà cái động tác bóc vỏ con tôm cũng thật nho nhả quý phái, không khỏi khiến tôi thấy tim mình lồi nhịp. Gì chứ gì chứ! Là tôi đang thể hiện thái độ nổi loạn, không thể chỉ vì cái tật háms trai ăn sâu vào máu mà phá hỏng được!!

Ren hết bóc vỏ tôm rồi đến nhặt xương cá... Chito ngồi đối diện nhìn chúng tôi mà khóe môi giật giật, hắc tuyến đầy đầu, trên mặt rõ ràng một dòng chữ “Không cần mình ra tay họ cũng tình cảm như vậy... thật khiến người khác ganh tị...” Tôi sau đó nhìn sang Ren, thấy hấn như vậy cũng có chút cảm động, bực tức liền bị xua đi.

Tôi mới thán nhiên gấp lấy thịt cá hấn vừa lóc xương dứt cho hấn ăn. Ren liền ngoan ngoãn mở miệng ăn lấy, khiến Ajita ngồi đối diện cũng cơ mặt giật giật.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: XÉM TÍ ĐÃ BỊ ĂN SẠCH.

Ăn xong, chúng tôi theo lời Ren dịch chuyển về biệt thự. Nhà ai người nấy về. Ban nãy tôi và Chito có một thỏa thuận như sau. Căn nhà tôi, Ren và Dragon ở gọi là tiền gia, căn mà Chito và Ajita ở sẽ gọi là hậu gia. (đúng rồi đúng rồi, hãy có tên gọi để Mi dễ viết)

Vừa về đến tiền gia, tôi vút đôi giày của Chito lẫn long lóc sang một bên, liền đi tắm. Lúc trở ra mới thấy Ren đang ghi ghi chép chép gì đó trên bàn làm việc.

Nhìn tấm lưng của hấn rất muốn ôm... tôi tất nhiên không suy nghĩ lập tức nhào đến ôm lấy cổ hấn mà giật:

– Ren à... anh đang viết gì vậy?

– Anh muốn tự tay viết một bài báo về hai chúng ta. – giọng hấn pha lẫn ý cười mà trên khuôn mặt thì nụ cười như có như không, tôi liền ngã người ra phía trước nhìn xuống tờ giấy trước mặt Ren, mở miệng hỏi.

– Bài báo hả? Làm gì vậy?

– Tuyên bố cho cả thế giới biết mối quan hệ giữa anh và em – Ren đáp.

– Nhưng mà chưa chắc gì cái luật cấm DW và WW đã bị xóa bỏ.

– Đã có nguồn tin cho rằng luật đó sẽ được bãi bỏ. – hấn nói giọng đều đều.

Tôi mới dăm chiêu nhử này... chẳng lẽ đơn giản đến vậy...?

Nhưng thầy kệ, tôi là loại người đã tin vào ai sẽ tin đến tuyệt đối, người đó bảo tôi đi đốt đại sứ quán tôi cũng đi. Đã tin Ren thì hấn nói gì làm gì, tôi chắc chắn sẽ tin, hơn nữa, Ren của tôi vốn không phải tầm thường, dù có không được hấn cũng sẽ nghĩ ra cách.

Nhìn nét chữ thanh mảnh đều đặn của Ren trên mảnh giấy da kia, tôi nhất thời cảm động liền siết chặt vòng tay ôm hấn. Hấn nhẹ nhàng đưa tay trái lên nắm lấy bàn tay tôi.

Tôi liền vùi đầu vào hõm vai hấn hít lấy mùi thơm dịu dàng quen thuộc. Chúng tôi giữ nguyên tư thế, hấn viết, tôi cúi người ôm, tay trong tay như thế. Một lát sau, Ren hoàn thành bài viết, liền đứng dậy:

– Anh đi tắm đây.

Tôi buông hấn ra. Ren sai bước dài đi thẳng vào phòng tắm. Tôi chớp lấy tờ giấy rồi nằm lăn trên giường đọc, nhưng chữ chưa kịp vào đầu đã nghe thấy tiếng hấn vọng ra từ bên trong phòng tắm:

– Em không được đọc đâu.

– Tại sao?

– Còn cái...

– Vâng... vâng... em không đọc, không đọc mà. – tôi bĩu môi than thở.

Nói thì nói vậy thôi, hấn đang ở trong kia, tôi lại đang nằm ngoài này, có làm gì thì trời biết, đất biết, giường biết, gối biết, tôi biết, làm sao hấn biết được, thế là tôi liền len lén đưa tờ giấy lên đọc, có sự thể nào chưa liếc qua được đã nghe thấy tiếng Ren:

– Đồ cứng đầu, em đừng để anh phải bước ra giật lấy tờ giấy.

Tôi giật mình nhìn về phía phòng tắm, rõ ràng cửa đang đóng. làm... làm sao hấn biết? Tôi mới cho là hấn chỉ nói bừa, liền trả treo cái lại:

– Em đâu có.

– Mau bỏ xuống.

Tôi đâm thẳng vào gối. Này thì... bỏ xuống!!

Nhưng ít ra tôi cũng rất biết điều, rất ngoan nha... tôi để tờ giấy yên vị trên bàn rồi lăn ra giường mở ti vi lên xem.

Tôi liên tục chuyển kênh, liên tục chuyển kênh vì quá chán, đột nhiên tôi dừng lại ở ngay một kênh... kênh này là đang chiếu một phim... mà phim này là đang gắn mác 18+. Tôi liền cau có khó chịu... thật là phở phơ. Tại sao trên đời lại có cái thể loại phim này nhỉ?

Bao nhiêu thứ nhân văn, bao nhiêu phong cảnh đẹp lại không quay...? Chăm chăm vào những thứ... nhìn đi nhìn lại chỉ có một màu như thế kia mà quay làm gì?? Vậy mà cũng có người chịu đưa da đưa thịt ra cho người ta quay... Tôi thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng lúc này, tư tưởng của tôi mới bắt đầu lệch sang hướng khác. Hình như đây là... đây là hoạt động về đêm của các cặp đôi... chẳng lẽ sau này tôi và Ren cũng thế...?

Nghĩ tới đây tôi nuốt nước bọt cái ực... vừa lo sợ mà vừa tò mò... vừa xấu hổ vừa mong chờ nha... đại não háo sắc của tôi bắt đầu tưởng tượng ra... tưởng tượng đến nỗi đã hơn 5' trôi qua mà tôi không hay biết, còn màn hình TV vẫn chỉ độc mỗi màu da xoẹt qua xoẹt lại.

Giọng Ren gọi tên tôi khiến tôi giật mình quăng cái điều khiển xuống giường luôn! Tôi hốt hoảng thò tay xuống mò mẫm dưới giường, quơ quào thế nào còn lỡ tay khiến nó chui vào gầm giường một khoảng. Tôi liền lết người ra ngoài mép giường một tí, lẩn qua nằm sấp xuống tiếp tục thò tay xuống đào bới theo chủ nghĩa lười, dù tình hình bây giờ vốn rất không ổn. Ren trầm mặc nhìn cái màn hình ti vi, rồi lại nhìn tôi...

Cảm nhận thấy cái ánh nhìn không biết là đang lạnh hay đang nóng kia mà tôi khẽ rung mình một cái, liền mấp máy môi nói:

– A... Anh... làm ơn tắt TV... gi... giúp em.

– Tại sao phải tắt TV? Em đang xem mà? Việc gì phải ngại anh? – chất giọng lạnh lùng của hấn vang lên ngày càng gần tôi. Hơn nữa, tôi cảm nhận thấy phía bên kia giường đang lún xuống, tiếng sột soạt cọ xát giữa ra giường càng khiến không khí trong phòng thập phần thêm kì quái.

– Em... em không có. – tôi ưỡn oai đáp rồi ngay lập tức mừng rỡ khi vợ trúng cái điều khiển liền chớp lấy nó, tôi chống tay đứng dậy thì lưng mình ngay lập tức chạm phải cái gì đó thật ấm áp, cũng không kém phần rắn chắc. Hơi thở nóng ấm liên tục phả vào tai và cổ tôi, khiến cả người tôi nhất thời run lấy bầy. Tôi liền ngửa người, khuôn mặt giễu cợt phóng to của Ren tức thì đập vào mắt tôi.

– Hay là... anh xem cùng em. – Ren nhếch mép cười khẩy, càng tiến sát tôi, cả người hấn đã phủ trên người tôi từ khi nào không hay – Quen biết em bao lâu nay mới biết là em thích xem thể loại này.

– Em đã nói là không có... – tôi giờ tay ra định tắt TV thì hấn lại nhanh chóng chớp lấy cổ tay tôi đè xuống giường, cái điều khiển lại văng xa tay tôi thêm một đoạn... thật là oái oăm... – Chỉ là tình cờ nó thế.

– Vậy anh chỉ tình cờ đề em xuống... nói vậy ai tin? – hấn cột nhà, nhìn chăm chăm vào tôi... đôi mắt đen lấy đó gần như xoáy sâu vào não tôi tạo thành một cái rãnh lớn.

Tôi nuốt nước bọt nhìn Ren. Căn phòng lặng thinh lúc này chỉ còn có tiếng rên rỉ đáng xấu hổ của cô nàng trong TV.

Nghe tiếng của cô ta vọng vào tai như sét đánh đùng đùng sắp bắn thẳng vào người tôi... mà Ren ở phía trên thế này... hiệu quả của âm thanh đó càng cao hơn. Mặt tôi thoáng chốc đỏ ửng...

Ren cũng chẳng thoải mái gì hơn, khuôn mặt hấn như có như không phớt qua một lớp hồng hồng, hấn liền với tay tắt TV, sau đó lại nhìn chăm chăm vào tôi như đang chăm chú quan sát tù nhân. Hấn cơ bản là vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, vài giọt nước nhiều xuống mặt tôi, lên cả cổ tôi khiến tôi khẽ run, mà tim tôi cũng càng run kịch liệt.

Giọng hấn khàn khàn:

– Là lỗi của em vì em dám quyến rũ anh...

Tôi mới chưa kịp mở miệng nói gì, hấn đã cúi xuống hôn lên môi tôi, nụ hôn gấp gáp mạnh mẽ. Hấn đưa lưỡi liếm một vòng quanh môi tôi rồi mới ngang nhiên tách nó ra tiến vào trong. Tôi không thể phản kháng, cũng chỉ biết gấp gáp nghe theo lời hấn. Môi lưỡi dây dưa, tay hấn luồn vào áo tôi từ khi nào tôi còn không biết, đến khi hàng nút trên áo tôi đều bị lột sạch, tôi mới giật mình chớp mắt nhìn Ren, hấn rời môi tôi nhanh chóng tiến xuống dưới.

Chẳng lẽ... tôi và hấn là hết như phim vừa rồi?? Không lẽ nhanh như thế... không lẽ...?

Ren cắn nhẹ vào xương quai xanh của tôi, khiến tôi rùng mình một cái, tay hấn không chịu yên vị mò mẫm lung tung. Mái tóc ẩm ướt của hấn cọ vào mặt tôi càng khiến tôi bội phần run rẩy. Cảm giác này rất kì lạ, vừa khó chịu vừa thoải mái, càng hết như có hàng ngàn lông vũ khẽ khàng vuốt nhẹ lên da thịt tôi, bên cạnh đó là có cảm giác vẫn chưa đủ... chính xác hơn là chưa thỏa mãn... mà chưa thỏa mãn cái gì thì tôi không biết, chỉ có cảm giác rất khản trương. Khi cái áo tôi hoàn toàn bị vứt đi, trên cổ và vai tôi xuất hiện những dấu hôn đỏ ửng, tôi run run gọi tên hấn:

– Ren anh...

Ren hơi dừng lại một chút, tôi nhìn thấy trong ánh mắt của hấn vài tia bối rối. Sau đó hấn lại hôn tôi... trái với nụ hôn nóng bỏng ban nãy, bây giờ là những cái miết nhẹ nhàng. Sau đó hấn liền quỳ lên, phủ cái chăn trắng lên người tôi rồi quay lưng hướng thẳng phòng tắm, còn lằm bằm:

– Không lẽ đến việc xem TV anh cũng phải quản em.

Hấn sau khi đóng sập cửa phòng tắm, tiếng nước chảy xối xả, tôi mới giật mình hoàn hồn lại, co rút mình trong chăn, mặt tôi đỏ còn hơn ban nãy. Đến giờ tôi mới nhận thức được vấn đề.

Tôi liền cuộn người lại, lấy chăn trùm kín người mà hét vang trong lòng.

Tối hôm đó, Ren vẫn tình bơ ôm tôi đi ngủ, trong khi cả người tôi cứng đờ lại, mọi động tác nhỏ cũng trở nên thật khó khăn. Tim tôi thì đập thình thịch, cả người đã nóng, nhận thêm thân nhiệt từ Ren càng nóng hơn, mà hôm nay đột nhiên lại thấy nóng hơn hấn, cả mặt tôi cũng nóng ran.

Tôi nằm im một chỗ bất động, nhắm mắt lại thì khuôn mặt ửng hồng của Ren ban nãy lại xuất hiện, tôi thật không thể ngủ được. Tôi thầm oán trách. Tại sao... tại sao?? Tình huống vừa rồi là do Ren tạo ra, khiến tôi phải nằm lẩn lóc trên giường mà chật vật thế này, trong khi bản thân lại ngủ ngon lành, còn thờ ơ đều đều phả hơi nóng vào cổ tôi!!!

Đáng ghét!!

Kết quả là nửa tiếng sau, bạn Yuki của chúng ta đã chìm vào giấc ngủ... =”

Trong khi Ren nhà ta mở mắt thao láo, thờ dài mà trách cứ bản thân...

...

– Yuki à, Ren...

‘Xoảng’

Tôi bất động nhìn Chito đang trở mặt ngạc nhiên, cô nàng hơi nhú mày ngay lập tức sắp lại tôi:

– Lau có mấy cái chén cũng làm vỡ được. Hai người có chuyện rồi phải không?

– Đó là tại cậu đột ngột gọi tên tớ. – tôi liền cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ của cái chén sứ tôi vừa đánh rơi.

– Có chuyện gì vậy? – Ren và Ajita từ phòng khách chạy vào.

Chà là chúng tôi vừa dùng xong bữa sáng, tôi và Chito mới đi rửa chén. Đang yên đang lành bỗng dưng Chito lại gọi tôi, có ai lại không giật mình...

nhưng mà đến mức làm rơi cả chén trên tay thì cũng lạ thật...!

– Không có gì đâu. – tôi và Chito đồng thanh, rồi cô nàng mỉm cười – Hai người tránh mặt chút đi.

Chấm dứt câu nói của Chito, hai người mặt nặng mày nhẹ rời khỏi nhà bếp, không ngừng làm bầm cấu kính.

Chito liền hất hàm ra lệnh:

– Có chuyện gì mau kể.

– Làm gì có. – chẳng lẽ tôi lại mặt dày nói mình mém nữa đã bị đem ra ăn sạch sành sanh?!! Đây là câu nói tôi kị nhất! Chắc chắn không được! Không được!! – Phải đề tứ hoi cậu, cậu đã tặng cái ly cho Ajita chưa?

– Rồi... anh ấy vừa nhìn đã biết đó là ly đôi, thật uống công tứ giả vờ. – Chito ỉu xiu, còn tôi ngồi cạnh rất đắc ý vì đã dụ dỗ thành công cô nàng chuyển chủ đề.

– Tứ biết anh ấy rất thông minh mà. Xem ra lần này thật sự biết được tình cảm của cậu rồi. Nhưng cậu làm sao biết được anh ấy biết nó là một đôi?

Chito thờ dãi hời hợt...

Tối hôm qua, cô đưa cái ly cho anh, trên môi là nụ cười mỉm mỉm e lệ:

– Quà tân gia.

– Thật sao? Nhìn không giống. – Ajita ngồi trên sofa dáng người vô cùng thoải mái thư giãn, hơi ngả người ra rất tận hưởng, mắt hơi liếc về cái ly.

Cô liền cười khi ngồi xuống cạnh anh mà nịnh nọt:

– Anh thông minh thật.

– Định tặng anh để nhờ vả gì sao? – anh hất hất tóc đầy kiêu ngạo.

– Xi... em đâu có lợi dụng như vậy! – cô trề môi cũng ngả người ra ghé theo anh.

– Vậy nói xem, em tặng anh làm gì?

– Thật ra thì lúc anh và Ren đi đến lục địa trung tâm, em và Yuki đã đi mua sắm một ít. – cô liền nói thật – Trông thấy cái ly này, em liền nghĩ đến anh, nên mới mua tặng anh. Nhưng hôm trước đến giờ bận quá, nên hôm nay mới có dịp tặng, thì thôi xem như quà tân gia luôn vậy.

– Tại sao lại nhớ đến anh? – Ajita hỏi ngây. Lúc này, trên môi anh có một nụ cười, mà trong ánh mắt cũng hiện hữu một nụ cười bí ẩn nào đó... chỉ nhìn đã biết tâm trạng anh lúc này đang rất tốt. Cô liền rùng mình một cái.

– Vì... thì vì... – cô ấp a ấp úng. Những câu hỏi loại này thì nên trả lời thế nào mới ổn... thường là nhân cơ hội xun xoe nịnh nọt...? Nhưng mà đối với người thông minh như anh thì cách đó có vẻ không ổn a... bị anh vạch trần thế nào cũng không còn lỗ để chui. Đang phân vân không biết nên làm thế nào thì Ajita đã vươn tay cầm lấy cái ly.

Trong lúc ly dời vị trí từ tay người này sang tay người kia, hai bàn tay nóng hổi ấy vô tình chạm vào nhau.

– Vì cái này và một cái khác là một cặp?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: SUỐT ĐÁM CƯỚI CỦA CHÚNG TA...

– Vì cái này và một cái khác là một cặp?

Cô liền trở mặt nhìn anh. Thông minh thì thông minh, nhưng có cần phải thần thông quảng đại như thế không... đến cả chuyện này cũng biết. Không phải toàn bộ kiểu dáng của ly cặp trên cả thế giới này đều bị anh liếc qua một lần rồi chứ?

– Làm gì có. – cô cúi gầm lí nhí đáp. Thật là xấu hổ a. Vốn đã giấu thật kĩ chiếc còn lại, nhưng vẫn bị anh nhìn ra... giờ thì hay rồi?

Có thể anh sẽ không nhận... vậy thì chắc trái tim cô tan nát quá!!! Cô đứng là hấp tấp, chưa gì đã mua ly cặp chạy đi tặng cho người ta. Anh không nhận đã đành, không khéo sau này mối quan hệ chúng tôi không còn bình thường nữa...? Lúc đó thì tất cả là lỗi tại cô!! Cô thầm than thở trong lòng, khuôn mặt càng khó coi hơn.

Cô xong lần này có bị anh đánh giá tệ đi không? Có bị anh xem là một cô gái rất trơ trẽn không? Có bị anh khinh thường không?

Phải nói sao nhỉ? Cô đứng là cầm đèn chạy trước ô tô, vội vã thế, gấp gáp thế, khẩn trương thế để làm gì? Cô có cầm hai ba cái đèn chạy trước Ajita, chưa chắc gì anh đã có phản ứng, vì cơ bản là hình như anh không có thích cô... không khéo còn bị anh ghét thêm vì cái tội bắt ép anh nhận quà... hơn nữa quà này lại có một cái khác y hệt.

Anh vốn rất tốt, dù không thích vẫn sẽ nhận rồi cười cười ra vẻ rất thích, nhưng trong lòng thì ngậm ngậm trừ điểm cô rồi. Anh thông minh mà, dù có giả vờ như thế nào cô cũng không thể biết được suy nghĩ thật sự của anh.

Cô đang rầu rĩ thì một từ của anh, một biểu cảm nhỏ của anh xóa tan mọi lo lắng:

– Ừ... – anh cười sáng khoải – Không có không có. Anh biết rồi.

– Anh đừng có trêu em! – cô cả khuôn mặt đỏ ửng, bối rối đánh nhẹ vào vai anh một cái. Ngoài mặt thì như thế, nhưng trong lòng không khỏi thấy vui vui nha, giống như một viên đường nhỏ vừa vụn nằm trong miệng, tan chảy trên đầu lưỡi, khiến cả người thấy thật ngọt ngào.

Bàn tay cô vừa đánh vào người anh đã bị giữ chặt. Ajita một tay cầm ly một tay nắm chặt tay Chito nhìn sâu vào mắt cô.

– Tối nay ra ngoài ăn tối với anh.

– Vâng – cô vô thức gật đầu trước ánh mắt say đắm đó.

Là anh bảo cô đi ăn tối cùng anh, chứ bảo cô đi nhảy cầu thì với ánh mắt đó chưa chắc cô đã từ chối. Chỉ cần nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ đôi mắt đó, tâm trí cô đã trống rỗng, hoàn toàn không còn tí sức lực phản kháng, sẽ toàn tâm toàn ý làm theo lời anh... giống kiểu bùa thôi miên vậy.

– Vậy nên, cậu nghĩ anh ấy rất là khách sáo, dùng bữa tối đó đáp trả món quà của cậu. – tôi hỏi mà khoe môi giắt giắt, hắc tuyến lã chã.

– Đúng vậy. Xem ra anh ấy chẳng có đặt tớ trong lòng, hoàn toàn xem tớ như người dưng, cầm bút vẽ rõ rệt ranh giới giữa tụi này rồi... quá lắm anh ấy chỉ xem tớ như một đứa em gái thôi. – Chito buồn rầu bắt đầu xếp chén đĩa.

Lúc này tôi mới thật sự thấy việc trêu chọc người khác thật ra cũng là thú vui. Nhìn khuôn mặt buồn rầu đáng yêu đến muốn cắn của Chito là tôi lại thấy vui vui, trong lòng liên tục đặt ra câu hỏi khi Chito mà biết được tình cảm thật mà anh dành cho mình sẽ phản ứng như thế nào... Haha... lúc đó chắc thú vị lắm

Tôi liền hát vu vơ la la thể hiện sự mong chờ đến tối nay, trong khi Chito lờm tôi một phát.

Hôm nay trường tôi cho nghỉ cả sáng, buổi trưa mới lên trường tham gia một buổi tiệc đứng, cũng chính là lễ bế giảng năm học, nên sau khi lau cũng như sắp xếp xong chén đĩa, tôi và Chito đã bắt đầu chuẩn bị.

May mà nhà trường vô cùng tâm lý cho chúng tôi đến một buổi sáng để chuẩn bị, tôi và Chito vừa xong đã đến giờ rời khỏi nhà.

Chito hôm nay theo phong cách quyến rũ, mặc một cái đầm màu đỏ, phần thân trước dài hơn gối một chút, phần sau đã chạm đất nhìn rất quyến rũ a. Có một đường xẻ dọc theo chân lên đến đùi, lớp da trắng thoát ẩn thoát hiện. Cô nàng đeo một sợi dây chuyền... nói sao nhỉ? Khá rối với tầng tầng lớp lớp dây đặc nhưng khi phối hợp lại nhìn rất đẹp, trên tay vài ba cái vòng rất sang trọng. Mái tóc dài phần trên búi hờ chéch một bên, phần dưới xõa tự nhiên, chỉ tiện cài thêm một bông hoa hồng cổ định búi tóc, với mái tóc xoăn nhẹ khiến Chito càng thêm quyến rũ.

Tôi được chọn cho một cái đầm đen vài voan trẻ trung, ngang eo thít nơ bằng dải lụa trắng, ngắn trên gối một tí. Lại phải mang đôi giày cao gót tôi vốn không ưa màu trắng. Mang vào mới ngẫm nghĩ quả thật chân tôi và chân Chito cùng size giày, vậy đôi lần trước quả là cố tình thật. Chito đeo cho tôi một sợi dây chuyền dài xuống tận bụng, chỉ chít những mặt màu đồng, tay đeo thêm sợi lắc mảnh. Tóc tôi chẳng cầu kì, chỉ là xõa dài, một dải lụa trắng giống dải lụa thít ngay eo tôi cột hờ ngang đầu giống cái một chiếc băng đô bằng băng.

Ren và Ajita đơn giản, sơ mi trắng, Ren cả vạt đỏ thắt hờ nhìn phong lưu mạnh mẽ, Ajita cả vạt đen nhìn chừng chặc nam tính, vest đen, quần âu đen ừ thẳng tắp. Hai người này khí thế ngời, nếu ở cùng một chỗ với diễn viên ngôi sao... có khi còn bị hai người này làm cho lóa mắt.

Ren đeo một cái khuyên màu đỏ nổi bật bên tai trái, nhìn cực kì nổi loạn.

Hai người này còn cùng chung ba sở thích. Một là mở toẹt hết cúc áo vest, hai là đeo linh kinh vòng da phối vòng nhựa nhứt cả óc bên tay trái, ba là đánh cho tóc rối tung chứ không như người khác mỗi khi diện vest chỉnh tề là vuốt keo cho tóc nằm xuống hết.

Tôi chăm chăm nhìn hai người chỉ có thể lặng lẽ nhận xét trong đầu... dị nhưng đẹp.

The East từ lâu vốn rất khoa trương, và tất nhiên lần này cũng không ngoại lệ. Limousine dài thượt đến nhà từng học sinh đưa rước. Vừa bước ra khỏi nhà nhìn chiếc xe sang trọng đỗ một bên khiến góc đường này đột nhiên trở nên thật sáng bóng và lấp lánh, tôi liền ngoác miệng cười toe toét.

Nhìn xem nhìn xem, chúng tôi ở nhà đẹp, đi xe đẹp, hơn nữa còn mặc quần áo đẹp, ai ai đi ngang cũng nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Không phải tôi ham hố gì, nhưng quá khứ nghe đến là sắc súa của tôi thật sự ảnh hưởng rất lớn đến đầu óc tôi.

Sau khi chạy khỏi Ajita, trong lòng tôi vừa hoang mang vừa lo sợ, vừa phải tự mình sinh tồn, tôi tưởng như mình đã chết ở những ngày tháng đó rồi. Bụng thì đói cồn cào, cả người dơ bẩn khó chịu, mệt mỏi vì mất ngủ, nhìn thấy lũ trẻ trạc tuổi tôi được bố mẹ đưa đón đến trường bằng những chiếc xe sang trọng bóng loáng, sâu trong thâm tâm tôi không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ, cũng từ từ nảy sinh ra một ước muốn được nuông chiều.

Vậy nên nhìn thấy chiếc xe trước mặt, thấy căn nhà sau lưng, cảm thấy dải lụa óng ả tự nhiên áp sát làn da mình có chút hoài niệm đến những ngày tháng hăm hiu ấy... trên môi tôi vô thức nở ra một nụ cười, không biết là cười buồn hay cười hạnh phúc. Giác mơ con con ngày đó của tôi bây giờ thành sự thật rồi!

– Thích thì anh mua cho đầy cả sân những ngày nghỉ nhân rồi ngồi đếm. – Ren thì thào vào tai tôi khi thấy tôi cứ nhìn chăm chăm chiếc xe mà còn chưa chịu dời bước.

Tôi mới giật mình quay sang hẳn. Ren là đang đưa bộ mặt nghiêm túc nhìn tôi... sặc!! Chẳng lẽ là hắn có ý như vậy thật, trông chẳng giống đang đùa tí nào... nói gì thì nói nha... cái tên này vốn coi trời bằng vung, chỉ cần tôi gật đầu dăm lăm bán nhà mua thật, sau này thì sinh sống luôn trong xe. Nghĩ đến thảm cảnh đó, tôi liền không do dự mà lắc đầu nguầy nguậy.

Bác tài một thân vest đen sơ mi trắng ca vạt đen quần tây đen giày da sang trọng, tay đeo găng trắng đậm chất... lái xe. Ông ta ngạc nhiên khi thấy hỗn hợp kì lạ chúng tôi cùng sống trong một căn nhà... ba DW và một WW? Thế giới này thì ra sắp đổi mới rồi...

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh đưa chúng tôi thẳng tiến The East... vốn cách đó không bao xa.

Khi cả bốn bước xuống xe cũng là lúc toàn bộ ánh mắt những người có trên sân trường đồng loạt hướng về chúng tôi.

Tôi liền tự hào ngẩng cao đầu, đang phơi phới thì vấp... mềm ngã.

Ren cứ như đã biết trước tôi sẽ ngã, vô cùng bình thản vòng tay ôm lấy eo tôi kéo tôi ngã thẳng vào người hắn. Tôi liền ngước đầu mỉm cười... đúng hơn là cười toe toét:

– Cảm ơn anh.

Hắn cười khinh bỉ, lại nói:

– Biết ngay em sẽ ngã.

Mà hắn đâu có biết, nụ cười chết người này đang làm hàng tá con mắt khác trên sân trường đang trợn ngược trợn xuôi.

Hầu hết mọi người đều đã vào hội trường chuẩn bị dự lễ, nên trên sân không có đông... nhưng chỉ với lượng người ít ỏi như vậy thôi tôi đã thấy muốn chết rồi!! Thử nghĩ xem, những việc đơn giản bạn làm dù chỉ là bước đi hay vuốt tóc cũng bị soi mói khinh bỉ.

Ai ai cũng xem tôi như tội đồ... chỉ vì tôi đang đi cạnh một đàn hot boy, hot girl. Nói gì thì nói nha, người khác nhận định thế nào tôi cũng không quan tâm nha... nhưng theo tôi thì nhan sắc tôi cũng đâu đến nỗi tôi! Ấy... thôi thì cho em chút giây phút ngán ngùi để ảo tưởng vậy.

Khi chúng tôi bước vào hội trường, mọi thứ vẫn còn rất nhộn nhịp vậy là buổi lễ vẫn chưa bắt đầu.

Ren từ nãy đến giờ vẫn chưa hề buông eo tôi ra, mà hình như đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến ánh mắt toàn trường chỉ tập trung vào chúng tôi.

Tôi liền ngượng ngịu cúi gầm mặt lí nhí mắng hắn:

– Mau buông ra đi. Người ta nhìn kìa đồ ngốc này!

Ai ngờ hắn lại cúi xuống thì thào vào tai tôi khiến mặt tôi càng nóng hơn:

– Hôm nay anh không để em chạy lung tung đi quậy phá đâu.

Cái gì chứ?!

Hắn kéo tôi đến bên bàn ăn, đưa cho tôi một ly nước... hay ly rượu gì đó. Chất lỏng màu vàng nhạt bên trong sóng sánh trên thành ly như muốn nổi loạn chạy ra ngoài. Tôi liền đưa lên miệng nhấp môi, cả người run lên một cái.

Là rượu, hơn nữa còn là rượu vang thượng hạng nha...

– Thấy sao?? – Ren đột nhiên hỏi tôi.

– Sao là sao? Ngon chứ sao? Anh hỏi vậy ý gì?

– Rượu này là anh chọn. – Ren cúi sát tôi nói, tâm trạng có vẻ rất thoải mái. Nụ cười trên môi hẳn nhàn nhạt, nhưng tôi có thể thấy hẳn đang rất vui... vui ra mặt – Nói cho em biết. Anh muốn thể hiện cho toàn trường này thấy...

– Thấy cái gì cơ? – thấy hẳn cứ lấp lửng, để trống phần sau quá lâu, tôi liền tò mò đến khó chịu, cố gắng hỏi.

– Thấy em là của anh. – hẳn đáp như đúng rồi, liền cầm trên tay mình một ly khác, lại kéo tôi đi.

Đơ vì hẳn nãy giờ, đến lúc tiêu hóa được thì mặt tôi đã đỏ ửng lên. Yuki à... mây đúng là vô dụng... siêu cấp vô dụng!! Rất đáng chết!

Chú ý thấy người người đang nhìn vào từng chuyển động nhỏ của mình, tôi nhất thời thấy rất khó chịu, tay tôi đang cầm rượu cũng trở nên cứng đờ như nó rất thừa thãi. Tôi liền đưa ly rượu lên mà nốc. Dù sao thì từa lợm tôi bẩm sinh đã rất tốt, không sợ say, không sợ say. Chỉ sợ buồn ngủ mà ngã lăn ra ngủ thôi.

Chito và Ajita đi vòng quanh đầu đó với nhau, rồi cùng trở về đứng cạnh tôi và Ren. Trên tay Chito cũng là một ly rượu, trên tay tôi cũng là một ly rượu, tại sao khí chất cô ấy lại ngời ngời đến lóa mắt luôn như vậy? Tôi từ thấy mình rất là chìm đắm trong những nhân vật nổi bật đang đứng đây. Từng cử động đến biểu cảm của họ đều rất hoàn hảo, chỉ có bản thân tôi là tị tị rụt rè, đến chút quý tộc còn không có.

Buổi lễ sau đó nhanh chóng diễn ra rồi đến phần tôi thích nhất! Chính là nhập tiệc. Tôi thì rất muốn ăn, nhìn cánh gà chiên nước mắm kia đi... nhìn thịt bò nướng kia đi... nhìn đi nhìn đi! Hẳn không thích thì hãy để tôi ăn! Để tôi ăn hết... tại sao lại cấm luôn cả việc ăn uống của tôi?!

Trùng mắt lờ mờ hẳn đến lờ con mắt ra ngoài, nhưng hẳn chỉ điềm nhiên ‘dạy dỗ’ tôi:

– Em không biết sao? Những bữa tiệc đúng như thế này không phải đến để ăn đâu.

– Vậy chẳng lẽ để ngắm? – tôi bức xúc nghĩ gì nói luôn chẳng thèm uốn lưỡi năm bảy lần gì đó... rất thừa thãi. Ren hơi ngạc nhiên trước phản ứng chống đối của tôi, liền đơ ra một chút, sau khi bình tĩnh lại mới phì cười dịu dàng xoa đầu tôi.

– Em đúng là đồ ngốc. Tập quen đi. Suốt đám cưới của chúng ta, em cũng phải nhìn ăn như vậy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: LỄ BẾ GIẢNG NĂM HỌC.

Suốt đám cưới... đám cưới... ồ... đám cưới của chúng ta... đám cưới của chúng ta cái gì chứ! Tôi ư thích!

Nếu rượu là do hẳn chọn, vậy thì tất những món này cũng là do hẳn chọn. Nếu đã sớm có ý định cảm tôi ăn, thì ngay từ đầu đừng chọn những món tôi thích như thế. Nhìn xem... thức ăn mình thích ngay trước mắt mà không được động vào thì phải làm sao?

Cả một bàn thức ăn ngon thế này mà hẳn lại nói bữa tiệc này không có được ăn. Không ăn thì cả bàn này đem vứt hết? Ồ... nghĩ đến đây tôi càng đau lòng hơn. Đồng bào quần chúng nhân dân khắp nơi chịu đói vì thiên tai còn không có nắm cơm ăn, vậy mà ở đây, hẳn lại ăn xài phung phí! Có thấy mình đang rất bất công không?! Tôi là đang tức giận mà mượn danh người khác để chửi mắng.

Cơ mà bây giờ còn đang là thời gian tôi thường ăn trưa... tôi rất đói. Là rất đói! Xin nhấn mạnh từ rất!

Ôi ôi xem đi... con đói đã ảnh hưởng như thế nào đến đại não của tôi! Thật là đau đầu.

Tôi cúi đầu trầm mặc. Hẳn liền đưa cho tôi một cái bánh ngọt:

– Chịu thua em rồi. Ăn tạm đi.

Miệng tôi liền vô thức nở ra nụ cười. Hẳn lại xoa đầu tôi.

Izumo từ xa tiến đến, liền nhìn tôi lờ mờ. Tôi cười khổ chào cô ta. Cứ nghĩ cô ta sẽ đi chỗ khác, ai ngờ lại bắt chuyện với tôi:

– Tôi cần nói chuyện với Ren một chút, cô không phiền chứ?

– Ừ./Không thích. – tôi và hắn nói cùng một lúc, mà hai nội dung lại trái ngược nhau.

Tôi không ngờ hắn lại phủ phàng vậy, lập tức quay sang nhìn Ren. Hắn không ngờ tôi lại dễ giải vậy, lập tức quay sang nhìn tôi. Tôi mới thờ dài nói nhỏ với hắn:

– Anh cứ nói chuyện rõ ràng với cô ta. Thật ra Izumo cũng không có xấu. Có trách thì trách anh làm cô ấy thích anh.

– Tại sao cô ta xấu tính lại là lỗi của anh? – hắn bĩu môi hệt trẻ con, chất giọng cũng đầy nũng nịu.

– Xì. Anh cứ đi nói chuyện thẳng thắn với cô ta cho em – tôi nhiu mày ra lệnh. Dù gì sâu trong thâm tôi vẫn cho là Izumo là người tốt từ sau cái lần hiểu nhầm tưởng rằng cô ta đã đưa tôi vào phòng y tế.

– Là em ép anh. Sau này có chuyện gì thì đừng trách... – hắn găng giọng, cộng thêm cái nhiu mày khó chịu khiến tôi rét run.

Khuôn mặt hắn đen thui quay lưng:

– Đi thôi.

– Đ... Được. – Izumo run lên một cái trước hàn khí của Ren rồi lẻo đẻo theo sau hắn.

Tôi chỉ chờ có vậy nhào đến bàn ăn.

Thật ra cũng không hẳn tôi bảo hắn đi nói chuyện với Izumo để bản thân có thể thoải mái ăn uống. Mà chính là tôi thật sự muốn hai người đó có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau, sau đó tôi cũng có thể mất đi một địch thủ a.

Tôi đang cầm cái đùi gà trên tay thì Ryuu tiến đến. Về mặt lạnh lùng, khí chất lấn áp người khác. Cậu ta mặc sơ mi đen, vest đen, quần âu đen, không thêm thắt cả vạt mà còn mở tung hai nút đầu nhìn rất nam tính và quyến rũ. Mái tóc tím nằm xuống nhờ keo càng tăng vẻ trưởng thành chừng chạc.

Cậu ta chỉ im lặng đứng trước mặt tôi nhìn tôi chăm chăm... tất cả chỉ là im lặng...

Ngoài lời kể.

Ren và Izumo chậm rãi bước ra hành lang, chọn một góc khuất, một nơi hoàn toàn im lặng, trái ngược với sự ô nhiễm tiếng ồn bên trong hội trường, hoàn toàn là nơi không có người.

Hắn mới dừng lại, hai tay đút túi quần lơ đãng nhìn Izumo. Cô ta chỉ im lặng, hai tay nín chặt vấy mình run rẩy trước hắn. Ren khó chịu lên tiếng:

– Muốn nói gì thì nói đi.

– Chuyện đó... Ren à... em muốn nói cho anh một tin. – Izumo thở hắt ra, như dồn hết can đảm của mình để nói chuyện với hắn. Cô ta biết hắn rất ghét mình, bây giờ có muốn hắn quay lại bên mình cũng là chuyện không tưởng, vậy nên đành bên cạnh bảo vệ hắn... cũng như là bảo vệ tình cảm giữa Ren và Yuki. (đây thật ra chỉ là au nghĩ thế, thực hư thế nào, hồi sau sẽ rõ)

– Chuyện gì? – hắn nhiu mày tỏ vẻ không vừa lòng.

Cô ta lại muốn gì đây? Gây chuyện chưa đủ à, lần trước xô ngã Yuki của hắn xuống tầng, hắn đã rất khó chịu khi bị Yuki bắt phải bỏ qua, lần này là tự cô ta tìm đến, đã được tha rồi, còn cô quay lại treu tức ư? Nếu còn dám động chạm gì đến hắn hay bạn gái hắn, hắn nhất quyết không tha. Thế loại mặt dày như thế này, hắn có giết chết cũng không hả giận.

Lúc này Ren phải kiềm lắm mới không tát cho cô ta vài cái. Đừng nói hắn không chu đáo dịu dàng ân cần với phụ nữ, bởi vì đối với Ren mà nói, trên toàn thế giới này, ngoài Yuki thì tất cả đều là đàn ông.

– Ba anh đã biết chuyện đó rồi. Chuyện anh muốn bỏ điều luật cấm DW và WW... – Izumo e ngại nhìn hắn. Cô ta dù có rắn độc, nhưng là thật lòng yêu hắn. Izumo cảm thấy rất lo... lo là ba hắn sẽ làm điều gì đó xấu xa!

– Thì sao? – vậy mà hắn lại dừng dừng như thể đó là điều hiển nhiên, hai tay đút túi quần nhìn rất bình tĩnh.

– Sao là sao chứ! Em đang lo lắng cho sự an toàn của anh đấy đồ ngốc. – cô ta ức chế hét lên, cả khuôn mặt xinh đẹp bắt đầu đỏ ửng lên vì mất kiên nhẫn. Hai tay đã nắm chặt vấy mình càng siết lại.

– Vậy thì cảm ơn, nhưng tôi không cần sự quan tâm đó của cô. – Ren cười khẩy đầy kiêu ngạo – Khi làm việc đó, tôi đã biết trước ông ta sẽ sớm biết và tìm cách phá hỏng, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

– Anh... tự tin đến vậy sao?

– Không phải tôi tự tin vào khả năng của mình, mà tôi tự tin vào suy nghĩ của bản thân.

– Suy nghĩ... của anh... là...

– Ông ta từ trước đến nay vốn không hề muốn hại tôi. – Ren nói rồi cười khẩy, hất quay lưng bước đi, không thèm ngoảnh đầu, cũng không thèm quan tâm đến Izumo đang í ới gọi theo phía sau.

Ren trở vào trong hội trường, hình ảnh đầu tiên hấn nhìn thấy... khiến cho bản thân vô cùng khó chịu.

Quay lại lời kể của Yuki.

Ryuu đứng trước mặt tôi, khuôn mặt đẹp trai đến lạnh lẽo ấy vẫn khiến cho trái tim của biết bao cô nàng trong trường rung động, nhưng ánh mắt của ai đó vẫn một mực chăm chăm nhìn về tôi. Ánh mắt đó nhẹ nhàng lướt từ trên xuống dưới người tôi, khiến tôi khẽ rùng mình, cũng không tiện lãng đi chỗ khác. Thấy bầu không khí lúc này quá đối kì lạ, tôi khẽ mỉm cười:

– Chào cậu.

– Vốn không định đến, nhưng tôi rất nhớ em. – Ryuu nói ra một câu, hoàn toàn không ăn nhập gì với câu chào hỏi của tôi.

Tôi ngẩng người ra một cái, rồi gượng cười, nụ cười gượng gạo hết sức. Suy nghĩ thật lâu, tôi mới tiếp lời:

– Ừm... hè này không thể gặp cậu nữa rồi.

– Không hấn... trừ khi em nghỉ làm ở Tiffa. – Ryuu nở nụ cười nhàn nhạt, cậu chàng có vẻ rất thích thú với câu trả lời của tôi.

– Sẽ không. – tôi gật gù.

Cuộc nói chuyện lại rơi vào góc chết. Tôi im lặng, Ryuu cũng chẳng thém lên tiếng, hoàn toàn không có ý định sẽ tìm chuyện để nói với tôi. Cậu ta chỉ đơn giản đứng yên một chỗ, tập trung hết tinh lực để nhìn tôi... như thể sẽ ghi nhớ suốt đời khuôn mặt tôi lúc này, như thể đang cố gắng nhai nuốt cả người tôi để nhớ cho thật kĩ.

Tôi hơi giật mình khi thấp thoáng thấy bóng dáng của Ren đã trở vào căn phòng, hơn nữa còn cảm thấy rất tò mò hai người họ đã nói gì với nhau, muốn nhanh nhanh chạy đến hỏi hấn. Vậy mà trong chớp lát, hấn đã biến khỏi tầm mắt của tôi.

Thấy biểu cảm trên mặt tôi có chút thay đổi, Ryuu mới cất giọng nhàn nhạt, không biết là hỏi cho có hay thật sự quan tâm đến tôi:

– Sao vậy? Có chuyện gì sao?

– Kh... không hấn. Vậy... tôi... tôi đi trước. Có gì cần cứ đến Tiffa gặp tôi. – tôi nói vội rồi toan bước đi nhưng bị Ryuu giữ lại.

– Khoan đã... – Ryuu nắm lấy cổ tay tôi với một lực vừa phải, không làm tôi đau, cũng không để tôi có thể vụt chạy.

– Có chuyện gì? – tôi quay đầu hỏi.

– Em... bây giờ em... – Ryuu ngập ngừng, trong khi tôi đang khần trương hết mức, gần như cháy lên – Em đang ở đâu?

– Tôi...

– Nhà của chúng tôi. – giọng Ren vang lên sau lưng tôi – Cậu có ý kiến gì không?

Chết rồi chết rồi! Bây giờ thì khần trương muốn chạy đi tìm hấn, vậy mà khi hấn tự vác thân mình đến đây thì cả người tôi rợn hết cả lên, tóc gáy dựng đứng. Tôi lại rơi vào tình cảnh gì thế này.

Ren thân nhiên như ở nhà, dùng một tay ôm lấy vai tôi, tay còn lại nhẹ nhàng chạm lên cổ tay Ryuu. Tôi len lén liếc nhìn khuôn mặt lạnh không lạnh, nóng không nóng, chỉ cười nhàn nhạt của Ren mà muốn vùng ra bỏ chạy.

Hình như tôi lại rơi vào nguy hiểm rồi. Trông như Ryuu không có ý định bỏ tay ra. Còn Ren thì gần như phát hỏa.

Tôi mới sợ sệt hơi giật tay mình ra, ngay lập tức Ryuu trượt xuống nắm bàn tay tôi, tôi càng đỏ mặt hồi hộp. Lại nhìn nhìn sang Ren, mặt hấn đen thui.

– Cậu làm vậy có ý gì?

– Tôi chỉ muốn nói... nếu cậu làm gì có lỗi với cô ấy. Tôi nhất định sẽ giết chết cậu. – Ryuu nói xong thì khẽ nắm chặt tay tôi một cái rồi mới buông ra.

– Kể ra thì... có lẽ tôi nên cảm ơn cậu vì đã bỏ thời gian quan tâm đến Yuki của tôi trong thời gian vừa qua. Nên mời cậu bữa cơm không? – Ren cười nhàn nhạt, ánh mắt lóe sáng như đang khiêu khích.

– Thật ngại quá, tôi không có ý định thiết lập mối quan hệ với cậu. – Ryuu hình như cũng đang cười, nhưng là nụ cười như có như không, không thể xác định.

– Vậy hay quá, tôi cũng chẳng muốn phí chút thời gian quý giá của mình ở bên Yuki mà cố gắng kết bạn với cậu. – Ren nói xong nhếch mép – Tạm biệt, mùa thu gặp lại.

Ryuu sắc mặt thoáng chốc trở nên tồi tệ hơn, nhưng nhanh chóng lại lạnh lùng như cũ, hết như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Tôi vẫy tay:

– Tạm biệt.

Sau khi Ryuu đã quay lưng bước đi, tôi liền cảm thấy hình như mình có lỗi gì đó... lỗi khiến cho hai người này cãi nhau, lỗi khiến cho Ryuu có nét mặt đau thương đó dù chỉ là một giây ngắn ngủi. Chito từ đâu phóng tới, không hề kiêng dè mình đang ở chốn công cộng mà vô cùng thân nhiên cười toe toét khoe hết răng trong miệng:

– Yuki!! Yuki!! Một lát nữa tớ và Ajita đi ăn tối, nên cậu cứ về nhà cùng Ren nhé.

Tôi chợt nhớ ra chuyện đó, tâm trạng cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, liền cười toe toét đáp lại mà miệng thì nói là:

– Được được! Hai người cứ đi vui vẻ. Tớ sẽ về nhà cùng Ren. Haha...

Nói xong tôi còn cười sáng khoái một tràn. Chito gật đầu cũng cười rất vui vẻ, tức thì lại bị một tốp người lỏi đi mất. Nhắc đến đây tôi mới nhớ, từ lúc vừa bước vào hội trường đến giờ, Ren cũng có ‘vài’ lời mời, nhưng hần thân nhiên vút vào mặt người đó một rổ bơ, xem người ta như không khí, chỉ dụi dăng nhìn tôi.

Mặt tôi đang co giật khi cô gái xinh đẹp kia sau khi run run hỏi hần, bị hần mời bơ như vậy liền xấu hổ chạy mất, hần mới chậm chậm lên tiếng, thu hút sự chú ý của tôi:

– Một lát nữa về nhà thay quần áo rồi mới được đuổi theo họ, nghe chưa?

– Hehe... anh nói gì vậy? Em đâu có định...

– Anh còn không hiểu em sao? – Ren cười nhàn nhạt, nụ cười khiến tôi chết đứ đừ. Tim tôi run nhẹ, cảm giác ấm áp bao quanh... hần lúc nào cũng hiểu tôi như thế... thậm chí đôi khi chỉ cần tôi đưa mắt một cái, Ren cũng sẽ hiểu ý mà làm theo, hơn nữa còn rất tự tin vào khả năng hiểu tôi của mình mà không thêm hỏi lại... bởi thế tôi mới nghĩ hần có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.

– Hehe... Chỉ có anh là hiểu em thôi. – tôi liền nũng nịu với hần – Nhưng mà, anh đã hiểu em đến vậy cũng phải thông cảm cho em chứ? Em về nhà rồi sẽ không biết được họ đi đâu mà...

– Anh biết nhà hàng Ajita đặt, cũng đã đặt một bàn rồi. Được chưa? – hần phán cứ như chuyện hần vừa làm chẳng là gì. Nhưng đối với tôi mà nói, cảm thấy rất rất là cảm động a. Ren thân thiện phải biết, lại còn hiểu ý, chiều chuộng và quan tâm đến tôi như thế. Có một vị thần lúc nào cũng dõi theo từng bước tôi đi, đến từng hành động nhỏ nhất tôi làm cũng khiến bản thân người đó lo lắng không thôi... một lần xúc cảm lại phủ vây lấy trái tim yếu đuối của tôi, khiến nó đập không ngừng... khiến tôi không ngừng hạnh phúc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: TỎ TÌNH! TỎ TÌNH RỒI!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương nhưng khiến tâm trạng tôi phấn khởi hơn bao giờ hết. Tôi ngồi không yên trên chiếc ghế, khiến Ren phải lừ mắt:

– Em cứ lo chơi như thế, thế nào cũng bị hai người họ phát hiện.

– Em còn lo sao? Anh chọn vị trí quá đỉnh. Ngồi đây vừa là góc khuất vừa thấy rõ bàn của họ. Anh là tuyệt nhất. – tôi liền cười toe toét nịnh nọt. Ren rõ ràng thích thú ra mặt.

– Em thích là được rồi. – hần chậm rãi rót cho tôi một ít nước lọc. Tôi liền nhú mồm.

– Anh! Gọi rượu đi. Ngày vui như hôm nay phải uống rượu cơ! – tôi làm nũng, nũng qua nũng lại một hồi, Ren liền chịu thua gọi một chai rượu vang.

Đạo gần đây tôi phát hiện, Ren ngoài đưa ra những yêu cầu vô lý với tôi thì đặc biệt cưng chiều tôi mỗi khi tôi làm nũng... thế này thì hay rồi... cuối cùng

cũng phát hiện ra điểm yếu của hắn!! Tôi tha hồ mà sai khiến nam thần!!! Tôi vui ra mặt, cười không ngớt! Hôm nay đúng là ngày vui nha!

Ajita và Chito đang ngồi bên kia, ăn mặc như đang dự vũ hội, chậm rãi thưởng thức bữa tối sang trọng. Tôi và hắn bên này, thập thò lấp ló (thật ra chỉ có tôi thôi), chốc chốc tôi lại nốc rượu rồi cười sáng khoái. Ren gọi cho tôi biết bao nhiêu là món ngon, hắn bảo bù lại cho bữa trưa tôi gần như chưa ăn được gì.

Lời kể của Ajita.

Tôi và Chito sau khi dự lễ ở trường thấy đã trễ liền đến luôn nhà hàng dùng bữa tối. Tất nhiên, cả hai chúng tôi đều nhận ra sự hiện diện của hai người lấp ló ở một góc khuất bên kia... chỉ ngấm ngấm khẳng định, chứ không ai đề cập đến.

Yuki à... em lộ quá rồi. Anh có một lời khuyên, sau này đừng làm thám tử nhé... chắc chắn sẽ thất nghiệp dài dài.

Tôi gấp cho Chito một phần thịt.

– Cảm ơn anh. – em cúi đầu ngượng ngùng. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng đó, tôi chỉ thấy trong mình rạo rực một cảm giác bất thường.

– Ừ. Anh cũng cảm ơn em.

– Tại sao? – Chito cho ngay vào miệng miếng thịt ban nãy.

– Cái ly em tặng anh, dùng để uống nước rất là ngon. – tôi cười cười, đồng thời đưa ly rượu lên nhấp môi.

– Anh... nói gì thế... ngon là do nước chứ. – Chito bối rối cúi gằm mặt, lớp hồng hào càng rõ hơn. Tim tôi đập mạnh.

Người con gái trước mặt tại sao lúc trước lại không thể nhận ra cô ấy đáng yêu đến dường này! Chẳng lẽ tôi lại mù quáng đến thế?

Chính vì cái bản tính trẻ con lương thiện và dịu dàng kia đã thu hút tôi, tôi cảm thấy cô bé này rất đáng yêu. Ở cạnh Chito, tình cảm lớn dần khi nào tôi không hay. Vài lần em vô tình tỏ tình với tôi, tôi cũng chỉ cho là em đang đùa, chỉ là một chút rung động bởi em rất vô tư và ngây thơ. Nhưng sau cái lần đó, tôi đã quyết định sẽ có ngày hôm nay.

Sau ngày hôm nay, tôi có thể thoải mái chạm vào em, thương yêu em, chiều chuộng em như những gì Ren đã làm với Yuki.

Cái lần đó là một buổi chiều nọ. Tôi đang trên đường sang thư viện tìm chút tài liệu thì tình cờ trông thấy Chito đang đứng ở sân sau, định gọi em nhưng tôi phát hiện ngoài em còn sự hiện diện của một người khác... là một bạn nam cao ráo khá là điển trai. Cậu ta thốt ra một câu khiến tôi chết đứng:

– Chito, anh thích em lâu rồi. Làm bạn gái anh nha.

Lúc này trong trái tim tôi đông bão kéo đến ngàn ngút, tôi rất khó chịu! Đã rất lâu rồi tôi không có cái cảm giác này... sợ mất mát, sợ cô gái đó sẽ rời xa mình, sợ hằng đêm mơ thấy hình ảnh cô ấy nằm trong lòng một người con trai khác. Từ trước đến nay, anh nổi tiếng là luôn bình tĩnh trong mọi trường hợp. Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến anh hóa đá, một bước cũng không nhấc lên nổi.

Người ta cũng đẹp trai, dù không đẹp bằng tôi (ặc, cái này là lo quá hóa khác thường) nhưng vẫn không khỏi thấy bất an. Giờ phút đó tôi mới nhận ra tôi thích em đến nhường nào, sợ em biến mất trong cuộc đời mình.

– Xin lỗi nhưng tôi đã có người mình thích rồi. Xin lỗi. – Chito cười xuề xòa, nụ cười trong sáng tựa thiên thần, nụ cười cứu vớt tâm hồn đang lung lay của tôi.

– Người đó đâu có thích em. Đúng không? Em chưa có bạn trai mà. Hãy nhận lời anh đi. – cậu ta kiên quyết, ánh mắt lóe sáng.

– Xin... Xin lỗi nhưng tôi không thể. – em bắt đầu cảm thấy khó xử. Bản tính lương thiện là vậy, không thể đáp trả lại được tình cảm của người khác sẽ cho là bản thân đã làm tổn thương người ta. Chito toan rồi đi thì bị cậu ta giữ tay lại. Nhìn cổ tay trắng ngần mảnh khảnh trong bàn tay to lớn kia, tôi sôi máu... Lần đầu tiên tôi thấy như món đồ ưa thích của mình đang bị bức đi.

– Quen thử cũng được. – ánh mặt cậu ta khấn khoản.

– Xin lỗi. – Chito cũng chỉ biết lặp lại câu này.

– Vậy... tặng cho anh một nụ hôn xem như quà xin lỗi được không? – cậu ta vừa dứt lời, chưa kịp để Chito trả lời đã tự mình kéo em sát vào người mình, hai tay đã luôn sang siết chặt eo em.

– Cái này không được! – Chito vùng vẫy.

Tôi điên tiết bước đến, mặt hầm hầm rất khó coi.

– Em đang làm cái gì vậy? – giọng tôi lạnh te.

– Em... – em định lên tiếng thì tôi cắt ngang. Tôi ra mặt không phải để làm khó làm dễ em, cũng không phải để em khó xử, mà là để ngăn tên kia.

– Tôi không hỏi em, tôi hỏi em – tôi đánh mắt vòng từ Chito sang tên kia.

Hắn ta nhú mồm có hơi giật mình liền buông Chito ra, em run run lại gần tôi, khẽ níu lấy vạt áo tôi. Tôi thờ dãi. Lúc này phải chi tôi có thể ôm em vào lòng để bảo vệ che chắn.

– Tôi hỏi em đang làm gì người ta! Cường hôn à? – tôi gằn giọng.

– Em xin lỗi. Em xin lỗi – cậu ta hoảng loạn trước cái lườm của tôi, liền cúi đầu xin lỗi rồi quay lưng bước đi thật nhanh.

Sau khi cậu ta đi rồi, nơi đây tôi và Chito cũng chỉ đứng yên, mặt đối mặt, mắt đối mắt, không nói một lời nào. Chỉ có tiếng lá bị gió cuốn xào xạc, những khóm cây run rẩy.

Tôi nhìn em chăm chú. Ánh mắt đó, vẻ mặt đó, tôi tham lam muốn độc chiếm, muốn em chỉ là của tôi, muốn em chỉ thuộc về mình tôi, muốn tôi là người đàn ông duy nhất trên đời này được nhìn ngắm em.

Đừng nói người trưởng thành như tôi sẽ không có những suy nghĩ độc chiếm trẻ con đó... người nào nói vậy nhất định sẽ thấy mình thật sai lầm khi tự bản thân đã lớn lên.

Càng lớn, càng trải qua nhiều năm tháng của cuộc đời, tôi càng ích kỷ hơn. Những suy nghĩ đó cũng sẽ sâu sắc hơn nhiều.

Chito lặng nhìn tôi rồi bật khóc. Tôi hoảng loạn lấp ba lấp bắp:

– Em sao thế? Em có sao không? Sợ lắm à? Em ớn chứ? Thằng đó làm gì em rồi? Có cần anh bắt nó đến quỳ dưới chân em cho em tự xử không? Chito à. Em phải nói gì đó đi thì anh mới hiểu được. Đừng khóc nữa.

Chito thì vẫn cứ khóc, còn cố gắng bỏ chạy khỏi tôi. Tôi liền cầm lấy cổ tay em, cảm thì cảm rồi tự khinh bi mình. Tôi thật chẳng khác nào tên ban nãy... vậy mà còn hùng hồn mắng chửi người ta.

Chito vẫn cứ vùng ra, tôi liền níu lấy em, đưa ngón tay vụng về gạt nước mắt.

– Anh... cho em yên tĩnh một lát. Em muốn ở một mình. – Chito run rẩy, cả người em run rẩy, cả cánh tay em cũng run rẩy.

Tôi xót xa buông tay. Chito liền chạy đi. Việc có người tỏ tình với em... đáng sợ vậy sao?

(Là lá la... lời kể của Mì nè!

Thật ra suy nghĩ lúc đó của Chito chính là vừa giận mình vừa tủi thân vừa cảm thấy xấu hổ khi người mình thích đã chứng kiến mình bị cưỡng bức nên mới nhất thời xúc động mà òa khóc. Ajita lại cho là Chito sợ. Cô nàng này mà sợ ai. Sau đó do đã bình tĩnh lại, Chito mới xem như không có chuyện gì xảy ra, vờ vờ vệt vịt giả ngây ngô.)

Tuy sau đó Chito đã cư xử rất bình thường, nhưng tôi vẫn thấy cô bé này rất mỏng manh yếu đuối. Cảm giác muốn che chở bảo bọc dâng trào, khiến tôi sắp không kiềm chế được nữa. Nhiều đêm muốn len vào phòng Chito ôm em ngủ nhưng tự cốc đầu rồi tự chửi rửa bản thân. Vậy nên, tôi quyết định sẽ tỏ tình!

Quyết định vừa được đặt ra thì tôi lâm vào tình trạng dờ khóc dờ cười. Tôi phải cùng Ren đến lục địa trung tâm. Tôi đành phải dời việc này lại.

Suốt khoảng thời gian xa Chito, nỗi nhớ gặm nhấm từng ngày, từng giờ một, đến khi trở về thì rất muốn xông vào phòng họp ôm lấy em... nhưng nghĩ lại mình đâu có tư cách gì. Nhìn em nghiêm túc bên trong, tôi chỉ biết tự cười khổ.

Là lỗi của tôi, vì tôi ngu ngốc không sớm nhận ra tình cảm của mình dành cho em, để giờ bất lực không thể làm gì. Nhưng hành động của em khiến tôi rất bất ngờ, và không khỏi hạnh phúc.

Em ôm chầm lấy tôi, tựa như thiên sứ từ trên trời bay xuống. Lúc đó thì hạnh phúc dâng trào, cả người tôi lâng lâng.

Bây giờ trước mặt tôi là một Chito xinh đẹp, khoảng cách giữa chúng tôi cũng rất gần. Tôi mỉm cười lại gấp cho cô nàng thức ăn. Mỗi lần như vậy, em chỉ ngại ngần cúi xuống ăn.

Sau khi dùng bữa xong, tôi mới đặt một hộp nhựa bọc vải nhưng bên ngoài lên bàn. Chito mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi, hình như đã đoán ra được gì đó, em vui vẻ ra mặt.

Tôi liền đẩy nó về phía em mỉm cười:

– Anh không biết làm thế nào cho thật lãng mạn, nhưng anh đã cố gắng hết sức.

Chito vẫn im lặng, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi. Tôi khẽ háng giọng:

– Anh biết em có rất nhiều vệ tinh... nên anh muốn giúp em tránh khỏi bị làm phiền. Ý anh là...

– Hi hi...

– Anh muốn bảo vệ em, với tư cách là một người bạn trai. Có được không? – tôi đưa đôi mắt trêu mếu nhìn Chito.

– Thật à? – em ngây ngô hỏi lại, trên mặt không giấu nổi nụ cười.

– Anh nói dối em làm gì? Ngượng chết được. Không thấy anh rất cố gắng sao?

– Được! Được! Được mà! – Chito ngô nghê cười.

Dù đã biết trước tình cảm của em, nhưng khi chính thức trở thành bạn trai của người ta, tôi vẫn cảm thấy cực kì hạnh phúc... còn hạnh phúc hơn trước kia, hơn bất cứ khi nào hết. Không gian xung quanh đột nhiên biến thành màu hồng.

– Vậy thì... – tôi định nói gì đó để phá vỡ không khí ngượng ngập này. Nhưng mà lên tiếng rồi lại không biết phải nói gì nữa.

– Em rất vui. – Chito cười toe toét nhìn tôi. Đôi mắt sáng rực khiến cả người tôi gần như nhũn ra, đến đầu óc cũng trì trệ không thể suy nghĩ được gì khác – Em còn nghĩ anh không thích em.

– Suy nghĩ lung tung. Đưa tay em đây.

Tôi một tay chia ra phía trước một tay chậm rãi mở cái hộp trên bàn. Chiếc nhẫn bằng bạc trang trí đơn giản nhưng tinh tế hiện ra.

Chito khẽ đặt tay mình vào bàn tay tôi. Chạm vào rồi thì cả người tôi như có luồng điện chạy qua, hơi ấm từ tay em truyền sang tay tôi một cách nhanh chóng. Chạm vào rồi tôi mới cảm nhận được kích thước tay của hai chúng tôi chênh lệch quá lớn. Bàn tay trắng muốt ấy gọn ghẽ nằm trong tay tôi.

Tôi chậm rãi từng chút một đưa chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của em. Chito tặng cho tôi một nụ cười rực rỡ, ấm áp soi sáng trái tim tôi.

Chiếc nhẫn vừa khít. Chito đưa chiếc nhẫn lại gần quan sát chăm chú, trên môi vẫn là nụ cười ấm áp ấy, đôi mắt em sáng long lanh. Chito đột nhiên nói, ánh đèn rơi lên chiếc nhẫn thật lấp lánh, cả khuôn mặt em như bừng sáng, em cười ngây ngô:

– Đến bây giờ em vẫn nghĩ đây là mơ.

– Em lại nói nhảm rồi. – tôi khẽ khàng trách móc.

– Mọi thứ diễn ra quá nhanh, em vẫn chưa kịp thích ứng được với việc em đã là bạn gái anh. – Chito nói. Nói xong thì cúi gằm mặt ngượng ngùng. Tôi mỉm cười hạnh phúc.

– Nếu em còn nói những lời dễ thương như thế thì đừng trách anh. Khả năng tự kiểm chế của anh không tốt như Ren đâu.

Chito rất hiểu chuyện ngay lập tức ngượng chín mặt. Nhìn gò má phúng phính ửng hồng kia tôi chỉ muốn cắn cho một cái.

– Được rồi, về thôi. – tôi đứng dậy rồi đưa tay ra trước mặt Chito.

Em ngơ ngác một lát rồi mới đặt tay mình vào tay tôi. Đúng là rất ngây thơ!

Tôi nắm chặt tay em, ngang nhiên lồng những ngón tay mình vào tay Chito khẽ siết chặt. Em đi bên cạnh tôi chỉ mỉm cười – nụ cười đã vô tình chiếm trọn trái tim tôi từ khi nào không hay.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: *AI GỌI Ý ĐI HUUH*

Lời kể của Yuki.

Đang ngoác miệng cười vì viễn cảnh hường phấn bên kia, tôi hoảng hồn khi thấy Ajita nắm tay Chito kéo nhỏ về phía bàn của tôi và Ren. Thôi xong... rõ ràng là bị nhìn thấy rồi!

Ajita và Chito ngồi xuống hai chiếc ghế còn lại. Ren không nói gì, hình như hắn đã biết từ trước hai người họ đã phát hiện ra chúng tôi. Tôi chỉ có thể trầm mặc.

Không khí ở bàn của chúng tôi trở nên thật quái dị. Từng đợt từng đợt gió lạnh thổi tới khi tôi không kiềm được run nhẹ. Tôi nhìn hai cái người đang tay trong tay kia cười cười:

– Haha... thật trùng hợp quá! Hai người cũng đến đây ăn ư?

– Phải rồi. Trùng hợp thật đấy! – Chito nói mà giọng đều đều, khuôn mặt lạnh không lạnh, nóng không nóng, vô cảm!

– Haha... thức ăn ở đây ngon nhỉ? – tôi bèn đâm đầu theo lao.

– Ừ. Ngon lắm. Nhưng không ngon bằng thịt cẩu đầu Yuki ạ. – Chito khẽ cười, nụ cười đó làm tôi giật mình. Gì chứ!? Chito thiên thần của tôi đâu rồi? Trà cô ấy lại đây đi. Huhu!

– Haha... thôi trẻ rồi. Tớ ăn cũng no rồi. Về thôi về thôi! – tôi cười tít mắt vội vã đứng dậy đẩy ghế chạy đi.

– Được lắm. Mà tôi không ngờ cậu lại hòa theo cô ấy. – Chito lườm hắn một cái.

– Tôi không thể để vợ mình chạy lung tung được. – hắn nhún vai như thể bản thân chẳng có lỗi gì rồi cũng đứng lên đi theo tôi. Hắn là dính tôi 24/24.

Hai người kia cũng sớm không tính toán so đo cùng chúng tôi về nhà. Chúng tôi kết thúc một buổi tối vui vẻ bằng cuộc rượt đuổi ngoạn mục vì tôi lên núp trong tủ quần áo ở phòng Chito trông chờ kịch hay.

Ren biết lý do cũng chỉ đen mặt lại búng trán tôi một cái:

– Em đúng là lắm trò.

Tôi nhăn nhó, nhưng một lát sau lại cười khi.

Chúng tôi sau khi cãi vã ầm ĩ lại tổ chức một bữa tiệc liên hoan ở tiền gia.

Về mảng nấu nướng thì cả bốn chúng tôi cùng xuống bếp. Và trong bếp lại xuất hiện một tràn âm thanh... khá là quái lạ.

– Này! Đừng bỏ nó vào lúc này! Chờ một lát nữa. – một giọng nam.

– Cái này sử dụng như nào nhỉ... Á! – một giọng nữ.

– Ôi. – giọng nữ khác.

– Đừng đừng! Chưa được bỏ vào, trộn cho đều đi đã! – giọng nam còn lại lát sau lại vang lên đầy hoảng hốt.

– Bỏ thêm vào. – một giọng nữ.

– Đủ rồi. Vừa ăn rồi mà! – một giọng nữ khác.

– Phải bỏ thêm, còn nhạt lắm! – giọng nữ kia.

– Cái đó là muối đúng không? – một giọng nam.

– Là bột ngọt mà. – giọng nam khác vang lên, rất là chán chường.

– Ô... lỡ bỏ vào rồi. – giọng nam...

– Ờ... cái đó chưa cất ra.

– Kệ đi.

– Kệ sao được! Gặm nó có mà sái quai hàm á!

– Lỡ tay rồi, kệ nó đi. Đợi nó chín rồi cất ra sau.

– Ôi! Nóng! – một giọng nữ.

– Em có sao không? Mau đi xả nước vào tay. – một giọng nam, rồi người nam ấy túm lấy tay người nữ kéo vào bỏ xuống dòng nước. Người nữ đó ánh mắt long lanh cảm động.

– Ô... cái đó hình như tớ mới bỏ vào mà. Sao cậu lại gấp ra.

– Cái nào cơ?

– Miếng nào nhĩ?

– Thôi chiên lại hết từ đầu đi.

– Khét mắt!

– Kệ. Khét thì bỏ.

– Ôi... tìm tôi... thần kinh tôi... có khi nào vì căng quá mà đứt luôn không?

– ...

Còn một loạt những tiếng như “Xèo, bong, cheng, xoảng, tùm, chát, lách tách, lọc ọc...” vì chúng quá tạp âm nên tạm thời bỏ qua. Sau nửa tiếng loay hoay trong bếp, bốn bạn trẻ của chúng ta cuối cùng cũng yên vị trên bàn ăn nhìn thành quả của mình ngập bàn mà cười toe toét. Làm cho một rừng thức ăn thể này xừ gì hết?

Ăn uống nó say, tôi say quá cần câu trong lúc rửa chén đã từ từ ngã ra sau rồi nằm luôn ra sàn ngủ. Ren đang lau bàn tròn mắt ếch nhìn tôi nằm dài trên sàn, vội chạy đến bế thốc tôi lên, mặt trắng bệch:

– Em sao thế? Mau tỉnh dậy! Yuki!!! Yu...

Tôi trở mình chép miệng. Mặt Ren ngay lập tức cứng đờ.

– Vậy mà ban nãy nói em chưa say. Cái cô ngốc này... thật là... – hấn lằm bằm lèm bèm đưa tôi lên phòng ngủ trước.

Chito đang xếp chén lên tủ chén liền phì cười. Ajita lau khô chén đĩa đưa Chito cũng cười nôt.

Sau khi tôi đã yên vị trên phòng, Ren mới trở xuống bếp, ba người chia nhau làm hết công việc của tôi rồi ai về phòng người nấy. Tôi lẩn qua lẩn lại trên giường vẫn còn ngáy khò khò, vô thức thì thảo tên Ren.

Đâu đó trong giấc mơ, tôi nghe tiếng hấn thì thầm:

– Cái đồ ngốc nhà em, anh cũng thật ngượng mộ bản thân có thể kiềm chế được mình đến bây giờ.

...

Từ sau hôm đó chúng tôi nghỉ hè, cả ngày chỉ ở lì trong nhà bày trò quậy phá. Hồ bơi trở thành địa điểm hẹn hò lí tưởng của tôi và Chito. Ren và Ajita suốt ngày bị tổng xuống bếp nấu ăn. Nghĩ mà phát tội!! Đường đường là hai hot boy đỉnh đám The East lại đeo tạp dề nấu cơm... hình tượng sụp đổ.

Nếu để đám nữ sinh ở trường trông thấy hình ảnh này... chắc học máu mà chết! Còn hai người này cũng vì xấu hổ mà chạy đi bán muối...

Một hôm nào đó, Ren và Ajita nổi hứng đòi đi ăn nhà hàng nên cái chức danh đầu bếp hôm đó được miễn. Hai người tụi hấn ra hồ bơi cùng chúng tôi.

Tôi và Chito ngồi trên cái phao lớn, được hai động cơ mã lực cao là Ren và Ajita bơi bơi phía dưới đẩy đi. Cảm giác rất là yomost!! Gió thổi mát mát phía dưới là nước, cứ có cảm tưởng như mình đang đi ca nô vậy.

Suy cho cùng thì hai tên này dù có là ở trong bếp hay ở hồ bơi đều như osin đa năng cho chúng tôi. Tôi và Chito thần nhiên hưởng thụ, chỉ tội hai người đó ra sức phục vụ. Nhưng có osin miễn phí, ngu sao không hưởng quyền lợi a. Tôi ra sức hành hạ Ren, để bù đắp thánng ngày bị hấn áp bức.

Nằm dài trên phao, tôi đột nhiên nhớ ra quay sang hấn đang bị bơm dưới nước:

– Gần đến sinh nhật anh rồi đúng chứ?

– Ừ. Cứ tưởng em quên rồi. Ra sức hành hạ anh thế này... thỏa mãn nhĩ? – hấn dừng lại thờ hồng học, kéo luôn tôi xuống nước. Tôi... một con heo roi xuống nước hết một tiếng lớn như bị chọc tiết, nước văng tung tóe.

– A! Anh làm gì vậy? Chỗ này sâu quá! – tôi ôm lấy Ren... nói đúng hơn là bám dính vào người hấn, bởi bây giờ hấn là phao cứu sinh của tôi.

Dù sao tôi cũng không biết bơi, có gì thì kéo hấn cùng chết! Chết một mình rất cô đơn!

Ren luôn tay sang ôm eo tôi thít chặt tôi vào người hấn, cả người động động chạm chạm khiến mặt tôi đỏ bừng. Ban nãy tự mình ôm hấn thì không sao, bây giờ hấn chủ động ôm tôi có chút... có chút đỏ mặt nha. Hôn nữa bây giờ chúng tôi đang ở dưới nước, làn da của hấn mềm mại hơn bình thường rất nhiều. Máu mê trai trong tôi lại nổi dậy... nhưng chưa kịp táy máy đã bị hấn làm cho giật mình.

Ren đột nhiên nói, giọng hấn buồn buồn:

– Nói đến sinh nhật thì... anh vẫn chưa thể điều tra ra sinh nhật của em.

– Tất nhiên. Đến em còn không biết nữa là. – tôi cười khi.

– Nói gì thì nói, em là vẫn nên có ngày sinh nhật. Thôi thì lấy trùng ngày với anh đi. – hấn nhưn mảy đầy nghiêm túc. Tôi nghe mà cảm động.

– Ồ. Hai người trùng ngày sinh nhật mà. – giọng của Ajita ở đâu đó vang lên.

Ý da... giờ tôi mới để ý, Chito và Ajita từ nãy đến giờ ở bên kia đang nhìn ngắm chúng tôi chăm chăm. May là ban nãy Ren kịp lên tiếng, nếu không tôi đã nhất thời hồ đồ làm việc xấu hổ... mà sẽ càng xấu hổ hơn khi bị hai người này chứng kiến hết!

May quá may quá! Tôi tự cảm thấy mình rất may mắn. Nhưng nghĩ đến ban nãy, tôi lại đỏ mặt a. Đúng là cái làn da nhạy cảm, đừng có hở ra là đỏ ửng lên như thế có được không?! Nhưng bây giờ hình như không phải lúc để tự trách làn da mình.

– Anh nói sao?

– Thì anh nói hai đứa có trùng ngày sinh nhật. – Ajita thản nhiên leo lên phao ngồi. Sự chênh lệch cân nặng khiến cái phao nghiêng sang một bên, Chito mất đà ngã thẳng vào lòng anh.

– Ý anh là sao? – tôi khó chịu hỏi lại. Ajita cứ lấp lửng như vậy thật đáng ghét! Từ khi nào anh biết cách làm khó người khác như vậy?

– Lúc trước khi anh còn ở tổ chức đã tình cờ trông thấy bản lý lịch của em, trong đó có thông tin về ngày sinh. – Ajita cuối cùng mới giải thích sau những cái lườm nguyệt của tôi và Ren. Chito lúc này lọt thõm trong lòng anh mặt đỏ ửng.

– Vậy ngày sinh của em trùng với ngày sinh của Ren sao?

– Ừ. – anh gạt đầu chắc nịch.

– Hay quá! Vậy chúng ta có thể cùng tổ chức sinh nhật rồi! – tôi mừng rỡ hét lớn, vô tình hươ tay hươ chân hất luôn cái phao khiến hai người kia ngã nhào xuống nước.

Chito trừng mắt nhìn tôi:

– Yuki! Cậu... chết với tớ!

Tôi liền tròn mắt cầu cứu Ren. Hấn nhếch mép một cái rồi bơi về thành hồ.

Ren đột nhiên đưa hai bàn tay siết eo tôi thật chặt, cả người tôi đột nhiên có cảm giác bay lên, hấn nhấc bổng tôi lên, đặt tôi ngồi yên vị lên thành hồ rồi chống hai tay tự mình nhay phốc lên... nhìn rất chi là điệu nghệ. Ngẫu quá cơ!!! Tôi đơ ra nhìn hấn, ánh mắt không dời lấy một li. Cơ bụng săn chắc li ti nước khiến tôi bất giác nuốt nước bọt. Ren sau khi đã lên bờ quay lại nhìn tôi. Thấy tôi vẫn hai chân buông thõng xuống nước, mắt thì không ngừng nhìn chăm chăm hấn, Ren rùng mình một cái.

Cả người hấn lúc này... khiến tôi rất muốn mất máu!!!! Nước nhiều từ mái tóc, chạy dọc theo làn da ấy...

Ren gạt mình trước ánh mắt háo sắc của tôi rồi hấn cười đều... rất là đều. Hấn bế thốc tôi lên. Cả người tôi vốn rất nặng, mà quần áo có nước lại càng nặng trĩu, vậy mà khuôn mặt hấn chẳng tỏ vẻ gì khó khăn, thản nhiên đem tôi vào trong. Hấn không có mặc áo... làn da mịn màng của hấn áp vào khiến tôi rùng mình.

Tôi đến là cười khở. Ren hấn không có chút cảm xúc nào hay sao??? (chị ơi chị sai lầm quá)

Tôi theo thói quen choàng tay qua ôm cổ Ren để mặc hấn đưa tôi vào trong. Dù có tấm lưng hấn che chở, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được cái lườm đáng sợ phóng đến từ phía sau... cụ thể là từ dưới hồ bơi.

Chito và Ajita ở dưới đó, người cười người nhăn nhó trông đến là hỗn loạn.

Ren đem tôi về phòng, te te đem tôi vào nhà tắm vứt tôi lọt thõm trong bồn tắm... mà cái bồn tắm nhà tôi to phải biết rồi đây. Tôi bị vứt xuống lăn long lóc một hồi vì trơn trượt mới chống tay ngồi dậy được, liếc cho hấn một cái rồi vịn tay vào thành bồn đứng dậy:

– Em còn chưa có lấy quần áo.

Hấn không nói không rằng, tôi mới tò mò ngẩng đầu đầy thắc mắc nhìn Ren. Ánh mắt nóng rực của hấn khiến tôi gạt mình. Khuôn mặt hấn đỏ hồng, có vẻ đang rất khó chịu nhìn tôi. Tôi lại gạt mình, cả người run lên, cảm giác nguy hiểm đang cận kề, nhưng mà có chút... tò mò, dù sao thì ánh mắt đỏ của hấn cũng rất quyến rũ tôi. Nhịp tim tôi nhanh chóng trở nên gấp rút.

Hấn mơ màng nhìn tôi một hồi. Cảm giác bị người khác chiếu tướng... tôi thấy có chút không quen, dù đó có là Ren đi chăng nữa, hơn nữa còn là dùng ánh mắt đó...

Tôi hươ hươ tay trước mặt hắn, đồng thời nuốt nước bọt một cái:

– Anh làm cái gì mà nhìn em ghê thế?

Ren nhú mày chớp lấy tay tôi. Giọng hắn khàn khàn, ánh mắt đầy ý tứ rơi thẳng vào người tôi:

– Lần nào cũng vậy, cũng đều là em quyến rũ anh.

Rồi xong... tôi tự cầm dao dí vào cổ mình.

– Em... em quyến rũ anh hồi nào? Anh... anh đừng... đừng có đổ thừa! – tôi lắp bắp giật tay mình lại, nhưng tay chưa rời được gọng kiếm là tay hắn, thì tôi có cảm giác bay bổng.

Bay bay một hồi lại thấy lưng mình lạnh toát, thì ra là đang áp vào thành bồn tắm. Tôi tự khi nào đã nằm dài ra. Ren cũng ở trên tôi từ bao giờ. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... lại là vấn đề đó?

Ren dạo gần đây có vẻ khàn trương không kiên nhẫn, cái tình trạng này đã lặp đi lặp lại mấy lần rồi!! Tuy là không có lần nào cùng nhau tới đích, nhưng vẫn rất hại tim tôi!

Tôi lại lắp bắp:

– R... Re... Ren... Ren... a um...

Ren phủ đầu tôi bằng những cái hôn gấp rút, tay hắn lại mò mẫm đi đâu đó rồi trượt vào trong chiếc áo pull của tôi. Chiếc cúc duy nhất của cái quần short tôi đang mặc cũng đã mở tung.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: THÓI QUEN BUỔI SÁNG.

Hắn mò mẫm trên người tôi, môi không ngừng áp lên môi tôi gấp rút, như thể khi đã buông ra thì tôi sẽ lột đôi môi mình ra, sẽ chạy mất.

Hắn đưa lưỡi vào dây dưa với lưỡi tôi. Nụ hôn càng khiến tôi choáng váng, một chút chống cự cũng không làm được, một cái đẩy hắn ra cũng không hề tồn tại. Suy đi nghĩ lại từ trước đến nay tôi đều bị hắn khống chế, không thể thoát được, đành thuận theo tự nhiên... nhưng mà cái thuận theo tự nhiên này rất là gây đỏ mặt!!

Tiếng thở gấp của tôi cùng với tiếng thở mạnh của hắn khiến không khí trong căn phòng này hình như cũng ngày càng nóng lên... tất nhiên vì bị ảnh hưởng nên mặt tôi cũng nóng ran... đúng hơn là lúc này cả người tôi đều nóng hết cả lên.

Tay hắn lần lần mò lên trên, vạt áo tôi cũng bắt đầu bị kéo cho chạy lên. Tôi lo lắng thì lo lắng thật, nhưng sức để đáp lại nụ hôn của hắn còn không có thì ở đâu ra khả năng bảo hắn dừng lại đây?!

Ren mút lấy lưỡi tôi, kéo cả lưỡi tôi cùng cả người tôi sát vào hắn, một lực hút mơ hồ từ miệng hắn kéo lưỡi tôi sang đó, lại tiếp tục dây dưa.

Ánh mắt của hắn lúc này khiến tôi thấy ngây dại, cả người tê tê... rất xấu hổ, nhưng thật sự tôi không ghét điều này.

Tay hắn đã nằm vừa vặn trên ngực tôi, thì tôi bất chợt giật mình, la lên một tiếng, cùng hươ tay một cái, tiếng thở hổn hển của cả hai bị che lấp bởi tiếng nước chảy. Tôi là lỡ tay động trúng cái núm vặn nước.

Nước từ chiếc vòi trên cao bắt đầu tuôn xối xả lên người hai chúng tôi rồi chảy xuống bồn. Ren dừng mọi hoạt động, kể cả những nụ hôn mãnh liệt ban này.

Tôi thở lấy thở để chậm rãi đẩy hắn ra để tránh bị nước dội thẳng vào mặt. Hành động đầu tiên của Ren là kéo tôi ngồi dậy. Hắn và tôi chỉ im lặng ngồi trong bồn tắm nhìn nhau. Không có bất kì tiếng động nào khác ngoài tiếng nước chảy từ chiếc vòi kia.

Hắn nhìn tôi chăm chăm, tuy khuôn mặt hắn vẫn còn mơ hồ một lớp hồng hồng, nhưng ánh mắt đã không còn ngọn lửa nóng bỏng như ban nãy nữa... đã có phần dịu lại... ôn nhu hơn... dịu dàng hơn.

Ren đột nhiên ôm lấy tôi thật chặt. Vòng tay hắn ngày càng siết lại, như đem cả thân tôi bù đắp vào cái khoảng trống nào đó trong lòng mình. Ren khẽ vuốt tóc tôi.

Cái trải nghiệm này thật mới lạ nha! Từ trước đến giờ chúng tôi ôm nhau, hôn nhau rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên hấn ôm tôi khi cả hai đều ướt nhẹp như thế này, hơn nữa bây giờ chính là đã ướt càng ướt thêm khi nước cứ cật lực chảy xuống.

Hấn áp sát môi vào tai tôi như đang nhẹ nhàng hôn nó, khiến một lần nữa mặt tôi đã đỏ còn đỏ hơn, lại chạm phải nơi nhạy cảm như vậy làm tôi khẽ rùng mình. Hấn chậm rãi cất tiếng:

– Anh xin lỗi. Sau này sẽ không như vậy nữa.

– Như vậy... là sao? – tôi nhủ mảy đầy nghi ngờ. Tên này lúc nào cũng troll tôi, không thể không đề phòng. Đang phòng bị Ren, đột nhiên hấn lại đẩy người tôi ra, hai tay áp sát má tôi.

– Chuyện này...

Hấn để lưng câu nói, ngón cái hấn chạm nhẹ lên bờ môi tôi nhẹ nhàng di chuyển... bây giờ tôi mới có cảm giác nhìn như môi tôi nó đã bị hôn cho sưng tấy lên rồi.

Không khí càng quý dị a... hơi nước bắt đầu bốc lên khiến tầm nhìn bị ảnh hưởng. Xung quanh tôi cái gì cũng mờ mờ ảo ảo, mà ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn vàng trên đầu càng khiến mọi thứ lấp lánh. Khuôn mặt Ren lúc này càng hoàn hảo hơn, từng đường nét một đều toát ra vẻ nam tính. Tay hấn xoa nhẹ, cọ cọ vào môi tôi khiến tôi thấy rất... nóng. Có khi hành động này của hấn còn làm tôi phát sốt hơn... một chuỗi ban nãy.

– Anh xin lỗi. Nếu anh còn làm vậy nữa, em cứ thẳng chân đá anh đi.

Hấn thờ dài nói xong đột ngột nhắm mắt, hấn lại chậm rãi cúi xuống dán môi mình lên môi tôi... chỉ đơn giản như vậy, một nụ hôn rất nhẹ nhàng, như xoa dịu vết tích kia. Hôn xong hấn lại ôm tôi thật chặt.

– ... – tôi cúi đầu ngượng ngùng.

– Đạo gàn đây anh rất không ổn. – thì ra bản thân hấn cũng nhận ra như vậy.

– Hắt xì... – tôi hắt xì rõ to... hình như mới ngắt đứt tâm trạng của hấn.

– Quên mất. Em tắm nhanh kéo cảm. Anh sẽ dùng nhà tắm tầng dưới. – Ren vội vã xô tôi ra rồi trèo ra ngoài, hấn chỉnh lại nước cho ấm vừa phải rồi mới yên tâm rời đi.

Tôi nhìn theo tấm lưng ướt đầm kia... trong đầu lại suy diễn lung tung... hình như... trên lưng hấn có vết bầu kia... in rõ dấu tay luôn. Mà hình như người bầu là tôi thì phải.

Ấy... cả khuôn mặt tôi lại nóng ran lên. Hình như là... hình như là ban nãy khi đang... dây dưa với hấn, tôi vô thức... là tôi vô thức thôi!!

Tôi xấu hổ hét lên một tiếng rồi chìm chìm xuống nước, chìm đi... cho khuôn mặt mát hơn.

Ren đột nhiên từ ngoài tiến vào trong:

– Em tắm nhanh lên. Kéo lại cảm lạnh.

– Vâng – tôi giật thót lò đầu lên. Thấy khuôn mặt đỏ ửng của tôi, hấn định nói gì đó, cuối cùng lại im lặng bước ra ngoài.

Tôi lại nhìn theo hấn, bấu môi lăm bầm:

– Anh nói cứ như anh đã gây ra chuyện động trời không bằng... Cái gì mà anh sẽ không như vậy nữa? Chẳng lẽ em lại mặt dày nói thật ra... em không có ghét nó... cũng muốn chạm vào anh nhiều hơn... Đồ ngốc.

...

Vì đã nghỉ hè nên thời gian của chúng tôi vào buổi sáng cũng khá là dư giả, không phải dậy sớm chuẩn bị đi học, nên thường dậy khá trễ.

Sáng nào cũng rất rảnh rỗi nên tôi và Ren sinh ra một thói quen mới. Mỗi khi thức dậy thường ôm nhau nằm trên giường, hôn nhau một cái mới chịu đi nấu bữa sáng.

Hôm đó cũng như mọi ngày... tôi thức dậy đã thấy khuôn mặt Ren phóng to đang dịu dàng nhìn mình. Hấn thường dậy trước tôi, tất nhiên hôm nay không ngoại lệ.

Một tay hấn để tôi gối lên, tay còn lại lúc nào cũng đề lên bụng tôi lại còn kiềm chặt người tôi sát vào gần như dính luôn người hấn. Ren đưa tay tôi đặt lên mạn sườn mình rồi cười khẽ:

– Dậy rồi à?

– Ừm Chào buổi sáng – tôi cười toe toét với hắn.

– Chào buổi sáng – hắn cũng cười nhẹ, khẽ nhúc nhích người, cơ thể và ra giường tạo ra tiếng sột soạt.

Tôi chăm chú nhìn Ren với ánh mắt kinh ngạc. Giờ mới để ý, trông hắn rất tỉnh táo, chẳng biết đã thức từ lúc nào.

Vì phát hiện vĩ đại này mà mặt tôi khá ngu, hắn liền sáng khoái bẹo má tôi:

– Cái mặt em mỗi sáng sao lại đáng yêu vậy?

– Đáng yêu gì chứ? – tôi thừa biết đối với Ren mà nói thì khái niệm của tính từ đáng yêu chính là ‘quá ngu’...

– Hiểu anh thật nhỉ? – hắn dụi mặt vào hõm vai tôi, hít lấy hít để.

– Này! Nhột quá! Haha!! – mũi hắn chạm vào cổ tôi rất nhột a – Mau chóng buông ra! Em đi nấu bữa sáng.

– Nấu nướng gì chứ? Nằm đây với anh. – hắn thấp giọng, có vẻ lơ đãr... ơ chẳng lẽ đang buồn ngủ rồi?

– Đừng cò nữa, em rất nhột. – tôi đồ mặt đẩy Ren ra, nhưng hắn chẳng những không buông còn tỉnh bơ siết tôi dính vào người hắn hơn nữa. Từng tắc da thịt đều cảm nhận được sự động chạm, tôi càng nóng hơn.

Ren à... hôm qua anh vừa nói gì há?? Hôm nay lại giết chết em bằng một màn tỉnh táo vào sáng sớm??!

– Mau tránh ra, em đi nấu ăn! – tôi kiên quyết cự quấy.

– Nằm im. – Ren nói ngắn gọn. Sau hai từ năm chữ đó, tôi bất động, ngoan ngoãn nằm im trong lòng hắn. Ren hài lòng cười nhẹ.

Thật ra mà nói... tôi đúng là vô dụng a... đúng là cả đời này sẽ không bao giờ lấy được thể chủ động!!

Ren ôm tôi một hồi, mới nói tiếp:

– Ngoan, anh thương. – hắn đưa tay vuốt ve mái tóc tôi, trong giọng có chất cười thích thú – Tóc em thích thật.

– ... – chẳng lẽ tôi nói, vì hắn có thói quen nghịch tóc tôi, nên hằng ngày tôi cố tình bỏ ra bao nhiêu thời gian chăm sóc nó, để mỗi khi chạm vào hắn có thể thấy thoải mái?? Vẫn là không nên...

Tôi khẽ nhích người một chút nằm mặt đối mặt với Ren, hắn chẳng quan tâm tư thế giữa hai người đã thay đổi, vẫn thản nhiên đưa một lọn tóc của tôi lên môi, khẽ hôn. Tôi trợn mắt sững người, mà cả mặt cũng đang nóng lên, tim cũng co giật liên hồi. (không giật thì đi bán muối từ đời nào rồi!!!)

Cái cách hắn dịu dàng nhẹ nhàng đối xử với tóc của tôi... sao lại khác hoàn toàn với cách hắn đối xử với tôi vậy?

Hắn nhắm hai mắt, chậm rãi tận hưởng mùi hương từ tóc tôi. Khuôn mặt hắn lúc này, hơn nữa là nhìn ở cự ly gần rất có sức sát thương. Tôi đây rất không đỡ nổi, xem chút nữa đã đè hắn ra cầu xé. Hai mắt nhắm lại, hàng chân mày giãn ra rất bình yên, khuôn mặt hắn tựa như đang ngủ vậy. Tôi đang nhìn hắn chăm chăm với ánh mắt háo sắc thì Ren đột nhiên mở mắt, hắn chậm chậm cất lời:

– Em vừa đôi đầu gọi à? Anh ở cùng nhà với em, dùng chung phòng tắm với em sao lại không biết nhỉ?

– À... mới đôi thôi. Anh tinh ý quá làm gì?

– Phải vậy thôi... lẽ như em cảm ứng cho anh, thân mật với thằng nào khác, anh còn có thể thấy được mùi của tên đó trên người em. Phải diệt cùng giết tận cả dòng họ tên đó. – hắn cười như không cười, cũng không biết hắn đang trêu người tôi, hay đang ngầm cảnh cáo tôi tốt nhất đừng có đại dột mà làm bậy... tôi nuốt nước bọt cái ực.

– Haha... sẽ không mà. – tôi choàng tay qua ôm lấy thắt lưng hắn. Ren rất hưởng thụ cái ôm này của tôi, để mặt tôi vuốt ve lưng mình, hắn siết lấy eo tôi.

Nằm một lát, mắt tôi lại bắt đầu sụp xuống, không ổn a... hình như tôi lại buồn ngủ rồi. Tôi liền nhéo hắn một cái:

– Buông ra thôi, em đi nấu bữa sáng.

– Được rồi, anh sẽ giúp em. Nhưng hình như em quên gì đó rồi...? – hắn lém lỉnh đưa nụ cười trẻ con ra nhìn tôi. Quên... quên cái gì chứ? E hèm... tất nhiên tôi biết hắn đang ám chỉ cái gì.

– Em không hiểu anh đang nói gì! A ha ha! – tôi hét lên đẩy hắn ra, nhưng trên môi vẫn không giấu được nụ cười ngại ngùng với hai gò má đang đỏ ửng.

– Em rõ ràng là nhớ rất rõ. Mau lại gần đây, đừng chống cự nữa. Ngoan. – hắn túm chặt hai tay tôi kéo cả người tôi nằm trên người hắn.

– Ngoan cái đầu nhà anh. – tôi ngượng ngùng cúi xuống hôn phớt một cái lên môi hắn.

Phải đó phải đó... từ cái lần hân ép tôi hôn hân để hân... ừm chụp hình thì Ren có sở thích mới, chính là muốn nhìn thấy khuôn mặt ngại ngùng của tôi khi chủ động hôn hân. Thế là sáng nào, nụ hôn bữa sáng cũng là bắt tôi trèo lên người hân mà hôn... nếu không... hân đe dọa tôi!!! Hức... khổ sợ mà a!

Nhưng nói gì thì nói, sau khi tôi hôn Ren, khuôn mặt hân rất hạnh phúc, mà bản thân hân cũng chẳng thêm giấu diếm, cười rất sáng khoái, hơn nữa trong đôi mắt kia còn sáng lên lấp lánh.

Nụ cười như trẻ con vừa được quà đó khiến tôi thấy bản thân mình chịu thiệt như vậy cũng không phải là vô ích, ít ra có thể khiến người tôi yêu vui vẻ, thì tôi cũng sẽ vui vẻ. Vậy nên ngượng thì ngượng, lâu ngày, tôi cũng chẳng thêm chống trả. Đôi khi còn hung hăng cắn môi hân một cái suýt chảy máu.

Sau khi mè nheo trên giường (cái trạng ngữ này hình như hơi có vấn đề =)) hân tâm tình thoải mái đi thẳng vào nhà vệ sinh, cho tôi nướng thêm một chút. Tôi nằm lăn qua lăn lại trên giường, bất chợt ánh mắt chạm phải tấm hình khổ không lồ cánh tôi và hân đang hôn nhau trên chiếc cầu ngoài sân nhà, mặt lại đỏ lên. Đã bao lâu rồi ngày nào cũng nhìn ngắm nó, vậy mà lần nào trông thấy nó, trái tim tôi cũng thật rạo rức, cũng thấy thật xấu hổ.

Tôi thầm than một tiếng trong lòng, ở bên cạnh hân thường bị quay như dế, vậy sau này có nên yên tâm gả mình cho Ren...?! Cứ như giao trứng cho ác...

Để khỏi nhìn thấy tấm hình đó, tôi chui vào chăn trùm kín mắt. Bóng tối khiến tôi một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy một giấc mơ rất đẹp...

Tôi và hân bình yên nằm trên đồng cỏ rộng lớn, xung quanh toàn là hoa, trên đầu, những ánh nắng nhẹ nhàng trải rộng khắp nơi. Tiếng chim từ đâu đó vọng về. Trái tim tôi thấy rất hạnh phúc. Ren đột nhiên quay sang hôn tôi... một nụ hôn nhẹ nhàng, chỉ đơn giản là môi chạm môi, nhưng cũng đủ để khiến trái tim tôi rạo rức lạ thường.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: BỊ ĐÁNH THUỐC Mê RỒI!!!

Ren đột nhiên hôn tôi, trái tim tôi rạo rức, cả người tôi nóng bức. Vì sao tôi lại thấy rạo rức lạ thường?

Vì cái cảm giác này quá thật. Tôi quả thật có cảm giác môi mình đang chạm môi ai đó... một đôi môi rất mềm mại, rất ấm áp, có hơi ẩm ướt, và rất quen thuộc.

Tôi không kiềm được cắn nhẹ môi người ta... nghe tiếng rên khe khẽ, tôi giật mình mở mắt.

– Em có phải là bình thường rất hay kiềm chế không? Sao trong mơ lại dữ dội như vậy?

Ren... mang trên mình một khuôn mặt rất... ba chấm hỏi tôi.

Tôi lúc này đang nằm rất ngay ngắn trên giường, đầu kê lên gối đường hoàng, chân cũng yên vị cao ngang ngực... nhớ không lầm hình như ban nãy tôi đâu có nằm cái tư thế này?

Ren thì một tay chống lên giường cạnh đầu tôi, một tay hân giữ đầu giường, còn cả người hân là đang tiến về phía tôi, khuôn mặt hân đang phóng hết cỡ. Nghe câu hỏi vừa rồi của Ren... tôi mới ngộ ra, hình như cả Ren ngoài đời thực và cả Ren trong mơ đều hôn tôi... ở cùng một thời điểm... và hình như... tôi cắn phải môi Ren rồi!

Nhìn thấy môi hân hơi sưng, trong lòng tôi thấy rất áy náy... nhưng mà tổng thể khuôn mặt Ren lúc này không có chút nào khó chịu, ngược lại hình như thấy rất thích thú nữa kia.

Hân cười nhạt, ánh mắt để lộ vài phần gian tà, vài phần... nóng rức, chân mày cũng giãn ra rất thoải mái, ngoài cánh môi hơi sưng đỏ thì gò má hân cũng có hơi hồng, nhưng rất ít rất ít, cứ như chỉ là ảo giác. Tôi lại cười cười:

– Em xin lỗi. Nhưng sao anh lại hôn em?

– Hôn để đánh thức em mà. Được rồi, dậy đi. Anh đã nấu bữa sáng rồi. Mau lên để nguội! – hân đưa bàn tay đang chống xuống giường khẽ xoa đầu tôi rồi mới đứng dậy quay đi.

Nhìn Ren trong cái tạp dề, trong lòng tôi không khỏi thấy xúc động, phải chi từ nay về sau... ngày nào tôi cũng có thể yên bình bên hân như lúc này.

Nhưng thực tế tất nhiên hoàn toàn khác với ước mơ... vì cuộc đời rất bất công, một cơn bão lại nhanh chóng kéo đến.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày mai đã là sinh nhật tôi và Ren. Hôm nay không khí trong tiền gia và cả hậu gia đều rất náo nhiệt... mặt ai cũng ít nhiều thể hiện ra sự vui vẻ.

Vừa sáng ngủ dậy, sau khi làm thủ tục buổi sáng, Ren đã vội vội vàng vàng bỏ luôn cả bữa sáng mà chạy đi đâu mất với Ajita, nhưng trước khi đi còn không quên dặn dò, hân cứ luôn miệng bảo tôi phải ăn sáng cho đầy đủ, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe.

Tôi và Chito sau đó bị bỏ lại cô đơn ở nhà, cũng cùng đi mua quà cho Ren. Tôi muốn chọn cho hân một cái gì đó có thể khiến Ren đưa ra một khuôn mặt cảm động, cái gì đó có thể khiến hân nhớ đến khắc ghi.

Sau khi Chito mua lấy một đôi giày cổ cao cho Ren, thêm một cặp áo đôi cho tôi và hân thì cô nàng cười toe toét.

Trái lại, tôi thờ dãi ngao ngán. Mua gì tặng hân đây? Từ trước đến nay cái gì cũng là tôi phụ thuộc vào hân, bây giờ muốn tự bản thân mình mua cái gì đó đem tặng hân, lại không biết phải chọn cái nào.

— Đem thân tặng người ta đi. — giọng của Chito cắt ngang mớ suy nghĩ của tôi, mà là cắt ngang một cách bậm trợn... một cách rất là gây sốc. Không ngoài dự đoán của Chito, tôi đứng như trời trồng ngây ngốc nhìn nhỏ — O... tớ chỉ đùa thôi.

— Hừ... Đùa cái kiểu của cậu. — mặt tôi đỏ hết cả lên, bĩu môi lèm bèm.

— O... vậy ra hai người chưa có làm cái gì hết hả? — Chito tròn mắt nhìn tôi, ánh mắt thể hiện câu hỏi “Thật á?!”

— Này này! Làm gì là làm cái gì hả? — tôi tròn mắt hết toáng... hình như âm lượng hơi lớn, khiến cả tầng quay đầu nhìn chúng tôi.

Chito liền sượng chín mặt kéo tôi vào quán cafe ở tầng dưới, vừa ngồi xuống, tôi đã lờm nhỏ một cái. Cô nàng liền thờ dãi, vẻ mặt khá trầm tư, giống như đang cảm thông, cũng giống như đang oán trách:

— Hai người ở cùng phòng lâu như thế, vậy mà Ren chưa làm gì cậu thật sao?

— Ừm... ừ. Nhưng tại sao tui mình lại nói về chủ đề này chứ?

— Cho hai cafe sữa. — Chito quay sang nói với phục vụ — Hôn nữa, hai người còn đang là người yêu nha. Nếu thật là như vậy, thì Ren quả là có vấn đề.

— Này... có thể bỏ qua chủ đề này không?

— Một là sinh lý hân không được bình thường.

— Này... Chito!!

— Hai là hân hoàn toàn chẳng xem cậu là một người con gái, gián tiếp mà nói, hân hoàn toàn chẳng hề thích cậu.

— Chi... to!!! — tôi gằn giọng. Cả quán cafe lại quay sang nhìn chúng tôi với ánh mắt hiếu kỳ, hết như đang nhìn mấy con rai cá đang biểu diễn ngoài đường.

— Hoặc là, thời gian vừa qua hân đã phải rất vất vả để có thể kiềm chế... — Chito thờ dãi, hình như là thấy thương cảm giúp Ren thì phải... ơ... cô ấy hình như là bạn thân của tôi a — Tội nghiệp thật.

— ...

Phải nói gì đây, tôi chỉ có thể đưa ra khuôn mặt phức tạp. Tôi đưa ly nước lên miệng nhấp môi. Chito đã uống cái rột một cái chỉ còn nửa ly, hôn nữa còn sáng khoai ngoác miệng cười. Tôi rất muốn chụp lại khoảnh khắc này để một ngày nào đó đem nó và Ajita ra mà đe dọa cũng như khủng bố tinh thần nhỏ bạn.

Trước mặt người ta thì thủy mị nét na, sau lưng người ta thì tâm hồn phóng khoáng, hành xử thoải mái... thật là không còn gì để nói.

— Nói thật đi Yuki, có thật là Ren chưa chạm đến cậu không?

— Chạm thì chạm rồi... nhưng mà... tiến thì chưa có tiến tới. — tôi bắt gác thờ dãi.

— Cậu trông cũng có vẻ rất muốn, tại sao hân ta còn do dự? — Chito đưa tay chống cằm, vẻ mặt suy tư, cả người tỏ ra vẻ như một thám tử tư hàng đầu. Cơ mà... tại sao lại làm cái vẻ mặt nghiêm túc đó khi đang suy nghĩ về cái vấn đề kia... nghiêm túc làm cái quái gì!!! Hôn nữa...

— Tớ rất muốn cái gì hả? — tôi đỏ bừng mặt mà lờm Chito. Cô nàng gạt phăng cái lờm của tôi sang một bên, hoàn toàn không chút lo sợ mà còn thần

nhiên nói.

– Không lẽ là do hấn sợ cậu là WW trong khi hấn lại là DW?! – Chito vừa dứt lời thì cuộc trò chuyện của hai người ngồi bên kế bên chui hết vào tai tôi, vì cái tên của người đó có xuất hiện trong câu nói đầu tiên.

– Anh chàng đó tên là gì nhỉ?? Ren? – giọng của một cô gái trẻ... nhìn sang thì thấy cô nàng rất đáng yêu.

– Ừ. Anh ấy tên Ren, nghe nói là chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới ấy, chỉ bằng tuổi tui mình thôi. Anh ấy hình như còn đang học tại The East nữa. – cô nàng còn lại nói, khuôn mặt cô ta cũng không kém xinh đẹp, nhưng mà... anh anh cái gì chứ?! Rõ ràng cô biết hấn bằng tuổi cô mà!

– The East... chà cái trường dành cho pháp sư đó hả? Ngầu thế! – ánh mắt cô nàng long lanh óng ánh, như thể rất ngưỡng mộ.

– Ừ. Nghe nói cuộc họp cấp cao hôm nay cũng là do anh ấy mở ra, để đề xuất việc bãi bỏ luật lệ cấm yêu giữa DW và WW. – cô nàng nói có vẻ sành đời.

Cái gì?!! Cái gì!! Cô nói lại xem?!

– Cái gì? Cô nói lại xem! – ơ tôi chưa có mở miệng nói mà... ai nói ra tiếng lòng tôi vậy?

Ngơ ngác nhìn về hướng phát ra tiếng nói, liền phát hiện người nói là cái người đang ngồi ở trước mặt mình, về mặt đang rất đăm chiêu chăm chú, vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn lộn bô cái về mặt cột nhà ban nãy.

Lúc này, không những tôi vô cùng ngơ ngác mà hai cô nàng ngồi bên kia đang tám chuyện thời sự cũng bị làm cho sững sốt, lại cùng với tôi ngơ ngơ ngác ngác, khuôn mặt ngốc không chịu được.

Chito mất kiên nhẫn nói lại lần nữa:

– Cô nói lại tôi xem. Ren làm sao?

– À... anh ấy hôm nay lấy tư cách chủ tịch tập đoàn Kisuwaza mở một cuộc họp với hội đồng cấp cao, anh ấy muốn đưa ra đề xuất xóa bỏ luật cấm yêu giữa... – cô gái sành đời nhanh trí hơn cả, mau chóng thoát khỏi khuôn mặt ngu ngốc trả lời Chito, vậy mà chưa đợi người ta nói hết câu, cô nàng này đã cắt lời người ta một cách không thương tiếc.

– Được rồi. Cảm ơn.

Chito nói rồi để lại tiền trên bàn thanh toán sau đó kéo tôi đi mất. Cô nàng ban nãy vừa mới dứt khỏi khuôn mặt ngơ ngơ bây giờ lại trở nên thật ngu ngu.

– Này. Cậu định đi đâu? – tôi níu tay Chito để cô nàng bình tĩnh lại một chút. Không khéo vì quá kích động mà kéo cả tôi cùng nhảy cầu thì khổ.

– Đi tìm hai người đó chứ làm gì? Có phi vụ hay như thế lại chẳng chịu rù tở theo. – Chito nói. Giọng nói vừa phấn khích vừa tức giận, hai gam cảm xúc hoàn toàn trái ngược bây giờ đang hòa lẫn vào nhau, nên khuôn mặt cô nàng nhìn rất khó coi.

Ngược lại với tâm tình đảo lộn có một không hai của Chito, tôi cảm thấy rất hạnh phúc, rất cảm động. Bây giờ tôi đã hiểu, những hành động nguy hiểm của hấn thời gian vừa rồi là có ý gì.

Thì ra là hấn đã luôn toàn tâm toàn ý quan tâm đến tôi, còn đứng ra bảo vệ mối quan hệ giữa chúng tôi một cách toàn vẹn không để nó sức mẻ dù chỉ một mảnh.

Một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong tim tôi một cách mạnh mẽ. Tim tôi như vừa có gì đó thật nhẹ nhàng vuốt ve, một cảm giác run rẩy đến mê mẩn.

Ren hấn luôn luôn bảo vệ tôi, bảo vệ cảm xúc của tôi... tuy là toàn dùng những phương pháp thật bá đạo, nhưng vì Ren của tôi tính cách và sở thích vốn rất bá đạo, nên hình như đối với hấn tất cả đều rất bình thường.

Hấn âm thầm làm nhiều việc như thế, đến cuối cùng vẫn là vì chúng tôi. Điều này khiến hấn trở nên thật vĩ đại, thật tuyệt vời. Tôi có cảm giác hấn sẵn sàng nghênh chiến cả thế giới nếu điều đó làm tôi thấy vui.

Càng nghĩ tôi càng thấy cảm động, mà càng cảm động thì nụ cười trên môi tôi càng khó dứt.

Bây giờ dù cho luật lệ có không được xóa bỏ đi nữa, thì chỉ cần ở bên hấn, tôi sẵn sàng phá lệ, có thể cùng hấn chạy trốn, lên rừng xuống biển đều ok. Hấn đã có thể vì tôi mà như vậy, thì tại sao tôi lại không thể vì hấn mà hy sinh!

Bây giờ thì tôi đã hiểu tâm trạng của mẹ tôi khi năm ấy bà theo ba tôi. Thật sự là một cảm giác rất ngọt ngào và hạnh phúc!!

Chúng tôi vừa xuống đến tầng trệt của trung tâm thương mại thì cả người tôi đột nhiên nặng trĩu, hết như chân tay không còn là của mình nữa. Mí mắt tôi khép lại, mặc dù trong tâm trí tôi đang rất hoảng hốt hét lớn “Cái gì thế này?! Mày làm cái gì vậy?? Mau mở mắt ra!! Tao phải đi tìm Ren! Tao phải tìm để ủng hộ cho anh ấy!! Mày mau lên mở ra!!”

Sau đó bên tai tôi vang lên tiếng ù ù thật lớn, lớn đến mức những tường sau này tôi sẽ điếc, cả miệng tôi cũng cứng đờ không thể hoạt động. Người tôi

mềm nhũn ra, cố gắng vịn vào Chito để đứng thẳng, nhưng lúc này, qua tầm nhìn hạn hẹp của mình, tôi đã thấy Chito đã nằm dài xuống đất ở phía trước.

Đó là hình ảnh cuối cùng tôi còn thấy được. Thôi rồi... xác định là chúng tôi đã bị đánh thuốc!

Sau đó, tôi chìm vào mê man...

Lời kể của Ren.

– Trước cuộc họp căng thẳng như vậy, cậu không có chút lo lắng nào?

Ajita tiến đến ngồi vào chiếc ghế cạnh tôi.

Trên băng ghế dài ở phòng chờ, tôi và anh ta, hai mắt đối hai mắt, chỉ lặng lẽ như vậy. Anh ta có vẻ mất kiên nhẫn khi phải chờ đợi câu trả lời quá lâu, tôi mới nhún vai lên tiếng:

– Mặt tôi chỉ vô cảm vậy thôi. Thật ra trong lòng không ai thấy được.

– Thật thú vị. Cậu đúng là rất thú vị. – Ajita cười nhạt quăng lon cafe vào tay tôi, rồi ngã người ra sau, về mặt rất thư giãn nhâm nhi ly cafe trên tay.

– Anh đang bắt đầu nói chuyện như những cụ già. – tôi mở nắp lon, cười nhạt.

– Cậu đang bắt đầu nói chuyện như những nhà văn già. – anh ta hớp một ngụm rồi nhắm mắt nói, trên môi vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt khó đoán.

– Đây là cách anh an ủi đồng viên người khác à? Tôi thấy tội nghiệp cho Chito. – tôi mia mai. (ở một quán cafe nào đó, cô nàng kia hát xì một tiếng rõ to!)

– Đồ con nít! Đừng có đem người khác vào! – ánh mắt kia đảo qua tôi một cái rồi hướng về chiếc đồng hồ treo tường – Đến giờ rồi, đi thôi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: MỤC ĐÍCH THẬT SỰ CỦA BỐ GIÀ.

Chúng tôi tiến vào phòng họp.

Không khí lạnh lẽo nơi đây khiến tôi bất giác rung mình, sự tự tin ban nãy gần như biến mất. Tôi liếc nhìn Ajita, anh ta vẫn rất bình tĩnh, trên môi vẫn còn nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt cũng rất mơ hồ, thật khó để có thể biết được anh ta đang nghĩ cái gì.

Tôi nhìn một lượt xung quanh, thật ra mà nói, mặt ai cũng lạnh như tiền. Vốn tiếp xúc với loại người này đã quen rồi, nhưng khi đứng trước nhiều người như vậy, thật lại có chút 'khác lạ'.

Giây phút hoang mang ngắn ngủi kia nhanh chóng trôi qua, tôi bình tĩnh lạnh lùng tiến đến ngồi vào chiếc ghế của mình. Ajita ngồi cạnh bên rất điềm đạm.

– Chúng ta bắt đầu cuộc họp. – một người đàn ông mặc vest chỉnh tề, khuôn mặt lạnh lẽo không có chút cảm xúc như thể cơ thể đã bị thời gian và công việc tôi luyện như thể nào.

Mọi người xung quanh bắt đầu chăm chú nhìn về phía người đàn ông đó.

Căn phòng này rất dài và rộng, chính giữa đặt một cái bàn dài, một đầu đặt một chậu hoa, một đầu là một màn hình lớn. Tôi đang ngồi ở cạnh cái màn hình đó, là vị trí gần như được tất cả mọi ánh mắt tập trung đến.

– Đầu tiên hãy đến với đôi lời phát biểu của bên đặt ra đề xuất. – ông ta hướng mắt về phía tôi, như có như không lườm tôi một cái. Tôi mỉm cười tự tin đưa tay nói lỏng nút thắt cà vạt trên cổ, kéo nó tuột xuống tận nút áo thứ hai. Chiếc cà vạt đỏ trở nên lỏng lẻo, thỏa thích bay bay.

...

– Chúng ta nghỉ ngơi một chút để suy nghĩ và bỏ phiếu, nửa tiếng nữa công bố kết quả. – ông ta vừa nói xong thì không khí cả phòng như giãn ra một chút, bao nhiêu căng thẳng lúc nãy bay mất. Trên mặt mọi người vừa có chút lạnh vừa có chút lo lắng, bắt đầu tụ họp lại bàn bạc.

Tôi và Ajita đẩy ghế đứng dậy bỏ ra ngoài.

Ở phòng chờ gần đó, tôi đưa cho anh ta một lon cà phê xem như trả lại lon ban nãy.

– Cậu làm rất tốt. Phản ứng của họ rất tốt.

– Tôi chỉ lo vào phút cuối ông ta lại kiểm chuyện. – tôi tin tưởng mà trút bầu tâm sự với anh ta.

– Ông ta...?? Ý cậu là bà cậu à? – anh ta nhanh trí đoán ra được. Biết câu trả lời của mình là hoàn toàn chính xác, anh ta liền nói tiếp – Bây giờ dù cho ông ta có làm gì đi cũng đâu còn kịp nữa, cậu lo lắng làm gì?

– Không thể lơ là như vậy được. Ông ta là chúa lưu manh, không có chuyện gì là ông ta không thể làm, kể cả giết chết người ta. – tôi bất đắc dĩ thờ dãi. Có ai đòi lại đi kể xấu ba mình cho cựu tình địch của mình không?? Chắc chỉ có mỗi mình tôi.

– Ý là cậu đang lo cho Yuki và Chito? – anh ta lại một lần nữa nhanh chóng nhận ra tâm ý của tôi. Bây giờ tôi đã hiểu được cảm giác của Yuki khi cô nằng mỗi lần trùng mắt với tôi cảm tôi không được đọc suy nghĩ của mình nữa. Nhớ đến khuôn mặt phồng má tức giận của Yuki, tim tôi lập tức được xoa dịu, trên môi thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt.

– Hai người họ... hy vọng họ sẽ ổn.

Nhưng quả thật... đời không như mơ.

Hơn nửa tiếng sau, trên màn hình kia ở phòng họp xuất hiện một tờ giấy phóng to.

Nhìn những dòng chữ đậm nhạt không đều xuất hiện trên tờ giấy, tim tôi rung mạnh, trên khóe môi không kìm nổi giật giật.

Kiểm chế nụ cười quá lâu khiến cơ mặt tôi có hơi mỏi.

Ajita huých tay tôi:

– Cười thì cười đi. Nhịn làm gì? Thành công rồi.

Ồ. Bao nhiêu tấn sất nặng trình trịch từ trước giờ vốn đặt trên tim tôi giờ bị gỡ bỏ hết. DW và WW hoàn toàn có thể yêu nhau. Tôi có thể ôm hôn Yuki giữa phố mà không bị nhò đẩy ra nữa, cũng có thể đường hoàng đăng kí kết hôn. Sau này không lo cô nàng sẽ phải chịu khổ chịu thiệt nữa.

Tôi đã từng cam đoan sẽ mang lại cho nhò hạnh phúc, bây giờ thì có thể hoàn toàn yên tâm ở bên Yuki. Bao nhiêu nặng nề đều tan hết như bọt biển.

– Đề xuất đã được thông qua, cậu có ý kiến gì muốn nói với mọi người hay không? – ông bác mặc vest lúc đầu khuôn mặt có hiền hòa hơn một chút quay sang hỏi tôi.

Tôi cười khẩy đứng dậy tiến đến chiếc micro ở trung tâm căn phòng, đôi môi mòng vừa mở ra định lên tiếng thì một giọng nói vang vọng trong đầu tôi.

Khuôn mặt tôi giây trước còn rất vui vẻ, vui đến không thể giấu được, nhưng giây sau, tinh thần tôi trở nên hỗn loạn, cảm xúc cũng không thể kiềm chế. Hàng chân mày nhú lại đầy khó chịu. Môi mím chặt tỏ vẻ tức giận, đưa tay bóp nát cái mic tạo thành một tiếng ré lên thật đỉnh tai. Tất cả mọi người cùng đưa tay che tai, kinh hãi nhìn tôi.

Ajita vừa nhìn đã biết, nhanh chóng đến bên cạnh hỏi:

– Có chuyện gì?

– Yuki bị bắt cóc rồi. – tôi vừa lăm bầm vừa quay lưng chạy ra ngoài.

Ajita theo phản xạ lại gần nói vào chiếc mic đã hỏng:

– Xin lỗi mọi người. Cuộc họp có thể chấm dứt tại đây.

Anh ta nói xong liền quay người chạy theo tôi.

Tôi vụt chạy, khi đã thoát khỏi tầm nhìn của họ liền dịch chuyển đến biệt thự của ông già. Vậy mà cả người tôi bị dội ra, tôi lăn ra ngã rạp trước cổng.

– Chết tiệt!

Tôi quên mất nếu chỉ dùng phép dịch chuyển thông thường sẽ không thể xuyên qua cái kết giới vớ vẩn này của ông ta. Hai tay tôi siết chặt, đá mạnh vào cánh cổng để xả tức, nó không chút dịch chuyển. Giọng nói ban nãy lại vang lên, giọng của con khốn Izumo:

– Yuki không có ở đó, anh không cần phải mò đến đó làm gì. Hehe... nghe lời em, ngoan ngoãn cưới em, em sẽ trao trả cho anh một Yuki còn sống.

Tôi búng tay một cái, cả cánh cổng lẫn phần tường dính vào bản lề đều bị vỡ tan, tất cả nát vụn. Bụi bay mù mịt choáng tầm nhìn. Tôi hùng hổ tiến vào

trong

Hai tay tôi siết mạnh đến nỗi những vết đỏ in hằn lên bàn tay dần toét máu.

Con nhỏ chết tiệt đó!!! Tôi thề, khi nào gặp lại sẽ cho cô ta xuống mồ!! Bảo tôi tha mạnh cho cô ta còn không có cửa, chứ đừng nói là cưới. Đi mà kết hôn với con chó nhà cô! Đồ điên!

Tôi mặt hầm hầm đen thui bước thẳng vào trong. Đầu tiên phải đốt cái nhà này trước, sau đó tôi sẽ đến khiến cô ta sống không bằng chết.

Lần trước nhờ Yuki tôi đã tha tội cho cô ta, vậy mà vẫn chứng nào tật nấy. Đừng là ngựa quen đường cũ, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!!

— Ông đang ở đâu ra đây ngay cho tôi, đừng để tôi phải xối tung cái nhà này lên. — tôi hét lớn đầy căm phẫn, những người giúp việc nhìn thấy tôi đều chết khiếp, hoảng loạn chạy vào núp ở một góc để tránh bị văng miêng.

Không một tiếng động đáp lại, tôi điên tiết hất tung cái sofa vào trong chiếc ti vi đặt giữa phòng, khiến nó xệt điện rồi nứt vỡ hết cả ra. Lúc này mới có tiếng động đáp lại tôi... tiếng của những người giúp việc. Thật chẳng ra làm sao cả!

— Máy người im đi. Ông ta đâu rồi?

— Dạ... dạ thưa cậu chủ... ô... ông chủ đang ở trong thư phòng đọc sách.

Hừ!! Giờ này vẫn còn tâm trạng đọc sách à?!

Tôi xông thẳng vào phòng không buồn gõ cửa, liếc ông ta một cái. Bố già đang ngồi trên ghế đọc sách, vẻ mặt thư sinh hiền hậu, đứng chất một người đàn ông trời gà không chặt.

— Đến rồi à? — ông ta không buông cuốn sách xuống, hai mắt vẫn dán vào đó mà chậm rãi lên tiếng.

— Tôi khi nào ông mới ngừng những hành động ngu ngốc này lại?? Ông đang đợi tôi giết ông, hay viết thư đoạn tuyệt quan hệ với ông?!! — tôi gằn giọng, sát khí tỏa ra ngùn ngụt. Tôi tức giận đến tột cùng, cả người nóng hết cả lên, đến đôi mắt cũng long sòng sọc.

— Mày tha giết tao chứ không được đoạn tuyệt quan hệ với tao. — ông ta vẫn cứng đầu không buông cuốn sách xuống, tuy vậy, xúc cảm trên mặt vẫn có chút gì đó thay đổi, tất nhiên theo chiều hướng tiêu cực.

Gì đây chứ...!! Là đang giả vờ lương thiện?? Là đang cố gắng trở thành một người cha mẫu mực cố gắng làm mọi cách để có thể hòa giải với đứa con trai?? Trơ trẽn.

Ông ta không cho tôi cắt đứt quan hệ, nhưng suốt ngày cứ chạy đến làm phiền chọc tức tôi, rốt cuộc muốn cái gì?

— Ông muốn gì đây? Không phải muốn tôi và Izumo cưới nhau đó chứ.

— Lúc đầu, tao và bên nhà nó cho tụi bây làm hôn ước, chính là vì liên kết hai tập đoàn với nhau. Nhưng dạo gần đây tập đoàn nhà nó có chút vấn đề, chắc là sắp phá sản đến nơi, tao cho nó gả vào nhà này để cái tập đoàn mà tao gầy công xây dựng đi trả nợ cho nhà nó? Tao đâu có ngu. Mày thông minh hơn con bé đó rất nhiều, ngoài tiền của ra thì con nhỏ đó chẳng có gì hết, đến cả trí khôn một chút cũng không có, bị tao lừa một cách trắng trợn mà không biết.

— ... — không ngu, mà quá xảo quyệt, thật quá đáng! Dù cô ta có là người tôi ghét đi nữa, cũng không ngờ ông ta có thể trơ trẽn đến mức này. Hai tay tôi càng siết chặt, ngón tay đâm vào da thịt đau đến mức không còn cảm giác, nhưng sự tức giận vẫn chẳng thể nguôi ngoai!

— Phải, mày tìm đến đúng người đấy. Tao là người đứng phía sau giật dây, điều khiển con nhỏ đó bắt cóc Yuki.

— Đã thừa nhận rồi vậy thì nói đi. Ông muốn cái gì? Tập đoàn tôi cũng đã trả cho ông, cũng không phải là ép tôi kết hôn với con đàn bà đó. Vậy thì ông dùng cô ấy lại ép tôi làm gì? Cưới một tiểu thư khác?! — càng nói tôi càng khinh miệt cười nhạo ông ta.

— Phận làm cha làm mẹ, ai không muốn con mình sống hạnh phúc, tao chỉ muốn tốt cho mày thôi. Chia tay nó đi. Mày không đến với nó được. Nó là một WW.

— Chuyện đó mà ông cũng nói ra được? Không suy nghĩ à?

— Được rồi, ta thừa nhận ta đã sai, từ trước đến giờ làm vậy cũng chỉ vì tốt cho mày thôi. Chọn cho mày một cô vợ vừa đẹp vừa giàu có cũng chỉ muốn tương lai mày tươi sáng. Bắt mày chia tay với con bé đó cũng chỉ muốn mày không phải khổ.

— ...

— Tương lai còn dài, thiếu gì những DW giống nó. Mày hà cớ gì phải tự làm khổ bản thân. Ta biết từ khi vợ ta mất, mày rất hận ta... phải không? Thật ra, việc con mụ vợ kế đã bày mưu sát hại, chuyện đó ta biết, nhưng ta cũng đã hành hạ cô ả suốt bao nhiêu năm nay. Ta không phải không thương yêu hai người... chỉ là... mày không thể hiểu thông được cách quan tâm của ta. — ông ta tiếp tục độc diễn, hệt như một danh hài. ... ông ta đang kể chuyện cười chắc?

Miệng thì nói vậy, trong khi bụng một bồ dao găm, đang sẵn sàng chờ tôi mềm yếu liền lập tức xông đến bóp chết không tha. Những chuyện như vậy, tôi còn lạ gì nữa. Kể một câu chuyện nghe thật đồng lòng người, rồi mới từ từ tiến vào kế hoạch chính. Tính cách của ông ta thế nào, tôi còn chưa rõ...?

Tôi đang điên càng điên hơn.

– Chuyện cuộc đời tôi sau này như thế nào, cũng không mượn ông quan tâm. Đừng có hết lần này lần nọ làm khó tôi, tôi đã hạnh phúc lắm rồi.

– Mày vẫn không tin... – giọng ông ta trầm xuống, sắc mặt cũng tệ đi trông thấy. Chà... ông ta quả có khiếu làm diễn viên... đừng làm chủ tịch nữa, đi mà gia nhập vào một đoàn kịch nào đó ấy.

– Tôi chắc chắn sẽ không chia tay với cô ấy. Chắc chắn sẽ không, cho dù ông có làm gì đi chăng nữa.

– Vậy thì ta sẽ giết nó, chỉ có như vậy, mày mới không mù quáng nữa.

– Nếu ông làm như vậy, tôi sẽ đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông rồi chết theo cô ấy. – tôi gần giọng, chỉ là nói theo phản xạ, thật không ngờ ông ta lại...

– Kh... khoan đã. – giọng ông run run. Tôi khinh bỉ trong lòng, đừng có đóng kịch đạt quá mức như vậy đi. Tôi sẽ tưởng là thật.

Tôi chỉ đứng đó chờ đợi, nhưng tuyệt nhiên ông ta không có nói gì nữa. Tôi liền nói, không đậm không nhạt:

– Còn không mau trả cô ấy cho tôi?

Máu trên tay tôi rỉ ra rồi chảy xuống, từng giọt từng giọt như cửa vào tim tôi, như đẩy tôi vào hố sâu. Thật là khiến người ta mất kiên nhẫn!

– Được, ta sẽ trả con bé cho mày, nếu như nó qua được thử thách của ta.

– Đừng nhiều lời! Mau đưa cô ấy cho tôi!

– Sang ghế kia ngồi đi. Bây giờ một là kiên nhẫn nghe theo ta, hai là ta sẽ giết nó ngay tức khắc. Ta cũng không phải là người có kiên nhẫn, đi nhắc lại nhiều lần một câu.

Tôi tức giận ngồi xuống ghế, ghế thì êm mà cứ như có gai đâm vào người tôi vậy, trong lòng rạo rức đến khó chịu. Ông ta lại định bày ra cái trò gì?

Ông ta mở ti vi, hình như là đang phát ra hình ảnh quay trực tiếp từ camera theo dõi... có rất nhiều góc độ, nhưng tất cả đều chứa một hình bóng nhỏ nhắn đáng yêu tôi đang tìm kiếm. Trong phút chốc, tôi vô cùng kích động.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: THỬ THÁCH CỦA YUKI.

Lời kể của Yuki.

Aa... đầu đau quá! Có chuyện gì đã xảy ra.

Tôi dần dần mở mắt ra, khung cảnh xung quanh khiến tôi khá ngạc nhiên, mà tình trạng của tôi lúc bây giờ cũng khiến tôi thấy rất giật mình.

Tôi đang ở trong một nhà xưởng bỏ hoang chẳng, tôi đoán vậy? Xung quanh khá tối, ánh sáng duy nhất chính là từ thứ đèn lập lòe trên đầu, bóng đèn dây tóc sáng mờ mờ. Ngoài đó ra, bóng tối xung quanh gần như trải dài bất tận. Dường như nhà xưởng này rất lớn, trên những bức tường xa xa, một vài ánh sáng li ti bé nhỏ chui từ bên ngoài vào, lọt qua những khe hở nhỏ xíu.

Tôi cảm thấy toàn thân tê tái. Bình tĩnh lại mới phát hiện mình đang ngồi yên trên một chiếc ghế sofa đặt lơ lửng ở giữa, dây trói thật chặt, buộc tôi vào chiếc ghế, tôi tự nhiên trở thành một con sâu uồn ẻo vì không thoát ra được.

– Ai vậy?! Thả tôi ra!! Đồ điên! Tôi không đẹp không giàu! Bắt tôi làm gì?! – tôi không thương tiếc giọng nói của mình, cũng chẳng có thèm giữ hình tượng gì gì đó mà hét lớn, hét đến độ bản thân mình còn có thể nghe thấy tiếng vang vọng lại.

Tôi thờ dãi, định thi triển phép thuật thì lại phát hiện ra mình không có làm được... ơ ơ... cái quái gì? Tình trạng này là hậu quả phép thuật á?! (ý chỉ ý

là hậu quả còn sót lại sau lần bị cướp phép ợ =])

Đồ điên! Tôi tự chửi bản thân mình, bình tĩnh một chút xem nào. Lần trước Ren có nói với tôi, những nơi mình không thi triển được phép thuật, chứng tỏ là nơi đó có một mảng phép nào đó có tác dụng ngăn cản sử dụng phép thuật. Loại mảng này thường không rộng lắm, không to lắm, hoành tráng lắm cũng chỉ được khoảng một căn phòng nhỏ. Bởi loại phép này rất khó dùng. Nó tựa tựa phép thuật cấm vậy.

Nên đúc kết lại hai câu. Một là, chỉ cần tôi có thể rời xa chỗ này một chút, đã có thể thi triển được phép thuật, sau đó có thể chạy thoát thân. Nhưng hai là... tôi đang phải đối đầu với một pháp sư, hơn nữa, nếu tệ hơn thì đây chính là một DW. Nhắc đến DW...

Ồ khoan... Chito đâu rồi?

— Chito!! Chito! — tôi gào khản cổ, gào đến mức lưỡi tôi muốn thụt luôn vào trong, thì có một giọng nói vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, cả tiếng hét kinh thiên động địa kia nữa.

— Nó không có ở đây. Mày tìm nó làm gì, quan tâm đến bản thân mình trước đi. Đồ ngu. — chất giọng này khiến tôi chết đứng... đây là giọng của Chito...?!!!

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, tiếp nối tiếng nói ban nãy là một loạt tiếng nện gót giày xuống sàn... ‘cộp, cộp’ những tiếng thật khó nghe. Một bóng người từ từ bước ra từ trong bóng tối, lặng lẽ đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn tôi. Sao lại là...

— Izumo?

— Ngạc nhiên lắm hả? Từ nãy đến giờ có một giây phút nào mày nghĩ người bắt cóc mày là Chito không? — cô ta cọt nhả hỏi tôi.

Izumo khoác trên người một chiếc đầm dài đầy kim tuyến lấp lánh, khuôn mặt trang điểm đậm đến kinh dị. Nụ cười nhếch mép trên môi đó thật sự khiến tôi thấy rất căm phẫn, chỉ muốn nhào đến tát cho cô ta một cái. Lần trước có lẽ tôi đã sai lầm khi bảo Ren tha thứ cho cô ta!

Nhưng dù gì thì, cô ta làm vậy cũng chính là muốn trêu ngươi, chọc tức tôi, tôi mà tức điên lên chẳng phải đã trúng bẫy của cô ta rồi sao??! Không chịu được ra mặt thì phải thâm chửi trong lòng. Đồ mặt dày! Đồ đĩa dói!! Đồ trơ trẽn! Đồ chết tiệt! Đồ thú vật! Đồ không đáng sống!!

— Chito cậu ấy không bao giờ làm thế, mà cũng không bao giờ nện gót giày xuống sàn như cô. Cái cách tỏ vẻ nguy hiểm ấy xưa rồi. — tôi không cam tâm tức tối một mình, quay sang trêu tức cô ta. Một người nào đó đang chăm chú quan sát cuộc nói chuyện của chúng tôi ở trong thư phòng của một căn biệt thự nhât thời nổi nóng, đập mạnh tay xuống bàn, còn lầm bầm: “Đồ ngốc em! Sao còn chọc tức cô ta chứ!”

— Hừ! Mày còn mạnh miệng?

Sắc mặt cô ta ban nãy vẫn rất phề phờn, rất hài lòng với kế hoạch của mình, ngay lập tức nhăn nhó khó chịu, liền điên lên tát cho tôi một cái.

Ồ. Đúng với kế hoạch của tôi, cô ta nổi điên rồi! Nhưng mà để mình bị đánh tôi mới phát hiện ra, tôi và cô ta đang ở hai tình trạng khác nhau.

Dù cho cả hai có đang cùng tức điên đi nữa thì, tôi không có dùng được phép thuật, nhưng cô ta có thể, tôi không thể sát thương vật lý lên cô ta, nhưng cô ta thì lại có thể đánh tôi, đá tôi, hành hạ tôi. Giờ mới thấy mình ngu.

Cái người kia đó đó lại đứng lên khỏi ghế sừng sĩa:

— Thử thách của ông là cái quái gì thế? Tôi không thể để yên được! Mau nói! Cô ấy đang ở đâu?!

— Đây chỉ là một phần của thử thách. — trái ngược với cậu thanh niên bên này, ông già kia rất bình tĩnh và thân nhiên quan sát phản ứng đứa con trai của mình.

— Thử thách con gà nhà ông! Đồ điên! — chàng trai đó đá mạnh khiến cái bàn nứt đôi rồi chạy vụt ra ngoài.

Hắn dùng phép thuật gửi suy nghĩ vừa mới học xong trong đạo gần đây liên lạc với Ajita. “Mau giúp tôi tìm Chito hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra.”

Lần trước hắn và Ajita đến lục địa trung tâm, nhớ rất nhớ giọng nói của hai cô gái họ yêu thương, liền quyết tâm sau khi về đến nhà sẽ học loại phép đó, sau này có thể liên lạc với hai cô nàng bằng cách này, như vậy sẽ không còn nhớ nữa.

Ban nãy khi chạy đến biệt thự của ông già, hắn cũng đã rất nhiều lần liên lạc với tôi bằng cách này, nhưng kết quả không như dự định, hoàn toàn không thể liên lạc, hắn liền hiểu ngay tôi đã bị đưa đến một khu vực không dùng được phép thuật, tâm trạng tức giận càng thêm buồn bực, nhất thời bối rối mà trở nên ngu ngốc.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy tôi bị tát mà không thể làm gì, sao hắn có thể ngồi yên quan sát tiếp??

— Tôi nói cho cô nghe này Yuki... — Izumo đột nhiên dịu lại, tâm trạng cô ta có vẻ buồn bã, giống như đang tìm một ai đó để trút bầu tâm sự.

— Cô muốn nói gì?

— Thật ra... tính cách của Ren như vậy, tôi không thể không yêu anh ấy. Cô cũng là người yêu của Ren, biết quá rõ điều này đúng không?

– Ý cô là...

– Tôi muốn được ích kỉ một lần này, làm ơn nhường anh ấy cho tôi. – Izumo thờ dài nói, hết sức sâu thẳm.

– Cô yêu anh ấy? Chẳng phải cô sẽ muốn anh ấy hạnh phúc sao? Cô nghĩ Ren sẽ hạnh phúc khi ở bên cô? – tôi thương cảm nói... hết sức kiên nhẫn giải thích cho cô ta hiểu vấn đề hiện tại.

– Cô cũng biết nói vậy sao? Vậy thì tôi cũng cho cô biết. Cô nghĩ một mối tình giữa DW như anh ấy và một WW thấp hèn như cô sẽ như thế nào. Hơn nữa, khác biệt về gia đình của hai người cũng là quá lớn, làm sao có thể ở bên nhau sau này.

– Đó là chuyện của chúng tôi. Cho dù không có gì trong tay đi nữa, chúng tôi vẫn có thể yêu thương nhau. Chỉ cần ở bên người mình yêu, mà người đó cũng hết sức yêu chiều mình, mọi khó khăn đều tự động trở thành hạnh phúc. – tôi lại một lần nữa chậm rãi nói, từng chút từng chút thăm dò phản ứng trên mặt Izumo. Cô ta đen mặt lại hết sức khó chịu, đây rồi, về mặt hàng ngày của Izumo!

Một Izumo đầy tâm trạng như ban nãy, tôi thật không thấy quen.

Ở đâu đó, một người đàn ông trung niên đang chăm chú quan sát chúng tôi qua chiếc ti vi, vừa nghe xong câu trả lời của tôi thì ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, trong một thoáng ngẩn ngui, ông ta lại thờ dài rồi nở nụ cười, miệng lầm bầm: “Ta thật sự thua rồi. Thật sự nắm chắc phần thua rồi...”

– Hơn nữa, tôi tin chắc chúng tôi có thể ở bên cạnh nhau. Cô không cần phải lo cho chúng tôi. Lo cho bản thân mình đi. Tìm một người con trai nào đó tốt hơn. Tôi không tin xinh đẹp như cô lại không có tên nào theo đuổi. – tôi vừa dấm vừa xoa, vừa ngọt vừa cay, xoa dịu cô ta. Giờ phút này việc quan trọng nhất tôi nên làm chính là bảo toàn tính mạng của mình, không thể đùa với lửa được.

– Chuyện tôi có người theo đuổi hay không không liên quan gì đến cô. Cô nghĩ cô có cái quyền gì mà ra lệnh cho tôi, ép tôi làm theo cô? – cô ta ương bướng đáp lời.

– ... – vậy cô có cái quyền gì mà ra lệnh cho tôi rời xa Ren cái đồ ngang ngược này... – Tôi chỉ là đang khuyên cô thôi. Cô thấy đó, cô đã gặp Ren trước tôi, ở bên anh ấy thời gian lâu như vậy, nếu anh ấy có cảm tình với cô thì đã phải yêu cô vào khoảng thời gian đó rồi.

– Mà biết cái gì mà nói? Sở dĩ anh ấy không yêu tao là bởi vì anh ấy muốn giữ khoảng cách với tao. Bây giờ nếu mày đồng ý rời xa anh ấy, tao có thể nhân lúc anh ấy đang đau khổ mà dỗ dành Ren, lúc đó, anh ấy hoàn toàn không thể nào chống cự được sức quyến rũ của tao. – cô ta cãi ngang. Lí luận cùn này ở cuốn sách nào thế? Tôi đốt sách, đốt nhà xuất bản, đốt luôn nhà tác giả!

Một người trung niên nào đó nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi khẽ rung mình: “Con gái khi ghen thật đáng sợ!”

– Cô cũng biết nói như vậy sao? Khi tôi rời xa Ren cũng chính là lúc anh ấy đau khổ và yếu đuối?! Cô cam tâm đẩy anh ấy vào đau đớn? – tôi thật không hiểu cô ta yêu Ren bằng phương pháp gì??? Không thể vì hạnh phúc của mình mà nhẫn tâm cướp mất hạnh phúc của người khác chứ!?

– Không dài dòng với mày nữa. Mày có chịu tránh xa anh ấy không? Nếu không tao buộc lòng phải khiến cho anh ấy cả đời sau này còn chẳng dám nhìn vào mặt mày lấy một lần nào nữa.

Cô ta đích thị là đối thủ trẻ con nhất mọi thời đại. Vừa thiếu suy nghĩ lại không chính chắn... cô ta nghĩ cách này có hiệu quả sao?!

Nói gì thì nói, cô ta ở cạnh Ren lâu hơn tôi, dám cá cô ấy cũng yêu hấn lâu hơn tôi. Vậy thì hình như tôi quả thật là người thứ ba. Suy cho cùng thì hình như tôi cũng có chút lỗi. Vậy nên bây giờ nhìn khuôn mặt đau khổ của Izumo tôi có chút không đành lòng, vẫn là muốn khuyên cô ấy từ bỏ mối tình đau khổ này đi, vẫn là muốn cố gắng tìm ra một cái kết viên mãn cho tất cả mọi người.

– Cô nghĩ lại xem, sau lưng cô có người nào luôn thăm lạng quan sát, luôn lo lắng giúp đỡ cô trong mọi trường hợp, dù biết đó là việc xấu hay không? – tôi lại một lần nữa kiên nhẫn hỏi. Izumo suy tư một hồi lâu mới đáp lời.

– Có.

– Vậy cô nghĩ xem, có phải người đó rất thích cô không? – tôi lại tiếp tục hỏi, lần này không hề suy nghĩ, cô ta gật đầu chắc nịch.

– Có.

– Vậy có phải bây giờ, cô nên quay tình cảm của mình về phía người đó?

– Người đó là ba tao.

– ...

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Hình như cuộc nói chuyện này ngày càng lệch hướng rồi. Tôi lại thờ dài, tiếp tục nói:

– Vậy...

– Mày đang đánh trống lảng hay cố kéo dài thời gian chờ người đến cứu? – Izumo lạnh lùng cắt ngang. Từ đâu xuất hiện một cái ghế đối diện cái ghế của

tôi. Izumo thân nhiên ngồi xuống đối diện tôi, cùng tôi ‘hàn thuyên’.

– Không hề, tôi nói cho cô nghe, không phải tôi đang muốn đánh trống lảng tìm đường thoát thân. Tôi nói thật nhé, bây giờ dù cô có giết tôi đi nữa, tôi cũng không buông tay anh ấy đâu. Tôi biết cô yêu Ren, vì tôi cũng yêu anh ấy, tình yêu đó rất khó chấm dứt đúng chứ? Tôi thật ra cũng không muốn thấy cô vì tình yêu này mà đau khổ như vậy, nên mới tìm cách giúp đỡ cô thôi mà.

– Bây giờ mày đang tỏ vẻ cao thượng sao?? Tao chỉ thấy mày đang khinh bỉ và coi thường tao thôi. – cô ta gất lên đau đớn, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên khó coi.

Dù cô ta đang rất tức giận, nhưng tôi không hiểu sao lại có cảm giác như những lời tôi nói từ nãy đến giờ có một phần nào đó đã cảm hóa được trái tim Izumo. Tôi chắc hẳn cô ta sẽ không dám làm hại gì đến mình.

Đột nhiên tôi từ ghét chuyển sang thương hại Izumo. Cô ta quả thật rất đáng thương. Yêu một người vốn là điều tốt, nhưng yêu một người không yêu mình... lại mang đến đau đớn tột cùng.

– Cô bình tĩnh một chút có được không?? Tôi không phải có ý đó đâu mà.

– Tôi thật sự không biết mình nên làm gì? – cô ta dịu giọng... ồ... đã đổi cách xưng hô rồi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: IZUMO TIN TÔI ĐI QUAY ĐẦU LÀ BỜ.

– Tôi thật sự không biết mình nên làm gì?

Thật ra tôi cũng không biết nên khuyên cô ta như thế nào, ngoài việc bảo cô ta tìm đến người nào đó yêu mình sâu đậm để giải tỏa bớt nỗi đau.

Tôi từ trước đến nay chưa hề nếm trải cảm giác đơn phương. (phải rồi, quanh chị ý toàn dzai đẹp) Tuy vậy, lần trước lúc Ren đến lục địa trung tâm, tôi đã nhớ nhung da diết, trong lòng luôn cảm thấy vừa nặng nề vừa trống rỗng, ngày đêm nhớ đến hình bóng của ai đó, nhớ đến nỗi làm chuyện gì cũng không thể tập trung được. Cảm giác ‘nhớ’ đã đáng sợ như thế.

Trong khi Izumo cô ta, đã phải nhớ trong vô vọng, nhớ mà không thể làm gì, nhớ mà không thể đi tìm, nhớ mà không thể ôm người ta vào lòng, lại bị người mình yêu thương lạnh nhạt ghét bỏ như vậy, thật là khiến người khác thấy cô ta vô cùng đáng thương.

Tôi lại là dạng người hay thương xót cho người khác, không thể làm lơ được.

– Cô nói xem, ngoài... khụ... ba cô ra, thì còn ai đối tốt với cô nữa?

– Có.

– Vậy thì cô nên chuyển tình...

– Đó là mẹ tôi.

– ... – tôi im bật một lúc, mới điên máu hét lên – Cô có hiểu ý tôi không vậy, tìm người nào khác giới mà tuổi ngang ngang mình ấy! Vậy mà cô dám nói tôi ngốc!

– Có Ren. Anh ấy đối với tôi rất tốt.

– ... – con mắt nào của cô thấy hẳn đối tốt với cô vậy?? Tôi móc ra xào lãng chắc cũng không ảnh hưởng gì đến thị giác của cô đâu.

– Haha... tôi chỉ đùa thôi mà...

– ... – ồ, cô ta đùa, cô ta còn cười nữa.

Phản ứng như vậy là cái phản ứng như thế nào vậy??? Đứng trong phút chốc khiến người khác rợn người như vậy Izumo à... Tôi sợ a.

– Thật ra tôi rất hoang mang, tôi có cảm giác nếu thiếu anh ấy tôi có thể chết. – Izumo cười đã mới tiếp tục tâm sự.

Theo tôi nhớ không lầm, một đứa từ trên đầu xuống gót chân đều hiện rõ hai chữ ‘Kiêu ngạo’ như cô ta rất cô đơn, không có bạn... chắc những nỗi niềm này đã chôn sâu rất lâu mà không có ai cùng giải bày, chắc là nặng nề và đau khổ lắm.

Hôm nay, tôi tình nguyện đóng vai người bạn thân của Izumo cho cô ta lời khuyên chân thành nhất! Tôi liền xoáy vào tâm lý cô ta:

– Vậy nhìn anh ấy chết dần chết mòn cô cũng can tâm?

– Tôi nói thật,... tôi vốn rất ích kỷ, tình yêu của tôi cũng không thể cao thượng được. Thà rằng nhìn anh ấy đau khổ bên tôi, tôi cũng không thể nhìn anh ấy vui vẻ bên con nhỏ khác, nhất là những con nhỏ xấu đầu xấu đốn như cô.

– ...

– Tôi không biết nên làm gì. Cả năm nay tôi luôn phấn đấu vì anh ấy, bây giờ... buông tay, tôi không còn tha thiết làm gì nữa. – Izumo xoa xoa mi tâm.

– Tôi nghĩ, cô buông tay là lựa chọn sáng suốt nhất. Đừng nên ôm một con nhím vào lòng nữa, nó càng giãy cô sẽ càng đau mà thôi. Buông ta rồi mới có thể nắm lấy bàn tay khác. Trên đời này đâu có thiếu đàn ông. Hơn nữa, tính tình của cô... hèm... thẳng thắn như vậy, cô lại... khụ... xinh như vậy, người người mê!

– Cô thôi khen tôi ngay. Nổi hết cả da gà.

– Tóc gáy tôi cũng dựng đứng hết rồi. – tôi cũng thờ dài. Ai nhìn vào hai chúng tôi bây giờ lại nghĩ là tình địch đang ngồi nói chuyện với nhau.

– Yuki à, thật ra từ lâu tôi cũng đã có ý định muốn từ bỏ Ren, nhưng không ngờ tình cảm này không dứt được. Tôi cũng rất phiền lòng a.

– Chuyện này tôi không thể khuyên cô được. Tình cảm là do tự bản thân quyết định, tôi không thể nói gì hơn.

– Cô có phải đang muốn xúi tôi từ bỏ Ren nên mới giả vờ hiền lành như vậy? – Izumo nhất thời nhú mày nhìn tôi, vẻ mặt lại càng hoang mang hơn trước, trở nên sợ sệt yếu đuối.

Một người đang mất phương hướng, tất nhiên rất yếu đuối, cũng rất đa nghi. Càng lúc tôi càng thấy cô ta thật đáng thương, tôi lúc này nổi máu trượng nghĩa rất muốn bảo vệ cô ta! Nhưng tôi không thể không phủ nhận, tôi lúc đầu đúng là có ý định muốn khiến cô ta từ bỏ Ren.

– Tin hay không là chuyện của cô, tôi có biện hộ cho bản thân đi nữa cô cũng không có tin. – trả lời lấp lửng là tốt nhất đi!

Cô ta im lặng nhìn tôi, không gian nhất thời trở nên thật kì quái, tôi tăng hắng:

– Cô có giữ tôi lại đây cũng vô ích thôi, cho dù các người có làm gì chúng tôi đi nữa, tôi cũng quyết sẽ không chia tay đâu.

– Được rồi, được rồi. Thả cô ra là được chứ gì? – cô ta hất tay một cái, dây trói trên người tôi biến mất.

– Tôi rất vui vì cô đã thông suốt mọi việc.

– Đừng có ảo tưởng, tôi làm vậy không phải vì cô.

– ...

– À... nhắc cho Ren giúp tôi. Thật ra thì ba của anh ấy không có xấu xa như anh ấy nghĩ đâu. Lúc trước để mẹ anh ấy mất, ông ấy vô cùng hối hận, vô cùng xót xa, nên mới không dám quan tâm đến Ren. Anh ấy đã hiểu lầm rồi. Cô bảo với anh ấy như thế nhé.

– Chuyện này, tôi không thể hứa với cô được. Tôi nghĩ cô nên tự mình nói với Ren. Dù gì hai người cũng cần nói chuyện với nhau thật rõ ràng... – giọng tôi bắt đầu nhỏ lại – ... lần nữa.

Lần trước ở lễ bế giảng, tôi đã bảo hấn đi nói chuyện đằng hoàng với Izumo, xem như đó là lần cuối, vậy mà hôm nay cô ta lại bắt tôi đi như thế này, không rõ hấn có biết chưa...

Dù gì thì gì, hai người này vẫn phải nói chuyện với nhau một lần nữa, xóa mọi ân oán, hoàn toàn chấm dứt cho tôi!!!

– Tôi sẽ nói chuyện với Ren sau, bây giờ tôi đưa cô về, đi thôi.

...

Mọi chuyện hôm nay xảy ra cứ như chong chóng vậy, tôi hoàn toàn bị xoay vòng vòng. Đến khi mình đang yên ổn trước cổng biệt thự nhìn vào trông thấy tiền gia thất thoáng mới hoàn toàn bình tĩnh. Izumo cũng đã đi xa, chỉ còn lại là một chấm đen nhỏ nơi cuối đường.

Nhìn lên bầu trời mới thấy trời đang dần sáng, mặt trời từ từ đi lên, ánh sáng rực rỡ che lấp những ngôi sao li ti.

Tôi đực mặt ra... đã sáng rồi. Vậy là tôi đã biến mất một ngày một đêm, Ren chắc chắn đã phát hiện ra việc tôi và Chito biến mất...

– Ô quên hỏi rồi, còn Chito thì sao...?! A! Mình đúng là con ngốc!!!

“Yuki?!”

– Ai vậy??

“Yuki, đồ ngốc! Em đang ở đâu! Anh đến ngay!” – hình như là giọng của Ren, hơn nữa còn đang rất gấp rút, rất mất kiên nhẫn.

– Anh học được cái này từ hồi nào vậy? – tôi cười toe toét mở cửa vào trong nhà, rồi nghe thấy hán đang phát tiết bên tai mình, tôi mới chậm rãi nói – Anh bình tĩnh đi có được không? Em đang ở tiền gia. Anh mau về đây đi.

“Được.”

Tôi đưa tay khóa cửa, vừa quay lưng lại đã thấy Ren một đồng trước mặt, giật cả mình ngã người ra phía sau, tựa lưng vào cái cổng to tướng, may là có nó, nếu không chắc tôi cũng ngã oạch ra đường mất rồi! Trùng mắt hận cái người khiến mình thót tim, tôi lại lần nữa giật mình.

Ren mồ hôi nhễ nhại, đôi môi tím tái, ánh mắt trở nên mơ hồ, hàng chân mày nhú lại đầy khó chịu, quầng thâm dưới mắt rõ rệt thể hiện chủ nhân của nó đã có một đêm đầy vất vả. Trên gương mặt vốn rất sáng kia xuất hiện một vài vết đen xỉ, mái tóc ẩm mồ hôi rũ xuống ôm sát thái dương, bết dính lên vành tai hán. Môi hán chỉ khép hờ cho tiện thở, hình như đã phải chạy đi rất lâu. Trên người hán chỉ có chiếc áo sơ mi trắng xộc xệch, nút thắt cả vạt lúc này đã xệ đến ngang eo, trông chẳng giống cả vạt nữa, nút áo cũng mở tung hết hai nút. Mồ hôi chảy từ gò má xuống cằm, tiếp tục xuống yết hầu, trượt trên xương quai xanh xuống vòm ngực sần chắc thoát ần thoát hiện kia.

Hán thở hổn hển, gần như không thể đứng vững, dồn hết trọng tâm về một bên, cả người hán đổ nghiêng về phía tôi. Tay hán theo phản xạ lập tức đưa lên chống vào cánh cửa phía sau lưng tôi.

Người tôi bị áp sát hơi giật mình nên vô thức càng tựa người vào cánh cổng. Ren áp sát tôi, giữ nguyên tư thế một hồi mới ôm chầm lấy tôi, hán thở mạnh, những hơi thở đứt quãng, Ren thều thào như người chết:

– Em... đồ ngốc em làm cái trò gì...

– Em xin lỗi. – vì đã trêu anh. Thật không ngờ hán lại lo lắng cho tôi đến như vậy – Đừng nói với em cả đêm hôm qua anh đã chạy đi tìm em

– Em nghĩ anh có thể ngồi yên ở nhà chờ em lết xác về sao? – hán muốn gào lên, nhưng sức lực của bản thân không cho phép, kết quả là lí nhí – Em đang hỏi cái thứ ngốc nghếch gì...

– Em xin lỗi. – tôi vô thức luồn tay qua ôm siết hán. Hán hơi ngẩn người một vài giây rồi cũng vòng tay ôm lấy tôi, dụi đầu vào cổ tôi, siết chặt tay, cố gắng cảm nhận hết cả người tôi như sợ tôi sẽ biến mất, như thể muốn tôi hòa quyện vào hán.

Hơi thở ẩm áp phả vào cổ, mái tóc ẩm nước chạm nhẹ vào má tôi khiến tôi càng thấy bản thân mình thật có lỗi. Hán lo lắng cho tôi như thế, chạy nhào nhào đi tìm tôi cả đêm, vậy mà tôi lại thản nhiên ngồi hàn thuyên tâm sự với Izumo, đã vậy lúc trở về còn bồn chồn hán, ậm à ậm ừ, lấp la lấp lửng, xem lo lắng của hán chỉ là thú vui trêu chọc. Lần này tôi sai rồi... sai rất nhiều...

– Em xin lỗi mà.

Tôi nhú mày nhắm chặt mắt lại, tôi sợ sẽ phải nhìn thấy nét mặt tiêu tụy của Ren.

Ren là ai chứ, một DW dù có thức khuya dậy sớm, có bôn ba khắp bể, có đánh nhau với cả một băng nhóm vẫn có thể trưng ra khuôn mặt thản nhiên như đối với mình việc này chẳng có là cái gì, vậy mà hôm nay, biểu cảm trên mặt hán là hoàn toàn tiêu cực, nhìn thấy tôi, ánh mắt lóe sáng như thấy một ốc đảo nhỏ nhoi khi đang ở hoang mạc.

Rốt cuộc thì hán đã làm cái gì mà bây giờ lại trở thành thế này?! Đêm qua rốt cuộc hán đã đi đến bao nhiêu chỗ, chạy đến bao nhiêu nơi, hỏi thăm bao nhiêu người...? Hơn nữa, không chỉ là đêm qua, mà có khi là cả ngày hôm qua hán đã chạy khắp nơi tìm tôi.

Một Ren đầu đội trời chân đạp đất lại có một ngày như hôm nay...

Tất cả là lỗi tại tôi. Nghĩ tới đây, tay tôi càng siết hơn. Vừa cảm động vừa thấy mình thật đáng trách, tôi tự giận mình thay cho hán. Tôi là ai mà hành hạ Ren ra đến thế này...

Dù cho một cảm giác ngọt ngào có lan đến tim thì tôi vẫn cảm thấy đắng ngắt. Nhìn Ren như vậy, tôi thật không đành lòng.

Hán sau một hồi trầm mặc mới thở phào một tiếng rõ rệt... thể hiện sự yên tâm, hình như có tiếng cười nhẹ:

– Món quà sinh nhật này đặc biệt thật đấy! Tặng cho anh cả một ngày lo lắng đến chết đi sống lại.

– Quà gì chứ... – nhắc đến quà... hình như tôi chưa mua được – Em xin lỗi, hôm qua đang đi mua quà cho anh thì...

Ren đột nhiên ngẩng đầu lên, một khoảng trống xuất hiện giữa chúng tôi (khoảng đầu của hán ấy), Ren liền kéo tôi sát vào người hán, đầu hán di chuyển

chéch sang bên thì thắm vào tai tôi:

– Không sao. Anh chẳng cần. Có em là đủ rồi. Em làm ơn đừng có chạy lung tung mà đột nhiên biến mất nữa có được không? – hấn cọ cọ gò má vào thái dương của tôi.

Tôi yên tâm tựa vào vai Ren, mùi mồ hôi này sao mà quyến rũ...

– Ren, anh đi cả ngày đã mệt rồi, đi tắm rồi nghỉ ngơi một lát. – tôi vừa nói vừa mỉm cười. Câu nói này đã từ lâu tôi rất muốn một lần thử nói với Ren, nhưng bình thường đi đâu chúng tôi cũng đi cùng nhau, về nhà cũng về cùng nhau, cơ bản là không có cơ hội, hôm nay phải nắm bắt.

– Em cũng mệt. – hấn gật gù. Giọng nói vô cùng thoải mái, thông thả. Hình như bao nhiêu mệt mỏi của hấn đã trôi đi đâu luôn rồi...!!

– Phải, em rất mệt. – tôi cũng gật gật trong lòng hấn.

– Vậy thì đi tắm cùng với anh. – giọng hấn hoàn toàn nghiêm túc. Cái quái...!! Tôi bực bội đẩy hấn ra, há to miệng mắng nhiếc:

– Đây... vừa gặp lại mà anh đã... um...

Kết quả bị hấn chặn lại bằng một nụ hôn... chắc là rất dài... rất dài...

Lưỡi hấn do thám miệng tôi, rà soát từng mm một trên môi tôi, ngẫu nhiên như thể nó là một món ngon, và nếu hấn không xử lý trước, món ngon đó sẽ bị những con thú khác câu xé không thương tiếc. Hấn cứ như sau chuyện đi vừa rồi môi và miệng tôi đã khác đi, bây giờ đang dò xem có gì mới lạ...?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: MÓN QUÀ SINH NHẬT THỨ NHẤT.

Ren sau khi dứt nụ hôn thì ôm tôi cứng ngắc, cả lúc đi vào nhà tôi cũng bị hấn ôm. Ren luồn tay qua ôm chặt thắt lưng tôi, khiến người tôi dính sát vào hấn, thật sự rất khó đi, tôi liền lèm bèm:

– Anh có cần phải như vậy không?

– Vì em rất hay gây chuyện, anh phải trông chừng em. Làm vậy cho em khỏi biến mất nữa.

– ... – cái thể loại lí luận ngang ngược gì thế này?!!

Vừa vào nhà đã thấy Chito và Ajita đang tức tốc chạy ra ngoài. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Chito là những hàng nước mắt.

Vừa nhìn thấy tôi, Chito đã gào lên:

– Cậu làm cái trò gì vậy hả?!! Đột nhiên đưa tớ về nhà rồi biến mất là thế nào?!! Đồ ngốc!

Tay cô nàng vò lấy vò để tóc tôi. Vừa cười vừa mếu máo vừa giận dỗi, nhìn Chito lúc này chẳng khác đứa con nít là mấy.

– Đồ ngốc này.

– Thôi tớ mệt lắm rồi, vào nhà đi có được không? – tôi cười trừ.

– Tất nhiên. Vào thôi! Đi thôi. – Chito thẳng tay đẩy Ren ra, ôm eo tôi vào trong. Để lại hai anh chàng với vẻ mặt nghi vấn tình cảm giữa hai cô vợ của mình.

Sau khi vào nhà, Chito mới cau có, lèm bèm:

– Thuốc mê con khi gì mà đến tận khi này tớ mới tỉnh dậy. Ajita thấy vậy liền dựng tớ dậy bảo là cùng chạy đi tìm cậu, không ngờ vừa ra đến cổng đã gặp. Hay thật đấy!

Dragon dù bình thường thể hiện ra là rất ghét tôi, nhưng bây giờ nó nghe tiếng tôi thì ngay lập tức chạy ù từ trong bếp ra mặt mày hớn hớn ôm chầm lấy tôi, ôm chặt không buông. ..., lại thêm một đứa con nít sợ bị giành mất đồ chơi. Bên trong vang lên một tiếng thật lớn ‘xoảng’.

– Ôi. – thằng bé giật mình thốt lên rồi chạy vào bếp.

– Hay gì chứ? Phải cảm ơn Izumo đã đem cậu về nhà chứ không vứt một mình cậu nằm lăn long lóc ở trung tâm thương mại, không biết sẽ đưa mình ra cho bao nhiêu người nhìn. – tôi mắt thì nhìn theo Dragon, miệng liền nói đỡ Izumo, thật chẳng hiểu từ khi nào mình lại ‘luơng thiện’ như vậy.

– Này! Cô ta đã bắt cóc chị đấy chị hai! – ba người... và một con rồng vừa mới bon chen từ trong bếp chạy ra liền hét lên.

– Hờ hờ... thôi đi tắm cái đã, rồi gì thì gì. Cả người bẩn hết cả rồi. – tôi nói một lèo rồi chạy thẳng lên tầng túm lấy cái đầm rồi chui thẳng vào nhà tắm mở nước thật lớn, để không nghe được tiếng Ren lèm bèm ở bên ngoài.

Phù... phù... thật là nguy hiểm. Nói đỡ cho cô ta làm cái gì không biết!

...

Tắm xong cũng đã giữa trưa. Thật tình mà nói thì tôi đã mong vào ngày sinh nhật đầu tiên của mình, cũng như là lần đầu tiên tôi và Ren cùng đón chung sinh nhật, sẽ có một sự kiện nào đó thật tuyệt diễn ra... nhưng ý của tôi không phải là như thế này đâu, tại sao tôi lại bị bắt cóc chứ! Thật đáng ghét! Thật xui xẻo.

Cả bọn kéo vào bếp của tiền gia nấu nướng bữa trưa. Chito và Ajita mới đá tôi và Ren ra ngoài phòng khách, hai người đó vỗ ngực tự hào:

– Hôm nay để chúng tôi làm. Hai người ngồi im đi. Sinh nhật thì không nên động đây nhiều, cũng không nên chạy nhảy lung tung.

Này này... về sau hình như là đang ám chỉ tôi cái gì đó a!! Dragon cũng lảng xảng trong bếp phụ giúp.

Ren vừa ra đến phòng khách đã nằm dài ra sofa, khuôn mặt hần dù đang cười rất tươi nhưng vẫn không thể giấu được vẻ mệt mỏi ẩn hiện.

Hắn tựa đầu lên gối rồi ngoắc ngoắc tôi lại gần. Tay tôi vừa vịn trong tầm với của Ren liền bị hắn nắm lấy. Ren kéo tôi nằm vào lòng hắn.

Nên tình hình bây giờ có thể nói là ở sofa hiện tại rất chi là mờ ám. Hắn nằm bên dưới, tôi vừa vịn nằm trên người hắn. Ren vòng tay ôm tôi, thật sự rất ấm áp, hần dúi đầu tôi vào ngực hắn, tôi cũng ngoan ngoãn cọ cọ vào, rất dễ chịu. Giọng hần pha chút cười, hần vui vẻ nói:

– Hôm nay anh có hai món quà muốn tặng cho em.

– Nhưng mà em không... – tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt lấp lánh của hần tôi sửng người.

– Em không cần tặng gì cho anh cả. Em không mất chân tay là anh đã mừng lắm rồi! – Ren cười nhẹ, hần xoa xoa đầu tôi, vuốt vuốt tóc tôi, giống như đang dỗ dành đứa em bé nhỏ.

– Này! Anh nói cứ như thể em rất là... bất cần ấy!

– Chứ còn gì nữa. Em không bất cần thì còn ai vào đây? Năm lần bảy lượt bị bắt cóc. Làm người khác lo muốn chết! – hần bẹo má tôi, nụ cười đầy cưng chiều khiến mặt tôi đột ngột tăng nhiệt.

– Xùy... ừ thêm anh quan tâm. Vậy quà đâu?

– Em chạy lên phòng, lấy phong bì giấy trên bàn đem xuống đây. – hần thông thả nói, nhắm hờ mắt lại ra chiều hưởng thụ rồi mới chậm chậm buông tôi ra.

Tôi liền chạy lên phòng theo lời hần nói, một phong bì giấy khổ A4 nằm ngay ngắn trên bàn. Tại sao ban nãy khi bước ra toà lại không để ý nhỉ?

Không thèm đem xuống nhà cho hần, mà tôi trực tiếp mở ra luôn.

Những dòng chữ in đậm phóng to ở đầu trang giấy khiến tôi không nói nên lời, nhưng những cảm xúc thì phủ đầy trái tim. Tôi chạy xuống nhà, trên môi vô thức nở ra nụ cười toe toét, đến khi thấy khuôn mặt hai mắt nhắm hờ, mép môi hơi nhếch lên như đang ngủ cực kì bình yên của Ren, tôi cũng chưa kịp thích nghi với... ‘tờ giấy’?? Tôi áp a áp ứng:

– Re... Ren... cái... cá... cái... này là... là... tức là... cái... là em... cái anh... là...

– Em và anh có thể chính thức kết hôn trên mặt luật pháp. – Ren mở miệng khẽ nói, hàng mi dày từ từ lay lay rồi mở lên. Hần từ từ ngồi dậy, cả người một mỏi tựa lưng vào thành ghế.

Nhìn khuôn mặt hần, tôi vô cùng vô cùng xúc động, đã không mản gì hết chạy thẳng đến nhảy bổ vào lòng Ren. Hần kêu lên một tiếng hự vì có một con heo từ trên trời rơi xuống đè mình.

– Ng... Ngộp thở... ặc... cứu!! – hần rên rỉ, tay quơ quào tìm lối thoát, tôi ôm hần thật chặt khiến Ren không còn đường lui.

Ôm hần cho đã đời, mà nhìn hần cứ như sắp bị chết vì ngạt đến nơi, tôi mới xoay nghiêng người qua, ngồi lên đùi hần, cánh tay choàng qua cổ hần, tựa

đầu vào vai hấn:

– Cảm ơn anh. Anh vất vả rồi. Em rất thích.

Ren thờ lấy thờ để, lườm tôi một cái rồi ánh mắt chuyển sang dịu dàng vô đối, hấn luôn hai tay ôm lấy thắt lưng tôi, hơi nhích người ngồi thẳng dậy cho tôi được thoải mái. Hấn mỉm cười nói:

– Em thích là được rồi. Còn một món quà nữa. Nhưng mà, để tối anh bật mí nhé.

– Không! Nói luôn đi. – tôi quay sang hấn nũng nịu, đưa ánh mắt cún con long lanh ra. Ren nuốt nước bọt khẽ dời ánh mắt ra chỗ khác.

– Không nói. Đó là bí mật. – hấn nói thật nhanh, như thể chỉ cần một chút tác động, hấn sẽ không kiềm được mà bật mí.

– Anh à... – tôi càng được nước làm tôi, hai tay đặt lên má hấn, xoay đầu hấn hướng thẳng mình, hơn nữa còn làm một khuôn mặt rất đáng thương.

– Em thật là ma mãnh... nhưng không có chuyện anh nói cho em biết đâu. – hấn đưa tay véo mũi tôi.

– A! A! Đau. – tôi bĩu môi – Trước sau gì em cũng biết, anh cứ tiết lộ một chút đi.

– Không thích. Để em tò mò một chút mới thú vị. – hấn nhếch mép, khuôn mặt cực kì gian. Nếu như tôi không lầm thì Ren càng ngày càng lưu manh...

– Thôi thì cho em chút gợi ý cũng được. Nha... – tôi cố gắng kéo dài từ cuối cùng, móng tay cào cào nhẹ má Ren. Hấn rùng mình một cái mới thờ dài.

– Được rồi. Được rồi. Anh không thể thắng nổi em mà. – hấn vừa dứt câu, mặt tôi đã hớn ha hớn hở – Món quà này... thật ra lúc trước đã một lần, anh từng đề cập với em về nó.

– Thật sao? Là gì vậy? Nói cho em...

Tôi nói còn chưa hết câu đã bị ngón trỏ của hấn yên vị đặt trên môi, hấn cười khẩy, ra chiều rất thích thú vì khuôn mặt tò mò đến cực đại của tôi.

– Gợi ý đến đây là chấm dứt. Mau vào trong ăn trưa thôi. Anh đói quá.

– Nói cho em đi rồi ăn mà. – tôi lại tiếp tục làm nũng.

– Nếu em không để anh vào trong ăn trưa, anh sẽ trực tiếp ăn em – hấn chậm chậm nói, khuôn mặt đầy vẻ thích thú khi trêu chọc tôi.

S... Bạn trai tôi có máu S!!! Aa!! Bớ làng xóm ơi!

Chưa kịp để tôi bớ xong làng xóm, hấn đã chứng minh hành động ‘ăn em’ của mình. Ren cúi xuống dán môi mình lên môi tôi. Tôi nhanh chóng đẩy hấn ra. Ren liền ôm tôi xoay người, tình huống bây giờ lại là tôi nằm dưới, lưng áp vào sofa, cánh tay hấn vòng qua ban nãy vẫn còn kê ngang vai tôi ôm chặt, tay còn lại hấn bắt đầu di chuyển xuống dưới. Á! Cái gì vậy?! Chúng ta đang ở trong phòng khác đấy! OMG. Khuôn mặt hấn vẫn là cười cợt, nhưng hành động thì có vẻ là không có điểm dừng. Tôi liền hét toáng lên:

– Mau dừng lại!!!

– Ngoan. Anh sẽ ăn nhanh thôi. Không đau đâu.

– Ăn cái đầu anh ý! – tôi đẩy hấn ra chạy nhanh chóng vào bếp, để lại một mình hấn nằm dài trên sofa nhìn theo bóng dáng hấp tấp đến vụng về của tôi mà cười cười.

Vừa vào trong, Chito và Ajita đã dọn hết thức ăn ra bàn. Chito nhìn thấy tôi quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, khuôn mặt đỏ ửng liền hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn cố tình hỏi, còn đưa ra khuôn mặt cười gian vô đối:

– Cậu vừa đánh nhau với gấu à?!

– Gấu cái đầu cậu! Tớ đói rồi! Mau ăn thôi! – tôi then quá hóa giận, liền hét toáng.

– Thật à? Ban nãy là ai cứ bám vào anh không cho anh đi ăn hả? – giọng Ren vang lên từ phía sau. Tôi theo phản xạ quay đầu thì thấy hấn đang đứng ở cửa phòng. Dáng người cao ráo thẳng đứng, cả người nghiêng qua tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, quần áo trắng thơm, vô cùng chỉnh tề, đôi mắt lơ đãng quét từ trên xuống dưới tôi, trên môi vẫn thấp thoáng nụ cười lưu manh.

– À... thì ra là vậy. – ba người còn lại đồng thanh đồng thủ cười đều rồi nhìn tôi với ánh mắt đánh giá đầy trêu chọc.

Hu hu... thật là mất mặt. Bớ làng xóm ơi bạn trai lưu manh ăn hiếp tôi.

– Ăn thôi ăn thôi. – tôi đánh trống lảng quay lưng đi rửa tay. Tuy lời nói thì có vẻ hào hứng, nhưng khuôn mặt tôi bây giờ thật là méo xẹo.

Tôi đứng trước gương thò tay xuống bồn rửa rửa, thoa xà phòng thì phía sau vang lên tiếng bước chân. Tôi ngẩng đầu nhìn trong gương... kia rồi. Bạn

trai ác quỷ đang tới gần! Cảnh báo nguy hiểm!!

Hắn không để tôi chạy thoát đứng ngay sau lưng tôi, bình thân vòng hai tay qua người tôi thò tay xuống vò nước, bắt đầu tiến trình rửa tay của mình. Cứ thế này thì rõ là hắn đang giữ tôi ở yên trong lòng mình.

Tìm tôi đập đến chết đi sống lại. Nhìn hình ảnh trong gương, tôi càng nhận ra Ren cao lớn và nam tính đến dường nào. Hắn hoàn toàn bao phủ lấy cả người tôi. Ở góc nhìn này, là hắn đang hơi khom người, hơi thở chậm rãi phủ quanh vành tai tôi, khiến nó nóng ran lên. Hàng mi dài che khuất đôi mắt đầy trêu chọc, sóng mũi cùng đôi môi cũng trở nên hoàn hảo bất thường.

Tuy nhiên, đang say sưa ngắm bạn trai ác quỷ của mình trong gương với vẻ mặt ngơ ngác đến đáng thương thì một hơi thở phả mạnh vào tai và má tôi khiến tôi giật nảy cùng rùng mình một cái, giọng nói quỵên rũ thì thâm vào tai tôi:

– Em là thức ăn của anh thì rửa tay làm cái gì?

– Này! Đồ đáng ghét nhà anh...

Hắn cười lớn rồi lau tay, sau đó ra ngoài trước, để lại tôi đang cực kì tức tối với khuôn mặt nhăn nhó đáng thương.

– Ăn đi. Cậu phải ăn cho nhiều vào.

– Được rồi mà, cảm ơn. Tự lấy được.

Chito không hề ăn, cứ gấp hết sang cho tôi, làm chén cơm của tôi đầy ứ.

– Ăn đi. – Ajita lại gấp thức ăn sang cho Chito.

– Anh cũng ăn đi. – Chito ngược ngừng cười mỉm chỉ gấp lại thức ăn cho Ajita. Hai cái người này mới vừa chính thức quen nhau mà sao cứ giống hệt một cặp vợ chồng già thế này không biết.

Ren mới chính xác là người không hề ăn cũng không hề đụng đũa, bởi cơ bản là hắn chỉ ngồi im nhìn tôi chăm chăm. Tôi hơi nhú mày:

– Anh đang làm gì vậy?

– Chờ em ăn xong.

– Há?

– Em ăn no rồi anh có thể ăn em.

‘Phụt...’ – Chito phun cơm, Ajita phun nước, Dragon phun canh, tôi phun ra máu!!

– Này!

– Haha!!!

Hắn vẫn chưa có buông tha cho tôi.

Bạn trai tôi là đồ thù dai!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: HỢP BÁO.

Ăn xong, Ren liền ghé vào tai tôi:

– Tội mình đi hẹn hò đi.

– Hẹn hò á? – mắt tôi sáng rỡ.

– Ừ.

– Tất nhiên là đi! Chờ một tí em đi thay quần áo.

Tôi định chạy đi thì Ren giữ tay tôi lại, hắn đưa cho tôi một cái đầm voan màu xanh biển cực đẹp, nhìn như công chúa vậy, chính vì thế mà nó trông rất là không ăn khớp với tôi. Tôi liền từ chối khéo:

– Đi hẹn hò cần gì phải ăn mặc như thế này? Khó đi chuyên chết được.

– Nhưng rất dễ coi. – hắn nói như đúng rồi. Một câu đầy hàm súc như vậy, với khuôn mặt lạnh tanh vô cùng nghiêm túc của Ren, mới chính xác là không có ăn khớp gì với nhau.

– Anh... vừa nói gì hả?!!! – tôi bối rối, mặt đỏ lên, hét toáng.

– Haha... anh đùa chút thôi mà. Em cứ mặc đi. Anh đâu định sẽ đưa em đến một nơi tầm thường. – Ren cười xoa xoa đầu tôi như con nít.

Tôi vô cùng ngây thơ tin tưởng hắn, liền mặc nó vào, chạy sang hậu gia khoe với Chito. Ngay lập tức, tôi bị cô nàng xoay như chong chóng. Nhỏ làm tóc trang điểm cho tôi hết một người chuyên nghiệp.

Sau khi đá tôi đến trước mặt Ren thì biểu hiện của hắn chính là vô cùng hài lòng. Tôi nhìn hắn cũng phải trở mặt ra.

Ren mặc vest màu xám khói, sơ mi đen, quần âu cũng đen nốt, mái tóc dựng ngược vô cùng cuốn hút. Ở hắn có nét vừa trẻ con vừa trưởng thành, nghe có vẻ đối lập, nhưng thật sự là chúng hoàn toàn bù đắp cho nhau ở Ren.

Tôi đơ mặt nhìn Ren một hồi, hắn mới tằng hắng một tiếng:

– Nhỏ dài sẽ làm bay lớp trang điểm mắt.

Vì vẫn còn ngơ ngác trước Ren nên câu nói của hắn từ lỗ tai bên này chạy sang lỗ tai bên kia rồi hoàn toàn thoát khỏi bộ não của tôi, khi đã bình tĩnh lại mới biết mình vừa bị mĩa mai nặng nề.

– Ren!

– Haha...

...

Và cái nơi không hề tầm thường mà hắn nói chính là... một cuộc họp báo.

WTF!!!!

Tôi đang là nhân vật trung tâm của một buổi họp báo. Từ khi nào tôi đã ngồi bên cạnh Ren, cái bàn trước mặt chúng tôi đặt chi chít những micro, xung quanh là những ánh đèn nhấp nháy đến điên loạn, mắt tôi không kịp thích nghi nổi đốm xanh đốm vàng. Có cả máy quay phim...

Mặt tôi lúc này rất ngu. Dù ở đây không có gương nhưng tôi vẫn hoàn toàn khẳng định là bây giờ trông nó rất ngu. Ày... lại một lần nữa bị hắn quay như chong chóng mà không hề hay biết. Còn tí ta tí tôn hơn ha hơn hả lon ton theo hắn như một cái đuôi.

Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì mà kéo tôi đến buổi họp báo?!!

Tôi liền quay sang lườm Ren, hắn đang nhìn chăm chăm về phía trước, bỗng chốc ớn lạnh rùng mình vì cảm nhận thấy sát khí đang tập trung vào mặt mình.

– Xin mời mọi người đặt câu hỏi.

Một giọng nói huyền bí ở đâu đó vọng tới.

Bọn người ở dưới như giọt nước tràn ly tức tốc hỏi:

– Có tin đồn cho là hai người đang là một cặp. Hai em có phản đối gì không?

– Chuyện hai chúng tôi là một cặp, chẳng phải đã có một bài báo khẳng định điều đó do chính tay tôi viết rồi sao? – cả một hội trường ồ lên. Mà cơ bản là tôi cũng ồ lên. Hắn làm cái gì sao mà tôi không biết gì hết, trong khi tôi ở cùng phòng với hắn.

Những việc hệ trọng như vậy mà hắn còn chẳng thèm nói tôi một tiếng, đã vậy, tôi lại cực kì thảm hại cũng không hề nhận ra, vậy sau này nếu hắn có ngoại tình... làm sao tôi có thể biết mình đang bị cấm sừng đây...?

Tôi lúc này thậm chí oán trách mình vớ phải một tên thật là... bá đạo.

Hắn viết báo ư...? Nghe quen quen... hình như lúc trước đã từng một lần đề cập tới. Thật không ngờ bài viết của hắn được đăng lên thật.

Tôi còn đang ngơ ngác mơ màng thì Ren ghé sát tay tôi nói nhỏ:

– Bài báo đó chiều nay sẽ phát hành. Món quà thứ hai của em đấy.

Tôi lại cảm động quay sang nhìn hắn ánh mắt rung rung. Thì ra là món quà đó!! Tôi lại rất thích!!

Một pháp sư có đời sống và sở thích nghiêng về mặt kỹ thuật như Ren không ngờ có một ngày lại vì tôi mà cảm bút lên cảm thụ nghệ thuật.

– Vậy... có phải em là vì cô bé này mới đề nghị xóa bỏ luật lệ cấm yêu giữa DW và WW hay không? – một tên khác đặt ra câu hỏi.

– Tất nhiên. Đó là phần lớn. Còn một lý do khác nhỏ hơn dẫn đến việc tôi tiến hành đề xuất xóa luật. Thật ra mà nói, từ nhỏ đến giờ tôi rất không thích việc thế giới này chia ra làm nhiều loại, mục tiêu phấn đấu của tôi chính là có thể gộp các loại pháp sư và con người trở thành một cá thể lớn, không phân biệt đối xử, không đối đầu, cũng không cấm phát triển mối quan hệ giữa mọi người với nhau. – Ren vừa dứt lời, cả hội trường rơi vào trầm mặc.

Tôi rất vô cảm nghiêng người ghé sát Ren:

– Thật sao? – tôi không tin Ren có tư tưởng lớn đến nỗi mơ ước về hòa bình thế giới.

– Không. Hoàn toàn là chém gió.

– ... – Ồ... ai có thể hiệu hắn bằng tôi.

Sau nửa phút trầm mặc, cả hội trường gần như vỡ òa.

Một loạt đèn nháy lại tiếp tục công kích mắt tôi.

– Vậy hai người đã đến với nhau như thế nào? Câu hỏi này có thể để em trả lời không? – ông già nào đó chỉ thẳng vào mặt tôi mà hỏi.

– À... chuyện này... – tôi cơ bản là vẫn chương cụt lùn, cảm xúc cũng rất là cụt đầu cụt đuôi. Bảo tôi trình bày, tôi nói thế nào cho được?

– Hơn nữa, Ren lại là hôn phu của Izumo. Em có ý kiến gì về điều đó hay không? Chúng tôi đã rất ngạc nhiên khi hôm nay Ren đã giới thiệu em với tư cách là bạn gái cậu ấy. – ông ta càng nói, sắc mặt tôi càng trở nên tệ hơn.

Phải rồi, người trong cuộc thì quá rõ sự tình, vậy mà đôi khi tôi còn có suy nghĩ này thì người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào? Chính là tôi cướp chồng người khác, là một con hồ ly tinh không được dạy dỗ đàng hoàng. Là một con ả lăng lơ...

Tôi đang hoang mang không biết phải đối phó như thế nào thì một lần nữa Ren cứu giúp tôi.

Tay hắn dưới gầm bàn thò sang nắm lấy tay tôi siết thật chặt, đồng thời cười khẩy đáp:

– Chuyện này tôi xin trả lời. Tôi và Izumo cơ bản là không có bất cứ quan hệ nào hết, kể cả trên mặt giấy tờ hay cảm xúc thực tế. Từ đầu đến cuối, người tôi yêu thương nhất chỉ có mình cô ấy.

Tôi xấu hổ cúi gầm mặt, cả người nóng lên, mà nóng nhất là những ngón tay bị hắn nắm mê dưới bàn.

– Lần trước Ren và Izumo đã tổ chức cả một buổi lễ để đính hôn, lúc đó em có cảm giác như thế nào? – lại một lần nữa, mũi dùi bị chia sang tôi.

– Tất nhiên là... gh... ghen à. – tôi bậm môi nhủ mày ra chiều khó khăn đáp. Vậy mà vừa dứt lời thì cả hội trường cười ầm lên. Cả người đang ngồi bên cạnh cũng nhìn tôi mà cười dịu dàng. Tôi có nói sai sao? Người con trai mình yêu bên cạnh người khác... ghen là sai sao?

Tôi nói gì lạ lắm à? Hoang mang lo lắng nhìn sang Ren, hắn cũng hiểu tôi đang nghĩ gì, lập tức ghé sát nói vào tai tôi:

– Biểu cảm của em ban nãy rất là dễ thương. Họ cười không phải vì em quá khác người đâu.

– ... – khác người là ý gì chứ?

– Thật là đáng yêu, vậy hai người yêu nhau được bao lâu rồi?

– Khoảng một năm – hắn không thèm đếm xỉa gì đến tôi đáp.

Hả? M... Một năm?? Rõ ràng tôi và hắn yêu nhau chính thức đâu tới một năm... Tôi khó hiểu quay sang hắn, ánh mắt lấp lánh vì tò mò lặng lẽ hỏi Ren.

Hắn nhìn thấy, nhưng cố tình bỏ đi quay sang chỗ khác, trên môi là nụ cười nhàn nhạt.

– Vậy ai là người đã lên tiếng yêu trước?

– Tất nhiên là tôi. Từ khi trông thấy cô ấy lần đầu tiên, tim tôi đã đập mạnh vì cô ấy. Nhưng mà cô gái của tôi vô cùng ngây thơ lại hay bối rối. Tôi phải tỏ tình đến mấy lần mới chịu đồng ý. Nghĩ lại tôi cũng rất là kiên trì. – Ren cười cười kể. Ánh mắt hắn vô cùng dịu dàng, khiến tôi rất là cảm động, một con sóng nhẹ chảy vào tim tôi... vô cùng ấm áp. Nói vậy chẳng lẽ là hắn tình yêu sét đánh với tôi?!

Bình thường Ren vốn không hay nói nhiều nhưng hôm nay lại liên tục trả lời những câu hỏi đó chẳng phải là muốn dựa vào những câu hỏi mà thủ thỉ tâm tình với tôi hay sao... Mà có lẽ hắn cũng sợ tôi vì không thể trả lời mà trở nên khó xử.

Hức... yêu ghê!!

Hắn vì tôi mà chuẩn bị nhiều thứ như thế, món quà sinh nhật đầu tiên tôi nhận được, lại là một món quà khủng bố như vậy... thật là cảm động không thôi. Tôi sắp khóc vì hạnh phúc rồi.

Sau đó là một vài câu hỏi nữa về mối quan hệ của chúng tôi. Ren rành mạch trả lời như đã học thuộc từ trước.

Ồ này... đừng nói với tôi là hắn lại chém nhé...

– Thật đấy, anh chém cả. – hắn nghiêm túc gật đầu cái rụp khẳng định lại thắc mắc của tôi sau khi cuộc họp báo kết thúc và chúng tôi đang đi dạo trong công viên.

Này thì ảo tưởng... Yuki ơi là Yuki...

Mặt tôi đen như lọ nồi bửu môi nhũ mày tròn mắt cau có vì hựt hửng, cứ nghĩ những lời hắn nói là thật lòng cơ đấy! Ngốc cũng có giới hạn thôi tôi ơi! Làm ơn đừng để bị xoay vòng nữa!

Vì quá chăm chú chữi rủa bản thân mà tôi không hề nghe được về sau của Ren. Hắn làm bầm bầm bầm nhỏ xiu, nếu mà không đưa sát tai vào môi hắn thì chẳng thể nghe được:

– ... Nhưng mà không phải là nói dối đâu, đồ ngốc ngây thơ.

Buổi họp báo đáng lý sẽ kết thúc tốt đẹp nếu không có sự xuất hiện của câu hỏi vô duyên sau:

– Có thể nói qua một ít về gia cảnh của em hay không? – một câu hỏi cho tôi. Tôi lúc này cả người cứng đờ. Chẳng lẽ lại nói... tôi mất hết cha mẹ từ vài trăm năm trước rồi???

– Chuyện này có vẻ không liên quan gì đến chủ đề của buổi họp báo hôm nay, xin cho qua. – Ren nhanh chóng cứu cánh tôi. Tôi lại quay sang nhìn hắn với ánh mắt tôn vinh.

Kết thúc buổi họp báo, hắn đưa tôi đến một nhà hàng vô cùng sang trọng, hắn gọi món rồi ngồi nhìn tôi. Bị hắn nhìn chăm chăm, mặt tôi đỏ lên.

Ren đột nhiên chậm chậm nói:

– Thật ra mà nói, em có thể miễn cưỡng được cho là xinh. – hắn vừa nói vừa cười nhàn nhạt.

– ... – này này... không khí lãng mạn thì không chịu mà muốn nồng nặc sát khí à??

– Thật đấy. Đừng nhìn anh như vậy. – hắn nhún vai nói. Rót cuộc câu đó là hắn khen tôi hay chê tôi thế...?!

– Thật cái đầu anh. Em không xinh em vốn rất hiểu, đừng có khẳng định lại làm gì. – tôi giật dỗi bĩu môi.

– Em thật là... anh là đang khen em xinh đấy đồ ngốc. – hắn liếm môi nói. Thà đừng nói... nói ra rồi mặt tôi cũng đỏ lên theo hắn. Ôi cái tình thế này... thật là!

– Tự... tự nhiên anh nói như vậy.

– Vì cái đảm của anh và khả năng trang điểm của Chito mà em trông rất xinh. – hắn gạt gù khẳng định.

– ...

Tôi thờ dãi, cảm phần không thể thọc hết đống tăm trên bàn vào lỗ mũi của hắn!!!

– Món quà của anh, em thích chứ? – một hồi lâu sau hắn lại mở miệng hỏi.

Nhắc đến quà tôi lại rầu rĩ. Tôi cảm thấy rất mặc cảm tội lỗi khi mình không có quà tặng hắn a.

– Thích. Đương nhiên là em thích. Cái gì của anh em cũng thích. – tôi rầu rĩ đáp lời, thấy mặt tôi rất là không vui, hắn liền làm mặt cún.

– Anh đã nói em không cần tặng anh cái gì đâu. Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi. – Ren cười khỏ, thật sự hắn không có kiên nhẫn an ủi mỗi khi

tôi tự trách mình.

Tôi lại bắt giác thờ dài. Thức ăn thơm phức dọn ra trước mặt, tạm thời gác chủ đề này qua một bên, tôi lao vào đánh chén.

Thức ăn ngon để trước mặt mà mình không thực thì quả là có lỗi với nó.

– Thật ra... có một thứ anh rất là muốn, mà em cũng dư sức cho anh, vì nó không cần phải chuẩn bị trước. – Ren đột ngột nói, khuôn mặt thấp thoáng vẻ gian tà.

– Là gì hả? – tìm được đường thoát khỏi đồng tâm trạng hỗn độn, tôi cười hớn hở. Hắn thấy tôi phản ứng tích cực, tâm trạng rất tốt, trên môi hiện hữu một nụ cười, nhưng chính xác hơn là cười gian. Hắn chống tay lên bàn, cắm đặt vào lòng bàn tay, vô cùng nhàn nhã mà chậm chậm nói.

– Thì là... em đem em tặng cho anh là được rồi.

– ...

Biết ngay mà... những gì từ miệng hắn thốt ra thật sự không có cái nào đường hoàng trong sáng, lúc nào cũng thật là ba chấm, lúc nào cũng khiến cho người đối diện chỉ có thể chết đứng.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: *NÔ TI TÔ*

– Thì là... em đem em tặng cho anh là được rồi.

Còn câu nào bá đạo hơn một chút hay không?? Ren nhà tôi đúng là rất giỏi khiến người khác chết không kịp nói, nhưng thật không ngờ trình độ lại cao cấp đến mức không thể lường trước được như thế này.

– Tặng... cái gì hả?? – tôi đỏ mặt gần như gào thét.

– Haha... Anh chỉ đ...

– Được thôi.

– Ủa thôi... Cái gì? – lần này là hắn bị tôi làm cho bất ngờ, ngạc nhiên đến nỗi khuôn mặt đẹp trai kia ngo ngác. Khoảnh khắc này thật thiêng liêng a. Phải chi ở đây có camera, tôi mà chụp được nhất định sẽ đem đi rửa ra với bản to nhất rồi nhét vào lồng kính treo cạnh bức tranh chúng tôi hôn nhau trên cầu trong phòng ngủ.

– Em nói là được thôi. Chẳng phải dạo gần đây rất gần với chuyện đó rồi sao? Dù sao bây giờ chúng ta cũng là cặp đôi chính thức yêu nhau đã công bố cho toàn cầu biết, tại sao lại phải lo lắng làm cái gì. Dù sao em cũng...

– Không được. Nhất định không được. – hắn phản ứng lại câu nói của tôi bằng cái lắc đầu nguầy nguậy.

– Tại sao??

Bây giờ hình như vai trò bị đảo ngược, tình hình ban nãy và bây giờ hoàn toàn ngược nhau.

Cơ mà nói gì thì nói, cái tình huống này cũng thật là quái dị. Tại sao tôi lại là người muốn, trong khi hắn liên tục từ chối như thể chỉ cần đụng vào tôi hắn sẽ nhiễm virus!!

Hình như chúng tôi đổi vao cho nhau rồi.

– Anh sợ cái gì? Sợ em cướp sắc của anh chắc?? – tôi trợn mắt hỏi hắn, rồi cho miếng thịt bò vào miệng cật lực nhai.

– Chúng ta đang ăn, hãy bỏ qua đi. Vấn đề này rất không ổn. – hắn thở dài một hơi rồi mấp môi ly rượu vang sóng sánh.

– Xùy... ai là người đề cập đến trước hả? – tôi bĩu môi cúi xuống tiếp tục ngấu nghiến.

Cơ mà quả thật, trong khi đang dùng bữa thì tốt nhất đừng nên nhắc đến những thứ đó.

Ăn xong đã là đầu giờ chiều. Ren bảo tôi nhắm mắt lại. Hắn kéo tôi dịch chuyển. Chân đã chạm đất, nhưng hắn vẫn bắt tôi phải nhắm mắt.

Gì mà kì bí thế? Có khi nào hắn muốn bán người...?!?!!

Ày, dạo gần đây trí tưởng tượng của tôi thật sự rất phong phú a...

Hắn đang kéo tôi đi thì đột ngột dừng lại, hắn cúi người làm gì đó, miệng ra lệnh:

– Vẫn phải nhắm mắt cho anh, không được vì bất ngờ hay tò mò gì đó mà mở mắt ra nghe chưa.

– Ừ, ừ. Biết rồi. Mà anh đang làm cái gì vậy?

– Bí mật.

Tôi lại thờ dài a,... hắn lại kì công chuẩn bị cái gì nữa vậy??

Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nay vừa là sinh nhật tôi vừa là sinh nhật hắn, tại sao người phải làm hết mọi việc lại là Ren cơ chứ?

Chân tôi có cảm giác bị nhấc lên, cổ chân tôi được một bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, vô cùng dịu dàng, vô cùng chu đáo, nhưng tôi bị giật mình, không lẽ là lột sạch... rồi đem bán nội tạng a:

– Ren... anh đang làm cái gì vậy??

– Không được mở mắt nha. – Ren nói, đã lột xong một chiếc giày. Chân tôi chạm xuống đất, làn da tiếp xúc với thứ gì đó cứng cứng chia chia, rất nhột... ực... này là cái chi...??? Một làn gió bất ngờ thổi qua, tôi nghe thấy mùi cỏ... mùi hoa... rất dễ chịu, rất trong lành và bình yên. Xung quanh không một tiếng động ngoài tiếng xột soạt kì lạ. Ren bắt đầu nâng chân còn lại của tôi lên.

– Anh định bán em thật à?? – tôi hoang mang mếu máo.

– Em suy nghĩ cái gì vậy? Còn nói bừa nữa anh sẽ cướp môi em – giọng hắn có hơi phì cười.

– ... – tôi lập tức im bặt, bởi vì tôi biết, cướp môi của hắn là một cái hành động gì đó rất chi là nguy hiểm. Tôi chỉ có thể lo lắng trong lòng. Nếu như... nếu như hắn có thay lòng đổi dạ bán tôi đi thật... hức... nếu như tôi có chết đi... thì hức...

Nhất định sẽ mò lên lại nắm giò hắn kéo theo.

Hắn đột nhiên rùng mình không hiểu vì sao, lại còn ngây thơ suy nghĩ “Phải cẩn thận một chút nếu không trúng gió nằm liệt một chỗ lại khổ cho Yuki.”

Bàn chân còn lại của tôi cũng bắt đầu có cái cảm giác nhột nhột cứng cứng đó. Rốt cuộc là tôi đang ở đâu chứ?

– Không được tí hí nhé. – giọng hắn lại vang lên đều đều. Tôi trong phút chốc không có cảm giác hắn chạm vào mình nữa, đột nhiên cảm thấy rất hoang mang, còn định mở mắt thì bàn tay mình bị một bàn tay ấm áp quen thuộc nắm lấy. Ren vô cùng thân thiện cười với tôi – Có phải lúc bị anh buông ra thấy rất sợ không?

– Tất nhiên! Nhỡ như anh dắt em vào rừng rồi bỏ em một mình thì sao.

– Đồ ngốc, anh chỉ cởi giày của mình thôi. – hắn nói rồi dùng tay kia xoa đầu tôi – Nói cho em biết, em đang bước trên cỏ đấy, cẩn thận một chút.

– Có anh nắm tay em sẽ không ngã đâu. – lòng tôi tràn đầy ấm áp khi hắn quan tâm mình như vậy.

– Anh không có ý như vậy, chỉ là anh sợ em sẽ đạp chết cỏ của người ta mà thôi. – giọng hắn đều đều, vô cùng nghiêm túc.

– ...

Tôi tức điên mất a!!! Tôi thế là siết chặt tay Ren, mà hắn chẳng có vẻ gì là đau đớn, thậm chí còn cười khe khẽ. Xấu hổ quá đi!!

Hình như tôi rất ngốc, tại sao suốt ngày cứ bị đem ra trêu đùa chứ!!!

Đang lăm bằm chửi rủa Ren thì đột nhiên có một hơi thở ấm áp phả vào tai tôi nóng hổi. Tôi giật mình suýt mở mắt, liền đưa hai tay lên che lại, nhưng hơi nóng đó phá mạnh một cái, thất lung tôi bị siết lại, sau lưng truyền đến một hơi ấm, giọng nói quen thuộc cất lên:

– Em có thể mở mắt rồi.

Tôi rầm rập làm theo lời hắn, trước mặt tôi lúc này là một khoảng trời mênh mông bất tận, những tia nắng nhẹ nhàng rải đều khắp nơi.

Tôi đang cùng Ren đứng trên cánh đồng cỏ xanh mướt, tràn ngập hoa dại, những cơn gió thổi vi vu khiến chúng nghiêng ngả tuyệt đẹp. Đường chân trời thẳng tắp trải dài đến nơi tôi đang đứng những đám mây bông bồng bênh êm ái hết kẻo bông gòn. Nắng vàng nhạt rọi rõ những cơn gió tự do. Xung quanh hoàn toàn không có gì ngoài thiên nhiên, ngọn núi xa xa cũng như đang vẫy gọi. Bên trái tôi phóng tầm mắt ra xa chính là một cái hồ rộng lớn, mặt hồ

phẳng lặng yên bình, bên phải tôi... những chùm bóng bay lung lửng chắn ngang tầm nhìn của tôi. Cả một vùng chỉ toàn bóng bay. Hơn nữa, không chỉ có bóng bay, dưới nền cỏ xanh cũng toàn bong bóng đủ thứ màu, kết hợp với nhau trông thật rối con mắt. Nhưng quả thật khung cảnh nơi đây rất thơ mộng.

Tôi nhìn sang Ren, hắn chỉ đang cười tí mắt. Tôi chờ mãi không thấy hắn giải thích liền nghiêm mặt:

– Cái này là sao?

– Ờ thì... em không thích sao?

– Tất nhiên là thích, nhưng anh đang làm cái trò gì...

– Em không cần biết, chỉ cần thích là được rồi. – hắn gật đầu đáp, một câu chẳng hề liên quan gì đến vấn đề tôi đang nói.

– Được rồi. Em thích lắm. Chỉ cần anh không bán em thì em rất thích.

– Suy nghĩ lung tung. – hắn dùng ngón giữa búng trán tôi một cái.

– Ấy! Đau. Em chỉ nói ra những gì em nghĩ, bởi vì mặt anh rất gian.

Hắn không nói gì nữa, chỉ biết cười khỏ. Ren lồng tay hắn vào tay tôi, kéo tôi đi xuyên qua những chùm bong bóng. Những quả bóng bay đủ màu sắc liên tục xuất hiện rồi biến mất trước mắt tôi... Hừ... nếu còn đi nữa không khéo tôi mù màu mất!

Một quả bóng đột nhiên nổ, tôi hét toáng lên, vô thức bám dính vào người Ren. Hắn ngẩn ra một chút, cả người cứng đờ, rồi một bóng đèn sáng tự nhiên xuất hiện trên đầu Ren. Hắn quay sang tôi nở nụ cười gian, móc đầu ra một thanh kim loại cực mỏng cực sắc bén.

Ren cười khẩy, chưa bao giờ tôi thấy ghét nó như hôm nay. Hắn đột nhiên choàng tay qua người tôi, tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn Ren. Chưa kịp ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai kia, nụ cười gian kia đã trở nên hết sức sinh động. Một tiếng nổ lớn vang lên phía sau lưng tôi.

Tôi hoảng hốt theo phản xạ tránh xa cái vùng sau lưng mình ra, bằng cách nhảy cẫng về phía trước... nhưng mà trước mặt tôi lại là Ren, thế là tôi ôm chặt lấy hắn, cả thân hình tôi như áp sát vào Ren.

Một vài tiếng nổ nữa vang lên, tôi liên tục khóc thét túm chặt lấy Ren, thật tình lúc này tôi rất giống mấy con đĩa đeo bám người khác không buông. Nhưng mà có sao cái đối tượng bị đeo bám lại tỏ ra đầy thích thú thế kia.

Hắn tiếp tục chọc nổ thêm mấy quả nữa, thấy tôi gần khóc đến nơi mới buông tha cho tôi. Hắn cúi xuống nhìn tôi yên vị trong lòng mình, mà còn với một cái tư thế rất là... quái dị, vô cùng hài lòng cười “Haha” mấy tiếng rồi vòng tay ôm chặt tôi. Cơ mà tôi tức giận đẩy hắn ra, đẩy thế nào đó, tôi mất đà té ngửa, vô thức túm lấy Ren.

Hắn không kịp phản ứng, tôi và hắn cùng ngã lăn quay ra cỏ. Những quả bóng ở dưới cả thảy đỡ cho tôi đỡ chấn thương, sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền dạt ra hai bên, chạy tứ tung về các phía.

Hắn ngã lên trên tôi, cũng còn nhanh nhẹn lấy phần cánh tay từ khuỷu tay đến bàn tay mà chống đỡ, ngăn mình không đè cho tôi bẹp dí, nhưng tình hình bây giờ thì hắn đang ở rất gần tôi.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt chói lọi không biết nên nhìn đi đâu, chỉ có thể thấy trước mặt mình là một khuôn mặt hết sức quen thuộc, hết sức quyến rũ, nên sau hắn là một bầu trời nhuộm sắc màu từ những quả bóng bay.

Ở góc độ này, nắng rọi vào khiến vô bóng trông rất mỏng, lại thấp thoáng màu xanh màu trắng của trời và mây, khiến tôi có cảm giác hôm nay bầu trời tự tô thêm sắc cho mình bằng những màu sắc rực rỡ khác. Những tia nắng nhẹ nhàng rọi xuống mái tóc của Ren khiến nó thật tỏa sáng, thậm chí đến đôi mắt của Ren cũng trở nên thật quyến rũ. Hắn hết như một nam thần.

– Nhìn gì mà kinh thế, như thể em muốn nuốt luôn cả anh vào bụng không bằng. – hắn vẫn giữ nguyên tư thế, không hề nhúc nhích mà nói đều đều.

– Em nhìn vì anh rất đẹp trai. – tôi thành thật trả lời.

Hắn ngẩng ra một hồi bỗng chuyển vị trí hai bàn tay mình áp vào cổ tôi, ngón cái xoa xoa nhẹ nhẹ lên gò má tôi. Tất nhiên tôi cũng đang ngẩng ra nhìn hắn. Tôi bây giờ đang rất hoang mang rốt cuộc hắn đem tôi đến đây để làm cái gì... để hù dọa tôi chắc?

Ren từ từ nhắm hờ mắt, hắn chậm rãi cúi xuống, đồng thời tay hơi nâng đầu tôi đối thẳng mặt hắn. Ren rướn người hôn nhẹ lên trán tôi. Một cảm giác dịu dàng ấm áp lan tỏa, tôi thích thú để hắn hôn. Tim tôi như vừa có một dòng nước ấm áp êm ái chảy qua.

Đôi môi hắn áp lên trán tôi vẫn chưa rời, ngón tay cái hắn vẫn tiếp tục chạm vào má tôi, tuy là càng ngày càng dịch chuyển sang môi tôi.

Những ngón tay dài khô ráp đột nhiên hơi chuyển động nơi cổ tôi khiến cảm giác nhồn nhột xuất hiện, tôi rung mình một cái. Nhột thì nhột thật, mặt cũng nóng thật, nhưng tôi không hề ghét cái cảm giác này.

Hắn sau khi kéo dài nụ hôn trán đầy trân trọng trong vòng vài phút mới ngẩng mặt lên.

Không biết là vì ánh sáng ở đây gây hiệu ứng như thế, hay quả thật là tên Ren lạnh lùng kia đang đồ mặt... hắn bối rối liếm môi. Ôm tôi xoay người một cái. Vị trí đã thay đổi tôi nằm trên người Ren, vốn định chống tay đứng dậy thì eo bị hấn giữ chặt. Tôi thế là dè lên người hấn... không thấy nặng sao...

– Nhìn sang bên phải của em – giọng nói chậm rãi phủ đầy đỉnh đầu tôi. Hai tai tôi tự dưng nóng ran lên.

Tôi theo phản xạ làm theo lời Ren, mà vừa ngóc đầu quay sang, má tôi tức thời cảm nhận được một hơi ẩm, thứ gì đó mềm mềm ẩm ẩm lại hơi uồn ướt đặt lên má tôi... cảm giác này quen quen.

Tôi lại theo phản xạ mà quay đầu nhìn xem rốt cuộc đó là cái gì thì môi tôi lại chạm phải thứ đó... mà cái thứ đó hình như là môi của Ren...

Ặc...

– Này! Anh... – tôi đồ mặt gào lên.

– Anh chỉ đùa thôi mà... haha... bây giờ thì nhìn bên trái đi. – hấn lại đùa??

– Không thích.

– Thật đấy, anh sẽ không lén lút hôn em nữa đâu. Nhìn đi nhìn đi. – hấn trả lời đầy thích thú.

– Xùy,... – tôi nhú mày – Không thể tin được anh. Không nhìn.

– Thật mà. Anh thế, không lừa em nữa mà. Hôm nay anh đưa em đến đây là vì nó. – hấn đột ngột nghiêm túc làm tôi không kịp thích nghi với ánh mắt đó.

– Thật sao?

– Ừ.

– Thật chứ?

– Còn không nhìn thì anh sẽ hôn em.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: BỮA TIỆC SINH NHẬT HOÀNG TRÁNG.

– Còn không nhìn thì anh sẽ hôn em.

Tôi lập tức quay đầu... số phận của Yuki tôi là đời kiếp kiếp phải nghe theo người ta, thuận theo ý của người ta, không bao giờ ngóc đầu lên được. Thật là tui thân mà.

Xuyên qua những chùm dây cước mắc vào bóng bay, tôi trông thấy một cái lều bằng da khá lớn, trên lớp da thuộc ấy trang trí rất nhiều, rất nhiều thứ.

Tôi hưng phấn đá Ren sang một bên, chạy vùn vụt. Hấn bơ phờ:

– Này con nhò kia!

Chạy sang căn lều đáng yêu đó, chính là thoát khỏi rừng bóng bay này, mà chạy sang một công viên bóng bay khác.

Lúc này những chùm bóng bay xếp thành hai hàng tạo thành một đường đi. Tôi quay sang Ren hớn hờ:

– Này này. Cái này là gì vậy?

Hấn lúc này mặt nặng mày nhẹ đi đến bên tôi, hấn nhú mày đầy khó chịu liếc tôi một cái:

– Đồ con nít. Bỏ cả anh.

Tôi nhón miệng cười trừ:

– Cái này là anh chuẩn bị hả? – tôi vừa dứt lời, khuôn mặt sân xia của Ren đã chuyển thành tươi cười rạng rỡ, hớn ha hớn hở chạy sang tôi.

– Ủ. Thích không? – hấn ôm eo tôi kéo đi – Đi thôi. Bên trong có hai người đang chờ em.

Tôi tò mò đi theo hấn. Hình ảnh trong lều khiến tôi giật mình đỏ mặt.

Chito chui vào lòng Ajita ngủ ngoan ngoãn như một con mèo con. Anh nằm bên cạnh cũng ngủ rất bình yên, tay vô thức vuốt vuốt tóc nhỏ.

Bên cạnh nơi họ nằm chỉ toàn thức ăn, từ đồ sống đến đồ chín. Bên ngoài tôi để ý có đặt một cái bàn lớn, cạnh đó lại có một lò nướng bằng than.

Xung quanh những quả bong bóng đầy màu sắc lơ lửng khắp nơi xen lẫn vào những bóng đèn dây tóc thật nổi bật.

– Hai người này á? – tôi nhìn nhìn liếc liếc.

– Ủ. Ba người tội anh đã bí mật chuẩn bị cho em một bữa tiệc sinh nhật thật hoành tráng.

Tôi cảm động không nói nên lời, chỉ biết vòng tay qua ôm Ren... từ nãy đến giờ mới nói một câu nghe được.

– Cả là tiệc sinh nhật của anh nữa.

– ...

– Thành thật mà nói, tất cả đều là do họ làm, anh chỉ đứng ra tổ chức thôi. Chắc họ mệt lắm rồi, cứ để họ ngủ một chút.

– ...

– Chúng ta đi tâm tình. – hấn nói rồi cầm lấy tay tôi kéo đi.

...

Ngồi giữa một cánh đồng bong bóng bay, tôi ngồi sát Ren tựa đầu vào vai hấn. Ren choàng tay qua ôm vai tôi. Ren đột ngột kéo tôi nằm dài ra cỏ. Tôi liền bấu môi:

– Cái đồng bong bóng này là ý tưởng của anh à?

– Sao... không thích hả? – hấn lo lắng thấy rõ, lập tức quay sang nhìn tôi chăm chăm như đang chờ đợi một câu trả lời.

– Không có. Không phải là không thích, chỉ là... sau bữa tiệc này... ai sẽ dọn nó đây?

– Chuyện đó... chỉ cần chích cho chúng bể hết đi là được. – hấn cười nhăn nhăn. Tôi nghe tới đây lườm cho hấn một cái, mới chậm chậm trả lời.

– Thật là ô nhiễm môi trường.

– ...

Nhìn cái mặt hấn càng ngày càng khó coi, tôi phì cười.

Ha... tôi đến giờ mới có thể làm khó hấn. Cảm giác thật tuyệt.

– Được rồi, em chỉ đùa thôi mà. – tôi cười xòa với Ren.

– Xi... Em có biết để chuẩn bị cả rừng bong bóng bay như thế này. Tội anh đã phải vất vả như thế nào không hả? Đêm hôm trước tội anh đã thức trắng đó đó ngốc à.

– Đêm qua anh lại vì em mà không ngủ... em xin lỗi. Em rất là thích mà. – tôi nói mà đôi mắt long lanh. Khóe mắt tôi nóng ran, có cảm giác là chỉ cần một tác động nhỏ thôi tôi cũng sẽ òa khóc mất.

– Anh không có ý như vậy. Em đừng có thấy tội l... – tôi đưa tay chặn miệng Ren khi hấn trông thật bối rối. Ánh mắt hấn rõ ràng đang thể hiện sự lo lắng cho tôi, hấn không muốn tôi phải buồn vì hấn. Nếu hấn còn nói nữa, nếu hấn còn thể hiện cái khuôn mặt đó, tôi chắc chắn sẽ khóc lên vì cảm kích mất.

Tôi ôm chặt lấy hấn. Ren lại dịu dàng xoa đầu tôi. Cảm giác thích thật. Cứ thế này thì bảo sao tôi có thể ghét bỏ hấn... dù hấn thường xuyên bày trò bắt nạt tôi.

Tôi bây giờ chỉ có thể cam tâm tình nguyện để cho hấn bắt nạt mình à. Hình như tôi vốn có máu M mà bây giờ thì nó đang dần bộc lộ ra ngoài. Thật là chết chưa...

Chỉ là khi ôm hân mà được hân ôm lại thì rất là thích... không thể cự tuyệt tên này được. Tôi đột ngột ngồi dậy:

– Anh ngủ một chút đi. Em đi nấu ăn, một lát nữa gọi anh vào ăn nhé.

Hân cũng ngồi dậy:

– Sao được. Để anh giúp em, bên trong nhiều thức ăn lắm.

– Không sao đâu, em ổn mà. Anh nghĩ em là ai hả? Mau, ngoan, ngủ đi. – tôi đề hân xuống cò.

– Thế sao được. Anh không để em làm một mình được. Em nghĩ là nhìn thấy em vất vả, anh có thể ngủ được sao? – hân mếu máo. Tôi nuốt nước bọt cái ực... cái thể loại gương mặt cún con này tôi thật sự không có sức đề kháng.

Không được! Không được! Tôi không thể mềm lòng.

– Mau ngủ đi đồ ngốc. Đêm qua anh không có ngủ mà. Vả lại, thức ăn cũng đã làm sạch và cắt gọn hết rồi, em chỉ việc nêm nếm với nướng lên thôi mà. Vô cùng đơn giản.

– Vậy sao được. – hân lại ương bướng cãi, nhưng thấy khuôn mặt đầy nghiêm trọng của tôi, hân liền nhún nhường – Nhưng ít ra cũng để anh nhóm lửa cho em.

– Được rồi. Nhóm xong anh phải ngoan ngoãn đi ngủ cho em đấy.

– Ừ ừ. Biết rồi. Đi thôi. – hân nhanh chóng đứng dậy chìa tay sang tôi, tôi nắm lấy tay Ren để hân kéo tôi dậy.

Chúng tôi nắm chặt tay nhau đi trên con đường hai bên là những chùm bong bóng tràn ngập sắc màu.

Ren vô cùng thuần thực, áo vest ngoài đã bị hân cởi bỏ từ lâu, áo sơ mi bây giờ vô cùng xộc xệch vì ban nãy nằm trên cò, cả vạt áo đều ra khỏi quần hết rồi, mà cúc áo cũng bị gỡ bỏ không thương tiếc. Hân xắn tay áo lên, bắt đầu nhóm lửa. Còn tôi thì nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh Ren, dùng tay vuốt vuốt lại vạt áo, lưng áo cho hân, khi tay tôi gián tiếp chạm vào lưng hân, tôi có cảm giác Ren rung mình một cái. Hân quay sang lườm tôi, nhưng tôi chẳng quan tâm tiếp tục công việc chỉnh chu lại y phục cho Ren.

Chỉnh xong, tôi mới ngồi sang một bên ngắm hân làm... một cách chăm chú. Lúc này nhìn hân rất là nam tính a!!! Hân cầm ống trụ chứa nguyên tố lửa trên tay, bắt đầu làm (ở chợ MS có bán các nguyên tố như lửa, nước, gió,... chúng được đựng trong một cái ống hình trụ, khi sử dụng chỉ việc đặt một tay lên một đầu ống, đầu còn lại đưa về phía mình cần rồi dòn khí đẩy chúng ra)

Một tay Ren đã đặt lên một đầu ống, đầu kia hướng thẳng về than trong bếp. Không hiểu sao bàn tay của hân lúc này nhìn quyến rũ thật a... Ừc... nam tính quá đi mất!

Hân sau khi nhóm lửa thì ngồi lên chiếc ghế đặt kế bên cái bàn đặt đầy thức ăn còn tươi rói. Mà cơ bản là tôi đang đứng ngay cái bàn đó.

Thế là Ren cứ ngồi nhìn chăm chăm tôi làm thức ăn, vói vè mặt rất chi là khó đỡ. Tôi bói rồi đỏ ửng mặt quá lớn:

– Anh đang làm cái trò gì thế hả? Ngủ mau!!

– Ừ. Đang ngủ đây. Anh đang tập luyện phương pháp ngủ mà không cần nhắm mắt.

– ...

Aaaa!!!! Tôi sắp chết vì tức rồi đấy!!! Ngủ mà mở mắt là cái thể loại ngủ gì chứ! Tôi gằn mạnh miếng thịt lên vỉ nướng, xem nó là cái mặt hân mà dám dám. Ren vẫn ngồi im thin thít xem tôi làm.

Không phải là hân thật sự muốn học cái trò ngủ mà vẫn mở mắt thật đấy chứ... Nó có cái gì lí thú đâu, chỉ tỏ dọa người nằm cạnh thôi. Tưởng tượng xem giữa đêm đang ngủ thì bạn giật mình tỉnh giấc, nhìn bên cạnh mình là một người nằm im mà mắt mở to thao láo, không chớp mắt, không động đậy lấy một cái, hơn nữa, còn có thân nhiệt lạnh lẽo như Ren... khác nào nằm cạnh một xác chết đâu... .

Ày... nhất định phải bảo hân bỏ cái trò này mới được.

Tôi đã nướng xong hết thịt, chuyển sang nướng cá thì bên trong căn lều có tiếng sột soạt, lát sau, Chito và Ajita bước ra, mặt hớn ha hớn hờ. Chito hỏi tôi, cũng đeo bao tay một bên, giúp tôi nướng cá:

– Hai người đến sao không nói gì cả vậy?

– Nói rất nhiều, chỉ là do cậu không có nghe mà thôi. – tôi cười trừ, mắt liếc liếc sang Ren, hân vẫn ngồi im bất động không nhúc nhích. Hai người kia cũng bắt đầu chuyển sự chú ý từ tôi sang hân.

– Ren đang làm cái trò gì vậy? – Chito không kiềm được tò mò, nuốt nước bọt hỏi.

– Ngủ mà không nhắm mắt. Tớ thật không biết ai dạy cái trò đấy cho anh ấy nữa. – tôi xoa mi tâm nhất thời thờ dãi một cái.

– Có thể ngủ mà không nhắm mắt thật sao? – Chito ngờ ngác.

– Phi... anh chỉ đùa thôi, không ngờ em lại tin, hơn nữa còn có một người khác cũng vô cùng ngây thơ tin soái cô. – hấn đột nhiên cất tiếng, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, tay hấn thò sang lấy miếng thịt cho vào miệng – Việc lý do như vậy chỉ để tiện ngắm em mà thôi. Đồ ngốc em sao suốt ngày cứ hết lần này đến lần khác bị người khác lừa thế nhỉ?

– Ren!!!! – tôi lườm hấn một cái – Em gấp than bỏ vào áo anh!!!

Ren thấy tôi dùng cái gấp than gấp gấp hòn than đỏ hồng, không những không có chút sợ hãi, còn cười ha hả lên, thủ thế chuẩn bị bỏ chạy.

Tôi cầm trên tay cái gấp than với một hòn than lớn, lăm le lườm Ren.

– Anh... đứng... yên... đó... cho em!!

– Haha! Em đừng có dại dột nha Yuki! Sẽ gây cháy rừng đấy! – hấn nói rồi thụt lùi thụt lùi về sau, mà điều khiến tôi thấy hết sức điên tiết, chính là trên môi hấn vẫn là một nụ cười.

– Em không quan tâm! Anh đứng lại đó! – tôi rượt theo hấn, í a í ới.

– Hai người cứ tiếp tục chơi đi, để tụi này nướng cho. – Ajita điềm điềm đeo cái găng của tôi vào, tiến tới đứng cạnh Chito, tình bơ thò tay sang nắm tay Chito. Cô nàng mặt đỏ gay, thì thầm vào tai anh cái gì đó, tôi cũng chẳng quan tâm, bây giờ ưu tiên hàng đầu là ‘tăng thân nhiệt’ cho cái tên kia!!

Tôi đuổi theo, và hấn là người bị đuổi, mà không hiểu sao cái người bị đuổi đó cứ trung khuôn mặt tươi cười đẹp trai đến đáng ghét kia ra. Đáng lý trong tình thế như này, hấn phải cố gắng lấy lòng tôi chứ! Chết tiệt! Chết tiệt!

Đuổi chán, tôi đứng lại thở hồng hộc, hấn không biết đã vòng ra sau tôi từ khi nào, ôm chầm lấy tôi, hòn than rơi xuống cỏ, kêu lèo xèo vài tiếng rồi đen thui trở lại. Cái gấp than cũng vì tôi giật mình mà bị thả rơi.

Hấn cười khe khẽ bên tai tôi. Tôi mới hết toáng lên:

– Buông ra đi! Đồ ngốc nhà anh!

– Anh biết anh ngốc mà. Anh sai rồi... tha lỗi cho anh đi mà... – hấn dùng chất giọng mềm mại mà thì thầm vào lỗ tai tôi.

– Đồ gian xảo.

...

– Em ăn đi. – Ajita và Ren đồng thanh quay sang hai đứa tôi sau khi cuốn xong một cuộn rau, bên trong là thịt và dưa,...

Chúng tôi há miệng ăn, Chito thì sạch sẽ gọn gàng khỏi nói, còn tôi sau khi ăn hết cuộn thì mép miệng dính đầy sốt. Ren cười lớn một hồi, lòi đầu ra cái máy chụp hình chụp lại lúc tôi không đề phòng, rồi lấy khăn giấy cho tôi, mặc dù tôi đã nói là để tôi tự thân vận động.

Nhưng vì khăn giấy nằm giữa bàn, tức là giữa tôi và Chito, tức là nằm xa hấn, nên Ren phải vươn người sang với lấy cho tôi. Cơ mà trong lúc vươn người qua, hấn tận dụng thời cơ, quay ngoắt sang nhìn chăm chăm mặt tôi, khoảng cách giữa hai người vô cùng hẹp, tôi nghe thấy một mùi hương nam tính nhẹ nhàng. Mùi hương quen thuộc quyến rũ ấy làm tim tôi đập thình thịch không thôi, hơn nữa, đôi mắt sáng rực của hấn còn đang nhìn chăm chăm vào tôi. Từng cm một trên mặt tôi đều nóng rực hết lên.

Dù rất bối rối, nhưng thật sự tôi không thể đưa ánh mắt mình sang chỗ khác, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Ren mà thôi. Đôi mắt của hấn như có nam châm hút tầm nhìn của tôi vào đó... khiến tôi thấy cả người rạo rực.

Ren nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi, vô cùng vừa lòng, hấn cười nhe nhè, nhìn thật dịu dàng. Tôi càng hoảng hơn, liền bối rối liếm môi.

Không ngờ hấn sau khi tay rút được miếng khăn giấy, đã thản nhiên hôn nhanh lên môi tôi. Tôi tròn mắt, tròn một hồi vì cay mắt thì nhú mày đánh mắt lườm hấn một cái. Tôi đưa tay ra định lấy khăn giấy trên tay hấn thì Ren đã nhanh chóng lau giúp tôi.

Ngón tay hấn gián tiếp qua miếng khăn giấy chạm vào da tôi, cảm giác rạo rực xâm chiếm. Tôi đứng hình, không dám nhúc nhích cử động.

(Còn tiếp)

Chương 156: QUÀ SINH NHẬT CỦA REN.

Một cảm giác nóng bỏng thoang thoảng lướt qua tim tôi. Không dừng lại ở mép môi, hần thân nhiên lau luôn môi tôi, dù tôi chẳng có cảm giác gì là ở đó có vương lại sốt.

Khăn giấy êm dịu chạm vào môi tôi xoa qua xoa lại khiến tôi rùng mình, Ren thật đáng ghét... làm việc đó... với đôi mắt đó... với khuôn mặt đó... với biểu cảm đó.

Ngón cái hần lấy việc lau chùi làm lí do, khẽ tách môi tôi ra, lại tiếp tục lau lau, tôi chết đứng, cả người nóng ran, bắt đầu mơ mơ màng màng. Bây giờ nếu đề tôi nằm dài lên bàn, vứt thịt, cá,... lên người tôi, cũng không khác nướng thịt là bao nhiêu.

Cho đến khi Chito bên kia khẽ tăng hăng:

– E hèm... Dragon đến rồi, hai người... đừng có mà... làm chuyện người lớn.

Tôi giật mình đẩy hần một cái, Ren xem tí té ghé. Tôi bối rối, khuôn mặt vẫn đỏ gay liếc sang hai người kia, cùng với Dragon trong hình dáng của một thằng nhóc... hức... thật muốn tự đào lỗ mà chôn mình a!

Chito và Ajita mặt có hơi hồng, trong khi Dragon cứng họng, mặt mày đỏ ửng như vừa trải qua tận thế vậy.

Hừ... hừ... chắc là tức điên lên với Ren quá!

Tôi thò tay sang chỗ hần, véo thật mạnh vào mu bàn tay Ren, không ngờ hần có thể dễ dàng trở tay, thân nhiên nắm chặt tay tôi, mà khuôn mặt vẫn vô tư điềm nhiên hết mức.

Không khí nơi đây thật là... quá kì dị, ai cũng mang một khuôn mặt hết sức ba chấm, trong khi người gây ra mọi chuyện thì thân nhiên như không có gì, gắp lấy miếng thịt nướng cho vào miệng, khuôn mặt cũng vô cùng hưởng thụ.

Tôi đến là bó tay với hần!! Tôi run run lên tiếng, nhắm phá hồng cái không khí kì quái này:

– A... ừm. Ngồi đi. Chúng ta tiếp tục ăn.

– À... ờ... – Dragon lấp bắp, trong vô thức nuốt nước bọt một cái rồi ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế còn lại.

Thịt trên bàn nhanh chóng bị xử sạch, chúng tôi bắt đầu ngồi bệt ra cỏ uống rượu. Lúc này, hoàng hôn buông xuống những tia nắng nhàn nhạt cuối ngày. Mặt trời dần khuất sau ngọn núi xa xa kia.

Những bóng đèn dây tóc đồng thời sáng lên, xen kẽ với những quả bóng đủ màu khiến khung cảnh hết sức lung linh, giống như đây là một thế giới lạ kì mới.

– Dragon không được uống. – bốn đứa chúng tôi đồng thanh khi thấy thằng nhóc đưa chai rượu lên miệng tu tu.

– Này. Đừng thấy bề ngoài của tôi là trẻ con liền cảm tôi này nọ. Tôi sống lâu hơn mấy người rất nhiều! – Dragon nhăn nhó, giận dỗi hết mấy đứa con nít.

– Ờ rồi. Thích thì uống đi. Uống được là một lát nữa phải tự về nhà được nghe không? – Chito xoa đầu Dragon, bị thằng bé tức giận gạt tay ra.

– Đã nói là đừng xem tôi như con nít rồi... thật đáng ghét!

Tất cả cười ồ lên trước khuôn mặt tức đến đỏ bừng của Dragon. Một lát sau, hần đột nhiên rời chỗ ngồi chạy đi đâu đó, rồi nhanh chóng quay về với một tờ báo trên tay. Hần đem theo tôi và mấy chai rượu đi sang một nơi vắng vẻ, tuy nhiên ánh sáng nơi đây còn rực rỡ hơn chỗ ban nãy.

Trang nhất rất huy hoàng a...

“REN KISUWAZU CÔNG KHAI BẠN GÁI.”

Bên dưới là tấm hình lúc tôi và hần hôn nhau trên cầu... hình như đã có một lần hần hỏi tôi lấy tấm này công khai được không? Lúc đó tôi vô cùng ngây thơ còn chưa có hiểu cái gì hết... giờ thì hay rồi.

Lúc này tôi có cảm giác như thế nào nhỉ... vừa cảm động... vừa bức xúc! Đồ gia trưởng! Thích làm những gì mình thích chứ không thèm hỏi ý ai hết! Aaaaaa!!!

– Đọc đi. – hần dúi tờ báo vào tay tôi, cười toe toét. Thấy tôi chăm chú vào nó thì hần mới bắt đầu thấy xấu hổ, mặt hơi hồng lên, không dám nhìn tôi

nữa mà đưa ánh mắt sang chỗ khác, đưa chai rượu lên nhấp môi cho đỡ bối rối.

Bài báo rất dài, tôi đọc từng lời từng chữ đều vô cùng cảm động, có cảm giác như một luồng cảm xúc dồi dào kéo đến. Tất cả đều thể hiện sự quan tâm của hắn đến tôi... Đoạn chia sẻ của hắn rất dài... rất dài... hình như đây chính là phần do hắn tự tay mình viết vài hôm trước.

Tôi không giấu nổi nụ cười trên môi toé toét theo hắn, liền thích thú đọc lớn:

– E hèm... Từ trước đến nay, tôi vốn không hề hiểu được tình cảm là gì.

– A! Em đang làm cái gì vậy?

– Đọc báo. – tôi tình nghịch cười đều, nhìn mặt hắn đỏ ửng hết lên rất đáng yêu. Hắn thẹn quá hóa giận.

– Đọc bằng mắt thôi đồ ngốc này! – hắn bẹo má tôi.

– Haha... Đối với tôi trước đây, tình cảm chỉ được xem là một thứ đồ vật rất xa xỉ. – tôi vốn định trêu hắn tiếp tục đọc, nhưng khi đọc xong câu này, tôi không thể thốt lên một từ nào nữa, chỉ lặng lẽ chăm chú đọc tiếp. Ren trong khi chờ đợi nằm dài ra cỏ khẽ nhắm mắt vờ ngủ.

Tôi đã nghĩ, cuộc đời mình không bao giờ có thể cảm nhận được sự ấm áp từ một người nào cả, sự ám ảnh về một tuổi thơ không tình thương khiến trái tim tôi trở nên băng giá... nhưng em đã phá vỡ nó rất dễ dàng. Rào chắn mà tôi cực công dựng ra với mọi người xung quanh, chỉ bằng một nụ cười, em đã kéo tôi lại gần mình, cho tôi biết đến những ấm áp mà từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ cảm nhận được, cho tôi biết đến những ngày tháng tràn ngập nắng vàng, cho tôi biết đến những điều tốt đẹp nhất.

Ở bên cạnh em, chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất mà tôi từng có. Tôi yêu em không phải vì vẻ ngoài, cũng không phải vì gia cảnh, mà bởi vì em có một trái tim lương thiện, một nụ cười tràn ngập ánh nắng, ở bên em rất thoải mái, khiến tôi có thể quên đi hết những đau khổ trong quá khứ.

Những dòng chữ bắt đầu nhòe đi... những giọt nước nóng hổi bắt đầu tuôn ra, theo gò má tôi mà rơi xuống. Mắt tôi nóng ran, bỏng rát, nhưng tôi không muốn bỏ phí một thời gian nào tiếp tục đọc.

Tôi không phải yêu em từ cái nhìn đầu tiên, mà là yêu da diết sau khi tiếp xúc với em. Tôi dần nhận ra, bên trong cái vẻ ngoài mạnh mẽ yêu đời đó, chính là một trái tim tổn thương, một tâm hồn mong manh, tôi và em có một điểm chung đó là sở hữu một quá khứ không vẹn toàn... một quá khứ vô cùng cô đơn và đau đớn.

Số phận đã đem em đến bên tôi, xóa nhòa mọi vết thương trong lòng tôi, cho tôi những tháng ngày thật vui vẻ. Đối với một pháp sư từ trước đến nay chưa hề được cảm nhận cái gọi là niềm vui như tôi thì khi em đến, tôi có cảm giác như thể hạnh phúc cả đời của tôi đều đã dùng hết trong những ngày tháng đó. Không biết từ bao giờ, chỉ nhìn thấy nụ cười, ánh mắt sáng trong của em, tim tôi đã đập liên hồi, chỉ muốn kéo em lại ôm vào lòng cho thỏa nỗi nhớ mong.

Một ngón tay ấm áp từ đầu vươn ra, giúp tôi lau nước mắt, đồng thời, một bàn tay dịu dàng khác nhẹ nhàng vuốt vai tôi... rất dịu dàng, hết sức trân trọng...

Có một quá khứ đau đớn khiến tôi rất tự ti về khả năng của mình, nó khiến cho tôi trở nên thật ích kỉ. Tôi không chắc mình có thể giữ em ở bên cạnh cả đời, vậy nên chỉ có thể cầu xin em ở cạnh tôi, tiếp tục mỉm cười với tôi. Trong đôi mắt lấp lánh đó, xin hãy chỉ có hình bóng của một mình tôi, và người khiến em có thể nở nụ cười, cũng chỉ là một mình tôi, trong hơi thở của em, cũng chỉ hy vọng em chỉ thờ vì tôi, những thanh âm em nghe thấy, hy vọng đó cũng chỉ là giọng nói của tôi, những xúc cảm nơi em, hy vọng tất cả đều khiến em có thể hướng về tôi.

Dù tình yêu của chúng ta có bao nhiêu trắc trở, hy vọng em có thể mãi ở bên tôi, để tôi có thể tự mình che chở, xin em đừng nép vào vòng tay của một tên con trai khác, xin em đừng nhìn họ với ánh mắt cầu xin, bởi vì những việc đó, chỉ có thể làm với một mình tôi.

Quá khứ của em cũng chẳng hề dễ dàng gì, khi tôi yêu em, tôi đã tự hứa với lòng mình sẽ mãi bảo vệ em, sẽ xem em là một báu vật nhỏ bé mà mãi mãi trân trọng... nhưng ngay sau đó, thật không ngờ em lại vì tình cảm đó của tôi mà tổn thương... hơn nữa còn tổn thương đến đau đớn, đến tiêu tụy. Tôi không thể nhìn thấy em như thế... đã tự thề với lòng sẽ bảo vệ em, nhưng không ngờ tôi lại chính là kẻ đã khiến em phải đau, trong khoảng thời gian đó, tôi đã luôn dày vò mình.

Tình yêu của chúng ta không bình thường, chính là giữa DW và WW, chắc chắn sẽ có những cái nhìn tiêu cực về chúng ta, nhưng tôi tin em và tôi có thể cùng nhau vượt qua. Tôi không quan tâm liệu sẽ có ai xen vào giữa hai chúng ta hay không, tôi cũng mặc kệ những kẻ thích đứng trong bóng tối lấy đau khổ của người khác làm trò tiêu khiển, tôi nhất định sẽ bảo vệ tất cả.

Vì em và tình yêu giữa chúng ta, tôi có thể hy sinh mọi thứ, chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc... bởi vì em là tiểu bảo bối của tôi.

Kết thúc bài báo, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt tôi, dù cho ai đó có ra sức lau lấy lau để, cuối cùng hắn không chịu được liền gần lấy tờ báo, ôm lấy tôi vào lòng, giọng hắn nhẹ nhàng như con gió bên tai tôi:

– Được rồi, em không cần đọc nữa. Đừng xúc động như thế, anh sẽ tự trách mình đây.

Tôi lại không biết phải nói gì bây giờ, chỉ có thể ôm siết lấy hắn khóc òa lên, khóc như một đứa trẻ từ trước đến giờ chưa được khóc, cả người run rẩy trong lòng hắn. Tình cảm của hắn... gần như tràn ngập trong mỗi câu mỗi chữ... thì ra hắn cũng đã tổn thương, thì ra tôi lại đáng trân quý như vậy.

Từ 12 tuổi đã tự lập, đã có lúc tôi chán ghét cuộc sống này đến đường nào, đã có lúc tôi muốn tự tử đến đường nào... lúc đó tôi tổn thương đến đường nào. Một đứa trẻ 12 tuổi đôi meo đơn bản lúc đó có cảm giác cả thế giới đều là kẻ thù của mình, tất cả đều quay lưng lại với mình.

Vậy nên, tôi cũng có cảm giác như hấn. Đã từ rất lâu không có cảm giác yêu thương, hạnh phúc đến quá nhanh khiến tôi cứ ngỡ đó chỉ là giấc mơ.

Cảm thấy mình bị siết hơi chặt, Ren liền nhú mồm siết chặt tôi hơn nữa. Ặc... tôi dù có đang khóc vì cảm kích, nhưng siết thế này sao thờ nổi!!!

Tôi chậm rãi đẩy Ren ra, nở một nụ cười trong nước mắt:

– Cảm ơn anh, Ren... huhu...

– Đồ ngốc, đến cả cách khóc trông cũng thật giống đồ ngốc. – hấn áp hai tay lên má tôi, ngón cái liên tục lau nước mắt cho tôi, lau đến nỗi hai tay hấn cũng đã ướt đầm.

Không biết nước mắt của tôi từ đâu tuôn ra như suối, có lẽ bao năm nay tôi không hề rơi giọt nước mắt nào ngoài đám tang của người đó... nên hiện tại vì chứa chấp quá nhiều mà tuôn rơi hết ra ngoài. Một lát sau khi tôi đã bình tĩnh trở lại thì Ren mới đưa tôi ra lại chỗ ngồi của ba người kia.

Thấy tôi mất đồ hoe, Chito thiếu chút nhào đến cầu xé Ren, tôi phải bối rối giải thích một hồi, cô nàng mới xui xuống.

Năm chúng tôi ngồi thành hình tròn, ở giữa là hàng chục chai rượu đã cạn, ai cũng ngà ngà say.

Chúng tôi vừa cùng uống vừa đùa giỡn cho đến khi cả khuôn mặt đỏ hết cả lên, giọng cũng nhè nhè mới dịch chuyển về nhà. Tôi là con sâu rượu, nhưng lần này cũng rất say, hình như người còn tỉnh nhất chính là Ren, bởi vừa về đến nhà hấn đã bảo tôi đi tắm ngay khi tôi vừa đặt lưng xuống giường và nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ.

– Mau đi tắm đi.

Hấn miệng thì nói, tay thì vơ quần áo chuẩn bị sang phòng khác tắm.

Chẳng hiểu sao tôi lại nghe lời hấn răm rắp, nhưng lúc bước ra chỉ quần mỗi cái khăn rồi nằm dài lên giường ngủ, hơn nữa còn cuộn tròn trong chăn ấm áp, chẳng thèm lau tóc, cũng chẳng thèm mặc quần áo. Nói gì thì nói, tôi đuối quá.

Đang mơ mơ màng màng thì tôi nghe tiếng của Ren, cả người tôi bị giật đến thiếu chút đánh rơi hết tay chân.

– Này! Anh đang làm cái quái gì vậy? Đề em ngủ! – giọng tôi lè nhè hết người say.

Nói thì nói vậy, con say của tôi đã bị nước lạnh và mấy cái lắc đến thô bạo của Ren làm cho hơi tỉnh tỉnh. Hấn lôi tôi ra được khỏi chăn mới giật mình chằm chằm nhìn tôi. Ánh nhìn đó khiến tôi giật mình, cả người vô thức nóng ran lên. Ren buông tay lùi lại vài bước, mới áp ứng nói:

– Em... Em mau đi thay quần áo.

Tôi im lặng một lát, mím môi nắm lấy tay hấn đẩy mạnh xuống giường, còn mình thì trèo lên trên.

– Hôm nay, em tặng em cho anh.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: LÊN GIƯỜNG

CHAP 157: LÊN GIƯỜNG.

Warning: ~ xém 18+ nhaaa~ ~ khuyến cáo không nên đọc chap này trước mặt gia đình nhaaaa =]]]] ~

– Em... Em mau đi thay quần áo.

Hấn lùi lùi về sau, nhìn tôi với khuôn mặt đau khổ... ánh mắt như đang kiềm nén cái gì đó thật nóng bỏng. Biểu hiện của hấn khiến một cảm xúc mới lạ dâng trào trong tôi... một cảm xúc từ trước đến giờ tôi chưa hề có.

Hắn vốn định quay lưng bỏ đi, tôi đã nhanh tay nắm lấy tay Ren, hắn vừa quay lại còn chưa kịp định thần lại xem tôi đang làm cái gì đã thấy cả người chao đảo. Hắn nằm yên trên giường, mắt vẫn trợn ngược không biết cái sức mạnh kinh khủng kia từ đâu ra...

Ồ phải rồi, sức mạnh của những kẻ say đây ông anh à.

Tôi đè lên hắn, quỳ lên giường, để Ren nằm giữa hai chân mình. Hai tay tôi cũng giữ chặt hai tay hắn xuống giường. Giờ thì biết cảm giác khi bị đè chưa hả?

– Này em... – hắn hoảng hốt.

– Hôm nay, em tặng em cho anh. Món quà này, anh nữ không nhận sao? – tôi nghiêm túc nói.

Lại nữa lại nữa, lại cái khuôn mặt đau khổ đó. Tôi không muốn thấy!

Tôi cúi xuống hôn Ren... hình như là vô thức khi đưa lưỡi vào miệng Ren.

Ren chết đứng, không chút phản ứng, thậm chí một cái đẩy tôi cũng không.

Tôi hôn tới tấp, hắn cũng chẳng có tí biểu cảm gì... ơ hay...

Mãi một lát sau, hắn mới đẩy tôi ra, khuôn mặt một lớp đỏ hồng nổi bật, hắn nhũn mảy đầy khó chịu. Hắn gằn giọng:

– Sau này em không được làm việc này nữa.

Nói xong Ren bỏ ra khỏi phòng một mạch, không để tôi kịp nói gì, cũng không để tôi phản ứng lại.

Ồ... cái gì chứ... hắn làm như vậy là thế quái nào!!! Tôi cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng a!!!

Tôi tức đến nỗi con say bị đá cho một cái bay thẳng... hậm hực đi thẳng vào nhà vệ sinh mặc quần áo. Mặc xong thì tôi định công bằng cách ngồi luôn trong đó nhìn mình trong gương, để mặc hắn kêu gọi í ới bên ngoài, nào là sao em ở trong đó lâu vậy, em có sao không, em có bị gì không thế, mau mở cửa cho anh,... thậm chí là đập cửa rầm rầm. Tôi vẫn không có chút phản ứng, chẳng buồn đáp lời, mà cũng không nhúc nhích cử động lấy một cái.

Cho đến khi hắn điên tiết hét lên:

– Em có mở hay không? Muốn anh phá hỏng cánh cửa này hay sao?

Tôi giật mình vội chạy ra mở cửa, nhưng vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng.

Nhìn thấy mặt hắn là tim gan phèo phổi của tôi quặn quéo lại với nhau hết!

Thật là tức chết mà!

Lúc đọc xong bức thư của hắn, tôi đã phải chật vật và thu bao nhiêu can đảm để quyết định trao mình cho hắn, rốt cuộc thì sao, hắn lạnh lùng đẩy tôi ra, còn cấm tiết tôi không được làm vậy. Rốt cuộc hắn muốn cái gì? Chẳng phải mấy ngày trước còn... đó đó.

Tâm tư Ren còn rối hơn cả con gái!

Tôi bước ra ngoài, im lặng đi lướt qua hắn, hướng thẳng đến giường mà tiến, thậm chí còn không thèm liếc hắn lấy một cái, nên tôi không biết được mặt hắn đến tận bây giờ vẫn còn rất đỏ.

Tôi leo lên giường, rúc người sang mép giường, co rúm người lại.

Thích thì ta nhường cho nhà người cả cái giường. Ta đây ứ thềm động chạm nhà người nữa.

Tôi càng nghĩ càng tức giận, bản thân tôi là con gái, chủ động như vậy đã phải can đảm bao nhiêu, đã phải hồi hộp bao nhiêu, vậy mà hắn xem như không có gì, còn cự tuyệt tôi!!!

Tôi tức giận nằm nhai cái chăn, ra sức mà nghiền cho đỡ tức.

Cứ đà này không ổn rồi. Không khéo giữa đêm tôi không kiềm được tức giận quay sang bóp cho hắn chết đi!! Hừ... hừ... Aaaaaa!!!

Tôi có cảm giác giường lún xuống, nhưng là tận mép giường bên kia. Cảm giác tức giận lại trào lên... aaa! Hắn làm vậy là í gì? Không muốn tôi chạm vào nên mới nằm xa hết mức có thể ư?!! Tức! Tức quá! Xùy... đã thế thì ta đây cũng ứ quan tâm đến người nữa. Ta đi ngủ!

Tôi nhắm mắt, mà hàng chân mày không kiềm được cứ nhũn lại. Sợ hắn thấy, tôi đành lấy chăn kéo lên che khuất mặt mình, nhưng mà tôi lại nghe thấy tiếng nói dịu dàng của Ren, làm bao nhiêu tức giận từ nãy đến giờ trở nên vô ích:

– Nếu em nằm sát mép như vậy, anh sẽ không thể làm gì được.

Hả?

Tôi bỏ chăn ra khỏi mặt, đã chạm ngay ánh mắt mơ hồ của Ren, khuôn mặt hấn phóng to đang dần cúi xuống. Trên đôi mắt đó phủ một lớp sương dày đặc, biểu cảm trên gương mặt hấn rất lạnh lùng, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác hấn đang mời gọi mình. Toàn thân trong vài giây ngắn ngủi trở nên nóng ran.

Ren dùng lực đạo vừa phải kéo tôi mạnh một cái đã khiến tôi lăn vào giữa giường. Còn bản thân hấn thì trèo lên trên, cả người tôi bị kẹp giữa hai chân hấn. Tình thế bây giờ hoàn toàn ngược lại với ban nãy. Ren cúi xuống chậm rãi, gương mặt hỏi tôi.

– Tắt đèn hay để đèn? – hấn nghiêm túc với khuôn mặt lạnh lùng, giọng hấn khàn khàn.

– Hả? – tôi vẫn ngu ngơ ra hỏi hấn. Gì chứ tên này mờ ám lắm, chẳng biết được hấn đang muốn làm cái gì... thậm chí những khi biểu hiện của hấn rõ ràng như vậy, nhưng đến khi thực hiện, mới biết được suy nghĩ của mình rất là hổ hăng.

– Ugh... – hấn đột ngột cúi người xuống, vùi đầu vào ngực tôi – Đồ ngốc em đừng bắt anh phải nói rõ ràng ra chứ.

– A... anh...

– Ban nãy anh... xin lỗi. Anh không cố ý làm em giận đâu. – tay hấn vòng qua siết lấy eo tôi. Tôi lúc này mới nhận ra vấn đề, bắt đầu run rẩy – Anh nghĩ là em... miễn cưỡng.

Tôi im lặng không nói. Ren đột ngột rời khỏi người tôi.

Hấn cười khỏ:

– Em xem, em vẫn còn sợ đến vậy. Còn muốn chủ động ư? Anh không muốn em ép bản thân mình phải vì anh đâu.

– Em không...

– Anh sợ là nếu em cứ tiếp tục làm những hành động như thế, anh sẽ không thể kiềm chế được mà gây ra tổn thương cho em mất. Đó là điều khiến anh thấy đau đớn nhất. – Ren nắm chặt tay tôi. Hấn nói rồi nằm xuống giường cạnh tôi.

– Thật ra thì... đối với con gái mà nói, những thứ như... lần đầu tiên... rất đáng sợ. Tuy nhiên... – tôi ngồi dậy nhìn sang Ren, lại chuẩn bị tư thế leo lên người hấn – ... nếu là dành cho người mình yêu thương nhất, nỗi đau đó sẽ trở thành một nỗi đau ngọt ngào. Vậy nên...

– Em sẽ không hối hận chứ? – hấn đột ngột trở người, tôi lại nằm xuống giường và hấn ở bên trên.

– Ừ. – tôi nghiêm mặt đáp.

– Anh không nghĩ lần này anh có thể dừng lại được. Nên em hãy suy nghĩ cho kĩ. – hấn cũng nghiêm túc đáp.

– Biết rồi mà... đừng... đừng nói những lời gây dè dặt như vậy nữa. – tôi bối rối lảng tránh ánh mắt của hấn.

Ren cười khẩy, cái răng khểnh duyên lộ ra ngoài, hấn cúi xuống hôn tôi, thật dịu dàng, bàn tay hấn lần lượt cởi cúc áo tôi.

– Khoan. Tắt đèn đi đã. – tôi đẩy hấn ra, bối rối nói.

– Ừ. – hấn cười nhẹ đáp, chất giọng khàn khàn ấy khiến cả người tôi nóng hừng hực.

Hấn vươn người tắt đèn, tắt xong rồi, áo tôi cũng đã bị vứt sang một bên, trận mưa hôn trút lên người tôi, đến khi thần trí tôi đã mơ mơ màng màng thì Ren quỳ dậy. Ánh sáng từ vàng trắng tròn bên ngoài hắt vào rọi lên khuôn mặt hấn thật quyến rũ.

Nụ cười nửa miệng đầy thích thú nói với tôi:

– Giúp anh cởi quần áo.

Tôi lúc này rất muốn đập đầu xuống gối tự tử!

Ren xoay người một cái, tôi đã chuyển thành nằm trên, hấn yên vị nằm dưới vô cùng thưởng thức, còn phàn cho tôi một câu:

– Góc độ này nhìn rất ổn. Nhìn thấy hình như... cũng to hơn.

Lại một lần nữa, tôi muốn đập đầu hấn vô gối cho nhà người chết đi. Đừng nói những câu đó nữa! Tôi vội lấy chăn quấn quanh người.

Tay tôi run run đưa lên, từng chút một chậm rãi cởi từng chiếc cúc một. Nhìn thấy tay tôi run run cùng với biểu cảm tôi muốn chết, hấn cười nhẹ nhẽ thành tiếng, hai tay gối đầu, hết sức nhàn nhã.

Tôi lờm lỏm một cái tiếp tục cười. Vài lần ngón tay tôi chạm phải làn da của hắn, tôi có cảm giác Ren cứng đờ vài giây, lại tiếp tục cười cười kiên nhẫn chờ đợi hành động của tôi. Tôi chỉ có thể thở hắt ra than oán.

Cười xong áo đã là 2' sau đó. Tay tôi càng run rẩy hơn đưa xuống, nhưng cứ tần ngần mãi không thể chạm vào. Hắn thúc giục:

– Sao thế?

Tôi chẳng lẽ lại đi tường thuật tâm trạng của mình cho hắn nghe trong cái tình huống... không giống ai này?! Hừ... thật là trớ trêu. Hình như tôi sinh ra là để bị người khác hành hạ à.

Nhưng lần này tôi đã kiên quyết như thế, không được lùi bước nữa. Hạ hỏa... hạ hỏa... tôi nuốt nước bọt, hít sâu lấy can đảm. Thật ra lúc này, tôi cứ như đang chuẩn bị đi giết người không bằng.

Tay tôi đưa lên, run run nhìn mặt hắn, rồi cúi xuống nhìn chiếc cúc duy nhất trên quần Ren...

Ày... nhìn cơ thể hắn ở đó rất là... rất là khó tả. Làn da trắng, bụng hắn cơ bắp săn chắc, hơn nữa... xương chậu thoát ần thoát hiện khiến tôi muốn phụt máu.

Thật sự tôi không thể làm được. Tôi ngước lên nhìn Ren với ánh mắt cúm con “Em không thể làm được đâu hu hu.”

Ren nhếch mép. Lại xoay một cái, tôi tự khi nào đã nằm bên dưới hắn một lần nữa. Ren lại cúi xuống thì thầm vào tai tôi những lời mật ngọt chết người:

– Vì em quá chậm, nên anh không thể kiểm chế được nữa. Lần sau nhớ rút kinh nghiệm.

Nói xong hắn hôn tôi, tay còn lần mò khắp người tôi trên dưới đều bị lột sạch.

Ồ... còn lần sau nữa...?? Hình như hắn mới nói với tôi là còn lần sau nữa. Xem như tôi xui xẻo, vớ phải một tên bá đạo như hắn.

cúi đầu tạ lỗi, Mi không thể viết H T^T

Một lát sau đó, căn phòng vang lên tiếng hét thất thanh của cô nàng nào đó:

– A!!! Đau quá!

– Ừ. Anh biết. – giọng người còn lại hết sức bình tĩnh, tiếp tục hành động.

– Này!! Ra mau! – giọng cô nàng nào đó đau khổ.

– Không thích. Sẽ không sao đâu. Một lát nữa sẽ quen thôi. – giọng nam kia ngang ngược không chịu thua, cũng không thềm nhượng nhịn, tuy vậy nhưng hành động đã dịu dàng đi một chút.

– Hừ... anh chết với em!!!! – giọng nữ gào thét – A!!

– Mặt em tức cười quá.

– ...

Từ giây phút đó, cô nàng đã thề là mỗi khi làm sẽ chẳng thềm biểu lộ bất kì cảm xúc nào nữa, dù có đau cũng sẽ cật lực bấu da thịt Ren, bấu hết sức có thể, bấu cho chảy máu càng tốt... hừ hừ...

Thế là hai người lẫn qua lộn lại đến tận sáng.

Tôi nằm dài ra ngủ, trước khi ngủ không quên lờm lỏm Ren một cách ai oán.

Ren dịu dàng vuốt tóc tôi rồi nói thật chậm vào tai tôi, hơi thổi hắt phả vào tai tôi khiến tôi nhớ lại đêm hôm qua, những mạch máu trên mặt lại bắt đầu mạnh động khiến mặt tôi lại đỏ lên:

– Em cứ ngủ đi. Anh giúp em tắm.

Hắn nói xong là làm luôn, không thềm đá động gì đến ý kiến của tôi. Mà hiện tại tôi cũng chẳng có tí nào sức lực để phản kháng lại Ren.

Hắn bế bồng tôi lên đem vào nhà tắm, thật dịu dàng chăm sóc tôi. Xong hết hắn dọn dẹp này nọ rồi lại đem tôi ra giường, hết sức nhẹ nhàng đặt tôi xuống.

Hừ... xem xem lúc này hắn quan tâm chăm sóc tôi đến chừng nào, thậm chí còn xem tôi như làm bằng thủy tinh, chỉ cần động mạnh một cái sẽ vỡ tan tành, trong khi hôm qua... hắn lại như vậy chứ... (người ta kiểm chế bao nhiêu lâu rồi chị hai à)

Ta hận! Nhưng mà giờ nghĩ lại, hôm qua là đứa nào chủ động trước, bây giờ lại dùng giọng điệu oán trách như thế này thật không phải à.

Nhìn lên đồng hồ đã là năm giờ sáng. Tôi lăn sang một bên, trùm chăn lên người:

– Em ngủ một lát.

– Anh ngủ với em. Lăn qua đây.

Tôi suy nghĩ một hồi quyết định lăn qua, thấy hán đang nằm yên vị ở đó còn giương hai tay ra chờ tôi sà vào, tôi đột ngột chồm qua, cắn mạnh vào xương quai xanh của hán một cái. Hừ hừ... trả thù! Trả thù!

Lần này phải tổ chức tiệc mừng Yuki tôi có thể trả thù lần đầu tiên trong cuộc đời đen tối này. Haha!

Nhưng mà tôi quả đúng thật là một con nhỏ ngốc nghếch, ngốc chưa từng thấy, ngốc đến không ai có thể ngốc hơn. Cắn ở đâu không cắn chứ...

– Em... lại đang quyến rũ anh. – giọng hán nhanh chóng trở nên khàn khàn, trong đôi mắt kia sáng rực lên một ngọn lửa – Tiểu bảo bối, đây là em ép anh.

– A!! Đừng mà! Buông em ra!! – tôi giãy giụa, tiếc là ban nãy sau khi cắn, theo đà tôi sẽ ngã luôn vào người hán, bây giờ gọn trong tay địch rồi, có muốn thoát cũng không được.

Thế là tôi và hán lại lăn qua lăn lại dây dưa đến chiều. Nhưng ít ra hán còn có chút nhân tính, chỉ hôn tôi chứ không đi vào. Nếu không tôi chắc chắn sẽ liệt giường cả ngày nữa mất.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: ĐI CHƠI.

– Yuki! Ăn đi! Cậu làm cái vẻ mặt gì thế? – Chito ngo ngác hỏi tôi.

A!! Cậu đi mà hỏi cái tên ngồi cạnh tớ đây này! Xem xem hán đang làm cái gì chứ?!!

Tôi hậm hực liếc Ren, vậy mà ai đó vẫn mặt dày xem như không có gì, gấp cho tôi một miếng thịt, thân nhiên đưa nó ra trước mặt tôi:

– A...

A cái con khi nhà anh!

Từ sau cái... đêm đó, những trò biến thái của Ren xuất hiện ngày càng nhiều, với tần suất khiến tôi không thể chống đỡ... thậm chí là những khi trên bàn ăn... chẳng hạn như thế này.

Hôm nay năm chúng tôi hẹn nhau cùng dùng bữa, hán đã mạnh động đến vậy, thử nghĩ nếu chỉ có hai chúng tôi, hán còn có thể... đến mức nào?!!

Ngồi trên bàn ăn, cặp đôi kia liên tục gấp thức ăn cho nhau, Dragon thì cật lực cật lực ăn, chỉ chăm chú nhìn thức ăn chứ không thèm mần đến thiên hạ. Cặp đôi chúng tôi làm gì?? Chính là hán quấy rối còn tôi tìm cách đá hán ra.

Ren kê ghế sát ghế tôi, cả người ngồi sát vào tôi. Bàn tay ngày xưa rất lạnh lùng của Ren dạo gần đây trở nên rất ấm... Cơ mà cái vấn đề quan trọng hơn không phải là nó trở nên rất ấm... mà chính là nó trở nên rất tấy mảy.

Ren cố tình đặt nó trên đùi tôi, chậm rãi xoa xoa. Nhìn khuôn mặt nóng ran của tôi, hán không hề thấy khó chịu ngược lại còn bình thản cười cười với tôi, càng bình thản nhích tay nhích tay.

Tôi đã từng nói hán có máu S chưa nhỉ? Bây giờ phải đỉnh chính lại lại siêu cấp... siêu cấp máu S...

Tôi đâu có phải là M, tại sao lại phải chịu những trò đó của hán chứ... hừ hừ... hãy xem đó, tôi sẽ (lại) trả thù (dù lần nào trả thù cũng bị hán troll lại, nhưng hãy đợi đây).

Tôi lườm Ren một cái, vậy mà hán lại đút cho tôi một miếng cá khác... ày... thật ra thì ngoài những trò biến thái đó, Ren đối xử với tôi rất tốt... chỉ là lại từ đêm đó... tối nào hán cũng bắt tôi cùng lăn lộn với hán. Tôi sắp vì mất ngủ mà xuống sắc rồi...

– Á... – tôi hét lên theo phản xạ... mà lại dùng cái chất giọng... chỉ có khi trên giường... Ạch...

Chito, Ajita, cả Dragon đang ăn như chết đói cũng ngừng đầu nhìn tôi. Tôi lại quay phắt sang liếc Ren.

Cả bàn ăn lúc này không khí rất quái dị, chỉ có mình hắn là thân nhiên, tiếp tục đưa ra trước mặt tôi một gắp com, cười cười nói:

– A... mở miệng nào.

A, a cái đầu anh! Anh đang động vào đâu vậy hả?!!

Mặt tôi đỏ ửng cả lên, bấu mạnh vào mu bàn tay hắn, Ren chỉ giả ngu cười xuề xòa.

Chết tiết! Chết tiết mà!!!

Tôi bị quấy rối mà không thể chống cự cũng không thể nện cho tên quấy rối một trận ra trò!!!

...

Một ngày đẹp trời nọ nữa,...

Chito từ hậu gia chạy tốt lên tiền gia:

– Nè. Tớ có mấy vé đi bay miễn phí, có thêm mấy vé xem phim nữa. Tụi mình cùng đi đi.

(ở MS có một trò chơi khá phổ biến chính là người ta sẽ đưa bạn vào một căn phòng, bên trong đó hoàn toàn không có trọng lực, bạn có thể bay nhảy, lặn lội,... thỏa thích, nên được gọi là bay.)

– Vậy chúng ta đi. – tôi cười khi đáp trả. Vốn ham vui, cứ chơi bời là tôi nhất định sẽ tham gia.

– Được, vậy mau chuẩn bị đi chúng ta xuất phát. – Chito cười toe toét rồi chạy xuống hậu gia.

– Anh không thích đi. – Ren lại lên con làm nũng.

Hắn đang ngồi trên sofa, vươn tay ra nắm lấy tay tôi, dễ dàng kéo tôi ngồi tọt vào trong lòng hắn. Ren lười nhác ôm chặt tôi từ phía sau, tựa lưng ra thành ghế, kéo tôi tựa vào người hắn.

– Anh lại muốn gì đây hả? – tôi hết sức bó tay, thở hắt ra một cái, nhúc nhích người điều chỉnh tư thế cho thoải mái, tựa vào người Ren.

– Anh chỉ muốn ở một mình với em, đến những chỗ đó rất đông người. – hắn dùng giọng điệu ma mị nói. Câu này rất là có sức sát thương.

– Này... – tôi ngượng chín người. Khỏi từ từ bay ra trên đầu tôi. Hắn đột nhiên cúi đầu, hơi thở phả đều lên má tôi.

– Này gì? Chẳng lẽ em muốn thân mật ở chốn công cộng? – giọng hắn lần này lại pha chất cười... hừ... lại bắt đầu trêu tôi.

– Anh đừng có mơ tưởng nữa đi... cũng đừng có làm nũng với em. Em nhất định sẽ không nghe theo đâu. – tôi nghiêm túc nói – Bây giờ thì buông em ra, em đi chuẩn bị.

– Chuẩn bị cái gì? – biết rồi còn hỏi. Đáng ghét.

– Chuẩn bị để đi cùng Chito, anh không thích có thể ở nhà. – tôi lại nghiêm trang nói, đồng thời gỡ tay hắn ra điềm nhiên đứng dậy, định bước đi thì tay đã bị giữ lại.

– Em thích làm bóng đèn đến vậy à? – hắn ngược nhìn tôi với đôi mắt cún con long lanh đáng thương. Tôi vội quay mặt đi, chỉ cần nhìn khuôn mặt đó của hắn trong vài giây, nhất định tôi sẽ chịu thua mà ngoan ngoãn ở nhà cùng với Ren.

– ... – nhưng mà hắn nói cũng đúng, đảo mắt một hồi, tôi lại nhếch mép – Nếu anh không đi cùng em thì em vẫn còn khối người để rủ đi cùng, chẳng hạn Dragon cũng được. Đạo gần đây nó hay than thở với em ở nhà rất chán. Em sẽ rủ n...

– Anh đi! – hắn đứng phắt lên khỏi ghế – Anh đi cùng em là được chứ gì??

Tôi nhìn sang hắn với vẻ mặt (vờ) ngạc nhiên.

Ren liếc tôi một cái, bấu môi một cái, rồi kéo tôi lên phòng, (cũng vờ vờ vệt vệt) giận dữ như một đứa con nít.

– Anh đúng là không bao giờ có thể thắng được em – hắn làm bầm lèm bèm, tôi nghe mà bất giác nở nụ cười.

Vừa vào phòng, hắn đã ép tôi vào cửa, kề sát mặt vào mặt tôi. Lúc này nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng không chút gợn sóng đó, tôi thật sự rất thất vọng vì những vết sáng mờ mờ cũng từ đôi mắt ấy những lúc đây tôi nằm ra giường từ đâu mà ra...

Dù đã cùng hắn... bao nhiêu đêm rồi, nhưng không hiểu sao lúc này chiêm ngưỡng khuôn mặt gần sát của hắn như vậy, tôi không khỏi đỏ mặt, bị hắn chiếu tướng, chân cũng dần dần mềm nhũn ra. Ren hai tay nắm hai vai tôi, nhếch mép nói:

– Vì anh đã chiều theo ý em, nên tối nay em có thể chiều anh một chút?

Cái quái gì chứ?! Thì ra ngay từ đầu, ý muốn của hắn đã là như vậy. Chính là giả vờ giận dỗi không thích đi, rồi vờ bị tôi khuấy phục, bây giờ mới lộ rõ bản chất... chỉ giả vờ như thế để mong muốn tôi chiều hắn một chút!!!

Cái tên này đúng là vô sỉ hết thuốc chữa.

Tôi hầm hầm nhìn hắn, cuối cùng vì không thể thắng được đôi mắt đỏ mà phì cười, đành phải chịu thua:

– Được rồi, được rồi. Đồ trẻ con! Em mới là người chưa bao giờ có thể thắng được anh đấy. – muốn giận cũng không thể giận được, mà muốn khóc thương số phận mình lại càng không thể a.

– Hi hi... – hắn cười gian cúi xuống hôn nhanh vào môi tôi – Biết vậy là tốt.

Hôn xong thì Ren thư thả đi chuẩn bị đồ để đi chơi.

Tôi để mặc mọi thứ cho hắn chuẩn bị. Từ trước đến nay, nhưng việc như thế này tôi toàn tâm toàn ý giao cho hắn. Biết hắn rất là chu đáo mà a.

Tôi chạy sang phòng Dragon, gõ cửa:

– Nhóc! Đang làm gì vậy? Đi chơi đi.

Vài tiếng động lạ phát ra từ trong phòng, tiếp theo đó là tiếng chạy gấp gáp, cả mở cửa cũng gấp gáp. Dragon lò mọt ra, hết sức vui vẻ.

– Được được. Đi đâu cũng được. Có đi là được rồi. – thằng nhóc hớn ha hớn hở.

Phi... thật đáng yêu. Có ai nhìn vào có thể nhận ra thằng nhóc này là một con rồng cả ngàn năm tuổi hay không?

...

Nửa tiếng sau, chúng tôi hẹn nhau ở cổng nhà cùng đi bộ.

Trung tâm mà Chito đưa chúng tôi đến thật sự rất lớn, tiếc là không lớn hơn nhà chúng tôi là bao nhiêu hết.

Chuẩn bị đầu đồ xong xuôi, cũng đã mặc quần áo bảo hộ, chúng tôi được đưa vào phòng.

Nói gì thì nói, dù cho cái trò chơi này có phổ biến đi chăng nữa, từ trước đến nay tôi chưa có chơi bao giờ. Cơ bản là vì cuộc sống của tôi trước đây không cho phép.

Một tiếng rè rè vang lên, tôi giật mình trở về hiện tại. Căn phòng này không có bất cứ nội thất nào, ngoài những thứ kì lạ được đóng đinh tán dĩnh hắc vào nền nhà, cả bốn bức tường phủ khăn lông trắng xóa, cả nền nhà hay trần nhà cũng độc một màu trắng. Ánh sáng bên ngoài hắt vào qua những khe li ti, nhưng không hiểu sao nơi đây sáng như ngoài trời.

Tiếng rè đó vừa dứt, tôi đã có cảm giác hụt chân. Hình như tôi đứng là đang bay rồi.

Dù tôi trước đây có bay đi nữa, cũng là bay bằng chổi... chưa bao giờ thử nghiệm cái thể loại bay bá đạo này.

Cơ mà có vẻ bốn người kia rất thoải mái, lẩn lộn khắp nơi thể kia.

Tôi cố gắng đạp chân quơ tay, nhìn hết sức thảm hại bò ra tới bức tường, bám tay lên nó thờ dốt.

Hừ hừ... đây là cái thể loại trò chơi gì thế này... thật là khiến người ta chết đi sống lại, còn mệt mỏi cực nhọc hơn là đi tập thể hình nữa.

Bỗng một bóng đen lướt qua mặt tôi. Một khuôn mặt dốc ngược nhếch mép nhìn tôi.

– Á!

Tôi giật mình buông tay, cả người quờ quờ quạng quạng vụt tay mấy lần không thể bám lại lên bức tường kia.

Trong khi khuôn mặt tôi đang kinh hãi khó coi hết mức thì có một bàn tay ấm áp chộp lấy cổ tay tôi.

– Em không biết chơi à?

Chất giọng quen thuộc cất lên. Tôi ngẩng ra trong chốc lát, mới phát hiện ra Ren đang đi trên trần nhà, một cách vô cùng thuần thục, đầu hắn cúi xuống, vừa vịn ngang với đầu tôi.

– Ừ. Thú thật là em rất dở trong những việc như giữ thăng bằng. – tôi thờ dãi đáp. Nhớ lại cái thời kì huy hoàng tôi tập cười chổi, đã ngã không biết bao

nhiều lần – Thời em còn tập cười chỏi, có một lần đó, em nghĩ là mình đã có tiến bộ chút chút, bon chen bay lên thật cao, kết quả là vì một con gió nhẹ mà rơi xuống. Cứ tưởng sắp chết đến nơi thì Ajita đỡ lấy em.

– Hấn ta dạy em phép thuật... – câu nói của hấn vừa như khẳng định vừa như nghi vấn.

– Ủ... – tôi ngây thơ gật đầu. Tay tôi đột nhiên bị hấn kéo mạnh một cái, trong cái trạng thái lơ lửng này, tôi không thể chống cự, ngay lập tức áp sát hấn. Mỗi hấn chạm môi tôi, dán dính lên đó...

Cái này là tư thế gì thế này... (tư thế hôn của người nhện đó mà hí hí) không thể tin được trong cái hoàn cảnh này mà hấn cũng có thể giờ trò biến thái với tôi.

Hôn cái kiểu ngược đời một lát, Ren mới buông tôi ra, hấn bấu môi như đang dỗi:

– Hấn chỉ dạy em mỗi cái đó thôi đúng chứ? Từ nay về sau, việc dạy dỗ em và con của em là việc của anh.

– ... – mặt tôi đỏ ửng lên... ặc...

Thì ra là đang ghen... ghen cái kiểu gì vậy chứ...

– Được rồi, bây giờ anh giúp em – hấn từ khi nào đã trở lại song song với tôi, không chúi đầu nữa. Hai tay hấn nắm chặt hai bàn tay tôi.

– Anh chơi cái này nhiều lắm à? – tôi tủi thân hỏi Ren.

– Không. Đây là lần đầu. – hấn trả lời tỉnh bơ.

– ... – vậy hấn lấy tư cách gì chỉ dạy cho tôi.

Lời chưa kịp cất lên, Ren đã kéo tôi đi một cách vô cùng điệu nghệ. Ờ thì công nhận hấn rất giỏi... chẳng bù cho tôi.

Kết quả là tôi đến tận vài giờ sau mới có thể từ từ đi chuyển... thật là hổ thẹn.

Thật là nhục nhã, thật là...

Bay xong, cả bọn kéo đi ăn tối. Chito chọn một nhà hàng nhìn bên ngoài khá bắt mắt với kiểu trang trí cầu kì đến đặc biệt. Chủ đề của nhà hàng có lẽ là bạch tuột, từ ngoài vào trong đều xuất hiện những xúc tu ngoe nguẩy đến mà ngán.

Chúng tôi ngồi vào chiếc bàn trung tâm của quán. Không biết do tôi tưởng tượng hay thật sự là vậy, mà hầu hết khách trong quán lúc này ai cũng nhìn chúng tôi chằm chằm như thể chúng tôi là vật thể lạ chưa xác định vậy.

Tôi biết người họ nhìn là ai, chắc chắn không phải là tôi.

Tôi thử dài cầm menu lên, tròn tròn mắt... bạch tuột nướng, bạch tuột chiên giòn, bạch tuột vân vân... thì ra đây là cửa hàng bán bạch tuột.

– Cho chúng tôi phần này phần này,... – Chito luôn miệng gọi, tay chỉ liên hồi vào thực đơn. Tôi nhìn mà thấy choáng. Cả chục món được gọi ra... toàn bộ đều là bạch tuột.

Trong lúc chờ đem thức ăn ra, Dragon bắt đầu quá trình xía xối tôi.

– Cô đúng là đồ thiếu năng, chỉ mỗi bay cũng không làm được.

– Phải rồi. Tôi rất là ngốc nghếch, nhưng ít ra tôi cũng không có vì hớn ha hớn hờ, nhắm tịt con mắt bay mà đập đầu vào tường. – tôi trừng mắt cãi lại. Dragon cứng họng lờm lờm liếc liếc tôi. Đúng là đồ con nít.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: NỖI NIỀM CỦA CHITO.

– Xi. Đó là vì tôi không quen bay trong hình dạng này.

– Đừng có chối làm gì. Nhớ những thì cứ thừa nhận đi.

– Đủ rồi, em đừng có con nít nữa. – Ren phì cười xoa đầu tôi. . . hấn kịp thời ngăn tôi lại khi thấy tôi đã đứng lên khỏi ghế, chuẩn bị sẵn tới cắn vào cái má đáng ghét của thằng nhóc.

– Này. Không cần anh phải bênh cho tôi. – Dragon quē độ bừa bãi, hút ròn rột ly nước đã hết sạch. Tôi nghe vậy lập tức bặm môi liếc hấn. Gì chứ. . . tại sao không bênh cho tôi?

– Tôi không có bênh cho ai hết, mà là đang bảo toàn tính mạng của những khách hàng trong cái quán này. – hấn lại cúi đầu tôi xuống trong khi tôi đang sẵn tay áo định cụng đầu hấn. . . xì xì. . . xoa dịu tôi bằng cái nụ cười đó. . . thật là đáng ghét. . . thật là ranh ma.

Con giận của tôi như một quả bóng bay bị chọc thủng từ từ xẹp xuống.

Tôi liền ngoan ngoãn ngồi im.

Con giận mém tí bùng nổ của tôi ban nãy đã khiến cho cả nhà hàng đều nhìn chúng tôi. Lúc này nhờ im lặng tôi mới nghe được bọn họ nói gì.

– Đúng là họ rồi. Là Ren với Yuki đó. . . là cái cặp đôi tin đồn đó. – một người nói.

– Tin đồn gì chứ. Họ đã khẳng định rồi.

– Bà đã đọc bài báo đó chưa? Họ công khai rồi.

– Gì chứ? Tụi nó vẫn còn là con nít. . . sao có thể. . .

– Người ta là chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới chứ con nít cái gì?

– Nhìn chẳng xứng đôi gì cả. . . cứ như đôi dưa lệch ấy. – nghe câu này, tôi thở dài một hơi. Dốc ly nước vào miệng, một viên đá nhỏ rơi vào miệng tôi bị tôi cắn mạnh kêu rôm rốp. . . gì chứ xả stress bằng cách này hơi bị hiệu quả a. Tôi tui thân liếc liếc qua Ren, hình như hấn không có nghe, vẫn cười cười nói nói với Chito và Ajita. . . thì thoáng nhìn sang Dragon cười gian.

– Ừ. Nhìn chẳng giống một cặp đôi mà giống bạn bè rủ nhau đi ăn hơn.

– Từ đầu tôi đã nói nhìn họ không xứng mà. – tôi siết chặt tay.

Ở đây trung niên có thanh niên có cả thiếu niên cũng có. . . vậy mà ai cũng biết. Hình như tôi và hấn sắp nổi tiếng toàn thế giới rồi. . .

Thấy tôi đột nhiên im lặng, Ren quay sang nhìn, mỉm cười dịu dàng:

– Sao vậy, em mệt à?

– Không. Chỉ là. . . em vào nhà vệ sinh một lát. – tôi cười toe toét rồi vẫy tay với hấn, sau đó đi thẳng.

Và nước vào mặt, tôi ngược nhìn mình trong gương, tóc tai rũ rượi, nước lướt trên da mặt trượt xuống khiến mặt tôi trông tròn quay. . . thật chẳng có tí nét đẹp nào. . .

Tôi lại bắt chột thở dài. Lúc trước, tôi ở bên hấn, thì tự ti vì mình là WW trong khi hấn là DW. Bây giờ tôi lại tự ti vì mình không hợp với hấn, sánh vai với Ren, tôi cứ như con hầu đi theo hoàng tử vậy. . . thật chẳng ra làm sao. Bị người khác nói như vậy, tôi cũng không thể trách người ta được. Có trách là trách tôi trèo cao, bon chen đeo theo hấn.

Đột nhiên bên ngoài có một tiếng động thật lớn vọng tới. Tôi giật cả mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía đó như phản xạ, lại có dự cảm không lành chạy về phía đó.

Đúng như tôi nghĩ, cái thể loại tiếng động đó chỉ có thể là từ bốn người bọn họ.

Chiếc bàn gỗ ban nãy vẫn còn đặt yên vị năm ly nước bây giờ có thêm bàn tay của Chito vậy mà nứt nẻ, những vết nứt từ từ lan rộng nhưng vẫn chưa làm gãy bàn. Những ly nước sóng sánh đổ ra ngoài. Chiếc ghế ban nãy nhỏ ngổ ngà bật ra phía sau. Cả Ren và Ajita ai cũng đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, mặt hầm hầm cứ như chuẩn bị giết người đến nơi.

– Có chuyện gì vậy? – tôi chạy tới rồi ngẩng ra.

Cả Dragon cũng đang đứng dậy chỉ là nó lùn quá ban nãy tôi không thấy.

Lúc tôi đi đã xảy ra chuyện động trời gì thế này?

– Cô nói lại xem. – Chito đột nhiên găng giọng, mặt vẫn cúi gầm, không chút cảm xúc.

– C... Có chuyện gì vậy? – tôi run run đáp lời, nhắc lại y hệt những gì Chito ra lệnh, nhưn mảy mồ hôi nhìn bọn họ.

Tôi vô cùng hoang mang a, đảo mắt một lượt bốn người họ. Tôi rốt cuộc đã làm cái gì sai... tôi sai cái gì mà cậu ấy đổi cách xưng hô với tôi.

Từ trước đến nay có bao giờ thấy vẻ mặt đó ở Chito bao giờ...

Một cánh tay từ đâu vươn ra ôm lấy vai tôi, cả người tôi đột nhiên bị kéo mạnh vào một bờ ngực săn chắc. Tôi vẫn còn ngu ngơ ngược lên nhìn thì thấy ánh mắt dịu dàng của Ren. Khuôn mặt hần vài giây trước đang đen thui vài giây sau đột nhiên tươi tắn. Hần phì cười:

– Cái đồ ngốc này không phải nói em đâu. Cái mặt của em như thế là phản ứng kiểu gì vậy? Nhìn ngốc chết được.

Tôi ho khan vài tiếng, biết mình bị hổ vô cùng xấu hổ, liền nhỏ giọng hỏi Ren:

– Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

– Thì... – hần định giải thích thì Chito đã chen ngang.

– Tôi ghét nhất thể loại ăn cơm nhà nói chuyện hàng xóm... càng tệ hơn là nói xấu sau lưng người ta. Đã vậy không chỉ có những người suy nghĩ chưa hoàn thiện, còn có những người đã trưởng thành, tại sao vẫn chưa thể cân trọng trong lời ăn tiếng nói của mình. – cô nàng tuôn một tràng như thác đổ, tôi mơ hồ nhận thức thấy những gì đang diễn ra – Đừng có nói xấu chị em của tôi trước mặt tôi.

– Được rồi Chito. Chúng ta đi thôi. Đừng làm lớn chuyện lên.

Ajita nói rồi khoác vai Chito, cầm theo túi xách của nhỏ ra ngoài trước. Dragon cũng lờm nguýt một hồi mới đi theo. Ren không nói gì, lặng lẽ cầm túi của tôi lên, hần nhìn tôi với ánh mắt đầy ý tứ, mới từ từ cất giọng nói:

– Thành thật xin lỗi vì chúng tôi đã xen vào và làm lỡ bữa ăn của mọi người... và bạn tôi cũng đã nói những lời đã kích không lịch sự. Chỉ là... khác với mấy người, chúng tôi còn chưa hề động đũa. Đúng là không có phép tắc gì.

Hần nói, giắt mạnh tiền xuống bàn, rồi cầm tay tôi bỏ đi.

Ặc... cái gì mà không có phép tắc, cái gì mà bạn tôi đã đã kích... sai lầm!

Lời nói của hần còn sắc nhọn hơn cả Chito, còn đáng sợ hơn cả Chito... cái thể loại vừa đấm vừa xoa này tôi đã quá quen thuộc, chỉ là tội nghiệp những người ở đây không kịp thích nghi bây giờ đến cả cử động cũng không thể làm được... đầu óc trở nên trì trệ và đần độn.

Đến tận một lúc sau tôi mới nghe thấy tiếng đánh rơi nĩa trên tầng.

Chúng tôi đi thẳng đến một công viên gần đó, người nào người nấy mang bộ mặt đưa đám ngồi bệt xuống nền cỏ.

Chito vẫn còn chưa hả giận, liên tục nện những cú đấm vào cái túi xách, nó bây giờ thảm thương hết sức.

Dragon ngồi trên xích đu, giương đôi mắt tức giận nhìn tôi. Tôi và Ren cũng chỉ biết ngồi trên hòn đá lớn, nắm chặt tay không buông, mơ hồ nhìn vào khoảng không trước mặt.

Ajita nằm bên cạnh không nói gì, để mặc Chito đấm... chỉ cho đến khi tay cô nàng vô tình quẹt trúng cái khóa khiến ngón tay bị chảy máu một đường, anh mới ngồi bật dậy, vội vội vàng vàng lôi trong ba lô của mình ra thuốc sát trùng và bông gòn cùng với băng keo cá nhân. Trong lúc sát trùng cho nhỏ còn luôn miệng lẩm bèn:

– Biết ngay thể nào em cũng bị thương. May là anh chu đáo.

Tôi liền nhìn sang Ren với ánh mắt khó hiểu, hần nhún vai đáp:

– Tất nhiên anh cũng có đem.

– ...

Thì ra tôi và Chito lại vô dụng đến như vậy.

Cô nàng ngồi bên kia, chẳng hề tỏ ra đau đớn khi nước sát trùng đổ lên vết thương, còn mỉm cười dịu dàng len lén nhìn ngắm khuôn mặt nghiêm túc chăm chú của Ajita. Tay kia vô thức đưa lên vén những sợi tóc lòa xòa trước trán che mắt tầm nhìn của mình.

Tôi thấy hai người họ như vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

– Xin lỗi... chỉ vì em mà mọi người phải chịu đói như vậy. – tôi cúi gằm mặt tủi thân nói, giọng lí nhí vì xấu hổ.

– Cậu nói vậy là ý gì chứ? Họ nói xấu cậu trước mặt tớ... tất cả là lỗi của cậu ư? Cậu suy nghĩ một chút đi, đừng có cái gì lúc nào cũng gom hết tội lỗi về phía mình. – Chito bùng nổ, tôi giật cả mình.

– Đâu có tự nhiên mà họ nói xấu tớ. Tất cả là vì tớ bất tài vô dụng, không có xứng đôi với Ren. – tôi tự nhiên trở nên mềm yếu nhỏ bé... vô cùng tự ti.

Trán tôi nhói đau, một tiếng ‘cốc’...

– A!! Đau! – tôi ôm đầu nhăn nhó. Quay sang lườm hán một cái. Tên kia có biết bà đang tâm trạng thế nào không còn có nhã hứng chọc ghẹo?!

– Nếu em còn nói như vậy nữa, anh sẽ không để em phát ra được một tiếng động nào. – hán nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn sâu vào tâm can tôi như thể hán sẽ làm thật, thậm chí có thể làm ngay và luôn ở đây.

– Ừc... k... không nói nữa là được chứ gì.

– Ngoan. Vậy mới là Yuki mạnh mẽ của tớ. – Chito từ khi nào đã đứng cạnh tôi, đưa tay ra xoa đầu tôi. Có cảm giác như tôi đang được chị hai yêu dấu của mình xoa dịu.

Dragon cũng hái đầu được một chùm hoa dại, đưa cho tôi, xấu hổ đến đỏ mặt, vậy mà vờ như miễn cưỡng lắm mới tặng cho tôi:

– Quà an ủi đó. Đừng có... có nghĩ là tôi sợ cô buồn. Chỉ là... tôi làm vậy chỉ là vì ở đây ai cũng an ủi cô thôi.

Tôi nhón miệng cười thật tươi.

Phải rồi, bao nhiêu bức tức trong nhà vệ sinh ban nãy cũng theo gió bay mất. Trước mặt tôi là bốn người sẽ luôn yêu thương và bảo vệ cho tôi. Tôi chẳng việc gì phải sợ tương lai phía trước.

Buồn cũng buồn rồi, cười cũng cười rồi, chúng tôi đến một quán mì bình dân bên đường ăn như chiến hạm càn quét tất cả rồi tung tăng vui vẻ đến rạp chiếu phim.

Nhìn chúng tôi lúc này khác nào một gia đình lớn đầu chứ.

Từ vụ ở nhà hàng ban nãy tôi mới bắt đầu để ý a... bây giờ trên đường đi, chúng tôi đi đến đâu sẽ có người nhòm ngó đến đó... tất cả đều chỉ trỏ tôi và Ren mà bàn tán. Tất nhiên trong những lời bàn tán đó... khen ngợi ngưỡng mộ có mà chê bai khinh bỉ cũng có.

Tôi đi bên cạnh Ren từ trước đến nay rất đề phòng ánh mắt của mọi người xung quanh mình, nhưng hôm nay thoải mái nắm chặt tay hán. Cũng là cái cảm giác cùng hán sánh đôi trên đường, nhưng như thế này thật khác với trước kia.

Tôi là đang cảm thấy tự hào khi được khoe khoang với mọi người mình chính là bạn gái của Ren... thật sự... cái cảm giác vô cùng khác biệt.

Ren và Ajita với Dragon kéo nhau đi mua thức ăn đem vào rạp trong lúc chờ thì tôi và Chito ngồi trong phòng chờ tán dóc.

– Ren hán đúng là một tên đáng sợ mà haha! – Chito cười sảng khoái sau khi nghe tôi kể về những trò đáng ghét của Ren – Cứ ngỡ tớ là cao thủ mặt dày rồi thì ra hán còn vô sỉ hơn cả tớ.

– ... – về sau của cô nàng khiến tôi rất không yên tâm – Đừng nói với tớ là cậu quyến rũ... Ajita?

– Cậu nghĩ sao thì nó là như vậy đấy. – Chito cười tít mắt đáp cái kiểu mập mờ đó.

– Ô ra vậy. – tôi thờ phào nhẹ nhõm ra mặt. Gì chứ tôi tin tưởng Chito tuyệt đối... chắc là cô nàng sẽ không có...

– Thì ra cậu nghĩ tớ theo hướng như vậy... hehe... vậy là sai lầm rồi Yuki. – Chito cười lớn... lại một lần cười khiến cho tất cả mọi người trong phòng chờ đều ngoái đầu lại nhìn chúng tôi. Tôi lật đật lấy tay che miệng Chito lại...

Sảng khoái thế thì chui vào nhà vệ sinh mà cười trời ạ... đưa mặt cho mọi người cùng nhìn lại làm trò gây chú ý như vậy... xem đi xem đi... mọi người lại đang so sánh tôi và Chito, có người còn nói về tôi và Ren.

Tôi nhất thời thờ dãi ngao ngán. Cái số của tôi chính là số khổ. Lúc nào cũng là người hứng chịu hết mọi tin đồn tệ hại, trong khi người khơi mào không ai khác ngoài lũ bạn nhí nhố cùng tên bạn trai thích gây chú ý.

Tôi lườm lườm Chito trong khi cô nàng vẫn còn cười. Lúc này tôi mới kịp bình tĩnh lại và nuốt hết câu nói ban nãy của Chito.

– Cái gì... cậu... cậu... đã dụ anh ấy làm cái gì hả?

– Xi... Ajita ấy mà... anh ấy lúc nào cũng luôn miệng khả năng kiểm chế của người trưởng thành như anh ấy không có tốt, nên khi cả hai ở nơi vắng vẻ, anh ấy chẳng dám làm gì tớ. Thậm chí bây giờ chúng tớ vẫn ngủ ở phòng mình. Tớ thật sự rất ghen tị với tên Ren nhà cậu. Hán ta làm cái gì cũng vô tư không bao giờ nghĩ đến hậu quả. Thật ra mà nói, chỉ cần là Ajita, tớ chẳng sợ gì cả. – Chito tuôn ra cảm xúc thầm kín.

Tôi im lặng một hồi lâu, mới phát hiện có ba bóng đèn đang đứng cạnh nơi hai đứa... hơn nữa là ba người vô cùng quen thuộc. Ai cũng đang toe toét cười với chúng tôi... trong khi họ cười thì tim tôi thắt lại.

Ren, Ajita và Dragon! Rốt cuộc ba người đã đứng đó từ khi nào, nghe được cái gì rồi?!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Nhỏ

Ren, Ajita và Dragon! Rốt cuộc ba người đã đứng đó từ khi nào, nghe được cái gì rồi?!!!

– Còn tờ ấy mà... tờ lại... um... – tôi bịt miệng Chito khi cô nàng định nói... hic... đừng phát ngôn bừa bãi nữa có được không?!

– Hai em đang làm cái gì vậy? – Ajita cười mỉm, vẫn nụ cười dịu dàng đó... chắc là anh ấy không có nghe thấy cái gì đâu... nhỉ?

– Hờ hờ... chuyện đó... – tôi lấp ba lấp bắp, vậy mà trái ngược với sự lo lắng của tôi, Chito chẳng tỏ vẻ gì là giật mình hay thót tim cả, cô nàng cười tươi rồi chào ba người đó.

– Xong rồi à? Vậy ta vào trong đi, đến giờ chiếu phim rồi. – Chito mỉm cười khoác tay Ajita kéo anh vào trong rạp. Tôi, Dragon và Ren cũng bước vào trong, rạp phim tối thui, chỉ có ánh sáng trắng từ màn hình hắt ra.

Chito và Ajita ngồi hàng ghế ở trên, tôi, Ren và Dragon ngồi hàng ghế ở ngay bên dưới. Thấy tôi định đi vào, Ren liền chớp vai kéo tôi lại, hấn lười nhác cất giọng, kèm cái ngáp:

– Đê Dragon vào trước. Anh không muốn em ngồi bên ngoài.

– Rồi rồi, Dragon vào trong đi. – tôi đẩy đẩy tấm lưng nhỏ xíu của thằng nhóc.

Nó thở hắt ra liếc xéo Ren một cái, lèm bèm chui vào trong:

– Xi... đúng là cái đồ giữ bạn gái khur khur bên người.

– Nói gì đó thằng kia. – Ren lườm bằng ánh mắt tóe lửa, tôi rùng mình, phía trước sát khí, phía sau cũng là sát khí.

– Này này, mau ổn định chỗ ngồi. – tôi nghiêm mặt lườm liếc.

Hấn cười nhẹ, hơi thở chậm rãi phủ xuống đầu tôi. Tôi run run ngồi xuống ghế.

Dragon bên cạnh cũng ngồi xuống, nhưng chưa kịp yên vị đã hét lên một tiếng “A” rồi đứng phắt dậy, màn hình bắt đầu những giây đầu tiên của bộ phim.

– Có chuyện gì vậy? – tôi lập tức đứng lên theo phản xạ quay sang nhìn.

– Có... c... cái gì đó. – thằng nhóc đau đớn rên rỉ.

– Làm ơn mở đèn giúp tôi. – Ren đột ngột hét lớn.

– Có chuyện gì thế? – Chito và Ajita cũng đã đứng dậy, đều quay xuống nhìn Dragon.

Thằng bé nín chặt tay tôi. Rốt cuộc là đã có chuyện gì chứ? Tôi vô thức đưa tay xuống sờ sờ chiếc ghế, nhưng chưa kịp cảm nhận độ êm của nó đã bị Ren kéo phăng lại, đồng thời hấn hét lên:

– Em lại đang làm chuyện ngu ngốc gì thế. Đừng có tấy máy tay chân.

Hấn vừa dứt lời thì toàn bộ đèn trong căn phòng được mở lên. Dù gì đây cũng là phòng chiếu phim nên đèn cũng chẳng có được đầu tư, ánh đèn vàng nhạt lười biếng tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Dù yếu nhưng chúng tôi vẫn có thể hoảng hốt khi thấy vài lưỡi dao cắm trên ghế ngồi của Dragon, trên đó vẫn còn rướm máu.

Ren lập tức bế xốc Dragon lên, tỉ mỉ quan sát... mông con người ta.

Tôi liền đứng ra nói:

– Em biết phép cầm máu.

– Vậy làm đi. – Chito gấp gáp, xem ra vô cùng lo lắng.

– Ừm... – tôi gật đầu rồi nhanh chóng đọc một tràng những dòng chữ kì lạ tôi đã đọc trong sách.

Ngay lập tức, máu ngưng chảy, nhưng vết thương vẫn chưa lành hẳn, vì cơ bản là tôi không biết phép thuật đó.

Ngay sau đó có một tốp người mặc quần áo xanh, trên tay cầm theo đèn pin và một số dụng cụ khác xông vào, tiến thẳng đến ghế ngồi của Dragon, trong khi thằng bé đã mê lả vì mất máu, đang được Ajita bế gọn trong tay.

– Đã có chuyện gì xảy ra? – một người đi đầu cất tiếng hỏi.

– Máy người làm cái gì vậy hả? – Chito liền hét lên, gần như quát vào mặt mấy người đó.

– Xin lỗi... chúng tôi thành thật xin lỗi. Hãy để chúng tôi có thể chịu trách nhiệm – người đó cúi gập người xuống, giọng vô cùng ăn năn.

– Thôi đủ rồi, chỉ cần đưa chúng tôi đến phòng y tế của tòa nhà này. – tôi đưa tay phẩy phẩy.

– Được, vậy mọi người theo tôi – ông ta mừng rỡ ra mặt nói với chúng tôi rồi quay sang những người đi theo mình ra lệnh – Chia làm hai nhóm, một nhóm di chuyển những khách hàng trong phòng này sang phòng chiếu khác, nhóm còn lại thu gom chứng cứ phong tỏa hiện trường, đồng thời cho gọi người đã trực vệ sinh ban nãy vào đây, lát nữa tôi sẽ trở lại.

– Vâng – mọi người gật đầu rồi răm rắp làm theo.

Tôi nhìn họ bằng đôi mắt lạnh lùng... dường có tỏ vẻ mình rất quan tâm đến người xa lạ ở đây, những kẻ như vậy tôi chứa ghét, nhìn vô cùng ngứa mắt.

Tôi thở dài, nhìn Dragon thiếp đi trong lòng của Ajita, tâm trạng tôi trở nên cực kì xấu.

Chito cũng chẳng khác gì tôi, mặt mày nhăn nhó khó coi hết sức. Trong khi Ren và Ajita vẫn lạnh lùng, tuy vài phút trước trong đôi mắt đó vẫn còn vô cùng dịu dàng đầy yêu thương.

Chúng tôi đến phòng y tế, đặt sập thằng bé xuống, hai mắt Dragon vẫn còn nhắm nghiền.

Bác sĩ trực ở đó thở dài khi thấy Dragon, tỏ vẻ biếng nhác đuổi chúng tôi ra phòng chờ rồi bắt tay vào làm phép.

Hừ... làm phép thôi mà, có cần phải đá chúng tôi ra ngoài như thế này không chứ, thật là bất lịch sự a... sợ rằng chúng tôi sẽ nhìn thấy mà học lóm phép thuật của ông chắc, tôi mà siêng học thì chẳng cần nhờ đến ông đâu đó kiêu ngạo. Ông nghĩ ông là ai?!!

Phù phù... Yuki à, bình tĩnh một chút... tôi biết là tâm trạng tôi đang rất tệ nên đã trút hết lên ông ta... nhưng cũng là vì ông ta xui xẻo động vào tôi lúc tôi đang tức giận thôi.

Ren nhìn tôi, ánh mắt lại dịu dàng như ban đầu:

– Đưa tay của em cho anh xem.

Tôi vô thức chìa ra theo lời hắt... hừ hừ... tự nhiên ngoan ngoãn như mèo con thế này?!!

Giờ tôi mới để ý, trên tay tôi có máu, nhưng tôi lại không thấy đau, có lẽ là máu của Dragon. Ren nhìn nhìn một hồi mới gật đầu yên tâm, hắt quay sang nói với Chito và Ajita:

– Hai người ngồi đây chờ đón Dragon, tôi đi rửa tay giúp Yuki.

– Ồ... em tự đi được rồi. – tôi nói rồi lật đật đứng dậy, không ngờ tay bị kéo lại, vừa lùi người ra sau thì hắt đã đứng lên, xoa xoa đầu tôi.

– Để em tự đi em sẽ lại táy máy lung tung. Không có chuyện đó đâu.

Gì chứ... vậy là đang gián tiếp nói tôi quậy phá à?

Hắt kéo tôi đi thẳng vào... nhà vệ sinh nữ.

Ặc...

– R... Ren à... a... anh đang... – giọng tôi run run, người tôi cũng run đến cực đại.

– Giúp em rửa tay. – hắt nói với vẻ mặt vô cảm. Đây tôi đứng sát bồn rửa. Một số cô đang rửa mặt ở đó chỉ biết nhìn chúng tôi chằm chằm với ánh mắt kì lạ, rồi khi tia mắt đến khuôn mặt điển trai của Ren thì ánh mắt kì lạ trở thành một trái tim to tướng. Cuối cùng là họ thẹn thùng xấu hổ mặt đỏ tịn mang tai bỏ chạy ra ngoài.

– Ren à... – anh không cần phải bá đạo đến như vậy đâu.

– Chuyện gì? – hấn ôn tồn hỏi. Hấn đứng sau lưng tôi, vòng tay qua kéo bàn tay tôi xuống vò nước đang tuôn xối xả... cái thể loại tư thế quẩn quáo gì đây?

Hơi thở Ren phả đều đều bên tai tôi thật đầy quyến rũ... cứ mãi thân mật thế này mà tôi vẫn chưa thể quen được, mỗi lần như thế cứ có cảm giác như đây chỉ là lần đầu tiên... vẫn cứ mới mẻ và đầy ngượng ngùng như vậy. Cơ mà vấn đề không phải ở chỗ đó...

Rửa tay cũng cần đến hấn, không phải Ren đang dần xem tôi là con nít, cảm thấy việc ở bên cạnh tôi cũng tương tự việc trông trẻ đấy chứ?

Hấn rửa bằng nước xong, còn mạnh mẽ xịt ra tay một ít xà phòng xoa đều tay mình rồi thoa lên tay tôi, những cái chạm thật nhẹ nhàng, tay tôi nằm yên vị trong tay Ren, để hấn xoa xoa bóp bóp, lúc này mới cảm nhận được tay hấn to đến nam tính.

Thở dài náo nức, tôi không có phải là bánh bèo vô dụng mà... nhìn mình trong gương đứng trong lòng Ren một cách gọn gàng... có trách là trách hấn quá bá đạo, quá thích tự quyết định mọi việc, tôi là tôi không có lỗi. Nhưng mà nhìn mình trong gương như thế này, lại nhớ tới một lần nào đó tôi cũng cùng hấn ở trong tư thế này... bất giác môi tôi nhếch lên một nụ cười...

Quả thật, lúc nào ở bên cạnh Ren, tâm trạng dù có tệ đến mấy cũng trở nên thật bình yên, chỉ cần vài động tác nhỏ của hấn, những tức tối từ nãy đến giờ của tôi đều bị sứt bay hết cả... không biết là Ren có cố tình hay không...

Xoa xoa tay tôi xong, hấn rửa lại bằng nước, rửa xong thì hấn để mặc nước chảy, thân nhiên lồng tay mình vào tay tôi, cả hai bàn tay tôi đều yên vị trong tay Ren, tay hấn thì ấm, còn nước chảy ra từ vòi lại lạnh lạnh, cảm xúc đối lập khiến tôi mơ hồ có chút run rẩy.

Ren ngẩng đầu nhìn vào gương, chạm phải ánh mắt tôi đang chăm chú nhìn hấn thì cười khẩy, trong khi tôi giật mình, bối rối đỏ mặt bắt chước hấn cúi gằm vò nhìn tay mình. Ren chậm rãi hé miệng, nhả ra ba chữ, trên môi vẫn không thềm giấu đi nụ cười nhàn nhạt nham nhở:

– Ngước mặt lên.

– ... – tôi im lặng làm theo lời hấn.

– Anh không muốn trên người của em có bất kì thứ gì của những tên đàn ông khác, kể cả mùi hương. Được chứ? – hấn chậm chậm nói, càng nói hấn càng cúi sát tai tôi, giọng nói ma mị đó mà nói trong nhà vệ sinh nữ cũng có cảm giác nơi đây thật là sang trọng như phòng VIP của khách sạn hoàng gia.

Hử? Nói vậy là sao?

Trong khi tôi vẫn còn đang hoang mang thì Ren vẫn đang trên đà cúi xuống, đôi môi nóng bỏng của hấn áp lên vai tôi... ở... tự khi nào mà một chiếc cúc đầu tiên trên chiếc áo sơ mi của tôi đã bị mở ra, và từ khi nào mà cổ áo đã bị kéo rộng ra, để lộ một vùng vai trắng ngần, xương quai xanh cũng lộ ra đầy khiêu khích.

Lúc này, Ren mút lấy mút để, kết quả một dấu vết đỏ đỏ xuất hiện trên vai, trên hóm cổ, cả trên cổ, ba vết tạo thành một đường thẳng, tôi mới hoàn hồn hét lên, đồng thời tay giật ra khỏi tay Ren:

– Này... anh...

Chưa kịp để tôi nói hết câu, hấn đã buông tôi ra cười nhàn nhạt... cái nụ cười này, cái ánh mắt này thường xuất hiện khi hấn muốn đánh dấu chủ quyền mà...

Ồ hiểu rồi... ý của hấn chính là không muốn trên người tôi có máu của Dragon nên đã tự tay mình xóa bỏ... hự... máu ghen của tên này thật quá sức tưởng tượng.

...

– Hai người đi lâu vậy? Dragon đã khỏe lại từ nãy đến giờ. – Chito mỉm cười thật tươi, một tay nắm tay Dragon, một tay nắm tay Ajita. Nhỏ đứng ở giữa thật tươi tắn.

Cái cảnh tượng này có chút kì lạ a... thường thì đứa bé như Dragon phải đứng giữa nắm tay hai người họ chứ...

Tôi nhìn nhìn một hồi, cũng không biết phải phản ứng như thế nào, đành ngậm ngùi đánh trống lảng:

– Nhưng mà nói gì thì nói, tụi mình đúng là chúa nhọ mà, đi đến đâu là báo hại đến đó. Thế là tui luôn cả bộ phim.

– Thì bây giờ đi xem là được chứ gì? – Chito nhún vai trả lời.

– Cậu nghĩ Dragon còn hứng thú đi xem phim chắc? Chỉ sợ là bị một lần tổn đến già không dám đến đây nữa ấy chứ. – tôi cười khẩy liếc nó, Dragon không những không xấu hổ còn ngênh mặt lên.

– Cũng may cho cô đó đồ đồ ngọc, còn ý kiến với tôi à? Nếu Ren lúc đó không dờ chừng muốn cô ngồi giữa, thì cô chẳng phải đã bị thương rồi sao? Đừng

chỉ biết ở đó trêu chọc tôi, nghĩ kĩ lại đi xem có phải tôi đã húng nó giùm cô hay không? Tôi đã cứu cô đấy. – chất giọng trẻ con mà phát ngôn cũng thật là trẻ con.

– Ừm... quả thật cậu là người đã húng giúp tôi thương tích. – tôi gật đầu cười nhàn nhạt, thằng bé có vẻ rất kênh kiêu hất mặt lên trời – Nhưng mà người cứu tôi phải là Ren chứ? Là anh ấy bảo tôi ngồi ở giữa chứ đâu có phải cậu.

– Gì chứ? Cô không cảm ơn tôi một câu còn bắt bẻ người ta nữa. Đúng là đồ trẻ con. Tôi đây không thèm chấp nữa. – Dragon nói cho một hơi rồi kéo tay Chito – Đi thôi. Về nhà đi. Chán rồi.

– O... – nhìn ba người kia nắm tay dung đang dung dè qua chỗ tôi đứng mà tôi không thể nói được gì.

Tôi bối rối nhìn sang Ren, chờ đợi một câu an ủi từ hắn, nhưng ai ngờ hắn lại phủ phàng phang cho tôi một câu:

– Lần này là em sai rồi, anh không thể bênh em được.

Thế quái nào lại là tôi sai?!

Tôi là người chọn ghế chắc?

Tôi là người gài sẵn mớ dao đó chắc?

Tôi là người rù đi chắc?

Tôi là người bảo nó ngồi vào trong đó chắc?

O... vậy tại sao tôi lại là người có lỗi!!!

Thấy vẻ mặt rầu rĩ của tôi, Ren thở dài:

– Nó húng hết giùm em, người lịch sự sẽ cảm ơn nó một tiếng.

Vậy là Ren đang có ý bảo tôi bất lịch sự à???

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: CHUYỆN VUI CỦA REN

Khi đã về đến nhà, thấy dáng lưng nhỏ xíu của Dragon lom khom trong bếp tìm cái nồi, tôi mới nhận ra, hình như tôi sai thật.

Thằng bé từ lâu chỉ ở trong hang động, đến ở với chúng tôi cứ ngỡ sẽ được đưa đi chơi, kết quả là phải làm quần gia không công cho chúng tôi, kể từ khi có nó trong nhà, nấu nướng giao hết cho Dragon. Cơ mà chẳng hiểu sao, lần đầu đến đây nó còn cảm thấy thức ăn của pháp sư chúng tôi là một thứ gì đó thật gớm ghiếc không thể chạm vào, tại sao sau một lần nếm thử đã có thể nấu hơn trăm món khác nhau, hơn nữa tay nghề còn ngang ngang bếp trưởng nổi tiếng thế giới.

Ày... chủ đề đó đã xa vời quá rồi, quay lại cuộc đời của nó từ khi đặt chân về nhà tôi. Nhớ lại lần trước nhà bị đột nhập, thằng bé bị sót đến nỗi phải đưa vào bệnh viện, lần này đi chơi thật thì lại bị thương... số phận của Dragon xem ra còn nhọ hơn cả lũ chúng tôi gộp lại...

Tự nhiên thấy thương thương, Ren ban nãy ra ngoài có chút việc, có một mình tôi về nhà, bây giờ có chui lên phòng cũng chẳng có gì làm, thôi thì mặt dày một chút, làm hòa với Dragon vậy.

Tôi thản nhiên vào trong, mở tủ ra, lấy cái nồi xuống đặt lên bếp. Dragon nhìn tôi chăm chú như thể tôi đang làm chuyện gì lạ đời lắm. Ánh mắt hiện lên dòng chữ “Tại sao cô biết được cái nồi nằm ở đâu?” Chẳng lẽ tôi lại mỉm cười nói là “Tôi giấu nó đó... hơn nữa là chọn nơi cao thật cao để thằng lùn như cậu không thể tìm thấy. Haha.” Tôi khề tăng háng:

– Tôi giúp cậu nấu ăn.

– Không cần, ra phòng khác nằm xem ti vi đi. – nó cộc cằn mở bếp bắt đầu nấu, còn ỉn tôi qua một bên đứng nhìn.

Tôi im lặng đứng chỗ cũ nhìn nó làm, bị ánh nhìn chăm chăm của tôi xoáy vào người, tất nhiên chẳng có ai còn có thể tập trung làm việc được, Ren còn phải chịu thua trước trò này thì Dragon làm sao kham nổi haha.

Thế là thời cơ của tôi đã đến:

– Ấy, cái đây là bột ngọt chứ không phải muối đâu.

– Biết rồi. Im đi. Ra ngoài. – nó miệng thì nói vậy, cốc cần là vậy, nhưng tay vội đóng nắp hũ bột ngọt lại cất đi, lúi tiép hũ muối ra bỏ vào. Tôi cười thầm. Tính cách thẳng bẻ quẻ là không hề xấu xa tí nào... có khi còn lương thiện hơn cả tôi. (???)

Vừa nấu canh vừa xào rau, Dragon tắt bếp chạy qua lại liên hồi. Tôi liền bước đến đẩy nó ra, cầm lấy mui canh chen chen rau xuống:

– Được rồi để tôi nấu canh cho, cậu cứ xào rau đi.

Nó nhìn tôi lưỡng lự một hồi rồi chạy sang cầm lấy cán chảo giắt giắt, rau tung tứ phía trông vô cùng đẹp mắt.

Tôi thờ dãi, Dragon dù cho có bỏ nhà này đi bụi thì vẫn có hàng tá nhà hàng năm sao xếp hàng dài thướt chờ đón nó về. Tự nhiên thấy tủi thân.

– Chuyện ban nãy cho tôi xin lỗi đi. Là tôi sai rồi. – tôi lí nhí trong miệng, bị tiếng xèo xèo át mất.

Dragon chẳng có vẻ gì là đã nghe rồi cả... nhưng tôi cá chắc một điều, nó nghe thấy rất rõ ràng, từng chữ một, tại nó thính đến vậy mà...

– Này. – tôi điên tiết hét lên khi thấy nó chẳng có vẻ gì là nghe thấy tôi nói.

Dragon tắt bếp, mãi một lúc sau đó tiếng xèo xèo mới chấm dứt, nó liếc tôi một cái:

– Nêm lại canh. – nhả ra ba chữ với tốc độ chóng mặt rồi nó đi qua mở tủ lạnh.

Tôi tức điên, gân xanh hằn trên da mặt, nắm chặt tay làm theo lời nó.

Chà... ngon quá... vừa miệng thế này thì cần quái gì phải nêm lại??

Tôi cười khi quay sang Dragon, bật ngón cái:

– Ngon tuyệt cú mèo. Tuyệt vời.

Nó thản nhiên ngồi trên bàn ăn đang nhai, trước mặt nó là một đĩa bánh ngọt, đối diện chỗ nó ngồi cũng là một đĩa bánh ngọt. Thấy tôi nhìn mình, Dragon khẽ mở miệng, lại nhả ra bốn chữ:

– Tắt bếp, lại đây.

Tôi ma xui quỷ khiến thế nào lại răm rắp làm theo lời nó. Ngồi xuống đối diện Dragon, tôi nham nhở cười, hỏi một câu mà tôi biết chắc câu trả lời sẽ là những lời lẽ sỉ nhục:

– Cái này cho tôi có phải không? Thật là tốt quá.

– Ừ.

– Ồ, vậy tôi ăn đ... cái gì? – tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng nhóc kênh kiệu trước mặt mình.

– Tôi nói ừ? Cô điếc à? – nó nhứ mảy cho một miếng vào miệng.

– ... – đẩy đẩy, vừa nói một câu nghe xui tai thì câu kế tiếp đã khiến tôi muốn đập nó vài phát – C... Cảm ơn.

– Tôi chỉ là ban nãy trên đường về thuận tiện mua mua luôn hai phần thôi. Bây giờ thấy ngán nên mới nhờ cô ăn giúp. Đừng có mà ảo... – nó vẫn nhứ mảy nhai lấy nhai để như đang nhai đầu tôi.

– Không phải, cảm ơn ban nãy đã ngồi vào chỗ đó. – tôi bẽn lèn nói, còn len lén nhìn sắc mặt của Dragon.

– ... – nó trừng mắt liếc tôi một cái, nói – Việc đó chẳng có tốt đẹp gì nên làm ơn đừng nhắc lại giùm đi.

Giọng nói thì cốc cần như vậy, nhưng mà Dragon à... học cách kiềm chế cảm xúc đi mà, cái mặt cậu đang cười toe toét kia.

– Ăn xong cái này cùng đi tắm đi. Tắm xong có lẽ Ren đã về rồi. Ba chúng ta ăn tối. – tôi cười khi cho một miếng rõ to vào mồm.

– ... – nó không nói gì, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng nghiêm túc, nhưng đôi mắt lại long lanh thế kia, hơn nữa còn bằng một nĩa cho hết phần bánh còn lại vào miệng, thông thả ăn xong còn nói như ra lệnh – Nhanh lên.

Tôi chỉ có thể cười. Thăng nhóc này tính tình giống ai mà dễ thương quá đi không biết nữa!!!

Ăn xong, tôi và Dragon ngâm mình trong cái nhà tắm mà nhìn như suối nước nóng đồ sộ khác người kia. Quần cái khăn bông trắng quanh mình, tôi thả người xuống dòng nước, trong khi thăng nhóc quần cái khăn nhiều màu ngang eo nhảy xuống cái ùm như thể đây là hồ bơi.

– Này, thật ra mà nói thì... tôi cảm thấy cậu rất đáng thương. – tôi thở dài nói.

– Đừng có chọc tức tôi trong lúc này. – thằng bé nhún mày... hừ hừ... cơ thể với khuôn mặt con nít mà hở ra là cau có nhăn nhó, tính tình phải nói là hết cụt gìa.

Không khí ẩm ướt nơi đây có lẽ đã gọi lại cho Dragon cái cảm giác lúc vẫn còn ở trong hang, nhìn đôi mắt sâu xa của nó, tôi lại không thể hiểu được thằng bé đang nghĩ cái gì. Rốt cuộc là nhớ nơi đó hay đang căm thù tận xương tủy muốn rời khỏi đây... tôi thật sự không thể nào hiểu được.

– Này... M... mong cậu... ờn cả rồi chứ, có để lại sẹo không? – tôi rụt rè lại lên tiếng.

– Cái cô kia! Tôi vừa mới nói với cô cái gì hả? – thằng bé lại cau gắt rồi, tôi giật mình rụt cổ, trông hết sức thảm thương, nó mới thở dài một tiếng – Hừ... tôi xin lỗi, vì tôi quá nóng nảy thôi.

– Vậy...

– Không bị gì hết, chút dấu tích cũng không có. – nó cộc cằn đáp lại rồi lặn xuống nước đi đâu mất dạng.

Ôi... vậy rốt cuộc là đã tha lỗi cho tôi chưa, sao cứ lúc này lúc kia, tôi thật sự, thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của Dragon.

Ngồi đó một lúc, Dragon mới trôi lên lại... Hình ảnh trước mắt tôi lúc này... thật ra mà nói là vô cùng kích thích.

Một tiểu mỹ nam da dẻ trắng trẻo hồng hào, hàng chân mày rậm rạp vô cùng ra dáng, mũi cao, môi mỏng đo đỏ, khuôn mặt gọn gàng đáng yêu, cả cơ thể cũng rất trẻ con, nhưng không hiểu sao lại toát ra khí thế kinh sợ đến vậy. Nhìn những giọt nước nóng chảy dọc xuống bụng Dragon, tôi nuốt nước bọt.

Từ khi nào mà tôi từ mê trai bình thường chuyển sang trai trẻ luôn thế này... tiêu rồi, tiêu rồi... hình như bản thân tôi càng ngày càng biến chất mất rồi.

Hơi nước khiến tầm nhìn tôi có chút mờ ảo, khiến đầu óc tôi cũng có chút gì đó mơ hồ.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, tôi và Dragon đồng loạt ngoái đầu nhìn.

Một bóng người đứng đó cao sừng sững, vì ngược sáng nên nhất thời tôi không thể thấy rõ mặt, nhưng cái dáng này thật sự rất quen thuộc... không đầy 3s sau, tôi lập tức nhận ra...

– Hai người... đang... làm... cái... gì?!!!! – Ren gần giọng, từng chữ một từng từ một, đồng thời sải bước tiến vào trong.

– Tắm – Dragon không hề lo sợ, vô cùng thản nhiên thả người xuống dòng nước, cả người thằng bé trôi trôi.

– Trong lúc chờ anh về. – tôi liền lấp liếm... tim đập như trống đánh.

Hắn liếc tôi một cái, cả người tôi run lên... hờ hờ... chỉ là dính chút máu của Dragon, hắn thiếu chút nữa đã muốn cắt luôn tay tôi, bây giờ là tôi liều mạng tắm chung với Dragon... không biết hắn sẽ làm cái gì đây... còn có thể lột da tôi không chừng. Hành động của Ren thật sự rất khó đoán.

Tôi đang nghĩ tới viễn cảnh mình nằm dài trên bàn mổ để hắn lột từng miếng da một, không khỏi rùng mình, còn nuốt nước bọt một cái.

Mà trái với suy nghĩ của tôi, hắn chỉ mỉm cười dịu dàng:

– Không nên ngâm mình quá lâu, anh cũng đi tắm, tắm xong chúng ta cùng ăn tối.

Này thì lột da... tôi đã nói hành động của hắn thật sự rất khó đoán mà...

...

– Ừm... hôm nay thức ăn vẫn ngon như thường. Tài nghệ nấu nướng của cậu đúng là tuyệt vời. – Ren tấm tắc khen... hắn cười tí mắt.

Tôi bắt đầu thấy sợ sệt a... hắn hôm nay thật là kì lạ. Bình thường dù có thưởng thức thức ăn ở nhà hàng năm sao cũng chẳng cười tươi rói như thế này, lại còn mở miệng khen người khác... lại còn dùng ngữ điệu của người khác mà khen... cái quái gì thế này?

Ăn xong thì tôi bảo hai người họ lên phòng khách nằm xem ti vi để tôi rửa chén.

Đeo bao tay vào, tôi đang cầm cái chén đầy dầu mỡ thì cảm giác có một luồng hơi ấm phía sau lưng, giật mình quay lại mới thấy Ren đang đứng đó cười lưu manh nhìn tôi chăm chú.

Tôi giật cả mình hét lên một tiếng:

– A... Anh hôm nay tại sao lại như thế?

– Vì anh đang có chuyện vui. – hắn lại nhón miệng cười toe toét, thấy nụ cười đó, tôi bất giác thờ hắt ra một tiếng rồi quay lại công việc.

– Chuyện gì mà vui đến vậy? – tôi hỏi, trong khi đôi tay thuần thục rửa. Hắn từ khi nào đã ở sát tôi, hắn vòng tay ôm lấy eo tôi thật chặt, chăm chú nhìn đôi tay tôi làm việc. Đôi tới lúc thích hợp (là lúc tôi đang cầm một cái đĩa nhựa) hắn mới chậm chậm thủ thi vào tai tôi bằng giọng nói ma quái.

– Một lát nữa, anh sẽ tiết lộ cho em lúc trên giường.

‘Lạch cạch’ – chiếc đĩa trên tay tôi rơi xuống. May mắn nó bằng nhựa nên không có vỡ...

– Anh biến ra ngoài cho em. – tôi lạnh lùng xua đuổi. Ở bên cạnh hắn thoải mái gì chứ?? Toàn phải căng thần kinh tìm cách đáp trả lại mấy trò kinh dị của Ren. Phải nói là trình độ quái rối đã có bằng chứng nhận quốc tế.

– Không thích. Như vậy tuyệt hơn. Anh không muốn dành ra cả buổi tối cuối tuần để ngồi nói chuyện với một thằng nhóc. Ở cạnh vợ vẫn tốt hơn. – hắn cười nhẹ, tiếng cười nhẹ như tiếng thờ, hắn hơi đổ người lên tôi, cảm giác lưng mình áp sát ngực hắn, tôi đỏ mặt.

– Thằng nhóc này cũng chẳng muốn phí thời gian với cậu đâu. – giọng nói trong trẻo của Dragon từ đâu đó vọng tới khiến tôi đứng hình. Ren thì chẳng quan tâm, còn cười nhàn nhạt, trong khi tôi bối rối quay sang nhìn nó, Ren cũng theo thế mà quay sang.

– Thật ra không phải như v...

– Tôi không quan tâm. – nó nói rồi lấy từ trong tủ lạnh ra một phần bánh ngọt giống hệt ban chiều tôi và nó đã ăn, lạnh lùng đi thẳng lên phòng khách. Vậy là thật ra có nhiều hơn hai phần chứ không phải chỉ là thuận tay mua rồi cảm thấy ngán à... Cái tính cách đó giống ai mà đáng yêu thế?

– Em mà còn nhìn theo nó nữa thì đừng mong đêm nay anh sẽ tha cho em. – Ren lâu bầu, cả người vẫn tựa vào tôi như mấy con lười không xương bám vào cành cây, tôi đi đâu hắn lết theo đấy, tôi xoay bên này, hắn cũng xoay theo... cái thể loại gì đây??!

– Đây! Mau đứng thẳng dậy, anh nặng quá. – chịu không nổi tôi phải hét lên.

– Đây! Hai người ồn quá! Át hết tiếng phim hoạt hình của tôi rồi! – tiếng càu càu của Dragon vọng lại từ xa...

– ...

...

Tối đó tôi đang nằm sấp trên giường, úp mặt xuống gối, thì hắn mon men tiếng lại gần. Bàn tay to lớn chạm vào eo tôi, tôi rùng mình một cái, rồi nhớ ra chuyện gì đó, ngồi bật dậy:

– Có chuyện gì, anh mau nói đi? Chuyện gì vui đến vậy?

– Hôn anh một cái, anh sẽ nói cho nghe. – hắn ma mãnh cười đáp. Tôi bình thần hôn lên má hắn với tốc độ siêu thanh rồi mỉm cười dịu dàng.

– Xong rồi, nói đi.

– ... – hắn trẻ môi bẹo má tôi – Đồ gian xảo.

Bẹo thỏa thích trong tiếng la lối í ới của tôi, hắn mới cười toe toét đưa cho tôi một tờ báo.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: BỆNH???

Ren đưa cho tôi một tờ báo.

Lại tin ở trang nhất đập vào mắt tôi.

“TOÀN THỂ GIỚI HƯỞNG ỨNG VẤN ĐỀ XÓA BỎ LUẬT CẤM YÊU GIỮA DW VÀ WW.”

Nội dung sau đó đại khái là kể từ sau khi công bố lệnh cấm yêu bị bãi bỏ thì có cả ngàn cặp đôi lên tiếng ủng hộ và thần tượng Ren nhà tôi. Bây giờ thì trên đường phố lục địa trung tâm phần lớn là những cặp đôi DW-WW như tôi và hắn, ngang nhiên công khai tình cảm.

Một số người chia sẻ: “Thật ra chúng tôi lén lút quen nhau đã được hai năm rồi, chỉ tiếc là luật pháp cấm tình yêu giữa DW và WW, chúng tôi không thể công khai cưới nhau.” “Thật sự tôi rất cảm kích Ren Kisuwaza đã đứng ra cất tiếng nói giúp cho chúng tôi. Tôi và cô ấy đã đợi cái ngày này không biết bao lâu rồi.” “Quen nhau lén lút rất khó chịu, nên tôi thật sự rất cảm kích ngài ấy đã đứng lên đầu tiên, dẫn dắt chúng tôi.” “Vì tôi không được mạnh mẽ

nên bây giờ toàn tâm toàn ý ngưỡng mộ ngài ấy.”

Tôi cũng cười toe toét, cảm giác hạnh phúc lâng lâng chấn ngang cổ khiến tôi không biết nói gì, chỉ biết nhìn hắn mà cười. Cười thỏa thích thì chồm người sang ôm chầm lấy hắn.

Không ngờ ngoài giải thoát cho bản thân, tôi và hắn còn giúp ích được cho rất nhiều người... cứ như bản thân mình vừa làm được một chuyện rất to tát. Lại có cảm giác như thể sau lưng tôi và Ren lúc này là rất nhiều người luôn ủng hộ và sát cánh bên cạnh chúng tôi.

Đó là niềm hạnh phúc nhỏ bé của một ngày hè oi ả... một cơn bão khác lại từ từ kéo đến... đang đe dọa hạnh phúc nhỏ nhoi đó...

...

Một sáng nào đó, tôi cảm thấy toàn thân nóng rực như đang sốt, thều thào nín áo Ren đang nằm bên cạnh, giọng khàn đến cực điểm:

– R... Ren... hình như... hình như em đang chết.

Hắn nghe giọng tôi sắp trở thành giọng của một thằng con trai liễn bật người dậy, áp tay lên trán tôi... cảm giác bàn tay mát lạnh đặt lên đầu tôi dịu dàng khiến tôi mê mẩn, có chút muốn hắn mãi giữ như vậy.

– Sốt cao quá. Em làm gì mà để bệnh đến vậy?! – Ren lèm bèm rồi kê gối ngay ngắn cho tôi, sau đó chạy đi tìm hộp thuốc, trong đó hình như có thuốc hạ sốt.

Tôi nằm im trên giường, có cảm giác đầu mình sắp nổ tung, toàn thân uest oải không còn chút sức lực, đầu óc nặng trĩu, đến mí mắt cũng nặng như chì, giống như cơ thể này không thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi không thể làm gì.

Tôi bắt đầu mơ mơ màng màng, nhớ lại thì hôm qua tôi đâu có ăn trúng cái gì hay làm gì nên tội đâu.

Nhìn trần nhà màu kem đang dần nhòe đi, tôi vừa nóng vừa bức, chưa bao giờ tôi thấy ghét nó như bây giờ, một lúc sau, tôi chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy thì thấy Ren đang ngồi bên cạnh nắm chặt tay tôi không rời nửa bước, bên kia lại thấy Chito và Ajita, cả Dragon cũng đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi khát khô cả cổ, liền nhìn Ren một cái, không nói không rằng, hắn ngay lập tức đưa cho tôi ly nước lọc. Chito đỡ tôi ngồi tựa vào đầu giường, tôi với tay giữ lấy ly nước của Ren uống cạn rồi mới thở dài:

– Em bị làm sao vậy?

– Anh cũng không biết nữa. – Ajita lắc đầu, hàng chân mày vẫn nhíu lại.

– Vậy... không phải em bị sốt sao? – tôi ngẩng đầu nhìn anh.

– Không phải, lúc anh trở về với hộp thuốc trên tay, thân nhiệt em đã trở lại bình thường rồi. – Ren nhíu mày, lấy ly nước rỗng trong tay tôi.

– Vậy rốt cuộc em bị cái gì chứ? – tôi hoang mang đưa tầm mắt ra xa, trông thấy bức ảnh to khủng bố lúc tôi và hắn hôn nhau, tôi liền đỏ ửng mặt... không phải hai người này đã chiêm ngưỡng hết rồi đó chứ??? Huhu... thật là ngượng chết được.

– Em lại sốt sao, mặt đỏ vậy? – Ren liền đưa tay đo nhiệt độ trên trán tôi, vừa đo vừa hỏi, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, chưa để tôi kịp trả lời nữa.

– Không phải sốt đâu... e hèm... vậy ý anh là em đã hoàn toàn bình thường rồi? – tôi đánh trống lảng quay sang Ajita, anh ngồi nhìn tôi chăm chú từ đầu đến chân.

– Ừ. Thật khó hiểu. Thân nhiệt không thể nào giảm nhanh như vậy được. – anh vẫn trầm ngâm suy tư, câu nói này vừa như nói cho tôi nghe vừa như tự hỏi bản thân anh.

– Cậu thật là có khiếu hù dọa người khác, làm tớ lo đến chết đi được. – Chito thở dài nhìn tôi, ánh mắt chín phần trĩu mến một phần mắng.

– Hi hi... đâu phải tớ cố tình đâu, rõ ràng là nhiệt độ rất cao. – tôi cười phì, Ren xoa đầu tôi.

– Làm người khác lo chết đi được, gì mà em đang chết hả? – hắn câu nhậu.

– Xi... đồ lạnh chanh. – Dragon phun vào mặt tôi bốn chữ đó rồi thản nhiên bước ra ngoài.

Thế là sau một buổi sáng đầy kịch tích, căn nhà lại trở nên bình yên.

...

Lại một ngày nào đó sau lần tôi bị ‘sốt’, tôi nằm dài trên sofa xem ti vi, Dragon ở trên phòng, còn Ren đang tắm.

Tôi đột nhiên thấy thêm trái cây, thế là chạy đi lấy trái cây ngồi trước ti vi vừa xem vừa gọt vỏ, gọt được cái cuống tôi nhìn quả táo chán nản, quyết định vứt vào cái rổ trên bàn rồi nằm ườn ra sofa.

Tôi lười nhác dùng phép thuật, mắt chăm chú vào ti vi, còn ngón trỏ đưa lên chỉ thẳng vào quả táo... nhưng nó không hề nhúc nhích...

Tôi nhú mồm bẻ tay răng rắc rồi thử lại lần nữa, chỉ thẳng tay vào nó... đáng lý nó phải bay lên, tại sao trái táo vẫn nằm im như thế được?

Tôi bắt đầu hoang mang ngồi bật dậy, bỏ bộ phim đang xem dở qua một bên, chú tâm vào con dao bên cạnh.

Tôi tự trấn an mình bằng suy nghĩ, có lẽ quả táo nặng quá, con dao nhẹ hơn... nhưng mà có sự thể nào con dao cũng không thêm nhúc nhích rục rịch chứ đừng nói là bay lên. Quả táo nặng gì chứ... bình thường tôi nhắc cả cái ti vi lên còn được... tại sao?!!

Tôi hoảng hốt... thật sự hoảng hốt, chẳng lẽ lại bị mất phép thuật nữa?!!

Tôi hít một hơi sâu, đưa tay ra phía trước, lại bắt đầu cố gắng thử lại lần nữa. Lúc này, tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi có cảm giác nó đang giày xéo các cơ quan bên cạnh nó.

Cán dao nhúc nhích... tôi mừng rỡ trên môi không giấu nổi nụ cười, nhưng ngay lập tức lại trở nên im lìm. Có chuyện gì đang xảy ra với tôi...?!

Có lẽ là tôi qua 'vận động' dư quá, mà sáng này lại phải dậy sớm, đi chơi cả ngày nên đến buổi tối tôi mới mệt mỏi như vậy...

Tôi quyết định đi thẳng vào nhà bếp, rửa mặt bằng nước lạnh, đứng trước gương hít hà hít hà, rồi lại quay ra phòng khách, nhìn chằm chằm quả táo với con dao như thể nhìn kẻ địch đang huênh hoang trước mặt mình, tức giận, con nóng đến cực đại.

Một giọt mồ hôi lăn xuống thái dương trượt thẳng xuống cằm. Tôi chậm chậm đưa tay ra phía trước, trong đầu đầu thần chú:

— Một... hai... ba...

Quả táo bay vọt lên không trung, suýt chút nữa là chạm luôn nóc nhà.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm... chà... bình thường lại rồi.

Tôi quệt mồ hôi, lại thân nhiên nằm dài ra ghế, dùng phép thuật gọt táo. (ngay từ đầu mà tự lực cánh sinh gọt táo luôn có phải mất thời gian như thế này không?? ==')

Tôi lại xem ti vi, ngay sau đó hoàn toàn quên mất buổi tối đáng sợ đó.

Nhưng từ cái hôm đó, phép thuật của tôi không được ổn định, lúc thì mạnh đến không thể kiềm chế, thổi bay cả bức tường, lúc thì nhúc nhích cũng không xong, dịch chuyển cũng không được.

Nhưng vẫn nghĩ là như hôm nay, có lẽ vì mình mệt mỏi quá, rửa mặt một cái, thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường, chuyện này tôi cũng không buồn kể với ai, tự mình giải quyết được thì tôi sẽ không cần nhờ vả người khác.

...

Lại một chiều nọ...

— Em đến Tiffa. — tôi mỉm cười.

— Anh đi cùng em. — Ren đang nằm trên sofa lập tức bật người dậy.

— Không cần đâu. Hôm nay quán mở tiệc ăn mừng, anh đâu có phải nhân viên của quán, đến làm cái gì chứ. — tôi chém... chém... và chém... Thật tình thì sau khi tiếp xúc lâu ngày với Ren, từ một đứa ngây thơ thật thà như tôi trước khi cũng sắp trở thành cáo già đến nơi rồi.

— Tại sao chứ?? Anh bình thường cũng hay đến tiệm mà... — hấn làm vẻ mặt trẻ con hỏi ngược lại tôi.

Hờ hờ... tại sao ư? Anh hỏi tại sao anh không được mời với tư cách nhân viên, nhưng em sẽ trả lời cho anh tại sao anh không được đến đó.

— Vì anh toàn làm phiền em. Vậy thôi, đi đây. — tôi vẫy tay, nhưng hình ảnh khuôn mặt cún con của hấn lại xuất hiện trong tiềm thức. Cái đôi mắt đó, cái biểu cảm đó... như roi da đánh vào tôi, tôi chịu thua... mặc dù hấn không có làm gì hết, cũng chưa có giờ tuyệt chiêu gì ra...

Tôi thở dài quay lại cười dịu dàng với Ren:

— Đột nhiên em thèm bánh ngọt, anh làm tặng em đi. Tối về em sẽ ăn.

— Được được, em đi đi, anh sẽ ở nhà làm mà. — nghe tôi nói xong, khuôn mặt đang bí xị như cái bánh bao chiều của Ren liền ngẩng lên vui vẻ, thậm chí tôi còn bị ảo giác trông thấy cái đuôi cún sau lưng hấn.

– V... vậy em đi đây. – tôi lại vẫy tay chào hấn rồi bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu, lấy năng lượng đi làm. Thật là gay go, đi làm đúng là một cực hình. Người ta than thở vì làm việc cực nhọc, trong khi tôi lại phải than thở vì có một người bạn trai quá sức trẻ con.

Những tia nắng nhàn nhạt rơi xuống con đường, khung cảnh đột nhiên trở nên thật buồn... thật ảm đạm.

Tôi đeo tai nghe, văng vẳng bên tai tiếng hát của Ren, khẽ cười. Vài ngày trước, hấn đưa cho tôi một cái mp3, mở ra xem mới phát hiện trong đó có hơn hai trăm bài, cũng đủ thứ ngôn ngữ đủ thể loại, nhìn kĩ lại mới phát hiện ra, người hát chỉ có một cái tên “REN”.

Tôi nghe mãi không chán. Bây giờ đối với tôi mà nói, đó được xem như báu vật, bao nhiêu phần đầu của Ren, tôi đều có thể cảm nhận được rồi.

Sải bước dài trên con đường vắng vẻ, giọng của hấn cứ vọng lại bên tai, tôi thích thú càng bước càng hăng. Giọng hát của hấn giống như cục pin nạp năng lượng cho tôi vậy. Chính thế mà nói thì, tôi sắp trở thành fan cuồng của Ren rồi.

Vì mãi nghe nhạc, tôi không hề nhận ra ở cửa rẽ gấp phía trước có tiếng người nói chuyện, nên khi vừa rẽ đã va phải người ta.

Tôi ngượng ngịu cúi đầu xin lỗi. Xin lỗi xong ngước lên thì giật mình.

Tên tôi đụng trúng thân hình vạm vỡ, cao hơn tôi cả một cái đầu, tay chân cơ bắp cuộn cuộn, cách ăn mặc nhìn là biết không phải dạng vừa, nhưng điều khiến tôi giật mình chính là khuôn mặt của hấn ta... chỉ toàn hình xăm... xăm kín cả mặt không thể phân biệt mắt, mũi, miệng.

Mấy tên đi cạnh hấn dáng vóc cũng tương đương thế, phong cách hệt nhau. Bọn chúng lườm tôi...

Ờ lườm đi, lườm cho lòi con mắt ra.

Tôi liếc lách người đi ngang qua chúng, lại thẳng tiến Tiffa, không hề nghe thấy đoạn hội thoại của tụi nó ở phía sau:

– Con nhỏ đó nhìn quen quen.

– Chứ còn gì nữa, nó mới xuất hiện trên báo đạo gần đây. Con nhỏ tầm thường đó là bồ của thằng chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới, thật chẳng thể tin nổi.

– Con nhỏ đó là WW, chắc chắn không thể tự phòng vệ, tụi mình bắt cóc nó tống tiền thì được cả khối.

– Được được, vậy theo dõi nó chờ thời cơ.

Đột nhiên có một người phụ nữ tiến lại gần chỗ cả đám đang đứng, cất giọng nhàn nhạt, nhưng lại đầy uy lực, khiến cả bọn nhất thời run rẩy:

– Nếu đối tượng của các người là con nhỏ đó, thì ta sẽ trả cho các người gấp đôi số tiền các người muốn đưa ra để chuộc nó.

...

‘Leng keng.’

– Chào quý khách. – tôi ngẩng đầu mỉm cười. Tokio...

Hấn ta mỉm cười với tôi rồi chui vào một góc, gọi cà phê xong thì mở cuốn sách hấn ta đem theo ra xem một cách chăm chú. Dáng vẻ này thật là thư sinh, khiến người khác thấy hấn rất cần được bảo vệ.

Tôi nhìn hấn ta một chút rồi chẳng thèm quan tâm nữa, tự mình làm việc mình, hấn ta làm gì cũng mặc kệ.

Không ngờ Tokio ở đó đến tận khi tôi ra về. Tôi lại liếc hấn ta một cái.

– Này này... đừng có theo tôi.

Tôi tức giận hét lên khi mãi vẫn không cắt đuôi được hấn ta. Tokio lại trưng ra khuôn mặt bất cần đời cười tươi rói:

– Là bám đuôi thì phải làm cho tốt nhiệm vụ của một tên bám đuôi, em đuổi anh đi thì làm sao anh theo đuôi em được?

Tôi lúc này xác định một điều... tất cả những tên quanh tôi đều rất không bình thường, đều là những tên biến thái đẳng cấp!!

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: TOKIO...

Tôi nói không lại hắn ta nữa, thì mặc kệ, quay lưng bước đi, đi được một lát tôi rẽ cua, dùng thuật dịch chuyển đi mất, nhưng vì nãy giờ rẽ rẽ chạy chạy, tôi còn chả biết mình đang ở đâu, chỉ tạm dịch chuyển đi một khoảng để hắn ta mất dấu mới lần là mò đường.

Cái số của tôi tại sao nó lại nhọ đến mức này?!!

Có ai đòi lớn tông ngồng thế này mà nội trong một năm tôi đã đi lạc ba bốn lần. Lần vì say, lần vì ngu, lần này thì vì cái gì đây...

Tôi nhìn quanh... ồ... tòa nhà này thiết kế đẹp ghê, ồ... con đường này nhiều cây ghê... tất cả đều thật mới lạ.

Hắc tuyến nổi đầy trán.

Dù đã ở thị trấn này gần một năm rồi, tôi vẫn không thể rõ hết đường đi, thật thảm hại.

Đã mười giờ tối, con đường này vắng tanh, muốn hỏi đường cũng không được, tôi trông chờ vào bản thân, hy vọng sẽ về được đến nhà bằng niềm tin.

Tiếng gió rít qua tai tôi... khiến người ta hoang mang hoảng sợ. Nhìn con đường tối mù vắng vẻ, đột nhiên tôi lại thấy sợ ma... cái căn bệnh nan y này...

Tôi run run chạy vụt đi, chạy càng nhanh càng tốt, hướng thẳng về nơi có ánh sáng mà chạy. Một luồng gió lạnh kéo đến khiến tôi nổi hết da gà, tóc gáy cũng dựng ngược lên hết tron.

Đột nhiên có một bàn tay vỗ vai tôi. Tôi giật mình hét lớn, đồng thời co chân đá về phía sau theo phản xạ tự nhiên, người đó hự một tiếng rồi ngã ra đất.

Đá xong tôi chạy thêm một khúc nữa mới quay đầu nhìn, lại hét lớn khi không thể thấy rõ mặt mũi người đối diện, người đó đen thui như đít nòi ý.

– Maaaaa!!! Aaaaaa!!

Tôi lại hét lên rồi chạy đi, nhưng vừa quay lưng đã tông trúng một người nữa.

Tôi té ngửa... đầu óc choáng váng, quay vòng hết cả lên, thật sự rất nhức đầu.

Đến khi tôi đã hoàn hồn lại rồi mới phát hiện trước mặt mình là những tên đầu gấu tôi đã bang phái hồi chiều, thở hắt ra một tiếng: “Không phải là ghét của nào trời trao của đó đó chứ, sao cứ gặp hoài vậy?”

– Có chuyện gì? Tự dưng lại giữ vai tôi? – tôi lên tiếng hỏi trước, khi thấy tụi nó đã đứng thành một vòng tròn quanh mình, tôi phui phui mông quần đứng dậy, đề phòng nhìn một lượt. Không có đũa nào có vũ khí cầm tay, cả bốn thằng đều là DW.

– Có chuyện gì ư? Cô em không cần phải giả vờ bình tĩnh như vậy đâu. Sợ thì cứ khóc thét lên, ở đây cũng chẳng có ai nghe thấy được. – tên giữ vai tôi lúc nãy lại cười sằng sặc, cái giọng điệu nham nhở đó khiến tôi thấy buồn nôn. Thật đáng ghê tởm.

– Đừng có đánh trống lảng, tôi hỏi là mấy người muốn cái gì?? Đừng có ở đó mà lồi thôi. – tôi vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, ngáp một cái vì thấy buồn ngủ.

– Hừ... con bé này quả là bạn gái của thằng đó, đúng là đến cách nói năng cũng đầy kiêu ngạo.

– Không nói thì tôi đi đây. Tránh ra. – tôi bắt đầu biểu lộ tức giận, tròng mắt một cái. Hai tên trước mặt tôi có chút lùi bước nhưng khi liếc qua tên đại ca (?), tôi cho là vậy thì giữ vững vị trí, còn tiến sát tôi hơn.

Ầy... bà là bà đang lạc đường, bà đã điên máu lắm rồi nhé, tụi mày còn dám cả gan chặn đường bà?

– Không nhiều lời nữa, bắt lấy nó đi tụi bây. Không cần phải thương hoa tiếc ngọc gì hết, con này không phải con gái. – tên cầm đầu hét lên, hất hàm về phía tôi, còn đưa ra nụ cười tởm lợm.

– ... – cái gì mà không phải con gái hả? Mắt mày bị thiếu hay sao, không thấy bà quyền rũ à?!!

Tôi bẻ tay răng rắc nhào vô cấu xé cả lũ, nhưng tuyệt nhiên chỉ tránh hoàn toàn mọi tấn công của tên cầm đầu, không đụng đến một sợi tóc của hắn ta.

Một tên đánh từ xa, hai tên đánh trực diện, tôi búng tay một cái, tên xa xa đó đã ngã lăn ra. Tôi xử luôn hai tên còn lại một cách cực kì dễ dàng... này này, cái lũ các người có thật là DW không vậy?

Đánh xong ba tên này, tôi mới liếc sang tên cầm đầu. Hắn ta vừa bị tôi đánh văng ra đập đầu vào tường, nhìn khuôn mặt đau đớn kia vô cùng đáng thương. Tôi nhếch mép, xem bà mày xử tụi mày như thế nào.

Tôi đã định ra đòn thì hắn ta run run hỏi tôi:

– Cô... cô là cái quái gì vậy hả? Rõ... rõ ràng cô là WW, tại sao... t... tại sao...

– Tại sao tôi lại giỏi phép thuật tấn công hả? – tôi cười khi khi vô cùng thoải mái.

– Đ... Đúng vậy, tại sao?

– Vì tôi thích tấn công hơn là phòng thủ. – tôi nhếch mép đầy kiêu ngạo.

Đưa tay ra phía trước, tôi đang vẽ ra trong đầu những trò có thể áp dụng lên tên này... chẳng hạn như !@#%#@%#*&

Nở một nụ cười quỷ dị, tôi bắt đầu đọc chú... cơ mà... đọc đến môi miệng, vẫn không có gì xảy ra.

Chết rồi chết rồi... nó lại tới nữa... lại tới nữa rồi.

Tôi chủ quan quá, ở đây làm gì có nước cho tôi rửa mặt...

Hắn ta nhanh chóng nhận ra tôi đang rất kì lạ, liền nở một nụ cười nửa miệng.

Tôi tức tốc làm phép lại lần nữa, nhưng ngón tay tôi vẫn không chút phản ứng, như thể trên người tôi ý.

Tôi liền than thầm trong lòng, quay lưng bỏ chạy.

Đúng vậy, trong những tình huống như thế này, ba mươi sáu kế, cứ chạy là thượng sách.

Tôi đã biết là tôi rất nhỏ, vậy tại sao còn không biết chuẩn bị trước chứ trời ơi là trời.

Tôi chạy thì nghe tiếng í ới phía sau, quay lại mới thấy cả bốn đều đang đuổi theo mình. Tôi hậm hực rửa bản thân, đã nhỏ còn ngu, biết vậy lúc này đã tấn công ba thằng kia, sao tôi nhân từ vậy... bây giờ mà bị bốn người họ bắt lại thì chỉ có chết!

Tôi bây giờ không thêm biết hướng nào là hướng nào hay phía nào có ánh sáng, chỉ có thể cầm đầu mà chạy.

Nhỏ quá là nhỏ, thật không còn gì để nói.

Tôi chạy đến cửa rẽ, bắt đầu mừng rỡ vì thấy đoạn đường này khá quen, có lẽ là bình thường tôi hay đi ngang qua.

Thông cảm cho tôi một chút, nói gì thì nói, tôi thấy mấy con đường ở thị trấn này, đường nào cũng như đường nào. Nhà nhà xen kẽ nhau, kiểu dáng lại giống giống nhau, lại ít các cửa tiệm, tôi không nhìn ra đâu là đầu là đầu hết, chỉ thấy cả thấy đều giống nhau, thế là gom lại bỏ vào một cái hộp vứt đi luôn trong trí não.

– Mau đứng lại, tội này không làm gì cô em đâu. – phía sau hét lớn.

– Ngu sao đứng! – tôi lèm bèm trong miệng, chẳng còn hơi mà hét lên... tội nó không điếc thì nghe, còn không thì thôi ráng chịu.

Vừa rẽ thì tôi chạy ngang một ngõ tối, tôi chơi với khi có một cánh tay chắc khỏe từ trong đó thò ra ôm chặt eo tôi, kéo tôi vào trong đó... ực... lại gì nữa?!! Là bạn hay thù?!

Bọn người xăm hình kia chạy ngang qua, tôi thót tim. Vì vừa rẽ tôi đã chui vào đây, nên tất nhiên chúng không thể thấy tôi đâu hết, thẳng cảm đầu nhìn quanh nói:

– Chia ra tìm, không để mất dấu được.

Khi tiếng chân chúng đã nhỏ dần rồi khuất hẳn, tôi mới bắt đầu vùng vẫy. Gọng kiềm ôm chặt lấy tôi vẫn không buông. Tay tôi, cả eo bị siết chặt cũng bắt đầu đau vì bụng tôi đang đói, tay hắn ta bịt chặt lấy miệng tôi.

Tôi vùng vẫy liên hồi, miệng không thể nói, chỉ có thể “ừm... ừm” loạn xạ.

Hắn ta một lúc sau mới buông tôi ra. Tôi tranh thủ cắn vào tay hắn một cái rồi vùng ra bỏ chạy.

Vừa thủ thế còn chưa kịp phóng người đi thì cánh tay người đó đã thò ra chộp lấy cổ tay tôi, kéo giật tôi một cái ngã ngửa vào người hắn, sau đó hắn ta nhanh chóng dí người tôi vào tường.

Tôi vùng tay thì bị nắm chặt, bàn tay kia lại bịt miệng tôi. Thấy tôi vùng vẫy dữ quá, hắn ta mới thì thầm:

– Tokio đây, đừng có giãy nữa.

Nghe chất giọng quen thuộc, tôi yên tâm hạ tay xuống nhưng vẫn còn dè chừng thủ thế. Ánh sáng ở đây vốn đã rất yếu, này còn đang ở trong một cái ngõ tối hù, tôi ngước lên chỉ mơ hồ thấy khuôn mặt nghiêng của hắn ta... hình như là Tokio thật.

Chậm rãi thở phào một tiếng, tôi hung hăng gạt tay hắn ta ra, cũng hạ nhỏ âm lượng hét mức:

– Cảm ơn.

Nói xong tôi bắt đầu quan sát, cái ngõ này là ngõ cụt, chúng tôi không thể chạy ra bằng đường kia.

– Ủ. Tên cầm đầu vẫn đứng đó không nhúc nhích. Chờ một lát hấn đi rồi tính. – Tokio thò đầu ra liếc liếc rồi nhẩn nhó.

– Ủ. – tôi gạt đầu cũng bon chen thò đầu ra nhìn, nhưng chưa kịp nhìn ngó gì đỉnh đầu đã bị một lực thật mạnh ấn ngược vào trong.

Sau khi đã chui lại vào trong ngõ hẻm lại bị éo vào tường. Tokio hơi lách người qua, cả người hấn ta che chắn cho tôi. Vài giây sau đó, tôi nghe thấy tiếng chân, tên cầm đầu chạy sượt qua, liếc vào ngõ một cái rồi lại chạy đi mất. Chỉ một cái liếc mắt thôi cũng đủ khiến tôi khiếp đảm, tìm bắt đầu chạy đua. May là hấn ta không thêm đề ý.

Bộ quần áo đen thui của Tokio lúc này đúng là vô cùng tiện lợi, có trông thấy cũng chẳng bị nghi ngờ. Đến giờ tôi mới biết tại sao sát thủ lại hay mặc quần áo màu đen.

Tôi thở phào nhẹ nhõm... nhưng lại bắt đầu thấy kì kì... cái tên này rõ ràng là DW, hơn nữa còn là DW cao cấp, sợ gì lũ người đó mà không ra mặt đánh họ cứu tôi, chui rúc vào cái xó này làm gì?

Tôi liền cau mày liếc Tokio. Hấn ta thở phào, mái tóc dính mồ hôi bết hết vào gương mặt góc cạnh.

Lúc này hấn ta vẫn đứng sát tôi, chăm chú theo dõi động tĩnh bên ngoài. Tôi thì vẫn nhìn hấn ta chăm chăm.

Thắc mắc ư...? Tôi không biết, đúng hơn là tôi đang nghi ngờ hấn ta. Từ khi xuất hiện, Tokio... à, không biết đó liệu có phải là tên thật của hấn hay không... đã vô cùng mờ ám rồi, hơn nữa, còn có quan hệ mẹ con với cái người tôi cho là boss.

Cảm thấy có một ánh mắt chăm chăm nhìn mình, hấn ta quay lại nhìn tôi. Bốn mắt chạm nhau, nhất thời tôi không thể nghĩ ra mình nên nói gì, chỉ im lặng mà nhìn từng chút cử động một của Tokio.

Anh ta đột nhiên vươn tay ra, ngón tay chạm nhẹ má tôi. Tôi giật mình hást văng tay hấn ta, còn dùng ánh mắt nghi ngờ có chút sợ sệt đề phòng chiếu thẳng vào Tokio. Trên gương mặt điển trai đó xuất hiện những cảm xúc tiêu cực, đôi mắt đó thể hiện sự buồn bã. Tôi bất chợt cảm lạnh trước vẻ mặt tổn thương đó.

– Xin lỗi, chỉ là... trên mặt cô có vết nhò đen... – Tokio nhìn tôi... đôi mắt đau buồn kia nhanh chóng che giấu cảm xúc, trở nên sâu thẳm lạnh lùng. Hấn ta vừa nói vừa dùng ngón trỏ chỉ chỉ lên má mình.

– O... x... xin lỗi. – tôi ngượng ngùng đưa tay lên chùi chùi má theo phản xạ. Tôi lúc này cứ như một con mèo nhỏ sợ sệt cúi đầu không dám nhìn vào hấn ta.

Tôi sợ cái khuôn mặt đáng thương đó.

Từ trước đến giờ tôi vốn rất từ bi, có lòng thương người, nhìn thấy người ta phải chịu khổ chịu thiệt, tôi chịu không nổi.

Không khí lúc này bắt đầu trở nên thật quái dị, tôi cứ len lén liếc lên hấn ta, mà Tokio lúc này cũng không nói gì.

Sau vài phút khó xử, tôi khó chịu lên tiếng:

– Chắc là hấn ta cũng đi rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

– Ủ... – hấn ta vô thức gạt đầu rồi cùng tôi ra ngoài.

Tôi thở dài một hơi, vẫn còn ngượng ngùng nhìn Tokio.

Sau đó tôi và hấn ta đi song song với nhau trên đường, không ai nói với ai câu nào.

Cảm thấy quá bức bối ngột ngạt, tôi liền lên tiếng:

– A... anh ăn tối chưa, tôi mời.

– Ủ. Chúng ta đi.

Tôi vừa xoay người, một cơn gió lớn thổi qua, tôi đột nhiên thấy sống lưng lạnh toát.

Gió thổi không ngừng, tựa như một cơn bão lớn sắp ập đến, không ngừng gào rít lay động cây cối, bụi bay mù mịt.

Tóc tôi rối mù hết che khuất tầm nhìn, tôi vô thức nhắm tịt mắt lại, vai hơi nhướn lên co lại hết mức.

Cứ ngỡ một lúc rồi thôi, không ngờ gió thổi lâu đến vậy, tôi mờ mịt chẳng thấy gì phía trước, người đứng không vững cứ bị gió lung lay, tôi bắt đầu thấy

hoang mang. Chẳng lẽ là lốc xoáy??

Một vòng tay nhanh chóng ôm lấy tôi, bao nhiêu xô đẩy hoàn toàn biến mất. Tôi yên vị trong lòng người đó mới có thể từ từ mở mắt, trước mặt tôi là một màu đen tuyền... từ chiếc áo của Tokio. Mùi mồ hôi xen lẫn mùi hương nhẹ nhàng xộc vào mũi tôi.

Gió từ từ nhẹ lại như vuốt ve làn da rồi lặng hẳn.

Tôi chợt giật mình khi nghe tiếng của một người phụ nữ vang vọng sau lưng.

Tôi vội đẩy hẳn ta ra theo phản xạ, tự hỏi tại sao hôm nay mình lại phải quá dựa dẫm vào người khác.

– Tại sao người lại ngăn cản ta.

Chất giọng ấy lại rành rọt cất lên... tôi rùng mình vì xương sống lúc này lạnh toát.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: TRÒ CHƠI ĐUỔI BẮT.

– Tại sao người lại ngăn cản ta.

Một giọng phụ nữ cất lên, có hơi lạ mà cũng có hơi quen.

Tokio chậm chậm hướng mắt về phía tiếng nói.

Tôi chỉnh trang đầu tóc sơ qua rồi cũng quay sang nhìn.

Vừa thấy người đó, Tokio lập tức thay đổi sắc mặt. Đôi môi mím chặt đến tím tái, hàng chân mày nhíu lại, đôi mắt không dám rời đi khỏi bà ta dù chỉ một mi li, khuôn mặt bình thường hay hắt lên ngạo nghễ lúc này hơi cúi xuống, chính là thể hiện hẳn ta đang cực kì đề phòng bà ta, đang trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Nhìn theo tầm mắt hẳn, tôi đã trông thấy người phụ nữ đứng đó, xa chúng tôi tầm mười mét. Bà ta mặc một bộ đầm khá tôn dáng, nhìn rất trưởng thành. Hôm nay khác với những lần trước tôi đã gặp, mẹ của Tokio... người mà tôi nghi ngờ là boss, trang điểm rất đậm, nhìn đôi môi đỏ rực đó tôi rùng mình.

Tokio cố tình đứng trước tôi, gườm gườm nhìn bà ta. Mẹ hẳn ta tức điên:

– Người còn dám bênh vực cho con nhỏ đó? Đồ phản bội. – Bà ta gằn giọng, từng từ từng từ như đều bao hàm sát khí, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

– Đã gọi tôi là đồ phản bội thì đừng hỏi tôi câu đó. – Tokio cũng vô cùng lạnh lùng.

– À... ừm... tôi về để mẹ con hai người nói chuyện nhé. – tôi khó nhọc lên tiếng, cắt ngang màn đọ mắt hết sức đáng sợ kia.

– Đứng lại. – bà ta lạnh nhạt nhả ra hai chữ, đã khiến hành động quay đầu bỏ chạy của tôi lập tức dừng lại, tôi rụt rè quay đầu, nuốt nước bọt.

– Chạy đi. – Tokio liền quay sang nói nhỏ vào tai tôi, hàng chân mày vẫn không hề giãn ra.

Tôi thật sự chỉ biết cười khỏ, mỗi người một ý thế này thì biết nghe theo ai bây giờ đây?

– Chuyện riêng của mẹ con hai người, tôi ở lại làm gì hả? – tôi cười khỏ với Tokio, liếc liếc ra hiệu cho hẳn ta buông tay đang nắm lấy cổ tay tôi ra.

– Mẹ con gì chứ? Cô bị ngu à? – bà ta lên tiếng, giọng đầy khinh bỉ, tôi liếc sang thì thấy ánh mắt sắc lạnh cắm vào người mình.

Ừc... khuôn mặt dịu dàng lần trước biến đâu mất rồi??

– Bị lừa đến vậy mà cô còn giả ngu không hiểu ư? Đừng nói với tôi cô vẫn chưa biết tôi là người đứng đầu tổ chức G.

– ... – tôi cảm lạnh... vậy là đúng rồi.

Tôi không còn lý do gì để nghi ngờ nữa mà đã hoàn toàn xác định. Tôi vô thức nhìn sang Tokio với ánh mắt chứa nhiều cảm xúc phức tạp. Nếu đã vậy... thì tình bạn bè giữa chúng tôi là cái gì... là thật hay chỉ đơn giản là một vở kịch. Hôm nay hẳn ta tình cờ cứu tôi cũng chỉ là một vở kịch, mà nhân vật bị người người sỉ nhục người người khinh bỉ là tôi?

Hắn ta không nhìn tôi, chỉ cúi gằm mặt nhìn đất, cũng không nói lời nào.

Làm ơn nói gì đó đi... hai chữ không phải thôi cũng được.

Hắn ta vẫn im lặng, hai tay siết chặt thành nắm đấm, khẽ nhắm mắt, hai vai buông thõng:

– Xin lỗi. Lúc đầu tôi tiếp cận cô là có mục đích.

– Nhưng sau đó nó lại bao che cho cô. Cô tài thật nhì? Ren yêu cô, tên này cũng ngu muội vì cô à? – bà ta chen vào.

Tôi không nói chỉ nuốt nước bọt nhìn hai người họ một lượt, cuối cùng mới lắp bắp:

– Vậy hai người không phải mẹ con?

– Tất nhiên, tôi chỉ bịa ra như vậy để thiết lập mối quan hệ với cô thôi. – bà ta thản nhiên, vẫn với khuôn mặt lạnh lùng đó – Một là tránh ra, ta sẽ không làm gì hại đến chỗ đứng của ngươi trong tổ chức, hai là ta sẽ giết luôn cả ngươi, nếu còn tiếp tục cứng đầu nữa.

– Hôm nay tôi đến đây không phải để nghe theo lời bà, mà là muốn bảo vệ cô ấy. – Tokio chậm chậm nói, từng từ một cũng như có gai, xù lên đâm chĩa khắp nơi.

Khoan đã khoan đã...

Vì não của tôi quá phẳng, cần phải hệ thống lại.

– Tokio, anh là người của G? – tôi hỏi hắn ta với khuôn mặt... có lẽ được xem là quá ngu.

– Ừ.

– Bà ấy không phải mẹ anh?

– Ừ.

– Từ đầu anh tiếp cận tôi là có mục đích?

– ... Ừ. – ở câu hỏi này, hắn ta có hơi lưỡng lự khi trả lời.

– Bà ấy xuất hiện và trò chuyện với tôi, bảo tôi rời xa anh cũng là có mục đích?

– Ừ.

– Vậy... tình bạn giữa chúng ta bây giờ... cũng là có mục đích? – tôi ngượng ngập nói ra câu hỏi cuối cùng.

– Không phải. – ánh mắt hắn ta cương quyết – Không phải có mục đích, tôi thật sự xem cô là em gái của mình.

– Diễn kịch đủ chưa? Xong rồi thì cô mau theo tôi về tổ chức. Chúng tôi không làm gì quá đáng nếu cô không thích. – người phụ nữ kia bắt đầu mất kiên nhẫn, ngáp dài ngáp ngắn, đồng thời phẩy tay, một ngọn gió lớn lại thổi lên.

– Mau chạy đi. Em không phải là đối thủ của bà ta đâu. – Tokio quay sang che cho tôi, đồng thời nói nhỏ vào lỗ tai tôi.

– ... – chỉ cần nhìn đã biết, tôi chắc chắn không phải là đối thủ của bà ta, dáng vẻ, giọng điệu, cả cách cư xử cũng đều khiến bà ta trở thành một con người quyền lực tràn đầy sức mạnh và khí thế. Tôi cơ bản là không có cửa thắng – Nhưng còn anh thì sao, tôi không thể bỏ rơi anh ở lại đây một mình chạy đi được.

– Tôi không sao đâu. Tôi có một chức vụ rất quan trọng trong tổ chức, bà ta sẽ không dám làm gì tôi. – Tokio nói giọng chắc nịch, thuận tay đẩy tôi một cái. Tôi mất đà chới với lùi về phía sau – Mau dịch chuyển đi.

Tôi rối tinh rối mù lên. Bây giờ phải làm sao, tôi không phải là dạng có thể bỏ mặc người khác chịu đau còn mình thì chạy đi được! Nhưng nếu tôi ở lại đây có lẽ cũng chỉ làm gánh nặng cho người ta.

Cứ chạy vậy, dù gì thì người bà ta nhắm đến cũng là tôi, Tokio có lẽ sẽ không sao, dù gì nếu tôi trốn thoát được, nhất định sẽ điều tra ra vị trí của cái tổ chức đó và cứu Tokio.

Nghĩ là làm, tôi quay đầu bỏ chạy, còn hét lại một câu đầy khiêu khích:

– Bà có giỏi thì bắt tôi ấy. Nếu bà bắt được tôi, tôi sẽ theo bà về tổ chức.

– Cô nói cái quái gì... – Tokio giật mình quay người trừng mắt nhìn tôi.

– Được. Trò chơi đuổi bắt bắt đầu. – trái ngược với khuôn mặt tức giận của Tokio, bà ta có vẻ khá điềm nhiên... hừ hừ... bà nghĩ bà có thể bắt được tôi chắc?! Tôi chỉ cần dịch chuyển một cái thì...

Ặc... giờ mới nhớ ra, cái con nhỏ có tên đệm là nhọ như tôi lại mắc phải cái bệnh thích thì có thể làm phép còn không thì thôi. Nếu bây giờ tôi lại giờ chứng thì dịch chuyển bằng niềm à??!

Gió mạnh dần cuốn bụi bay mù mịt, gào rít bên tai tôi những tràng cười đáng sợ mang đầy sát khí. Tôi quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa niệm phép, may mắn là thành công tôi lập tức dịch chuyển đi bừa, không ngờ đến một cánh đồng lớn, xung quanh không có một bóng cây... thôi xong, đây là đâu?!

Hơn nữa, nếu bà ta có khả năng theo tôi đến tận đây, thì tôi thật là không thể trốn đi đâu được. Tôi đưa mắt nhìn quanh.

Lúc này đã khuya, trời đen thui một màu, đến sao còn không thấy đâu, mây càng không có tí bóng dáng, tôi không thể phát hiện bất cứ thứ gì, xung quanh chỉ có màu đen u tối.

Từ trên trời, trăng hắt xuống những tia sáng yếu ớt mờ nhạt, không nhìn thấy rõ gì. Tôi lại càng hoang mang đâm lo sợ. Chưa bao giờ tôi thấy mình ngốc nghếch vô dụng như bây giờ.

Cảm giác của tôi lúc này như con chuột chui vào góc chết chờ con mèo tới xử lý với thần kinh căng đến cực độ, đôi mắt lão liên nhìn xung quanh.

Tôi chạy trong vô vọng, cố tìm lối ra.

Thiệt tình là tôi ngu ghê cơ, biết mình mù đường còn ham hố dịch chuyển cho xav vào, bây giờ lại đến nơi mà mình không biết...

Boss mà đuổi theo tôi đến đây, tôi cũng chết, mà bà ta có không đến được đây, tôi cũng vì đói mà chết... hừ hừ...

Ánh mắt tôi sáng lên khi chợt nhìn thấy một ngọn đèn mờ mờ xa tí phía trước. Tôi cười trong vô thức nhanh chóng chạy đến đó.

Chạy mãi chạy mãi, chân tôi đã mỏi ròi mà ngọn đèn vẫn còn bé tí xa tí, không biết tôi đã chạy liên bao nhiêu phút rồi.

Tôi vẫn cầm đầu chạy, còn hơn ở yên một nơi chờ chết.

Một cơn gió lạnh thổi ngang, tôi hắt xì rõ ro.

Con gió lớn kì lạ lại đến, thổi tung tất cả. Ở đây không có cây cối che chắn, nên uy lực của gió càng khinh khủng hơn bao giờ hết, thổi đến tai tôi ù ù đi, cả người nghiêng ngã.

Không phải chứ, bà ta đã theo đến tận đây rồi sao?

Tôi mặc kệ làn gió đáng sợ, cầm đầu chạy. Lại không biết mình đã chạy bao lâu, chỉ cảm thấy chân thì mỏi, tay bị lực gió áp sát đến tê dại.

Đây rồi... nơi phát ra ánh sáng từ từ hiện ra trước mặt tôi, một căn nhà bằng gỗ nhỏ nhắn đơn giản chỉ có một gian duy nhất, ánh sáng hắt ra từ bóng đèn trắng nhỏ gắn giữa nhà qua cửa sổ.

Tôi vội đập cửa, cơn gió ngày càng mạnh mẽ át cả giọng tôi:

– Xin lỗi, có thể cho tôi trú nhờ có được không?

Khoan đã, tôi đang nghĩ cái gì thế này? Làm thế này khác nào đẩy người khác vào nguy hiểm chung với mình?!

Boss nguy hiểm đến thế, nếu chủ nhân căn nhà này không phải là pháp sư, mà là con người, chắc chắn sẽ không có khả năng địch lại bà ta, hơn nữa tôi còn có thể chạy được, nhưng liên lụy đến người ta, làm sao người đó bỏ nhà mình mà chạy đi nơi khác theo tôi?

Tôi lại hoang mang, hàng chân mày thít lại với nhau, quay đầu bỏ chạy. Có tiếng mở cửa, ánh sáng lại lóe lên rõ ràng hơn, nhưng lúc này tôi mặc kệ tất cả, gió thổi lớn, tóc tôi rối tung, tôi thờ dõc lại cầm đầu chạy xa khỏi căn nhà đó càng xa càng tốt.

Sau lưng lại vang lên tiếng đóng cửa, tôi mồ hôi nhễ nhại tiếp tục chạy.

Nhưng mà... bụng đau quá... tôi vì quá đói mà thành đau rồi!!

Ban này chưa ăn tối, mà ở nhà chắc chắn không có chừa phần tôi, nên định rủ Tokio đi ăn, không ngờ chưa kịp ăn đã xảy ra có sự này.

Tôi bây giờ lại chạy không mục đích, không lí tưởng. Chỉ biết chạy với chạy, cứ như thể nếu đôi chân này không hoạt động thì mãi mãi cũng sẽ không thể nhắc lên được nữa.

Một thứ gì đó không rõ hình thù, cũng không biết là gì ngăn chân tôi khiến tôi vấp ngã, chú người về phía trước.

Khi đã nằm dài trên cỏ thì lại có một vật gì đó thật nặng đè lên lưng tôi khiến tôi không thể cử động.

Tôi vùng vẫy trong tuyệt vọng, một lúc sau, chất giọng oanh vàng đáng sợ của boss vang lên. Lưng tôi cũng nhẹ bằng. Tôi thảm hại từ từ ngồi dậy. Bà ta đứng cách tôi một khoảng.

Trong cái không gian tối mù với ánh trăng yếu ớt trên cao, bà ta trông thật cô đơn, cứ như sát thủ cô độc suốt cả một đời theo đuổi một đối tượng, cuối cùng bị người ta lừa lại mất hết tất cả đam hận đời vậy.

Boss chậm chậm mở miệng:

– Cô không chạy thoát khỏi ta được đâu. Phép thuật của cô vốn cũng không thể so bì với tôi.

– Dù vậy nhưng tôi cũng không bao giờ ngoan ngoãn theo bà về đó đâu.

Tôi nói xong liền tung một đòn phép thuật về phía bà ta. Như tôi đã dự đoán, xung quanh boss là một quả cầu phép thuật lớn, những đòn tấn công phép thuật từ bên ngoài không thể chạm đến bà ta.

Bà ta đứng quá xa tôi, sát thương vật lý lại là không thể nào. Tôi phải làm sao đây? Bất chước bà ta tạo một cái y hệt??

Cái loại quả cầu phép thuật đó thật ra là sự phát triển của phép thuật tạo không gian không dùng phép được... nói trắng ra là phép thuật cao cấp.

Cơ bản tôi còn làm không được thì nâng cao làm sao mà với tôi.

Tôi lúc này chỉ biết đề phòng bà ta. Boss chỉ cười cười trước phản ứng yếu ớt của tôi, bà ta nói:

– Ngoan ngoãn theo tôi về tổ chức, tôi không muốn làm tổn hại đến con chuột bạch đặc biệt đến thế này.

– Bà thậm chí còn chẳng xem tôi là một pháp sư, việc gì phải làm khó làm dễ tôi như vậy? – tôi đứng trước bà ta, cảm xúc phức tạp và hỗn độn.

– Cô hận chúng tôi lắm đúng không? Nếu cô hiến thân cho tổ chức, sau khi chúng tôi thử nghiệm một loạt thí nghiệm lên người cô, tôi sẽ để cô làm gì thì làm... thậm chí... giết tôi luôn cũng được. – boss lúc này mới thờ dài nói, bà ta cời bỏ khuôn mặt lạnh lùng, đưa ra vẻ mặt cầu xin hiếm thấy – Dù nói ra nghe rất vô lý, nhưng mà nghiên cứu này là ước vọng của gia tộc tôi. Tôi không muốn để thế hệ trước phải phí công.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: BOSS VÀ TỔ CHỨC.

Tôi lặng im nghe bà ta tâm sự. Thật ra mà nói thì...

– Từ khi nghe câu chuyện về quá khứ tôi, tôi rất hận cái tổ chức đáng ghét kia của bà, đành lòng tách tôi ra khỏi bố mẹ. – nói tới đây, tôi hít một hơi sâu, đồng thời nhìn phản ứng của boss rồi tiếp tục – Nhưng sau khi ở bên cạnh những người bạn thân của mình, tôi mới nhận ra, thù ghét người khác chỉ là những cảm xúc tiêu cực vô dụng. Bản thân tôi có lẽ cũng nên cảm ơn các người đã để tôi có thể sống vào thời đại này, thời đại có những người quan trọng với tôi.

– ...

– Tôi ấy mà... vốn từ lâu rồi tôi đã không còn căm ghét các người nữa, tôi chỉ muốn hỏi bà về thông tin của ba mẹ tôi, ít ra hãy cho tôi thấy tấm hình của họ. – tôi đã nói tôi rất dễ mềm lòng trước người khác, đây là một ví dụ điển hình.

– Vậy là cô đồng ý... – trong đôi mắt đen kia lóe lên tia sáng mừng rỡ, yếu ớt, nhưng thật nổi bật trong đêm đen.

– Tôi không hề nói tôi sẽ về tổ chức cùng bà nghiên cứu. Tôi chỉ đang nói ra suy nghĩ và cảm xúc của mình dành cho bà. – tôi nhếch môi đáp.

– Tôi xin lỗi, nhưng không thể thuyết phục được cô thì tôi chỉ còn có cách ép buộc, dù cho có phải dùng đến vũ lực. – boss vừa nói vừa đưa tay lên, soạt một cái tôi đã văng ra xa và đo đất khi nào không hay.

Tốc độ nhanh đến không tưởng...

Đến lúc cảm thấy trời đất đảo lộn, còn bản thân mình đang nằm dài trên đất, tôi vẫn chưa cảm nhận được cơn đau. Vai tôi một lúc sau mới có phản ứng, bắt đầu đau nhói lên... không phải là trật rồi chứ?

Lúc này tôi mới nhận ra bà ta nguy hiểm đến cỡ nào. Nếu boss muốn giết tôi, thì tôi chắc chắn chết không kịp ngáp.

Tôi lồm cồm ngồi dậy, một tay chống đất, một tay ôm vai, bắt đầu nhìn bà ta với ánh mắt đề phòng.

– Khụ khụ... – miệng vừa mở đã xuất hiện cảm giác nội thương, ngực tôi đau đốn, hô hấp khó khăn, không thể phát ra tiếng nói.

Th... Thật không thể tin được. Một cú duy nhất mà tôi bị thương tới hai nơi!

Boss nhíu mày nhìn phản ứng của tôi, bà ta chậm rãi hỏi:

– Tại sao không dùng thuật trị thương, không phải WW các người giỏi nhất thứ đó sao?

– Không cần bà phải quan tâm – tôi gần như gào lên, ngực lại đau nhói. Nhưng nói thì mạnh miệng vậy thôi chứ tình hình là tôi không ổn rồi.

Tầm nhìn của tôi bắt đầu hẹp dần, đầu cũng nặng trĩu. Mọi thứ xung quanh tôi tối dần, mờ mờ, tai cũng bắt đầu ù ù đi, cả người tôi cứ như nam châm hút đất, chỉ muốn sà xuống đó nằm cho thoải mái... cảm giác muốn nôn mửa kéo đến. Tôi chỉ biết che miệng đồng thời cố gượng người.

Chỉ cần bà ta cho tôi một cú nữa thì không khéo bất tỉnh nhân sự.

Ồ!! Bà ta mạnh như thế này, thì Tokio làm sao?

Tôi nhìn bà ta với đôi mắt khiếp đảm, lắp bắp mở miệng, ấp úng:

– Tokio... đừng nói là bà...

– Tôi không làm gì nó đâu cô yên tâm. Nó vốn là cánh tay đắc lực của tôi, không thể làm hại nó được. Tôi chỉ cho nó bất tỉnh rồi đá nó về tổ chức. Nếu cô không chống cự, tôi có thể nhẹ tay một chút. – boss chen ngang.

– ...

– Cảm thấy thế nào rồi, muốn tự nguyện, hay bị ép buộc nữa đây? – bà ta tiến lại đứng cạnh tôi, vừa như hỏi vừa như đe dọa.

– Không thích. – tôi vẫn ương bướng cãi lời.

– Vậy thì tôi buộc phải làm cô bất tỉnh một thời gian vậy... – bà ta nhếch mép, đưa tay lên cao.

Tôi co rúm người, nhắm tịt mắt chờ đợi... đột nhiên tôi bị kéo vào vòng tay của một ai đó... mùi hương quen thuộc này...

Cái cảm giác bất an, sợ hãi ban nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự an toàn đến bình yên, tôi còn vô thức nở nụ cười, đồng thời thờ phào một cái, yên tâm tựa vào bờ vai đó. Tôi đứng là vô dụng lúc nào cũng trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Một tiếng ‘choang’ thật lớn như hai luồng phép thuật mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Cả người tôi lao đảo, tiếng gió xung quanh đột nhiên dừng lại, cũng như thần kinh căng như dây đàn của tôi từ nãy đến giờ đột nhiên giãn ra.

Tôi từ từ mở mắt, phát hiện đây là sân biệt thự của Ren.

Hắn từ từ buông tay khỏi tôi, ngã vật ra sàn nhà thờ đốc.

Một tay tôi buông thõng vì mất cảm giác, tay còn lại ra sức lay hắn, giọng khàn đục đến đau đốn mà tôi lúc này chẳng còn cảm giác:

– Ren!

– Bình tĩnh, anh chỉ hơi mệt thôi. – hắn vẫn thờ đốc, nhưng nở nụ cười trấn an tôi, tay hắn đưa lên vuốt nhẹ má tôi. Ánh sáng ở đây cũng rất tối, nhưng tôi có thể thấy được khuôn mặt tái nhợt của Ren, một nỗi xúc động và đau đốn đặc biệt dâng lên. Tuy nhiên, vì mất sức nên bàn tay của Ren vô ý thả xuống, đập thẳng lên vai bị thương của tôi.

– Ugh... – tôi rên lên một tiếng khi hắn chạm trúng chỗ đau.

– Sao thế, em bị thương à? – Ren nhanh chóng bật người dậy, không màn bản thân đến mờ hôi như tắm, không màn đến hơi thở mình sắp đứt ra tới nơi, liền bế thốc tôi chạy vào phòng khách hậu gia, liên tục gào lên – Ajita.

Hắn nhẹ nhàng đặt tôi nằm trên sofa, sốt sáng chạy đi tìm hai người kia.

Ừ... xâm nhập bất hợp pháp mà còn công khai thế à?

Tôi nằm đó thờ ra, cảm giác tốt hơn rồi. Tôi hít sâu thở mạnh... một lát sau, tiếng chân dồn dập kéo đến.

Ba người kia chạy đến, cả Dragon từ tiền gia cũng chạy xuống hậu gia, vây quanh tôi đến ngộp thở.

– Được rồi tránh ra, em bị cái gì, mau nói cho anh nghe.

– Em còn chẳng biết mình bị gì. Hình như vai trật rồi, với cả, phổi cũng đau đau nữa. – tôi tường thuật.

– Được rồi, anh đi tìm sách cho em, em tự mình chữa thương ok?

– Vâng – tôi gật đầu rồi lồm cồm ngồi dậy.

– Đồ vô dụng – Dragon lèm bèm, tôi lườm nó một cái, không thể lo lắng cho tôi một chút được sao? Lần trước rõ ràng tôi đã cải thiện được mối quan hệ mà?!!

– Có chuyện gì đã xảy ra vậy? – Chito sấn tới hỏi lấy hỏi để, hỏi mà không thêm ngưng nghỉ – Ai làm cậu ra thế này? Nhà tên đó ở đâu? Bị từ hồi nào...

– Đủ rồi. – tôi ngăn lại – Ren cũng có vẻ không ổn kia. – nói rồi tôi chỉ chỉ sang hắn, ngồi trên ghế đơn sắc mặt cũng cực kì tồi tệ.

– Anh chỉ kiệt sức thôi, nghỉ một chút sẽ không sao nữa. – hắn thờ không ra hơi, nói lí nhí.

– Làm sao anh tìm được em?

– Trước khi em đi, anh đã kịp thả chuồn chuồn theo dõi vào người em. Đã khuya rồi vẫn chưa thấy em về nên anh mới đi tìm em. – hắn bật cười trước khuôn mặt ngu ngốc của tôi.

(Chuồn chuồn theo dõi là một loài động vật do pháp sư tạo ra, chỉ có thể sống đến khi hoàn thành nhiệm vụ. Chúng được xem như chip định vị, chỉ cần thả nó vào người nào nó lập tức bám theo người đó, kể cả khi đối tượng dịch chuyển, nó cũng dễ dàng tìm thấy. Đây là lí do vì sao mà boss hoặc Ren có thể tìm ra Yuki. Tuy nhiên, khi bạn tìm thấy đối tượng, chuồn chuồn lập tức chết đi. Chính vì vậy khi Ren và Yuki về đến biệt thự cũng không bị boss đuổi theo. (cứ như bảo bối của Doraemon ý=))))

– Còn bây giờ thì mau mau giải thích cho anh tại sao em lại bị như vậy hả? – Ren học hắn nhìn tôi đăm chiêu.

Tôi không có lí do gì để giấu, vô cùng trung thực kể cho họ nghe... tất nhiên giấu nhẹm đi việc Tiffa không có tiệc, cả việc phép thuật của tôi dạo gần đây có vấn đề.

Nghe xong thì cả hai cùng trầm ngâm, Ajita từ đâu đến đưa cho tôi hai cuốn sách, mở sẵn ở trang trật vai.

– Em tự chữa đi. – anh chậm chậm nói, nhìn tôi chăm chú rồi ngồi xuống ghế.

Kết quả là tôi tự ngồi trị thương, trước ánh mắt đăm chiêu và trầm ngâm của bốn người còn lại. Ai cũng trầm mặc nhìn tôi.

Tôi ghét nhất là ánh mắt đó... cái ánh mắt thương hại ấy... nghiêng răng nghiêng lợi. Tôi giả vờ tập trung vào việc chữa trị, thật ra là tôi sợ nhìn thấy ánh mắt đó.

Ren đột nhiên lên tiếng:

– Chuyện này... em đừng nghĩ là tụi này thương hại em.

– ... – bị hắn nói một nhát trúng vào tim đen, tôi nhất thời không biết nên nói gì, chỉ là động tác tay của tôi dừng lại.

– Đúng đó, tớ biết cậu không thích tụi này thương hại cậu mà. Tụi này không có ý đó đâu. – Chito cũng lên tiếng.

– Vậy lúc này em muốn làm gì? – Ajita chống cằm hỏi – Xâm nhập vào tổ chức? Cứu Tokio? Tìm hiểu về ba mẹ em?

– Ừ. Ba việc đó, là việc em muốn làm nhất bây giờ. – tôi gật đầu không giấu diếm.

– Vậy thì tụi này có thể giúp em – Ren nhún vai.

Tôi nhất thời không biết nói gì hơn. Quả thật, có thể được sống ở thời đại này cũng thật là tốt quá, gặp được những người bạn tốt như thế này đúng là do tu chín kiếp mà nên.

Cảm động... nước mắt lưng tròng, tôi suýt nữa bật khóc... nhưng bầu không khí tình thương mến thương ấy chưa kéo dài được bao lâu thì cái dạ dày của tôi đã phá hỏng tất cả.

“Rột... rột...” _ bụng tôi réo lên liên hồi trong lúc cả căn phòng đang vô cùng im lặng, hơn nữa lúc đó tâm trạng của mỗi người cũng là đang rất phấn chấn.

Tôi đồ hết cả mặt ngượng chín người...

Hự... cái này chính là tình huống đau đớn nhất trong nhân loại.

Kết quả tôi chỉ biết cười phì chữa ngượng, bốn người kia liền tập nập chạy vào bếp làm thức ăn cho tôi.

...

Đêm đó lúc trên giường, Ren kéo tôi nằm sát hân, cả cánh tay áp vào người trần của hân vẫn có chút hơi ấm.

— Sau này ra ngoài em phải đem theo nó cho anh. — Ren vừa nói vừa nắm lấy cằm quay mặt tôi sang bên, nhìn vào cái hộp dùng để liên lạc giữa cả đám trên bàn.

Tôi không thể nói được, bởi hai ngón tay của hân đã chuyển sang bóp má tôi, chỉ có thể gật đầu.

Môi tôi hở ra một khoảng, hân liền đưa lưỡi vào.

Tay chân tôi một lần nữa nhũn hết cả ra, đến khi tôi đưa tay đẩy hân ra vì không thở được, Ren mới nhìn tôi, nhìn bằng đôi mắt giận dữ xen lẫn yêu chiều:

— Em có biết ban nãy chạy đến Tiffa không thấy ai ở đó, anh đã lo đến mức nào không? Sau này đừng hòng anh cho em đi làm mà không có anh đi theo nữa.

— Nhưng em đã hứa sẽ đem cái đó (là cái điện thoại ý) theo rồi mà? - tôi gân cổ lên cãi.

— Cái đó gì chứ? Anh chỉ bảo em đem theo cho chắc phòng những lúc anh không bên em được thôi. Chẳng hạn như khi em bị tấn công trong nhà vệ sinh nữ thì hân dùng nó mà gọi cho anh, còn không em cứ tự tin là anh sẽ bên cạnh em 24/24. — hân nói cứ như đúng rồi, hơn nữa là nói với cái giọng điệu chết người tôi hoàn toàn không có đề kháng.

— Anh... thật là...

— Bây giờ anh muốn bỏ em vào túi áo để độc chiếm quá đi mất. — Ren bịu môi nói, nói xong mặt hân hơi ửng hồng. Tôi thích thú định reo lên trên hân, ai ngờ Ren lại lợi dụng thời cơ, cúi xuống hôn tôi, không để tôi kịp phản ứng.

...

Ngay chiều hôm sau, tôi và Chito đang nằm trên sofa phòng khách xem ti vi thì Ren và Ajita từ bên ngoài bước vào cầm theo hai sấp giấy dày vút lên bàn.

— Anh đã cho người điều tra được, tổ chức G thật ra không hẳn là một tổ chức ngầm. Nó giống viện nghiên cứu hơn. — Ren nói với tôi — Lần trước anh cũng có nói rồi. Đưa con giữa một DW và một WW thật sự là một chủ đề khiến người khác tò mò, trên toàn thế giới này có không ít các tổ chức như vậy.

— Nếu chúng ta công khai khiêu khích họ, chắc chắn sẽ gây sóng dư luận. Kết quả là chỉ có thể len lút vào đó trộm lấy tư liệu đồng thời đưa Tokio ra ngoài. — Ajita tiếp lời.

— Nhưng khi Tokio biến mất, liệu boss sẽ phản ứng như thế nào? Hân ta cũng nói, hân ta có vai trò rất quan trọng trong tổ chức... — Chito đưa ra thắc mắc, ngay lập tức được Ajita giải đáp.

— Chuyện đó em không cần phải lo, chúng ta chỉ đưa Tokio ra ngoài khi trên người cậu ta có dấu tích bị thương. Một khi đã bị thương thì bản thân Tokio sẽ là bằng chứng chúng ta có thể kiện lại G trước tòa, nếu bọn họ quay sang chữa mũi dùi về phía ta. Một tổ chức tầm vóc như vậy không thể nào bạo lực với nhân viên được.

— Vậy em muốn khi nào chúng ta tiến hành? — Ren hỏi, đưa ánh mắt về phía tôi.

Ba người còn lại cũng chăm chăm nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời.

— Ngay tối mai.

(Còn tiếp)

Chương 166: CHƯƠNG 166: TRUNG TÂM TỔ CHỨC G.

CHAP 166: TRUNG TÂM TỔ CHỨC G.

– Hôm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi và chuẩn bị. Ngay tối mai chúng ta sẽ hành động.

– Được.

Sau đó, chúng tôi cứ theo kế hoạch mà làm, cả ngày hôm đó chỉ có ăn, chui vào phòng gym rồi ngủ. Sáng hôm sau, dụng cụ được đưa tới nhà.

Dụng cụ thật ra là vũ khí Ren đặt làm riêng cho phù hợp với thể trạng và tính cách đặc trưng của từng người. Chúng tôi là pháp sư, đúng vậy. Chúng tôi có phép thuật, đúng luôn. Chỉ là Ren đề phòng trước, hẳn nói là những nơi như những tổ chức như thế này thường sẽ có những pháp sư đặc thù tạo không gian không dùng được phép thuật rải rác khắp nơi, khi đó chúng ta phải dùng đến tấn công vật lý để giành thắng lợi.

Hắn còn nói tôi đừng lo lắng quá, đó chỉ là kế hoạch B khi bị phát hiện thôi. Chúng tôi là đang muốn đột nhập một cách lén lút cơ mà.

Nói gì thì nói chứ tôi vẫn phải công nhận một điều, Ren nhà tôi thật rất đáng nể.

Hắn chỉ làm chủ tịch Kisuwaza được một thời gian, vậy mà có thể gây dựng quan hệ với thật nhiều chuyên gia ở khắp các lĩnh vực như thế. Công nghệ thông tin, thực phẩm, cả vũ khí cũng quen thân được,... thật đáng sợ.

Ai mà đắc tội với Ren đúng là không biết lượng sức.

Vũ khí đóng gói trong thùng giấy đặt yên ở phòng khách tiền gia. Ren lấy dao rọc giấy bắt đầu gỡ, bầu một mùi xung quanh là cả lũ chúng tôi, tôi, Ajita, Chito và Dragon. Lần đột nhập này, Dragon cũng bon chen xin đi. Cái thân chỉ cao có một mét hai như thằng nhóc thì làm ăn thế nào.

Cơ mà... con nhỏ phép thuật lúc này lúc kia như tôi thì... vô dụng phải biết... Chỉ là... tôi không phải muốn làm gánh nặng cho mọi người, lần này xâm nhập vào nhà người ta đều do ý muốn của tôi cả, làm sao tôi có thể ở yên trong nhà chờ bọn họ đem tin về? Bon chen đi cũng được, còn hơn là để họ lo lắng cho tôi.

Ren cuối cùng cũng phân chia hết vũ khí, riêng một mình tôi lại không có gì. Tôi liền gào lên:

– Này anh! Em thì sao?

– Anh không phải là vũ khí cao cấp nhất sao? – hẳn nói như đúng rồi.

– Ý anh là sao? – tôi tròn mắt vẫn ngu ngơ... trong khi Chito, Ajita cả Dragon đều đang phá lên cười.

– Em nghĩ anh yên tâm giao vũ khí cho em chắc? Em sẽ tự làm mình bị thương mất. – Ren vứt phần băng dính ban nãy rơi ra vào thùng, đóng nó lại rồi đá sang một bên – Cứ ở bên cạnh anh là được rồi. Anh sẽ bảo vệ cho em.

Cái câu “Anh sẽ bảo vệ cho em” ấy tôi xem trên ti vi thấy rất là lãng mạn a, mà sao khi nó được thốt lên từ miệng của Ren... tôi lại có cảm giác mình bị xem thường... cảm giác này kì kì a... hơi giống giống như mình bị lừa cho vào tròng vậy.

...

Tối hôm đó,...

Chúng tôi đứng trước căn cứ của tổ chức.

Nó là một tòa nhà cao tầng thật lớn với kiến trúc phương tây hiện đại, nguy trang dưới hình thức là một khách sạn năm sao, nằm trong lòng thị trấn. Chúng tôi cũng vào là khách du lịch từ xa đến đặt phòng.

Hai phòng tổng cộng, tôi, Ren và Dragon phòng VIP ở trên tầng cao nhất, Chito và Ajita tầng hai. Chúng tôi đã lập kế hoạch sẽ tuần tự hai người tiến lên ba người tiến xuống. Tìm xem mật thất nằm ở đâu. Dù cho có bị nhân viên khách sạn phát hiện ra thì có thể viện cớ là tham quan khách sạn.

Vừa vào phòng, Ren và Dragon vứt ba lô, va li... tất nhiên là rỗng tuếch, chạy khắp nơi tìm lục lục tìm tìm cái gì đó, hồi ra mới biết hẳn tìm camera và các thiết bị nghe lén này nọ. Nửa tiếng sau mới yên tâm thả người xuống giường, thở phào nhẹ nhõm vì không tìm thấy gì cả.

Nhưng hẳn lại nhũn mỳ nói với tôi và Dragon, đồng thời nói vào điện thoại (cứ cho là vậy luôn đi):

– Anh cứ nghĩ khách sạn này không cho phép thường khách như chúng ta ở tầng cao nhất, như vậy thì ta còn có chút nghi vấn đối với cái tầng này, thật không ngờ... Vậy thì việc tìm mật thất sẽ khá là vất vả rồi đây. Bọn chúng đã tự tin vào khả năng giấu diếm của mình như vậy, chứng tỏ... thành phần tổ chức này rất đa dạng, có cả những tay tạo bất chuyên nghiệp.

– Thật sự khó đến vậy sao? – tôi lo lắng hỏi.

– Em nghĩ sao? – Ren nhướn mày nhếch môi... về mặt vô cùng tự đắc... hình như câu hỏi của tôi nó là bàn đạp để hắn được nước làm tới, thể hiện ra cái về ‘vô cùng tự tin vào tài năng của mình’.

– Em biết là anh giỏi. Không cần phải làm vậy. – tôi thờ dãi thiếu nể.

– Ngoan. Em thông minh hơn rồi đấy. – Ren xoa nhẹ đầu tôi – Em quên mất chúng ta còn có Kurai sao? Anh ta không phải dạng vừa đâu.

– Vậy anh ấy cũng tham gia vào đợt này ư? – tôi hào hứng hẳn kể sất hẳn.

– Ừ. Em nghĩ anh sẽ bước chân vào lòng địch khi chưa có kế hoạch cụ thể? – Ren nhún vai... đầu dây bên kia điện thoại có tiếng tăng hắng khẽ khàng... nhưng cũng vô cùng rõ ràng.

– Tất nhiên là không. Anh nói anh rất thích sự hoàn hảo. Không thể nào một người như anh lại dễ xảy ra sơ sót được. – tôi nhún vai đáp.

– Ngoan ngoan. Em đúng là rất hiểu ý anh. Giỏi lắm. – hắn lại xoa đầu tôi... tự nhiên bây giờ tôi thấy tôi giống thú cưng của hắn ấy... cứ ngoan với chả giỏi là thế nào!!!

– Khoan đã, nhưng nếu anh đã nhờ đến sự trợ giúp của Kurai, vậy còn kế hoạch đánh từ trên xuống, đánh từ dưới lên là như thế nào?

– Xem ra anh quá đề cao em rồi Yuki à... Thứ nhất, anh không có nhờ đến sự trợ giúp của Kurai, mà tụi này chỉ đang... ừm... trao đổi khả năng có thể giúp ích cho nhau mà thôi. – hắn nói xong nhìn phản ứng của tôi. Tôi trưng ra khuôn mặt vô cảm thì hắn khẽ tăng hắng tiếp tục – Thứ hai, em biết anh vốn thích sự hoàn hảo, nhưng lại không nghĩ đến kế hoạch đó chính là kế hoạch B, phòng ngừa trường hợp, Kurai không thể tìm ra nơi đó.

– Thì ra là vậy... – tôi gật gù đáp, xem ra tôi phải nhìn hắn bằng con mắt khác rồi... thì ra hắn rất chu đáo, rất vẹn toàn a.

Tiếng rè rè phát ra, chúng tôi tập trung tinh thần nhìn vào cái điện thoại, chất giọng quen thuộc của Kurai cất lên, bị nhiễu sóng rè rè:

– Có một luồng phép thuật rất lạ phát ra từ tầng hầm.

– Nhưng khách sạn này không có tầng hầm. – tôi như chợt nhớ ra reo lên.

– Đúng vậy, đó chính là lí do, chúng ta chuyển nghi ngờ từ tầng cao nhất đến tầng thấp nhất. Trong bếp có thang máy mini để vận chuyển thức ăn, luồng phép thuật lạ phát ra từ đó. Nhưng hình dạng nó rất kì quái, giống như là nó bị rò ra. – Kurai tiếp tục giải thích.

– Vậy thì nó chính là cổng vào trung tâm tổ chức rồi. – Chito nhẹ nhàng cất giọng.

– Ừ... Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Chui xuống đó à? – tôi ngu ngu hỏi, bị Dragon búng trán một cái rõ đau.

– Cô bị ngu à? Nếu đã đặt lối ra vào ở đó, chứng tỏ căn bếp đó nó không có bình thường đâu, cô chưa tìm hiểu rõ hang địch đã xông vào, đúng là thiếu não liễu mạng đấy! – nó giăng giải cho tôi một tràn. Tôi quay sang mếu máo làm nũng với Ren.

– Em bị chửi là đúng. – hắn nói xong lạnh lùng gạt tay Dragon ra – Tìm hiểu xem dưới đó có bao nhiêu pháp sư.

Kurai im lặng một hồi, tầm chừng chín mười giây sau đã có phản ứng lại:

– Ừm... khoảng chín người, một là WW, còn lại tất cả đều là DW.

– Chín người, chúng ta có bốn DW, một WW, và một... – Ren ngập ngừng, nhìn nhìn Dragon trên chọc – ... giống khác. Khả thi không?

– Tại sao không? – tôi nhếch mép nói, cả Chito và Ajita cũng đồng thanh bên đầu dây kia, giọng đầy hứng khởi.

– Vậy tấn công thôi. Nếu họ bố trí DW ở đó, chứng tỏ khu vực đó không có cấm phép thuật. – Ren thần nhiên ra lệnh, đứng dậy khởi ghế.

– Khoan đã, cứ đợi một chút, có thể đến khuya bọn chúng sẽ ra về bớt hoặc thay ca, tận dụng thời cơ lúc đó sẽ tránh gây náo động. Không nên bứt dây động rừng. – Kurai nhàn nhạt nói.

– Vậy chúng ta nên kiểm tra khách sạn năm sao một chút. – Ren cười cười, hắn đưa tay tắt điện thoại... tôi còn nghe loáng thoáng giọng Chito.

– Cái tên kia không được thừa nước đục thả câu nghe chưa!!

Vừa tắt điện thoại, Ren đã liếc Dragon một cái, thằng bé biết điều bĩu môi bỏ ra phòng khách.

Quên nói nhì, phòng VIP của nơi đây, thật sự không khác nào một căn hộ. Phòng khách, phòng bếp, có tận hai phòng ngủ và hai phòng vệ sinh,... nội thất,... trang trí vô cùng đầu tư, một hạt bụi cũng không thể lọt vào tầm mắt, cứ như lâu đài của hoàng tộc.

Ren nhanh chóng đẩy được tôi xuống giường, hấn còn tinh bơ nhếch môi:

– Để anh và em kiểm tra xem cái giường này có mềm như giường nhà mình hay không?

Tôi còn chưa kịp nói gì, hấn đã yên vị trên người tôi. Tôi hét lên:

– Này anh! Tụi mình đang trong hang địch... ưm... ưm...

Hấn áp môi lên môi tôi, miết miết, mút mút. Tay hấn kéo cầm tôi, tôi không có chút đề phòng mở miệng, lưỡi hấn ẩm nóng lập tức xộc vào, kéo kéo đẩy đẩy lưỡi tôi đầy khiêu khích. Đầu tôi nóng ran như sắp phun khói đến nơi, tuy nhiên, cả chân tay đều mềm nhũn hết ra, thật sự không thể đẩy Ren ra được.

Ở nhà thì... tạm cho là ổn, nhưng ở đây là trong vùng của địch. Tôi có cảm giác như mình đang bị người ta dóm ngó ấy... rất là nguy hiểm... Phải chi cái tên này cũng có chút xấu hổ đi thì tốt...

Hình như dây thần kinh vận động và ba cái tài năng khác của hấn phát triển mạnh mẽ đến lấn áp dây xí hổ bé tí rồi. Người khổ, người thiệt chỉ có tôi...

– Này cái tên kia! – tôi co giò đá Ren một cái, hấn lặn sang bên ôm bụng cười sặc sụa, bị tôi lườm cho một cái.

– Anh và em đi tắm đi. – hấn vừa cười vừa nói...

– Anh... đúng là đang hưởng thụ khách sạn năm sao thật chứ! – tôi nhìn hấn với ánh mắt dè chừng. Ren hấn nhìn tôi cười gian. Tôi vốn định bỏ chạy, hấn đã kịp thời vươn tay sang, bẻ thốc tôi lên.

– May là anh vô cùng chu đáo đã chuẩn bị sẵn quần áo. – Ren thì thào vào tai tôi, hơi thở phả ra nóng hổi. Cả người tôi nóng hừng hực như sắp nổ tung, liên tục vùng vẫy.

Ren hấn vẫn còn đang đứng trên giường, tất nhiên không thể giữ thăng bằng, liền nghiêng qua nghiêng lại. Tôi hoảng hốt hét ầm lên ôm lấy hấn.

Sau khi đã yên vị dưới đất, à không, sau khi Ren đã yên vị dưới đất, còn tôi vẫn nằm trên vòng tay hấn thì hấn lại dùng giọng điệu đầy quyến rũ kia thì thào vào tai tôi.

– Em đúng là chúa chơi đại.

– ... – em và anh xem chừng đại ngang nhau thôi Ren à...

– Được rồi, đi tắm thôi. Em vào nhà tắm trước đi. – hấn thả tôi xuống, nói.

– Hả? Em cứ nghĩ anh đang đùa. – tôi tròn mắt, miệng há to đến nỗi trứng gà còn nhét vào vừa vặn a... đó là phản xạ tự nhiên của một người bình thường khi bị đẩy vào tình huống này – Anh nghĩ cái gì vậy? Rốt cuộc anh xem đây là đâu?

– Khách sạn năm sao? – Ren lên giọng hỏi, tay không ngừng lục tung cái mớ va li mà tôi cứ ngỡ là nó rỗng. Quần áo kia... ôi trời...

– Em... thật sự nghĩ là anh chỉ... đùa... – tôi méo mặt, vô thức lùi về sau vài bước. Trong đầu không ngừng tự nhắc nhở mình... trước mặt tôi là một tên không có bình thường, hoàn toàn không bình thường, là siêu cấp bá đạo!!

– Anh đã đặt phòng VIP, hơn nữa còn là phòng đôi, không hưởng thụ chính là lãng phí, em đang bảo anh vùng tiền ra cửa sổ ư? – Ren cầm trên tay một bên là quần áo của tôi, một bên là quần áo của hấn, vô cùng bình thản nói, còn nhướn mày như thể tôi mới chính là cái người đang vô lý ở đây.

Tình huống như thế này bảo tôi phải cười hay khóc đây??!

– Vậy anh cứ tự mình mà hưởng thụ đi. Em không có cảm hứng. – tôi nuốt nước bọt nhìn hấn một cái rồi quay lưng định chạy ra phòng khách cầu cứu Dragon, không ngờ chân chưa chạy đi, eo đã bị giữ lại, vùng vằng vô ích!

Tôi bị lôi vào nhà tắm!!!!

...

Gần một tiếng sau,...

Tôi thở phì phò để xả giận... nhìn đi nhìn đi! Trời ơi là trời!!!

Tôi đứng trước tấm kính to của bàn trang điểm, trên người tôi khoác áo thun quần jean đơn giản, tóc quần kín trong khăn như thổ dân, da thịt lộ ra...

Cổ tôi đầy những vết đỏ ửng, thậm chí cánh tay tôi cũng có, mu bàn tay tôi cũng có, gáy, đầu gối,... cả bàn chân tôi cũng có nốt!!

Ren!!! Anh là con sói!!

Hậm hực nhìn hấn nằm dài trên giường ưỡn ẹo đầy thích thú nhìn tôi, tôi hận không thể lấy gối chèn cho hấn tắt thở. Tiếng rè rè của Kurai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: TÁC CHIẾN.

Tôi nhìn mình trong gương... thật là thê thảm... dấu hôn khắp nơi, khuôn mặt đỏ ửng, cả da toàn thân cũng đỏ hết lên.

Liếc nhìn thấy ánh mắt vô tư của Ren trong gương, hấn nằm dài trên giường nhìn tôi đầy thích thú, tôi quay lại lườm Ren một cái.

Tôi tức điên nhìn Ren, hấn lại nhếch mép nhìn tôi... ‘liếc mắt đưa tình’ một hồi, Ren ngoác ngoác tôi sang chỗ hấn:

– Sang đây anh giúp em lau tóc.

Tôi suy ngẫm một hồi, nhìn qua nhìn lại, mới rụt rè chui vào vòng tay hấn. Ren nhanh chóng ôm lấy tôi, bàn tay dịu dàng xoa xoa đầu tôi. Qua lớp khăn lông dày, tôi vẫn có thể cảm nhận được bàn tay xương xẩu của Ren.

– Mau ngồi yên.

Không ngờ tôi ngoan ngoãn nghe theo. Tôi ngồi im re, hai chân hấn kẹp hai chân tôi, bàn tay lau lau đầu tôi đầy dịu dàng.

– Một lát nữa để em giúp anh lau.

– ... – hấn im lặng một hồi – Được.

Sau khi tóc tôi tạm ổn, tôi mới đứng dậy, quỳ lên giường phía sau hấn. Ren nhắm hờ mắt để yên cho tôi quậy phá. Mái tóc ngắn của hấn rối tung hết lên, tôi ra sức vò, vò đến mức Ren còn phải lên tiếng:

– Em đừng có lợi dụng.

– Em đâu có làm gì đâu mà. – dù nói thì nói vậy, tôi vẫn không giấu được nụ cười gian.

– Em như vậy ai tin cho được. Đồ ngốc. – hấn nhếch mép, chất giọng dịu dàng như rót mật vào tai tôi.

Được rồi, không đùa nữa. Tôi lau tóc cho Ren...

– Chú ý. – giọng của Kurai truyền qua điện thoại.

– Có chuyện gì sao? – Ren nói.

Tôi buông tay định xuống giường thì Ren giữ cổ tay tôi lại. Tôi ngẩng người nhìn hấn. Ren quay đầu, mắt vẫn nhắm hờ, nhướn mày lên ý bảo tôi cứ tiếp tục.

Tôi chép miệng... giờ phút nào rồi mà vẫn còn hưởng thụ thế kia... trên thế giới này chỉ có duy nhất một người làm được như vậy...

– Bọn chúng rồi đi không ít, chỉ còn bốn bốn DW thôi. Máy đưa chuẩn bị tấn công. – thế là Kurai nói, mặc kệ Kurai nói, tôi vẫn có nhiệm vụ cao cả hơn là lau tóc cho Ren. Hấn vô cùng hưởng thụ.

– Được. Năm phút nữa hẹn nhau trước cửa phòng Ajita. – Ren nói giọng đều đều, không thêm che giấu sự thoải mái.

– Đây hai người kia đang làm gì mà giọng Ren nghe... thư thả vậy?! – Chito bên đầu dây kia tỉnh ý nhận ra, hỏi thẳng luôn.

– Chuyện riêng, đừng có tò mò. – Ren cười khẩy đáp.

Chuyện riêng cái con khỉ!!

Anh cứ nói những thứ mập mờ như thế thì chết em... Chito sẽ đề em ra thẩm vấn mất thôi...

– Xong rồi. – tôi đẩy nhẹ đầu hấn. Ren ngẩng ra một hồi, đến khi tôi đã đứng yên vị trước mặt hấn, Ren mới có chút phản ứng, hơi ngước nhìn tôi.

– Thoải mái thật đấy! Sau này ngày nào em cũng phải làm cho anh.

Nói xong, Ren đứng dậy bước ra phòng khách với mái tóc rối như ổ quạ, tôi bất giác cười khẽ.

– Đây! Hai người làm cái gì hả? – tiếng Chito lại vắng vắng.

Ấy! Chưa tắt sao?!

Tôi bối rối vội vợ lấy nó tắt đi. Tắt rồi tay vẫn còn run.

Khoan đã, tại sao mình lại phải tắt chứ? Rõ ràng tôi và Ren đâu có làm gì đen tối đâu... cái này chính là tự mình hại mình rồi!

Chito một lát nữa thể nào cũng hỏi tội tôi... hơn nữa nếu có kể ra hết thì cô nàng cũng sẽ không tin... trời ơi... ngốc ơi là ngốc.

– Yuki, mau ra đây.

– Vâng... – tôi uể oải đáp, xỏ dép vào lết ra phòng khách.

Ren vẫn ngồi thản nhiên trên ghế bành, còn ngả người ra sau vô cùng hưởng thụ. Mái tóc ổ quạ ban nãy đã được chải chuốt gọn gàng. Hắn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh:

– Mau ngồi xuống đây, anh chải tóc giúp em.

– Chuyện đó không cần anh phải lo! Em tự làm được. – tôi lèm bèm ngồi xuống, giật phất cây lược trên tay hắn, tự mình chải tóc.

Ren đơ ra rồi ngồi nhìn tôi chải, hắn còn có đầu óc trêu chọc tôi... cứ như thể năm phút sau tôi và hắn sẽ cùng nhau đi ăn tối vậy.

Ren không chịu ngồi yên mà vòng tay sang thắt eo tôi, bị tôi thẳng tay đẩy ra, hắn béo má tôi, cũng bị tôi hất ra. Hắn không biết từ khi nào đã tiến sát tôi, hôn khê lên tai tôi... tôi bị giật mình hét khê một tiếng mới đẩy hắn ra.

– Hai người kia... đừng thấy tôi đang đọc báo và để yên cho hai người thì cứ làm tội nhé. Đừng quên sự hiện diện của tôi chứ! – giọng của Dragon nhát nhều vang lên.

– Xi... Xin lỗi. – tôi xấu hổ đáp... đến giờ mới phát hiện thằng bé đang ngồi đối diện chúng tôi cầm một tờ báo thật to có khoét hai cái lỗ. Đáp xong mặt tôi vẫn còn đỏ quay sang lờm Ren – Anh nghĩ mình đang làm cái gì hả? Cứ chờ đó, em nhất định sẽ trả thù!!!

...

– Được rồi, chúng ta trực tiếp xông thẳng vào trong. Đầu tiên phải bao vây chặn hết lối ra của chúng, không để một tên nào báo cáo lại với cấp trên. – Kurai nhát giọng ra lệnh qua điện thoại.

– Được. – Ren gật đầu theo phản xạ rồi nhét nó vào trong túi quần.

Chúng tôi toàn thân đồ đen đứng trước nhà bếp chuẩn bị đột nhập. Xung quanh không có ai, camera chốc chốc lại đảo vòng rồi quay về vị trí cũ... những cái đó chúng tôi không cần lo, vì Kurai đã hack sạch sành sanh.

Ren ra hiệu tay tiến vào trong. Vì ở khu vực này, phép thuật vẫn chưa bị cấm nên chúng tôi vẫn hành động riêng lẻ, vũ khí cũng chưa có đem ra. Chia thành nhiều nhánh, chúng tôi bắt đầu tiến vào trong, giáp vòng xung quanh.

Bếp gì mà rộng khiếp! Máy móc, đèn đóm, ... đều được bố trí vô cùng cẩn thận và đầy đủ. Tôi nấp trong bóng đen của tủ sắt cao lớn, vô tình đụng độ một tên. Hắn ta thấy tôi nhất thời chưa kịp phản ứng bị tôi đá cho một cái vào... e hèm... chỗ XX lăn quay ra sùi bọt mép. Tôi lại nhấn tâm cho hắn bồng một chút đến khuôn mặt bị biến dạng luôn rồi kéo hắn vào trong bóng tối giấu xác.

Tôi ra hiệu đã thành công xử lý một tên. Bốn người họ gật đầu tiếp tục tiến lên.

Sau đó thì Chito một tên, Ren một tên, Ajita một tên... chúng tôi dễ dàng tiến đến trước thang máy mini để vận chuyển thức ăn.

– Anh nói xem chỗ rò rỉ đó nằm ở đâu? – Ajita nói vào điện thoại.

– Từ trong thang máy. – anh ta trả lời rất nhanh.

– Vậy bây giờ phải làm sao đây? Không lẽ chui vào thang máy này đi xuống. – tôi háp tấp nên hỏi một câu cực ngu.

– ... – bốn người kia đồng loạt thờ dài.

– Sau này cô đừng phát ngôn nữa Yuki à... – Dragon nhếch mép khinh miệt... dù rất xấu hổ nhưng tôi không thể phủ định nó nói đúng.

– Chắc chắn vẫn có cổng ra vào.

– Anh kiểm tra một lượt xung quanh khách sạn xem có nơi nào dẫn xuống lòng đất không? – Ren xoa cằm.

– Không. Đã xem hết rồi. Nếu có thì tôi đã nói từ lâu.

– Vậy chỉ có nước phá cổng đi vào. – Ren buông ra một câu, không để ai kịp phản ứng gì đã đứng lên, xắn tay áo chuẩn bị giáng một đòn xuống nền nhà.

– Này! Anh bị gì thế?! Làm vậy sẽ kinh động đến mọi người mất, không những làm cho tổ chức chú ý đề cao cảnh giác, mà còn thu hút sự tập trung của đại pháp sư ấy. Họ mà kéo đến đây thì kế hoạch đồ vỡ hết! – tôi vội ôm chặt lấy cánh tay Ren.

– Em nghĩ theo nghĩa nào thế hả? Anh đâu có ý nói như thế. Chỉ là khoét một lỗ nhỏ rồi chui vào thôi. – hắn vừa cười vừa nói, tôi mới yên tâm thả tay Ren ra.

Hắn đưa tay ra trước mặt, lăm ba lăm bắm, một lát sau trên sàn nhà xuất hiện một cái lỗ đen ngòm từ từ mở rộng.

Ren thò tay qua nắm lấy tay tôi:

– Đi thôi.

– Ừ.

Sau khi chân chạm đất, khung cảnh xung quanh khiến tôi bất giác rợn người.

Không khí nơi đây lạnh đến cực điểm, vừa theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nhiệt độ thật sự rất thấp, mà cách bày trí càng khiến người ta nổi hết da gà, dường như sở thích của chủ nhân nơi này là hù dọa người khác thì phải.

Ren không biết lôi đâu ra cái áo khoác màu đen, lập tức choàng lên vai tôi, ra lệnh:

– Mặc vào.

Tôi lập tức làm theo, vừa mặc vừa liếc nhìn xung quanh.

Đây nhìn như là một cái sảnh lớn, với tường, nền đất cả trần nhà đều màu đỏ sẫm của máu, trên tường treo rất nhiều xác thú vật, cả đầu sư tử hay đầu linh dương nữa... tôi nhìn một hồi hoa mắt hết cả lên. Hơn nữa, ánh sáng ở đây rất yếu, mọi thứ cứ mờ mờ, vô cùng huyền hoặc.

Đặc biệt là cái sảnh này không có một nội thất nào... e hèm... ngoài trừ những thứ kinh dị kia. Ở hai đầu căn phòng có hai cánh cổng bằng gỗ thật lớn đang mở sẵn.

– Chúng ta chia ra, hai người bên kia, ba chúng tôi sẽ đi về bên này. – Ren vừa nói vừa huơ tay. Nhận được cái gật đầu của Chito và Ajita liền nắm lấy tay tôi kéo đi.

Hắn hành động nhanh, dứt khoát, gọn gàng, khiến tôi vẫn còn đơ đơ. Bởi thế ta nói... tôi mà không đi cùng Ren thì không khéo đã bị bắt từ kiếp nào rồi... cái thể loại ngơ ngơ như tôi đúng là ăn hại hết biết.

Tôi bất giác thở dài.

Qua khỏi cánh cửa ấy, chúng tôi đi trên một hành lang... có vẻ ẩm hơn. Thay vì màu đỏ máu, thì bây giờ, nền, trần nhà, tường đều có màu vàng kem rất vừa mắt, hơn nữa, đèn đóm rất đầy đủ, khiến cả con đường như rực sáng. Tuy nhiên, cái hành lang này cong cong, đi mãi nó vẫn cong cong... có chút nhúc nhúc.

Ren đột ngột túm lấy đẩy tôi vào tường. Tôi nép kín mình lại, toàn thân thu nhỏ hết sức, thiếu điều co rúm lại như sâu róm. Dragon cũng nép bên cạnh tôi, nhưng ra sức nhòm ngó phía trước mặt Ren rốt cuộc là có cái gì.

Tôi nuốt nước bọt áp sát tường. Cũng thật may cho chúng tôi tòa nhà kì lạ này thiết kế ra cái hành lang cong cong, nếu nó thẳng một đường như ruột ngựa thì quả thật chúng tôi chẳng biết phải trốn đi như thế nào nữa.

Tôi tựa người vào tường, vừa đặt tay chống tường thì ấn phải cái gì đó, tôi giật mình vì cả người mình bị nghiêng qua, chói với. Ngay lập tức, bức tường bị đẩy vào trong. Cả ba chúng tôi ngã ngửa. Sau đó, nền nhà xoay qua một cái, rồi bức tường khép lại.

Chúng tôi bây giờ đang nằm dài trên sàn, trong một căn phòng trang trí bất mắt.

Tiếng bước chân ngày càng gần. Ren liền lôi tay tôi và nắm cổ áo Dragon kéo vào một góc khuất.

Căn phòng này rất hoàn hảo, màu sắc chủ đạo là hai màu trắng đen, nội thất phối hợp với nhau nhìn rất hòa hợp... rất tinh tế, hơn nữa, căn phòng này không có hình chữ nhật hay hình vuông như bình thường, nó hơi cong cong, tường bên này cong vào, tường bên kia cong ra, giống như một giọt nước vậy. Hình như đây là phòng tiếp khách, bởi ngoài bộ bàn ghế thật to ở giữa phòng ra thì xung quanh toàn là nội thất trang trí, nào ti vi nào tủ gỗ xưa, nào

tượng đồng, nào hòn non bộ,...

Chúng tôi bây giờ là đang nấp phía sau lưng một cái tủ.

Lại một thiết kế kì lạ nữa, chính là đồ vật không được kê sát tường, chúng cách ra một khoảng nhất định... đặc biệt là những khoảng giữa nội thất và bức tường này lại rất tối, ánh sáng hoàn toàn không đến được... rất quái dị, mà cũng thật thú vị.

Bức tường ban nãy bật mở, có hai người bước vào. Mà từ khi có sự xuất hiện của hai người đó, tôi hoàn toàn sững sốt, không dám hó hé một lời, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Chẳng phải là... boss và ba của Ren!

Tôi liên liếc mắt sang hán, Ren mặt không cảm xúc, hình như cũng không phát hiện ra tôi đang nhìn hán, mà cũng không phát hiện ra tay hán đang vô thức nắm chặt, bởi tay tôi đau quá... mà không có dám rên rỉ nữa lời, chỉ có thể nhủ chặt hàng chân mày.

Mãi đến khi hai người đó đã yên vị trên ghế, Ren dường như bưng tỉnh, hán đột ngột nhìn xuống bàn tay của tôi đang sắp biến dạng trong tay hán, hàng chân mày nhíu lại.

Ren vội dùng cả hai tay đưa tay tôi lên chậm chậm như nâng niu thủy tinh, sẫm soi một hồi hán mới nhép miệng nói: “Đồ ngốc!” nhưng chân mày đen rậm vẫn không có dấu hiệu giãn ra... dường như đang tự trách móc bản thân mình.

Tôi cũng nhép miệng: “Không sao đâu, đừng quan tâm đến em. Hai người kia kìa...”

Tôi dứt câu thì Ren mới gật đầu, lại nắm lấy tay tôi hạ xuống áp sát người hán, tất nhiên dịu dàng hơn chứ không có nắm đến xương kêu rôm rộp như ban nãy. Ánh mắt sáng ngời của hán lại đổi về phía xa.

– Từ xưa đến nay, gia tộc nhà anh bao nhiêu thế hệ đã đóng góp không ít cho G chúng tôi. Đột ngột rút khỏi tổ chức, anh muốn tôi phải làm gì đây? – giọng nói đầy uy lực của boss nhân nhạ vang lên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: KHU VỰC LƯU TRỮ.

– Từ xưa đến nay, gia tộc nhà anh bao nhiêu thế hệ đã đóng góp không ít cho G chúng tôi. Đột ngột rút khỏi tổ chức, anh muốn tôi phải làm gì đây?

Boss nói khe khẽ, tuy vậy mà lượng sát khí rò rỉ ra cũng đủ khiến tôi phải rùng mình, đừng nói là người đang ngồi trước mặt bà ta sẽ cảm thấy như thế nào chứ...

– Gia tộc tôi không hề liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ đơn giản là có cái họ Kisuwaza, chứ không phải chỉ cần trong tên có những chữ đó, sẽ trở thành con chó cho tổ chức các người, đốt tiền mà không có lợi ích gì. Hơn nữa... các người là đang nhắm đến con dâu của tôi. – ba của Ren đáp lời, hoàn toàn không hề căng thẳng, ngược lại hình như còn rất thích thú với trò đối đáp mỉa mai nhau kịch liệt như vậy.

Con dâu... nghe tới đây, cảm xúc của tôi khá là phức tạp.

Tôi lại liếc sang Ren. Hán vẫn không cảm xúc nhìn chằm chằm vào ba mình, tuy vậy, trong ánh mắt kia rõ ràng có chút dao động, tựa như làn sóng nhẹ mỏng manh kéo đến rồi rất nhanh lại rời đi.

Tôi cũng dõi theo ánh mắt của Ren mà đáp tia nhìn lên khuôn mặt đầy kiêu ngạo có nét giống hán của ông ta.

Gọi tôi là con dâu... xem ra ông ta đã thừa nhận rồi... hơn nữa còn bên vực cho tôi như thế... thật sự khiến tôi thấy rất cảm động a. Chỉ là không biết Ren sẽ nghĩ gì, liệu có cho là ông ta giả tạo đang muốn khiến hán quay về nhà?

– Con dâu gì chứ? Thật là nực cười. Anh cũng biết rõ, thằng con trai mình xem mình chỉ là người dung – bà ta cợt nhả.

– Tôi đã cố gắng hết sức... từ khi mẹ nó mất, tôi đã vô cùng hối hận về những gì mình đã làm. Tuy nhiên, cách tôi quan tâm nó... có lẽ đã sai rồi.

– Sai rồi chứ còn gì nữa. Mà vả lại, anh thừa biết Yuki không phải là một pháp sư bình thường, con bé là con của một WW và một DW. Anh còn yên tâm để con mình bên cạnh con quái vật đó?

Quái vật gì chứ cái con mụ này! Tôi nóng quá!! Nóng đến mức muốn lột cái áo khoác ban nãy Ren đưa tôi! Tôi bây giờ thật sự muốn xắn tay áo lên tát cho bà ta vài cái!!

Ren thấy máu tôi sắp dồn đến não, liền khẽ siết tay tôi trấn an... tất nhiên tôi cũng thấy được trong đôi mắt hần hần lên những tia đỏ tức giận... quên mất ngoài tôi ra thì có một người cũng tức giận không kém.

— Người mà con trai tôi lựa chọn, chắc chắn là một cô gái tốt. Tôi không còn ý kiến nữa. Cô đừng dài dòng làm gì. Hôm nay tôi chỉ đến đây để nói là tôi muốn rút ra khỏi tổ chức, nhiều lời cũng không ích gì.

Boss im lặng không nói gì, một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng tách trà bằng sứ đặt lên bàn.

— Tôi hỏi anh phải làm sao để anh rút lại câu nói đó? — boss trút hết kiên nhẫn của mình hỏi.

— Tôi đã nói tôi cảm thấy mình không có lợi gì từ việc điều tra này. Hơn nữa, nếu tôi còn ở trong tổ chức, việc đó chỉ khiến Ren càng ngày càng ghét tôi.

— Vậy nếu chúng tôi không đụng vào Yuki nữa thì sao? Lấy đó làm điều kiện trao đổi giữa hai chúng ta?

— ... — ông ta im lặng hồi lâu — Tôi đã nói cô đừng nhiều lời vô ích, hai đứa nó không cần dựa dẫm vào tôi. Vậy thì tôi cũng không có lý do gì phải ra tay bảo vệ cho tụi nó.

— Chẳng phải đó là con dâu của anh sao? Chúng ta chỉ là đang trao đổi, không ai nợ ai, tại sao anh lại. — giọng nói của bà ta trở nên gấp gáp, như sợ chỉ cần chậm trễ một giây sẽ bỏ lỡ con mồi.

— Tạm biệt. Không hẹn gặp lại. — giọng nói trầm khàn của ba Ren cất lên, rồi có tiếng kéo đẩy bàn ghế — Bây giờ đối với tôi mà nói thì chủ tịch tập đoàn Kisuwaza chính là Ren, tôi chỉ đang thay nó quản lý mọi việc để nó có thể yên tâm học tập. Có hợp tác với tổ chức hay không, quyền quyết định nằm ở nó.

— Anh tại sao lại yếu đuối như vậy. Cũng vì bản tính anh luôn dễ dàng chấp nhận thất bại, nên năm đó, mẹ thằng bé mới chết như vậy. — boss cọt nhả đáp lời. Tôi có cảm giác tay Ren hơi siết lại. Tôi liền quay sang, mặt hần đang biến sắc, có hơi trắng nhợt đi.

— Im đi. Đó không phải chuyện của cô.

— Chẳng phải sao, năm đó đều cô ta không xuất hiện, thì giữa hai người cũng không có vết nứt lớn như vậy. — boss tiếp tục tiết lộ quá khứ — Vì anh vốn rất lương thiện, nên khi cô ta... con của tình đầu xuất hiện... anh trở nên ngu muội, hại chết người vợ mình yêu thương, cả con trai mình cũng không giữ được. Anh có thấy sự yếu đuối của mình hại bản thân bao nhiêu không?

— Tôi đã bảo im đi. Ăn không được thì đập đồ, không thuyết phục được tôi nên quay sang lật mặt sao? — ba Ren gằn từ chữ một, như đang cố kiềm nén lắm mới không nhào đến bóp cổ bà ta.

— Hừ... được rồi, chuyện nhà anh tôi không quan tâm nữa. Nhưng anh nghĩ mối quan hệ kéo dài gần cả đời người của chúng ta có thể dễ dàng cắt đứt thế ư? Nực cười. — boss vừa dứt lời, tiếng gót giày nện mạnh xuống sàn nhà từng bước từng bước đều đặn, vang xa dần rồi im bặt.

Một lát sau, tôi mới nghe thấy tiếng sột soạt do áo quần va chạm nhau. Len lén nhìn qua khe nhỏ, ba của Ren đứng trầm mặc, ánh mắt xa xăm như thể đang ôn lại kỉ niệm cũ.

Ren không chút phản ứng... chỉ là, ánh mắt hần như đang chất chứa rất nhiều điều. Tôi thật sự không thể đọc được tâm trạng của Ren, hần lúc này nghĩ gì chứ, quá khứ đau lòng quay trở lại như cửa thêm vài đường vào vết thương cũ đã khó khăn lắm mới hàn gắn được. Hần vốn rất hận ba mình, bây giờ lại rõ ra mọi chuyện không phải như mình vẫn thường nghĩ, có cảm giác như thể giới sụp đổ không? Có cảm giác như lí tưởng sống của mình đột nhiên méo mó biến dạng? Có cảm giác như từ trước đến giờ mình sống vì một mục đích quá mơ hồ, vì một việc không rõ thực hư mà cố gắng?

Đợi đến khi ba hần bỏ ra khỏi phòng đã là vài phút sau đó. Ông ta vừa khuất dạng sau cánh cửa, Ren đã lập tức bóp chặt vai tôi. Hần xoay tôi nhìn thẳng vào mình, khẽ mở miệng:

— Anh... anh xin lỗi.

Vừa nói xong, hần đã ôm tôi vào lòng, ôm thật chặt, chặt đến mức đôi mắt dịu dàng đến tổn thương của hần ban nãy tôi cứ ngỡ đó chỉ là ảo giác, Ren là đang muốn giết chết tôi, chứ không phải muốn xin lỗi gì hết!! Cơ mà...

— Xin lỗi gì chứ?

— Anh không nghĩ gia tộc nhà anh lại có quan hệ sâu xa như vậy với G.

— Thì sao? Tại sao anh lại xin lỗi em? — tôi vừa dứt câu, hần đã đẩy tôi ra nhìn sâu vào mắt tôi. Đôi mắt đó chất chứa rất nhiều điều, tiếc là tôi không có khả năng thấu hiểu suy nghĩ của người khác chỉ bằng việc nhìn vào mắt người ta được.

— Đây hai người, có gì thì về nhà hần nói có được không? Hai người có nhận thức được là chúng ta đang ở đâu không vậy? — giọng của Dragon cắt ngang. Tôi giật mình mới nhận thức ra mình đang ở hang địch.

– E hèm... nó nói đúng, chúng ta có gì từ từ hần nói. – tôi liếm môi bối rối đẩy Ren ra.

Hần cứng đơ một lát mới gạt đầu, lại nắm lấy tay tôi kéo đi:

– Đi thôi.

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi căn phòng lại men theo hành lang cũ tiến sâu vào trong, hình như càng đi, con đường càng hướng sâu xuống lòng đất bởi tôi có cảm giác mặt đất nghiêng nghiêng.

Đi một hồi, chúng tôi lại đến một cái sảnh thật rộng, cách bày trí y hệt cái sảnh ban nãy. Tôi cứ ngỡ chúng tôi đã quay lại chỗ cũ, nếu tường, trần nhà và nền nhà ở đây không có màu xám.

Đối diện hành lang chúng tôi vừa rời khỏi là một cánh cổng thật to, có ghi bốn chữ thật lớn trên tấm bảng gỗ treo bên cạnh “Khu trữ tư liệu.” Bên cạnh đó là một vài cổng khác với vài tấm bảng khác như “Khu thí nghiệm” “Khu hóa học” “Khu công nghệ”,...

Chúng tôi nhìn quanh thấy không có ai mới quyết định nói vào điện thoại:

– Kurai kiểm tra giúp tôi sảnh này có camera hay bẫy gì không.

– Được. – anh ta nói rồi tôi nghe thấy tiếng sột soạt như giấy ma sát vào nhau.

Tôi, hần và Dragon đứng nép vào một góc chờ kết quả. Hần không có chút nào sốt ruột mà thản nhiên tiếp tục chuyện ban nãy:

– Anh không nghĩ mình cũng có quan hệ với G.

– Anh đừng nghĩ vậy. Dù sao thì có quan hệ với G cũng đâu có ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới. Em vẫn là em, anh vẫn là anh, anh xin lỗi cái gì chứ? – tôi cười khi, nói luôn miệng – Hơn nữa, anh xem như mở rộng quan hệ. Đối với bất cứ ai trong bất cứ lĩnh vực nào, anh cũng có thể làm bạn với người ta, em thật sự rất ngưỡng mộ. Xem em này, đến bạn cũng chỉ có một người... còn lại toàn kẻ thù... vất vả ghê lắm.

– Em...

– Em biết anh nghĩ em rất hận G. Thật ra không có đâu. Dù gì chuyện ba mẹ em cũng là quá khứ rồi, em có hận G cũng chẳng có ích gì. Bây giờ quan trọng nhất đối với em chính là gia đình năm người chúng ta. Anh đừng quan tâm chuyện đó nữa.

– Ừm... anh biết em lương thiện, nhưng không ngờ tốt quá đậm ngốc nghếch như vậy. – hần cười khẩy, tâm trạng có vẻ tốt hơn, nhưng xúc cảm nhìn chung trên mặt hần vẫn còn rất khó chịu.

– Đúng vậy em rất n... này! Anh nói cái gì? – tôi hét toáng lên, bị Dragon nhéo cho một cái ngay đùi, bị Ren ôm cứng ngực che mồm lại.

– Hai người đừng có làm loạn nữa. Thật hết thuốc. – Dragon lèm bèm chữ rửa... ngoài hai câu trên còn rất dài rất dài... nhưng thật tình tôi chỉ biết cười méo xẹo đáp lại.

– Chắc... – giọng của Kurai vang lên... ba chúng tôi lập tức chuyển ánh nhìn sang cái điện thoại. – Dù có chút phức tạp nhưng tạm ổn rồi.

– Đang tự khen mình hả? – Ren bóp chát, chỉ bằng một câu nói, có thể tát cho Kurai một cái sốc đến té ghế.

– Cái gì hả? Tôi là tôi đang giúp cậu đẩy đồ kiêu căng ngạo mạn!

– Haha... xin lỗi xin lỗi... – xem hần vẫn còn có thể giỡn được... có cần tôi nhắc lại chúng ta đang ở trong hang địch không vậy? Là hang địch đó!!

– Ý tôi là... có lẽ càng sâu vào trong, mấy cái bẫy càng khó khổng chế. Hy vọng các người sớm tìm thấy thứ các người cần. Cơ mà...

– Được rồi, ngay đây thôi. Trước mặt đã là khu vực lưu trữ dữ liệu rồi. Chắc chắn có tư liệu của gia đình Yuki. – Ren nói rồi tắt luôn điện thoại, ánh mắt nhanh chóng lia đến cổng khu vực lưu trữ.

Tôi cũng nuốt nước bọt nhìn về phía đó. Sao có cảm giác mình vừa bỏ đi một chuyện quan trọng thế nhỉ?

Ren nhanh chóng tóm tôi chạy một mạch, khẽ đẩy cửa tiến vào trong. Bên trong rất tối, tuy vậy, tôi vẫn có thể cảm nhận được đằng sau cánh cổng đó là cả một khuôn viên rộng lớn với những kệ sắt to tướng.

Bước vào trong, một ít ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, quả thật bên trong rất lớn, trần nhà cao vút cầu năm mét, những dãy kệ cũng cao không kém xếp song song nhau ngay ngắn. Bốn bức tường không có cửa sổ, có lẽ hơi ngột ngạt. Trần nhà có rất nhiều đèn, nhưng chỉ có vài ba cái mở ở những nơi khác nhau. Ren đột ngột tóm tôi đẩy vào một góc, nói một hơi rồi co người đi khe khẽ:

– Em ở đây ngoan ngoãn với Dragon, anh đi một chút. Im lặng nhé.

– O này...

Tôi còn chưa kịp nói thì hắn đã đi mất tiu. Dragon bên cạnh mới giải thích cho tôi, thằng bé chỉ tay lên trần nhà cách tôi một khoảng, bóng đèn... bóng đèn thì sao??

– Máy cái đèn đó, là đèn cảm ứng, nó sẽ tự hoạt động khi cảm nhận nút kích hoạt... có lẽ là thẻ thành viên của tổ chức hay đại loại vậy... Dựa vào số đèn sáng, ta có thể biết được trong khu vực này có tới vài người nên Ren đi giải quyết rồi.

– Ồ... thằng bé này cao tay... – tại sao cái gì nó cũng biết, còn tôi cái gì cũng không biết hết vậy...

Một lát sau, tôi nghe vài tiếng rên khe khẽ, vừa cất lên đã lập tức im bật, ngoài ra không có chút âm thanh nào.

Ừ... Ren à, anh không đánh họ, thì anh xử họ bằng cách nào hay vậy, có thể giết người không phát ra bất cứ tiếng động nào. Thật là đáng sợ a...

Sau này ngộ nhờ hắn nổi con thịnh nộ muốn giết tôi diệt khẩu thì đến lỗ tai thần như Dragon cũng không thể phát hiện.

❖Z❖13❖

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: THOÁT KHỎI G?

Một lát sau, Ren mới lò dò tới, tướng đi vô cùng bình thản, như thể đang dạo bộ quanh công viên vậy. Hai tay đút túi quần, lưng thẳng đứng, mái tóc hơi rối có chút bột lại vì mồ hôi.

Hắn nhướn mày với một nụ cười khẩy... nhìn quyến rũ quá a...

– Đi tìm thôi, anh nghĩ anh biết nó nằm ở đâu rồi. – Ren nhếch môi khinh khinh, vô cùng kiêu ngạo.

Hắn dẫn tôi đến một kệ to tướng đầy những sấp giấy kẹp có định bởi kẹp giấy, bên trên có ghi chú nhỏ: “GIA ĐÌNH ĐỐI TƯỢNG THỬ NGHIỆM”

– Có lẽ nó nằm ở đây. – tôi lăm bằm rồi cả ba bắt đầu đi tìm.

Ren phụ trách trên cao, tôi và Dragon lui cui ở dưới.

Tuy nói là cái kệ nhưng mà nó không lồ phải biết, có khi cao cả bằng trần nhà, còn dài thườn thượt cả mười mét, biết bao nhiêu là giấy. Tuy có đề tên bên ngoài nhưng chữ nhỏ xíu còn mờ mờ vì thời gian, rất khó thấy. Kiểu này cứ như mò kim đáy bể, nhưng ít ra là đã khoanh vùng được nó chỉ đâu đó trên kệ này, nếu không thì mò đến sáng mai cũng không ra.

Đang lom khom nhử mắt nhìn thì có tiếng cọt kẹt mở cửa. Ặc... lại có người vào ư?

Ren liền đề tôi và Dragon nằm dài ra đất, phóng cái thẻ thành viên hắn chôm được của ai đó sang tít bên kia, cách chỗ chúng tôi vài ba kệ, còn bản thân thì hơi nhòm đầu lên nhìn ngó.

Đèn bên đó bật sáng, chúng tôi roi vào bóng tối... thấp thỏm chờ đợi.

Ren thì hay rồi, hắn có thể nhìn xuyên qua mấy khe hở, còn biết được tình hình, trong khi tôi nằm dài ra đó có thấy cái gì đâu, càng thêm lo sợ, tim đập chân run. Hơi thở nóng hổi của Ren phả thẳng vào mặt tôi, lồng ngực phập phồng khi hắn thở... khiến cả người tôi nóng ran... ầy ầy, đừng có ủy mị lúc này chứ!

Chúng tôi nằm im thín thít, đến cả thở cũng không dám thở mạnh.

Thứ tôi có thể thấy được duy nhất bây giờ chính là khuôn mặt Ren và nền là màu đen thăm thẳm. Không biết hắn đã thấy gì mà Ren hơi nhíu mày. Hắn từ từ ngồi dậy, ra hiệu cho tôi ngồi dậy theo hắn, bảo tôi ngồi im một chỗ rồi đột ngột chạy vụt đi.

Một lát sau, tôi nghe tiếng ‘hự’ rõ lớn. Sau đó lại thấy Ren thông dong tiến về phía tôi, lại cái điệu bộ thông dong ấy.

Cái điện thoại trong túi áo tôi run lên, tôi nhìn Ren, hắn hiểu ý gật đầu tôi mới mở ra nghe. Bên kia Chito thở gấp gấp:

– Gặp được Tokio rồi, tên gốc đó không chịu rời khỏi tổ chức, cơ mà tội tở bị phát hiện rồi, đang cố gắng chạy ra ngoài, hai người cũng mau chạy ra đi.

– Được. Tờ ra ngay. – tôi nhủu mày gặt đầu.

Tại sao hấn ta lại không muốn rời khỏi tổ chức, rõ ràng hấn ta là người tốt, sao lại...

– Tìm ra rồi, mau đi thôi. – Dragon nói khe khẽ, trên tay cầm một sấp giấy hoen vàng đến gần như mực nát.

– Tốt. Vậy chúng ta thoát ra khỏi đây. – Ren nói, cho sấp giấy vào túi rồi nắm tay kéo tôi và Dragon ra khỏi khu vực đó chạy dọc theo hành lang dài ngoằn ngoài.

Chỉ là giữa đường bị chặn lại, một tốp người trở mặt khi nhìn thấy chúng tôi, một người đàn ông trung niên... có lẽ là đội trưởng trong nhóm đó thất thần, hét lớn:

– Biết ngay là có chuyện khi không liên lạc được với tội nó mà. Các người thật vô dụng, có mỗi chuyện đó cũng không phát hiện được. Tội nó đi lấy tư liệu lâu quá thì phải chạy đi tìm chứ?

– ... – Ren trong tư thế phòng ngự, tay cho vào túi áo, chuẩn bị rút ra cái gì đó... hình như là vũ khí của hấn, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm bọn người kia.

Tội kia nhìn hấn dè chừng, lùi về sau một chút. Tôi vừa nhìn đã thấy được sự chênh lệch thực lực kể cả về phép thuật lẫn thể lực. Nói không phải khoe chứ một mình Ren cũng đủ hạ hết cả đám người đó. Họ trông giống loại người trí thức hơn là loại người thiên về hành động.

Ren đột ngột rút ra một... tờ giấy. Cái gì?!!

Tôi há hốc mồm nhìn hấn chăm chăm. Lúc này không chỉ tôi mà cả nhóm người kia đều nhìn hấn trân trân.

Thế loại gì nữa đây a...

Ren nhếch mép, gương mặt đề phòng ban nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cái nhếch môi đầy kiêu ngạo cùng với sự chăm chọc trong đôi mắt.

Hấn thần nhiên nhàn nhã nhìn họ như đang thưởng thức kịch hay. Ren vò tờ giấy trong tay thành một cục tròn vo, tung lên tung xuống, hấn lúc này mới mở miệng hỏi:

– Vậy các người muốn gì ở chúng tôi?

– Ch... chuyện đó... á! – tại sao ông ta lại hét lên? Ông ta vì thần kinh căng quá độ, nên những cử động nhỏ nhặt nhất của Ren cũng dễ dàng đánh bật ông ta. Ren đột ngột quăng viên giấy vào bọn họ. Tuy là sau đó cũng chẳng có chuyện gì xảy ra nhưng biết sao được, con người ta vốn rất nhút nhát.

Ren là chúa hành hạ tinh thần của người khác, hấn rất biết cách khiến người ta chết đi sống lại bởi những trò đùa quái ác của mình... đối phó với loại người như ông ta chỉ có thể dùng một câu để miêu tả: “Dễ như trở bàn tay.”

Khiến ông ta giật mình đến mồ hôi đổ đầy, hấn nhếch mép, nắm lấy tay tôi rồi lại tiếp tục với vận tốc đáng sợ: nhanh chóng rút ra trong túi một quả cầu nhỏ quăng về phía họ. Quả cầu chạm đất thì nổ mạnh một cái, khói trắng bay tứ tung. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì Ren đã nắm thêm tay của Dragon kéo đi mất. Chúng tôi đi xuyên qua màn khói đó, dễ dàng đi ngang qua bọn họ.

Sau khi thoát khỏi đó, chúng tôi tiếp tục chạy, không lâu sau đã đến cái sảnh lớn lúc đầu với tường, trần nhà và nền nhà màu đỏ dụ.

Thoát rồi thoát rồi! Ôi, bên kia, Chito và Ajita cũng vừa vận chạy đến, nắm chúng tôi nhìn nhau rồi cười khẩy cùng thoát ra ngoài... chỉ là...

Không ngờ vừa ra chui ra tới nhà bếp, chúng tôi lại bị chặn.

Boss đứng giữa, xung quanh là những tên mặt mày bặm trợn, tay săm kín da những hình ảnh tởm lợm. Bà ta nhìn tôi cười khẩy:

– Muốn thoát hả? Đầu có dễ. Tổ chức G là tổ chức mà tội con nít vất mũi chưa sạch như tội bây thích đến là đến đi là đi sao?

– Vậy thử xem. – tôi cười khẩy đáp lời. Sách dạy, trả treo với người lớn là không tốt, nhưng mà bơ đi lời nói của người lớn càng không nên hơn.

– Tội bây hôm nay đến đây để làm gì? – bà ta lại hỏi... hừ... nhiều lời, thích thì nhảy vào tấn nhau một trận cho rồi đi, cứ thích màu mè.

– Chúng tôi không đến đây để chơi, cũng không đến đây để gây sự với bà. Tôi nói cho bà nghe, tôi vốn không có chút hận thù nào với G, thì bà cũng đừng đụng vào tôi, hay người bạn nào của tôi. – tôi nói giọng đều đều, nhưng hàng chân mày thì ngày càng thít lại.

– Tôi cũng không rảnh để gây chuyện với các người... chỉ là... cái biểu cảm đau khổ của ai đó... – boss liếc nhìn hấn cười khẩy – tôi muốn trông thấy một lần.

Vừa dứt lời, bà ta đã tung ra một đòn hướng thẳng về phía tôi... hửm? Hôm nay bà ta hình như hơi nương tay, đòn này vừa nhìn đã thấy dễ hóa giải. Có lẽ bốn người kia cũng cảm thấy như vậy, nên yên tâm để tôi tự xử.

Tôi đưa ta ra trước gạt nó đi... cơ mà nó vẫn lao về phía tôi. Không phải chứ! Gạt thêm một lần nữa, nó vẫn không biến mất. Chết tiệt! Chết tiệt! Lại mất phép nữa rồi! Tại sao lại là lúc này?

Không kịp rồi! Không kịp tránh! Tôi chỉ có thể nhắm tịt mắt chờ đau, mà chờ mãi vẫn không thấy gì, chỉ có một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy tôi.

Xung quanh vang lên rất nhiều tiếng động, mà lúc này tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng tim của người đó gấp rút đập thành thịch, và tiếng tim của bản thân mình đang gào lên vì đau đớn.

Ren ngã lên người tôi, còn tôi thì ngã ngửa ra đất, vậy mà hần vẫn phản xạ nhanh hơn lấy bàn tay kê ngay đầu tôi để có ngã cũng không chấn thương. Tôi ngơ ngác một hồi mới nhận thức được vấn đề. Hần ôm cồm ngời dậy, cúi kinh đưa một tay xoa xoa vai làm bầm.

– Em bị ngốc à? Sao lại...

– Anh mới là đồ ngốc! Sao lại nhảy vào chứ? – tôi gần như òa khóc, nước mắt lưng tròng.

– Em àm ỉ cái gì? Anh không sao? Em nghĩ nó làm gì được anh. – hần cười khẩy khể cử động vai, xoay xoay người vài cái rồi đứng dậy, chìa tay về phía tôi – Nào, đứng dậy đi, ngời thể bản hết quần áo.

Trong lúc Ren đang xoay lưng về phía boss, đám còn lại chơi xấu tấn công lên Ren. Tôi hoảng hồn trừng mắt nhìn, vội đưa tay ra hóa giải, quên mất phép thuật của mình bây giờ đang có vấn đề, không làm được.

Ren tất nhiên có thể thấy được sắc mặt của tôi đang thay đổi, liền nhìn tôi chăm chăm. Chito và Ajita từ xa nhào đến hóa giải mấy đòn tấn công đó. Xong thì cả họ cũng đưa đôi mắt kì lạ nhìn tôi.

Thôi rồi... bị phát hiện rồi.

Hàng chân mày Ren nhíu chặt, hần thể hiện thẳng thừng thái độ tức giận của mình, nhưng bây giờ nếu mắng tôi trước mặt kẻ địch thế này khác nào lạy ông tôi ở bụi này, bảo là con bé này đang mất phép thuật này mau mau tấn công nó đi, hần đành ngậm cục tức lại mà xả lên người khác.

Boss cùng đám tùy tùng thích thú nhìn bên vai bị thương của Ren, bà ta nhếch môi:

– Tụi mày nghĩ có thể thắng được ta chắc?

– Có gì đó không ổn, bà ta hình như đang kéo dài thời gian. – Ren nói nhỏ vào tai Ajita.

– Đúng đó.

Anh vừa nói xong, điện thoại trong túi tôi run lên, tôi lập tức mở lên, vừa đưa ra trước mặt, tiếng hét của Kurai đã vang vọng lên:

– Mau dịch chuyển, ở đó có bẫy.

Hần ta vừa dứt lời, Ren và Ajita như đã phản xạ sẵn từ trước, nhanh chóng túm tay tôi, Chito và Dragon. Tôi liền dịch chuyển, trước khi rời khỏi, tôi còn nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của boss, cả tiếng hét om tai:

– Mau bắt lấy chúng.

Trước khi đến đây, chúng tôi đã hẹn nhau, nếu có chuyện gì khiến cả đám cùng phải dịch chuyển ra ngoài, thì gặp nhau ở công viên gần đó.

Sau một hồi vất vả tìm đường, cuối cùng tôi cũng đến được cái công viên đó, hình như tôi là người đến trễ nhất. Dường như họ đang điều động nhau làm cái gì đó. Bốn người bọn họ vừa thấy tôi đã thờ phào nhẹ nhõm ra mặt, Chito còn lừ tôi:

– Cứ tưởng cậu bị bắt mất rồi, thì ra là lạc đường.

– Hehe... Cậu biết khả năng của tớ mà. – tôi cười cười, khẽ liếc qua ba người còn lại.

Bên kia Ren và Ajita thả người xuống ghế đá ngồi thờ ra. Ren đưa đôi mắt lo lắng nhìn tôi, vừa như trách móc vừa như chiều chuộng tôi. Dragon cũng lườm tôi một cái rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Hôm nay ngoan nhỉ? Nếu là bình thường, thằng bé đã mắng cho tôi một trận vì cái bệnh thiếu năng. Sao riết rồi cứ như nó là bảo mẫu của tôi ấy.

– Tại sao không liên lạc được cho cậu, điện thoại của cậu đâu rồi? – cô nàng tiếp tục chất vấn tôi.

– Hờ? Nó ngay đ... – tôi móc ra, móc một hồi vẫn không thấy đâu, liền cười khi – Hình như... rồi... mất tiêu rồi. Hehe...

– Hừ. Đồ ngốc này, làm người khác lo gần chết được. – cô nàng ôm vai tôi rồi quay sang ba người kia – Chúng ta phải làm sao đây?

Tôi nhìn một lượt cả đám, ai cũng phờ phạc, thảm hại hết sức, hết như dân vô gia cư tụ tập lại ăn vạ chính phủ vậy. Đêm nay nuốt quá nhiều sức lực rồi...

– Có người vừa xâm nhập vào tiền gia rồi, có lẽ là người của boss đến đó đặt sẵn bẫy. – Kurai lên tiếng qua cái điện thoại của Dragon – Bây thì không cần phải bảo vệ căn nhà, Ren! Cậu nói xem, lúc đầu nếu nghe lời tôi thì...

Ren thản nhiên tắt máy, khuôn mặt không chút cảm xúc. Hắn đứng dậy, nói:

– Đi khách sạn ngủ một đêm vậy.

Nếu tôi không nhầm thì hắn đang rất kì lạ.

Một làn gió đêm thổi qua khiến tôi khẽ run run. Ren thản nhiên không bỏ sót tí biểu cảm nào của tôi, lập tức nhận ra điều đó, cởi thêm một lớp áo choàng qua cho tôi, một tia xúc cảm xẹt qua trong mắt hắn, rất nhanh nhưng lại biến mất không chút dấu vết... đó là...

– Ren anh...

– Đêm nay mấy đứa đến biệt thự của ta đi. – tôi chưa kịp nói hết câu thì một giọng nói lạnh lùng cất lên, chất giọng của người đó lạnh đến rét run người... vô cùng quen thuộc.

Năm người chúng tôi thăm hại quay người nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Ba của Ren đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng, hàn khí lan tỏa khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: TÂM TƯ CỦA AJITA.

– Đêm nay mấy đứa đến biệt thự của ta đi. – giọng của ba Ren vang lên.

Chúng tôi đồng loạt nhìn về phía đó, sau đó lại cùng nhau đưa ánh mắt về phía Ren. Hắn vẫn không chút cảm xúc nhìn ba hắn chăm chăm, lại nữa, tôi lại thấy nó trong ánh mắt Ren, cái cảm xúc đó. Không để hắn nói gì, tôi liền chen vào luôn:

– Cảm ơn bác, bác thật tốt quá. Tụi cháu mang ơn bác.

Cả bọn thế là lại chuyển ánh nhìn sang tôi.

– Đi thôi ạ. – tôi nói luôn. Thật không biết hôm nay tôi ăn phải cái gì mà gan nó to ra gấp ba bình thường.

Ren lúc này chỉ nhìn tôi chăm chăm suy nghĩ cái gì đó. Chito nuốt nước bọt khều khều tay áo tôi:

– Yuki à... cậu...

– Sao thế? Đi thôi.

Cả đám không có chút phản ứng, hết nhìn tôi rồi nhìn Ren, rồi sang ba hắn. Ba hắn lại đặc biệt nhìn tôi chăm chú như thể tôi vừa nói gì đó ghê gớm lắm, chỉ là... không ai dám cử động. Không khí như nghẹt thở chờ phản ứng từ Ren.

Hắn chỉ im lặng nhìn tôi một hồi, rồi quay người, cúi đầu, lạnh lùng nhả ra hai chữ:

– Đi thôi.

Tôi cười toe toét chạy đến đi bên cạnh hắn, còn vừa cười tươi rồi nhìn hắn vừa cùng hắn bước đi. Đường như... tôi nghe thấy rất nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm phía sau, khi không thấy xảy ra chiến tranh.

Thật ra tôi nghĩ Ren không còn hận ba hắn từ khi nghe câu chuyện giữa ông ta và boss ban nãy, dám tự mình quyết định cũng là do tôi có lí do.

A... có một lí do quan trọng hơn cả.

Vừa bước vào phòng khách biệt thự, tức là vừa đặt chân vào nhà, tôi đã luôn tay luôn mồm, một tay đẩy hắn bật ngửa ra ghế, một tay bắt đầu cởi áo hắn, miệng thì hô:

– Bác cho cháu hỏi nhà mình có hộp dụng cụ y tế không ạ? Vai của Ren bị thương rồi.

– À... ừ, để bác cho người trị thương...

– Cứ để cô ấy tự làm. Chỉ cần giúp chúng tôi chỗ ở là được rồi. – Ren xen ngang.

– ... – ông ta im lặng một hồi, nhìn Ren bằng đôi mắt bị tổn thương – Được rồi, vậy ta cho người đưa mấy đứa về phòng. Còn Ren thì... sẽ có người đem hộp dụng cụ đến cho Yuki.

Tôi cười khẽ gật nhẹ đầu tỏ ý muốn cảm ơn.

Dragon một phòng, Ajita và Chito một phòng, tôi và Ren một phòng. Sau khi chia như vậy thì ai về phòng nấy, nghỉ ngơi lấy sức vì quá mệt.

Lời tác giả.

Phòng của Chito và Ajita...

Hai người này vừa vào phòng đã ngượng chín người.

Cái thể loại phòng gì mà... cứ như phòng đêm tân hôn vậy, kiểu trang trí đó cứ như là hỏi thúc người ta mau mau sinh con đi vậy... hơn nữa là, ban này ở G, hai người này đã có một tình huống rất... rất đỏ mặt.

Đi men theo cái hành lang cong cong dài thượt kia, anh thở dài:

– Trung tâm cũ của tổ chức không có rộng mà hoành tráng như thế này, cũng không có nhiều bể như vậy.

– Nhắc mới nhớ, hình như trước kia anh từng ở đây. – cô ngẩng đầu hỏi.

– Phải, nhưng trước kia trung tâm không được đặt ở đây. Nó... – anh đang nói thì đột nhiên im bật vì nghe tiếng bước chân, liền túm lấy tay cô kéo sát vào tường, khuôn mặt đầy đề phòng. Vì áp cô sát tường nên hầu như khoảng cách giữa hai người là không, cả thân thể anh dính chặt vào người cô đầy khiêu khích, nhưng theo cô thấy thì hình như chỉ có một mình cô bối rối mà thôi. Ép người cô đã đành, để cho chắc ăn, anh còn nắm chặt hai tay cô. Cô nhất thời hoàn loạn.

– C...

Cô định lên tiếng hỏi thì bị anh chặn miệng... bằng miệng anh.

Những chữ định phát ra nhỏ dần rồi lọt luôn vào bụng không dám ỉ ôi nữa.

Giữ miệng cô như vậy một hồi, anh mới buông ra, lấy ngón tay trở đặt lên môi cô, ý bảo giữ im lặng.

Anh thân nhiên làm rồi hơi nhích người về sau để xem xét tình hình.

Chito cô biết, biết rất rõ, cái con người này chỉ cần đang làm việc thì sẽ hành động mà không suy nghĩ, cũng không quan tâm mặt cô đang đỏ đến nóng ran lên... sau khi xong xuôi hết mới bắt đầu có phản ứng về những việc đang làm... cái con người ngây ngô này... Tính cách này của anh khiến cô chống đỡ rất cực khổ.

Lần trước ở hậu gia, anh trong thư phòng làm việc vào ban đêm, cô ở bên ngoài sốt ruột không thôi, còn luôn miệng làm bầm chửi rủa, tại sao làm giáo viên y tế cũng có việc làm giấy tờ, nhiều đêm anh thức trắng để làm việc. (Thật ra là việc của công ty của Kurai.)

Anh thức làm việc, còn cô thì lo lắng sức khỏe cho anh, cứ đi đi lại lại ngoài cửa phòng không thôi, cuối cùng cô quyết định xuống bếp pha cà phê và lấy ít bánh quế cho anh.

Cầm khay nước và thức ăn trên tay trái, Chito mở cửa bằng tay phải rồi bước vào, hương cà phê thơm ngào ngạt xộc vào phòng nhanh chóng lan tỏa, mà Ajita lại không hề chú ý, đôi mắt kia chăm chú quan sát tờ giấy trên bàn, tay liên tục ghi chép, thi thoảng lại lấy tờ khác lên xem, hạ tờ kia xuống, đôi mắt đảo qua đảo lại rồi thôi.

Anh vẫn mặc áo sơ mi trắng và quần âu màu kem, vẫn là phong cách như ngày thường, nhưng không hiểu sao nhìn tuyệt vời đến vậy.

Những khi anh tập trung làm việc như vậy, thật ra rất dễ gây nghiện. Chito rất thích những khi anh chăm chú như vậy, đôi mắt sâu thẳm kia lúc đó rất linh hoạt, khiến người ta như bị hút vào, hết như nam châm nam châm tuổi không bao giờ mất công dụng.

Cô nhìn anh ngờ ngác đến quên luôn lí do mình vào đây. Anh đột ngột dừng tay, ngẩng đầu, đôi mắt đó chiếu thẳng vào Chito khiến cô giật mình, tay run bần bật suýt là rơi luôn cái mâm.

Anh cười dịu dàng, mép môi hơi nhếch lên, trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt trầm lặng làm việc vài giây trước cứ như không có tồn tại. Lúc này anh vô cùng hiền từ, khẽ hỏi:

– Em làm gì mà ngẩn ngơ thế? – bị anh đâm trúng tim đen, Chito cười gượng đặt mâm thức ăn xuống một góc bàn.

– A... em mới pha cà phê giúp anh... với cả... em sợ anh đói... nên là... nè. – cô lấp ba lấp bắp.

– Cảm ơn em – chất giọng trầm ấm như rượu ngọt chảy vào tim cô, vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy chóng vánh say say.

Anh nói xong vươn tay lấy ly cà phê nhấp môi... anh khẽ cười, ánh mắt lấp lánh nhìn cô:

– Ngon lắm, cảm ơn em.

Chito chỉ biết gượng gạo cúi đầu, lí nhí:

– Anh ăn đi. Buổi chiều anh đâu có ăn nhiều, cẩn thận đau bao tử.

Ajita khẽ cười tay phải bắt đầu viết, tay trái cho bánh quế vào miệng, khẽ ngậm... ngậm ngậm nhai nhai một hồi, anh mới nói mà không ngẩng đầu:

– Em ngồi đi, đứng đó làm gì?

Chỉ là cô đang bận ngắm anh nên quên mất cái chân mỏi nhừ của mình? Không thể nói như vậy được! Chito cười cười ngồi xuống, nở nụ cười ảm áp. Anh vừa viết vừa nói:

– Em cũng ăn đi.

– Không cần đâu, nhìn anh ăn em cũng thấy no rồi.

– Nói vậy sao được, em mau ăn đi. – anh vừa nói vừa cho cây bánh khác vào miệng.

– Anh cứ ăn đi. Nhìn anh ăn thấy ngon thật đấy. – Chito cười tí mắt. Nhìn Ajita vậy thôi cũng đủ hạnh phúc rồi, ăn làm gì chứ?

Chỉ là, cô vừa dứt lời thì anh đột ngột đứng dậy, một tay chống lên bàn một tay cầm lấy cầm cô hơi kéo xuống, đồng thời kéo mặt Chito ngẩng lên, cô vô thức không chống đỡ để mặc anh làm. Cây bánh trên môi Ajita vừa vận đưa vào miệng Chito.

Hai khuôn mặt kề sát nhau. Đôi mắt anh vẫn tĩnh lặng, khuôn mặt anh trầm trầm không chút cảm xúc, anh cắn một miếng rồi để lại cây bánh trên môi cô, vẫn còn hơn một nửa.

Ánh mắt ban nãy của anh rõ ràng là ánh mắt nghiêm túc, nhưng là đang nghiêm túc ở công việc, biết rõ là vậy, Chito vẫn không khỏi hạnh phúc vì đôi mắt đó trong vài giây ngắn ngủi ấy là dành cho cô.

Vừa rồi chớp mắt hai người chạm nhau... là nụ hôn mũi trong truyện tranh mà cô vẫn hay đọc... a... thật là lãng mạn.

Mặc kệ Ajita có quan tâm hay không, mặc kệ anh đang nhìn mình hay không, cô trưng ra khuôn mặt phờn nhắt có thể, nụ cười kéo rộng đến mang tai. Ngồi trên ghế đối diện anh, hai người cách nhau có cái bàn gỗ, không gian đầy hoa của cô vậy mà chẳng ảnh hưởng đến anh. Ajita đang vô cùng tập trung trong công việc...

Trong tình huống này... có thể nói là cô bị bơ không nhỉ? Cơ mà... cô vẫn thấy hạnh phúc không thôi, nụ cười trên môi không thể tắt được.

Mãi đến vài tiếng sau, anh mới xong việc. Lúc đó Chito đã ngủ gục trên bàn. Anh nhìn cô ngủ, khẽ cười, đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt lơ đãng đảo vòng, dừng lại ở đĩa bánh quế trên bàn... lúc này anh mới bắt đầu nhớ đến khoảnh khắc ban nãy, khi hai đứa chạm vào nhau, thật tự nhiên... là anh tự nhiên...

Bây giờ nghĩ lại, anh mới phát hiện ra thật ra lúc này, mặt của Chito rất đỏ... anh lúc này mới thấy ngượng.

Trời đất, sao anh có thể làm những việc như vậy một cách tự nhiên như thế... trời ơi trời ơi...

Anh nhíu mày đau khổ gục đầu xuống bàn, mắt lơ đãng như tự kỉ lèm bèm lằm bằm, mãi một lúc sau ngẩng đầu dậy mới thấy Chito đang nhìn anh chăm chăm, còn cười thích thú.

Không biết sao thấy Chito, mặt của anh lại nóng ran hết lên... thật là... anh ngượng ngừng quay đi, che bối rối:

– Đ... Đi thôi. Đi ngủ nào.

Quay về quay về... cô biết rõ anh thường như vậy... vừa nãy hôn cô, xem một lát nữa, anh sẽ phản ứng như thế nào. Thật đáng yêu chết mất!

Anh thở dài, hàng chân mày giãn ra:

– Không sao rồi... đi tiếp th...

Lúc này anh nhìn xuống mới phát giác được, tay mình đang nắm chặt lấy tay cô, cứ như thể buông thả một cái cô sẽ chạy mất.

Lúc này anh mới nhớ lại ban nãy... anh đã làm gì...

Mặt anh còn chưa kịp đỏ lên thì Chito đột ngột kéo anh đi tiếp. Bàn tay nhỏ bé của cô kéo tay anh, dù lực đạo rất yếu nhưng cũng đủ để khiến tim anh đập thình thịch, đập mạnh đến nỗi tiếng tim ừ đi tất cả, anh không còn nghe thấy gì nữa.

Chito đột ngột giật Ajita một cái, anh mới hoàn hồn nhìn quanh quất, phát hiện ra phía trước lại có tiếng nói.

Chito phản xạ nhanh chóng liền đẩy anh vào tường, ép sát anh giống như anh đã từng làm ban nãy.

Ajita cúi đầu nhìn Chito chăm chăm, đôi mắt nghiêm nghị chiếu thẳng vào cô vẫn còn rất ngạc nhiên. Chito nhìn nhìn về phía hành lang rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện mình đang bị chiếu tướng, mặt cô nàng cũng vô thức đỏ lên.

Anh vốn sợ rằng, nếu bản thân chạm vào Chito, sẽ vô tình dẫn đến những hành động khiến cô bị tổn thương, chính vì vậy, những động chạm đơn giản như thế này anh cũng không thấy quen... giống như một chân trời mới vừa mở ra trước mắt. Cơ thể nhỏ bé mềm mại của Chito áp vào anh, như thể dải bông mềm mại xoa dịu làn da anh. Đôi mắt to tròn ngược lên đó... anh muốn nó mãi mãi hướng về phía mình, chỉ một mình mình mà thôi.

Chính vì vậy anh mới nói với cô, mong muốn độc chiếm của anh rất cao... rất cao... anh sợ sẽ gây khó chịu cho cô, và khiến cô ghét anh vì cái tính cách đó.

Chính vì vậy, anh mới hạn chế hết tất cả mọi động chạm của mình, mặc dù nhìn cô loay hoay trong bếp, anh rất muốn ôm chặt, nhìn cô ngủ say trên chiếc giường do chính anh chọn, anh rất muốn vuốt ve gò má đó, nhìn cô...

Bây giờ nhìn Chito, thấy cô yên vị trong lòng anh, một xúc cảm đặc biệt trỗi lên. Thật tình thì... anh nghĩ phương pháp của anh như thế là không ổn, chỉ là anh sợ anh sau này sẽ phải trách cứ bản thân khi mình đã gây ra lỗi lầm. Thực tế mà nói thì... càng cố gắng tránh xa cô, trái tim anh lại gào thét càng dữ dội hơn. Cứ tưởng tượng như là... nếu bạn ăn kiêng thì cảm giác thèm ăn sẽ càng bộc phát kinh khủng.

Lúc này... ngay lúc này... Ajita biết cô chỉ là vô tình chạm vào anh, nhưng anh rất muốn, thật sự rất muốn hôn cô, rất muốn đề cô ra... chỉ là nếu ở đây thì không tiện... cảm giác ham muốn lại trỗi dậy. May mắn thay nơi đây là hang địch, nếu không, anh đã không thể kiềm chế được mình... chỉ là... gương mặt của cô khiến anh phát điên.

Thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô giật mình lùi lại phía sau, cúi đầu ngượng ngùng.

Kết quả là tiếng bước chân một lát sau lại im bất.

Và kết quả thứ hai là... sắc hồng tràn ngập khuôn mặt khả ái của cô và khuôn mặt điển trai của anh. Cả hai sau đó rơi vào trầm mặc, chỉ im lặng nắm tay nhau bước đi bên cạnh nhau.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: ĐÊM.

Sau cái tình huống đề qua đề lại kia... cô và anh rơi vào ngượng ngáp. Cả sau khi gặp Tokio, cả sau khi anh và cô gặp nhau ở công viên, sắc hồng vẫn chưa tan biến tí nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tokio hẳn ta đúng là đồ ngốc, cả bọn cố tình đến giải cứu cho hẳn ra khỏi tổ chức, vậy mà hẳn đáp lại bằng một nụ cười, còn là nụ cười tươi tắn hạnh phúc. Gì mà... “Thật may là cô ấy vẫn ổn...” trầm mặc một lát rồi “Cảm ơn Yuki giúp tôi, không ngờ cô ấy lại quan tâm tôi đến vậy.” Rồi gì mà... “Tôi cũng thật hạnh phúc. Nhưng tôi không thể rời khỏi tổ chức được.” Rồi còn... “Hai người thấy đó, tôi đâu có sao, hai người cứ yên tâm đi. Tôi sẽ tìm gặp Yuki sau, mọi người mau về đi.”

Chỉ là trong thoáng chốc, chế độ nghiêm túc của Ajita được kích hoạt, anh tạm thời quên đi chuyện ban nãy, ghé tai nói với Chito:

– Anh không biết luật lệ có thay đổi hay chưa, nhưng vào lúc anh vẫn còn ở đây thì nếu người của tổ chức mà đơn phương rời khỏi G, gia đình của người đó sẽ không yên ổn đâu. Anh ta có lẽ đang sợ điều đó.

– Vậy... tại sao hỏi đó anh lại...

– Anh vốn là trẻ mồ côi. – anh gạt đầu xem như khẳng định suy nghĩ của cô rồi quay sang nói với Tokio – Được, tôi sẽ nói lại với Yuki giúp anh, nhớ giữ

sức khỏe.

Thật ra thì, lúc đó, hẳn ta cũng chẳng có vẻ gì là đã bị hành hạ. Tokio ở trong một căn phòng sang trọng, còn quần áo vô cùng bình thường, cả người chẳng có lấy một vết sước, xem ra bọn họ đã lo lắng thừa thãi. Bây giờ trông thấy Tokio an toàn rồi, Ajita cũng không muốn ở đây lâu làm gì.

Sau đó không ngờ bị phát hiện, nhưng cũng trốn thoát thành công.

Cô và anh vẫn rất ngượng... bây giờ... lại đẩy hai người vào một căn phòng, chỉ có một chiếc giường đôi... bảo cô phải làm sao mà dám ngẩng đầu nhìn sang anh đây? Biết vậy ban nãy, cô đã đòi hỏi một chút, xin ba của Ren cho cô và anh hai phòng đơn là được rồi, chỉ là cô cảm thấy đã phiền người ta đủ rồi, bây giờ còn đòi hỏi nữa thì thật... có chút vô si.

Cơ mà giờ mới nghĩ lại, thật ra mạng danh cô nàng vô sĩ cũng được, không rơi vào tình trạng khó xử như thế này còn hơn nhiều.

Cô rất khó chịu trong cái bầu không khí ngượng ngùng này, muốn cất tiếng nói cũng không thể được, mỗi cứ mấp máy nhưng không chịu phát ra tiếng, còn đang tự đấu tranh với cái miệng của mình thì anh đã giúp cô giải vây:

– Em đi tắm trước đi cho khỏe người. Anh sẽ tắm sau.

Anh cười dịu dàng như thường lệ nói với cô. Gương mặt anh cũng đã trở lại bình thường, không còn lớp hồng nhàn nhạt nữa.

À... thì ra chỉ có cô là bối rối... chỉ có cô là thích ảo tưởng. Những cử động nhỏ nhặt của anh cũng khiến cô suy nghĩ lung tung. Chỉ có mình cô là có những suy nghĩ như vậy.

Cô gượng gạo gạt đầu rồi chui vào phòng tắm. Nước lạnh dội lên người, Chito bình tĩnh hít thở sâu, tự nhủ trong lòng phải hạ hỏa hạ hỏa, anh đã như vậy, thì cô cũng không nên làm phức tạp hóa mọi chuyện làm gì, cứ cứ xử như bình thường là được.

Sau khi tắm xong, cô mặc đầm ngủ màu trắng dài ngang gối bước ra ngoài, Ajita đang ngồi trên sofa xem tivi, trông thấy cô, gương mặt anh phảng phất một lớp hồng, nhưng cô lại không hề trông thấy điều đó, còn tỉnh bơ ngồi xuống sát bên anh. Mùi thơm từ người cô tỏa ra dịu dịu, như quyến rũ mời gọi anh, mái tóc ướt đầm nước của cô nàng khiến ánh mắt anh lưu luyến không rời. Cơ thể mềm mại của cô cọ sát vào người anh. Cô vươn người về cái bàn trước mặt, lấy một miếng cam cho vào miệng, cái cổ cao quyến rũ ẩn hiện khiến anh càng thấy sôi sục trong lòng.

Bỏ miếng cam vào miệng... cái hành động đó càng khiến đôi môi hồng hồng căng mọng của cô trở nên thật sinh động. Cô cười toe toét:

– Ngon quá.

“Em mới là món ngon của anh đó đồ ngốc này!”

Chito... cô đúng là đồ ngây thơ!

Ajita liền thở hắt ra một tiếng, liền đứng dậy, quăng lại một câu rồi đi thẳng vào phòng tắm, lần này đến lượt anh phải đi hạ hỏa cái đầu của mình.

Chết tiệt thật, vừa rồi anh đã nghĩ gì vậy, sao có thể cho phép mình suy nghĩ điều đó... cô là đồ ngốc, còn anh chính là một con sói luôn tỏ ra mình là một người đàn ông chừng chạc đáng tin cậy.

Nước lạnh dội thẳng vào đầu, anh có chút choáng váng. Đêm nay... anh sợ là mình... cứ như thế này thì không ổn một chút nào. Anh đôi khi rất ghét bản thân.

Ajita tắm xong, cũng khoác trên mình áo thun trắng tươm với quần đùi mặc ở nhà màu đen, màu áo đối lập với màu tóc đen nhánh, anh càng trở nên quyến rũ lạ thường. Đối lập về màu sắc kích thích thị giác, khiến Chito nhìn mãi không thôi. Bình thường anh cũng mặc sơ mi trắng, nhưng có lẽ vì hôm nay cả hai sẽ cùng qua đêm trong căn phòng này, nên anh mới... quyến rũ khác thường thế kia.

– A... Anh lại đây ăn cam này. – cô cuối cùng cũng khó khăn lên tiếng, phá vỡ tình trạng... người này nhìn người kia chăm chăm mà không nói tiếng nào.

Ajita không đáp lời, chỉ lặng lẽ làm theo lời cô. Hai người xem tivi một hồi, Chito mới dám len lén liếc sang nhìn anh, vừa vịn chạm phải ánh mắt của anh chiếu thẳng lên người cô.

Cả người cô lúc này nóng ran lên, đến cả đầu ngón tay vụng về bóc miếng cam cho vào miệng cũng thật nóng. Cô liền quay mặt đi, lại cố tìm chủ đề để nói chuyện:

– Ajita này, lúc nhỏ ấy, khi mà Yuki chạy trốn khỏi anh, thì anh đã làm gì?

– Khoảng thời gian ấy à? Anh về tổ chức nộp đơn rồi khỏi rồi đi du ngoạn thiên hạ tìm em ấy thôi. Có chuyện gì à?

– Không... chỉ là em... tò mò một chút.

– Thật ra thì... anh không hẳn là một đứa trẻ mồ côi. Ba mẹ anh mất sớm, nên anh mới bị đưa vào viện, tuy nhiên, vì họ là tị phú, để lại cho anh rất nhiều tiền, anh mới không gặp khó khăn vào khoảng thời gian rồi tổ chức. – anh nói, tay bấm đổi kênh tivi, cứ như không phải mình đang kể về quá khứ của

mình, chỉ đơn giản là đọc thuộc một quyển sách lịch sử vậy.

– Thì ra là vậy... – cô gật gù – Lúc còn nhỏ, em cũng rất nhiều lần muốn thu gom quần áo đi khắp nơi như anh đấy, chỉ tiếc là... em không thể bỏ mặc đứa em gái một mình. Thật không ngờ sau đó, nó lại chết vì em...

Giọng cô nhỏ dần rồi im bặt, hình như cô đã sai rồi khi nhắc đến chủ đề này, không khí lại rơi vào im lặng.

Chito đang tìm chủ đề khác thì vai phải đột nhiên nặng trĩu, nhìn sang mới thấy bàn tay to lớn của anh đang đặt trên đó. Quay đầu sang bên trái, Ajita chỉ lặng lẽ nhìn cô. Anh kéo nhẹ một cái, cô đã mất thăng bằng tựa vào vai anh, tay chống lên ngực anh.

Bàn tay đặt trên vai Chito chậm rãi dời lên trên, vuốt nhẹ đầu cô. Trong lòng cô một cảm giác ngọt ngào trời dấy.

Cô hơi mất tự nhiên không dám tựa thẳng vào người anh vì sợ anh phát hiện cô rất nặng, chỉ dám gượng gượng, ai ngờ bị anh phát hiện, còn bị lật mặt thẳng thừng:

– Em tựa vào anh xem nào. Ngồi như thế là thái độ gì hả?

– V... vâng... – vừa mới nói xong, cô còn chưa kịp điều chỉnh vị trí ngồi thì anh đã túm cô kéo chặt vào người mình. Tựa vào bờ vai vững chãi đó, cô cảm thấy rất an toàn, rất muốn cả ngày chỉ nằm như vậy... rất muốn cuộc sống lúc nào cũng bình yên như vậy. Đối mặt với sóng gió và tổn thương trong quá khứ, cô quá mệt mỏi rồi. Nếu như ngày nào cũng được anh ôm vào lòng, còn ôm chặt thế này... thì sống đúng là không hề vô ích.

– Em đừng nói như vậy. Con bé mất không phải lỗi của em. Nếu em cứ cứng đầu khẳng định như vậy, anh nhất định sẽ giận em – Ajita chậm chậm vuốt nhẹ đầu cô theo từng nhịp từng nhịp. Lời anh nói cũng lên xuống chậm rãi từng nhịp từng nhịp.

Cô cuộn tròn trong lòng anh, im lặng không đáp. Dù cho ai có nói gì đi nữa, không cần biết là thật sự nghĩ vậy, hay đơn giản chỉ là muốn an ủi cô, cô cũng vẫn cho là cái chết của con bé có một phần do mình.

Cô nhắm mắt khẽ ngửi mùi hương trên người anh. Mùi hương dịu dàng khiến cô ngây ngất, vô cùng dễ chịu, vô cùng dịu dàng, khiến cô cảm thấy rất buồn ngủ. Chẳng thèm kiểm chế, Chito nhắm hờ mắt, bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu, cũng không có nói gì với anh.

Chẳng biết mãi bao lâu sau đó, Ajita cười dịu dàng vuốt nhẹ phần tóc mái lòa xòa trước mặt Chito. Anh nhẹ nhàng cúi xuống, nhắm hờ mắt, hôn một cái thật lâu lên vàng trán cao cao kia, hôn một cái thật lâu lên gò má phúng phính kia.

Hôn thỏa thích, anh mới dịu dàng từng chút một, bế bổng cô lên đem sang đặt lên giường. Anh cẩn thận nâng cô như thể cô là một giọt nước thanh khiết, chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ tan, anh nâng niu cô như thể cô là một viên pha lê trong suốt, chỉ rơi nhẹ sẽ tan thành cát trắng.

Chính cho cô nằm thật thoải mái, kê gối, đắp chăn... anh mới đứng thẳng người. Đơn giản là anh chỉ đứng im bất động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh xắn bình yên đang ngủ sâu kia. Chito ấy mà... khi thức thì khuôn mặt đỏ lém lỉnh, ngày thơ như đứa con nít, tuy vậy nhưng khi ngủ thì trở nên thật nữ tính và trong sáng. Khuôn mặt ấy thật sự rất gây nghiện. Anh thường lên vào phòng cô mỗi tối chỉ để ngắm nhìn nó.

Ngắm nhìn cô một hồi lâu, anh không kiểm chế được, hơi cúi gập người, tay chống lên đầu giường, tay chống lên giường, anh đặt lên môi cô một nụ hôn phớt, rồi nhanh chóng rời đi vì sợ là... nếu còn ở bên cô lâu hơn một chút, anh sẽ lại có những suy nghĩ không đúng đắn.

Kéo lại chăn cho cô lần cuối cùng, anh đi vòng qua bên kia giường, lấy cái gối còn lại, đồng thời vợ lấy cái áo khoác đem ra xô pha.

Anh đưa tay tắt đèn, tắt ti vi, vút gối lên ghế, anh nằm dài ra.

Thật ra mà nói thì xô pha này không tồi. Nó không nhỏ bé chật hẹp như ở nhà, rất lớn, rất êm, mà còn dài vừa vặn với chiều cao của anh. Giống một giường đơn hơn là ghế xô pha.

Anh nằm đó, tay gác lên trán, cảm giác môi chạm môi mềm mại lại ủa về, anh bất giác nở nụ cười nhẹ, rồi kèm theo là một tiếng thở dài.

Ajita à... may thật chẳng ra làm sao cả. Sao lại thảm hại đến mức hôn trộm một cô gái như vậy, dù cho cô ấy có là bạn gái của mày đi chăng nữa, đường đường chính chính... khó lắm hay sao?

Anh không hề cảm thấy buồn ngủ, dù ban này phải chạy trốn tổ chức rất mệt mỏi, chỉ là... khi ở bên cạnh Chito, anh không thể điều khiển bản thân, lúc nào cũng cố gắng trong tình trạng tỉnh táo nhất để không làm gì hại đến cô.

Vậy mà ban này, khi phát hiện cô đã ngủ say trong vòng tay mình, anh lại cảm thấy thật ấm áp và ngọt ngào. Cô chắc hẳn phải tin tưởng anh lắm mới có thể ngày thơ vô tư như vậy, chỉ tiếc là cô tin nhầm người mất rồi, anh không lúc nào trưởng thành như cô nghĩ. Thực tế thì từ khi quen cô, anh càng ngày càng trẻ con thì phải, đến suy nghĩ cũng thật ích kỉ, không giống như anh của ngày thường.

Đột nhiên, Ajita nghe thấy tiếng sột soạt ở cạnh mình, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện, Chito đang ôm gối đứng đó. Vì quá tối nên anh không thể nhìn thấy được khuôn mặt cô bây giờ. Anh liền đưa tay với lấy điều khiển mở ti vi, ánh sáng mờ mờ từ ti vi tỏa ra khiến đôi mắt của anh càng sáng rực, ánh mắt cô không thể rời khỏi. Anh chống tay hơi ngồi dậy, nhìn cô một lượt, hỏi:

– Có chuyện gì sao? Em mơ thấy ác mộng à?

Mái tóc dài đen láy của cô xõa tự do, nổi bật trên làn da trắng hồng và cái cằm trắng muốt, cô trông như một thiên thần giáng trần... trong sáng và thanh khiết.

Chito một tay ôm gối, một tay dụi dụi mắt, môi hơi trề ra như con nít đang đổi, liền hít sâu một hơi:

– Đúng vậy, em gặp ác mộng. Anh ngủ với em đi.

Thật ra thì cô chẳng có mơ thấy gì chứ đừng nói là gặp ác mộng. Vừa nãy cô giật mình tỉnh giấc, thấy bên cạnh mình trống trơn, liền biết là anh đang ngủ ngoài sô pha. Cảm giác âm áp và bình yên lại kéo đến, khiến cô dù chưa tỉnh ngủ nhưng vẫn mò ra ngoài tìm anh.

Cô con bần chỉ muốn được nằm cạnh anh ngủ, nhưng anh đã gợi ý cho cô một lí do hoàn hảo thế kia, tại sao không dùng nó?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: HỘ LÍ CHO REN.

CHAP 172: HỘ LÍ CHO REN. – Đúng vậy, em gặp ác mộng. Anh ngủ với em đi.

Cô vừa dứt lời, anh đã ngồi dậy, không chút ngập ngừng, anh đưa đôi mắt ngay thẳng nhìn cô:

– Anh sẽ ngồi cạnh em cho đến khi em ngủ. Được không?

Bất gặp ánh mắt nghiêm túc đó, Chito muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong. Biết là cô đang nói dối anh, nhưng đã nói dối thì phải nói dối cho trót. Thấy ánh mắt của anh soi thẳng vào mình, cô có chút chột dạ, sợ anh sẽ phát hiện cô đang nói dối.

Còn anh nữa,... thật là... thật là... cô là muốn được anh ôm vào lòng chìm vào giấc ngủ, anh lại nói anh sẽ ngồi cạnh cô để cô ngủ. Gì chứ! Anh nghĩ khi anh ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm, cô có thể ngủ không? Lúc anh nhìn cô, toàn thân cô rạo rực, cô có thể ngủ không?

Anh thông minh lắm mà, tại sao lại thiếu suy nghĩ trong những việc như vậy chứ?

Cô thì trách móc anh như thế, nhưng thật sự không biết được, trong lòng anh đang đấu tranh dữ dội. Nằm cạnh cô cả đêm mà không làm gì hết, cứ như nằm trên ngọn lửa vậy. Đôi khi anh thật sự ngưỡng mộ Ren, thằng bé yêu Yuki lâu như vậy, mà đêm nào cũng chung một giường với cô bé... không phát sinh chuyện này chuyện kia cũng thật thần kì. Chẳng qua là anh không có khả năng được như Ren. Ngồi cạnh nhìn cô ngủ, có lẽ là giới hạn cuối cùng của anh rồi.

Anh thật không ngờ, cô lại làm nũng với anh. Chito chạy thẳng đến, nằm luôn lên người anh. Sô pha chật hẹp, không đủ chỗ cho cả hai, cô liền leo luôn lên người Ajita, mà anh đang chống người bằng khuỷu tay, đầu có đủ lực giữ thăng bằng, liền bị cô đè ra sô pha:

– Không thích. Muốn anh ngủ với em mà. – giọng cô nheo nheo như người say... ai biết được, cô vẫn còn mơ ngủ, chưa hoàn toàn tỉnh táo.

– Chi...

– Ừm... – cô dụi dụi đầu vào người anh, hệt như một con mèo đeo theo chủ nhân đòi buồn ngủ, đơn giản chỉ là nằm cạnh nhau nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm của nhau.

Rúc vào người Ajita, cô cảm thấy thật bình yên và hạnh phúc. Ôm chặt Chito trong tay, anh cảm thấy thật âm áp và rạo rực.

Chito dụi mặt vào ngực anh che đi khuôn mặt đỏ hồng, không hề biết, cô nàng đang vô tình khiến toàn thân anh cứng đờ ra... Anh phải chiến đấu kịch liệt với con dục vọng. Chả là... cô nàng vẫn rất ngây thơ không hiểu biết gì về tâm lí của đàn ông đang yêu, dù cô chính là người thường xuyên cho Yuki lời khuyên trong chuyện tình cảm.

Cô ngây thơ thì vô tư rồi, chỉ tội cho Ajita, một đêm mất ngủ...

Lời kể của Yuki, đồng thời chuyển cảnh sang phòng Ren và Yuki... Action!

Ren ngồi im mép trên giường, cười cười năn nỉ khi nhớ đến khuôn mặt đỏ gay của tôi ban nãy khi cởi cúc áo cho hắn. Tôi vòng ra, quỳ trên giường sau lưng hắn, cẩn thận cởi áo hắn ra, vai phải và một mảng lưng hắn xung tấy đỏ ửng, có đôi phần bầm tím bởi máu tụ lại dưới da, vài chỗ còn rỉ máu mờ mờ.

Thấy vết thương này của Ren, tôi như ngừng thở, hô hấp trong phút chốc cứ như không phải của tôi, không khí xung quanh như bị rút cạn ô xi.

Ren hấn bị như thế là tại vì tôi vô dụng, là vì tôi không chịu nói rõ cho hấn vấn đề của mình, là tại vì tôi ngu ngốc không biết tránh đòn đó, tại vì tôi đòi hỏi mọi người đến G, tất cả đều là vì tôi. Vết thương như thế này không đau cũng rất, vậy mà Ren vẫn bình thản như không có gì xảy ra. Rốt cuộc khả năng chịu đựng của hấn cao siêu đến đâu được.

Nhưng dù gì thì... tất cả đều là do tôi... là lỗi của tôi, nhưng người hứng chịu mọi thứ lại là Ren... lại là người tôi yêu thương nhất.

Tôi biết lúc này có trách bản thân cũng không giúp ích được gì, nhưng biết sao giờ, tôi không mắng mình thì không thể chịu được cảm giác tội lỗi gò bó trong tim. Làm tổn thương một người, tôi đã không thể chịu được, đáng này, đây lại là bạn trai, lại là người yêu của tôi. Cảm giác khó chịu như dao đâm đâm chém này... thật sự rất đau.

Nước mắt tôi không tự chủ rơi xuống, nhưng tôi cố kiềm nén tiếng nấc, không để hấn biết mình đang khóc. Ren đột ngột cất giọng hỏi tôi:

– Rốt cuộc ban nãy tại sao em lại như vậy?

– Như vậy là sao? – tôi nhỏ giọng hết mức để hấn khỏi phát hiện ra nó nghèn nghẹn.

– Không tránh không né, cũng không hóa giải nó, phép thuật đó vốn rất đơn giản mà. – hấn không quay đầu, chỉ chậm chậm hỏi tôi.

Tôi lúc này nửa nghe nửa không, ánh mắt và tâm hồn tôi đều chăm chăm vào vết thương trên lưng Ren. Tôi vô thức đưa tay ra chạm nhẹ vào, giọng hấn run lên khe khẽ.

– Đau lắm sao? – tôi sụt sùi, không thể giấu nước mắt được nữa rồi.

Ren tất nhiên nhận ra, hấn quay đầu, phát hiện khuôn mặt đầm nước mắt của tôi liền đứng dậy xoay người, vội vàng cúi xuống ôm tôi vào lòng, ra sức hỏi:

– Em sao vậy, ai bắt nạt em?

– Kh... không có. Anh đừng ôm em, sẽ rất đau. – tôi nghẹn ngào đẩy hấn ra, mà cũng không dám đẩy mạnh, sợ hấn đau.

– Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra hả?

Ren buông thông tôi ra, nhưng tôi vẫn yên bình trong vòng tay hấn. Ren cúi đầu nhìn tôi chăm chú, như thể mọi cử động nhỏ của tôi cũng rất đáng để quan sát. Tôi chùi chùi nước mắt, thút thít kể tất cả cho hấn nghe, việc phép thuật của tôi có vấn đề, cả việc tôi cảm thấy tội lỗi như thế nào khi để hấn bị thương vì tôi. Cứ như giọt nước tràn ly, tôi vừa nín tay hấn vừa lấp bắp kể.

Ren lắng nghe chăm chú, không hề mất kiên nhẫn trước một câu có mấy chữ mà kéo dài cả phút vì mấy tiếng nấc của tôi.

Nói xong hết, tôi mới nhẹ nhàng nín vạt áo Ren, trên mặt vẫn nước mắt nước mũi tèm lem:

– Em sau này sẽ không hư nữa, sẽ nghe lời anh.

Ren từ nãy đến giờ chỉ trầm lặng nghe tôi nói, cuối cùng lại ôm chặt lấy tôi. Tôi cảm thấy vai hấn run run lên... như là đang nhịn cười.

– Haha... em suy nghĩ đi đâu vậy? Vết thương này không nhằm nhò gì tới anh đâu. Nhưng mà... – hấn kéo tôi ra, đưa mặt sát mặt tôi, để tôi nhìn chăm chăm vào hấn.

Hai tay hấn áp lên má tôi, khẽ nâng mặt tôi cho vừa vặn nhìn thẳng vào mắt hấn. Những ngón tay thon dài vừa khít cổ tôi, hấn đưa ngón cái khô ráp dịu dàng lau nước mắt trên mặt tôi, hấn lại chậm chậm nói:

– Về chuyện phép thuật của em, chúng ta nên đến bệnh viện để kiểm tra.

– Em nghĩ không có chuyện gì đâu. Có lẽ chỉ do em quá mệt nên mới vậy. – tôi không còn... bùng nổ nữa, nhưng vẫn còn thút thít, nước mắt vẫn không ngừng rơi, và Ren vẫn kiên trì lau nước mắt cho tôi.

– Ai vừa nói sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh hả? – hấn nhướn mày, cười đều, ngay lập tức dùng lời của tôi đã kích tôi.

– Nh... Nhưng mà em... vốn đâu phải một pháp sư bình thường. Có đưa đến bệnh viện... cũng vậy thôi. – tôi kiểm soát. Gì chứ trên đời này tôi ghét nhất là đến bệnh viện, vừa tốn kém lại còn rất đáng sợ, mấy mũi tiêm với cả dao phẫu thuật mà tôi xem trên ti vi cứ mãi ám ảnh tôi không ngừng.

– ... – hấn trầm ngâm một hồi, nụ cười trên môi cũng không còn nữa, thay vào đó là một biểu cảm nghiêm túc đến không ngờ – Vậy thì chỉ cần đưa em đến nơi có chuyên gia về DW và WW là được.

– Ý... ý anh là sao? – tôi run run... ực... không phải chứ???

– Em nghĩ sao? – ánh mắt hần lóe lên một tia sáng, khóe miệng cong lên đầy kiêu ngạo.

– Đừng n... nói là...

– Anh sẽ hộ tống em đến G, cho họ giúp em kiểm tra...

– ... – tôi chỉ hoảng loạn nhìn Ren không nói, đến cả nước mắt cũng quên mất việc tuôn rơi. Hần biết ý, liền xoa đầu tôi dịu dàng.

– Nhất định anh sẽ bảo vệ em, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

– Không! Em không muốn! Em không làm kiểm tra đâu! – tôi quần quai, cố làm nũng hần – Em ghét mấy cái máy móc với ống tiêm lắm! Đừng bắt em tới đó mà... Hự... á haha! Anh haha... chơi xấu... ha... ha ha...

Tôi bị hần đè ra giường cù lấy cù để. Cái tên này rõ ràng đang bị thương, tại sao vẫn khỏe khoắn đến dường này! Thật là khiến người ta muốn văng tục... haha... nhột chết mất thôi.

Cánh cửa phòng đột ngột bật mở, một cô hầu bên ngoài bước vào. Trên tay cô ta là hộp dụng cụ y tế, cái thau nhỏ, cái khăn mặt và một cuốn sách về trị thương dành cho WW.

Cô ta đưa mắt nhìn Ren đang đè tôi ra giường, còn tôi thì mặt đỏ gay (vì cười), hơn nữa, biểu cảm của hần còn đang rất nghiêm trọng, còn nữa còn nữa, hần còn để trần, áo bị vứt sang một bên... tư thế này... tình huống này... cứ như chúng tôi đang chuẩn bị làm trò ‘gì đó đó mà ai cũng biết là gì rồi đó’ vậy.

Tôi chưa kịp lên tiếng giải thích, cô ta chỉ cúi đầu, đặt mọi thứ xuống bàn rồi mở miệng, giọng lạnh te:

– Xin lỗi đã làm phiền. Hai người cứ tiếp tục.

Tiếp tục cái quái gì chứ!? Đây cô kia! Đứng lại cho tôi giải thích! Đây!!

Tại sao tôi chỉ có thể gào thét trong lòng kể mà không hét lên? Vì Ren hần đang lấy tay bịt miệng tôi. Đợi cô ta đi rồi, hần mới cúi sát xuống:

– Em định giải thích cái gì?

– Em và anh...

– Người ta có quyền tự do tưởng tượng. Em đừng can thiệp chứ nhì.

– ... – cái thể loại quyền hành gì vậy!!

Tôi chịu thua, nhúng khăn vào thau nước ấm, vắt khô, nói:

– Mau ngồi cho chàng hoàng, em giúp anh trị thương.

– Được.

Hần gạt đầu, nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu, chính là ngồi ở mép giường.

Tôi cầm cái khăn trên tay, nhẹ nhàng lau sạch vai và lưng hần. Ren không thềm rên rĩ không thềm kêu la, chỉ đưa ra gương mặt hưởng thụ đầy đều đặn cùng với nụ cười gian xảo thường.

Mỗi lần chạm vào hần, tim tôi co rút dữ dội, cứ nghĩ là nếu mình lỡ mà mạnh tay thì hần đau chết mất... với suy nghĩ đó, tay tôi bắt đầu run vì chịu áp lực nặng nề... vậy nên, đối với tôi thì, quá trình lau cho hần chính là quá trình vô cùng khủng khiếp, như thể chính tôi mới là người bị đau.

Lau xong đầu đó, tôi với tay lấy cuốn sách, đồng thời bảo Ren:

– Anh ngồi im đó cho em.

Tôi lật lật vài trang, thấy điều mình cần làm, liền ghi nhớ và thực hành.

Tôi quỳ gối sau lưng hần, tay trái cầm cuốn sách, tay phải rà trên lưng hần với một khoảng cách nhất định. Lòng bàn tay tôi và làn da hần cách nhau chừng hai cm, tôi bắt đầu đọc phép... mãi một lát sau, vết bầm mới mờ mờ dần... tôi đã kiệt sức buông sách nằm lăn ra giường thờ hồng hộc.

Đúng vậy, nếu là bị thương do tác nhân vật lý thì việc chữa trị sẽ rất đơn giản, tuy nhiên, nếu là do phép thuật gây ra thì khá là phức tạp. Chính vì vậy, cùng là đứt tay, nhưng nếu là do dao cứa trúng thì ngay lập tức có thể lành, nhưng nếu do bị tấn công thì việc chữa trị khá là tốn thời gian.

– Hôm nay... tạm thời đến đây thôi. Một quá. Em vô dụng lắm.

Ren đột ngột quay sang tôi:

– Sẵn tiện anh đang coi trần, em có muốn làm gì không?

– L... Làm gì? Anh lại đang suy nghĩ gì vậy hả?! – tôi nghiêm mặt – Làm ơn... chững chạc một chút đi. Anh nghĩ chúng ta đang trong tình thế như nào? Ban nãy lúc ở G, anh cũng cà lơ phất phơ được, rất hại tim em có biết không?

– ... – hấn tiu nguïu, dường như tôi thấy tai cún và đuôi cún trên người hấn cùng lúc sụp xuống, buồn bã như thể vừa bị chủ mắng.

– ...

Ren ngồi nhìn tôi chăm chú. Tôi liếc hấn một cái, thấy vai hấn tương đối ổn, mới thờ phào, đi tắm rồi nằm dài trên giường lấy sách tư liệu ra đọc.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: MIKI VÀ SASUKI.

Tôi lấy sách tư liệu ra đọc.

Ren đã tắm xong, vừa bước vào phòng, nhìn tôi một lúc rồi đột nhiên kéo tôi dậy, nhưng im lặng không nói, cũng không giải thích tại sao mình làm vậy, tôi tức điên mất. Hấn có biết tâm trạng tôi đang thế nào không mà còn...

Vốn định chửi Ren, nhưng ai ngờ hấn lôi tôi ra xô pha, bản thân mình ngồi xuống, tựa lưng vào ghế thật êm ái, mới đưa tay kéo tôi ngã tọt vào lòng hấn. Ren xoay người tôi lại, kết quả tôi ngồi trong lòng hấn, còn Ren lặng lẽ ngồi sau lưng tôi, hấn luồn tay qua eo tôi, nhỏ giọng nói:

– Bên trong phòng ngủ rất tối, ánh sáng không đủ, đèn ngoài đây sáng hơn, đọc sẽ không hại mắt.

Lúc này... tôi thật không biết nói gì hơn.

Cái tên này đúng là không thể ghét hấn được. Lúc thì đùa giỡn dai đến mức khiến tôi cáu bẳn, cáu đến mức muốn bóp nát hấn. Tuy nhiên, những lúc tôi yếu đuối và hoang mang như thế này, Ren luôn dành cho tôi những quan tâm đặc biệt, chăm sóc tôi như sợ tôi sẽ cô đơn. Hấn luôn bên cạnh tôi, dù không nói ra thành lời, nhưng những hành động của hấn như đang thể hiện cho tôi biết, dù tôi có như thế nào đi nữa, thì Ren hấn cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh hỗ trợ cho tôi.

Cảm động ư... có lẽ...

– Cùng đọc đi. – Ren lại lên tiếng, câu nói đơn giản nhưng khiến cảm xúc của tôi vỡ òa.

Tôi ngồi im trong lòng Ren, có lẽ hơi mè nheo tựa vào người hấn, chăm chú đọc. Ren ôm chặt lấy eo tôi, hăm khom người, cảm tựa vào vai tôi, cũng bon chen đọc.

Một lát sau, không biết Ren lấy từ đâu ra một cái chăn mỏng, khoác lên đùi tôi, lại lấy một cái khác choàng lên vai tôi, trong khi bản thân chỉ đọc có cái sơ mi mỏng vừa thay ra.

Ày... đêm nay thật là một đêm dài đằng đẵng.

Tối đó, tôi mơ thấy một giấc mơ... là giấc mơ về chuyện tình của ba mẹ tôi...

Dựa vào tư liệu, tôi biết được rằng, mẹ tôi, Miki là con gái của một gia đình quý tộc, bà là một DW, bà rất xinh đẹp, lại tài năng, tính cách cũng rất dịu dàng, đôn hậu, tuy nhà rất giàu, nhưng bà lại thích sự tự do, thích du ngoạn khắp nơi chứ không muốn suốt ngày bị nhốt lại trong căn nhà kính, hết như con chim trong lồng, càng vùng vẫy càng đau đớn.

Còn ba tôi, Sasuki, ông lại là một WW, chỉ là một thầy giáo nghèo nhưng vô cùng lương thiện, ngoài giảng dạy ở trường pháp sư ra thì ông còn mở lớp dạy miễn phí cho những gia đình không có điều kiện để đi học, mọi người đều rất yêu quý ông, mọi người trong thị trấn lúc đó gần như tôn thờ ông, xem ông là một vị vua, vị thần.

Hai người gặp nhau trong một buổi chiều nọ.

Miki vốn rất xinh đẹp, nên có nhiều người theo đuổi là chuyện bình thường, và... bị ghen ghét càng là chuyện bình thường hơn nữa. Ở trường, bà có một lực lượng antifan hùng hậu, gần như chiếm hết hai phần ba số nữ sinh trong trường, trong khi đám con trai gần như phát cuồng vì bà. Lúc đọc đến đây, Ren liền nhủ mày:

– Tại sao, em không giống gì với mẹ em hết vậy?

– Anh im ngay cho em. – tôi đỏ mặt quá tháo.

Vốn ganh ghét với bà nhưng đám con gái trong trường không dám làm gì, vì bà là một quý tộc, hơn nữa còn là một DW tài giỏi. Tuy nhiên, chị đại trong trường, là một cô gái nhan sắc bình thường, cũng không có gì nổi bật, ngoài lực lượng tay sai hùng hậu. Bà ta thích một người đàn ông cùng khóa, liền hẹn người ta ra tỏ tình, nhưng kết quả lại là...

– Xin lỗi, tôi đã có người thích rồi.

– Là Miki sao? – bà ta đau khổ, hỏi câu hỏi mà đã quá rõ câu trả lời.

– Đúng vậy. – không ngoài dự đoán.

Bà ta tức giận, đứng ra kêu gọi đám nữ sinh trong trường lên kế hoạch hãm hại Miki. Có người bảo kê, như giọt nước tràn ly, cả đám cùng đứng lên, dồn Miki vào một góc tường, nhào đến đánh hội đồng bà.

Mẹ tôi tuy rất giỏi, nhưng làm sao chỉ một mình có thể chống chọi với từng ấy người, hơn nữa, bà cũng là con gái, lương tâm cắn rứt thế nào khi bà ra tay làm người khác bị thương. Bà chỉ biết chống đỡ chứ không dám tấn công... nhưng cuối cùng sức cạn, bà ngã ra cỏ, chịu những đòn tấn công. Cả người đau đớn như sắp chết.

Miki bắt đầu ứa nước mắt, tự hỏi rốt cuộc mình đã làm gì sai, rõ ràng bà đâu có cố tình quyến rũ ai, chỉ là nhan sắc trời sinh nó đã vậy, bọn con trai nguyện chết vì bà, cũng là do bọn chúng mê mẩn sắc đẹp của bà, rõ ràng trong chuyện này, bà đâu có lỗi gì.

Bị đánh đau đến mức chết đi sống lại, bà bắt đầu rơi vào mơ hồ, ý thức của bà bắt đầu nhạt nhòa, tầm nhìn cũng hẹp lại, thì bà nghe tiếng hét lớn:

– Mấy người đang làm gì vậy hả?

Giọng nam khàn khàn ấy cất lên, như bàn tay mạnh mẽ kéo bà bật dậy khỏi địa ngục. Ngay lúc đó, trái tim bà rung rinh mạnh trước khuôn mặt khô ngò của người đàn ông kia.

Ông ta... cũng là bố tôi, rẽ đám đông bước vào giữa, đứng trước mặt bà trầm mặc. Ông ta liền gằn giọng, gọi tên của từng người một trong đám đông, ai cũng hốt hoảng, sợ hãi bỏ chạy.

Miki cũng chỉ khó khăn ngẩng đầu, giương mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia.

Được biết đến là thiên tài, bố tôi, giảng dạy ở trường pháp sư, trong khi ông chỉ lớn hơn mẹ tôi một tuổi... ông có khả năng ghi nhớ hết tất cả mọi thứ ông đã đọc qua, hay chỉ liếc qua, chính vì vậy, việc nhớ tên tất cả những học viên của mình, chỉ là chuyện còn con như học thuộc bảng cửu chương.

Ren lúc này lại hỏi:

– Người ta thường nói, con gái giống bố. Tại sao em lại khác biệt đến vậy. Mẹ cũng không giống, đến bố cũng...

– Anh!

– Em ngốc đến vậy mà... không lẽ... em không phải con của hai người họ ư? – hần mặc kệ cái lườm của tôi, mặt dày cười khẩy tiếp tục trêu ghẹo.

Tôi chả thèm quan tâm hần nữa, tiếp tục đọc.

Bố tôi... Sasuki ôm bà trong vòng tay, nhanh chóng trị thương cho Miki. Khi mẹ tôi ngược nhìn cảm tạ Sasuki, ông đã bị đôi mắt đẹp đến lung linh của mẹ tôi cướp đi mất trái tim.

Đó là lần đầu tiên bố mẹ tôi gặp nhau, hai người cùng dành cho đối phương một cảm xúc lạ lẫm, như ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong trái tim họ, chực bùng phát.

Mẹ tôi không hề biết đến ông, sau khi về đến nhà liền tơ tưởng đến người đàn ông kia, tìm mọi cách gặp lại ông, vô đầu bức tóc mái cũng chẳng ra, bà đành uể oải đi học... thật không ngờ lại gặp phải người mà mình muốn gặp.

Ba tôi trong bộ quần áo chỉnh tề vô cùng lịch lãm, khiến đôi mắt xanh da trời xinh đẹp của bà gần như bị hút vào. Trong khi ông chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi gặp lại bà ở đây.

Chỉ là... lúc này hai người mới nhận ra... một người là WW, một người lại là DW...

Mỗi khi tình cờ nhìn thấy nhau trong khuôn viên trường, một cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng dâng lên, chặn ngang miệng, khiến cả hai không thể cất đến một lời chào nhau. Tuy nhiên, sau đó, ba tôi lại tỏ tình với bà, cả hai người hy vọng sẽ có một mối tình bí mật lặng lẽ...

Sau đó, hai người bắt đầu hẹn hò...

Sau đó... tôi ra đòi, quá trình sau đó chỉ đơn giản là thuật lại những việc trước kia Ajita đã từng kể cho tôi nghe, chính xác đến từng chi tiết một.

Giấc mơ đêm đó của tôi... thật sự rất đẹp.

...

Sáng hôm sau, tôi thức dậy thì phát hiện cạnh giường không có hơi ấm của ai kia, một cảm giác trống trải ủa đến. Nắng từ bên ngoài rọi vào, xuyên qua tấm màn dày có vài phần gay gắt, hình như mặt trời đã lên cao. Liếc nhìn đồng hồ... ôi!! Mười một giờ trưa?!

Tôi ngủ say đến thế nào chứ?

Tôi lập tức ngồi bật dậy, vội xỏ dép lê, chạy vội vào nhà vệ sinh. Chuẩn bị xong xuôi đâu đó, tôi mới chạy ra khỏi phòng, nhưng khi bàn tay tôi đặt lên tay cầm, tờ tư liệu hôm qua đặt trên bàn sụt vào tầm mắt, tôi giật mình quay sang, nó khang khác hôm qua thì phải.

Tôi hạ tay, khó hiểu cầm sắp tư liệu lên xem. Những vệt bút đỏ chi chít chẳng chịt nào khoanh tròn, nào tô đen, nào gạch chân, ghi chú vô cùng chi tiết kĩ càng...

Đây rõ ràng là chữ viết của Ren... đừng nói với tôi cả đêm qua hắn đã ngồi ghi chú lại từng này thứ? Mắt tôi cay xè, môi mấp máy run rẩy, tôi liền vút tờ giấy lên bàn chạy ra ngoài. Bắt gặp một cô hầu, tôi liền hỏi:

– Ren đâu?

– Cậu chủ đang ở thư viện đọc sách. – cô ta khép nép đáp lời.

– Cảm ơn cô... – tôi chạy đi một mạch, rồi lại quay đầu, níu tay cô hầu, xấu hổ hỏi – Xin lỗi... cô làm ơn đưa tôi đến đó có... được không?

...

Thư viện nhà hắn cơ man là sách, sắp xếp theo cả bảng chữ cái, từng kí tự là vài kệ cao thật cao. Tôi như lạc trong đồng sách chất như núi kia.

Trang trí ở đây rất đẹp, vừa cổ kính vừa uy nghi, giống như phòng làm việc của vua chúa thời xưa.

Chỉ là... trời thần! Không lẽ trong truyện này chỉ có nhà của tôi là bình thường, suy nghĩ của tôi là bình thường thôi sao?! Tại sao nhà nào nhà nấy cũng có thư viện hết vậy?! Ôi... đầu tôi! Thật là choáng váng, liệu có phải xây thư viện riêng trong nhà, là một mới hiện nay...

Tôi bất giác thở dài, đi vòng quanh tìm hắn, đồng thời lên tiếng gọi:

– Ren! Anh ở đâu vậy?

Đáp lại tôi chỉ có những tiếng vang.

Gọi tên hắn mãi một lúc sau, tôi mới nghe tiếng cọt kẹt, giống như tiếng những dây leo thít chặt. Đi theo tiếng động kì lạ đó, tôi phát hiện, phía trong góc thư viện có một bức tường gỗ lớn, trên đó không có trang trí bất cứ thứ gì. Bên cạnh có một cái nút bấm, tôi liền nôi máu tò mò, đưa tay lên, chưa kịp chạm nó thì bức tường đã tách ra.

Tôi chớp chớp mắt nhìn, cánh cửa từ từ chạy ra, như đang thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. Khuôn mặt tuấn tú của Ren từ từ hiện ra, tôi liền bon chen đưa mắt vào trong... óách! Lại một lô những kệ sách nữa...

Hắn vừa trông thấy tôi, khuôn mặt lạnh lùng vài giây trước nhanh chóng biến mất, đuôi mắt hắn lấp lánh ý cười.

Trên tay hắn cầm theo một sắp giấy khác. Ren hỏi tôi, chất giọng dịu dàng ấm áp:

– Em tìm anh à?

– Ừm. Anh... làm gì ở đây vậy?

Ren bước ra khỏi gian phòng kia, hắn ôm vai tôi đi ra ngoài, đúng hơn là ra dãy bàn ghế dài thườn thượt bên kia phòng, hắn chậm rãi giải thích:

– Anh đang thử tìm tư liệu cụ thể hơn về gia tộc của mẹ em, với lại... tìm hiểu chút chút về những đứa con của DW và WW.

Tôi lặng câm không nói. Cả đêm hôm qua, hắn chiều theo ý tôi, chạy đến tổ chức G, tấn công người ta cả tối ở đó, khuya hôm qua, lại còn thức trẻ ghi chú tư liệu, mệt mỏi như vậy mà sáng còn thức dậy sớm đi tìm hiểu giúp tôi... Tất cả những việc hắn làm là vì tôi, hơn nữa tối hôm qua còn đỡ giúp tôi một đòn mà chẳng tí than phiền...

Một chuỗi cảm xúc ngọt ngào dào dạt xâm chiếm trái tim tôi... Có cảm giác như mình đang ngậm trong miệng một viên kẹo hết sức ngọt ngào... Phải làm sao tôi mới có thể thể hiện hết được hết sự cảm kích của mình dành cho hắn nhỉ... khóc hả... thôi bỏ đi.

Tôi nắm cổ áo Ren, kéo hắn xuống, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi hắn. Ren hắn giật mình, ngo ngắc một hồi mới mở miệng hỏi:

– E... em đang muốn làm gì?

– Em yêu anh! – tôi cười toe toét ôm chặt lấy hắn, dúi đầu vào người Ren.

Ren vẫn đơ ra, nhưng hắn một lát sau cũng khó hiểu vòng tay ôm tôi, khuôn mặt hắn đầy dấu chấm hỏi chấm than vì tình hình hiện giờ là chẳng hiểu cái gì sất.

– E... Em uống nhầm thuốc hả? – Ren phang cho một câu phá hỏng hết cái không gian cảm hưởng lúc này.

– ... – mặt tôi xéo xẹo.

– Nhưng, cứ vậy mà tiếp tục phát huy. – hắn cười khẩy chủ động hôn tôi, hắn từ khi nào đã đặt luôn sáp giấy xuống bàn. Ren dễ dàng nhắc tôi lên để tôi ngồi lên bàn, còn mình đứng sát vào, ôm eo tôi, lại cúi xuống hôn.

– E hèm... thư viện hình như không phải là nơi để thể hiện tình cảm mà nhĩ... – giọng nói giễu cợt của Chito vang lên... ạch... bị thấy mất rồi!

Tôi liền đẩy Ren một cái, hắn suýt té ngã.

– Tụi... Tụi này không có, là đang tìm thông tin thôi.

– À à... tớ có nói gì đâu mà... – cô nàng cười khúc khích, lúc này tôi mới phát hiện ra Ajita cũng đang nắm tay Chito bên cạnh... ạch... vậy là anh cũng thấy. Hôn nữa, Dragon còn đi cạnh hai người họ.

Thôi rồi, bị thấy hết rồi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: CUỘC TRÒ CHUYỆN NGOÀI DỰ KIẾN.

Bị thấy hết rồi... Thẹn quá hóa giận, tôi liền lườm lườm:

– Còn ba người đến đây làm cái gì hả? – tôi vô tình nhìn thấy Dragon, thẳng nhóc liếc tôi một cái... ực... tôi nuốt nước bọt. Mình đang bị một thẳng nhóc dọa sao... tôi còn có thể dễ bắt nạt đến mức nào nữa...

– Tụi này đến xem thử sách nhà Ren thôi mà.

Chito cười cười.

– Mấy người rồi nhĩ? Chúng ta đang được xem là người vô gia cư đấy, lo mà tìm cách đi. – Ren lạnh nhạt nói, ngồi xuống ghế, ánh mắt bắt đầu chăm chú vào sáp tư liệu trên tay, khuôn mặt nham nhở của hắn biến mất nhanh chóng, thay vào đó là ánh nhìn nghiêm túc.

– Thật ra thì Kurai đã liên lạc với tụi này rồi. Anh ta nói sẽ cố gắng gỡ hết bẫy và thiết lập một vòng bảo vệ cho chúng ta. – Chito vội giải thích.

– Với cả, tụi này đến tìm hai người. – Dragon thêm vào, đồng thời liếc tôi thêm một cái nữa... ực...

– Đến tìm làm gì? – Ren lạnh lùng quát mắt... (nguyên văn là “Đến tìm làm gì, không gian riêng tư của chúng tôi bị xâm chiếm kìa có thấy không hả?”)

– Ba cậu nói là cậu đang muốn tìm tư liệu, nên tụi này muốn giúp thôi. – Chito trề môi – Xi... thái độ gì thế này?

– Hehe... đùa tí thôi mà... tớ... – tôi còn chưa kịp nói hết thì...

– Được đó, ba người mau đến đây tìm đi. Còn Yuki, em đi ăn đi, hỏi mấy cô hầu xem bếp ở đâu. Em đã chưa ăn sáng rồi. – Ren lạnh lùng ra lệnh.

– Cậu... – Chito tức giận đến mặt đỏ ửng lên – Cậu xem chúng tôi là người ở chác?! Yuki! Xem chồng cậu kìa!

– Thôi mà... em đợi một lát nữa, mọi người dùng bữa trưa rồi em sẽ ăn luôn. Em xem tư liệu giúp mọi người. – tôi đứng ra giảng hòa... thật là vất vả, tôi

thật là vất vả mà...

– Không được, ít ra cũng phải tìm cái gì đó ăn nhẹ. Không khéo lại đau dạ dày. – hần nghiêm giọng liếc tôi một cái, tôi nuốt nước bọt...

– Được rồi, đừng bướng nữa Chito. Ngoan. – Ajita đưa tay vỗ đầu Chito, nhỏ e lệ cúi đầu, anh quay sang tôi – Em đi bảo đầu bếp chuẩn bị bữa nhẹ đi, giống như bánh ngọt với trà hay đại loại vậy. Nhờ họ đem đến đây chúng ta cùng dùng.

Hừm... tới khi nào Ren nhà tôi mới chừng chạc được như anh.

Tôi gật đầu chạy ra ngoài. Dọc hành lang không có đến một cô hầu, tôi liền mò đường xuống bếp, tự mình dọn đồ đầu bếp chuẩn bị một ít bánh ngọt với trà, sau đó ngồi chờ luôn. Gì chứ thả một con nhỏ mù đường như tôi chạy loang quanh trong căn biệt thự này có thể xác định một trăm phần trăm sẽ lạc, tốt nhất cứ ngoan ngoãn ngồi im đây vậy.

Động tác tay của đầu bếp thoăn thoắt, vừa nhìn đã thấy hai chữ chuyên nghiệp in sâu trên trán. Ngồi được một lúc, tôi có cảm giác như ai đó đang nhìn mình, đảo mắt nhìn quanh mới thấy ba của Ren đang đứng đó nhìn tôi, dù có bị tôi trông thấy, ông ta cũng chẳng tỏ vẻ gì là hoảng hốt, vô cùng bình tĩnh vẫn chăm chăm nhìn tôi.

Tôi cúi đầu tỏ ý muốn chào hỏi, ba Ren không nói gì, chỉ lặng lẽ đến bên cạnh tôi, ông ta ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, mở miệng:

– Hừm... ta xin lỗi vì những gì trước đây ta đã làm với cô.

– Kh... không sao ạ. – tôi nuốt nước bọt trước khi thể ngào ngạt từ ông.

– Thật lòng mà nói, từ trước đến nay, chưa lần nào ta ghét cô, chỉ là ta để yên cho bà ta tự ý muốn làm gì thì làm. – ông ta khẽ giọng... ặc... vậy ra là tôi và ba Ren sẽ ngồi đây trò chuyện á? Cái áp lực này khiến tôi thật sự không thể bình tĩnh, thần kinh căng như dây đàn, cố gắng lắng nghe từng mặt trái của câu chữ.

– Bà ta... là...

– Mẹ kế của Ren. – ông ta thờ ắt ra – Ta từ trước đến nay chưa bao giờ yêu bà ta cả... chỉ là ta cảm thấy cần phải có trách nhiệm...

– Chuyện đó cháu biết. Thật ra, Ren cũng không giận gì bác ở chuyện đó đâu.

– Ren à... thằng nhóc đó càng lớn càng khó hiểu, tính tình thì lúc nóng lúc lạnh, chẳng biết được nó đang nghĩ gì. Chỉ có thể khẳng định, nó thật sự là một đứa tốt bụng và lương thiện. Nhưng mà... ta càng ngày càng không thể hiểu nó nghĩ gì.

– Anh ấy lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng hành động thật bất ngờ khiến người ta choáng váng chẳng kịp phản ứng. Nhưng tất cả những gì Ren làm đều là có lợi cho người khác, còn bản thân ra sao thì mặc kệ. Chính là dạng người biết hy sinh... xem tính mạng của bản thân nhẹ tựa lông hồng. Anh ấy vô cùng lương thiện, điều đó cháu cũng rất rõ.

– Ừm... phải rồi. Nó lúc nào cũng vậy. Lần trước, ta đồng ý lấy lại tập đoàn này, cũng là muốn nói chuyện với nó nhiều hơn về công việc, không ngờ nó tổng luôn cho ta, còn bản thân thì tiếp tục chơi bời. Thật không thể tin nổi, ta bị nó qua mặt như thế. – giọng ông ta có chút bất lực, nhưng xen vào đó là hơi buồn cười.

– Bác đâu phải là không hiểu rõ anh ấy. Ren thật ra không có ghét bác đâu, chỉ là anh ấy không đủ dũng cảm để nói ra tình cảm thật của mình mà thôi. Cháu nghĩ nếu bác tiếp tục kiên trì ở bên ủng hộ cho Ren, anh ấy nhất định sẽ vạn phần bội phục bác.

– ...

Ba của Ren không nói gì nữa, và tôi cũng im lặng không lên tiếng, cuộc nói chuyện chấm dứt tại đây. Ông ấy ngồi suy tư trầm ngâm, trong khi tôi ngồi như trên lửa, thấy rất khó xử, cũng rất khó chịu.

Ngay lúc này, đầu bếp đem ra cái mâm sắt trang trí rất bắt mắt, trên đó có năm tách trà và năm đĩa bánh ngọt, nhìn vô cùng tinh tế, hết như tiệc trà hoàng gia.

– Cô có cần tôi giúp đem đến đó không? – đầu bếp lịch thiệp hỏi tôi bằng một giọng nói ấm áp.

– Không cần đâu. Cảm ơn. Tôi có thể tự mình đem đi. – tôi mỉm cười đứng dậy, đưa tay đỡ lấy cái mâm. Ba của Ren ngồi bên cạnh lúc này mới lên tiếng.

– Vậy... cô đi cẩn thận, có gì cần giúp đỡ cứ bảo người hầu gọi tôi.

Ông ta nói rồi quay lưng bước đi. Dáng vẻ cô độc lạnh lẽo trong cái không gian rộng lớn trở nên thật... đáng thương. Trong lòng tôi trào dâng một nỗi xúc động đặc biệt.

– Tình cảm cha con... thì ra là thế... – tôi lẩm bẩm thì sau lưng truyền tới tiếng nói.

– Yuki. Em làm gì mà đứng ngơ ra đó?

Tôi lập tức quay người, trà trong tách khẽ sóng sánh. Ông đầu bếp đã rời đi từ khi nào, chỉ có Ren đứng đó. Hắn hỏi tôi, nhưng ánh mắt thâm trầm lúc này đang dõi theo bóng lưng người đàn ông cô độc mà hắn gọi là ba.

Thấy tôi không trả lời, Ren lại lên tiếng:

– Anh hỏi em làm gì mà lâu vậy?

Lúc này, ánh mắt của hắn đã chuyển sang tôi, để lộ ra vài phần dịu dàng.

– Ồ... đầu bếp chuẩn bị khá lâu, chắc mọi người chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi. – tôi vừa nói vừa rảo bước về phía hắn. Ren nhìn tôi, rồi liếc về phía hành lang vắng lặng, sau đó mới bẻ cái mâm trên tay tôi quay người đi trước, phun ra hai từ.

– Để anh.

Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh Ren. Một lát sau, có vẻ như tò mò đã chiến thắng lí trí, hắn quay sang hỏi thẳng tôi:

– Ông ta và em... ban nãy nói gì thế?

– Em và ông ấy chỉ trò chuyện một chút về anh thôi mà. – nhớ lại dáng vẻ cô đơn của ông, tôi có chút buồn, trong giọng nói cũng thể hiện rõ sự chán nản.

– Trò chuyện về anh là nói cái gì? Ông ta đã nói gì với em? – hắn gắng hỏi cho đến nơi.

– Thì là... mấy cái sở thích biến thái của anh, với cả tính tình lúc này lúc kia... – tôi trêu Ren, bị hắn lườm một cái.

– Có thật không?

– Thật mà. Em nói dối anh làm gì chứ? Giấu anh cũng có được ích lợi gì đâu. – tôi phân bua.

– Tốt. Em không được giấu anh gì đâu đấy, cho dù đó có là ba chồng, thì anh vẫn ghen.

– ...

Oạch... từ nãy đến giờ, tôi cứ nghĩ là hắn lo lắng chuyện gì, chẳng hạn như tâm sự của ba hắn hay gì đó... bây giờ thì hay rồi... chính là ghen.

Cái tên này có thể trẻ con đến mức nào được nữa đây? Đến cả đối tượng là ba chồng, hắn cũng ghen?

Thật hết nói nổi.

– Hai người làm gì lâu quá, tớ còn tưởng cậu lạc đây Yuki. – Chito ngồi co hai chân lên ghế, tay đẩy mắt kính, tay cầm cuốn sách đặt trên đầu gối, liếc qua tôi nói.

– Hỳ hỳ,... chắc là cậu đợi lâu lắm rồi. – tôi cười trừ cho qua chuyện.

Ren đặt cái mâm lên bàn, liếc qua Dragon, thẳng nhóc lập tức buông tờ giấy mình đang cầm, nhấc một đĩa bánh lên rồi đặt trước mặt mình, lấy nửa bỏ một miếng vào miệng.

Dù khuôn mặt vẫn rất vô cảm, nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh ý cười. Thằng nhóc rõ thích đồ ngọt.

– Có thu được kết quả gì không? – tôi hỏi thăm.

– Có chút chút. Tội anh ghi chú lại hết rồi. – Ajita nói, tay vẫn không ngừng viết. Chito bên cạnh cúi người nhìn bàn tay to lớn của anh.

– Nhưng mà chỉ có tư liệu về gia tộc của mẹ cậu thôi, chẳng có cái gì nhắc đến vấn đề sức khỏe của cậu cả Yuki. – Chito thờ dãi, nhấp môi tách trà.

– Làm phiền mọi người quá. – tôi ngại ngừng gãi đầu, nụ cười hơi méo đi một chút. Một tiếng ‘cốc’, trán tôi truyền đến một cơn đau – Au! Đau quá... .

– Còn nói những lời như vậy nữa thì đừng trách anh hôn em ngay trước mặt bọn họ. – Ren hắn cốc đầu tôi, lạnh lùng nói.

– Hừ... anh bắt nạt em đấy à? – tôi méo mồm nhìn Ren – Đồ đáng ghét này...

– Ồ... hôm nay em lấy cái gan đâu ra mà ghét anh hả? Em thật sự muốn anh hôn em ư? – hắn trợn mắt ngạc nhiên, vẻ sau vừa đùa vừa nghiêm túc, chẳng biết hắn đang nghĩ gì, nhưng hắn đang tiến đến chỗ tôi đứng.

– E... Em không có. Anh đừng đùa nữa. Mau chóng tiếp tục đọc tài liệu đi. – tôi nuốt nước bọt đánh trống lảng, đồng thời ngồi xuống ghế với tya lấy một tờ giấy đưa lên đọc.

Ren thôi không nói gì nữa, mà trực tiếp tiến đến ngồi cạnh tôi, đúng hơn là hắn quay người ngồi quay mặt vào tôi. Hắn lấy đĩa bánh đặt lên bàn trước mặt

mình, một tay vịn vành đĩa, một tay lấy một miếng rô to, hân đưa ra trước mặt tôi.

– Anh giúp em ăn. – Ren nhẹ giọng đáp, vừa giống như đang đe dọa, vừa giống như đang chiều chuộng.

– Kh... không cần đâu. Em tự ăn được mà, đừng có đối với em như con nít thế. – tôi lại lèm bèm, hơi ngửa người ra sau né tránh, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay.

– Anh nói. Em chưa ăn sáng, bây giờ có ăn hay không? – Ren nhú mày.

– Được rồi, ăn là xong chứ gì? – tôi đưa tay cầm cái nĩa, nhưng Ren đột nhiên kéo nó ra xa, khiến bàn tay tôi chơi vơi trong không trung – Anh lại làm cái trò trẻ con gì vậy?

– Em cứ xem đi, để anh dứt cho. – hân cười nham nhở... rồi... Ren lại nghĩ ra trò mới để tiêu khiển.

Tôi há mồm nhìn Ren, hân liền cho phần bánh vào, mùi hương ngọt ngào tan chảy trong miệng, lan khắp nơi... đúng là bánh của đầu bếp chuyên nghiệp có khác. Tôi nhất thời nhớ đến cái bánh đầu tiên tôi làm, nó đen như than vậy mà Ajita vẫn cắn răng ăn hết, ăn xong còn dám cười khi khi bảo ngon.

– Hai người kia tình tứ quá. Tại mình có nên thân thiết như vậy không? – Ajita nhếch mép nhìn Chito.

– Anh đi so bì với họ ư... với hai cái người mà xa nhau vài phút đã không chịu nổi, lật đật chạy đi tìm nhau á? Anh không có چرا đầu. – Chito cười ha hả. Anh cũng đưa đôi mắt đều cang nhìn tôi, lần đầu tiên tôi thấy mặt này của anh a... vậy là hiểu luôn. Ai ở bên cạnh tiếp xúc với Ren ấy, không ít thì nhiều, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nhân cách.

Tôi không thêm phản kháng, chỉ bịu môi ra chiều khinh bỉ rồi tiếp tục xem tài liệu. Thi thoảng kem bị dính ra ngoài thì Ren lại lấy ngón cái quẹt quẹt qua môi tôi, rồi cho vào miệng. Vì mức độ vô sỉ của Ren thì tôi đã quá quen rồi, mãi cũng chẳng có cảm xúc gì với hân nữa.

Tuy nhiên, cái tên này được nước làm tôi, hân cứ cố tình dứt lẹch, khiến môi tôi ngày càng lem luốc, nhìn cứ như con mèo ăn vụn. Bị tôi lườm một cái, Ren cười thích thú tiếp tục công việc dứt ăn cho tôi.

Sau một lúc ăn qua ăn lại, xem tới xem lui, chúng tôi thu hoạch không ít.

...

– Vậy thì... cậu quyết định sẽ đưa Yuki đến G? – Chito nghiêm mặt nói, ánh mắt lộ rõ lo lắng nhìn vào tôi.

– Đúng vậy. – hân gật đầu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: REN VÔ SỈ

– Đúng vậy. Có tôi đi cùng thì có thể có chuyện gì được. – Ren gật đầu đầy tự tin, hân mỉm cười với tôi như thế, chỉ cần tin tưởng vào Ren, hân có thể giúp tôi mọi việc, tôi chỉ cần tựa vào hân mà thôi.

– Cậu đừng có tự tin quá đáng như vậy? Một mình cậu chống lại cả một tổ chức, nhờ như dính bẫy ngầm của boss thì hai người ngủm chắc luôn. Tôi cũng muốn đi theo. – Chito cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình... dù miệng thì nói là lo cho tôi, nhưng không hiểu sao tôi thấy trong ánh mắt đó có vài phần thích thú vậy...?

– Ừm. Chito nói đúng đó, đưa Yuki vào đó, cần có nhiều người hộ tống, còn cần thêm hỗ trợ từ bên ngoài, nhờ như boss đột nhiên trở mặt, chúng ta còn có đường mà thôi lui. – Ajita nhú mày, nhìn đăm đăm vào con cá chiến trên đĩa trước mặt mình.

– Ừ. Hai người đi một mình thật sự là không ổn đâu. – Dragon nhìn nhìn tôi rồi cười nhếch mép – Nhất là... khi anh đi với một cô nàng vô dụng như vậy...

– Này! – tôi trừng mắt, đâm nĩa thật mạnh vào con cá trước mặt – Cậu nói gì nói lại xem nào?

– Tôi nói cô vô dụng đấy! – nó lẽ lười trên tôi... thật là đáng chết!

– Đủ rồi, hai đĩa này, đây là cái chợ sao? – Ajita lên tiếng, hơi liếc về phía ba Ren đang ngồi ở phía bên kia, chăm chú dùng bữa.

Phòng ăn nhà Ren biệt lập với nhà bếp. Căn phòng này rất rộng, đèn đóm thiết kế vô cùng cầu kì nhưng rất trang nhã, ánh đèn vàng ấm cúng tỏa ra khắp nơi. Cả cái bàn ăn dài thướt, ba hán ngồi một đầu, chúng tôi lần lượt ngồi đối diện nhau. Lần trước tôi đến đây, hình như là cái bàn khác, hơn nữa, kiểu trang trí của căn phòng cũng khác.

Ông ta im lặng dùng bữa, không thèm đoái hoài gì đến cuộc trò chuyện của chúng tôi. Chỉ là, chốc chốc lại liếc nhìn Ren một cái, như xem thử biểu hiện của hán khi ngồi ăn cùng ba mình.

Ba hán lại thờ dài, tiếng thở rất khẽ, nhưng không đủ để qua mặt mọi người, nhất là Ren. Ren không quan tâm đến ông ta, lên tiếng:

– Được rồi, vậy ăn xong chúng ta đến thẳng G.

– Chắc. Anh đừng làm em sợ, nghĩ đến một lát nữa phải nằm đó cho người ta kiểm tra, em thật sự ăn không vào. – tôi rùng mình một cái làm nũng với Ren... làm ơn đi mà, dòi lại đi mà... tôi ăn không vào thật đấy!

– Vậy thì vừa đi vừa ăn là được. – Ren buông nĩa, quay sang nhìn tôi, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc... giống như câu vừa rồi không phải là đùa vậy...

– L... là đùa mà... nhỉ? – tôi chớp chớp mắt.

Hán không nói gì, chỉ mỉm cười xoa đầu tôi, xong lại tiếp tục dùng bữa. Tôi kể từ giây phút đó hoàn toàn câm nín, không dám hó hé chỉ một lời.

Ăn xong, chúng tôi chuẩn bị đầu đó mới gọi cho Kurai. Mất một lúc lâu sau, anh ta mới:

– Có chuyện gì vậy?

– Bây giờ chúng tôi đến G, hy vọng anh có thể trợ giúp. – Ren nói một cách không cảm xúc, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm nào.

– Sao lại đột ngột vậy, xảy ra chuyện gì rồi sao? – giọng anh ta đầy lo lắng, tôi nghe tiếng sột soạt.

– ... – Ren nói tóm tắt rồi khẽ tăng hăng – Cảm ơn anh trước.

– Được rồi, cứ yên tâm đến đó, có gì tôi sẽ ngay lập tức thông báo. – giọng anh ta nghe rất đáng tin cậy.

– Ừm. Nhờ vào anh. – Chito đáp.

– ...

– ...

Oách! Chito vừa trò chuyện với Kurai kìa...

Oách! Thật là ngạc nhiên a.

– Chito... ch... chuyện này cậu...

– Được rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi. – cô nàng nói rồi tắt máy.

Mấy cái chức năng như tắt và bắt máy này đều là sau này Ajita mới cải tiến thêm, nhưng thật sự, tôi cảm thấy nó rất cần thiết.

Đeo mấy cái ba lô trông khá gọn gàng lên vai, chắc là vũ khí để phòng vệ, Ren nắm tay tôi kéo đi. Trên đường ra đến cổng nhà, ba của Ren đột nhiên xuất hiện, ông ta hỏi chúng tôi, khuôn mặt thật sự rất lo lắng, hơn nữa còn vô cùng chân thành, như thể ông ta lo cho chúng tôi như chính lo cho bản thân:

– Máy đưa có cần ta giúp gì không?

– Không cần đâu. – Ren lắc đầu đầy kiêu ngạo – Nhưng ông giữ cái này, có gì chúng ta liên lạc.

Hán nói rồi đưa cho ba mình cái điện thoại. Tôi liếc sang Ajita. Đây là dụng cụ liên lạc riêng trong nhóm, tự khi nào đã phân phát khắp nơi thế kia, hèn gì anh ấy phải cải tiến thêm mấy chức năng nữa.

Cơ mà nó không có quan trọng nha. Quan trọng hơn là, Ren hán đang thể hiện thái độ gì thế kia? Hán không còn hận ba mình nữa, chuyện đó tôi biết rất rõ, nhưng không ngờ hán dám thể hiện ra mặt như thế này.

Ông ta đón lấy cái điện thoại từ tay Ren, ánh mắt lấp lánh. Hán tiếp lời:

– Tôi nghĩ ông đủ thông minh để tìm ra cách dùng nó. Vậy chúng ta đi thôi.

Hán kéo tôi đi trước, sau lưng là Dragon, Ajita và Chito.

Thằng nhóc nhìn ba hần chăm chăm rồi mới quay người, trầm mặc. Dragon dạo gần đây thật ít nói, chọc giận tôi cũng không còn hăng say như trước... khiến tôi thấy có chút... tội lỗi.

Chúng tôi đem nó đến với thế giới này, vậy mà giữ nó lại bên cạnh cứ như quản gia với vệ sĩ... thằng bé có vui vẻ gì đâu.

Đi thẳng đến khách sạn đó, đúng như dự đoán, đóng cửa.

Chúng tôi thẳng tay phá cửa bước vào. Vì khách sạn không có hệ thống báo, nên việc đột nhập vào nhà bếp khá đơn giản.

Lần này, chúng tôi là đường đường chính chính chứ không cần phải lén lút như lần trước, nên thật sự không mấy khó khăn.

Nhưng mà cũng lạ thật, đáng nhẽ ra sau lần bị chúng tôi đột nhập đêm trước, họ đã phải hoặc là tăng cường bảo vệ, hoặc là dời trung tâm đi nơi khác, tại sao mọi thứ vẫn y như lúc chúng tôi đến đây lần đầu tiên.

Khi chân vừa chạm đất, cái sảnh đầu tiên cũng là cái sảnh rộng nhất vẫn vậy, không có chút nào thay đổi; vừa vặn lúc này, điện thoại rung nhẹ.

— Kurai đây, khu vực này chỉ còn lại một tốp người ở khu vực phòng tư liệu, những nơi khác chẳng thấy ai cả.

— Vậy là đúng như em nghĩ, có lẽ bọn họ đã rút kinh nghiệm việc đêm qua mà dời đi nơi khác rồi. — tôi thở dài... nhưng thật ra là đang mờ cờ trong bụng. Tôi sợ kim tiêm cùng với mấy cái mũi sát trùng đáng kiếp, nếu họ không còn ở đây nữa, phải tốn một thời gian, Kurai mới tìm ra được căn cứ mới của G, tôi sẽ dời được 'lich khám' một thời gian, càng lâu càng tốt. Tôi còn cầu mong, chúng tôi sẽ không bao giờ có thể đụng mặt họ nữa.

— Vậy càng phải mau chóng đến khu lưu trữ, tôi nghĩ họ đang thu dọn tư liệu đem sang căn cứ mới. — Dragon lên tiếng, thằng bé trầm ngâm một lúc, hừ, đúng là kẻ thù truyền kiếp của tôi, tại sao mọi thứ thằng bé làm đều là chọc tôi tức điên lên như vậy, tôi có khối bệnh hay không có ảnh hưởng gì đến nó mà cần nó phải quan tâm— Nếu tất cả bọn họ đều đã rời đi rồi, sẽ rất khó khi định vị lại căn cứ của họ một lần nữa.

— Đúng vậy, chúng ta phải đi thôi. — Chito nói rồi kéo Ajita đi về phía hành lang.

Tôi, Ren và Dragon cũng leo theo sau. Cả một hành lang vắng lặng không bóng người, cũng không một tiếng động, chúng tôi đi càng nhẹ nhàng hết sức.

Thật ra thì, theo cảm nhận của tôi, G không phải là một tổ chức ngầm, cũng không phải là tổ chức lậu, vi phạm quy định của MS. G là đường đường chính chính tìm ra, theo đuổi và thuyết phục đối tượng đến tổ chức để hiến thân cho khoa học, là họ có đam mê với những trường hợp đặc biệt, hơn nữa còn làm việc rất chăm chỉ bằng tất cả khả năng của mình, nếu không thì cái khu vực lưu trữ tư liệu cũng không thành thang đến vậy.

Và lại, họ khá là công khai khi dám tuyên chiến với Ren, một nhân vật nổi tiếng thế giới, chỉ cần hần lên tiếng, G sẽ bị vạch trần trước toàn thế giới, áp lực từ các đại pháp sư sẽ khiến họ gặp khó khăn, vậy mà boss lại tự tin như vậy, chứng tỏ bà ta chẳng làm gì sai... hoặc bà ta cho rằng mình không hề sai.

Hơn nữa, căn cứ đặt ở đây, cứ cho là đã giấu đi lối vào, nhưng bên trong lại hoàn toàn không có bẫy, cũng rất ít các DW với nhiệm vụ bảo vệ. Mọi người hầu hết đều rất yếu, giống như cả ngày chỉ vui đầu vào việc giấy tờ, không động tay chân đến việc tôi luyện phép thuật của mình. Căn cứ như thế, giống như boss cảm thấy, có người đột nhập vào cũng không sao, họ cũng chẳng tìm thấy gì phi pháp ở đây cả, còn, việc xây dựng nó ở bên dưới của một khách sạn nổi tiếng, đơn giản là bà ta thích phong cách đó.

Tôi từ đầu vốn không thấy hận G, còn có chút cảm kích, nay tôi lại càng mờ lòng hơn.

Cuối hành lang, cái sảnh lớn kia dần xuất hiện, rơi vào tầm mắt của chúng tôi là cánh cửa dẫn vào khu lưu trữ mờ toang, bên trong nơi tối nơi sáng đầy phức tạp. Chúng tôi bước vào, đúng như Dragon nói, họ đang thu dọn tư liệu để dời đi chỗ khác, mọi người xếp hàng ngay ngắn nhận bên mình một chồng tư liệu rồi dịch chuyển đi nơi khác.

Boss đứng một bên ra lệnh cho từng nhóm vô cùng thành thực, chứng tỏ bà ta là một người có tài tổ chức.

— Cậu to con hơn, sang nhóm bên này, tài liệu sẽ nhiều hơn một chút. Cậu, bỏ cái đó ở lại đi. — bà ta luôn miệng, về mặt vô cùng nghiêm túc và tập trung, hoàn toàn không để ý đến việc chúng tôi đang ngày càng tiến gần.

Nhóm xếp hàng ở đây còn khoảng hơn mười người, tôi thở phào, suýt nữa là không kịp rồi... cơ mà từ khi nào tôi lại nghiêng sang hướng của họ chứ! Rõ ràng là tôi không muốn đi khám mà!

Ren đột nhiên lên tiếng, thu hút sự chú ý của toàn thể mọi người ở đó:

— Xin lỗi, tôi có việc muốn trao đổi với bà.

Boss lập tức ngưng nói, quay phắt sang Ren. Mặt bà ta lộ rõ vẻ bất ngờ.

...

Trong căn phòng lần trước tôi, Dragon và Ren vô tình ngã vào, chúng tôi ngồi quanh cái bàn lớn, trước mặt đặt những tách trà còn bốc khói.

– Được rồi, cậu có việc gì cần trao đổi với tôi.

Ánh mắt bà ta vô cùng đề phòng, tôi phỏng đoán là trong căn phòng này sẽ có vài cái bẫy để bà ta phòng thân, chỉ ít là trong cả căn cứ rộng lớn, cũng phải có một nơi bà ta có thể cảm thấy an tâm khi cùng trò chuyện với người lạ, nhất là cái người đêm qua vừa bị bà ta tấn công cho một đòn. Dù bà ta có mạnh cỡ nào, nếu cả năm chúng tôi cùng hợp sức, chắc chắn dư sức đánh bại boss.

– Tôi, đồng ý giao Yuki cho các người kiểm tra, với điều kiện là, sau việc này, G sẽ làm việc dưới trướng tập đoàn Kisuwaza. Chúng tôi sẽ xây dựng cho các người một viện nghiên cứu, cùng một bệnh viện, để các người có thể công khai nghiên cứu, không được ngấm ngầm làm như bây giờ. Tuy nhiên, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, các người chỉ được kiểm tra Yuki, chứ không được đụng một ngón tay nào vào cơ thể cô ấy. – Ren bình tĩnh nói, boss bình tĩnh nghe. Chúng tôi bình tĩnh thở. Cơ mà cái gì cơ? Chúng tôi rõ ràng là đến đây... e hèm, nhờ vả họ kiểm tra giúp sức khỏe cho tôi, vậy có gì bây giờ hấn lại lấy cái lợi của tôi trở thành cái lợi của họ, còn ra điều kiện với người ta.

Nói một hơi những thứ hoàn toàn không nằm trong tiềm thức của tôi một cách trôi chảy, lại còn không chớp mắt lấy một cái, mặt mày cũng tỉnh bơ như đứng rồi... chỉ có thể là Ren.

Tôi đưa mắt nhìn Chito và Ajita, họ cũng chỉ nhìn Ren chán nản, nói không nên lời.

Tuy nhiên, tôi hiểu tại sao hấn lại đưa ra điều kiện như vậy.

Thật ra, tập đoàn Kisuwaza chỉ gồm những lĩnh vực như nhà hàng, khách sạn, trường học, sân vận động... chứ chưa có bệnh viện, cũng chưa có viện nghiên cứu này nọ, hấn làm vậy, chính là muốn mở rộng thị trường cho tập đoàn, nói đúng hơn là gián tiếp giúp đỡ ba hấn.

Cái tên này tại sao lúc nào cũng vậy, muốn giúp đỡ người khác mà cứ tỏ vẻ dửng dưng, rất tốt bụng nhưng cứ thể hiện là mình thô lỗ. Chi là... cái tính cách đó rất thu hút tôi, khiến tôi một giây cũng không thể rời mắt khỏi Ren.

Ren dứt lời, boss cũng không nói gì, trong phòng lại rơi vào im lặng. Ajita nhìn hai người một lúc mới lên tiếng:

– Cô tại sao phải suy nghĩ. Có thể kiểm tra cấu trúc tế bào cùng với gen di truyền... của Yuki, chắc chắn sẽ đem lại thu hoạch lớn trong công tác nghiên cứu của tổ chức. Hơn nữa, Kisuwaza đã đứng ra tài trợ cho G, không phải một mũi tên trúng hai đích sao?

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: CĂN CỨ MỚI

– Kiểu gì cũng lợi cho cô, vậy không phải là một mũi tên trúng hai đích sao. Cần gì phải suy nghĩ kỹ lưỡng như vậy, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy lợi chứ không thấy hại, cô cứ tùy tiện đồng ý là được rồi. – Ajita rất có tài thuyết phục, nghe từng từ từng chữ như xáo động lòng người.

Nói như vậy chứng tỏ anh đã hiểu tại sao Ren lại đưa ra điều kiện như vậy...?

– Nếu tất cả đều có lợi cho tôi, vậy tại sao các người lại...?

– Chuyện đó bà không cần phải lo. Chỉ cần nói, có hay không. – Ren cắt ngang lời của boss.

Hấn thật sự rất tàn nhẫn, đánh đòn tâm lý thế kia chứ...

Boss trầm ngâm một hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn làn khói mờ mờ từ từ bay lên cao, sau đó hòa tan vào không khí.

– Được thôi. Chúng ta đến căn cứ mới rồi trực tiếp làm kiểm tra. – bà ta gạt đầu rồi đứng dậy, viết ra tọa độ căn cứ mới lên giấy, rồi nói – Đi thôi.

Chúng tôi cùng liếc sơ qua nó, cùng dịch chuyển đến căn cứ mới của G.

Tuy trước lúc dịch chuyển, tay của tôi và Ren đang lồng vào nhau, thế mà chả hiểu tại sao sau khi đã yên vị ở căn cứ mới, tay chúng tôi vẫn đang truyền hơi ấm cho nhau... Tay tôi vẫn nắm tay hấn, trong khi Chito và Ajita ở cách chúng tôi một khoảng.

Dù cho dịch chuyển có chính xác đến mấy thì cũng có xảy ra sai số, không thể tin được chúng tôi vẫn ở cùng nhau.

Đây có phải gọi là định mệnh không nhỉ? Tôi khẽ mỉm cười, chỉ cần những điều đơn giản vậy thôi cũng khiến tôi thấy thật hạnh phúc.

Lúc này tôi mới nhìn quanh, nơi này sáng sủa và trong lành hơn căn cứ trước nhiều.

Bên cạnh tôi có Ren, Chito, Ajita và Dragon, chúng tôi đứng thành một nhóm ở ngay chính giữa căn phòng rộng lớn. Mọi người xung quanh ai cũng mặc blouse đang tập nập làm việc cũng phải dừng bước nhìn chúng tôi dè chừng.

Bây giờ thì tất cả những người trong căn phòng đều phòng thủ nhìn chúng tôi với ánh mắt kì lạ.

Tôi vẫn thản nhiên xem sát khí nơi đây chỉ như lớp bụi mỏng, thổi phát là tan biến, tập trung nhìn xung quanh, xem nơi mình bị ‘phanh thầy’ là nơi thế nào.

Căn phòng này rất rộng lớn, trần nhà cũng rất cao, dường như đây là nơi thay thế cho cái sảnh lớn bên căn cứ cũ. Màu sắc chủ đạo là hai màu trắng đen, phối hợp hài hòa, nhìn rất nhã nhặn và tinh tế, ở mấy góc tường có vài chậu cây cảnh xanh tươi. Ở đây không có đèn, nhưng kì lạ là mọi thứ vẫn rất sáng... có lẽ là một loại phép thuật thấp sáng nào đó.

Nơi này đã được cải thiện hơn lần trước rất nhiều vì trên bức tường xuất hiện dấu vết của cửa sổ, chỉ là tất cả đều đã đóng, rèm phủ kín, có lẽ căn cứ này không được xây dưới nền đất nữa. Trên tường cũng có mấy chậu cây nhỏ gắn dính, đồng hồ, lịch treo tường, một số bức tranh...

Về phần nội thất, ở đây có một bộ bàn ghế, có lẽ dùng để tiếp khách, vài cái máy đang được vận chuyển mà tôi không thể đoán ra nó là cái gì. Có những tủ kính thật cao bên trong vẫn còn rỗng. Căn phòng có rất nhiều cánh cửa. Cánh cửa nào cũng thật lớn, ngoài ra, trong phòng còn có một số nội thất linh tinh như ti vi,...

Mọi người xung quanh bắt đầu xầm xì, một tên đàn ông đứng tuổi, trông có vẻ uy quyền nhất trong cả đám, bước đến cạnh chúng tôi, hắng giọng:

– Các người là ai, tại sao lại đến đây?

Ông ta còn hỏi chúng tôi như vậy, chứng tỏ boss chưa nói gì cho họ ư? Bây giờ bảo chúng tôi phải giải thích như thế nào đây. Rõ ràng boss bảo chúng tôi đến đây trước, bà ta lập tức đến sau, vậy mà... tại sao người lớn làm việc không có chút nào logic thế kia?

Đám người còn lại không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, chỉ cần biết nhìn chúng tôi rất quen, thế là họ thì nhau la lên:

– Họ là những người đêm qua đã đột nhập vào đây đêm hôm qua.

– Các người lại đến đây làm loạn ư? – ông ta đưa tay ra hiệu đám còn lại im lặng.

– Đi mà hỏi chủ nhân các người. – Ren hơi nhún vai đáp, rồi thản nhiên kéo tôi sang sofa ngồi nghỉ ngơi vô cùng bình thản, như thể hẳn chính là một vị khách quý.

– Chủ nhân vẫn chưa về ư? – ông ta hỏi nhỏ một thằng bé, có lẽ trẻ hơn tôi vài tuổi. Thằng nhóc liếc Dragon, rồi nói.

– Vâng, bà ấy chưa về.

– Vậy cho người canh gác cả năm người bọn họ, không để họ vào những nơi tuyệt mật của tổ chức, cũng không được làm họ bị thương. – ông ta lại nói, lúc này, cả năm chúng tôi đều đang yên vị trên bộ ghế sofa nằm ở trung tâm căn phòng.

Sau lời dẫn dò của ông ta, có hai tên DW khá đồ con đứng cạnh chúng tôi nhìn chăm chăm. Những người khác cũng quay lại làm việc, nhưng không giấu nổi tò mò, cứ đi ngang chúng tôi lại len lén nhìn một cái.

Thật ra thì... chúng tôi đâu có phải là trộm cướp hay tội phạm truy nã này nọ, rõ ràng đến đây với mục đích tốt đẹp, giữ hòa bình cho hai bên, cái thái độ đó là gì chứ?

Hơn nữa, khi tất cả mọi người đều nhìn vào chúng tôi, nhất là trước ánh nhìn chăm chú của hai tên kia, tôi cảm thấy rất khó chịu, toàn thân ngứa ngáy không thôi. Ren và Ajita tỏ ra khó chịu, Ren liền lạnh giọng nói:

– Hai người quay ra chỗ khác, không được nhìn chăm chăm vợ ta như vậy.

Trong khi Ajita chỉ khẽ choàng tay qua vai Chito đánh dấu chủ quyền.

Dragon lại còn phụ họa thêm:

– Mau quay đi nếu không muốn sau khi tỉnh dậy, thứ người thấy đầu tiên chính là thể giới bên kia.

Cái... Ba người bọn họ người tung người hứng, trong khi tôi và Chito đỏ mặt tía tai. Đỏ mặt không phải vì thẹn thùng khi được bảo vệ, mà chính xác là vì ngượng, vì ngượng đấy!

Ngoài hai tên này ra, còn rất nhiều người đang nhìn vào chúng tôi, họ làm như vậy thật là quá sức gây chú ý mà. Chết mất thôi!

Tôi chỉ có thể đưa mắt nhìn Chito. Cô nàng nhìn lại tôi đầy ngượng ngùng.

Boss đột ngột xuất hiện, khi Ren sắp xắn tay áo đánh hai tên kia đến nơi. Dragon lập tức tỏ vẻ khó chịu và lạnh lùng:

– Bà làm cái trò gì bây giờ mới về, chúng tôi bị đối xử như tội phạm thế kia.

– Tôi xin lỗi. Tôi có chút chuyện. – bà ta liếc nhanh qua Ren một cái, rồi ánh mắt lại vội vã dời đi – Mọi người theo tôi. Vì mọi thứ vẫn còn đang được dọn dẹp nên hơi bừa bộn một chút. Thông cảm.

– Không sao. Nhưng... mọi thứ còn đang được dọn dẹp thế này, thì việc kiểm tra Yuki sẽ không có gì sai sót đâu chứ? – sau câu nói của Chito, bà ta dừng bước, rồi quay người cười khẩy.

– Cô nghĩ tổ chức của chúng tôi gà mờ đến vậy à? Vật đầu tiên chúng tôi chuyển đến đây chính là máy móc đấy. – bà ta liếc sang tôi – Cô có người bạn tốt thật nhỉ? Lo lắng đến từng chi tiết một như vậy... khiến người khác thấy cảm động theo.

Bà ta đẩy một trong số những cánh cửa lớn trong phòng, cánh cửa lại dẫn đến một hành lang cong cong. Ày... sao mà boss thích những thứ cong cong đến vậy, thẳng một đường không phải là đơn giản hơn hay sao?

Đi dọc hành lang, chúng tôi đến một cái sảnh khác, toàn bộ tường, trần đều là kính trong vắt. Bên ngoài, cảnh sắc đẹp như tranh. Bốn bề đều là cây cối, hoa cỏ, không phải rậm rạp âm u, mà rất thiên nhiên hoa mỹ. Có mấy hòn non bộ rất bắt mắt. Bầu trời trên đỉnh đầu thật sáng, ánh mặt trời soi rọi khắp nơi, từng đám mây trắng nổi bật trên nền xanh, chim chóc cũng thỏa thích bay lượn. Cũng như cái sảnh cũ, nơi đây có vài bộ bàn ghế, tủ, tivi, tranh ảnh, ...

Ngoài cánh cửa dẫn ra hành lang ban nãy thì chỉ có duy nhất một lối đi. Cánh cửa dẫn ra một hành lang khác, tuy cũng cong cong, nhưng tất cả đều làm bằng kính, hơn nữa, dưới chân là cỏ xanh rì, đều đặn mượt mà, giống như được chăm sóc rất kỹ, hành lang kéo thẳng vào trong đám cây. Ngược lên nhìn, nắng xuyên qua kẽ lá chảy thẳng lên vai tôi.

Tôi ngẩng người khi hành lang kết thúc.

Nơi đây là một vùng đất rộng lớn, chính giữa bãi cỏ là một tòa nhà màu trắng thật lớn. Boss đột nhiên cất giọng giới thiệu:

– Đây là khu vực nghiên cứu, khu vực lớn nhất của căn cứ. Vào trong thôi.

Bên trong càng rộng lớn hơn nữa, trần nhà cao vút. Căn nhà này hõm sâu xuống đất, theo cấu trúc như một con ốc xoắn. Bạn có thể tưởng tượng là, nền nhà bị khoét thành một hình tròn, bạn liền xây dựng phần đất bên dưới thành một căn phòng khác.

Nơi chúng tôi vừa đi vào là phần ở trên, hành lang cong thành một hình tròn, đối diện chúng tôi là một căn phòng nhìn rất hiện đại, có nhiều thứ đèn chớp chớp mà tôi chẳng thể hiểu nổi.

Chạy ra bám tay vào lan can, tôi nhìn xuống dưới. Bên dưới có rất nhiều loại máy, chia thành các khu vực riêng.

Mắt tôi sáng rực, quên luôn cả sợ hãi, cảm thấy vô cùng hưng phấn, suýt chút nữa đã mở miệng khen sở thích của boss.

Boss chỉ vào một cái thang máy, bảo tôi:

– Cô xuống dưới đi.

– Được. – tôi gật đầu.

– Những người còn lại vòng qua hành lang này vào căn phòng đó chờ tôi, tôi đi gọi nghiên cứu viên. – bà ta lại lạnh lùng ra lệnh.

Bốn người họ chẳng ai thêm nói gì, liền nghe theo sự sắp xếp của boss.

Thang máy đi xuống, tôi hí ha hí hửng nhìn quanh, thang cũng làm bằng kính nốt, nên tôi có cảm giác mình đang chậm rãi rơi xuống, thật sự rất feel. Ra khỏi thang máy, tôi chậm rãi tiến vào trong, tay sờ sờ mấy cái máy. Đột nhiên nghe giọng nói của Ren phát ra... có lẽ là từ mấy cái loa?

– Nay, không được quậy phá lung tung, ngồi yên một chỗ đi.

Tôi ngược lên nhìn thấy hẳn cùng những người khác đang ở trong căn phòng kín kia. Ren nói vào một cái thanh màu đen, mảnh khá dài, trên đầu thanh đó có một phần hơi phồng ra, hình như là micro.

Tôi mỉm cười vẫy tay chào họ. Liền nghe thấy tiếng Ajita:

– Nay! Đừng có chạm lung tung.

– Ren hẳn vừa nhìn đã biết đó là micro. Em cũng thông minh vậy, vừa nhìn đã biết đây là cái gì rồi, sẽ không... ‘xet’ Á!

– Chito! Đặt nó lại chỗ cũ.

– Hehe... vâng.

– Nay Dragon! Đừng chạm vào nó chứ? – lại giọng của Ajita.

– Yuki. – giọng của Ren thu hút sự chú ý của tôi. Tôi biết tôi có nói, Ren cũng không nghe thấy gì, nên tôi chỉ nhướn mày ra chiều cứ nói đi, em đang nghe – Không sao đâu, sẽ ổn thôi. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.

– Được. – tôi mỉm cười gật đầu, lí nhí trong miệng, dù biết là hắn sẽ không có nghe thấy gì hết.

– ‘Được’ cái gì hả? Em tái nhợt thế kia. Đừng nói với anh em sợ đến mức đó nhé. – giọng hắn có vài phần đùa giỡn.

Tái... nhợt ư?

Hắn nói tôi mới đề ý. Đột nhiên đầu tôi đau quá, cảm giác buốt buốt lan từ trán ra khắp nơi... nhưng tôi nghĩ chỉ là do ngược nhìn mặt trời quá lâu nên mới bị như thế.

Hắn bây giờ lại khơi dậy cảm giác... khiến nó càng đau hơn.

Trước mặt tôi đột nhiên tối sầm lại, không khí như dày đặc khiến tôi choáng ngợp, cảm giác khó thở kéo đến. Toàn thân tôi như nóng rực lên. Đầu tôi choáng váng như thể toàn bộ khối não đã bong ra khỏi xương sọ. Một thoát đầu là cái đóm nhỏ rồi bùng nổ thành muôn vàn mũi tên sấm đen.

Giọng nói trầm ổn của Ren vang dần ra phía xa. Tôi mất thăng bằng, cố bám vào một cái máy bên cạnh, cố giữ cho người không bị đổ ập xuống. Cả cơ thể tôi đang trịch, lại ào ạt như thể không xương, chỉ một ngọn gió thổi qua cũng đủ để tôi ngã vật ra đất.

Giọng của hắn ngày càng gấp gáp gọi tên tôi, rồi rầm một cái, hắn chạy ra khỏi căn phòng, phóng nhanh xuống nơi tôi đang đứng.

Tôi từ từ khụy xuống, ngã ra sàn, nằm im bất động. Hơi thở dồn dập đến khó khăn. Ngực tôi cảm giác tưng tức, rất khó chịu. Tất cả đều trở nên mơ hồ, toàn bộ chân tay tôi bủn rủn. Cố gắng cử động, chỉ nhận lại một sự đau buốt lạ lẫm, giống như cơ thể không phải là của tôi, nặng đến mức, cố gắng nhúc nhích cũng không được.

Cả người tôi như bị một vật nặng đè xuống, những đầu ngón tay cũng không thể cử động nổi. Cảm giác hoang mang càng khiến cơn đau đầu thêm trầm trọng. Một tiếng ‘rắc’ mơ hồ phát ra, như thể não tôi đã nứt một rãnh lớn.

Tôi chỉ kịp thấy trên bầu trời xanh, xuyên qua trần nhà, những tia nắng vẫn tràn đầy sức sống, thỏa thích vui đùa. Giọng của Ren vọng vẫ:

– Yuki!

Đó là hình ảnh và âm thanh cuối cùng trước khi tôi chìm vào vô thức.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: BIẾN ĐỔI.

Khi tỉnh dậy, cơn đau đã biến mất, cơ thể cũng trở nên nhẹ hơn, tuy nhiên, tay chân tôi vẫn bị kiềm lại, mấy thứ dây nhợ lỏng lẻo!

Tôi nhúu mày khó chịu khi ánh sáng cường độ mạnh đột ngột xộc vào mắt mình. Tuy nhiên, đây không phải là một trần nhà trắng xóa như trong những câu chuyện tôi đã đọc. Đó là một cái đèn chùm pha lê hết sức cầu kì, tỉ mỉ đến từng chi tiết một.

Tôi khẽ cử động mấy ngón tay, khuôn còn ê ẩm như ban nãy, tuy nhiên, tay tôi bị cái gì đó nắm chặt, chặt đến mức, tôi không thể rút ra. Tôi nhúu mắt một hồi rồi mở ra chậm rãi, khi mắt đã quen với ánh sáng nơi đây. Tiếng sột soạt bên cạnh vang lên, đồng thời, giọng nói của Ren như tiếp nối kí ức vỡ vụn trước khi tôi bất tỉnh:

– Yuki. Em tỉnh rồi sao? Thấy trong người như thế nào?

Tôi nhìn sang, thấy hắn vội vã nắm chặt luôn cả hai tay tôi, chuyển từ ngồi trên ghế sang giường. Hắn cúi đầu nhìn tôi chăm chú. Nằm nói chuyện như vậy thật sự rất... có chút kì quặc, nên tôi chống tay ngồi dậy. Ren hắn đưa tay đỡ tôi, giúp tôi đặt cái gối ra sau lưng, chỉnh chăn này nọ rồi lại hỏi:

– Em có mệt không? Có nhức đầu chóng mặt hay gì không?

– Em ổn, nhưng... đây là đâu? Có chuyện gì đã xảy ra?

– Em đột ngột ngất đi, lúc đó boss chạy vào cùng nghiên cứu sinh, mọi người xúm vào kiểm tra giúp em. Bà ta nói sáng ngày mai sẽ có kết quả cụ thể,

nhưng em thì không nguy hiểm gì đến tính mạng, nên bọn anh đưa em về biệt thự.

– Em... ngủ bao lâu rồi?

– Hoàng hôn, em ngủ nửa ngày rồi. Để anh xuống nấu gì đó cho em ăn. Em cứ nghỉ ngơi đi. – Ren vừa nói chẳng để tôi kịp phản ứng đã chạy ù ra ngoài, nghe tiếng hân nói chuyện với ai đó – Yuki tỉnh rồi, mọi người vào trò chuyện với cô ấy đi.

Tôi nửa nằm nửa ngồi trên giường, cảm nhận sự quan tâm của hân, vô cùng mãn nguyện. Dù khuôn mặt hân ban nãy hăng sâu sự tiều tụy vì lo lắng, cũng có chút an tâm khi thấy tôi đã tỉnh lại, thì Ren của tôi vẫn rất đẹp trai.

Nhưng kể ra cũng hay thiệt. Tôi vốn sợ phải kiểm tra, đối mặt với kim tiêm và mấy cái máy móc sức mùi kim loại kia, thật không ngờ tất cả đều được thực hiện trong lúc tôi đang mơ màng chẳng biết cái mô tê gì hết.

Thật là hay mà! Thật là hay quá! Đúng là trong cái rủi có cái may, ngất đi mất hết ý thức vậy mà cũng có điểm tốt.

Tiếng cửa mở lại vang lên, kéo tôi ra khỏi mơ suy nghĩ biến thái. Chito chạy ù vào, ôm chầm lấy tôi, khóc, cười, nói dường như được thực hiện cùng lúc:

– Cậu làm tớ sợ chết mất. Tự nhiên lặn xuống ra ngất, Ren phóng thẳng từ trên tầng xuống bên cậu luôn, may mắn là chân hân không bị làm sao ấy. Còn cậu nữa, lúc tớ đến bên cậu ấy, thấy mặt cậu xanh lè, cứ như không còn máu vậy! Tớ gần như chết khiếp. Khi nghe boss nói cậu không sao, tim tớ như sống lại vậy...

– Cô bỏ cái trò khiến người khác hồn vía lên mây đi. Thật là, Kurai cũng rất lo cho cô đấy. – Dragon đứng phía sau lên tiếng, rõ ràng là khuôn mặt thờ phào nhẹ nhõm, hơn nữa còn có chút vui vui, vậy mà giọng điệu vẫn vậy, chẳng từ tế hơn được tí nào.

– Vậy cậu giúp tôi gọi anh ấy nhé.

– Được. Để tôi đi thông báo tình hình. – thằng bé nói rồi chạy đi luôn.

Ajita đứng phía sau chỉ nhìn Chito khóc lóc ỉ ôi chứ không nói gì, dịu dàng mỉm cười với tôi một cái.

– À mà... mọi người đã ăn tối chưa vậy?

– Chưa. – Chito đáp lời câu hỏi của tôi.

– Vậy... chúng ta đi ăn, tớ đói quá.

– Được được. Chúng ta cùng xuống bếp nấu ăn. – Chito gật đầu như đứa con nít, chỉ cần cho kẹo thì bất cứ điều gì cũng làm.

– Để anh dìu em. – Ajita chu đáo nói.

Dứt lời, anh ấy đỡ người tôi dậy, bế bồng tôi lên, còn mớ dây nhợ chẳng chịt kia được nối với một cái cây sắt, trên đó có treo một chai truyền dịch, được Chito cầm theo.

Chúng tôi chạy đi gọi Dragon rồi xuống bếp. Ren vừa vặn đã chuẩn bị đầu đó xong xuôi. Năm người chúng tôi cùng ăn... bầu không khí có chút kì dị, khi cả thấy bốn người kia cùng quan tâm chăm sóc tôi, lo cho tôi đến từng hạt com một, như thể tôi sẽ biến mất trước mặt họ.

Nhất là Ren, bình thường hân vốn rất bá đạo rồi, nay tôi lại còn vừa tỉnh dậy, hân lại càng bá đạo hơn.

Ở giữa bữa ăn, Kurai cũng đến tham gia, anh và Chito từ khi nào đã xóa bỏ hiềm khích, ăn cùng nhau vô cùng vui vẻ.

...

Sáng hôm sau, tiếng chuông cửa khiến tôi giật mình thức giấc, bên cạnh trống huơ, hơi ẩm của Ren chỉ còn vương lại trên ra giường, có lẽ hân chỉ mới rời đi. Tôi xuống giường, đi thẳng ra ban công nhìn ra cổng. Boss cùng Ren tiến vào trong nhà. Tôi vội vàng chạy đi vệ sinh cá nhân rồi phóng thẳng xuống nhà.

Ren đặt trước mặt boss một tách trà nóng, hương thơm nhẹ nhàng tỏa vào cánh mũi.

Hân ngồi xuống đối diện bà ta, tôi vội vã chạy đến ngồi cạnh hân. Ren tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn sang tôi, quan tâm hỏi:

– Em thức rồi à? Không ngủ đi.

– Ừ. Em dậy rồi. – tôi đáp bừa, rồi nhìn sang boss – Có kết quả rồi?

– Đúng vậy. – bà ta gật đầu, nhìn thẳng vào chúng tôi không chút giấu diếm niềm hạnh phúc nhỏ nhoi khi cuối cùng ước mơ bấy nhiêu lâu của bà ta đã trở thành hiện thực, bà ta đã nghiên cứu được đứa con của một DW và một WW – Theo nghiên cứu cho thấy, cấu trúc cơ thể của cô đang thay đổi, từ WW, cô đang dần biến thành DW. Hơn nữa, gen của cô cũng rất linh động, chúng cùng nhau biến đổi.

Sau đó là một loạt những từ ngữ chuyên môn, tôi chỉ nghe, mà không có hiểu. Nhưng tóm chung lại là, bây giờ tôi đang biến đổi thành DW.

Boss nói xong, cả ba rơi vào trầm mặc. Ren một hồi sau mới lên tiếng:

– T... tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra?

– Đứa con sinh ra từ một DW và một WW có thể tồn tại được vốn đã là chuyện hiếm thấy, chính vì vậy, chúng có sức mạnh rất lớn, hơn nữa, não bộ cũng phát triển vô cùng mạnh mẽ, thần kinh và lí trí cũng rất tuyệt hảo. Chúng có thể tự chọn loại pháp sư cho mình. Khi còn nhỏ, Yuki rất lương thiện và tốt bụng, nên hẳn là con bé thích làm WW hơn, trong vô thức, cơ thể con bé đã biến đổi thành WW. Đạo gần đây, có lẽ là vì áp lực từ cộng đồng khi hai người một WW một DW ở cạnh nhau, nên con bé lại mong muốn mình trở thành một DW để có thể ở cạnh Ren. Con lại có sức mạnh hơn một pháp sư thuần chủng vì họ có thể thay đổi loại, hơn nữa, khả năng tiếp thu phép thuật cũng vượt xa những pháp sư bình thường. Một DW chỉ có thể học những đòn tấn công, cùng phép trị thương đơn giản. Một WW chỉ có thể học về trị thương, và những phép tấn công bình thường. Nhưng con lại như Yuki lại có thể sử dụng cả hai loại một cách thuần thực. Đó là ưu điểm – boss giải thích – Đó chỉ là phán đoán sơ bộ, vì bộ não của Yuki rất khó để có thể phân tích rõ ràng hơn. Và đó là giả thuyết chúng tôi đã đặt ra.

– Vậy, cô ấy ngắt đi và không thể sử dụng phép thuật là vì...

– Trong quá trình biến đổi, cơ thể trở nên không bình thường là chuyện hiển nhiên. Cậu cũng biết đó, DW có luồng khí xanh, trong khi WW có luồng khí trắng. Yuki bây giờ là đang đấu tranh ở giữa hai màu sắc đó. Chúng tấn công nhau nên tự triệt tiêu nhau, kết quả là màu sắc biến mất, cô ấy sẽ trở thành con người trong một khoảng thời gian ngắn. Đó là thời điểm Yuki mất đi phép thuật. – bà ta lại kiên nhẫn giải đáp – Một thời gian sau, phép thuật sẽ tự nhiên trở lại. Chúng tiếp tục triệt tiêu nhau, sẽ lại biến mất rồi xuất hiện. Đó là nguyên nhân cho hiện tượng con bé không có phép thuật.

– V... vậy sao. – tôi loáng choáng, trong đầu tôi vang lên mấy tiếng keng keng đinh tai. Thì ra cấu tạo của tôi lại phức tạp đến như vậy... thật nhức não.

– Dù gì thì, cậu cũng nên đưa cô ấy đến tổ chức thường xuyên, chúng tôi có thể tiến hành kiểm tra định kì những thay đổi của cơ thể con bé. – boss nói rồi đặt một sấp giấy bọc trong bì kính lên bàn – Những gì tôi nói từ này đến giờ đều được ghi chép trong đây, có gì không hiểu thì hãy nghiên cứu thêm. Tôi về đây.

– Được. Cảm ơn cô. – Ren gật đầu – Không tiễn.

Hắn nói rồi trở nên im lặng, cầm sấp giấy lên lặng lẽ đọc, chẳng quan tâm việc tôi chạy theo boss.

– Cô tìm tôi à? – boss cất giọng nhỏ nhẹ hỏi tôi. Dù chúng tôi hiện tại không còn thù địch, cũng chẳng phải bạn bè, nhưng tôi cảm thấy bà ta rất tốt, rất có khí chất.

– Phải. Tôi muốn cảm ơn cô vì ngày hôm qua. Mọi người làm việc vất vả rồi. – tôi mỉm cười. Ánh mắt boss trong phút chốc trở nên vui vẻ... nét mặt xét nét đề phòng từ nãy giờ đã hoàn toàn biến mất.

– Ừ. Thật ra người phải cảm ơn là chúng tôi mới đúng. Nhờ có cô mà tiến độ công việc tăng lên đáng kể. Vậy nên, cô sẽ ỏn thôi. Mọi việc sẽ đầu vào đây, chúng tôi sẽ kiểm tra giúp cô. – boss nói, bà ta khẽ cười rồi quay đi.

Tôi nhìn theo bóng dáng cô độc kia, cảm thấy có chút gì đó giống với hình bóng của ba hắn... thật thảm thương.

Tôi quay vào trong nhà, Ren vẫn im lặng đọc tài liệu ghi chép, khuôn mặt nghiêm túc, đôi chân mày sắc lạnh thì thoáng nhíu lại rồi lập tức giãn ra. Đôi môi mím mím đầy căng thẳng. Chẳng biết sao, hắn nghiên cứu tư liệu về tôi, nhìn chăm chăm vào số liệu ghi chép được từ trên cơ thể tôi, mà tôi có chút ngượng, cứ như Ren đang nhìn thẳng vào tôi vậy.

Tôi rót cho hắn tách trà đặt lên bàn rồi lẳng lặng xuống bếp nấu bữa sáng.

Mùi hương nồng nàn lan tỏa khắp căn nhà. Dragon từ trên lầu cười tươi chạy xuống, luôn miệng hát: “Giờ ăn đến rồi!”

Vừa thấy tôi, thằng bé liền hỏi:

– Ô, hôm nay là cô nấu à? Ren đâu? Rõ ràng hắn đã bảo không muốn để cô động vào bất cứ thứ gì...

– Anh ấy đang bận, cậu mau sang đây ngồi. Đừng có làm phiền Ren. – tôi nói rồi tắt bếp, sau đó tháo tạp dề.

– Không gọi anh ta cùng ăn sao? – Dragon dù nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên ghế, thằng bé hít hà – Thơm thật đấy! Cô chỉ hữu dụng trong việc này thôi.

– Hừ. Còn nói nữa thì khỏi ăn nữa nhé. – tôi bĩu môi giận dỗi. Dragon cười nhạt, thằng bé bắt đầu ăn.

Bữa sáng tôi nấu rất đơn giản, chỉ có trứng ốp lết, thịt bò xào, lát bánh mì nướng và sữa tươi, ba phần tính luôn cả Ren, nhưng hắn lại đang chăm chú làm việc, tôi không nỡ phá đứt tư duy của Ren.

Tôi và Dragon dùng bữa xong, mới thấy Ren xoa bụng đi vào. Hắn cười nhạt:

– Tại sao không gọi anh vào ăn?

– Em đi hâm nóng giúp anh.

Tôi vừa nói vừa đứng lên khỏi ghế, lấy đĩa thức ăn của hấn cho vào lò, bấm nút rồi đứng cạnh bên chờ đợi. Ren cười khẩy, hấn đứng sát sau lưng tôi, vòng tay qua thắt lưng, kéo tôi tựa vào người hấn.

– Không bao lâu nữa, em sẽ trở thành DW, nhưng Yuki này...

– Há?

– Vậy từ trước đến nay, công sức của anh đổ sông đổ bể? – hấn nói, cúi người vùi mặt vào tóc tôi.

– Tôi đi đây. – Dragon mặt mũi đen thui chạy sang hậu gia chơi với Chito.

– Ý anh là... việc thay đổi luật lệ ở MS?

– Ủ. – tôi có cảm giác, hấn đang hít lấy hương thơm còn vương trên tóc tôi.

– Ai nói với anh là đổ sông đổ bể. Anh hãy xem như... e hèm... đó là cách anh thể hiện tình yêu với em. Em thấy rất cảm động. Nên những việc lúc đó anh làm, thật sự không có lãng phí mà... á!

Cả người tôi đột nhiên bỗng lên. Ở eo và hông tôi có một lực nâng. Hấn đặt tôi ngồi trên bàn ăn, còn mình áp sát vào. Mắt kẻ mắt, mũi kẻ mũi, miệng kẻ miệng, chúng tôi cách nhau không bao xa, Ren đột nhiên cười khẩy:

– Em thật là biết cách an ủi người khác.

Tôi chỉ biết cười trừ. Ren áp môi lên môi tôi, một nụ hôn chuồn chuồn đập nước.

– Vậy... tiếp tục an ủi anh đi. – hấn nhếch mép.

– Th... Thì... ngoài việc làm em vui, anh còn giúp được cho rất nhiều cặp đôi trẻ ngoe khác ngoài anh và em, anh cũng thấy làn sóng phản ứng dữ dội đó.

– Anh thích lí do thứ nhất hơn. – hấn nói xong, liền cúi xuống hôn tôi, lưỡi hấn nhanh chóng tách môi tôi luôn vào trong.

Tay hấn siết eo tôi, tôi cũng vô thức vòng tay qua ôm lấy cổ hấn. Chúng tôi đắm chìm trong nụ hôn. Tiếng ‘bong’ từ lò vi ba vang lên, thể hiện mọi thứ đã hoàn tất, nhưng nó chẳng thể lọt vào tai tôi đến là một ít.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: CHUYẾN DU LỊCH CUỐI CÙNG (CỦA TRUYỆN :))).

Đạo gần đây, cuộc sống của chúng tôi vô cùng thảnh thơi, chỉ là đôi khi Ren phải đưa tôi đến G để kiểm tra, ngoài ra chúng tôi chỉ cần ăn, chơi và ngủ.

Gia tộc nhà Ren cùng Ren cũng đã giải quyết xong hết mâu thuẫn, ba Ren dạo gần đây rất hay gửi thức ăn tẩm bổ cho chúng tôi, cứ vài ba ngày lại có người mang đến nào yến xào, nào nhân sâm, nào rượu thuốc,... Ren cũng chẳng thể hiện sự khinh bỉ chán ghét với ông nữa, thỉnh thoảng còn gửi tặng ông những món mà hấn thấy ngon, tất nhiên điều này khiến ba hấn rất vui.

Tổ chức G cũng không còn làm khó làm dễ cho chúng tôi. Tokio thì suốt ngày cứ đến Tiffa làm phiền, hại tôi cứ bị mọi người nhìn chăm chăm với ánh mắt khinh bỉ vì mấy trò treu chọc của hấn ta. Trong khi Ren thì mặt nặng mày nhẹ vì bị tôi bắt phải ở nhà. Hấn mà đến Tiffa có khi lại gây chuyện với Tokio không chừng.

Ryuu thì thỉnh thoảng có ghé Tiffa mua cà phê. Cậu ta từ khi bước vào cho đến khi đi về, từ đầu đến cuối cứ nhìn chăm chăm tôi một cách công khai, cho đến khi rời khỏi, Ryuu mới tập trung nhìn về con đường trước mặt, thậm chí còn thể hiện sự tiếc nuối khi phải rời đi. Tokio còn phải hỏi Ryuu là ai mà nhìn tôi ghê thế, không khéo là giang hồ đang theo dõi đối tượng chuẩn bị bắt cóc tôi tổng tiền Ren. Hấn ta còn vỗ ngực:

– Để anh hai này bảo vệ em.

– Anh tự đi mà bảo vệ mình ấy! Có anh bảo vệ, tôi còn thấy sợ hơn.

Ryuu cũng có hỏi tôi về luồng khí kì lạ trên người tôi. Tôi chỉ đáp bừa là dạo gần đây tôi hơi mệt nên mới vậy, cậu ta đưa về mặt nghi ngờ rồi thôi. Ánh mắt tím của Ryuu lúc nào cũng thâm trầm khó đoán, tôi thật không thể biết được cậu ta đang nghĩ cái gì.

Ren, hầu suốt ngày ở nhà, giao hết việc ở công ty cho Ajita và Kurai, còn bản thân thì cứ than thở là ở nhà chán quá. Tôi thừa biết hần như vậy là muốn đến Tiffa cùng với tôi. Nhưng lần nào cũng bị tôi cấm tiệt. Chẳng là, mỗi lần tan làm, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang chờ tôi ở trước cửa tiệm, trong lòng tôi lại dâng trào một cảm xúc phấn khởi thật đặc biệt, pha chút ngọt ngào của kẹo, thêm chút vui vui.

Tôi bên ngoài nhăn nhó còn thô lỗ cộc cằn hỏi hần đến làm gì, dù thừa biết câu trả lời, còn Ren hần vẫn kiên nhẫn mỉm cười và nói hần nhớ tôi. Cả ngày, dường như hần chỉ chờ đến buổi chiều để đến Tiffa đưa tôi về.

Ren rảnh rồi là thế, nhưng trái ngược với hần, Ajita trong tình trạng làm ngày làm đêm, làm đến nổi, Chito phải khóc lóc với tôi cô nàng cảm thấy cô đơn đến thế nào, còn bảo tôi mắng Ren, chửi bới hần tại sao hần lười nhác đùn hết việc cho anh, khiến anh không có thời gian ở bên cạnh nhỏ.

Ở điểm này, tôi hoàn toàn đồng ý với Chito. Ren nhà tôi trẻ con quá rồi.

Chito ngày nào cũng theo Ajita đến công ty làm việc cùng với anh, thậm chí, có người còn bảo cô nàng là phu nhân kiêm thư kí của anh. Ajita chỉ cười dụi dằm ôm cô vào lòng chứ không nói gì.

Những lúc như thế, cô cảm thấy, dù cho anh có tập trung làm việc thế nào, chỉ cần những giây ngắn ngủi như thế, Chito cũng cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

Một tối đẹp trời nào đó giữa hè,...

Tôi, Ren và Dragon đang chuẩn bị bữa tối trong bếp thì Ajita đi làm về, Chito thì hớn hờ ra mặt, mắt sáng như đèn xe, cô nàng bước vào trong nhà, cầm vest ngoài giúp anh. Cả hai chào chúng tôi một tiếng, sau đó về hậu gia.

Một lát sau họ lại đến tiền gia, Chito thì hớn hờ còn Ajita thì thoải mái ra mặt, trên người mùi sữa tắm với dầu gội tỏa ra thơm phức. Sau một ngày làm việc vất vả, khi trở về nhà, có thể cùng người phụ nữ mà mình yêu thương tận hưởng một bữa tối thơm lừng thì còn gì bằng.

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn. Thật tình thì... cái cảnh tượng này thật có chút kì quái a. Giống như thể chúng tôi là một gia đình lớn, có Ajita là bố một thân đi làm nuôi cả gia đình ấy...

Tôi nhất thời liếc sang Ren, hần đang tách cà rốt ra khỏi phần thức ăn của mình... Thật là có ai trẻ con như vậy không?

– Có chuyện gì mà vui vậy? – tôi hỏi Chito, khi mà cô nàng cứ tằm ta tằm tét cười, một bóng đèn tròn hiện lên trên đầu tôi – Không lẽ hai người... – tôi liếc qua liếc lại Ajita với nhỏ, khiến Chito đỏ mặt ngượng ngùng.

– Làm gì có! Cậu thật là đen tối! – cô nàng nói với khuôn mặt đỏ ửng... ai mà tin được hai người này không có cái gì hết?

– Ừ. Cậu nói không thì không có, tớ làm sao rõ mọi thứ bằng cậu. – tôi nhếch mép.

– Chẳng qua là tớ muốn giữ bí mật, nhưng cậu đã phát hiện ra thì tớ nói luôn... nhé? – đột nhiên Chito quay sang Ajita để “nhé” giống như thể đang hỏi ý anh. Nhận được cái gật đầu, cùng với nụ cười đầy ẩn ý của Ajita, cô nàng mới nói tiếp – Đồi tác vừa tặng tụi này một chuyến đi du lịch ở lục địa trung tâm. Đó là một khu nghỉ dưỡng hạng sang, đặt phòng rất khó, mà tiền phòng cũng rất đắt. Thật là may mắn mà. Nên tớ đã ngờ ý muốn mời thêm bạn. Họ đồng ý ngay. Năm chúng ta cùng đi đi.

– Được! Chỉ cần là đi chơi, thì đi đâu cũng ok hết. – tôi gật đầu đầy phấn khởi, sau đó còn lăm bắm như đang ẽm bùa người ta – Yay! Đi chơi... đi chơi... đi chơi... đi chơi... (xN lần).

Ren trầm ngâm suy nghĩ, hần suy tư điều gì đó, không nói sẽ đi hay không, cũng không có hào hứng như tôi.

...

Ngày đi chơi cuối cùng cũng tới, tôi, Chito và Dragon hào hứng vô cùng, trong khi Ajita chỉ vô cảm còn Ren thì gian manh hết cỡ...

Là tôi tưởng tượng, hay là... Ren thật sự đang có kế hoạch gì đó! Tên này thật đáng ngờ, hần dạo này cứ lén lút lút lút, trong khi tôi chuẩn bị quần áo đi du lịch, thì hần lại giấu tôi làm cái gì đó.

Mãi rồi tôi cũng chẳng quan tâm nữa, hần thì lúc nào chẳng vậy, luôn làm những chuyện khiến người ta không thể hiểu nổi, tôi chẳng thừa hơi mà có tìm hiểu xem hần đang muốn làm gì.

Chúng tôi phải đi tàu lớn, nói là du thuyền thì đúng hơn, sang lục địa trung tâm, thật vất vả.

Con tàu lớn chia thành nhiều khu với rất nhiều phòng, trong phòng có đầy đủ tiện nghi hệt như phòng khách sạn. Chúng tôi chia phòng hai: hai: một. Ai với ai thì ai cũng hiểu rồi... chỉ tội cho Dragon nhỏ bé một mình một cõi.

Ren đặt mấy cái va li xuống rồi nằm ra giường nhìn tôi chăm chăm. Hắn cười khẩy:

– Thử cảm giác ở giường khác không?

– Là sao? – tôi nhú mày hỏi Ren, nhưng trong tư thế dễ phòng.

– ... – Ren nhướn mày nhìn tôi đầy hàm ý, khuôn mặt lưu manh của hắn lại hiện ra, đôi mắt lấp lánh chứa những suy nghĩ sâu xa.

– Đồ biến thái. – tôi lí nhí mấy từ trong miệng, không ngờ Ren nghe thấy. Hắn không những không ngượng mà còn mặt dày kéo tôi nằm trong lòng hắn, vô cùng bình tĩnh nói nhỏ vào tai tôi.

– Bình thường ở nhà vì sợ Dragon thỉnh thoảng vào phòng, nên anh chẳng thể thư giãn được. Em xem, phòng ở đây có khóa, chúng ta có làm đến tối cũng chẳng có sợ ai.

– ...

Thỉnh thoảng vào phòng cái gì. Mọi khi trước khi chúng tôi làm chuyện đó thì Ren hẳn tỉnh bơ chạy sang gắn ổ khóa lên cửa của Dragon, nhốt luôn thằng bé trong phòng, thế nào mà lại là chẳng thể thư giãn? Nhiều lần tôi bảo hắn thích thì đi lắp khóa vào, thì hắn lại đờ mặt nhìn tôi trân trân, sau đó lại nhếch mép: “Thì ra em lại biến thái đến vậy? Em muốn làm quái gì? Vậy anh nghe em.”

Hắn đúng là tên vô sỉ!! Bây giờ còn có thể lấy nó ra làm lí do cho lần này?

– Xùy. Em đi tham quan con thuyền. Anh thích thì ở đó mà thử cảm giác một mình đi.

– Đây... em! – hắn gọi với theo, tôi đóng sập cửa, trước khi cánh cửa kêu cái rầm, tôi còn nghe tiếng hắn vọng theo – Đồ lạnh lùng! Chờ anh!

Tôi đi luôn một nước... chờ anh? Tôi ngu lắm chắc? Để anh đi theo, anh sẽ khiến chuyến du lịch của tôi thành thảm họa mất, không khéo ngày mai chúng tôi lại lên báo luôn không chừng.

Tôi nhìn quanh, rào bước theo mùi thức ăn.

Con thuyền có bốn khu. Một khu dành cho nhân viên gồm nhà bếp, kho hàng, phòng ngủ của nhân viên,... Khu thứ hai là siêu thị, nhà hàng, bar, sảnh lớn, trò chơi, phòng y tế,... Khu thứ ba là khu phòng nghỉ ngơi của chúng tôi. Khu cuối cùng là khu vực hồ bơi.

Tôi liền đi thẳng đến bar.

Ánh đèn lập lòe tỏa ra khắp nơi, tôi gọi một ly cocktail, trong khi ngồi đợi thì tôi quan sát xung quanh. Du thuyền này rất lớn, cũng chứa rất nhiều người. Sân nhảy khá là đông người, không đến mức nhộn nhịp, nhưng vẫn không có chỗ trống. Thì ra ở trên đời này vẫn có nhiều người phung phí như vậy. Một đêm trên con thuyền này bao nhiêu tiền chứ... bụng tôi quặn lại, cảm thấy xót thương giúp cho túi tiền của người khác.

Cầm ly cocktail trên tay, tôi ra hồ bơi nằm dài lên một cái ghế lười, chán ngán nhìn mặt trời trên đầu, khẽ nhắm mắt tận hưởng làn gió biển.

Một chuyến đi sang trọng như thế này... khiến tôi thấy có chút phấn khích, chút mới mẻ, cũng có chút lo âu... liệu tôi có quen với cuộc sống thoải mái như thế này mà quên mất quá khứ của mình. Người ta thường nói, tiền có thể làm mờ mắt người khác, vậy liệu, tôi có trở thành một người phung phí như họ?

Đưa ly cocktail lên, nhắm mắt, một mùi hương nhẹ dịu xộc vào mũi, kết hợp với dòng nước mát lạnh kích thích cả vị giác lẫn khứu giác. Thật là rượu ngon. Tôi lại nhắm mắt, ngẩng mặt lên trời. Làn gió vuốt ve gương mặt tôi thật dễ chịu.

Gió giống như thứ gì đó vô hình, không có thực thể, tự do tự tại, đi khắp nơi, chạm vào mọi thứ, rồi lại có thể tự mình bay lượn. Không giống với con người, hay thậm chí là một pháp sư, lúc nào cũng bị gánh nặng về gia đình và cuộc sống, rất gò bó và chèn ép.

Một thứ thực hư hỗn loạn chạm lên môi tôi... đây rõ ràng không phải là gió! Một cảm giác thật mơ hồ...

Tôi liền mở mắt, đồng thời bật người dậy, ly cocktail sóng sánh, suýt rơi vỡ, nếu không có bàn tay to lớn ấm áp của ai kia cầm lấy tay tôi giữ lại. Bàn tay đó bao bọc bàn tay tôi thật dễ chịu... một hơi ấm lan tỏa... cái người đó còn có thể là ai ngoài Ren chứ!!

Khuôn mặt phóng to của hắn không những không xấu đi mà còn đẹp bội phần. Làn da căng căng mịn, hàng chân mày rậm đầy thông minh, chiếc mũi cao quyền rũ. Tôi thật không biết mình đã làm gì mà có thể có được may mắn này?

Hắn rời khỏi môi tôi... chậm rãi như tiếc nuối, rồi nửa quỳ nửa đứng bên cạnh tôi, tay vẫn không buông tay tôi ra. Bây giờ tôi mới để ý, tất cả mọi người xung quanh đều đang mắt tròn mắt dẹt nhìn chúng tôi đầy kinh ngạc. Mấy đứa con nít ngây thơ không hiểu mô tê gì thậm chí còn quay qua hỏi gia đình, khiến tôi rất muốn... lột cái mặt mình ra vứt xuống biển.

Mọi người ai cũng nhìn chúng tôi... ánh nhìn soi mói có, thân thốt có, ngưỡng mộ có, nhưng phần lớn là khinh bỉ... vì ở đây rất nhiều người trưởng thành. Suy nghĩ của họ đa phần rất cổ hủ và thực tế, tất nhiên xem việc làm những chuyện như thế ở nơi công cộng rất là đáng khinh.

Ren cười nhạt:

– Không mắng anh à?

– Anh muốn bị mắng lắm sao? – tôi ngượng ngùng kéo vành nón xuống che bớt khuôn mặt, rồi ngồi dậy luôn – Đi chỗ khác thôi... Mau lên.

Tôi kéo hần đi, trong khi toàn thể mọi người ở đó vẫn còn chưa hoàn hồn sau màn trình diễn gây sốc ban nãy.

...

Kéo hần vào nhà hàng, tôi xoa bụng:

– Đói rồi, đi ăn thôi.

– Ừ. Dù sao cũng đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi. – hần nói rồi khoác vai tôi kéo đến bàn ăn.

Ren lịch thiệp kéo ghế cho tôi ngồi, trải khăn, chỉnh chén đĩa đầu đó xong xuôi mới về ghế đối diện ghế tôi.

Ren đưa menu cho tôi bảo tôi chọn món, nhưng mà... cái lười nó chọn ngay lúc này mà phát huy, tôi quảng menu sang cho Ren:

– Anh chọn đi.

Ren gật đầu rồi gọi món, cơ mà toàn mấy món tôi thích. Cảm giác ngọt như kẹo lại dâng lên, khiến tôi không thể kiềm chế nở một nụ cười.

– Tại sao ban nãy hôn em? – tôi nhếch mép, chống tay lên bàn hỏi tội hần, sau khi người bồi bàn đi mất.

– Vì lúc đó em rất dễ thương. Anh ngồi cạnh ngắm em cả nửa tiếng mà em không hay biết gì cả.

– ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: LỤC ĐỊA TRUNG TÂM.

Chúng tôi đến được lục địa trung tâm đã là chuyện của trưa hôm sau.

Xuống khỏi tàu, tôi càng phấn khởi khi biển ở đây thật xanh, thật trong. Đứng ở cảng, tức là mực nước rất sâu, vậy mà tôi vẫn thấy được đáy biển.

Tuyệt thật! Không hổ danh là trung tâm thế giới! Ren và Ajita đảm nhiệm việc xách đồ đạc,... Dragon giúp hai người đó, còn tôi và Chito phụ trách tìm khu nghỉ dưỡng trong bản đồ.

Đúng như tôi nghĩ, lục địa trung tâm rất sầm uất, người đông vô cùng, trên đường chỉ chít người và người. Kiến trúc nơi đây khác xa lục địa phía đông, nhưng có chút thân quen, hình như trước kia tôi đã từng mơ hồ nhìn thấy điều này...

Trên đường đi, có rất nhiều người đột nhiên chạy ù ra chặn đường chúng tôi, vô cùng phấn khởi mời chào:

– Các vị là khách du lịch à? Xin mời đi lối này, tôi sẽ đưa các vị đến nơi phòng rẻ nhất.

– Mời đi bên này ạ...

Mọi người cứ tranh nhau nói, thậm chí chắn hết đường đi, tôi và Chito không biết phải làm sao cả thì Ajita đã lên tiếng:

– Xin lỗi. Chúng tôi có đặt trước phòng rồi. Mời mọi người tránh ra cho.

Nghe xong câu này của anh, mọi người buồn thiu tản ra hết. Chúng tôi nhìn anh với ánh mắt cảm kích rồi đi tiếp.

Người càng ngày càng đông, tôi choáng ngợp trước mọi thứ. Theo bản đồ thì chúng tôi đang ở trong một công viên, đi qua công viên này thêm một đoạn là đến khu nghỉ dưỡng đó rồi.

Ở trung tâm công viên có một bồn nước rất lớn, dòng nước lấp lánh phun lên trời cao như đang nhảy múa, từ xa xa, tiếng nhạc vọng đến...

Tôi... tôi lại thấy rất quen, cảm giác như nơi này tôi đã từng đến...

Ren liền mỉm cười dịu dàng, hẳn thậm chí không quan tâm đến việc, toàn bộ ánh nhìn của phụ nữ trong công viên đều đang bị hút đến cái răng khểnh duyên duyên kia, ghé sát tai tôi nói:

– Em có thấy quen không?

– Có. Lại thật đấy! Rõ ràng em chưa bao giờ đến đây.

– Anh đã đưa em đến đây rồi. – hẳn nói rồi cười đầy ẩn ý – Lần trước lúc anh sang đây làm việc, anh đã dùng phép thuật đưa tiềm thức của em đến đây... vì anh nhớ em không chịu nổi.

– ... – trước lời nói đầy mật ngọt như vậy, tôi chỉ biết nở da gà. Tôi vòng tay sang ôm cánh tay hắn. Ren đưa hết va li sang tay còn lại rồi chậm chậm vừa rảo bước đi vừa xoa đầu tôi.

Thì ra giấc mơ đó là có thật.

Khu nghỉ dưỡng chúng tôi ở thật ra cũng chẳng có gì khác biệt so với mấy khách sạn năm sao ở lục địa phía đông. Tôi tự khi nào từ một con bé ngày nào cũng phải chịu đói chịu rét trở thành ‘tiểu thư thứ thiệt’ như thế này, đến những chỗ sang trọng thế này mà tôi không còn thấy lạ lắm nữa.

Chito và Ajita một phòng, còn lại ba chúng tôi một phòng.

Nói là một phòng cho gọn chứ thật chất ra một phòng ở đây chính là một căn nhà sàn to gấp năm lần cái lớp học của tôi. Sau sảnh chính, có một hành lang với bức tường trong vắt dẫn qua một cây cầu treo, đưa chúng tôi vào một khoảng sân rất lớn, trồng vô số cây cảnh được cắt tỉa vô cùng cầu kì, còn có một cái hồ bơi thật lớn ở giữa sân. Những căn ‘phòng’ xếp cạnh nhau một cách ngẫu nhiên nhưng không phải khít nhau đến gõ bó, mà có một khoảng cách thật phù hợp. Nhìn tổng thể nơi đây giống như một ngôi làng thời xưa.

Lấy chìa khóa mở phòng, chúng tôi vào trong. Mùi hoa hồng từ bên trong nhanh chóng xộc vào cánh mũi tôi, khiến tôi có chút không thích nghi được hơi choáng váng. Trong căn nhà ấy vô cùng đầy đủ tiện nghi, bếp, phòng khách, hai phòng ngủ, nhà vệ sinh,...

Dragon leo luôn lên ghế sofa nằm, còn dặn dò tôi:

– Tôi mệt quá nên ngủ đây, khi nào mọi người đi ăn chiều thì báo tôi một tiếng.

– Được rồi. Cậu cứ nghỉ ngơi đi. – gật đầu nói với thằng bé xong tôi quay sang nói nhỏ với Ren – Dragon ấy, cơ thể con nít nhưng thì ra là bị lão hóa hết rồi, cứ như người già vậy.

– Này. Tôi bị lão hóa như tai thì chưa đâu. Đừng có nói xấu tôi trước mặt tôi như vậy. – thằng nhóc lèm bèm, chất giọng ngang phè phè, có lẽ thằng bé đã quá mệt để cãi cọ với tôi.

– Ừ. Ừ. Tôi xin lỗi. Haha... Ren, tụi mình ra ngoài chơi một chút đi.

Ren chẳng nói chẳng rằng, chỉ khoác vai tôi cười nhạt đi thẳng ra khỏi phòng, tiện tay đem theo chìa khóa nhốt luôn thằng bé tội nghiệp bên trong.

– Tôi không rảnh mà đi gọi cậu. – hẳn nói lí nhí, nhưng cố tình tăng âm lượng vừa đủ cho tôi nghe thấy.

– Này anh... anh thật là... lưu manh. – tôi chỉ có thể lẩm bầm trong miệng như vậy. Ren là tên vô sỉ nhất từ rước đến nay tôi từng gặp... thật là đáng sợ. May mắn cho tôi là hẳn thích tôi... chứ tôi mà lỡ động chạm gì Ren chắc cả đời phát khổ với hắn.

– Anh chỉ lưu manh vì em. – hẳn nhún vai đầy ngạo nghễ – Chúng ta đi đâu đây?

– Ừm... đi đâu bây giờ nhỉ? Lần trước anh đến đây rồi, có nơi nào muốn em nhìn thấy hay không?

Ren ngẫm nghĩ một hồi mới mỉm cười:

– Tất nhiên là có. Chúng ta đi thôi, sắp đến giờ rồi.

Tất nhiên là tôi rất tò mò muốn hỏi hẳn đến giờ gì, nhưng có ngạc nhiên mới thấy thích thú.

Hắn đưa tôi đến một công viên khác, nơi đây cũng có vòi phun nước, nhưng ở bên dưới những vòi nước còn có đèn. Đèn rọi khắp nơi, màu sắc lấp lánh. Ánh sáng đủ màu sắc chiếu lên từng giọt nước khiến chúng càng sinh động như đang nhảy múa.

Tôi mãi nhìn mà không biết hẳn đang lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi, nhìn chăm chú đến mức da mặt tôi sắp mơn đến nơi. Trên môi hắn thường trực nụ cười nhếch mép chết người, chỉ là ánh mắt của hắn càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng triu mến, khiến mọi người đều phải ngấm nhìn với trái tim thổn thức.

Tôi sực nhớ ra, liền quay sang hắn:

– Nhưng mà đến giờ gì cơ?

Ren liếc mắt sang đồng hồ. Hắn chậm rãi bước ra sau lưng tôi, hai tay áp vào thái dương của tôi, khẽ khàng quay đầu tôi nhìn thẳng về phía vòi nước. Tôi hoang mang:

– Có chuyện gì vậy?

– Cứ tập trung quan sát.

– Nhưng mà quan sát cái gì cơ?

– ... – hắn im lặng một hồi rồi áp sát tai tôi, khẽ đếm ngược – mười, chín, ... một, không.

Hắn vừa dứt lời, nước phun lên cao vút khiến ánh sáng càng lóe rộng hơn.

Dòng nước bay nhảy theo một kiểu hoàn toàn mới, khác hoàn toàn với ban nãy...

Tôi sáng mắt ngấm nhìn. Đẹp thật đấy!

– Màn trình diễn chính còn chưa bắt đầu. – hắn thì thầm vào tai tôi, có vẻ rất hài lòng trước biểu hiện của tôi.

Tôi không biết nói gì chỉ im lặng thưởng thức. Ánh sáng khắp nơi, lung linh kì ảo. Hơi nước bốc lên khiến không khí xung quanh đó vài phần mát mẻ hơn.

Khoảng một phút sau, nước hạ xuống dần. Mặt trời chói chang nấp sau làn nước đột ngột hiện ra, mắt thích nghi không kịp nên tôi hơi nheo lại, nhưng hiện tượng trước mắt lại khiến tôi thích thú nheo miệng cười.

– Oa! Cầu vòng.

– Đúng vậy, cầu vòng.

Cầu vòng cong cong đủ màu sắc vô cùng huyền diệu, thu hút ánh nhìn của mọi người ở đây. Ren đột nhiên chuyển bàn tay từ vai sang eo tôi hơi siết lại, đầu đặt lên vai tôi lại thì thầm:

– Lần trước đến đây, khi trông thấy cảnh tượng này, anh đã rất muốn cùng em ngắm nhìn nó.

– Này. Anh rõ ràng lần đó đến đây để thuyết phục tòa soạn. Tại sao có thời gian đi chơi như vậy hả? Không những một mà cả hai công viên là thế nào? Trong khi em ở nhà rất nhớ anh! – tôi xà tức, bầu nhẹ vào mu bàn tay hắn.

– Phi... vì em nhớ anh nên anh mới muốn xa em lâu một tí. Có người nhớ mình không hạnh phúc hay sao? – hắn cười nhàn nhạt. Cái tên chết giấm thật là... đáng ghét... nhưng mà mãi cũng ghét không được thì bảo tôi phải làm sao?

Một lát sau cầu vòng mới biến mất. Chúng tôi tiếc nuối rời đi.

Trời cũng đã về chiều, hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời. Tôi và hắn ngồi trong xích đu ở công viên, nói toẹt ra chính là giành của tụi nhỏ...

Tôi và hắn không ai nói gì, chỉ im lặng ở bên nhau như vậy. Lúc này, dường như không ngôn ngữ nào diễn tả hết được sự bình yên khi tôi ở bên hắn. Cảm giác ấy rất khó tả, nhưng khiến người ta phát điên lên.

Chỉ là... cho đến khi tôi thấy ai đó như bà chị đó... cái bà chị khiến tôi ám ảnh suốt cả một tuổi thơ... cái bà chị... khiến tôi tim đập chân run. Có thể mường tượng rằng, nỗi sợ mà tôi giành cho chị ta, tương đương với nỗi sợ của Chito đối với Kurai. Còn vấn đề chuyện của tôi và chị ta thế nào, hỏi sau sẽ rõ.

Tôi tái xanh mặt mày, liền vùi đầu vào khách sạn nghỉ ngơi. Ren tất nhiên nhìn thấy thái độ của tôi đã hoàn toàn thay đổi, nhưng chỉ im lặng siết chặt tay tôi chứ không nói gì.

Tôi có thể hiểu rằng, hắn đang chờ tôi kể cho hắn nghe, hoặc là, hắn sẽ chỉ lẳng lặng ở bên cạnh tôi mà che chở bảo bọc, mà ủng hộ tôi hết mình.

Cả bọn ăn chiều xong, trời nhá nhem tối. Chúng tôi kéo nhau đi chợ đêm mưa sấm. Ở đây trung tâm sầm uất, người người khắp nơi, vào buổi tối không khí càng huyền ảo hơn hết... nhất là những nơi tấp nập như chợ đêm.

Tiếng người rao hàng, tiếng người trao đổi, tiếng đám con nít vui mừng reo vang khi mua được kẹo, hay đơn giản chỉ là tiếng chim mơ hồ vang vọng từ phương xa. Tôi và Chito hai mắt sáng rực nhìn hết một lượt mọi thứ ở đây. Dragon thậm chí còn hào hứng hơn, miệng cười toe toét... hờ hờ... lâu lâu mới thấy thẳng bệ giống một đứa con nít thật sự. Dragon vừa tỏ ra hưng phấn vừa rụt rè nắm lấy tay tôi, miệng thì cười toe toét mà lăm ba lăm bầm.

– Đông người quá! Lần đầu tiên tôi đến một nơi có nhiều sự sống như vậy. Lần đó đi theo mọi người ra khỏi hang động đúng là lựa chọn sáng suốt mà!

Tôi cũng bị hạnh phúc lây. Cảm giác đem lại cho người khác niềm vui thật sự rất tốt. Tâm trạng tôi cũng theo đó mà tốt lên.

Chợ đêm đông vui như lễ hội, người người tấp nập ngược xuôi, đông như trẩy hội. Tiếng reo hò ầm vang, đèn đóm trang hoàng lung linh màu sắc.

Tôi với Chito nhìn thì nhìn quần áo và phụ kiện trang sức thật, nhưng có mua cũng toàn mua thức ăn, những món được gọi là đặc sản ở đây vì đối với chúng tôi mà nói thì ăn uống quan trọng hơn những thứ hào nhoáng bên ngoài rất nhiều.

Ren và Ajita có ngờ ý là sẽ mua cho chúng tôi thì tôi và cô nàng vẫn nói không.

Chẳng là... sau khi ăn xong... vài ba xiên que, vài ba ly nước, vài ba ổ bánh... thì tôi có chút không ổn.

Bụng tôi đau quặn lại.

Tôi nhăn nhó ôm bụng:

– Ừm... mọi người ở đây chờ một chút, em đi tìm nhà vệ sinh. Đột nhiên đau bụng quá... chắc em ăn hơi nhiều.

– Là quá nhiều. – Dragon khoanh hai tay trước ngực, trên miệng vẫn ngậm xiên xúc xích nướng.

– Hừ. – tôi chỉ kịp liếc nó một cái rồi xách dép chạy đi mất.

...

Một khoảng thời gian sau đó.

‘Cạch’ _ tôi mở cửa nhà vệ sinh bước ra ngoài với nụ cười tươi tắn như vừa trúng số. Ai đi ngang cũng nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc. Tôi then thùng cúi đầu chạy đi tìm mấy người bạn họ. Đột nhiên, gương mặt quen thuộc kia lại rơi vào tầm mắt tôi.

Bà chị đó... lại nữa! Tại sao tôi lại gặp phải chị ta hoài như vậy?

Chuối kí ức đau thương lại ủa về. Từng lời từng chữ chị ta nói, cái cách mà chị ta đối xử với tôi, có chết tôi cũng không thể quên được.

– Yuki! Mau đi phơi cái đồng này cho tao.

– Dạ. – tôi lí nhí đáp lời.

– Sao mày còn ngồi đó? Mau đi nhanh lên.

– Em đang chép bài giúp chị mà. Chép xong em sẽ đi phơi.

– ‘Bốp!’ Còn dám cãi lời tao? Mày có mau đi phơi hay không? Hay mày đang trốn việc?! Chép có mỗi mấy trang tập mà rì rọ mãi không xong. Mày đang cố tình chọc điên tao hả?

– E... em đi ngay đây.

– Yuki! Đưa cái đó cho tao.

– Đây ạ.

– ‘Bốp!’ Đồ ngu! Tao bảo là cái kia chứ không phải cái này! Đi lấy cho tao nhanh lên.

– V... vâng.

– Yuki! Mày nói thử xem tao đánh chửi mày như vậy có sai hay không? Mày còn dám đi mách mẹ? Mày muốn tao bị đòn chắt? Con mắt dạy! ‘Bốp... bốp...’ – cán chổi liên tiếp đập lên người tôi. Tôi nằm co ro một góc, toàn thân đầy vết bầm tím, từng thớ da thối thịt trên người tôi đều đau đớn đến sắp chết đi.

– Em không có mà! Em không có mách! Là hôm trước chị đang đánh em thì mẹ tình cờ trông thấy! Em không có mách mà! Chị tha cho em!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: BÌNH MINH.

Hình ảnh hiện về giống như một thước phim chiếu chậm trong đầu tôi... chính xác hơn là giống như một cơn ác mộng không dứt. Chỉ cần lơ đãng chạm vào thì chúng sẽ ủa về như cơn lũ, không thể nào kiềm chế được. Tháng ngày đó... là tháng ngày tôi thấy đau khổ nhất, cũng chính là tháng ngày ám áp nhất thuở ấu thơ của tôi.

Đầu tôi nhói đau, giống như có một chùy lớn nện vào thật mạnh... thật mạnh... liên hồi không dứt. Mồ hôi lấm tấm trên trán. Tôi vội vã nấp vào bóng cây, nhìn chị ta đi cùng đám bạn lần trong dòng người đông đúc.

Quả thật là chị ta rồi...

Sau bao nhiêu thứ chị ta làm với tôi thì bây giờ, chị ta có thể nở nụ cười hạnh phúc đó ư?

Thế giới này quả thật bất công. Có những người phải miệt mài, kiên trì, chịu bao nhiêu đau khổ mới có thể chạm tay vào niềm vui bé nhỏ. Trong khi đó, loại người như chị ta vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, còn chẳng biết cay đắng là gì.

Chân tôi mềm nhũn. Cả người tôi đổ vào gốc cây.

Tôi lúc này phải kiềm chế lắm mới không ngã vật ra đất. Cổ họng tôi khô rát, còn có cảm giác như bị hàng ngàn mũi kim chích vào tê liệt.

Đột ngột chị ta tạm biệt đám bạn, quay người hướng thẳng về phía tôi.

Tôi nấp hẳn vào trong bóng tối, đứng sau gốc cây, nín thở chờ đợi.

Không lẽ chị ta phát hiện ra tôi rồi? K... Không phải chứ!

Lại một lần nữa, tôi lại chờ chị ta đến bên mình, với một trái tim đau đớn... với một thần kinh căng như dây đàn. Lần cuối cùng là khi nào rồi nhỉ...

Tôi nấp trong tủ quần áo, toàn thân tràn xước chảy máu khắp nơi.

Lúc đó, tôi đã nghĩ quả thật chị ta không phải là một con người. Bình thường bắt nạt tôi, hôm nay mẹ ra khỏi nhà, chị ta lại đem bạn về nhà cùng nhau bắt nạt tôi.

Bạn chị ta nhìn tôi với ánh mắt đê tiện rồi tất cả nhảy xổ vào cắt tóc tôi, cào vào làn da vốn rất chai sạn của tôi, họ còn đập vỡ bình hoa rồi quăng những mảnh vỡ về phía tôi. Tôi hét hoảng bỏ chạy, chui vào tủ trốn, mà toàn thân rét run lên.

Qua khe cửa, giọng nói dịu dàng của chị ta rung lên, như đâm thẳng vào ruột gan tôi:

— Bé Yuki ngoan đang ở đâu nào? Ra đây với chị đi. Chị sẽ mua kẹo cho em.

Mấy lần trước, khi bạn chị ta đến đây, tôi toàn nấp vào tủ cho đến khi mẹ về, chịu đựng sự căng thẳng đến tột cùng, khi bên ngoài vang lên tiếng sột soạt, chỉ cần mẹ về, mẹ về thôi, tôi sẽ được cứu... Tôi co người, lấy hai tay bịt chặt miệng, nín thở, không dám phát ra một tiếng động nhỏ, dù là tiếng tim đập.

— Bé Yuki à... em đang ở đâu vậy? Mau lên tiếng đi nào.

Không! Đừng đến gần tôi.

— Yuki à...

Không!

— Bé yêu của chị đang ở đâu rồi nhỉ?

Không! Đừng lại đây!

— Yuki! Mày nghĩ mày trốn được tao sao?

Cánh cửa bật mở, ánh sáng bên ngoài đột ngột hắt vào, khiến tôi đâm hỗn loạn. Thần kinh căng cứng của tôi chịu một tác động nhỏ đã rung lên mãnh liệt. Tôi vùng dậy, đẩy chị ta ngã ra đất. Nhưng sau khi mắt đã thích nghi với ánh sáng, tôi mới phát hiện trong phòng này ngoài chị ta còn có lũ bạn đáng sợ kia.

— Bắt nó lại.

Giọng chị ta nghe rất chói tai. Vừa dứt lời, bọn người kia đã đè tôi xuống giường...

Sau đó thì... sau đó thì tôi không muốn nhớ đến...

Tiếng bước chân trên cỏ xào xạc ngày càng gần. Cảm giác năm xưa lại trở về. Tôi đưa hai tay bịt miệng, hít một hơi sâu rồi không dám thở nữa. Tôi tựa lưng vào bức tường.

Chị ta đi ngang qua, không hề để ý cái cây trước mặt mình có một người đang nấp trong đó, thung thình vào nhà vệ sinh... thậm chí chị ta còn không quan tâm đến việc xung quanh có ai hay không.

Đội cánh cửa kia khép lại, tôi vùng chạy... chạy được một khoảng xa, nơi này cũng khá vắng, tôi ngồi xôm ồm gối thở dốc.

Khó thở quá... khó quá... tim tôi đau quá! Đau đến sắp chết đi được! Toàn thân tôi mệt quá! Mệt đến sắp ngất đi được!

Tâm trí tôi hỗn loạn, giống như mặt hồ bị một chiếc lá thu rơi xuống, gây náo động, tạo thành những vệt tròn mờ rộng...

Tôi thậm chí còn không biết mình đã chạy đi đâu, hay thậm chí mình đang ở đâu, và mình đang làm gì ở đây, cả việc có những người bạn thân thiết đang chờ tôi ở bên kia.

Tôi chỉ có thể tập trung điều chỉnh hơi thở... điều chỉnh nhịp tim... ngoài ra, tôi không còn suy nghĩ thêm được gì nữa.

Một bàn tay to lớn mạnh mẽ đột nhiên đặt lên vai tôi. Tôi trợn mắt la toáng lên, đồng thời để tránh né bàn tay đó mà đổ người về phía trước... cả người ngã ra đất. Tôi lồm cồm bò dậy định bỏ chạy thì bàn tay đó lại một lần nữa đặt lên vai tôi.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, liên tục la hét, mà thật ra không còn sức đâu mà la hét, tôi rên rỉ thì đúng hơn:

– Cứu... cứu tôi! Đừng lại đây mà! Đừng chạm vào tôi!

Vừa lảm bảm tôi vừa run, run đến mức không thể đứng vững nữa mà ngồi luôn ra cỏ... lại run run nhìn người kia cầu xin.

– Em sao vậy Yuki?! Đã có chuyện gì sao? – chất giọng quen thuộc cất lên, khiến trái tim run rẩy của tôi cảm nhận được chút bình yên. Toàn thân ngay lập tức thả lỏng.

– Ren? – trong vô thức, tôi gọi tên hắn, giọng tôi run đến mức không thể nhận ra tôi đã nói gì. Vậy mà hắn vẫn trả lời.

– ù! Anh đây. Em bình tĩnh đi! Có chuyện gì sao? – hắn vội vàng ôm tôi vào lòng. Tôi cảm thấy được trong giọng nói của hắn có sự xót xa.

Tôi không thể nói gì, chỉ biết run lẩy bẩy trong vòng tay hắn. Ren càng nắm kiên nhẫn, siết chặt hơn.

Tôi bị siết đến khó thở, càng khó chịu hơn nữa. Đầu óc tôi lúc này cứ ong ong thế nào đấy... tôi không thể suy nghĩ về việc gì khác ngoài chuyện mình cần một vòng tay ấm áp.

Tôi vòng tay ôm lại Ren, siết chặt. Ren cảm nhận thấy sự đáp trả từ tôi, mới thôi không siết nữa, tí là tôi thẳng luôn rồi.

– Có chuyện gì sao? – giọng hắn êm dịu thay cho sự gấp gáp ban nãy, như đang vỗ về tôi từng chút một.

Tôi im lặng không nói, chỉ ôm lấy và gục đầu vào vai Ren, nước mắt bắt đầu chảy. Tôi dụi mặt vào người hắn... Ren từng nhịp chậm rãi vỗ nhẹ vào lưng tôi.

– Có chuyện gì? Nói cho anh nghe xem.

Đến lúc này tôi mới biết, hoặc là tôi sợ chị ta gặp mấy lần so với Chito và Kurai, hoặc là vì Chito mạnh mẽ hơn tôi mới không yếu đuối như vậy.

Dù cho có là trường hợp nào đi nữa, thì bây giờ tôi quả thật rất thảm hại.

Giọng hắn cứ êm dịu bên tai, như xoa đầu tôi, như vuốt ve tôi không ngừng... tâm trí tôi ngày càng ổn định, cảm thấy vô cùng an toàn. Tôi vẫn thút thút khóc, nhưng chưa thể nói gì được.

Biết thừa là hắn rất lo lắng cho tôi, nhưng lúc này tôi quả thật chưa có đủ can đảm để khơi dậy kí ức đó... kí ức thảm thương nhất trong cuộc đời tôi.

Ren thấy tôi im lặng cũng không nói gì nữa, chỉ là mọi hành động của hắn đều tỏ ra che chắn cho tôi, tỏ ra bình vực tôi. Đến cả những câu trêu ghẹo bình thường của Dragon, hắn cũng trở nên ngại cảm thấy tôi.

– Cô đi đâu mà lâu vậy? Ngủ quên trong đó sao? – thằng bé chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, vẫn cười khẩy trêu tôi như thường lệ. Tôi chỉ đưa mắt nhìn nó, tầm nhìn vẫn còn mờ vì mắt tôi vẫn còn ngân ngấn. Tất nhiên việc mắt tôi sưng đỏ lên và thậm chí vẫn còn óng ánh dòng lệ này không ai biết ngoài Ren. Chúng tôi đang đứng trong bóng tối, hơn nữa, tôi còn cố tình quay mặt đi.

– Dù rồi. Đừng nói nữa. – hắn khó chịu cau mày liếc Dragon một cái hoàn toàn để lộ sát khí. Thằng bé ngó người nhìn Ren... bình thường đâu có gì đâu, tại sao bây giờ lại...

– Gì mà căng vậy... chỉ là đùa tí thôi mà. – Chito đứng ra giảng hòa khi thấy tình hình quá căng.

– Ủ. Chito nói đúng đó. Có chuyện gì xảy ra mà hai người đi lâu vậy? – Ajita cũng thêm vào.

Sau câu hỏi của Ajita, cuộc đối thoại trở nên kỳ quặc. Mọi người ai cũng trầm mặc nhìn nhau, đặc biệt là Ren, hấn lộ rõ vẻ chán nản cũng như bất lực.

Mãi một lúc sau, hấn thở dài, mới khoác vai tôi rồi lên tiếng:

– Có chút chuyện thôi. Nhưng bây giờ chúng tôi về trước. Mọi người chơi vui nhé.

Ren quay người, kéo mạnh một cái, tôi tựa vào vai hấn. Chúng tôi rời đi.

Từ nãy đến giờ, tôi chưa nói một từ nào, cũng chưa có kể gì lại cho Ren, vậy mà hấn vẫn một mực tin tưởng và bảo vệ cho tôi.

Suy nghĩ này vừa lóe qua trong đầu, bất chợt nước mắt lại ứa ra. May là chúng tôi đang đi sánh đôi cạnh nhau nên Ren không trông thấy.

Chúng tôi về tới khách sạn đã quá ba giờ sáng.

Mở cửa vào phòng, Ren đưa tay mở đèn, dịu dàng bảo tôi đi tắm còn mình đi thẳng vào phòng ngủ:

– Để anh lấy quần áo cho em.

– Cảm ơn anh. – giọng tôi nghèn nghẹn... cuối cùng tôi cũng nói được, chỉ là giọng nói có chút khó nghe, khi mà nước mắt cứ đầy ứ lưng lửng.

Ren không nói gì mà dừng bước, quay người nhìn tôi chăm chú một lát, mới quay đầu tiếp tục đi vào phòng.

Tôi vào nhà tắm, xối nước lạnh vào người cho hạ hỏa.

Được rồi, tôi thừa nhận là ban nãy tôi đã quá xúc động khi tình cờ gặp lại chị ta. Bây giờ tôi không phải là Yuki của ngày xưa nữa. Tôi bây giờ đã mạnh mẽ hơn nhiều, hơn nữa bên cạnh cũng có những người quan tâm đến mình, tôi có gì phải sợ một hình bóng cũ xi trong quá khứ?

Tôi khẽ thở dài... nói thì nói vậy thôi... làm được lại là một chuyện khác.

Chỉ cần nhớ đến chị ta cũng đủ để khiến tôi run rẩy, huống chi là cái tình huống phải đụng mặt chị ta.

Ren từ bên ngoài tỉnh bơ mở cửa bước vào trong, đặt bộ quần áo của tôi lên kệ, bên cạnh là bộ quần áo của hấn, tôi đoán vậy.

Hấn lại tỉnh bơ cởi quần áo chui vào tắm chung với tôi. Chỉ là suốt một quá trình, chúng tôi không hề răng nói bất cứ lời nào.

Cái không khí ngưng ngừng này giữa hai đứa, tôi thật sự rất muốn xóa bỏ nó, nhưng ngặt nỗi, miệng không thể mở ra lấy một lời.

Cho đến khi lau khô người, cầm cái khăn voan trên tay, tôi phải vô thức mở miệng hỏi Ren:

– Tại sao anh lại lấy cái này?

– Ủ. Chúng ta đi ngắm mặt trời mọc. – Ren nói với vẻ mặt vô cảm, tuy biểu cảm có vẻ trống rỗng, nhưng trong ánh mắt đó, tôi cảm thấy có một sự quan tâm thâm lặng, rất cháy bỏng, nhưng vô cùng kín đáo.

– Ồ.

Tôi chỉ có thể gật đầu rồi đặt bàn tay mình trong tay hấn, để mặc Ren kéo tôi ra biển.

Mặt trời nào mà mọc lúc bốn giờ sáng như thế này chứ? Tên này... rõ có vấn đề!! Trời thì lạnh mà mặt trời không thấy đâu.

Chúng tôi ngồi trên một tảng đá cao, sóng biển rì rào cuốn trôi mọi phiền muộn.

Ren từ đâu đem ra cái khăn, trùm lên người tôi, rồi vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau, hai chân hấn áp sát hai bên người tôi, vô cùng ấm áp, vô cùng bình yên.

– Chúng ta phải chờ một tiếng để ngắm mặt trời mọc? – tôi nhủ mảy quay đầu, bất gặp ánh mắt Ren không hề nhìn về đường chân trời xa xa mà chỉ chăm chú nhìn tôi.

– Anh vốn dự định khoảng thời gian này chúng ta mới từ chợ đêm đi sang đây... không ngờ... lại phải về sớm nên... thời gian anh tính toán có chút... bị hớ. – hấn bối rối gãi đầu. Nhìn khuôn mặt đáng yêu không tả nổi.

– ... – tôi không nhịn được khẽ nhoẻn miệng cười. Ren thờ phào ra mặt.

– Thôi thì tới sớm một chút, ngắm sao cũng không tệ. – hấn nói rồi chỉ tay lên trên đầu tôi.

Tôi vô thức ngược nhìn theo ý muốn của hấn... phải công nhận, bầu trời ở đây như trong suốt, hàng ngàn vì sao lung linh lấp lánh, xen kẽ nhau chiếm lĩnh bầu trời.

Tôi ngẩng đầu, nên cả người hơi ngã về sau, Ren liền kéo tôi tựa hấn vào người hấn.

– Dựa vào người anh cho đỡ mỏi.

Tôi ngoan ngoãn ngã người vào bờ ngực rắn chắc của Ren, thả ánh mắt về dải ngân hà xa xa.

Vài phút sau, Ren lại nói:

– Lâu quá đi mất! Thôi em ngủ đi. Anh sẽ gọi em dậy khi mặt trời lên.

– Thôi không cần đâu. Em không có thấy buồn ngủ. – tôi đáp như đúng rồi. Thật ra là chém thôi. Mắt tôi sắp tịt lại đến nơi.

– Không cần phải dối anh. Anh còn không hiểu em à? Ngủ đi. Anh sẽ bên cạnh em. – hấn nói rồi mỉm cười, khẽ nhắm mắt, hôn lên trán tôi, rồi kéo tôi vào lòng ôm chặt.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: CẦU HÔN

Khi tôi tỉnh dậy, bầu trời bắt đầu có những vệt sáng đầu tiên, mọi thứ mờ mờ ảo ảo. Làn sương dày lạnh lẽo càng khiến mọi vật thêm huyền bí.

Ren vẫn ôm chặt tôi trong lòng, hơi thở nhẹ nhẹ phả trên đầu tôi, nhịp tim trầm ổn cũng thật bình yên. Bên cạnh Ren, là một bầu trời hạnh phúc!

Hấn đột ngột cúi xuống, khẽ cười hỏi:

– Tỉnh rồi à?

– Ừ.

– Đúng lúc anh định gọi em dậy mà không biết phải làm thế nào vì con heo nhà anh chỉ giỏi mỗi việc ngủ. – hấn vẫn cười, đưa mắt về phía trước.

– Cái...

– Mau đứng dậy, anh cho em xem cái này. – Ren nói rồi không để tôi kịp phản ứng đã kéo phất tôi dậy, ánh mắt hấn để lộ rõ vẻ khó xử và không bằng lòng – Ừm... em lấy trượng ra đi.

– Để làm gì cơ?

– Thì anh bảo lấy đi mà. – hấn cứ mè nheo, tôi mới gạt đầu.

– Được rồi... – sau đó, trên tay tôi xuất hiện cây quyền trượng pha lê lấp lánh.

– Vậy... bay lên thôi.

...

Chúng tôi bay lên một độ cao nhất định... tầm hai mươi mấy mét, thì mặt trời phía xa xa càng ngày càng rõ, những tia sáng nhàn nhạt như thể bầu trời có vết nứt vậy.

Mặt trời trông thật khổng lồ, từ từ nhích lên. Mãi nhìn mặt trời với mắt chữ O mồm chữ A, tôi không để ý hấn đang điều khiển cho chúng tôi rời khỏi bờ. Chúng tôi hiện tại đang ở ngay trên biển, xa bờ tầm một trăm mét gì đó.

Ren đột nhiên siết lấy eo tôi, thì thầm cùng với tiếng gió:

– Mau nhìn xuống biển.

Lúc này tôi mới để ý, cả một vùng biển rộng lớn dưới chúng tôi bị đóng băng lại. Bên dưới lớp băng là hàng triệu những cánh hoa hồng bị vùi xuống nước, kết lại với nhau tạo thành một dòng chữ khổng lồ “BÂY GIỜ EM MUỐN CUỐI ANH HAY BAY THĂNG XUỐNG DƯỚI?”

– ...

Tôi cũng không biết tâm trạng của mình lúc này như thế nào?

Hình như bản thân tôi đang được người ta câu hôn, hơn nữa đó còn là người mà tôi yêu, tại sao tôi lại không có chút cảm xúc nào ngoài thấy buồn cười ấy chứ?

Câu hôn mà còn dùng cái giọng điệu đầy được thì tôi hoàn toàn bá phục hẳn luôn. Tôi quay sang nhìn Ren đang ở phía sau mình, trái với vẻ mặt cười không ra hoi của tôi, Ren hết sức nghiêm túc, ánh mắt của hắn xoáy tận vào lòng tôi.

– Thế nào? Cưới anh hay bay thẳng xuống dưới? Anh không nghĩ em có quyền lựa chọn đâu. – hắn cười cười, khuôn mặt lưu manh hết cỡ.

Ừc... rồi từ độ cao này... dù là xuống băng, nhưng chắc cũng sống không nổi.

Dù gì cũng không có lí do để từ chối, tôi liền ngắt đầu chủ động hôn vào môi Ren một cái. Hắn giật mình loạng choạng, cây trượng đưa lên đưa xuống, đúng đưa một hồi mới ổn định được.

Trên cao, tôi và Ren hôn nhau một nụ hôn thật dài. Hắn ôm siết lấy tôi trong lòng, bao nhiêu lo lắng đều qua nụ hôn này mà thể hiện hết với tôi.

Còn tôi ấy mà, bao nhiêu hạnh phúc lúc này đều trở thành hành động cả.

Từ khi còn nhỏ, tôi đã luôn mơ đến một ngày, cái ngày mà mình có một gia đình thật sự, một gia đình mà ai cũng yêu thương lẫn nhau, một gia đình sẽ luôn bên cạnh những khi tôi buồn, sẽ an ủi tôi, hay đơn giản chỉ là có mặt trên bàn ăn cùng tôi thưởng thức những món do chính tôi nấu, ... một gia đình như vậy hạnh phúc biết bao.

Chỉ là bây giờ, điều ước này đã thành sự thật, tôi vẫn còn ngỡ ngàng, chưa tin vào sự thật. Có phải tôi chưa tỉnh giấc không... có phải tôi vẫn còn đang mơ hay không... đó là những câu hỏi thay nhau nháy ra từ trong đầu tôi... nhưng đó là trước khi nụ hôn triển miên kéo dài.

Tôi đang nghĩ gì vậy chứ? Hơi ấm này không thể nào là giả được.

Trên cao, gió thổi mạnh, lạnh gần chết, vậy mà chúng tôi đây dựa trên đây không biết bao lâu, khi mở mắt dứt khỏi nụ hôn, thì mặt trời đã ở ngang chúng tôi, từng tia nắng sớm rơi thẳng xuống mặt biển, những cánh hoa hồng hắn chuẩn bị từ trước trở nên thật rực rỡ, lung linh như một bức tranh. Băng tan dần, sóng biển ri rào khiến chúng lay động, trông đẹp đến lạ thường, giống như một cực hạn nào đó tôi chưa từng nhìn thấy.

Lúc này đây, tôi càng cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết, hạnh phúc hơn cả lúc tôi và hắn bắt đầu hẹn hò, hạnh phúc hơn cả lúc, tôi tìm ra được thân phận thật sự.

Đối với tôi mà nói, cuộc sống sau này chỉ xoay quanh Ren cũng không tệ. Ren lúc nào cũng thật bình yên, hắn bảo bọc cho tôi, đem đến cho tôi niềm vui, những điều bất ngờ nhất. Tôi thậm chí còn không biết hắn đã chuẩn bị tất cả những thứ đó từ bao giờ.

Bao nhiêu lo âu buổi tối hôm qua của tôi một phát tan biến hết.

Sau đó, chúng tôi tay trong tay tản bộ về khách sạn. Ren hẳn lại thể hiện ra hết sự trẻ con của mình. Đang đi thì hắn đột ngột mở miệng:

– Làm ra đến như thế này, nhưng anh vẫn còn hai điều chưa được thỏa mãn.

– Việc gì cơ? – ý hắn là hắn vẫn chưa muốn kết hôn với?

– Thứ nhất là, anh muốn thực hiện điều này ở một cái hồ. Đóng băng cả cái hồ nhìn sẽ đẹp hơn nhiều. Anh vốn định là sẽ cầu hôn em sau chuyến đi này cơ. Chỉ là anh thấy đêm qua em buồn quá.

– ... – tôi chỉ nghe mà không nói, nhưng vẫn mỉm cười hạnh phúc... tên này thì ra lại nghĩ cho tôi nhiều đến như vậy.

– Thứ hai, phải bay lên đó bằng quyền trượng của em. Anh thấy anh lệ thuộc thế nào ấy! Tại sao DW bọn anh lại không được bay bằng trượng nhỉ? – hắn bĩu môi, giống như giận tôi cướp mất đồ chơi của hắn ấy.

– Anh đúng là đồ trẻ con. – tôi gần như phá lên cười trước biểu cảm đó, chỉ là tôi sợ hắn sẽ liếc tôi một cái rồi giờ trò trừng phạt biến thái nữa thì người thiệt chỉ có tôi – Nhưng mà em rất thích! Cảm ơn anh nhé.

– Gọi anh một tiếng ông xã xem nào. – hắn cười toe toét như nghĩ ra trò chơi mới... cụ thể hơn là những phương pháp hành hạ tôi chết đi sống lại.

– Ông xã gì chứ! Anh thật là...

Tôi đỏ hết cả mặt giăng tay ra bỏ đi trước. Hấn chỉ cười cười đuổi theo.

...

Vừa về đến phòng, tôi đã thấy Chito ngồi trong đó, trừng mắt nhìn hai đứa tôi:

– Hai cái người kia đi đâu mà giờ này mới về hả?

– Tụi này...

– Dragon nó về không thấy hai người đâu lật đật chạy đi tìm còn kéo theo cả tớ và anh Ajita nữa! Hai người thật biết cách chọc tức người khác! Tụi này nhào nhào tìm hai người cả đêm hôm qua, thậm chí còn gọi cả bảo vệ nữa đây có biết không?

– Chuyện riêng tư của người khác, cậu hỏi làm cái gì? – Ren cười khẩy, đá đều cô bạn.

– Gì chứ... cậu...

– Chúng tôi đi đâu và làm gì không cần ba người phải quản đầu. Hai chúng tôi đi cùng nhau thì có thể xảy ra việc gì chứ? – Hấn vẫn tiếp tục trêu tức nhỏ. Xem ra tâm trạng của Ren rất tốt. Hấn dù bên ngoài độc mồm độc miệng là thế nhưng ánh mắt lại không giấu nổi nụ cười.

– Hai người... đêm qua đã xảy ra chuyện gì vậy hả? – Chito lập tức nhìn tôi với ánh mắt đề phòng. Ngay lúc này, cửa phòng sau lưng chúng tôi lại mở, Ajita vội vã chạy vào, hớt ha hớt hải, còn lăm lăm mồ hôi.

– Nghe bảo vệ nói họ đã về rồi?

– Phải.

Dragon đứng bên cạnh không nói gì chỉ thở hồng hộc.

...

Sau đó thì ai về phòng nấy nghỉ ngơi này nọ, cụ thể hơn là cả lũ chúng tôi ngủ một lèo đến chiều mới tỉnh dậy vì cái bụng nó kêu réo um sùm.

Thức giấc, trông thấy hoàng hôn ngoài cửa kính, tôi lại vui đầu vào người Ren, hít hà hương thơm quen thuộc.

Đầu ngày hôm nay, Ren và tôi chính thức kết hôn, chỉ là ngấm ngầm mà không để ai biết. Ngủ một giấc dậy đã là cuối ngày rồi. Thời gian trôi nhanh đến nỗi, tôi còn nghĩ niềm hạnh phúc nhỏ nhoi kia đơn thuần chỉ là một giấc mơ không có thực.

Nhìn sang Ren bên cạnh, khuôn mặt ngủ bình yên, trong lòng tôi lại rạo rực lên một cảm giác nhức nhối khó tả, mà là nhức theo chiều hướng tích cực, khiến người ta cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Tôi chính thức cùng hấn rồi... thật không thể tin được sẽ có ngày này xảy ra.

Lúc nhỏ, một người bạn thân thành cũng là đã hạnh phúc giản đơn của tôi rồi, bây giờ không những có một người mà còn có cả một đại gia đình.

Lúc đầu gặp Ren, tôi ghét hấn kinh khủng, cái bản tính kiêu ngạo trời đánh cũng không chứa ấy, bây giờ lại thấy nó thật đáng yêu.

Lúc đầu yêu nhau, nhất là khi tôi và hấn không cùng loại pháp sư... cứ ngỡ mọi chuyện sẽ chẳng ra đâu vào đâu, không ngờ cuối cùng chúng tôi cũng có thể hạnh phúc ở bên nhau như vậy!

Cuộc sống của tôi đúng là rất phức tạp. Đau khổ có mà hạnh phúc cũng không thiếu, chỉ là mọi thứ không bao giờ theo chiều hướng mà tôi suy nghĩ, luôn mang đến cho tôi những cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

Ren đột nhiên cựa mình, chân mày rậm khẽ nhíu lại, hấn từ từ mở mắt, thấy tôi đang mở mắt thao láo nhìn mình, liền mỉm cười, kéo tôi ngã vào lòng hấn rồi lại nhắm mắt, xem ra hấn rất mệt, vẫn còn muốn ngủ:

– Tỉnh rồi à? Sao không ngủ tiếp đi?

– Em đói. – Tôi làm nũng, khuôn mặt tội nghiệp hết sức.

– Vậy chúng ta đi ăn tối. – Ren ngồi bật dậy, dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ rồi bước thẳng vào nhà tắm.

...

Gọi Chito và Ajita dậy đúng là cực hình. Hai người đó ở trong nhà, mà gọi mãi không thấy ra, ngủ cái quái gì mà đến mức hai lỗ tai điếc luôn như thế kia!

Dragon bên cạnh, một tay nín vào ống quần Ren, một tay buông thõng song song đùi, mắt nhắm tịt, mặt lơ đãng. Nó vừa ngủ vừa đi, trông thảm hết sức.

– Này! Chúng ta đi ăn thôi! – tôi cố gắng thử lại lần cuối, tự nhủ nếu cô ấy không lộ mặt ra thì ba chúng tôi sẽ đi ba mình.

– Đây đây. Có chuyện gì vậy? – Chito ôm con gấu bông to còn hơn mình, giọng nhè nhè, đầu tóc bù xù, khuôn mặt bơ phờ, hình như là mới ngủ dậy.

– Thay quần áo rồi đi ăn tối nào. – tôi mỉm cười, liếc mắt vào bên trong nhìn thấy Ajita đang khoác áo sơ mi lên người.

– Được rồi, hai người chờ một lát nhé. – nghe tôi nói vậy, cô nàng tỉnh cả ngủ.

...

Chúng tôi tản bộ đến một nhà hàng gần đó. Đêm xuống, dòng người ngày một tấp nập.

– Lục địa này thích thật, chẳng bù cho phía Đông chúng ta. – tôi nghe thấy Draogn lẩm bẩm.

Nhà hàng chúng tôi ăn là một nhà hàng khá nổi tiếng, chẳng biết Ren hay Ajita đã đặt trước, chúng tôi được người phục vụ đưa lên tầng hai, nơi có cảnh khá ấn tượng với bàn ghế trang trí theo lối huyền bí đồ đen là hai màu chủ đạo, thảm lông màu đỏ và ghế được bọc bên ngoài bằng nhung êm ái.

Dùng bữa xong, tôi bảo muốn vào nhà vệ sinh nên mọi người chờ ở bên ngoài. (chị này cứ thích vào nhà vệ sinh một mình cơ, lần nào cũng có chuyện mà không biết sợ là gì)

Vừa bước vào trong, tôi đã giật mình đến mức toàn cơ thể co lại, không thể cử động... cả miệng cũng ứ ứ không phát ra tiếng.

Chị ta... là chị ta... Risa...

– Yuki à,... ha ha... Yuki,...

Giọng chị ta gọi tên tôi lúc nhỏ không ngừng dội vào bộ não khiến tôi choáng váng.

Đã bảo mày như thế nào hả, chẳng phải đã nói nếu lần sau còn gặp lại chị ta thì không được yếu đuối như thế này cơ mà! Mạnh mẽ lên... nhất định phải mạnh mẽ lên. Nếu tôi không đối mặt với quá khứ thì cả đời này không bao giờ tôi có thể xóa bỏ sự sợ hãi này!

Chẳng lẽ cả đời sau này mỗi khi tình cờ gặp chị ta ngoài đường, toàn thân tôi lại run rẩy như thế này thì thật không đáng!

Risa đứng trước gương, lấy son thoa thoa, rồi bấm mũi, sau đó cười khà ồ. Chị ta chỉ có một mình. Tôi quay người bước vào trong. Lúc trở ra, Risa đã đi mất.

Tôi thở hắt ra, xả nước lạnh vào bàn tay. Đến giờ nó vẫn còn run cầm cập. Quá khứ của tôi và chị ta, có lẽ đã trở thành một vết sẹo thật sâu trong tim tôi, chắc chắn sẽ không bao giờ có thể lành được.

Chỉ là, khi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, tay tôi bị túm chặt, siết mạnh đến mức tôi có thể cảm thấy xương bên trong kêu lên cái rắc. Người đó đứng tựa sát vào tường nên từ nãy đến giờ tôi không hề phát giác.

Tôi giật mình nên không kịp phản ứng, đã bị người phụ nữ trước mặt lôi vào một góc khuất. Chị ta... Risa ép tôi vào tường, trên mặt là một nụ cười không thể nào đáng sợ hơn, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng tột độ... như thể món đồ chơi của chị ta đã trở về.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: QUÁ KHỨ VÀ MẸ...

Risa đẩy mạnh tôi vào tường, vai tôi lại kêu lên một tiếng rắc khác. Chị ta cười... một nụ cười đã từng khiến tôi rét run.

Nụ cười đó sau bao năm vẫn vậy, vẫn thật hống hách và tàn bạo tuy trong đó có vài phần ngạc nhiên và thích thú.

– Mày đi đâu đây con nhãi? Lấy hết tiền của mẹ tao đi học, vui lắm chứ gì?

– Chị thôi đi. Tôi không còn là Yuki mà chị có thể bắt nạt nữa. – tôi thấp giọng. Tuy dạ bót run nhưng trong giọng nói của tôi cũng không thể giấu được sự lo lắng và bất an – Và lại, mẹ cho tiền tôi đi học, chuyện đó tôi không biết gì hết.

– Chỉ một câu không biết là xong sao? Mày có biết khi mẹ chết, bao nhiêu tiền để lại hết cho mày, còn cho mày đi học, chỉ để lại mỗi căn nhà cho tao. Những ngày tháng đó tao sống nhàm chán biết bao nhiêu? Tất cả là tại mày đã lấy hết tiền của tao! Mày đâu có là gì trong gia đình tao! Tại sao mẹ lại để tiền cho mày! Mày đã bỏ bùa gì cho bà ta hả?

– Đầu tiên, số tiền tôi lấy của mẹ chỉ để ứng trước tiền học phí, tôi sẽ trả cho chị sau khi tôi có tiền. Thứ hai, ngoài phần tiền dùng để ứng trước học phí, tôi không có đem theo bất cứ một đồng nào đến lục địa phía đông. Bao nhiêu tiền tôi đều để lại hết cho chị còn gì. – tôi bất bình phản kháng. Thật không ngờ trước kia tôi có thể im lặng trước sự ương bướng và ngang ngạnh của chị ta.

– Mày nói dối, mày đã điếm bót đi đúng không? Tất cả số tiền dành dụm của bà ta chẳng lẽ chỉ có bao nhiêu đó thôi sao? Tao ăn chơi chỉ có một tuần là hết rồi! Mày cố tình điếm đi phải không! Trả lại tất cả cho tao!

– Chị nói cái gì hả? Chị cũng biết đó là tiền dành dụm của mẹ, vậy mà chị lại nỡ đem nó đi ăn chơi sao? Chị có thật là con người không vậy? Bây giờ còn dám mở miệng ra nói với tôi như thế? – tôi gần như gào lên. Tôi cảm thấy vừa bất bình vừa thương xót cho mẹ.

Bà ấy là người phụ nữ tội nghiệp nhất thế gian, cả đời phải vất vả nuôi con, đến cuối đời, dặn dò nó vài câu, nó còn chẳng thèm nghe, bỏ ngoài tai tất cả chỉ ích kỉ nghĩ cho bản thân. Chị ta đúng là cảm thù. Nếu chị ta ngồi bên cạnh giúp đỡ lúc mẹ làm việc, ngồi bên cạnh nghe mẹ tâm sự, thì chị ta có lẽ sẽ biết được mẹ đã vất vả đến chừng nào.

Tôi nhìn chị ta đầy căm phẫn, nhưng đúng với suy nghĩ của tôi, chị ta thậm chí còn chẳng bận tâm đến sự tức giận của tôi, thản nhiên móc trong túi ra một con dao nhỏ, huơ qua huơ lại trước mặt tôi, cười khẩy đầy ngạo mạn:

– Mày cũng gan nhỉ? Bây giờ còn dám cãi lại tao cơ đấy.

– ... – tôi nhìn chị ta với nét mặt vô cảm, chứng tỏ cho chị ta thấy tôi sẽ không dễ bị lung lay nữa – Tôi đã nói trước với chị còn gì, tôi sẽ không để mình bị bắt nạt nữa. Thứ đó không còn tác dụng gì với tôi nữa đâu.

Nụ cười trên môi chị ta vụt tắt ngay tức thì. Risa trừng mắt nhìn tôi, cả hai im lặng một hồi lâu... Risa trở nên trầm ngâm. Chị ta buông thõng hai tay, nhưng vẫn nắm chặt con dao trên tay.

Tôi tựa vào tường, ngược mắt nhìn chị ta.

– Trước kia tôi và chị đã từng ở chung một thời gian. Tôi cũng đã từng xem chị là chị của mình, vậy nên, hôm nay tôi muốn cho chị một lời khuyên thật chân thành.

– ... – Risa cúi mặt, nhưng ánh mắt sắc lém vẫn giằm giằm tôi.

– Chị nên thay đổi cách sống của mình đi. Nếu chị cứ mãi như vậy thì cả đời sẽ không bao giờ có thể có được hạnh phúc thật sự. – tôi thở hắt ra, nhìn chị ta với ánh mắt thương hại.

Như bị chạm phải tự ái, Risa đột nhiên trừng mắt, trừng giằn ra nhìn vô cùng dữ tợn, chị ta vung tay, con dao sượt qua gò má tôi một đường cắt.

Cảm thấy rát rát chứ tôi cũng không biết được nó sâu bao nhiêu. Khuôn mặt tôi không biến sắc, trong khi Risa mới là người gần như phát điên lên. Chị ta hét lên:

– Mày im đi! Mày thì biết cái gì mà nói hả? Mày nghĩ mày là ai mà dám dạy đời tao? Mày im đi!

– Tôi không hề có ý định dạy dỗ gì chị. Tôi chỉ muốn thay mẹ khuyên nhủ chị.

‘Chát...’

Một âm thanh chói tai vang lên. Chị ta tát thẳng vào bên má chảy máu của tôi... khiến nó càng đau rát kinh khủng, má tôi nóng ran lên.

Tôi vẫn không động đậy, chỉ tiếp tục nói:

– Nếu chị không trưởng thành từ bây giờ, chắc chắn sẽ có một ngày chị sẽ phải hối hận. – chị ta im lặng trừng mắt nhìn tôi – Tôi nói xong rồi, chị muốn làm gì thì làm, suy nghĩ về chuyện đó, hay bỏ mặc nó cũng được. Xem như tôi đã cố gắng hết sức hoàn thành nghĩa vụ cuối cùng. Sau này chị có trở thành như thế nào, tôi cũng không quan tâm nữa. Còn tiền thì tôi sẽ sớm gửi cho chị thôi. Tạm biệt.

Tôi nói xong rồi gạt chị ta ra bỏ đi trước.

Sau của rẽ, tôi ngồi thụp xuống thở dốc. Ngực tôi đánh trống liên hồi. Cái đà này chắc tôi bệnh tim mất.

Cả người tôi rã ra hết rồi, không còn chút sức nào nữa. Ban nãy phải cố gắng lắm mới đứng vững được, nói được vài câu hoa mĩ như thế, tôi cũng phải công nhận bản thân mình can đảm hết sức.

Risa... chị ta đúng là rất đáng thương.

...

Tôi trở lại nhà vệ sinh rửa mặt... ày... vết cắt không sâu, nhưng nó để lại một đường đỏ đỏ trên mặt tôi, dù có rửa hết máu thì vẫn không giống bình thường một tẹo nào. Tôi thở dài, thế nào bốn cái người kia cũng làm âm ỉ lên cho xem.

...

– Cậu/ Em/ Cô bị cái gì vậy? – bốn người đồng thanh.

– Haha... lỗ chân gà, quẹt phải cái chân bàn. – tôi chém, đồng thời cười trừ, nhìn ngượng ngịu hết sức.

– Thôi đừng điều, trong nhà vệ sinh có bàn hả? – Chító nhíu mày... ặc...

– Không có gì đâu mà. Chúng ta ăn thôi. – tôi nói rồi kéo ghế ngồi xuống.

Bốn người họ chỉ nhìn tôi với ánh mắt đầy xúc cảm.

...

Ăn xong, chúng tôi dạo vài vòng rồi mới về khách sạn.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, bình thường nếu không có tiếng cãi nhau của tôi và Dragon thì cũng là tiếng Ren trêu chọc tôi. Sự im lặng quá mức đến kì lạ này thật sự khiến tôi thấy không thoải mái.

Tôi biết mọi việc ra thành thế này là tại vì tôi... là vì tôi cứ khư khư giữ bí mật.

Tôi liếc một lượt hai người họ. Ren nhìn tôi một hồi rồi đứng dậy, để lại một câu rồi bỏ ra ngoài:

– Anh ra ngoài một chút, hai người ở yên trong phòng đi.

– Anh đi cẩn thận. – tôi vội vàng đáp. Cảm thấy Ren thờ dài một cái, nhưng hấn lại không nói gì mà đi luôn một nước. Dragon nhìn tôi một hồi mới nói.

– Có chuyện gì thì cô cứ thẳng thắn nói ra, tại sao lại phải giấu giấu diếm diếm, làm như vậy càng khiến cho mọi người lo cô hơn. Đừng nghĩ làm như vậy là chúng tôi có thể yên tâm.

Được thôi, nói thì nói, dù sao thì tôi cũng không có gì phải giấu. Lúc trước kia tôi chưa thể kể, là vì tôi chưa giải quyết xong chuyện của bản thân, tôi cũng chưa đủ can đảm để đối mặt với chuyện đó. Nhưng bây giờ tôi đã có thể mặt đối mặt nói ra hết cảm xúc của mình cho chị ta nghe, kể lại quá khứ của mình cho họ nghe cũng chẳng có vấn đề gì.

– Tôi không có giấu diếm gì hết. Tôi sẽ kể hết cho mọi người nghe.

Thế là sau vài giây huy động của Dragon, mọi người đều đang tập trung tại phòng khách ở căn nhà của chúng tôi.

Ren vừa bước vào đã thấy một lũ chơi chơi không chịu ngồi im, mặt sa sầm xuống, xốc người tôi lên vai vác tôi vào phòng ngủ, đóng cửa cái rầm, xem như giần mặt, bảo cái đám kia không được nhiều chuyện mà bon chen chui vào phòng.

Trong khi đó mọi người bên ngoài ngơ ngác ngác nhìn ngu hết sức.

Ren đặt tôi xuống giường rồi ngồi xuống bên cạnh.

Hấn mở hộp y tế ra, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào tôi, có vẻ như hấn đang giận cái gì đó. Tôi liền bật luôn suy nghĩ trong đầu mình ra:

– Anh đang giận à?

– Không có. – hấn nhíu mày, cộc cằn đáp lời, tay thoăn thoắt lấy bông gòn ra, chăm sóc cho vết thương trên mặt tôi.

– Rõ ràng là có. Anh đừng có giấu em. – tôi nhíu mày nói, nhìn thẳng vào mắt Ren.

Hấn im lặng không nói gì, thoa nước sát trùng lên rồi đưa mặt lại gần mặt tôi thôi thôi.

Môi hấn chu chu ra, tôi quay sang hôn cho một phát. Hấn giật mình hơi ngửa người, tôi quý đây đây luôn hấn nằm xuống, còn mình chiếm thế chủ động bên trên.

– Nói đi, anh giận em cái gì?

– Trước... – hấn lưỡng lự hồi lâu mới lí nhí nói, hơn nữa còn ngại ngần nhìn sang hướng khác không dám đối mặt với tôi – Em... không nói cho anh nghe trước tiên.

– Cái gì cơ?

– Quá khứ của em... anh muốn là người biết đến nó đầu tiên, chứ không phải là cùng lúc với cả đồng người ngoài kia. – hấn nói xong, hình như phát hiện ra mình đã vô tình thể hiện hết cảm xúc trước mặt tôi rồi, vô cùng xấu hổ, gác tay lên trán che giấu gương mặt đỏ ửng.

Tôi có hơi giật mình trước phản ứng đáng yêu đó của hấn, mắt tôi ngơ ngơ ra, dần dần đáng thương. Ren đột ngột đẩy tôi ra.

Hấn lồm cồm ngồi dậy, mặt vẫn còn hơi hồng liếc qua tôi một cái. Tôi suýt chút phì cười:

– Vậy... để em kể cho anh nghe trước nhé.

Gương mặt xấu hổ của hấn ngay lập tức được thay bằng một biểu cảm hết sức nghiêm túc, hàng chân mày thẳng với nhau tạo thành một khuôn mặt hoàn hảo như tạc tượng.

...

Sau khi chạy khỏi ngôi nhà kia, nơi tôi đã từng có một gia đình hạnh phúc... người anh trai của tôi tại sao lại nhẫn tâm giết chết ba mẹ mình, thậm chí còn đốt luôn cả nơi mà chúng tôi có biết bao nhiêu kỷ niệm. Một đứa bé sống trên đời mười hai năm như tôi lần đầu tiên biết hận, biết buồn, biết cảm thấy bất lực và hoang mang.

Tôi lúc ấy tuy còn nhỏ nhưng cũng thừa biết, một đứa trẻ mười hai tuổi sẽ không thể làm gì được. Xin việc làm cũng không, tự mình nuôi sống bản thân lại càng không. Một đứa trẻ mười hai tuổi từ trước đến nay sống trong sự quan tâm lo lắng, sự che chở của gia đình, chỉ hưởng thụ những ấm áp của gia đình mà giờ đây chỉ có một thân một mình đơn độc, mang theo bên mình những xúc cảm nặng nề và tê liệt nhất.

Tôi gần như chết đi... những năm tháng ấy. Những năm tháng tôi phải lang thang trên đường xá, đi không biết đến đâu, không có mục đích, những khi tình cờ trông thấy một người nào đó trông giống Ajita, tôi hoảng hốt chạy đi không màng mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt như thể tôi là người điên vậy.

Một ngày nọ tôi tình cờ gặp bà, người mà tôi xem như người mẹ thứ hai của mình. Bà là một con người... một con người lương thiện chất phác. Căn nhà của bà khá nhỏ, chỉ một trệt một lầu. Ấn tượng đầu tiên của tôi về nó chính là... cũ kỹ, cách bày trí khá giản dị, nhưng rất ấm cúng.

Thấy tôi co ro một góc, bà vội đưa tôi về nhà, mở lò sưởi, cho tôi ngồi trong chiếc chăn ấm áp, còn thay quần áo mới cho tôi. Khá rộng, nhưng cũng không đến nỗi. Trong nhà lúc đó chỉ có tôi và mẹ. Bà ngồi bên cạnh nắm chặt tay tôi, hỏi han tại sao một đứa trẻ như tôi lại phải lưu lạc ở chốn này.

Tôi thật thà kể lại hết cho bà nghe. Nghe xong tất cả, bà chỉ ôm tôi vào lòng.

Một đứa trẻ vốn quen hưởng thụ như tôi, một cái rầm lại rơi vào vực thẳm, nay có một bàn tay xinh đẹp cứu vớt tôi, một vòng tay ấm áp bao lấy tôi... đứa trẻ này òa khóc... lần đầu tiên sau từng ấy tháng phải tự mình mưu sinh, tôi suy nghĩ như một đứa trẻ... chỉ cần có thể ở cạnh người phụ nữ này cả đời, cuộc sống tôi sẽ bừng sáng trở lại. Với niềm tin nhỏ nhoi đó, tôi khóc thật lớn trong vòng tay của bà.

Nhưng niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy chẳng tồn tại bao lâu, cho đến khi cánh cửa nhà bật mở. Một chị gái hơn tôi vài tuổi bước vào. Trái ngược với cách ăn mặc giản dị và cũ kỹ của mẹ, chị ta đắm mình trong sự kiêu ngạo, thời thượng. Cách chị ta ăn mặc như thể mình là con gái rượu của triệu phú.

Tôi khẽ nhìn chị ta, tay níu lấy vạt áo bà tỏ vẻ sợ sệt. Mẹ liền mỉm cười với tôi, sau đó quay sang chị ta:

– Đây là con gái của ta. Risa, hai đứa làm quen với nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: RISA.

Tôi khẽ nhìn chị ta, tay níu lấy vạt áo bà tỏ vẻ sợ sệt. Mẹ liền mỉm cười với tôi, sau đó quay sang chị ta:

– Đây là con gái của ta. Risa, hai đứa làm quen với nhau đi.

– Chào chị Risa.

– Ồ. – chị ta đáp hồ hững, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt qua tôi, đi thẳng sang cầu thang dẫn lên tầng. Đột nhiên mẹ nói...

– Từ nay con bé sẽ ở cùng với chúng ta.

– Cái gì cơ? – giọng hét kinh dị của chị ta vang lên từ trên tầng, gần như mọi góc ngách trong cái làng này đều có thể nghe thấy được, tiếng chân nện ỳnh ỳnh khiến trần nhà có chút run rẩy, giọng nói ngày càng gần, dường như chị ta đang xuống – Mẹ nói lại xem!

– Mẹ nói là con bé sẽ ở cùng với chúng ta. – mẹ cười hiền xoa đầu tôi. Tôi bứt rứt trong lòng, cảm thấy hạnh phúc nhỏ nhoi của mình có nguy cơ tan thành mây khói, nhưng không thể vì sự ích kỉ của mình mà gây ra cãi vã giữa mẹ và chị Risa.

– Không cần đâu ạ! Không được! – tôi và chị ta gần như nói cùng một lúc.

Tôi và mẹ ngoảnh đầu, thấy chị ta đang đứng ngay cạnh cầu thang, nhìn tôi với ánh mắt náy lửa, như muốn nhào đến xé toạc tôi ra vậy.

Lúc này, chị ta mới chú ý đến bộ quần áo trên người tôi, lại xông đến gào lên:

– Ai cho mày lấy cái áo đó của tao? Trả cho tao con nhò ăn cắp!

Vừa hét chị ta vừa kéo cái áo. Tôi hoảng sợ lùi lại phía sau.

Từ nhỏ đến giờ lớn lên trong sự đùm bọc của Ren (Ajita), tôi chưa bao giờ chạm phải... loại người hung dữ như thế này. Bây giờ mới thấy, con người thật đáng sợ... nhất là những người dễ dàng đánh mất lý trí như chị ta.

Khuôn mặt hung dữ của chị ta khi lần đầu gặp mặt, tôi mãi mãi không thể nào quên được.

Sau khi gặp Risa, chuỗi ký ức đau thương của tôi lại bắt đầu. Chị ta bắt nạt tôi, kéo bạn đến ăn hiếp tôi.

Mỗi ngày đối với tôi là địa ngục... chỉ là mỗi tối khi được nằm chung giường với mẹ, tôi mới cảm thấy bình yên. Mẹ không phải là không hiểu tính cách con gái của mình, bà rất nhiều lần khuyên con, cũng đã bảo tôi đến chỗ làm việc cùng với bà, không để tôi và chị ta cùng nhau ở một mình. Nhưng tôi lại từ chối... tôi có đi theo cũng chỉ làm mẹ thêm vướng bận mà thôi. Thà rằng tôi ở nhà nấu ăn chờ mọi người cùng về.

Mẹ trước sự kiên định của tôi cũng không thể nói gì thêm, chỉ lẳng lặng ngã nón quay lưng bước ra cửa.

Mỗi sáng tôi là kẻ hầu người hạ cho Risa, đến tối thì trở thành đứa con bé bỏng trong lòng mẹ. Dù rất sợ nhưng đến một tiếng tôi cũng không than.

Sống như thế được vài năm, đến khi tôi mười sáu thì mẹ đột nhiên qua đời.

Ngày hôm ấy mưa rơi trắng xóa. Risa chị ta đi chơi chưa về.

Mẹ thì sốt từ đêm hôm qua, vậy mà sáng nay chị ta vẫn có thể thản nhiên xách mồng đi chơi cùng lũ bạn, để mẹ cho một mình tôi chăm sóc. Tôi ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngày càng tái đi của mẹ.

Mẹ sốt ngày càng cao, có uống thuốc hay lấy khăn lạnh đắp lên người thì cũng không bớt nóng. Tôi hoảng hốt định chạy đi tìm bác sĩ, nhưng mẹ vội nắm chặt tay tôi. Bàn tay mẹ gần như không còn chút hơi ấm nào. Đôi môi tím tái nứt nẻ mấp máy... bao nhiêu sức lực cuối cùng, bà dành hết vào cái nắm tay. Mẹ nói nhỏ xiu, tôi vừa khóc vừa cúi mặt xuống gần bà:

– Con... ngoan của mẹ. Kể từ ngày mẹ đưa con về nhà, mẹ đã xem con như đứa con gái thứ hai của mình. Mẹ biết con gái mẹ thường xuyên đánh đập hành hạ con, mẹ... xin lỗi. – nước mắt bà cũng bắt đầu chảy – Mẹ thật sự có lỗi với con. Đứa con gái đó... có lẽ là mẹ đã quá cưng chiều nó, đến nỗi cái gọi là tôn trọng người khác nó cũng không biết. Cái tôi của nó quá lớn... mẹ không thể răn dạy nó, để cho con phải chịu khổ. Mỗi tối thấy con co ro một góc giường, trên người thì thoảng lại xuất hiện những vết bầm tím hay chảy máu, mẹ đau xót không chịu được. Tất cả là lỗi của mẹ khi không thể dạy dỗ con bé cho đường hoàng. Mẹ biết con là WW từ lâu rồi... nhưng con lại không dùng phép thuật để tự vệ... mẹ vô cùng cảm kích. Con của mẹ... mẹ biết con yêu mẹ và mẹ cũng yêu con rất nhiều, nhưng có lẽ hôm nay mẹ không qua khỏi. Tuổi thơ của con... đã gắn liền với sự hành hạ của con bé, mẹ muốn mình có thể trao cho con một tương lai. Mẹ có thể nhờ con một chuyện được hay không?

– Dạ... hức... hức... mẹ cứ nói... hức. – tôi khóc nức.

– Ngoan, nín đi con... con hãy làm giúp mẹ một chuyện. Số tiền mẹ dành dụm cả đời, con hãy giữ gìn mẹ... đến The East nhập học nghe con. Mẹ đã đóng tiền học phí tháng đầu tiên rồi, mẹ cũng đã đăng ký kí túc xá cho con nữa. Con hãy đến đó, giữ giúp mẹ số tiền. Khi nào Risa nó đổi tính đổi nết, con hãy giao một nửa số tiền đó cho nó... xem như của hồi môn của mẹ... Con làm ơn nhắc cho nó những lời mẹ dặn dò nó... Còn con... tương lai của con chắc chắn sẽ rất tươi đẹp... rất sáng lạng... Mẹ hy vọng... con của mẹ... sau này, sẽ có một người vì con mà hết lòng, vì con mà yêu thương, vì con mà làm tất cả. Mẹ biết... chắc chắn sẽ có một người như vậy... vì con gái mẹ là một cô gái rất tốt, rất mạnh mẽ và trung thực... Mẹ hy vọng con có thể chọn người phù hợp với con... đừng để những người khác làm con bị tổn thương... con gái mẹ nhất định phải mạnh mẽ... Mẹ... yêu con.

– Mẹ ơi! Mẹ ơi! Đừng mà mẹ! Mớ nết ra đi mà! Mẹ!!!!

Lúc đó, tôi ghét bản thân mình kinh khủng. Là một WW mà không thể giúp cho mẹ... đã vậy, hình ảnh cuối cùng của mẹ còn bị những dòng nước mắt yếu đuối này làm cho nhòe đi.

Tôi ngồi bên giường mẹ khóc hết nước mắt, cả đêm đó tôi vừa khóc vừa nắm chặt tay bà không buông, khóc đến ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Risa về nhà, thấy mẹ nằm cạnh tôi, chị ta chỉ khinh bỉ một cái, rồi bỏ về phòng.

Tôi nghe thấy tiếng động liền giật mình tỉnh giấc, biết là chị ta đã về, tôi chạy vội lên phòng Risa với khuôn mặt đầm nước mắt, hai mắt sưng húp, mọi thứ quanh tôi đều mờ nhạt, tôi vấp cầu thang té ngã, nhưng chẳng hiểu sao lúc đó tôi chẳng thấy đau, đứng dậy xông thẳng lên phòng chị ta.

Không như bình thường, tôi chẳng thèm gõ cửa mà thẳng tay mở ra, cánh cửa quay mạnh đập vào tường vang lên tiếng động lớn.

Risa đang thay quần áo, nhìn sang tôi trừng mắt, theo tính cách tiểu thư mọi khi mà quát lên:

– Mày làm cái gì vậy hả con kia! Mày muốn chết hay sao mà xông thẳng vào phòng tao như vậy?

– Mẹ mất rồi! Chị còn không biết ư? – tôi quát lại, găm giữ trong miệng thiều điều nhào đến cắn xé chị ta. Nhưng việc Risa quát tôi không làm tôi điên tiết bằng cái phản ứng này của chị ta.

– Ờ vậy hả? Đáng lắm. Tao biết thế nào cũng có ngày như vậy mà. Chuyện đó có gì đáng để quan tâm sao? Có mỗi việc đó mày cũng làm um sùm mọi thứ lên. Ra khỏi phòng tao đi. – chị ta nói giọng đều đều, thản nhiên và thờ ơ, thậm chí còn tiếp tục cời cúc áo.

Tôi ảm ớ không nói nên lời, chỉ có thể siết chặt nắm đấm, nắm chặt mép quần trong tay. Cả người tôi giật run lên, như thể tất cả máu bây giờ đều đã dồn hết lên não rồi vậy.

Tôi lắp bắp, không thể nói thành tiếng, khuôn mặt tôi lúc này chắc chắn rất khó coi, vừa nhăn nhó vừa ửng đỏ.

Chị ta có còn là người không vậy? Một câu như vậy cũng có thể nói ra ư?

– Mẹ đã vất vả nuôi hai chúng ta đến mức nào chứ? Chị... chị có còn lương tâm không?

– Mày cũng biết nói là mẹ vất vả nuôi hai đứa mà. Trước khi mày đến đây, mẹ đâu có phải vất vả như bây giờ. Bây giờ bà ta đổ bệnh chết rồi không phải là lỗi của mày hay sao? Ở đó còn trách cứ gì tao?

– ... – tai tôi như lũng bùng hết đi. Hai tay tôi siết đến bắt đầu chảy máu, đau rát nhưng tôi không còn có thể cảm thấy gì nữa, ngoài sự đau đớn trong lòng.

– Trước khi mày đến đây, hai mẹ con tao sống tốt quá còn gì! Tất cả là do một mình mày hết! Mày là con nhỏ sao chổi, đi đến đâu là gây họa đến đó. – chị ta lại hét lên. Tay Risa run run... ít ra biểu cảm này của chị ta còn thể hiện chút nhân tính, ít ra chị ta còn bị ảnh hưởng bởi cái chết của mẹ... nhưng tâm trạng của tôi bây giờ không còn đủ bình tĩnh để có thể trông thấy sự thay đổi nhỏ nhất đó.

Trong tôi lúc đó chỉ có hai cảm xúc mãnh liệt nhất... một là tức giận trước thái độ vô cảm và dửng dưng đến lố bịch của Risa. Hai là thương cảm cho mẹ vì đã sinh ra một cô nàng không ra gì...

Rõ ràng mẹ rất tốt, con người mẹ lương thiện dịu dàng, luôn tốt bụng với hàng xóm, cả làng này ai cũng yêu mẹ... tại sao đứa con gái ruột của mẹ lại như vậy.

Nói ra thì thật không phải, nhưng có nhiều lúc tôi muốn đá Risa ra khỏi nhà, tôi sẽ là đứa con gái duy nhất trong lòng mẹ. Tôi chắc chắn sẽ không để mẹ phải phiền lòng... tôi chắc chắn...

Nước mắt tôi lại rơi... bây giờ có muốn gì đi nữa thì mọi chuyện cũng đã quá muộn rồi... mẹ đã đi xa, tôi sẽ không bao giờ có thể gặp lại mẹ được nữa. Giọng nói âm ảm, cả đôi mắt dịu dàng đầy suy tư nhìn tôi mỗi đêm... tôi sẽ không còn cảm nhận trực tiếp được nữa. Tất cả chỉ còn là kí ức... những kí ức vụn vặt... những xúc cảm mơ hồ mà tôi sợ rằng một ngày nào đó mình có thể sẽ quên mất.

Những phút giây ngắn ngủi lúc tôi ở cạnh mẹ lúc này chạy về trôi trong trí não tôi như những thước phim ngắn cũn cỡn đã bắt đầu hoen ố... chỉ có khuôn mặt mẹ trong tiềm thức của tôi vẫn như vậy, vẫn luôn xinh đẹp và rạng ngời, mẹ sẽ không bao giờ có thể bị phai mờ.

Trong những kí ức đó, có cả những lúc mẹ đau khổ tâm sự với tôi về Risa... chị ta bao nhiêu năm làm mẹ phải phiền muộn... duy chỉ có chị ta là không biết gì cả.

Tại sao... tại sao trên thế gian này có những người sinh ra đã đắm mình trong hạnh phúc mà không biết hưởng thụ, những người được yêu thương che chở, nhưng không biết quý trọng...?

Risa đứng trước tôi lúc này, chỉ đưa ánh mắt vô cảm nhìn dòng nước mắt trên má tôi, cả đôi môi khô đến nứt nẻ, khe nhếch môi:

– Mày đừng có ở đó vờ vịt làm gì. Trước kia mày tỏ ra tốt bụng trước mẹ không phải chỉ để mẹ thương yêu và cho mày tá túc lại nhà tao hay sao? Bây giờ bà ta chết rồi, căn nhà này thuộc về tao. Tao yêu cầu mày rời khỏi đây ngay lập tức. Còn tiền mẹ tao để lại, bà ta có dặn là bà để ở đâu hay không?

– Chị thôi đi. Tiền tiền gì chứ? Mẹ mất rồi, mà thứ duy nhất chị nghĩ đến là tổng cục nợ là tôi ra khỏi nhà, lấy hết tiền đi ăn chơi có phải không? Chị có biết trước khi ra đi, mẹ đã lo lắng cho chị đến cỡ nào hay không? Mẹ còn dặn tôi phải... .

– Tao không cần đâu. Mày rút ra khúi mắt tao! Tiền trên người mày có bao nhiêu để lại hết cho tao! Rút đi.

– Được. Tôi chẳng thèm một đồng nào đâu. Tất cả để lại hết cho chị... tôi chỉ muốn nói một câu...

— ...

— Nguyên vọng của mẹ... là trong tương lai chị sẽ sớm tỉnh ngộ, chị có thể kịp thời làm lại cuộc đời... chị có thể... không phá hỏng công nuôi dưỡng của mẹ... và không phụ lòng tin tưởng của bà ấy.

— Đó là câu cuối cùng em nói với chị ta. Sau đó em xách hết đồ đạc đến The East... cũng là cái ngày đầu tiên em gặp anh...

Kể ra hết, cứ nghĩ tôi sẽ lại tự mình dẫn vật, sẽ tự mình rơi vào hố đen ngày càng lan rộng dưới chân mình... nhưng không ngờ nói ra rồi lại không đau đớn như tôi tưởng. Có lẽ thời gian đã tôi luyện tôi trở thành một cô gái mạnh mẽ hơn trước...

Ren ngồi cạnh tôi, hần không nói gì, chỉ vòng tay ôm chặt tôi vào lòng.

Giọng hần gần như run rẩy, giống như đang cố kiềm nén một cái gì đó, chỉ là qua cái siết thật chặt, tôi có thể cảm nhận được, không chỉ giọng hần run mà cả người hần cũng đang run lên từng cơn:

— Em làm tốt lắm... em rất mạnh mẽ... Yuki của anh. Em làm rất tốt... rất tốt...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: CẦU HÔN (2)

~~ Gần hết truyện rồi thì phải làm sao đây :))))

Ai dò dù gì thì

MERRY CHRISTMAS ~~

(Bên ngoài phòng, ba người nghe lén nhất thời lặng thinh, không biết nói gì... sau đó tản hết ra, mỗi người một việc, nhưng ánh mắt ra chiều suy tư, và không ai chú tâm vào những việc mình đang làm... hình ảnh đau khổ của Yuki choáng ngợp tâm trí họ.

Mọi người như mù mù mờ mờ không rõ mình đang làm gì, bởi toàn não bộ đều đang suy nghĩ về nỗi đau mà người con gái bé nhỏ kia phải gánh lấy một mình suốt từng ấy năm. Quá khứ của cô bé ấy... quá đau đớn, quá khốc liệt và tàn nhẫn.)

...

Câu nói của hần như liều thuốc mạnh, đâm thẳng vào nơi yếu đuối nhất của trái tim tôi, khiến nó run rẩy từng hồi... cuối cùng, không nhịn được, tôi bật khóc, khóc xong thì ngủ nguyên một lèo trong vòng tay của Ren đến tận sáng hôm sau, mắt tôi sưng đỏ lên, cả khuôn mặt nhìn chung chung lại mà nói thì... chẳng khác mấy con cá mất lồi là bao nhiêu hết.

Tôi khẽ thở dài, số phận mình thật là khó khăn, nhìn bản thân trong gương còn thấy tự thương cảm cho mình cơ đấy.

Ren mở cửa nhà vệ sinh, trên tay là một cái xô, bên trong có đá và một cái khăn lông mềm mại.

Hần đặt tôi ngồi yên lên cái bệ, bây giờ dù ngồi nhưng tôi vẫn cao ngang bằng Ren.

Hần cho đá vào bên trong cái khăn, khẽ buột lại rồi nhìn tôi ra lệnh:

— Nhắm mắt lại. — nói là ra lệnh vậy thôi, chứ tôi thấy cưng chiều tôi hết mực.

Vì quá lạnh mà tôi không kịp thích nghi, khẽ nhúu mày, Ren liền cất giọng ấm áp:

— Không sao đâu. Một lát nữa sẽ hết thôi.

Ren xoa xoa nhẹ bên đây mắt cho tôi, một lát lại chuyển sang bên kia xoa xoa, động tác vô cùng dịu dàng và thuần thực, vậy mà chẳng hiểu sao tôi lại thấy hần nam tính vô cùng.

Tôi một mắt nhắm một mắt mở nhìn Ren. Hần cũng nhìn tôi chăm chú chứ không nói gì.

Đột ngột cửa nhà vệ sinh mở ra. Dragon đứng sững lại vài giây nhìn chúng tôi. Hai chúng tôi cũng theo phản xạ quay mặt về phía phát ra tiếng động, trông thấy thẳng bé...

Dragon như bình thường đã phải trêu tôi một lúc, ai ngờ hôm nay thẳng bé chỉ phun ra hai từ:

– Xin lỗi (vì tôi xông vào không gõ cửa cũng là người bắt cô nói ra hết mọi chuyện trong quá khứ, gián tiếp chạm vào nỗi đau của cô, gián tiếp khiến con mắt cô ra như thế -> đây là suy nghĩ bên trong Dragon.)

Nói rồi đóng cửa quay lưng bước ra ngoài.

Có chuyện gì với thẳng bé ý nhỉ?

Tôi nhún vai mặc kệ, tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc đến chân răng kẽ mắt của hân.

...

Ở lại đó vài ngày kế tiếp, tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự quan tâm chăm sóc đến từng mi li của mấy cái người này... đặc biệt là Chito... cô nàng dường như không thể không chế cảm xúc, cứ thấy tôi là ôm chầm lấy như báu vật.

Cuối cùng vì chịu không nổi, tôi liền mặt nặng mày nhẹ, dù đó chỉ là nói dối:

– Mấy người đừng có mà thương hại tôi, tôi ghét nhất!

Tôi lườm một lượt mấy người họ. Thế là cả bọn xúm vào nịnh nọt tôi.

Ở đó thêm vài ngày, chúng tôi trở lại lục địa phía Đông.

Đặc biệt một chuyện là... ực... khi về, chúng tôi lại về trên chiếc du thuyền đó... mà cũng là về với những khách hàng đó... những người đã thấy tôi và hân ở hồ bơi.

Thấy chúng tôi, họ cứ cười cười rồi chỉ chỉ... hức... tôi đã làm gì nên tội, tại sao đi đâu cũng bị nhòm ngó như thế này chứ, rõ ràng tôi rất chìm mà...

Chito chẳng hiểu cái mô tê gì, mà thấy mọi người nhìn tôi chỉ trỏ, vô cùng thích thú cùng họ trêu tôi.

Thế là hơn một tuần đi du lịch cũng đã kết thúc. Chúng tôi lại trở về với cuộc sống thường nhật, chỉ là sau chuyến du lịch này... mối quan hệ giữa tôi và hân đã chuyển sang một tầm cao mới...

...

Hôm đó cũng như mọi ngày, tôi và Ren đến G để kiểm tra.

Dạo gần đây phép thuật của tôi đã trở lại bình thường, mà luồng khí xung quanh tôi cũng bắt đầu chuyển thành màu xanh rồi.

Lần trước khi tình cờ đọc được trong sách về loài cá hề, một suy nghĩ rất nhanh vụt qua đầu tôi... Tôi thấy hình như mình hơi giống cái loại cá này thì phải... thích thì biến thành con đực, không thì trở thành con cái... giống tôi thích thì thành DW, không thì trở lại thành WW như bây giờ...

Như mọi khi, chúng tôi đi theo người hướng dẫn đến dãy hành lang dẫn qua khu rừng đến phòng kiểm tra.

Chỉ là... hôm nay có chút kì lạ.

Ông dẫn bình thường vốn trong suốt, hôm nay như được phủ trong lớp băng mỏng, hàn khí tỏa ra khắp nơi, không gian đột nhiên bao phủ bởi hơi lạnh khiến tôi rùng mình.

Rừng cây xung quanh hôm nay cũng rất lạ, những cành cây chìa ra ngoài che khuất ánh sáng đều bị cắt sạch. Năng sớm rọi xuyên qua tấm kính, xuyên qua lớp băng trải dài trên đường đi... điều đặc biệt hơn là... hình như có cái gì đó phản chiếu ánh sáng khiến cho những lớp băng sáng rực rỡ còn vô cùng long lanh.

Mất một thời gian tôi mới định hình lại, khẽ run một cái vì lạnh. Băng bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, phá ra làn khói mờ mờ, áp lên làn da tôi se lại.

Ren không biết lấy ở đâu ra một cái áo khoát khoát lên người tôi... cứ như thể hân đã biết trước rồi vậy...

Tôi khó hiểu nhìn sang Ren, rồi lại nhìn một lượt mọi thứ... tôi mới phát hiện ra, trong lớp băng mỏng kia là cơ man những chiếc nhẫn bạch kim sáng lấp lánh... chúng nằm lẫn lộn khắp nơi, trên trần, hai bên tường, thậm chí ở dưới nền nhà nữa...

Tôi gần như há hốc mồm. Cái hành lang biến thái này dài bao nhiêu chứ... nhẫn đâu mà lăm thế?! Trong lúc tôi đang mơ hồ vì một suy nghĩ xẹt qua trong đầu, Ren đã giải đáp hết mọi thắc mắc cho tôi:

– Em thấy thích cái nào cứ chọn lấy một cái, anh tặng cho em...

– ... – đây là cách hấn đưa tôi đi chọn nhẫn ư...? Có cần phải bá đạo đến như vậy không? Tổng cộng hấn đã mua bao nhiêu chiếc nhẫn chứ?

– Nhìn anh làm gì? Chọn đi chọn đi! Anh hy vọng anh hiểu rõ sở thích của em – Ren cười tí mắt, một tay hấn khoác vai tôi, rảo bước. Tôi đi chậm hết sức, nhìn ngắm xung quanh.

Chúng tôi lúc này như đang đi trên một con đường bằng trong cơn mưa sao băng ấy... tất cả mọi thứ đều thật lấp lánh, trong khi trên đầu mặt trời vẫn đang lặn lên cao, rừng cây vẫn phát triển tươi tốt xanh mơn mẫm...

Một cái nhẫn rơi vào tầm nhìn của tôi. Bên ngoài nó rất đẹp, đơn giản nhưng vô cùng thu hút, nó không hầm hố như mấy chiếc nhẫn kim cương khác mà vô cùng đơn giản. Chỉ đơn giản là một chiếc nhẫn bạch kim, đính trên đó là hai ba viên kim cương cách đều từng đoạn, nhìn đơn giản mà rất tinh tế, lại lấp lánh đập vào mắt tôi.

Tôi liền chỉ Ren cái đó, hấn chỉ cười cười nhìn tôi. Tôi chớp chớp mắt:

– V... vậy nó...

– Ừ... anh cũng nghĩ là em sẽ chọn cái đó. – Ren cười tí mắt, khuôn mặt hấn vô cùng hạnh phúc, giống như thể vì tôi và hấn có suy nghĩ giống nhau, cụ thể hơn là hiểu nhau quá sâu sắc nên cảm thấy như thể chúng tôi là một, giống như đã nắm được trong tay một người thật sự rất hoàn hảo, thật sự rất ‘ăn khớp’ với mình.

– Thật sao? – tôi trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy thật ấm áp. Mắt cũng long lanh.

Ren búng tay một cái, toàn bộ những chiếc nhẫn còn lại đều biến mất, chỉ đúng chiếc nhẫn tôi chỉ là còn ở lại, từ từ bay đến trước mặt tôi.

Tôi nhìn hấn, Ren liền mở miệng giải thích:

– Mấy cái nhẫn đó anh cất vào kho nhà mình, thích thì em vào đó xem, mỗi ngày đổi một cái cũng được. Còn cái này nhất định phải đeo nó vào ngày cưới của tụi mình.

Chiếc nhẫn kia từ khi nào đã nằm trọn trong chiếc hộp nhung sang trọng đang mở toang. Dưới ánh sáng mặt trời, nó trông càng lấp lánh hơn.

Giờ để ý kĩ tôi mới phát hiện, ở mặt trong chiếc nhẫn có khắc ba ký tự R ♥ Y, được cách điệu hết sức cầu kì.

Ren quỳ một chân xuống, khề cười:

– Em sẽ gả cho anh chứ?

– Gả cho một tên lưu manh, liệu anh có đảm bảo hơn nửa cuộc đời sau này của em sẽ không gặp bất cứ rắc rối nào? – tôi nhếch mép đầy tình nghịch... Ánh mắt Ren lấp lánh sự thích thú, vô cùng tự nhiên đáp.

– Không chắc là sẽ không có rắc rối, nhưng một người tài giỏi như anh chắc chắn có thể giúp em giải quyết tất cả mọi chuyện. Thật chẳng thể tưởng tượng được nếu em đã anh sang một bên mà đi cưới những tên tầm thường khác...

– Đây... kể cả khi cầu hôn em, anh cũng có thể giờ thói kiêu ngạo như vậy sao? – tôi cười lớn, đập cái bốp vào vai Ren. Hấn không cười nữa mà háng giọng.

– Không đùa nữa. Nghiêm túc thôi. Anh muốn cưới em, muốn sau này mỗi ngày đều có thể ở bên em, được thấy em mỗi sáng, em và anh có thể cùng nhau nấu bữa sáng, rồi cùng nhau đi làm. Anh nhất định sẽ làm mọi cách để lôi kéo em vào làm trong tập đoàn của anh nên em không cần phải sợ yêu xa, cũng không sợ vì khác công ty mà nhọc công quản lý anh. Sau đó em và anh có thể cùng nhau ăn trưa, cùng nhau nghỉ ngơi ở phòng làm việc của anh. Đến chiều chúng ta có thể cùng nhau đi ăn tối rồi về nhà. Nếu anh có tăng ca thì em cũng ở bên cạnh quan tâm anh. Buổi tối chúng ta sẽ cùng ngủ... e hèm... trước khi ngủ có thể vận động một chút. Nhưng tóm lại là cả cuộc đời sau này của hai chúng ta sẽ gắn chặt lấy nhau không rời. Anh chắc chắn sẽ không thể yêu ai khác nhiều hơn là anh yêu em. Vậy nên, em không còn lựa chọn nào khác ngoài cưới anh.

Một câu nói của hấn... đơn giản vậy thôi mà mấy lần làm tôi suýt sặc. Hấn đúng là tính xa... tính trước đến đâu đâu luôn rồi...

Tôi cười toe toét gật đầu:

– Em không có lý do gì để từ chối hết. Em yêu anh!

Ren đeo nhẫn vào ngón tay tôi, không như những cặp đôi khác tôi xem trên ti vi, sau khi cầu hôn xong, cả hai cùng ôm nhau xoay vòng này nọ... chỉ là... tôi đã biết từ trước là Ren rất khác người mà.

Hấn bế thốc tôi lên, bước thẳng về phía trước, dùng chân đá bức tường một cái, phần tường bị hấn đá nhích về phía sau một ít rồi mở ra, bên trong là một căn phòng lớn, đồ vật trang trí tất cả đều chỉ có một màu trắng tinh khiết.

Hấn đặt tôi xuống giường, vuốt nhẹ tóc tôi. Ngoài kia, cánh cửa đóng lại... một cách huyền bí.

Ren nhắm hờ mắt, cúi xuống hôn lên trán tôi, bàn tay hắn bắt đầu lần mò, cời xong áo của tôi liền xoay người tôi nằm sấp. Tôi giật mình la oai oái... một thứ mềm mềm lập tức áp xuống lưng tôi, toàn thân tôi run nhẹ một cái.

Lưng là nơi tập trung nhiều dây thần kinh, cũng được xem là nơi nhạy cảm, tên này thừa biết nên mới cố tình trêu ghẹo tôi như vậy!

Hắn hôn thật chậm, như đang thưởng thức từng chút một làn da tôi. Hắn đột nhiên mở miệng, hơi thở phả ra ấm nóng phủ lên vùng thắt lưng khiến tôi run rẩy:

– Em có biết tại sao lại là một biển băng hay không?

– K... Không – tôi khó nhọc trả lời, cả cơ thể mềm nhũn ra.

Hắn lại xoay người tôi đối mặt với hắn. Ren nhìn tôi chăm chú, hắn không nói gì mà lại cúi xuống hôn tôi... một nụ hôn sâu nồng nàn, mãi đến khi tôi không thể thở được mới lật đặt đẩy hắn ra. Ren mới vuốt nhẹ môi tôi, khẽ cười:

– Em làm tốt hơn rồi đấy!

– ... – tôi sây sầm mặt mày, nghe hắn nói như gió thổi qua tai, chẳng có chút cảm giác nào.

– Vậy em có biết tại sao anh lại dùng băng để bao phủ mấy chiếc nhẫn hay không??

– ... – tôi không nói mà lắc đầu.

– Đúng là đồ ngốc mà... – hắn dụi đầu lên ngực tôi, vùi môi vào cổ tôi, thở nhẹ, hơi ấm bao phủ khiến tôi mơ màng – Anh đã gợi ý cho em rồi, tại sao em vẫn không hiểu.

– Em không hiểu. – tôi vô thức lặp lại lời nói của Ren.

– Tên em là gì?

– Yuki...

– Yuki là băng tuyết...

Dù đang rất mơ hồ, nhưng tôi vẫn cảm nhận được một dòng chảy ngọt ngào vừa lan khắp người tôi. Trái tim tôi như được thứ gì đó quét qua nhón nhột.

– Trước đó em bị đóng băng để không bị thời gian tác động đúng không?? Lần này, anh bao bọc tình yêu của mình vào trong băng, chính là muốn gửi hết chúng cho em...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: LỤC ĐỊA PHÍA NAM

Tỉnh dậy, tôi thấy xung quanh mình là một màu trắng toát. Khẽ cựa mình mới thấy Ren đang nằm bên cạnh ngủ rất ngon, thần sắc trầm ổn, khuôn mặt điển trai vô cùng quyến rũ. Nhìn lại mình, toàn thân tôi toàn những dấu hôn đỏ ửng...

Tôi đỏ mặt, cả người tự nhiên nóng hổi hết lên.

Chúng tôi đã như vậy bao nhiêu lần, mà tại sao tôi vẫn thấy ngượng nhỉ?

Câu nói của Ren vọng về từ tiềm thức: “Lần này, anh bao bọc tình yêu của mình vào trong băng, chính là muốn gửi hết chúng cho em.”

Tim tôi đập nhanh lên vài nhịp, nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, tôi không nhịn được cười trong vô thức. Chiếc nhẫn sáng lấp lánh thật đẹp, thật vừa vặn, như thể nó được đặt riêng chỉ để dành cho tôi. Một chút gì đó ấm áp chảy vào tim tôi thật chậm... thật chậm... nhưng nó đủ sâu sắc để lấp đầy những tổn thương, những khoảng trống trong quá khứ của tôi, cũng làm tình yêu của tôi dành cho hắn ngày một trọn vẹn và sâu đậm hơn.

Thắt lưng tôi đột nhiên bị siết lại. Nhìn xuống thì thấy Ren đã tỉnh, nhưng mắt nhắm mắt mở như con nít, hắn dụi đầu vào người tôi, một tay hắn ôm eo tôi,

tay còn lại hấn nắm nhẹ tay tôi, khẽ vuốt vuốt chiếc nhẫn:

– Em thích chứ? – giọng hấn nhè nhè như say rượu.

– Thích.

– Thích vậy chúng ta làm lại lần nữa. – hấn bật dậy đè tôi xuống giường. Mắt mấy giây tôi mới nhận ra vấn đề... tên lưu manh này chính là mới hỏi tôi có thích... hay không?! Tôi cứ ngỡ hấn đang hỏi chiếc nhẫn a!!!

– Này! Đồ chết tiệt! – tôi đánh cái bốp vào vai hấn, mặt lại đỏ lên.

Ren cười khẩy... cúi xuống hôn tôi.

Tất cả những gì hấn làm chỉ là hôn mà thôi... từng cái hôn nhẹ nhàng chạm xuống, như thể đang nâng niu vật báu.

...

Sau đó, chúng tôi quyết định tạm thời cứ đình hôn trước, còn đám cưới thì sau khi học xong sẽ tính tiếp.

Chito nhìn thấy chiếc nhẫn bạch kim trên tay tôi thì mắt tròn mắt dẹt đầy kinh ngạc, nhìn tôi rồi nhìn Ren, rồi lại nhìn xuống hai tay đang nắm chặt của hai đứa, soi kỹ nhất là chiếc nhẫn...

Dragon với Ajita thì không phản ứng quá thái như cô nàng, chỉ đực mặt ra một hồi mới cười gian manh...

Tôi và hấn đứng yên một chỗ cho mọi người nhìn ngắm đồng thời lên tiếng chỉ trích giống như tội phạm trộm cướp bị người dân đồng loạt ném đá... ngượng không thể tả, vậy mà Ren vẫn tỉnh bơ, còn cười cười đầy ngụ ý.

Dragon dạo này đang để ý một cô nàng hàng xóm... Bé rỗng nhà tôi rất có mắt nhìn người nha... cô bé ấy rất đáng yêu, từ ngoại hình đến tính cách... con bé có đôi mắt to và sáng, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, vô cùng dịu dàng lễ phép, nhưng vẫn không kém phần tinh nghịch. Nếu nhìn theo ngoại hình thì hai đứa nhóc này ngang ngang tuổi nhau.

Nghe thằng bé tuyên bố sẽ theo đuổi con bé, tôi thiếu điều rớt luôn cái hàm răng ra ngoài vì quá ngạc nhiên. Dragon dù có trong hình dạng người thì cơ bản vẫn là một con rồng, trong khi cô bé kia lại là một WW... liệu cả hai đến với nhau có trái với đạo lý ở đời...

Ờ... chắc không đâu. Dù sao thì tôi cũng không có tư cách gì để khuyên bảo Dragon bởi vì tôi thấy là... môi trường xung quanh thằng bé vốn đã rất quái dị rồi... Điện hình là... tôi với Ren ban đầu rõ ràng là một DW và một WW... Chito với Ajita lại là tình yêu thầy trò... Ba Ren và 'mẹ' hấn cách nhau cả chục tuổi (dù không yêu nhau nhưng vẫn chung sống với nhau)... e hèm... tính cách bị ảnh hưởng ít nhiều cũng là do môi trường sống mà ra...

Không thể ngăn cản thì chi có thể tiếp hợp cho hai đứa nó. Tôi liền cùng Ren đến trường con bé đăng kí cho Dragon đi học với tư cách là người giám hộ... vậy mà Ren hấn vẫn ghi vào đơn chúng tôi là ba mẹ thằng bé. Thật là tôi cũng không biết đến khi nào hấn mới hết trẻ con, đến khi nào mới biết suy nghĩ một chút?!

Tokio thì mỗi lần tôi và Ren đến tổ chức, anh ta lại đem tặng tôi một đồng thứ nào quần áo nào gấu bông, còn bảo sẽ nhận tôi làm em nuôi. Nghe boss nói anh ta đang theo đuổi cô nào đấy cùng làm trong phòng thí nghiệm, chả là tên này từ trước đến giờ cứ thích cà ròn, chẳng cô nào dám yêu, nên bây giờ anh ta đang khá là đau khổ khi cô nàng kia chẳng chút nào đoái hoài đến anh ta.

Sau đó nữa, hè nhanh chóng kết thúc, chúng tôi trở lại trường học. Tôi bây giờ đang ở giai đoạn cuối của việc chuyển hóa... tôi sắp trở thành một DW thật sự nên cuối cùng tôi cũng đã trở lại lớp của Ren DW A1.

Tôi cùng Ren, Chito và cái lớp quái quỷ mở cuộc càn quét trường học, chỉ cần có tiết trống là cả lũ lại reo hò ỉn ỏi khiến các lớp bên cạnh phải tò mò chạy sang rút cuộc là ai đánh bom hay khủng bố mà sức công phá mạnh mẽ như vậy.

Dãy phòng học của WW và DW tách biệt nhau, nên dạo gần đây tôi không còn hay gặp Ryuu nữa, cơ mà mỗi lần gặp cậu ta, tôi cũng chẳng biết nói gì hơn ngoài gật đầu chào hỏi cho có lệ.

Cậu ta chỉ đưa đôi mắt tím buồn bã nhìn tôi, sâu trong đó vẫn là một tình cảm nồng nàn cháy bỏng, tuy đã nguội ngoai không ít, nhưng mà là nguội ngoai trong đau khổ, hằng đêm đều rất dần vật khi nhớ đến người con gái mình yêu. Tưởng tượng đến cảnh người con gái mình yêu thương nằm ngủ thật ngon trong vòng tay của tên con trai khác... đó thằng nào chịu được.

Tuy nhiên, mỗi khi thấy Ryuu, tôi lại thấy sự hiện diện của một cô bé đáng yêu bên cạnh. Cô nàng này hình như vừa vào trường năm nay, tức là nhỏ hơn chúng tôi một tuổi.

Nghe Chito nói là ngay từ ngày đầu tiên đến trường, con bé đã bị cảm nắng Ryuu, liên tục theo đuổi cậu ta ngày đêm. Mỗi sáng đứng chờ trước cổng nhà Ryuu chờ đi học chung. Đến trường thì chẳng chịu về lớp mà kê bàn ghế ngồi cạnh cậu ta. Cũng nghe nói là thiên kim tiểu thư nên không ai dám làm gì.

Buổi trưa thì nhân lúc Ryuu ngồi ăn một mình trên sân thượng, con bé lên lên đè cậu ta ra đất, vậy mà Ryuu vẫn cứ thản nhiên nhai, còn mắt thì nhìn cô bé không chút cảm xúc, khuôn mặt vẫn vô cảm.

Cô bé không những không nản chí bỏ cuộc, mà còn tỉnh bơ tuyên bố:

– Em nhất định sẽ khiến cho anh cười, hay chí ít là khiến cho khuôn mặt của anh biểu lộ cảm xúc nào đó. Nhất định! Chờ đó!!

Thậm chí giờ về, cô bé cũng tức tốc bay sang lớp Ryuu chờ cậu ta cùng về. Tội thật sự rất ngượng mộ tính kiên nhẫn và lòng kiên trì của cô nàng. Trong khi cái tên đó... cái tên mặt lạnh kia suốt cả ngày cứ trưng ra một bộ mặt duy nhất, không thèm cười, cũng không thèm giận dữ trước sự đeo bám dai dẳng của cô bé... biểu cảm trên mặt vẫn là ngàn không đổi.

Tên này khi nào mới có thể bắt đầu một tình yêu mới, tôi hoàn toàn không biết. Nhưng... đó là chuyện của tương lai... Trong cuộc sống tươi đẹp này, bất cứ chuyện gì dù là không khả thi nhất cũng có thể xảy ra.

Quan hệ của Ren và ba đã tốt hơn nhiều... rất nhiều so với trước. Đạo gần đây hẳn còn hay đưa tôi về nhà ăn cơm tối cùng ông.

Izumo và ‘mẹ’ của Ren thì biệt tăm không tung tích. Nghe Ren nói hai người họ đang ở lục địa phía Tây cùng nhau đi du lịch để giải tỏa nỗi buồn.

Mọi thứ cứ diễn ra như vậy, thoát cái đã vài năm.

Bây giờ, Chito và Ajita đã chính thức là vợ chồng, hai người họ lẳng lẳng tổ chức đám cưới, đến tận khi mặc áo voan cô dâu, Chito mới gọi tôi đến cùng chọn... Hai cái người này lên lút như vậy hồi nào tôi thật không biết. (không biết thì từ từ rồi cũng biết)

Dragon đến trường hòa nhập rất nhanh, thoát cái đã có rất nhiều bạn mới... cơ mà hôm trước, tôi còn tình cờ nhìn thấy thằng bé với cô bé bên nhà nắm tay cùng đến trường. Thằng bé qua năm tháng cơ thể cũng lớn lên, giống hệt như con người hay pháp sư bình thường vậy. Riết rồi tôi cũng quên luôn việc Dragon thật ra là một con rồng sống trong hang động gò bó chật hẹp.

Tokio cuối cùng cũng được con người ta, cứ cười toe toét mãi. Tôi đến ngáy cái điệu bộ khoe khoang bạn gái của anh ta... xì... làm như chỉ có anh ta có bạn gái vậy? Tôi cũng có một bạn trai cực kì ngẫu đấy nhé!

Sau vài năm, Kurai vào làm trong một tập đoàn lớn. Vì vẻ ngoài điển trai và sự thông minh trời phú, con gái theo đuổi anh ta nhiều như kiến... vậy mà tên này cứ cà lơ phất phơ, quen xong đá, cứ như đùa giỡn mà không thật lòng với một cô nào. Đường như sau việc tình cảm mà anh dành cho Chito trở thành gánh nặng cho cô... anh ta đã sợ yêu... anh ta sợ mình sẽ làm tổn thương người con gái mà mình yêu thương nhất.

Yokai (bạn nào không nhớ thì Mi nhắc cho :]]] tên này là em trai của Chito ấy ạ) cũng vào học tại The East, hiển nhiên trở thành hot boy... nhưng bề ngoài lạnh lùng hết như Ryuu năm đó.

Ryuu ấy mà... đến tận bây giờ vẫn để cô bé kia theo đuổi mà không chịu quen nhau chính thức... Cô bé đó cũng kiên trì thật a... dù cho có bị tên đó đối xử lạnh nhạt đến đâu thì mỗi khi thấy hình bóng của Ryuu từ xa, con bé vẫn cười tươi rồi chạy đến bên cậu ta mà quan tâm chăm sóc. Trong khi Ryuu lạnh lùng liếc mắt một cái rồi thôi. Bên ngoài thì như vậy, nhưng ai biết được bên trong, mối quan hệ kì lạ ấy như thế nào??

Izumo bây giờ đang làm việc dưới trướng của Kurai, hình như có ngủ với cậu ta vài lần... nhưng mà cô ta là người đầu tiên Kurai chịu nói chuyện sau một đêm thân mật... cũng là người duy nhất anh ta chạm vào lần thứ hai thứ ba... trong khi những cô gái khác đều bị anh ta xem như cỏ rác... mối quan hệ của hai người này hình như cũng không có bình thường...

Mẹ của Ren đạo gần đây rất đổi khác, bà ta thường xuyên đến viện dưỡng lão hay nhà tình thương, đem tiền nhà hẳn đi quyên góp.

Ba Ren đã về hưu, để lại cả tập đoàn lớn cho hẳn, chỉ thỉnh thoảng mới trao đổi với hẳn về một số kế hoạch của công ty.

Công ty lần trước Ren mở ra bây giờ do Ajita đứng đầu, qua bao nhiêu năm gầy dựng cũng đang trở thành một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới.

Ày... nói về người ta đủ rồi... nên tóm gọn một câu về chuyện tình của tôi và Ren nhé?

Chẳng qua là... đám cưới của chúng tôi sẽ được tổ chức vào ngày mai... cũng chính là kỷ niệm một năm ngày cưới của Chito và Ajita... nên ngày mai, chúng tôi sẽ cùng làm lễ tại một hòn đảo ở lục địa phía Nam.

Hình như tôi chưa từng nói. Lục địa phía Nam thật ra là một quần đảo rất lớn, vô số kể những đảo con chi chít, mà cách nhau cũng không xa, hơn nữa chúng nằm ở phía nam, nên cả MS quyết định gọi đó là lục địa phía Nam.

Chúng tôi đang trên đường đến đó.

Mấy năm vừa qua, khoa học phát triển, công nghệ càng ngày càng tiên tiến và hiện đại hơn. Bây giờ chúng tôi chẳng cần phải đi tàu đến đó mà có một phương tiện khác... máy bay bay trên bầu trời. Chỉ cần ngồi một giấc dài, máy bay đã đáp xuống hòn đảo nhỏ.

Mà nói sao nhỉ... máy bay lúc bấy giờ chưa có trở nên phổ biến, nó đơn thuần chỉ là một loại hình phương tiện tiên tiến hơn dành cho những gia đình khá giả có tiền mua về dùng.

Ở biệt thự của chúng tôi cũng có một chiếc. Không phải là Ren muốn thể hiện tiền bạc của bản thân, mà hẳn giải thích là:

– Lần trước cầu hôn em, khi bay lên trời phải bay bằng trượng của em... anh rất không thích cảm giác bị lệ thuộc, nên bây giờ mua một chiếc sau này

dùng.

— ... — thì ra sau bấy nhiêu năm hấn vẫn còn nhớ đến chi tiết bé tẻo đó... cơ mà... lý do có cần phải bá đạo như vậy hay không?

Ồ lạc đề quá rồi... ý của tôi là... máy bay này của Ren, suy ra trên máy bay chỉ toàn những thành phần bá đạo tôi vừa mới liệt kê ở trên... *chỉ chỉ* máy bay đến đảo an toàn mà không rớt dọc đường... là chuyện vô cùng kì tích rồi.

Đáp đất, cả lũ bắt đầu bị tăng động, thay vì nghỉ ngơi sau gần nửa ngày bay thì lại kéo nhau vào một quán bar gần sân bay, nhằm hưởng thụ một đêm cuối cùng trước khi kết hôn...

Người ta thì nam ở cùng nam, nữ ở cùng nữ để tiện tâm sự, cái lũ này lại thích phá lệ, gom chung lại một phòng vừa nói vừa chửi mắng cho thỏa thích, sau đó thì nốc rượu, rồi ăn dầm nằm dề ở phòng VIP của người ta suốt đêm.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: LỄ CƯỚI

~~ Chỉ còn một chap nữa thôi là end rồi :)))

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện của Mi đến tận chap này :)))

Cảm ơn cảm ơn :)))

Thật ra Mi muốn cảm ơn bằng 10 thứ tiếng nhưng khả năng có hạn :))

Ai cảm tui muốn tỏ tình thì cứ gửi tin nhắn đi nhaaaa

Ai nuôi tiếc gì thì cứ nói hết đi nhaaaa

Thôi các bạn đọc truyện vui vẻ :))~~

Sáng hôm sau, chúng tôi lục đục kéo đến quán cà phê Unique.

Ừ thì... người ta thích tổ chức tiệc cưới ở nhà thờ, nhà hàng... vẫn là chúng tôi thích chơi nổi, bao trọn quán cà phê để tổ chức đám cưới.

Đừng ngạc nhiên tại sao chúng tôi đường đường là ở lục địa phía Đông, sao có thể đặt trước bao trọn cả cái quán... đơn giản là vì thời đại bây giờ, internet bắt đầu phát triển, hình ảnh tràn lan, và cả điện thoại của Ajita cũng trở nên phổ biến. Bây giờ mọi người đều có một cái, việc lựa chọn địa điểm và vấn đề phương thức liên lạc bây giờ vô cùng đơn giản.

Quay lại hiện tại, chúng tôi đang đứng bên ngoài quán cà phê.

Tôi chưa có được thấy nơi này bao giờ bởi vì nó là do hấn chọn.

Vấn đề tổ chức tiệc cưới, Ren hoàn toàn phụ trách, tôi chỉ việc phát thiệp mời và đi thử áo cưới cùng với Chito mà thôi, bởi vậy mọi thứ sẽ như thế nào, tôi hoàn toàn tin tưởng vào sở thích của Ren... chỉ là tên này từ trước đến đây rất là có chút...

Quán cà phê này rất lớn, chính xác hơn đó là một khoảng sân cỏ to lớn, trồng rất nhiều hoa hồng, chúng được phối màu và chăm sóc một cách cầu kì, có những cây lớn hơn một chút thì được cắt tỉa gọn gàng, tạo thành nhiều hình thù kì lạ, nhìn vô cùng thu hút và sang trọng. Thậm chí hàng rào bên ngoài cũng chính là những khóm hoa hồng nối lại với nhau trải dài đường đi.

Ở trung tâm bãi cỏ là một tòa nhà cổ kính có cấu trúc nhìn chung là hình ngũ giác, nhìn bên ngoài thì có vẻ chủ nhân nơi đây rất thích kiến trúc phương Tây. Nhìn chung thì tòa nhà có hai tầng, tầng một hình như cao gấp hai lần tầng hai, tất cả tường đều làm bằng kính, nhưng không phải là loại kính pha lê trong suốt mà có hơi vẩn đục mờ mờ nhìn rất cổ kính. Dọc trên tường có vài cây đèn cổ nhìn vô cùng sang trọng. Nhìn xuyên qua lớp kính, bên trong mờ mờ không thấy rõ, nhưng mà tôi bắt đầu có cảm tình với nơi này rồi đây.

Một phần là do Ren chọn nó, một phần là do tôi thích lối kiến trúc như thế này, thật sự rất thu hút tôi.

Con đường tiến vào trong lát sỏi rất sang trọng... nói tóm lại là tôi rất thích đi. Nắm chặt tay Ren mà tôi tỏ vẻ hào hứng ra mặt, nhìn qua nhìn lại như con nít thích thú nhìn ngắm đồ chơi.

Ren ghé tai nói nhỏ với tôi:

– Thật ra anh biết em thích kiểu thể này nên mới chọn nơi đây.

– Làm sao anh biết được? – tôi giật mình hơi ngẩn người, tôi rõ ràng là chưa bao giờ nói với hắn...

– Những lúc xem hình ảnh hay sách báo, những thứ cổ kính như thể này em dừng lại quan sát rất lâu. – Ren khẽ cười, kéo tôi khẽ nép vào người hắn.

– ... – tôi có chút muốn khóc. Không ngờ hắn còn để ý đến cả việc đọc sách báo của tôi...

Tôi nước mắt rung rung ngược nhìn Ren, không chịu nổi, nín lấy cổ áo hắn ghì xuống, nhướn người lên hôn vào má hắn một cái. Mấy cái người kia dù là đến để dự đám cưới của chúng tôi mà khó chịu ra mặt trước màn tình cảm của chúng tôi vừa rồi, chỉ có cô bé theo đuổi Ryuu _ Misa vô cùng hào hứng cười toe toét luôn miệng khen:

– Hai anh chị đẹp đôi thật đấy!

Này này, khoan hắn nói là tôi vô tâm vô tình nhé, tôi không phải là muốn mời Ryuu đến đâu... không phải vậy, ý của tôi là tôi cũng muốn mời Ryuu, dù gì cậu ta cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều những khi tôi bị bắt nạt trong lớp, hơn nữa, đối với tôi thì cậu ta cũng là một người bạn, chỉ là tôi sợ cậu ta tổn thương nên mới không dám mời, ai ngờ lần trước ở Tiffa, khi tôi vu vơ hỏi Chito xem có nên đưa thiệp mời cho Ryuu hay không cậu ta đột ngột xuất hiện ngay sau lưng tôi, thản nhiên cầm lấy tấm thiệp mời xoay xoay nó trên tay, sắc mặt vẫn không thay đổi:

– Của tôi à?

– À... ừ. – tôi khó xử gật đầu.

– Oa! Kiểu này đẹp thật đấy! – Misa từ sau lưng Ryuu lò mặt ra, cười toe toét.

Cô bé đáng yêu thật đấy! Hôm nay cả hai cùng mặc thường phục, ơ vậy đừng nói là hai cái người này đang hẹn hò nhé...

Tôi đưa ánh mắt soi mói chia sẻ vào họ. Lúc này tôi mới để ý, bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Misa đang níu chặt lấy vạt áo của Ryuu... trong đầu tôi nhanh chóng lướt qua một chuỗi hình ảnh.

– Anh ơi! Cho em nắm tay đi.

– Không.

– Anh ơi! Cho em nắm đi mà!

– Không thích nắm.

– Anh Ryuu.

– Đừng mè nheo.

– Vậy... ít ra cho em nắm vạt áo của anh nhé. – cô nàng phụng phịu.

– ... – Ryuu nhúm mày nhìn cô bé một hồi rồi miễn cưỡng gật đầu.

Kết quả là như thế này đây... thích thú với tưởng tượng của mình, tôi ngồi cười hề hề như con bại, rồi mới quay sang cô bé:

– Nếu thích thì em đến cùng với Ryuu nhé. Chị rất vui khi có em đến dự đấy!

– Vâng! Em cũng rất thích ạ! – Misa cười tít mắt, ui... dễ thương chết được. Nhìn cái gò má đỏ thật muốn cắn quá đi. Cơ mà tôi chưa kịp làm thì Chito đã giơ tay lên nhéo vào đó một cái.

– Em dễ thương ghê. – mắt cô nàng sáng rực như đèn pha ô tô.

Con bé cười khúc khích mà vờ la oai oái. Ryuu liền hắng giọng, thu hút sự chú ý của toàn thể mọi cá nhân thành phần đang tham dự vào cuộc đối thoại này, dù âm lượng của nó rất nhỏ:

– Tôi đã nói là tôi sẽ đi chưa?

– V... cậu không đi sao? – tôi nuốt nước bọt, cảm giác tội lỗi trĩu nặng.

– Không. Tôi sẽ đi. Chỉ là tôi không muốn các người tự quyết định thôi. – Ryuu nói rồi quay lưng đi sang quầy lấy nước.

Misa lặng người nhìn theo Ryuu. Tôi có thể thấy rõ sự thay đổi biểu cảm trên mặt cô bé. Tôi liền quan tâm:

– Em sao vậy?

– Em... lúc này không biết mình có nên bỏ cuộc không nữa. Em theo đuổi anh ấy lâu như vậy, mà đây là lần đầu tiên em thấy anh ấy nói nhiều như thế... Em... thật sự em... giống như tất cả những cố gắng của em đều vô ích hết... Em cảm thấy đối với anh ấy, chị có vị trí rất đặc biệt. – cô bé thờ dài, hàng chân mày nhíu lại...

– Không có đâu. – tôi lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

Tôi cứ thầm nghĩ là cô bé này rất kiên cường cũng rất mạnh mẽ, có thể theo đuổi người khác lâu đến như vậy, thật đáng nể phục, còn thậm chí ngưỡng mộ cô bé, không ngờ lại có lúc thấy biểu hiện này của Misa.

– Không sao đâu. Cậu ta chịu đi chơi với em chứng tỏ em có cơ hội rồi. Em kiên trì như vậy, không lẽ nào cậu ta không bị lay động dù chỉ một ít? Đúng không? – Chito mỉm cười trấn an Misa.

– Thật ra anh ấy chịu đến đây với em là vì em phục kích trước nhà anh ấy cả buổi sáng. Vừa thấy anh ấy lò ra là em bám theo ngay.

– ... – cái tên này thật lạnh lùng quá thể, có một cô bé đáng yêu như thế này theo đuổi mà cũng không hề rung động. Cái đồ trái tim sắt đá, làm sao cô bé có thể chịu nổi cậu ta chững áy năm vậy, cứng đầu cũng phải có giới hạn chứ... thật là chẳng hiểu Misa thích cái gì ở cậu ta...

– ... – thấy chúng tôi tro mắt nhìn nhau, con bé cũng không dám nói gì nữa.

– Nhưng Misa này... – Chito mỉm cười thích thú – Nếu cậu ta không có chút cảm tình với em, thì tại sao còn đứng đó chờ em hả?

Nghe lời cô bạn nói, cả hai chúng tôi cùng nhìn về phía quầy nước.

Ryuu đứng đó, trên tay cầm hai ly nước, một của cậu ta, một của Misa. Chỉ là đứng đó không động đậy, mắt nhìn về một vùng trời xa xa... tỏ vẻ không quan tâm gì mấy đến chúng tôi... đúng hơn là tỏ vẻ không quan tâm đến Misa, vậy mà lại chờ cô bé chuyện với chúng tôi không chút phân nản cũng không chút hối thúc.

Cái đó... là tốt bụng hay thật sự có tình cảm với con người ta thế này?

Cái này chính là điển hình của hành động vừa kéo vừa đẩy trong truyền thuyết. Tò ra lạnh lùng là một nhẽ, nhưng lúc nào cũng quan tâm đến người ta... thế này thì cô gái nào mà chịu cho nổi?!!

Thật ra trong mắt tôi, Ryuu là một người rất khó hiểu, dù lý trí và tình cảm cậu ta chia ra ranh giới rất rõ ràng, nhưng hành động của cậu ta lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của người khác.

Ryuu của bây giờ càng thể hiện rõ tính cách này của mình. Cậu ta giống như một đứa con nít đến thời kì nổi loạn, luôn thích làm mọi việc theo ý thích của mình... nhưng là theo chiều hướng phản nghịch với suy nghĩ của người khác. Nghĩ là cậu ta đi hướng Tây, cậu ta sẽ đi hướng Đông. Hết sức phức tạp và khó hiểu.

Chẳng hạn việc cậu ta đến dự lễ cưới của tôi và Ren là một điển hình, hơn nữa khi Misa đi cùng, cậu ta cũng không hề tỏ ra khó chịu hay gì cả. Biểu cảm trên mặt cậu ta từ đầu đến cuối chỉ giữ nguyên vẻ vô cảm kia, dù cho tôi và Ren có vô tình thân mật đến đâu, gọn sóng lăn tăn trong đôi mắt ấy chỉ dâng lên một đợt rồi lặn mất hẳn.

Tôi lơ mơ nhận ra, Ryuu đã bắt đầu nhìn Misa với một con mắt khác, giống như đang nhìn một người phụ nữ chứ không phải đang nhìn một con bé ngây thơ suốt ngày đeo bám mình.

Tôi còn cảm thấy mừng thầm cho họ.

...

Tôi ngồi trên ghế, nhìn về khoảng không vô định ngoài cửa sổ, rồi quay người ngắm nhìn bản thân trong gương.

Con nhỏ nào đó trong đấy khiến tôi thấy ngọt ngào kinh khủng... hình như nó không phải là tôi... con nhỏ đấy xinh đẹp quá mức... đến nỗi tôi còn bị cuốn vào đôi mắt đó...

Hồ hờ... phải công nhận là khả năng trang điểm của Chito hơi bị đáng kinh ngạc, động tác thuần thục, tay chân điêu luyện, không khác gì dân chuyên nghiệp.

Chito dường như đã chờ đợi từ rất lâu cái khoảnh khắc ngồi đối diện trang điểm cho tôi trong bộ váy cô dâu, nhìn cô nàng cảm động đến sắp khóc.

Nhìn bản thân trong gương, trong lòng tôi rạo rực một cảm xúc gì đó.

Trong phòng lúc này chỉ có mình tôi, mọi người đều đang ở bên ngoài cùng với Ren chuẩn bị cho buổi lễ.

Không gian lúc này hoàn toàn im lặng, tôi còn có thể nghe thấy tiếng chim hót ngoài kia, tiếng gió thổi mây trôi gần như cũng rớt hết vào tai tôi. Xúc cảm nôn nao mà lo lắng kia càng lớn hơn khi người ta chỉ có một mình. Mọi thứ bắt đầu hỗn loạn trong đầu tôi.

Từ trước đến giờ tôi vẫn cứ nghĩ, chúng tôi sống cũng đã sống cùng nhau, thậm chí cả những việc ‘đó’ chúng tôi cũng đã cùng trải nghiệm, cứ nghĩ sau đám cưới thì mọi chuyện vẫn như vậy, chúng tôi vẫn cùng nhau làm mọi thứ, cuộc sống vẫn gắn chặt với nhau, và thời gian thì vẫn cứ tiếp tục trôi. Vậy thì tại sao bây giờ, tôi lại cảm thấy lạ lẫm như vậy, cứ như thể sau ngày hôm nay, chúng tôi sẽ là cái gì đó khác lắm, rất khác so với trước kia.

Một hơi thở dài, tôi thậm chí còn không hề nhận ra nó là của mình.

Ngồi thẩn thờ một lát, tôi lại quay sang nhìn đám mây trôi bồng bềnh ngoài cửa sổ.

Tôi... muốn mời Risa, nhưng lại không tài nào có thể tìm ra được chị ta. Lần trước tôi có xem qua một lễ cưới trên phim ảnh. Lễ cưới của họ tổ chức ở lễ đường, vô cùng sang trọng và ấm cúng, hai bên gia đình, cả bạn bè đều đến chúc phúc... trong khi tôi thì...

Thật ra tôi không phải là đòi hỏi gì lễ cưới thật long trọng, chỉ là tôi muốn ít ra, chị ấy cũng nên đến lễ cưới của tôi thay mẹ... chị ta bây giờ là ‘người thân’ duy nhất của tôi.

Tìm gặp đám bạn Risa, thì họ nói chị ấy đã bỏ đi từ vài năm trước rồi biệt tăm biệt tích, cũng không còn liên lạc với họ nữa.

Lúc đó trong lòng tôi vừa thấy vui vừa thấy buồn. Chị ta thì biến đâu mất dạng, xem như hoàn toàn không thể liên lạc được, người thân cuối cùng của tôi cũng đã biến mất khỏi cuộc đời tôi, một cảm giác trống rỗng đến cơ đơn... Nhưng ít ra thì, Risa có lẽ đã suy nghĩ lại về những gì tôi đã khuyên nhủ chị ta... mới rời khỏi đó, rời khỏi đám bạn chỉ chơi để lợi dụng...

Tiếng gõ cửa vang lên, Chito từ bên ngoài tinh nghịch thò đầu vào trong:

– Này! Đến giờ làm lễ rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: END: MY DEVIL DON'T GO...

~~ Tada... hàng về đây

Chap mới đây

Chap cuối của truyện và chap cuối của năm đây

Mọi người đọc xong truyện này rồi đừng quên Mi luôn nha nếu hông là tui khóc á

Các bạn đọc truyện vui vẻ nhớ giành thời gian đọc góc nhỏ của Mi ở cuối chap nhaaa ~~

– Đến giờ làm lễ rồi, chúng ta cùng ra ngoài thôi.

...

Bên ngoài khá ồn ào, dù cả khu vườn rộng lớn lúc này chỉ có chúng tôi. Căn phòng tôi vừa ở nằm trong một tòa nhà khác trong khuôn viên, Chito đảm nhiệm việc đưa tôi đến khu nhà chính, cũng là nơi tổ chức hôn lễ.

Căn nhà được màu cổ kính ban nãy ngày càng rõ rệt.

Trời trong vắt, không một vết nắng hay thậm chí một vệt mây... cả bầu trời chỉ một màu xanh thật thanh khiết.

Chito bên cạnh cứ tấm ta tấm tét cười, tôi quay sang nghiêm giọng:

– Này, làm gì mà vui đến vậy, hôm nay là lễ cưới của tớ chứ đâu phải của cậu hả?

– Vì là của cậu nên tớ mới vui. Một năm trước ấy, lễ cưới của tớ sợ chết đi được.

Tôi chỉ phì cười. Chito ấy mà... cô nàng đã cưới chồng trước tôi tròn một năm, hôm nay khoát trên người bộ váy phù dâu trắng muốt cúp ngực, xòe ra dài ngang gối cách điệu vô cùng tinh tế... vậy mà nhỏ vẫn trẻ con và năng động đến vậy.

Chito đi bên cạnh tôi, cẩn thận từng bước một để không làm hỏng bộ váy của tôi.

Váy của tôi cũng cúp ngực, đính dọc là một hàng viên đá sáng lấp lánh. Ở eo tôi thắt một dải lụa màu hồng phấn, buộc thành một cái nơ nhỏ sau lưng. Bộ váy trắng tinh khôi phần trên, xuống đến vạt váy thì càng ngày càng hồng, phủ bên ngoài lớp vải mỏng dính dính đầy đá phản chiếu ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Tôi ung cái váy này ngay lúc bước vào tiệm áo cưới là bởi vì nó có một điểm đặc biệt mà những cái khác không có.

Vạt áo không ngang thẳng qua mà phía trước cao ngang gối tôi, rồi càng về sau thì càng dài xuống chấm đất, tà dài thướt phía sau, khiến Chito có hơi vất vả khi cứ phải lệch theo xách chúng lên.

Tóc tôi nửa búi nửa xòa, để lòa xòa vài sợi nhìn vô cùng nữ tính. Khuôn mặt trang điểm một cách tinh tế, nhìn như thể đẹp tự nhiên chứ không son phấn. Ngón áp út bên tay trái tôi đeo chiếc nhẫn vừa vặn lần đó Ren tặng, ánh sáng lấp lánh vô cùng tinh xảo, càng nhìn tôi càng thấy nó hợp với tôi một cách kì lạ. Đúng là Ren, lúc nào cũng tạo cho tôi những bất ngờ mà tôi không thể biết trước, mà lần nào cũng khiến tôi thích đến phát điên phát cuồng!

Trên cổ tôi là sợi dây chuyền lần trước tôi và Chito có được khi cùng đi chơi ở công viên giải trí. (không biết có ai còn nhớ hay em đã quên?)

Mặc cô nàng cứ xót xa than thở với tôi, gì mà bộ váy đẹp như vậy không thích hợp với sợi dây rẻ tiền đó... nào là tôi phải gỡ ra để cô nàng chọn cho tôi một sợi khác. Kết quả tôi bỏ hết tất cả, thích thú đeo nó trên cổ. Vào ngày trọng đại nhất của tôi, mọi thứ phải theo ý muốn của tôi!

Đang trên đường sang tòa nhà kia, Chito đột nhiên dừng lại. Tôi quay sang thì thấy cô nàng đưa cho tôi một hộp nhưng màu đen. Tôi khó hiểu nhìn, nhưng Chito chỉ mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt như bảo tôi hãy mở nó ra.

Tôi mở ra, bên trong là hai sợi dây chuyền bạch kim rất đẹp. Một sợi có mặt là viên đá nhỏ màu xanh da trời hình một đám mây nhỏ, một mặt có viên đá màu hồng hình dạng như cánh hoa anh đào. Dù chúng có hình dạng khác nhau, nhưng nhìn chung, cả hai như thể một, giống như được làm bởi cùng một người, tỉ mỉ đến từng chi tiết, giống như đặt riêng để là một cặp.

Chito lấy sợi có viên đá màu xanh đeo lên cổ. Sợi dây bạch kim mảnh mai như tôn thêm chiếc cổ cao đầy kiêu hãnh của cô nàng. Chito mở miệng nói, trên môi là một nụ cười dịu dàng:

– Là quà của Ajita tặng hai đứa mình đây!

– Sao lại...

– Thôi đừng thắc mắc, đeo vào đi.

Không để tôi kịp làm gì, cô nàng đã lấy sợi dây hình con mèo trên cổ tôi xuống bỏ vào hộp, lấy sợi dây có mặt màu hồng đeo lên cho tôi. Sợi dây hợp với bộ váy một cách kì lạ.

– Tôi không thể để bạn mình đeo sợi dây rẻ tiền đó trong ngày cưới được.

Tôi không nói gì chỉ mỉm cười, ôm chặt nhỏ vào lòng, vô cùng xúc động.

Bước vào lễ đường, không khí bên trong khiến tôi thấy choáng ngợp. Bên ngoài tuy có vẻ cổ kính, nhưng bên trong lại toát ra sự sang trọng quý phái. Trần nhà rất cao, treo chính giữa lừng lững đèn chùm rất cầu kì, vô cùng bắt mắt, xung quanh có những viên pha lê hình trụ treo khắp trần nhà, độ dài ngắn phối hợp nhau rất ấn ý. Góc độ, chiều dài và cả những vệt nắng rọi vào từ bên ngoài vô cùng hòa hợp, khiến ánh sáng bị khúc xạ chiếu sáng lấp lánh, nhìn vào còn tưởng hân hân đèn chùm trên đầu.

Bàn ghế lúc này kê hết sang hai bên, khách mời ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, sắc mặt ai cũng tươi tắn vui vẻ mỉm cười, ngoại trừ Ryuu, có mỗi một mình cậu ta là trơ mặt ra, hoàn toàn không có chút cảm xúc nào. Mọi người đều khoác trên mình bộ quần áo thật sang trọng.

Trước đây tôi rất cô đơn, có mơ cũng không dám nghĩ đến trong tương lai mình có được một ngày như thế này, ngày mà bản thân mình và người mình yêu nhất có thể là nhân vật chính, giống như vạn vật trên thế gian này đều xoay quanh chúng tôi... hơn thế nữa, bên cạnh tôi lúc này không chỉ những người bạn, mà còn là những người thân yêu.

Ajita đứng ngay cửa, anh hôm nay mặc một bộ vest trắng đuôi tôm, tóc chải gọn gàng nhìn vô cùng điển trai... tôi liếc thấy Chito thoáng đỏ mặt. E hèm...

Ajita đưa tay ra, tôi lập tức luồn sang khoát tay anh, Chito ở phía sau cầm phần áo dài lê thê giúp tôi.

Hôm nay, tôi đã nhờ anh làm người đại diện cho gia đình của tôi. Dù gì đi nữa, tôi cũng xem anh là anh trai... ngoài anh ra thì trên thế giới này chỉ còn có Risa...

Nhắc đến chị ta, tôi lại thấy man mác buồn vì mọi thứ vẫn chưa trọn vẹn, vẫn không hoàn toàn theo ý của tôi.

Ren đứng đối diện tôi, cách nhau một con đường trải thảm đỏ, dọc hai bên là cả rừng hoa, màu sắc phối hợp nhau rất ấn ý chứ không hề làm nhiễu loạn nhau.

Hắn đứng đó, chỉ thăm lặng nhìn tôi, sắc mặt vô cảm, chỉ có ánh mắt là lấp la lấp lánh, như thể muốn là người trực tiếp chạy đến ôm lấy tôi.

Ren mặc áo sơ mi trắng bên trong, giặt phẳng cái cúc áo đầu tiên, cà vạt đen nói lỏng, cũng chẳng thèm bỏ áo vào quần, buông hết ra ngoài. . . nhìn thật là. . . Ren! Phong cách thường ngày của hắn là như vậy, kể cả trong lễ cưới của mình cũng chẳng thèm thay đổi, chỉ ít cũng phải nghiêm túc một ít chứ nhỉ??

Nhưng mà dù sao thì tôi vẫn thích Ren như thế này hơn, hắn như vậy tôi mới thích, lúc nào cũng bất cần đời và ngang ngược, nhưng lại tốt bụng hơn bất cứ ai hết. Hắn ngạo nghễ nhưng rất ân cần, kiêu ngạo nhưng lại chu đáo. . . Mọi thứ ở Ren đều khiến tôi yêu đến không dừng lại được. Ở cạnh Ren suốt mấy năm qua, tình cảm của tôi không những không phai nhạt mà nó còn ngày càng sâu sắc hơn.

Tự nhiên trong lòng tôi dâng trào một niềm xúc động đặc biệt, nhìn hắn mà muốn ôm lấy hắn.

Tôi định bước đi thì Ajita đột nhiên giữ tôi lại. Cánh cửa sau lưng tôi đột ngột đóng lại, ánh mặt trời ban nãy soi rọi cả căn phòng đột ngột giảm đi, khiến căn phòng có chút u tối. Chỗ khê nhếch mép, hơi nhích cánh cửa, một tí ánh sáng lại len vào.

Tôi khó hiểu nhìn quanh, lúc này mới để ý tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào bức tường bên trái tôi, trên đó trống trơn, không có bất cứ trang trí nào, dù cho tất cả những bức tường khác đều đầy rẫy những ảnh, chậu hoa nhỏ, . . . tôi vốn để ý từ khi mới bước vào, nhưng không để tâm nhiều, thì ra, chúng được dọn hết đi để Ren trình diễn một tiết mục nào đó.

Ánh mặt trời bên ngoài soi vào, bị Ren bẻ cong tất cả đều hướng thẳng lên trần nhà, cụ thể hơn là những mảnh pha lê lấp lánh kia, ánh sáng một lần nữa lại bị khúc xạ, rọi thẳng lên bức tường trống trơn đó. . . một chuỗi hình ảnh.

Hình ảnh lúc chúng tôi cùng nhau đi dã ngoại, cả hình đi du lịch, hình cả bọn tốt nghiệp, hình cả bọn nằm ngủ thẳng cẳng ở phòng khách tiền gia, hình ảnh cả bọn lăn vào bếp nấu nướng kết quả là phải gọi người đến sửa, có cả hình ảnh cả đám cùng kéo đến nhà từng thành viên giúp họ dọn dẹp nhà cửa đón năm mới, . . . tất cả như tràn về, đánh thức ký ức tôi.

Hình ảnh cuối cùng, cũng là hình ảnh xuất hiện và duy trì lâu nhất. . . tôi và Ren đứng hôn nhau trên cây cầu lần trước.

Cụ thể hơn là cái tấm mà Ren hắn lên kế hoạch chụp. . . rồi đem rửa ra treo trong phòng ngủ. . . là cái tấm hình khiến tôi mấy đêm ngủ thấy ác mộng, những cái môi liên tục vỗ lấy tôi. . .

Bây giờ hắn còn đưa lên đó cho toàn dân thiên hạ cùng chiêm ngưỡng ư? Mà có lẽ là nó sẽ ở đó đến tận khi hết lễ cưới mất!!!!

Tôi điên máu, cả khuôn mặt đỏ phừng phừng lên, hất tay Ajita ra khiến anh giật mình. Tôi cũng tự mình xách tà áo lên, đi thẳng về phía Ren với đôi mắt đầy sát khí, với vẻ mặt không chút gì dịu dàng. Ren cười khẩy khi thấy biểu hiện của tôi, đó là biểu cảm đầu tiên của hắn từ nãy đến giờ. Ren nhìn tôi với đôi mắt thích thú và đầy thách thức.

Yêu hắn cái gì chứ? Lúc nào cũng tìm cách đánh úp tôi ngay khi tôi không chút phòng ngự! Đúng là cái đồ lưu manh! Tôi càng tức điên lên được, hét lớn:

– Này anh!! Anh dám lấy tấm hình đó ư? Anh có biết là. . . um. . .

Tôi trừng mắt. . . khi môi mình bị môi hắn áp vào.

Ren áy mà. . . hắn ta không chờ để tôi đến chỗ hắn, mà trực tiếp đi về phía tôi, chẳng hề phòng bị khi tôi cứ hăm hăm sát khí với mình.

Ren luôn tay sang ôm lấy eo tôi kéo tôi dính chặt vào người hắn, không nói không rằng cúi xuống hôn. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì xung quanh “Ồ!” lên. . . á! Thật ngại chết mất thôi!!!

Tôi thì cả người nóng ran, mặt đỏ tía tai, còn định đẩy Ren ra, nhưng hắn lại ngang nhiên siết chặt tôi vào người hắn. Tay còn lại hắn đặt sau gáy tôi kéo sát tôi lại mình, không cho tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Không như mọi khi, Ren mở mắt, nhìn chằm chằm vào mặt tôi. . . trong khi tôi ngược ngùng nhìn lại hắn. Trước ánh nhìn như xoáy sâu vào tôi ấy, mọi thứ trong người tôi dường như cả thấy đều đang văng tung tóe lên hết rồi!

Chỉ là nụ hôn phớt bên ngoài, mà cả bọn xung quanh hào hứng như đứng rồi.

Một lát sau, Ren mới từ từ nhắm mắt, môi tôi cảm nhận được khoe môi hắn hơi nhếch lên. . . hắn hình như vừa cười khẩy.

Trong khi đang mơ màng suy ngẫm, môi tôi bị liếm một cái. Tôi giật mình trừng mắt, lúc này tôi còn bận ngạc nhiên nên quên không phòng thủ, hắn tách môi tôi ra một cách dễ dàng. Hắn lượn lờ vào trong, tấn công trực diện không chút e dè. Lưỡi hắn đánh vòng khắp miệng tôi. . .

Xung quanh, tiếng “Ồ!” càng vang lên ghê rợn. Ngoài đó ra thì còn một chuỗi âm thanh khác, nhưng tình hình là tôi chẳng thể nghe được gì. . .

Nụ hôn kéo dài chẳng biết bao lâu, Ren mới buông tôi ra. Lúc này chân tôi đã mềm nhũn, phải cố níu vào người hắn mới có thể đứng được. Tôi trừng mắt nhìn Ren đầy căm phẫn. Quyết định cưới tên này liệu có phải tôi đã quá xem nhẹ mạng sống của mình rồi không?

Ren biết tôi chẳng còn tí sức lực nào để có thể đứng vững, hắn liền bế bổng tôi lên. Xung quanh lại ồ lên. Tôi ngược nhìn Ren, nằm trong tay hắn, từ góc

nhìn này, khuôn mặt hần rất là đẹp trai, mặt tôi bất giác đỏ lên. Tôi cảm thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình... hức hức... ngượng quá... ngượng quá đi mất...

Tôi đi chết đây... đi đây... đừng ai cản tôi hết...

Tôi mặt nặng mày nhẹ liếc Ren. Hần nhìn tôi một hồi rồi khẽ cười, nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Ren đem tôi đi thẳng ra ngoài, rời khỏi lễ đường, trước sự kinh ngạc cùng bàng hoàng sững sờ của mấy người còn lại. Rõ ràng điều này đâu có nằm trong kế hoạch.

Suy nghĩ của Ren lúc đó hình như là: “Cô ấy dễ thương quá, mình hoàn toàn không thể kiềm chế được nữa! Có trách thì trách em quá dễ thương thôi đồ ngốc à...”

Hần đặt tôi ngồi lên chiếc mô tô dựng sẵn trong sân. Sau đó bản thân cũng phóng lên rồi rồ ga chạy thẳng.

Mọi người bên trong lễ đường vội vã chạy ra ngoài:

– Gì thế này? Chú rể bắt cóc cô dâu đi mất rồi!! – Misa tròn mắt, câu nói thì đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng trên mặt lại để lộ rõ sự thích thú.

– Mọi người cứ vào ăn đi. Kệ hai cái người đó. – Ajita lúc này muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong, chỉ tội cho Chito bé bỏng của anh, ngờ ngác nhìn cô bạn thân bị con sói đem đi mất.

– Đúng đó, mọi người vào ăn đi. Bên trong có nhiều thức ăn lắm. – ba của Ren lên tiếng, ông kéo cả bọn vào trong.

...

Ren phóng xe đến bãi biển, dựng xe vào một góc rồi lại bế bổng tôi ra, đặt tôi ngồi xuống bờ cát vàng.

Không hổ là lục địa phía Nam, biển vừa xanh vừa trong, cát vừa vàng vừa sạch, cảnh sắc thiên nhiên thật đáng ngưỡng mộ. Mặt trời trên cao, nhưng nắng không gay gắt, gió thổi nhẹ nhàng đầy nghịch ngợm. Bóng cây đổ dài xuống, phủ lấy chúng tôi.

Ngồi một lát, tôi quay sang Ren, chẳng biết hần đang nghĩ gì... chứ tôi là đang lo mình giao nhầm mình cho sói.

Hần chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi, một lúc sau mới lên tiếng:

– Khi em đồng ý cưới anh, chính là em đã bán mình cho anh phi lợi nhuận. Anh vô cùng cảm động trước hành động của em nên đã tự hứa với mình, để đền đáp ý muốn của em, cả đời này sẽ không buông em ra đâu...

Nói xong hần đề tôi ra cát... rồi sau đó... sau đó...

Trời ơi!! Tôi đúng là giao mình cho nhầm người rồi!!!

– Em đừng kêu trời nữa, sẽ không ai dám cướp em ra khỏi tay anh đâu, kể cả là ông đi chăng nữa. – hần cười khẩy nói, nói trùng suy nghĩ của tôi, đã vậy nói xong còn cúi xuống tiếp tục làm... rồi làm...

Ngẩng mặt lên nhìn trời, tôi thảm than trách cho quyết định đại dốt của mình... kết quả là tôi nghe thấy tiếng ông trời thì thào bên tai “Chồng con là số một rồi, ta không dám làm gì nó đâu. Phải trách ta ngày xưa lỡ tay nặn ra nó quá bá đạo đi...”

Tôi gật đầu công nhận. Chồng của tôi là bá đạo nhất trên thế gian.

Chính vì vậy nên cả đời sau này phải ở bên cạnh em. Để em có thể học cách trị được anh!

Chính vì vậy, anh không được rời xa em.

Chính vì vậy, ác quỷ của em, anh đừng đi đâu cả.

Chính vì vậy, my devil, don't go...

THE END.

~~

cúi đầu

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện vừa dài vừa lê thê này nhaaa =]]

Mi là Mi xúc động ghê luôn, viết xong một truyện, nhất là truyện được nhiều người theo dõi và yêu thích như thế này thì mừng hết lớn =]

Thiệt ra là còn một chap extra về cặp đôi Chito và Ajita nữa nhaaa, các bạn đón đọc nhaaa

À à, bên cạnh đó còn một chap extra nói về đứa con bá đạo của Ren và Yuki nữa nhaaa

À à, nếu có hứng thì Mi sẽ viết thêm cái extra thứ ba nữa aa

See ya

~~~

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: CHITO VÀ AJITA

Chap extra đầu năm như đã hứa đây Happy New Year everyone ~~~~

Lời kể của Chito

Bao nhiêu tình tiết chính thì Yuki của tôi đã kể hết rồi, tôi đành ngậm ngùi nói về mối tình của mình vậy... nên chap này hoàn toàn là của chúng tôi nhé.

Từ khi mới thích Ajita, ngày nào tôi cũng chìm trong tưởng tượng, nhìn người ta bên nhau mà tưởng tượng đến một ngày nào đó, mình cũng sẽ được cùng anh sánh bước trên đường, còn thân mật nắm tay như tình nhân. Cả ngày đối với tôi ngập tràn niềm vui. Chỉ cần thấy bóng dáng của anh ấy ở đâu đó trong trường, tôi liền dõi mắt theo, còn lén lén lút lút chạy theo ngắm nhìn anh.

Chẳng hiểu từ khi nào mà tôi lại thích anh đến dường này chứ, trong khi rõ ràng bởi vì Kurai mà tôi sợ yêu.

Lần đầu tôi gặp anh, ấn tượng đầu tiên của tôi về anh chính là một người đàn ông chừng chạc và nam tính, lại rất ôn hòa và tốt bụng... nói chung là bao nhiêu đức tính tốt cứ tập trung hết vào anh. Tôi vẫn cứ tự nghĩ, không có người nào có thể toàn vẹn đến vậy, nên ánh mắt tôi lúc đó vô thức cứ tìm Ajita... mãi rồi yêu luôn người ta từ khi nào không hay.

Anh ấy lúc nào cũng thật ôn nhu, tính tình hiền hòa, lại rất biết chăm sóc, nhiều lần tôi thấy anh ấy dắt cụ bà qua đường, còn xách đồ giúp người lớn tuổi nữa. Những lúc như vậy, tôi chỉ muốn chạy ù đến tỏ tình với anh.

Tôi hào hứng kể hết cho Yuki nghe, về mối tình bé nhỏ mong manh của tôi, tất nhiên khi cô nàng hết sức ủng hộ, tôi thấy rất vui... giống như khi có người bên cạnh động viên bạn, suy nghĩ của bạn sẽ càng lạc quan và tích cực hơn.

Thuở ban đầu tôi vẫn còn ngây thơ lắm, cứ nghĩ rằng mình mãi theo đuổi người ta thì người ta cũng sẽ thích mình. Nhưng tôi lại mơ hồ nhận ra người anh ấy luôn hướng ánh mắt về là Yuki... nhưng Yuki lại là người bạn thân nhất của tôi.

Thật ra lúc đó tôi rất buồn, cũng rất tủi thân vì cô nàng duy nhất tôi xem là bạn thật thân lại chính là Yuki... Đau khổ như vậy, tôi không biết phải tâm sự với ai, chẳng lẽ lại đi nói hết cho Yuki? Mà hơn nữa, chuyện đau lòng mà không thể nói ra, cứ giữ trong lòng sẽ càng đau khổ hơn cả.

Bao nhiêu lo lắng và bất an cùng lúc đè nén tôi.

Sau đó lại có một đồng chuyện xảy ra.

Mỗi khi thấy anh nhìn Yuki với ánh mắt buồn bã đó, tôi càng đau lòng hơn cả, nhưng chỉ biết đứng từ đằng xa nhìn chứ không dám nói gì, cũng không thể an ủi anh, mà mở miệng ra động viên anh tôi càng không thể làm được.

Tôi ích kỉ như vậy đấy, chỉ muốn anh luôn ở bên cạnh và nhìn nỗi mình tôi mà thôi, nhưng ánh mắt anh thì làm sao tôi có thể quản lý?

Cảm giác này chính là cảm giác bất lực và xót xa. Nhìn người mình yêu phải đau lòng vì một người con gái khác, dù cho người đó có là bạn thân của mình đi chăng nữa thì sao mà không buồn được đây?

Tôi không hề ghen ghét gì với Yuki, chỉ có tự trách mình vì mình không đủ can đảm nói ra tình cảm của mình, chỉ dám thể hiện nó một cách lặng lẽ mà thôi.

Dù ánh mắt Ajita vẫn luôn hướng về Yuki, nhưng anh ấy lại đối tốt với tôi, như thể tôi mới chính là người mà anh quan tâm nhất trên đời, thậm chí còn ân cần chu đáo hơn cả gia đình của tôi.

Những lúc đó, thay vì cảm thấy hạnh phúc thì tôi lại như sắp điên lên được. Dù ban đầu, khi nhận được sự quan tâm của anh như vậy, tôi quả thật cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng sau đó phải tự mình trấn tĩnh mình. Anh ấy làm như vậy không phải là vì anh ấy thích mình, anh ấy làm vậy chỉ vì anh ấy là một người tốt mà thôi.

Thật nực cười, không phải cũng vì cái sự tốt bụng đó mà tôi chết mê chết mệt anh đó sao? Tôi còn có thể trông chờ cái gì nữa.

“Đừng đối xử tốt với tôi nữa. Đừng thương hại tôi nữa. Đừng ở bên tôi vào những lúc tôi yếu đuối nhất... tôi không... không thể kiềm nén tình cảm của mình nếu anh cứ như vậy...”

Tôi cứ nghĩ đây sẽ mãi là tình đơn phương, nhưng thật không ngờ có một ngày anh lại đáp trả tình cảm của tôi. Chỉ là có chút mất thời gian mà thôi. Đừng nghĩ tôi chánh nhé! Chả là tôi vui đến nỗi không biết phải diễn đạt như thế nào hết!

Cái ngày mà anh tỏ tình với tôi, tôi vui đến chết đi được. Tôi hôm đó về phòng ngủ, khuôn mặt anh, giọng nói của anh lúc đó cứ mãi vang vọng trong tôi.

Tôi... phải nói sao nhỉ? Hình như dùng từ bán loạn là đúng nhất.

Tôi nằm trên giường mạnh bạo lăn qua lăn lại, bao nhiêu gối và gấu bông bị tôi càu xé nắm quăng tới quăng lui, tay quơ quào, chân đạp loạn xạ... đến nỗi chiếc giường nó hoảng hốt kêu cọt két như kêu cứu.

Tối đó... tôi cứ nằm cười một mình như con bại vậy... đến nỗi sáng hôm sau khi tỉnh dậy, quầng thâm đen xuất hiện trên mặt tôi rõ như lý mực đen tô lên. Thật thảm hại...

Sau đó nữa lại có một đồng chuyện xảy ra. Cho đến khi mọi chuyện êm xuôi hết đã là vài tháng sau.

Tôi và anh chưa hẹn hò chính thức một lần nào hết... ý của tôi là chỉ có hai đứa chúng tôi cùng nhau đi... ý tôi là mấy cái người kia không đi cùng, cũng không đi theo rình mò hay phá đám.

Khoảng thời gian bận rộn vì phải ‘chiến đấu’ đã qua, sau khi mọi việc đều đã êm xuôi, chúng tôi rõ ràng rất có thời gian rảnh rỗi, vậy mà...

Ajita thích làm việc chết tiệt, suốt ngày chỉ ngồi làm việc mà thôi! Tôi muốn anh ấy vẫn như lúc trước, dành toàn bộ thời gian quan tâm đến tôi!

Tên Ren lười nhác chết tiệt! Nhờ hần ta mà bây giờ anh phải đảm nhiệm công việc của hần, để hần có thời gian đi chơi với Yuki! Tôi hận!!

Tôi phải làm thế nào đây?!! Cứ cái đà này thì cả hè này tôi sẽ không có kỷ niệm riêng nào với anh cả.

Trên đầu tôi xuất hiện một bóng đèn sáng kêu cái ting một cái. Tôi nở nụ cười đầy thỏa mãn.

...

‘Cộc cộc’ _ tôi gõ cửa phòng Ajita.

– Vào đi. – giọng anh trầm trầm vang ra từ bên trong khiến tay tôi đang bung khay nước run run.

Thật ra tôi bình thường cũng chẳng có thèm gõ cửa, nhưng hôm nay cổ tình lòi kéo sự chú ý của anh một chút.

Đúng như tôi nghĩ, vừa vào trong đã thấy anh ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, thấy tôi, anh khẽ cười, trong ánh mắt lộ ra vài phần dịu dàng, anh lại cúi xuống làm việc, nhưng mở miệng hỏi tôi:

– Tại sao em lại gõ cửa, bình thường đâu có như vậy.

– Hi hi... anh uống chút cà phê nhé. – tôi đặt khay nước xuống bàn anh. Cổ tình để lên bàn luôn cả tách cà phê cả miếng lót.

– Cảm ơn em – anh nói, mắt vẫn dán vào đồng tư liệu trên bàn, tay vươn ra lấy tách cà phê.

Một dòng chữ hiện ra trên tấm lót, nhưng điều đáng buồn là chỉ có một mình tôi thấy điều đó... trong khi anh vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy khô khốc kia, chẳng thèm liếc qua nó lấy một cái. Miếng lót có dòng chữ ngay ngắn “Đi chơi với em đi!! T^T” của tôi nằm tro ra đó, không thể nhúc nhích, càng không thể hét lên cho Ajita nghe thấy.

“Này... nhìn em một chút sẽ tăng nguy cơ ung thư mắt lên vài phần trăm à? Đồ lạnh lùng. Không nhìn em cũng được, anh làm ơn nhìn thấy thông điệp của em đi đồ ngốc này!!” _ tôi hậm hực bĩu môi, làm đủ trò mà ánh mắt anh vẫn không hề rời tờ giấy, đến cả lúc đặt lại ly cà phê xuống tấm lót, anh cũng không thèm liếc qua bên đây, vậy mà ly cà phê vẫn nằm vừa vặn ngay ngắn trên tấm lót... thật là bá phúc.

Cơ mà giờ không phải lúc bá phúc anh ấy!

Tôi buồn rầu:

– Em ra ngoài.

– Em không ở lại đây chơi à? – anh dừng bút, ngược nhìn tôi.

– Không. Em đi đọc sách. – nói thì nói vậy thôi, tôi còn phải nghĩ cách khác để dụ anh đi chơi với tôi!!!

Tôi trở về phòng mình, nằm dài trên giường lăn qua lăn lại đầy khó chịu.

Mắt tôi tia trúng đồng giấy vụn trên bàn trang điểm... lại một ý tưởng khác nhảy ra trong đầu tôi.

Tôi cười toe toét với sáng kiến của mình, liền chạy đi lấy giấy dán (dạng dạng giống với giấy note ấy), ngồi hí hoáy cả buổi, cố gắng rèn cho chữ viết nó đẹp nhất. Có mỗi một câu: “Đi chơi với em nha!” mà tôi viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần, viết đến nỗi bây giờ tôi nhắm mắt cũng có thể viết được.

Thay vì viết lên mặt không có keo thì tôi lại viết vào phần phía dưới của mặt có keo. Sau đó thì tôi đem nguyên một sấp đó vòng ra sân chạy đi tìm cửa sổ phòng làm việc của Ajita.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nắng rọi từng tia thật gay gắt.

Đứng trên cỏ, vậy mà bệ cửa vẫn cao ngang đầu tôi... hừ hừ... xây gì mà cao thế không biết... giờ mới nhận ra, từ ngoài sân mà muốn vào trong nhà thì phải leo lên bậc tam cấp, hèn gì nó cao lên thế. Dù sao cũng còn may mắn hơn, khi mà phòng làm việc của anh ấy không ở tầng hai tầng ba...

Tôi bắt đầu công việc.

Cánh cửa bằng kính đóng kín, bên trong rèm cửa không chút động đậy, chứng tỏ gió không thể luồn vào bên trong.

Tôi dán những mảnh giấy lên kính, nhưng mà vấn đề là tôi quá lùn, nên chỉ có thể dán một hàng ngay sát bệ cửa, và một hàng ở ngay trên nó. Kết quả chỉ dán được có hai hàng.

Thật ra ý định của tôi là, khi mà tôi dán những mảnh giấy thì mặt trời lên, nắng sẽ rọi vào, in bóng của chúng lên bàn làm việc của anh, vậy mới có thể gây chú ý tới Ajita. Nhưng bây giờ ngặt nỗi tôi quá lùn, có dán được hai hàng như thế này đi thì cũng chẳng thấy cái bóng đâu...

Thế là tôi thất thểu thất thiếu bỏ về phòng... ngủ!! Số phận của tôi chính là không có được hạnh phúc, thì tôi sẽ lười biếng không thèm chống lại số phận, tôi sẽ đi ngủ! Hừ! Đáng ghét!

(Thật ra từ đầu, Ajita đã để ý đến dòng chữ tên tấm lót, anh đâu phải là một tên vừa ngốc vừa lơ đãng như vậy, chỉ là vì thấy cô quá đáng yêu nên mới muốn trêu đùa cô một chút, không ngờ cô lại buồn bã bỏ về phòng. Anh cũng chỉ khẽ lắc đầu, tự nhủ sau khi làm xong đồng giấy tờ này sẽ đưa cô cùng đi chơi như cô muốn.

Ai ngờ anh đang làm việc thì cảm giác có người đang nhìn mình chằm chằm như phóng điện. Anh hơi liếc ra cửa sổ thì thấy khuôn mặt cô phụng phịu qua lớp giấy dày màu sắc đang bay bay ngoài kia. Hờ... anh phì cười. Cả cây bút trên tay cũng rơi xuống bàn... anh tập trung quan sát khuôn mặt nghiêm trọng của cô khi đang dán giấy.

Anh tự nhủ: “Cô bé này sao lại đáng yêu đến vậy?” Lúc này, anh phải kiềm chế lắm mới không mở cửa sổ ra ôm lấy cô kéo vào phòng, nhưng anh phải cố gắng nhẫn nhịn, bởi nếu mở ra lúc này thì cô sẽ rất xấu hổ.

Nhìn cái dáng vẻ cố gắng nhón chân lên dán giấy thật đáng yêu... anh nhìn mãi không chán, cho đến khi cô đã hoàn thành hai hàng giấy ngay ngắn và tức giận bỏ đi, anh mới cười thầm đẩy ghế ra đứng dậy, đi thẳng sang phòng cô. Vậy mà vừa sang phòng cô đã thấy cô nằm ngủ ngon lành trên giường, hơn nữa cái tướng ngủ xấu không chịu nổi. Một chân gác lên con gấu bông to tướng, một chân gác lên thành giường, đầu nằm lên giường, không thèm gối, tay chân quơ loạn xạ, còn khuôn mặt ngủ thì ngốc nghếch không chịu nổi.

Anh lại gần, chinh một lượt tư thế cho cô, mới cúi xuống hôn phớt qua môi Chito. Cô cảm thấy mùi hương của anh, khẽ mỉm cười.

Sau đó, Ajita leo luôn lên giường, đắp chăn đầu đó gọn gàng rồi ngủ một chút, ngủ dậy lại nằm quan sát cô.)

Tôi thật sự không ngờ, chiều hôm đó khi tôi ngủ dậy, đã thấy mình nằm trong vòng tay anh, mà Ajita không có ngủ, chỉ nằm đó nhìn tôi chăm chú. Tôi lật đật ngồi dậy chỉnh tóc tai, ai ngờ chưa kịp làm gì đã bị kéo xuống giường lần nữa.

– Em còn buồn ngủ không thì nghỉ ngơi đi, một lát anh đưa em đi ăn tối bên ngoài, đột nhiên anh muốn ăn đồ nướng. – giọng của Ajita trầm ổn vang lên đều đều trên đỉnh đầu tôi.

– Vâng. Nhưng em không còn buồn ngủ nữa.

– Vậy anh và em cùng trò chuyện.

Nói thì nói vậy thôi, không ngờ tôi và anh thật sự nằm đó ôm nhau nói chuyện đến tối mới ra ngoài ăn.

Xin lỗi số phận vì đã chửi oan nhà người. Bây giờ ta mới để ý kĩ hơn, thật ra lúc nào nhà người cũng cho ta những ngạc nhiên. Lần trước ta còn ngỡ cả đời sẽ đơn phương, không ngờ người lại đem anh ấy đến cho ta. Lần này người lại tạo cho ta một bất ngờ rồi...

Bất ngờ này nối tiếp bất ngờ khác... từ khi ở bên cạnh Ajita, mọi thứ hạnh phúc cứ đột nhiên kéo đến.

Cả lời cầu hôn của anh cũng vậy.

Chỉ vài năm sau khi chúng tôi hẹn hò, tôi nghe loáng thoáng kế hoạch của anh và Yuki khi muốn cho tôi một bất ngờ.

Hai cái người đó bàn chuyện cầu hôn tôi mà nói ở phòng khách tiền gia, lúc đó tôi vừa từ bên ngoài mua thức ăn về, thấy anh ngồi trên ghế, định chạy lại ôm lấy Ajita, nhưng lại gần hơn mới thấy anh là đang ngồi đối diện Yuki nói chuyện chứ không phải ngồi một mình. Sau đó thì... tôi tình cờ nghe hết cuộc nói chuyện của hai người họ.

Thật ra hai người họ định tạo cho tôi một bất ngờ nho nhỏ, nhưng lại bị tôi nghe gần hết mọi thứ... nên lúc này có lẽ tôi không tiện xuất hiện. Trên thực tế, tôi không phải là nghe thấy kế hoạch của họ, chỉ là nghe thấy thời gian và địa điểm mà thôi. Tò mò khiến tôi muốn nán lại nghe cho hết, nhưng thật ra có chút bất ngờ mới thú vị, nên tôi thôi không nghe họ nói chuyện nữa mà chạy về hậu gia.

...

Cái ngày anh ấy dự định cầu hôn tôi cũng tới.

Ajita đưa tôi đến công viên ở ngoại ô, nơi mọi người thường dã ngoại ở đó. Vì đường đi khá xa nên anh ấy lái xe đưa tôi đi.

Hôm nay, chỉ có hai chúng tôi mà thôi, nhưng tôi có thể biết chắc một điều, Ren và Yuki đang ở đâu đó ngoài kia rình mò.

Hôm ấy là cuối tuần, mọi người đến đây rất đông, nhưng chúng tôi có được một vị trí dưới tán cây khá mát mẻ... chỉ là Ajita có hơi nhăn nhó, có lẽ vị trí này rất không phù hợp với kế hoạch của anh thì phải?

Tôi đã nấu sẵn rất nhiều thức ăn, chúng tôi đến đây cũng là giữa trưa, bụng đói meo, tôi chẳng thèm quan tâm hôm nay rốt cuộc đến đây làm gì, ra sức chén sạch mọi thứ. Ajita ngồi bên cạnh hết sức ân cần, chỉ cần tôi bị dính thức ăn lên mặt là anh liền lấy khăn tay lau đi.

Cơ mà hình như chúng tôi gây chú ý quá nhiều rồi. Cả thấy bao nhiêu người ở đây đều đang nhìn chúng tôi chăm chú như thể chúng tôi đang đóng phim cho họ xem ý.

Tôi bơ đẹp người ta, gì thì gì nha, tôi và Yuki giống nhau ở một điểm, chỉ cần có thức ăn trước mặt mà không nhảy vào chén chính là có lỗi với thức ăn, có lỗi với những linh hồn đã hy sinh cho chúng tôi có được bữa ăn này.

Nhưng Ajita không đụng đến dù là một chút.

— Sao anh không ăn? Chê em nấu tệ à? — tôi nhướn mày vừa nhai vừa hỏi.

— Không phải. Thấy em ăn ngon quá nên anh không nỡ giành ăn với em đấy chứ. — anh cười cười. (Nhưng thật ra trong lòng Ajita lúc này chính là: “Hồi hộp chết đi được thì còn tâm trạng đâu mà ăn với chả uống, dù cho mấy món này có là do Chito nấu đi nữa. Tuy biết chắc em ấy sẽ không từ chối, nhưng hồi hộp vẫn là hồi hộp... tìm mình sắp rồi luôn ra ngoài rồi!”)

— Vậy sao? Nhưng em không sao đâu mà! Anh ăn đi. Em nấu phần này cho ba người ăn cơ, em ăn nhiều lắm cũng chỉ được có hai phần. — tôi ngẩng đầu nhìn anh, gấp một ít thịt đưa ra trước mặt anh — Aa...

Anh ngoan ngoãn há miệng cho tôi cho thịt vào.

Chúng tôi người đút kẻ ăn đến khi thức ăn không còn sót lại dù chỉ là một hạt cơm.

Ăn xong, tôi vồn vai nằm dài ra tắm tắm trái, gió thổi hiu hiu man mát, tôi đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, không kiềm được ngáp một cái.

Ajita ngồi bên cạnh đang thu dọn hộp thức ăn cho vào túi, quan tâm

— Em cứ ngủ đi. Một lát nữa anh sẽ gọi.

— Không được. Đang đi chơi cùng với anh mà. — tôi dụi mắt ngồi dậy... nhưng người đời có câu “căng da bụng trụng da mắt” tôi không thể đánh bại phản ứng sinh lý tự nhiên của cơ thể, lại ngáp một cái. Anh phì cười.

— Được rồi, ngủ đi, anh có đem theo sách, trong khi em ngủ anh sẽ đọc nó. Ở đây đọc sách cũng thư giãn lắm, nên đừng lo cho anh hay cảm thấy ngại ngủng gù hết. — anh nhún vai rồi rút trong túi ra cuốn sách.

Tôi khẽ cười. Anh đúng thật là cái đồ một sách chính hiệu mà! Đi hẹn hò với bạn gái còn đem theo sách làm cái gì không biết nữa!

Tôi nằm dài ra tắm, không chút ý tứ lại ngáp rồi đáp:

— Vậy em ngủ đây, nhưng mà khoan đã, anh nhích qua đây một tí.

— Để làm gì? — dù hỏi nhưng anh vẫn làm theo ý tôi.

Tôi đẩy anh ngồi tựa vào gốc cây, túm lấy cái chân bên trái của anh gối đầu lên đùi anh, nhắm mắt:

– Như này mới êm

Anh không nói gì chỉ cười khẽ, tôi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ, một lúc sau, vang vọng từ xa thẳm, tôi nghe thấy tiếng lật giờ sách. Tôi rơi hẳn vào giấc mơ từ khi nào không hay.

Đến khi tôi tỉnh dậy đã là chàng vạng tối, bầu trời trong lành ánh đỏ, mây trắng trôi hờ hững như dạo mát. Tôi dụi mắt chống tay ngồi dậy, xung quanh chẳng còn ai, kể cả Ajita, bên dưới đầu tôi lúc mới ngủ là đùi anh, bây giờ chỉ còn lại một cái ba lô và tấm khăn lông dày trải lên. Một cảm giác hụt hẫng trĩu nặng.

Ajita đi đâu mất rồi chứ? Anh ấy bỏ tôi nằm một mình ở đây ư? Hay là anh ấy bị gì rồi? Không phải là đau bụng đó chứ?? Ách! Thức ăn của tôi có vấn đề sao? Rõ ràng tôi ăn nhiều gấp đôi anh nhưng đâu có bị làm sao?! Nhưng bình sinh tôi có cái bụng rất tốt! Có khi nào là anh ấy thực sự bị gì rồi không? Là tại tôi hết sao?

Tôi đứng dậy phui mông, nhìn quanh... nhưng kì lạ thật đấy chứ! Bình thường vào giờ này công viên phải đông đúc mới phải, sao chỉ có mình tôi thế này?

Không lẽ... tôi bị bắt sang hành tinh khác rồi?!!

Hừ... hừ cầu quá!

Tôi đang định chạy vòng quanh tìm người thì từ trên cây rơi xuống một tờ giấy nhỏ bằng lòng bàn tay nền vàng chữ đỏ. Tờ giấy được treo lên cành cây bằng một sợi thừng mỏng, giản dị nhưng rất đẹp.

Tờ giấy ở rơi đến độ cao ngang vai tôi thì dừng lại. Tôi vô thức cầm lên xem. Trên tờ giấy chỉ có vón vện mấy chữ: “Đi thẳng.” Phía dưới còn có một mũi tên tô đỏ, ở góc có đánh số một. Tôi giờ mặt sau lên xem thì thấy có vết mực đỏ, nhưng chỉ có một góc nên không thể đoán được đó là thứ gì. Tôi theo chỉ dẫn đi thẳng về phía trước chừng vài chục bước thì để ý thấy bên dưới có một tờ giấy màu vàng khác có cùng kích thước với tờ giấy kia, lại nhặt lên xem.

Tờ lần này tiếp tục có hai chữ: “Đi thẳng.” cùng với mũi tên màu đỏ ban nãy, ở bên góc lại đánh một chữ số nhỏ, phía sau được tô đỏ hoàn toàn. Tôi ngơ ngơ, chạy lại cái cây ban nãy giật tấm giấy kia ra khỏi sợi dây, rồi quay lại chỗ ban nãy tiếp tục đi thẳng theo chỉ dẫn.

Cứ đi được một đoạn, tôi lại thấy một mảnh giấy nhỏ, không biết là đã nhặt được bao nhiêu mảnh rồi, chỉ là mỗi mảnh lại có ký tự và ký hiệu y hệt, chỉ có con số nhỏ màu đỏ ở góc giấy và hình ảnh ở mặt phía sau là khác nhau.

Đi một lát, cây trở nên nhiều hơn, tán lá dày hơn, nơi đây giống như rừng vậy, ánh sáng mặt trời yếu ớt dán lên cỏ những tia nắng cuối ngày. Từ khi cây trở nên nhiều hơn, đi thêm một đoạn nữa, tôi gặp một cây cầu.

Băng qua cây cầu đó là một khoảng sân lớn, trong đó có một căn nhà hai tầng thật to... nói đúng hơn là, từ vị trí của tôi thấy được hai mặt của căn nhà. Tường lát đá xanh rất đơn giản nhưng đầy nghệ thuật.

“Nhà gì mà xây xéo xẹo, đã vậy cửa còn nằm khuất bên kia, đúng là kì quái!”

Tôi để ý thấy trên bức tường lớn có đánh rất nhiều số. Một ý nghĩ chợt qua trong đầu tôi. Tôi nắm chặt sấp giấy trong tay, tiến đến đứng trước bức tường đó, bắt đầu đặt tờ giấy lên tường, quay mặt chữ vào trong tường, mặt hình ra ngoài, sao cho chữ số trên tường khớp với chữ số trong mảnh giấy.

Một lát sau, tất cả những mảnh giấy trên tay tôi đã hoàn toàn được dán lên. Tôi lùi ra xa một chút để có thể quan sát một cách bao quát hơn.

Nền vàng của mảnh giấy nổi bật trên nền đá xanh, còn dòng chữ màu đỏ lại càng đối lại với màu vàng đó.

“EM CUỐI ANH NHÉ CHITO!”

Bên dưới lại có dòng chữ nhỏ hơn: “Ren”

(Để mi nhắc lại chứ sợ các bạn không nhớ nhé =] tên thật của Ajita là Ren)

Tìm tôi đập thình thịch, toàn thân nóng lên. Dù biết là anh ấy đã lên kế hoạch trước để hôm nay cầu hôn tôi nhưng tôi vẫn không khỏi thấy xúc động và hạnh phúc, cảm giác lúc này giống như đang ngậm kẹo bông gòn, từ từ tan ngọt trong miệng...

Một tiếng bùm lớn vang vọng khắp nơi. Pháo hoa từ phía sau căn nhà bắn lên. Tôi giật mình, lúc này mới nhận ra trời đã tối, tôi đã tốn rất nhiều thời gian để dán hết thấy những mảnh giấy lên tường.

Pháo hoa tỏa ra lung linh màu sắc, vô cùng rực rỡ. Tôi cười toe chăm chú ngắm nhìn, và tiếng pháo nổ quá lớn choáng hết tai tôi, nên tôi không để ý phía sau đang có người đến gần.

Một lát sau, khi pháo hoa đã chấm dứt, với quả cuối cùng tỏa ra thành hình trái tim màu xanh cực lớn, đã là vài phút trôi qua.

Tôi nghe tiếng cò sột soạt sau lưng liền quay lại nhìn theo phản xạ.

Ajita đứng cách tôi một đoạn, vẫn là bộ quần áo ban sáng anh mặc, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy anh đầy nam tính.

Anh cầm trên tay đóa hoa hồng rất lớn, bên trong có một chiếc hộp màu đen. Anh tiến gần tôi, đưa hết một lượt cho tôi, khẽ cười:

– Cười anh nhé.

– Vâng.

Cảm giác của tôi lúc này là thế nào nhỉ? Cơ mà hình như lúc đó khuôn mặt của tôi rất là khó coi a. Méo mó đủ kiểu... chỉ vì quá hạnh phúc.

...

Cuộc sống có rất nhiều điều kì lạ, mà bạn hoàn toàn không thể biết trước được tại sao nó lại xảy ra và nó sẽ xảy ra vào thời điểm nào.

Thậm chí việc bạn đi lướt qua một người xa lạ trên đường cũng để lại một ý nghĩa nào đó... thật sâu xa, mà có lẽ cả đời này bạn cũng không phát hiện ra. Ví như cuộc gặp gỡ giữa bạn và một người nào đó hết sức bình thường, nhưng nó sẽ trở thành gốc rễ để sau này cả hai có thể phát triển mối quan hệ. Có nhiều thứ bạn không hề để ý đến, nhưng nó lại rất ý nghĩa.

Cuộc sống này rất đáng sống, mỗi một ngày nhàm chán của chúng ta nhưng có thể nó lại là ngày hạnh phúc nhất của người khác.

Lần đầu tiên gặp anh, tôi không ngờ có một ngày mình sẽ thích anh.

Khi bắt đầu thích anh, tôi không nghĩ mình sẽ yêu anh.

Khi tình yêu bắt đầu, tôi cứ nghĩ rằng cả đời này đó chỉ là đơn phương.

Khi chúng tôi quen nhau, tôi không tự tin nghĩ rằng cái ngày chúng tôi thật sự là của nhau sẽ đến.

Lúc đó... tôi còn chưa biết mọi thứ chỉ mới là bắt đầu, cuốn sách viết về chúng tôi vẫn còn chưa được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: FUYU AKI TOMO VÀ HARU

Lời kể của tác giả~~

Một ngày đẹp trời nọ, trong một căn phòng nọ, của một căn biệt thự nọ,...

Yuki lẩn qua, gác chân lên người Ren khiến hấn giật mình tỉnh giấc.

Ren ngồi dậy nhìn quanh một lát mới nhú mày. Rõ ràng là trước khi ngủ, hấn đã ôm Yuki thật chặt, vậy hà có làm sao khi tỉnh dậy lại thấy cô nàng đang gác chân ngang người mình... tưởng ngủ xấu hết sức.

Vậy mà trên môi hấn lại xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Ren đẩy chân Yuki ra một bên rồi xoa xoa thái dương, chỉnh cho cô nằm thật đàng hoàng, hấn mới đứng dậy, khẽ xoay người rồi nhăn mặt. Tê quá... cái giò heo ấy gác lên người đã đành, cả tối hôm qua rôt cuộc là bị cô gác cái gì lên người mà bây giờ kết quả lại thấy tê nhức toàn thân như thế này chứ?

Cánh cửa khẽ mở, một bé trai khoảng sáu tuổi, khuôn mặt bụ bẫm kháu khỉnh bước vào. Thằng bé có làn da trắng, đôi mắt nghịch ngợm giống mẹ và phong thái hơn người giống ba.

Ren khẽ cười, mở miệng gọi:

– Aki, con dậy rồi à? Lại đây.

Thằng bé mặt còn lờ đờ nhanh chóng chạy lại phía Ren, sà vào lòng hấn, cất giọng con nít hỏi:

– Mẹ vẫn còn ngủ à? Mẹ ngủ nhiều quá! Còn ngủ nhiều hơn con nữa!

– ... – Ren không biết trả lời con như thế nào chỉ có thể cười trừ, đồng thời đưa tay xoa xoa đầu thằng bé đầy cung chiều – Fuyu dậy chưa con?

– Dạ chưa! Nó ngủ giống mẹ vậy, say như chết! Con gọi mãi mà nó không chịu tỉnh. – thằng bé có hơi cáu kỉnh trả lời.

– Không được gọi em là nó nghe chưa. – Ren véo mũi Aki đầy chiều chuộng, vừa giống trách mắng vừa giống nựng yêu.

– Dạ... thì Fuyu... chưa có dậy. – Aki liền ngoan ngoãn sửa lại.

– Đi gọi em dậy đi con. Xong rồi nhà mình sang hậu gia dùng bữa sáng. – Ren lại xoa đầu Aki rồi đẩy đẩy lưng thằng bé – Ba còn phải gọi mẹ dậy...

– Ba... – Aki đột ngột ngừng đầu, nhìn sâu vào mắt Ren – Cô lên... bảo toàn tính mạng.

Nói rồi, thằng bé chạy ra khỏi phòng, để lại Ren ngồi trầm mặc, hắc tuyến nổi đầy đầu.

– Thằng... thằng bé này... thật là... Em có nghe thấy thằng bé nói gì hay không? Còn không mau dậy?! – hấn vừa nói vừa quay sang hôn lên má Yuki.

...

Chito mang trên người chiếc tạp dề màu hồng, bên cạnh là Ajita với một chiếc màu xanh sẫm màu. Cả hai đang cúi húi bên cạnh bếp nấu ăn.

Từ khi ba đưa nhò ra đời, công việc vào mỗi sáng càng bận rộn hơn cả, nên từ đó mọi người bắt đầu phân công nhau làm việc. Một gia đình nấu ăn thì gia đình kia sẽ có nhiệm vụ chăm sóc cho đám nhò. Sáng này gia đình Yuki và Ren nấu ăn thì hôm sau lại đến phiên của Chito và Ajita.

Hôm nay là lượt của ai thì ai cũng biết rồi.

Bạn thắc mắc tại sao Dragon lại không xuất hiện ư? Thằng bé bây giờ đang đi du lịch vòng quanh thế giới với bạn gái được vài tháng rồi, mà bạn gái đó không ai khác ngoài cô bé cạnh nhà thuê xưa, hai cái đứa này mà nói ra thì có khi còn tình cảm sến súa hơn cả Yuki và Ren nhà ta nữa.

Dọn thức ăn ra bàn, Chito thấy có hai đứa nhóc một nam một nữ nắm chặt tay nhau chạy vào trong nhà. Cô nàng liền mỉm cười dịu dàng, quỳ xuống ôm hai đứa đang sà vào lòng mình, khẽ giọng thủ thủ:

– Haru đang ở trên tầng, hai đứa lên gọi anh dậy đi.

– Vâng. – cả hai đứa đồng thanh. Khuôn mặt cả hai đều bầu bĩnh đáng yêu, riêng đôi mắt của đứa bé gái lại có chút gì đó giống với Ren, tinh anh và sắc sảo, giống như có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của người khác.

Cặp song sinh lại dắt tay nhau chạy lên tầng trên, Chito nhìn theo mỉm cười.

Ren và Yuki sao có thể sinh ra một cặp song sinh vừa đáng yêu vừa năng động như vậy nhỉ? Trong khi Haru của cô lại lạnh lùng như một tảng băng.

Sắp tới sinh nhật của hai đứa nó rồi, không biết thằng con của cô _ Haru sẽ làm gì để tặng cho hai đứa em một món quà.

Thằng bé năm nay bảy tuổi, hơn hai đứa nhò có một tuổi, vậy nên ba đứa chơi với nhau rất thân thiết.

Con trai của cô ấy mà... chộc đến mức nào đi nữa cũng không chịu cười, chỉ có mỗi khi ở bên cạnh đứa giỡn với Fuyu, thằng bé mới cười nhàn nhạt... cô thật hết nói nổi.

Thật ra thì chưa chỉ cô đã xác định được một điều... sau này chắc chắn cô sẽ là thông gia của Yuki! Chắc chắn luôn!

Nhìn hai đứa nhóc kéo nhau lên tầng gọi con trai mình, cô lại có cảm giác như thể bản thân mình có đến ba đứa con, bên cạnh cô là một gia đình lớn với cùng hòa thuận, chung sống hòa bình với cùng hạnh phúc. Nghĩ đến đây cô lại nhớ... từ khi cưới nhau, Ajita của cô quan tâm cô hết mực, cái gì cũng chu đáo lo lắng cho cô, cả lần trước việc sợi dây chuyền vào lễ cưới của Yuki cũng thế.

Thấy cô cứ mãi loay hoay vì thuyết phục Yuki bỏ nó ra, anh cũng phiền lòng theo, một hôm nào đó liền đưa cô lên xe, chở cô đi đâu đó, trong khi công việc của anh thì còn đống đống để để vài sắp trên bàn.

Ngồi trên xe, cô quay sang hỏi, với vẻ mặt vô cùng ngu ngốc và khờ khạo, anh chỉ cười khê:

– Thay vì cố gắng nghĩ cách lấy sợi dây ra thì tốt hơn là em nên mua thứ khác đeo vào thay.

Cuối cùng, anh lại đưa cô đến biệt thự của một nhà thiết kế trang sức nào đó anh quen, để mặc cô huyền thuyên về sáng kiến và mong muốn của mình, bản thân mình lại ngồi bên cạnh, làm việc trên điện thoại, chốc chốc lại ngược nhìn cô gái bé nhỏ của anh rồi mỉm cười.

Cô bé này cứ mãi như vậy, thích lo lắng cho người khác, vì một chuyện đơn giản bé tí của người ta cũng cố gắng xé cho to ra. Trong khi phiền muộn của bản thân thì chất đống nhưng lại chỉ xem nó như hạt bụi nhỏ, thôi một cái sẽ bay mất mà chẳng thêm đoái hoài bận tâm gì. Đó là một trong những điểm anh thích nhất ở Chito.

– Chito. – giọng nói kinh điển của Yuki kéo cô về thực tại... Chito quay người thì thấy Ren đang khoát vai Yuki đi vào.

– Yuki. Chà hôm nay dậy sớm thế? – Chito khẽ cười – Mau ngồi xuống bàn ăn, tớ lên xem đám nhỏ như thế nào rồi.

– Được. – Yuki gạt đầu rồi cười toe toét ngồi vào bàn, thò tay bóc một con tôm luộc cho vào miệng, động tác nhanh, gọn, lẹ và dứt khoát. Sau bao nhiêu năm lên lên ăn vụng thì trình độ bóc lột của cô thật sự rất tiến bộ – Ngon!

– Này. Chờ lũ trẻ xuống rồi ăn. – Ren đưa tay xoa đầu Yuki đầy cung chiều, nhìn cô với ánh mắt khiến Ajita nổi hết da gà, anh liền để cho cặp đôi tình cảm này một mình ở dưới bếp, còn mình thì lên tầng với Chito.

Ren xoa đầu Yuki một hồi lâu lại suy nghĩ... tại sao trước kia lại có thể thích cô gái này ngay từ lần đầu gặp mặt cơ chứ? Rõ ràng lúc đó cục diện rất là ba chấm... ‘vợ sắp cưới’ của hắn chạy lung tung khắp nơi gây chuyện, bị một con bé WW đứng cảm chặn đứng, đáng lý theo tính cách của mình thì hắn phải tức giận thay vợ, vậy mà không ngờ lại thấy thích thú trước khuôn mặt nghịch ngợm đáng yêu ấy.

Nghĩ lại cũng nực cười thật! Ren chú ý đến Yuki, cũng là vì Izumo kiêu căng ngạo mạn gây chuyện... có thể nói, Izumo gián tiếp khiến hai người này quen biết nhau, cũng chính là gián tiếp tự tay mình phá hỏng mối quan hệ tạm bợ giữa mình và Ren. Để cô ta biết được chuyện này, có lẽ sẽ tức điên lên khiến cho não bị nướng chín luôn mất thôi!

Sau đó tình cờ hắn lại thấy hình của cô trong danh sách học viên ở kí túc, kết quả là hắn lại bỏ luôn căn nhà to lớn mới thuê mà đến kí túc ở... còn tẩy não mọi người khiến cho hắn và Yuki ở cùng một phòng.

Nhìn thấy khuôn mặt cô nàng lúc đó... hắn vẫn nhớ mãi, không thể nào quên được. Đối với hắn, lần đầu tiên gặp cô là ở ngoài chợ, còn cô... theo như trí nhớ cá vàng của mình thì lần đầu cô gặp anh là ở kí túc.

Lúc trước, khi thấy đôi mắt buồn binh của Yuki, hắn đã thấy có hứng thú với cô nàng, mà sau khi tiếp xúc lần đầu tiên, hắn càng cảm thấy cô bé này thật sự rất ngây thơ, mà luôn tỏ ra mình rất mạnh mẽ... từ đó... có lẽ là từ đêm đó... Ren đã bắt đầu để ý đến Yuki rồi?!

Và mọi sự liên kết của họ bắt đầu từ đây.

Trải qua bao nhiêu sóng gió, cái ngày đám cưới giữa hai người cũng đến. Lúc đó, hắn còn cứ ngỡ mình đang mơ. Dù thời gian đã là vài năm trôi qua, mọi người cũng đều đã trưởng thành hơn, vậy mà hắn cứ nghĩ lần đầu gặp Yuki chỉ là ngày hôm qua, mọi thứ đều như in trong đầu hắn.

Ngày đám cưới đó, hắn hạnh phúc như thế nào, điều đó chỉ có mình hắn biết được, cũng chỉ có một mình hắn có thể miêu tả được tâm trạng của mình.

Hình ảnh Yuki trong bộ áo cưới thuần khiết khiến tim hắn đập thình thịch không thôi. Đã gần mười năm trôi qua, mà hắn vẫn nhớ rõ khoảng khắc đó, khi mà cô mặc áo cưới với khuôn mặt nhăn nhó khó coi không chịu được.

Ngay cả trong ngày cưới của mình cũng có thể có biểu hiện đó... thật là thú vị. Cô vợ của hắn không bao giờ thay đổi được, tính cách mãi mãi vẫn như vậy, vẫn là một Yuki đáng yêu của hắn!

Nghĩ đến đây, trong lòng Ren đột nhiên có một làn sóng ảm áp kéo qua, khiến tim hắn đập liên hồi một lúc. Đột ngột, Ren cúi xuống hôn Yuki.

Trong khi đó trên tầng...

– Này! Tên kia! Mau thả Fuyu của em ra!! Sao anh dám... – Aki nhảy tung tung hét cả lên, vừa hét í ới vừa nhào đến kéo tay kéo chân Haru... Haru là một đứa bé rất đẹp, rất thông minh, nhưng vô cùng lạnh lùng, chỉ mỗi khi bên gia đình, thằng bé mới có chút nét của con nít. Haru có làn da trắng, đôi mắt màu nâu nhạt, mũi cao, mái tóc hơi ngả sang màu nâu.

– Suyt. Ôn quá. – Haru nằm dài trên giường, lười biếng ôm chặt Fuyu trong lòng, mặc cô bé đang đỏ mặt tận mang tai, còn anh cô bé thì đang gây rối loạn, anh chàng mắt vẫn nhắm nghiền, cảm nhận thân thể mềm mại nhỏ xíu trong lòng.

– Haru!! Mau buông Fuyu ra và dậy đi! Mẹ anh nấu xong thức ăn hết rồi!! – Aki cố gắng trong vô vọng mà chẳng làm gì được Haru.

Aki cũng chẳng hiểu tại sao ban nãy, khi cả hai anh em đang cố gắng gọi Haru dậy thì một cánh tay chắc khỏe từ đâu vươn lên, kéo Fuyu ngã lăn ra giường, sau đó lại bị kéo chui tuột vào trong lòng Haru!

Cậu bé ngây thơ bắt đầu thấy mối quan hệ giữa hai người này thật đáng ngờ.

...

Vài năm sau nữa, đại gia đình này vẫn sống rất hòa thuận, Haru thì tất nhiên có sức mạnh của DW, nhưng mà Aki có sức mạnh của DW và Fuyu lại có sức mạnh của WW, thật sự... không hiểu được cái gia đình này như thế nào... thật sự không thể hiểu được...

Hôm nay là ngày đầu tiên Haru đến The East nhập học. Fuyu... nói sao nhỉ? Gần như là quỳ xuống ôm cứng chân thằng bé, khóc lóc í ới, luôn miệng gào thét:

– Anh ơi đừng đi mà!!

– Buông anh ra đi con. Anh không thể không đi được. – Yuki khó xử nhìn mọi người qua đường đang nhìn họ chằm chằm.

– Fuyu ngoan, anh chỉ đi một chút sẽ về, không lâu một chút nào. Em là bé ngoan có phải không? – Haru nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy, xoa đầu Fuyu đầy thích thú.

– Em không muốn anh đi học đâu! Anh phải ở nhà với em! – Fuyu vẫn nước mắt nước mũi tèm lem... trước cửa nhà mà con bé lại...

– Con nhỏ cứng đầu này, ả đi một chút chiều sẽ về, lười thôi như vậy làm gì, Haru mà đi học trễ sẽ bị phạt đấy! – Aki làm mặt lạnh lùng nói, đồng thời kéo tay con bé đứng dậy.

– Em sao thế nhỉ? Lúc trước anh cũng đi học mà có sao đâu. Tại sao khi anh đi học ở The East em lại như vậy? – Haru bắt đầu nghiêm mặt, dù thằng bé rất thích thấy một Fuyu mềm nhũn với mình, nhất là không muốn để mình rời xa, nhưng đến đây là chấm dứt thôi, không thể mãi nuông chiều cô bé được. Muốn dạy vợ phải dạy từ bây giờ, nếu không cái tính nết cứng đầu đó mà ăn vào máu thì khó có thể sửa được! (báo động báo động, Yuki ơi thằng bé này đã nuôi ý định cướp con của cô đi kia cô còn đứng đó tình tứ với Ren)

– Lúc trước anh và em học cùng một trường, em còn có thể thấy anh ở trường, bây giờ anh đến The East rồi, em không còn thấy anh nữa, em cũng không muốn đi học nữa đâu! Anh cũng không được đi! – Fuyu gào lên, nước mắt càng rơi là chảy.

– Được rồi. Vậy chỉ cần cho hai đứa học chung trường là được. – giọng nói thần nhiên của Ren vang lên.

– Cái gì? – năm người còn lại há hốc mồm.

– Ba nói gì thế? – Aki tròn mắt.

– Ba nói ba sẽ để con bé học cùng trường với Haru, dù gì con bé cũng rất có tiềm năng, cứ để nó học trước người khác một năm cũng đâu có chết ai. – Ren vẫn ôm eo Yuki nói đều đều. (đến cả chap extra anh vẫn rất tình và đẹp trai)

– Anh nói gì vậy? – đến lượt Yuki tròn mắt.

– Ren nói vậy cũng đúng. – Chito và Ajita đồng thanh, rồi cùng nhìn nhau cười cười.

– Fuyu bỏ anh ra, ba sẽ cho con đến The East học cùng với Haru với một điều kiện.

– Dạ ba? – con bé lập tức nín khóc, còn đưa ra bộ mặt cười hờ hờ như thể những giọt nước mắt từ nãy đến giờ chỉ là giả tạo.

– ... – tất cả.

– Gì hả ba?

– Ba chỉ cho con đến đó học với một điều kiện, chính là Aki cũng đến The East. Ba hứa học chung với nhau. – Ren nhún vai.

– Được đó! Con cũng định nói thế. – Aki cười khi, đưa nắm tay về phía Ren. Hắn cười với con, cụng tay vào tay thằng bé rồi nói.

– Vậy hai đứa thay quần áo đến trường đi, chuyện xin nhập học và đồng phục ba sẽ chuẩn bị cho. – Ren nói.

– Vâng! – Fuyu hét to, lập tức lau hết nước mắt con trên mặt, chạy ù đến ôm lấy tay Haru. Thằng bé chỉ biết thờ dài vỗ đầu con bé. Kế hoạch dạy vợ của cậu bị đáng phụ mẫu phá hỏng mất rồi, thật là hết nói.

...

Suốt đường đến trường, Fuyu cứ luôn mồm, Haru và Aki đi hai bên chỉ có thể lắng nghe, hoàn toàn không thể và không có ý định chen vào lời nói của cô bé.

Trường học rộng lớn, Fuyu mất sáng rõ chạy khắp nơi sờ cái này sờ cái kia, dù đã từng được Ren đưa vào chơi vài lần, nhưng cô bé vẫn không giấu nổi thích thú. Những học sinh xung quanh ai ai cũng vui vẻ nở nụ cười thân thiện. Học sinh lần đầu đến trường thì mỉm cười làm quen với nhau. Học sinh đã học ở đây năm ngoái rồi thì tay bắt mặt mừng gặp lại nhau sau một mùa hè nghỉ ngơi.

Từ khi ban hành luật bãi bỏ lệnh cấm yêu giữa DW và WW thì ranh giới giữa hai loại pháp sư cứ như không còn nữa, mọi người đều thân thiện với nhau, dù có một số thành phần cá biệt có chút kì thị, nhưng nhìn chung thì thế giới này đã không còn hà khắc như trước nữa.

Ren báo hiệu trường đến làm việc với ba đứa về thủ tục nhập học và việc xếp lớp. Cả ba cùng đến phòng hiệu trưởng, cho đến khi trở ra sân thì tất cả học sinh đều đã lên lớp học hết, sân trường rộng lớn vắng tanh.

Cuối cùng thì mỗi đứa một lớp mà lên.

Haru thì không có vấn đề, dù có vào trễ đi chăng nữa thì giáo viên mê trai vẫn cho cậu vào lớp với trái tim màu đỏ rực đập mạnh liệt trên mặt.

Aki thì khỏi nói, với khuôn mặt có thể đánh gục mọi trái tim đó, cậu dễ dàng hút hồn tất cả nữ sinh trong lớp, kể cả..., e hèm... thầy chủ nhiệm.

Vào lớp trẻ nên chỉ còn một chỗ trống duy nhất, là ở cạnh một cô bạn đeo kính, với mái tóc tết hai bên ánh sắc tím (con ai đây ta), cả đôi mắt cũng một màu tím huyền bí đầy thu hút. Aki thần thờ sau khi nhìn vào đó.

Cô bạn rõ ràng là rất đẹp, nhưng lại cố tình đeo kính và tết tóc để làm lu mờ vẻ đẹp của mình. Với một người có đôi mắt thẩm mỹ như cậu, lẽ nào không nhìn ra vẻ đẹp của cô.

Cậu ngồi xuống ghế, liền quay sang, đưa tay làm quen:

– Chào bạn. Mình tên Aki.

Cô bé chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào Aki. Trước đôi mắt tím hút hồn đó, cả người Aki như cứng đờ lại, thẳng bé cười gượng.

– Tôi không muốn kết bạn với những tên đẹp trai.

Nói xong cô bé lại cúi xuống đọc cái gì đó trong học bản.

Bàn tay của Aki dơ ra trong không trung, rồi thẳng bé nhếch mép, chống tay lên bàn, cầm gác lên tay đầy kiêu ngạo:

– Bạn vừa khen mình đẹp trai đấy à?

– Ừ. – cô bé không chút ngại ngùng, thẳng thẳng gật đầu, trong khi mắt vẫn dán vào trang sách.

– Tốt. Vì mình rất thích những người khen mình đẹp trai. – Aki lại tiếp tục cái kiểu ‘làm quen người đẹp’ của mình.

Cô bé liếc Aki một cái.

– Cho mình biết tên đi. – Aki lại tiếp lời.

– Không thích.

– Ồ. Tên bạn lạ thật, thưa bạn Không Thích. – giọng điệu đầy trêu chọc, hai từ cuối cùng còn được thẳng bé nhấn giọng.

– Hừ... – lại bị lườm...

Hành trình chinh phục người đẹp của Aki vẫn còn rất dài, rất dài...

Fuyu vừa chạy đến lớp, cũng là lúc cô chủ nhiệm bước vào. Fuyu thở hồng hộc ở cửa lớp:

– Xin lỗi cô em đến trễ.

Bà cô nghe tiếng của cô bé thì giật mình, xẩy chân ngã xuống từ trên bục giảng, khiến cả lớp cười rộ lên. Fuyu cũng che miệng cười một lúc mới chạy đến đỡ cô ngồi dậy.

– Hừ! Em! Dám đến trễ trong ngày học đầu tiên! Ra ngoài đứng!! Mau!

– Vâng. – Fuyu nghiêm mặt đáp, nhưng sau khi bà cô quay người nhìn cô, đầu tóc bù xù, khuôn mặt dơ bẩn, mi giả rơi ra, cô bé không kiềm được cười lớn lên – Haha!

– Em còn dám cười! Ra ngoài ngay cho tôi!

– Vâng vâng... – Fuyu vừa cười vừa bước ra ngoài đứng.

Lũ bạn trong lớp rất muốn cười nhưng phải nhịn, chỉ biết thầm ngưỡng mộ cô bạn dũng cảm kia, có chút thấy cô bạn ấy thật thú vị... cũng thật thân thiện.

Thế là trong mắt của cả lớp, Fuyu như một thần tượng, một thánh troll giáo viên.

Bà cô lết lên ghế ngồi, khẽ tăng hắng:

– Cô bắt đầu điểm danh.

– Vâng. – cả lớp nói vang, trong lòng mong chờ đến tên của Fuyu đang đứng ngoài cửa để tiện kết bạn.

Điểm danh xong hết cả, mà thấy cô bé đứng bên ngoài cửa vẫn không động đậy nhúc nhích, cũng không “Dạ có”, cũng không còn một cái tên nào nữa, cả bà cô lẫn cả lớp đều tròn mắt ngạc nhiên. Cô liền gọi Fuyu vào lớp:

– Tại sao tên em lại không có ở đây?

– Dạ, thầy hiệu trưởng bảo là sẽ thêm vào sau ạ. – Fuyu đáp.

– Được rồi, vậy họ tên em là gì?

– Dạ Fuyu Kisuwaza.

Câu nói vừa chấm dứt, xung quanh rộ lên những lời bàn tán, gây náo loạn cả lớp học:

– Đó là con gái của dòng họ Kisuwaza kia! Hèn gì cô ấy đẹp đến vậy!

– Nghe nói ba cô ấy rất giàu. Còn mẹ cô ấy là một đại nữ nữa.

Nghe những lời đồn thổi về gia đình mình, Fuyu không khỏi bật cười. Mẹ của cô mà là nữ thì thế giới này chắc náo loạn hết lên mất.

Mĩ nữ gì mà sáng nào khi tỉnh dậy đầu tóc cũng bù xù, quần áo xốc xếch, chẳng ra thể thống gì dù đã ngoài ba mươi.

– Được rồi. Em vào đó ngồi đi. – bà cô run run viết xong họ của Fuyu rồi chỉ vào chiếc ghế trống duy nhất trong lớp.

– Vâng. – cô nàng toe toét cười, ngoan ngoãn vào chỗ ngồi để tận hưởng ngày học đầu tiên.

...

– Mời bạn đến nhà chơi ạ? – Aki ngẩng đầu khỏi cái máy chơi trò chơi, khẽ nhếch môi – Mời bạn gái tương lai của con cũng được luôn chứ?

– Ủ. Ba mẹ muốn nhìn thấy mặt của những người mà các con cho là bạn. Có nhớ suốt quãng thời gian cấp hai, bạn của mấy đứa chỉ toàn là một lũ giả tạo hai mặt, không phải là nhờ ba mẹ mấy đứa mới phát hiện ra bản chất thật sự của tụi nó sao? – Yuki ngồi trên ghế ôm ngang bụng Ren lâu bầu.

– Được rồi được rồi, mời họ đến nhà chơi là được chứ gì. Mẹ đừng ca bài ca muôn thuở nữa. Anh nhì? – Fuyu khẽ nhủ mày, bắt chước Yuki ôm ngang bụng Haru.

Ngoài cô bé ra thì tất cả mọi người đang ngồi trong phòng khách lúc đó đều thấy... Haru cả người cứng đờ, cuốn sách trên tay suýt là rơi luôn xuống đất. Ai cũng không nhận được mà tùm tùm cười.

Và thế là ngay hôm sau, Fuyu kéo... e hèm... cả lớp về nhà (con bé này chẳng giống Yuki tí nào, con người ta được cả lớp chiều chuộng ưu ái, chả bù với bà mẹ hồ tì là bị mắng chửi). Aki đánh ngất và vác cô bạn cùng bàn _ Tomo về nhà, bị Ren mắng cho một trận, còn Yuki thì há hốc mồm, mắt tròn to đầy kinh ngạc, nhưng lại ngay lập tức vỗ vai con đồng thời bật ngón cái khen thưởng. Sau đó thì Ren mắng luôn cả hai...

(Ryuu với Misa tính ra vậy mà hiệu suất cao hơn Yuki và Ren nhiều, cưới sau hai người này mà có đứa con gái lớn hơn hai đứa song sinh một tuổi nha =))

Haru lạnh lùng như vậy thì mời ai được, cuối cùng chỉ có một mình. Fuyu từ đầu tiệc đến cuối tiệc chỉ có một vị trí duy nhất chính là ở bên cạnh của Haru dù cho có bị cậu tặng cho một rổ bơ.

Lớp của cô nàng xúm vào trêu chọc hai người, khiến Fuyu ngó mặt ra:

– Hẹn hò là cái cù gì? Ăn ngon không?

Haru thâm thờ dài trong lòng.

– Nếu cậu không thích cậu ấy, vậy giới thiệu tớ cho Haru đi. – một bạn nữ cố tình trêu ghẹo Fuyu. Haru nghe xong câu này chỉ biết hừ giọng, nhưng bên ngoài không biểu hiện gì nhiều.

– Không được! Anh ấy là của tớ! Các cậu không có quyền động vào đâu! – Fuyu vội vàng chắn trước mặt Haru.

– Nhưng rõ ràng cậu nói hai người không hẹn hò. Vậy tại sao lại không cho tớ quen với cậu ấy? – cô bạn vẫn đùa dai, xung quanh cũng hòa theo “Đúng đấy đúng đấy!”

Haru lại thờ dài, thâm tội nghiệp cho Fuyu. Fuyu à, lớp của em thật là bá đạo quá đi. Hôm nay xem ra muốn ép em cho bằng được đây mà.

– Fuyu không hẹn hò với ai hết, vậy có thể hẹn hò với anh không cung? – một bạn nam trêu chọc – Cung xinh thế này khỏi người để ý.

Mép môi Haru giật giật, anh lạnh nhạt nhả ra một câu, dù ánh mắt vẫn tập trung vào ly rượu nho trước mặt:

– Bây giờ chúng tôi không hẹn hò, nhưng sau này cô ấy nhất định sẽ gả cho tôi. Mọi người hài lòng chưa?

Mọi người xung quanh, kể cả Yuki, Chito, Ren và Ajita đều tròn mắt nhìn Haru... cả buổi tiệc vài giây trước còn rất náo loạn bây giờ câm như hến, im phăng phắc.

Ai cũng bàng hoàng nhìn Haru... Đây chính là đánh dấu chủ quyền... đây chính là cách đặt hàng trước của cậu ấy à?

Yuki hắc tuyến nổi đầy đầu, quay sang nhìn Chito. Dù biết là thằng bé và con gái mình có mối quan hệ rất đặc biệt, nhưng khi nghe Haru thẳng thừng tuyên bố như thế này, Yuki lại có cảm giác như là con mình bị cướp đi hay sao đấy!

Cũng có cảm giác là con mình sẽ rơi vào tay một tên nhóc bá đạo... giống như ba Ren của nó...

Tuy nhiên...

– Không được! – Fuyu đột ngột hét lên.

– Tại sao? – dù không nói ra, nhưng ánh mắt Haru nhìn Fuyu rõ ràng là mang hàm ý như vậy.

– Nếu em và anh không hẹn hò bây giờ, thì anh sẽ được quen với người khác ư? Em không muốn! – Fuyu lại hét lên, khiến mọi người thêm một phen kinh ngạc – Em muốn hẹn hò với anh! Để mọi người không được quen với anh nữa! Em không thích điều đó!

Lời ‘tỏ tình’ của cô là ngoài sức tưởng tượng đối với Haru... cơ mặt cậu giật giật.

Mọi người cùng giật giật...

Kết quả là Haru lặng lẽ xoa đầu Fuyu, để cô nàng bình tĩnh lại, còn mọi người vẫn đơ lâm sàng.

...

Trong khi ở bên dưới hết sức ồn ào thì trên phòng ngủ của Aki... Tomo đang nằm trên chiếc giường đen tuyền của cậu. Tầm ra đèn bao bọc càng khiến làn da của cô bạn thêm trắng ngời, đi mắt nhắm nghiền, nhưng nhìn tổng thể khuôn mặt lại giống như cô bé đang thư giãn chứ không phải bị đánh ngất, hết sức bình yên, hết sức hiền lành.

Aki ngồi bên mép giường khẽ đưa tay vuốt tóc Tomo sang một bên, ngắm nhìn thiên thần của lòng cậu bé. Mãi đến khi cô bé tỉnh lại, nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ, mới khẽ nhủ mày ngồi dậy. Aki mỉm cười:

– Xin lỗi vì phải dùng đến cách này, nhưng nếu không thì bạn chả chịu đến đây với mình.

– Cậu... là... tên... ngốc! – cô bé găng giọng, từng từ, từng từ một – Mẹ tôi sẽ xới tung chỗ này lên cho xem.

Aki còn đang ngu ngơ ra thì có tiếng chuông cửa. Một lát sau, dưới nhà vang lên tiếng khóc lóc ì ỏi của Misa:

– Yuki! Tại sao chị lại bắt cóc con gái của em? Tại sao nó lại ở đây mà em gọi mãi nó không chịu bắt máy! Nó ở đâu rồi.

– Em bình tĩnh đi. – ba Ryuu cũng lên tiếng trấn an.

– Vậy ra Tomo là con gái của hai người sao? – Yuki tròn mắt hỏi.

– Vâng. – Misa vẫn thút thít.

Ngay lúc này, Aki và Tomo cùng bước xuống lầu. Vừa thấy cô bé, Tomo chạy ù đến ôm chầm lấy con bé khóc um sùm.

Tomo lạnh nhạt:

– Mẹ, mau bỏ con ra, mọi người đều đang nhìn chúng ta.

– Mẹ không quan tâm.

– Con đã nói, mẹ đừng cài máy theo dõi, máy nghe lén vào người con rồi mà. – Tomo khó chịu ra mặt, đẩy Misa ra.

– Mẹ chỉ lo cho con thôi mà...

– Hừ...

– Cô chú là ba mẹ Tomo ư? – Aki lúc này mới lên tiếng.

– Ừ. Con là... con trai của Ren và Yuki? – Misa chùi nước mắt rồi ôm chầm thằng bé – Dễ thương quá đi! Con giống ba mẹ con thật đấy!

– V... Vâng... – choáng váng trước tính cách của Misa, mọi người đều thấy gia đình này thật quái dị.

Aki buông Misa ra rồi nghiêm túc nói:

– Cô, chú, ba, mẹ... sẵn tiện mọi người đều có mặt ở đây, con xin tuyên bố luôn, con chính thức cầu hôn Tomo và xem cô ấy như một người vợ hợp pháp.

— ... — lần thứ hai, cả căn nhà im phăng phắc...

Thế là trong một ngày hôm đó... hai lời tuyên thệ thiết lập mối quan hệ đã xảy ra...

Và cũng không ai ngờ lời nói của lũ trẻ con lại trở thành sự thật.

Vài năm sau đó... cả hai đám cưới cùng diễn ra cùng một ngày, cùng một thời điểm... không khí sôi nổi hào hứng... như trên thế giới này chỉ có những vui vẻ và hạnh phúc là tồn tại mãi...

~~~~~

End rồi á~~~~~

Thiệt là hết luôn r đó ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *My Devil! Dont Go* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.